

Chờ Ngày Mưa Rơi

Contents

Chờ Ngày Mưa Rơi	2
1. Chương 1 : Hồn Chiến	2
2. Chương 2 : Học Sinh Ngoan ?	3
3. Chương 3 : Nguyên Nhân Trận Đánh.	5
4. Chương 4 : Nỗi Hận	7
5. Chương 5 : Parttime	9
6. Chương 6 : Dưới Mưa	10
7. Chương 7 : Kẻ Giết Người	13
8. Chương 8 : Hắn Là Ai?	16
9. Chương 9 : đáng	19
10. Chương 10 : Người Cha Yếu đuối	21
11. Chương 11 : Điều Nhảy Đường Phố	23
12. Chương 12 : Người Nghệ Sĩ	26
13. Chương 13 : Con Nhóc Láo Lếu	31
14. Chương 14 : Hai Ngôi Mộ	35
15. Chương 15 : Hồi ức Đẹp	37
16. Chương 16 : Bí Mật Được Hé Mở	39
17. Chương 17 : Cay, Ngọt Và Đáng	42
18. Chương 18 : Hoang Mang Và Bối Rối.	47
19. Chương 19 : Ở Cùng Playboy ?	55
20. Chương 20 : biển Xanh Ngày Nắng	60
21. Chương 21 : Chạy Trốn Tình Yêu	66
22. Chương 22 : Tình Yêu Từ Phía Sau	68
23. Chương 23 : Nỗi Khổ Tâm Và Những Ý Đồ Bí Ẩn	73
24. Chương 24 : Hiểm Nguy Tìm Đến	76
25. Chương 25 : Tuyệt Vọng	79
26. Chương 26 : Mất Mặt	83
27. Chương 27 : Một Phần Sự Thật	86
28. Chương 28 : Tình Yêu Hay Thói Quen	90
29. Chương 29 : Thoát Khỏi Bản Thân	93
30. Chương 30 : Hạnh Phúc Bắt Đầu	97
31. Chương 31 : Tập Yêu Thương	101
32. Chương 32 : Nỗi Ám Ảnh Từ Quá Khứ	107
33. Chương 33.1 : Yêu Là Vì Nhau	108
34. Chương 33.2 : Yêu Là Liều Vì Nhau	111
35. Chương 34 : Nếu Bạo Lực Là Sẽ Hôn	112
36. Chương 35 : Hoang Hoải Trong Hạnh Phúc	117
37. Chương 36 : Người Duy Nhất Có Thể Bảo Vệ	121
38. Chương 37 : Cuộc Đời Đang Đợi Chúng Ta Ngoài Kia	125
39. Chương 38 : Bảo Vệ Nhau Trong Từng Lời Nói	130
40. Chương 39 : Mưa Bay Xóa Nhòa Tương Lai	134

41. Chương 40 : Hẹn Hò	139
42. Chương 41 : Chính Thức Đối Mặt	145
43. Chương 42	151
44. Chương 43	156
45. Chương 44	160
46. Chương 45	164
47. Chương 46	168
48. Chương 47	175
49. Chương 48	179
50. Chương 49	196
51. Chương 50	209
52. Chương 51	216
53. Chương 52: Vì Thanh	235

Chờ Ngày Mưa Rơi

Giới thiệu

Đánh giá theo độ tuổi : 13 + Tình trạng : đang sáng tác Cảnh báo về nội dung : không có Giới thiệu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cho-ngay-mua-roi>

1. Chương 1 : Hồn Chiến

< tuổi=" già=" sức=" yếu=" thì=" dừng=" bao=" giờ=" kiếm=" chuyện=" với=" những=" người=" tuổi=" trẻ=" tài=" cao=" như=" tao=" đây.=" >>

Búp

Búp

Búp

Trên con đường bên bờ sông Hàn, có một đám thanh niên đang tham gia một cuộc hỗn chiến, tiếng đấm đá và những lời văng tục khiến cho những kẻ tò mò nán lại trên đường vây quanh xem trận đánh không cân sức này. Thật thú vị và ngạc nhiên khi tâm điểm của trận chiến là một cô gái nhỏ mặc chiếc áo sơ mi xanh đen kết hợp với chiếc quần bò đang lần lượt đánh gục từng gã trai một.

-A con nhỏ này, mày ăn cái gì mà khỏe thế hả? Tụi bay đâu? Chết hết rồi hả? Tiến lên xử đẹp nó coi.

Sau lời nói đầy tức tối của tên cầm đầu tóc đỏ chóc là cả đám thanh niên lão đảo đứng dậy hằm hằm vào một cô nhóc có dáng người nhỏ bé đang đứng hiên ngang, nhếch môi cười nhìn bọn trai đã thấm mệt mà vẫn còn “đam mê” hấu chiến.

-Được, đã muốn tha à không biết đường bỏ chạy thì tốt nhất là đặt hòm trước đi.

-Láo toét, giết nó cho tao!

Như những con thú bị bỏ đói lâu ngày, đám trai găm rú hòa nhau lao vào đứa con gái láo lếu kia. Nhưng với những đòn cực kì chuẩn và đẹp mắt chẳng mấy chốc cô bé đã hạ gục hết tất cả những đối thủ, trong đó khoảng gần chục tên thanh niên trai tráng làm cho tất cả mọi người chứng kiến và những kẻ bị đánh đều cảm thấy sợ hãi và thảm thán phục. Khi đã chắc chắn không còn tên nào đang đứng lảo đảo trên mặt đất, đôi môi cô nhóc lại nhếch lên một nụ cười nửa miệng sặc mùi khinh bỉ rồi phui phui tấm vai đầy kiêu ngạo

-Nói với đại ca tụi bây nếu muốn khử một ai đó thì trước tiên phải tìm hiểu xem kẻ đó là ai. Tuổi già sức yếu thì đừng bao giờ kiếm chuyện với những người tuổi trẻ tài cao như tao đây.

Kết thúc câu nói với tia nhìn mông lung về phía chân trời, cô nhóc ung dung bỏ đi với vóc dáng không thể nhàn hạ và bất cần hơn, nhếch môi cười đắc thắng mặc kệ cho những kẻ ở lại đang ôm bụng quần quai dưới mặt đất sợ đến khiếp vía và những người xung quanh phải điều chỉnh khuôn mặt của mình trở về bình thường vì lúc này chúng đã bị biến dạng khi chứng kiến cảnh tượng và câu nói có thể cho rằng có một không hai ở đất nước vốn trọng nam khinh nữ này.

Và tất nhiên cô nhóc cũng không hề biết rằng sau lưng mình cũng xuất hiện một nụ cười nửa miệng đầy thích thú, đôi mắt màu café xoáy sâu vào người con gái đang bước đi phía trước rồi nhẹ nhàng lái chiếc BMW trắng thật sang trọng theo sau cô.

Chiều muộn, từng tia nắng bắt đầu yếu dần nơi con đường rộng thênh thang mà vắng lặng. Những bước chân mệt nhọc cuối cùng cũng đã vào đến căn biệt thự trắng nằm đơn độc trên bãi cỏ xanh. Cô nhóc uể oải bước lên từng bậc thang dẫn lên phòng nghỉ một cách hờ hợt, chẳng thêm quan tâm đến người đang đi xuống cầu thang ngược chiều với cô.

-Haiz! Thời buổi này loạn hết rồi, con gái con đứa gì đâu mà tối ngày chỉ biết đánh nhau gây chuyện, mặt mũi lúc nào cũng bầm tím tèm lem. Đúng là đồ gái hư.

- Nhờ phúc của bà mà tôi mới trở thành “gái hư” đấy. Bà chẳng có quyền gì mà phán xét tôi đâu. Nếu không muốn thay thế cái bao cát ở phòng tôi thì tốt nhất là đừng có kích tôi nữa đi.

Nhếch môi cười nhạt nhìn người đàn bà đang tức điên lên vì những lời nói của mình, cô nhóc nhanh chóng đi ngang qua đôi mắt chỉ toàn lòng trắng như muốn ăn tươi nuốt sống cô ngay lập tức nhưng rất tiếc đó là điều không thể.

“Chết tiệt, về nhà mà cũng không được yên”

2. Chương 2 : Học Sinh Ngoan ?

“Thầy cô chọn đúng ngày kiểm tra ghê!”

[c]

Nắng xuyên qua các kẽ lá, tinh nghịch nhảy múa trên những đôi chân vui tươi của các học sinh bước tới trường. Ngày đầu tuần, Hernman thật rộn ràng khi chuẩn bị làm lễ chào cờ. Nhưng hôm nay các anh chị khối 12 đã nhường hết sự năng động, vui tươi của một tuần mới cho các em cấp dưới khi mà các đàn em cứ chạy lăng xăng nô đùa còn mình thì lại ôm khư khư tờ đề cương Lịch Sử dài đến hai tờ A4 mà tranh thủ “ngẫu nhiên” trước và trong giờ chào cờ.

Hernman là một ngôi trường lớn nhất thành phố, điều đặc biệt ở đây là trường nhận dạy từ mầm non đến cấp 3. Thế nên khối phải nói diện tích ở đây rộng đến mức nào. Ngôi trường được chia thành nhiều dãy nhà lớn nằm riêng biệt trong một khuôn viên vĩ đại. Mỗi khu nhà là một cấp độ khác nhau. Và tài sản chung của bốn cấp là một sân trước thật to lớn dùng để tổ chức các buổi diễn văn nghệ và lễ chào cờ vào đầu tuần. Sân trước rộng lớn là thế mà giờ đây đã bị những tấm áo trắng che phủ kín mít, xếp hàng thẳng tắp, đứng

nghiêm trang trước lá cờ đang bay phất phới. Từ trên cao nhìn xuống, sân trường như được phủ một tấm vải trắng khổng lồ vậy.

Giờ chào cờ kết thúc. Trống đánh báo hiệu bắt đầu vào tiết hai. Trên các dãy hành lang, sau khi ngụt ngụt từng lớp học sinh đi ngang qua thì lại trở nên vắng vẻ chỉ có lác đác vài bóng người qua lại, đó là các thầy cô đang đi tìm phòng để canh thi vào giờ kiểm tra một tiết Sử sắp tới của khối 12. Trên tay người nào cũng cầm một tệp hồ sơ đề kiểm tra thận trọng kĩ càng. Khối phải nói, dân 12 thấp thỏm như thế nào mỗi lần nhìn thấy giám thị đi ngang qua lớp hoặc đi từ đằng xa.

Không giống như các lớp khác, tại phòng học 12A3 không khí thật náo nhiệt khi mà mấy cậu học sinh cứ đứng lóng ngóng ngoài cửa chơi trò “đoán giám thị” xem ai là người canh thi lớp mình, trong khi các bạn ở dưới người thì tranh thủ đọc lại đề cương, kẻ thì cầm cây bút chì “vẽ” lên bàn những dòng chữ nhỏ xíu, đám thì tùm năm tùm ba để cùng tham gia trò chơi với lũ bạn đứng gần cửa.

-Ê, sao lâu quá vậy tụi bay? Cầu xin cho trống tiết này luôn đi cho rồi...

Một trong những cậu bạn đang đứng ngoài cửa lớn tiếng trêu đùa cho cả lớp bớt căng thẳng...

-Cầu ngu! Làm gì có chuyện trống tiết vào giờ kiểm tra? Mà phải cầu sao cho gặp giám thị nào hiền hiền, dễ thương một chút cho dễ “làm ăn” biết chưa?... Á á áaaa

Anh bạn khác trong hội “đón giám thị” lấy tay dấm vào ngực cậu bạn lúc này, nhưng đồng thời cảm thấy đau điếng ở dưới mông, đau muốn ứa nước mắt luôn.

-Thằng nào chơi kì vậy? – Cậu nhóc quay phắt người lại, trừng mắt nhìn tên “chơi kì”

- Hay quá ha, có cần cô bày cho các em cách “làm ăn” để thu “lợi nhuận” không?

Giọng nói ngọt ngào của giám thị vừa dứt là một tràng cười quái gở sảng khoái nổ tung trong lớp. Nếu ai đã chứng kiến cái cảnh cậu bạn kia bị cô giáo đánh bằng cây “đồ long đao” đệ nhất vô nhị rồi nhảy tung tung lên như khi đột la oái oái và quay lại trừng mắt với cô xong lại co ro cúm rúm đi về chỗ như một bé ngoan mà không cười thì không phải là người. Ngay cả cô giám thị cũng phải phì cười rồi lắc đầu ngao ngán bước vào lớp giữ trật tự.

“Đúng là nhất quỷ nhì ma, thứ ba học trò”

-Lớp trưởng, hôm nay lớp đi học đủ chứ? – Cô giám thị và cũng là cô dạy Hoá của lớp đứng sau bàn giáo viên vừa cất tiếng hỏi vừa sắp xếp và phân đề kiểm tra chuẩn bị phát ra cho lớp.

-Dạ, thưa cô vắng một bạn ạ.

-Tên gì?

-Dạ, bạn Trần Thiên Thy.

Trong khi đó, tại bức tường ở cổng sau của ngôi trường...

Phịch!

Một chiếc cặp đen bị ném qua một cách thô bạo từ bức tường bên kia, theo sau là một nữ sinh cột hai tà áo dài lại với nhau, nhanh chóng nhảy xuống đất một cách thật dễ dàng và điệu nghệ, cô nhóc đứng lên phủi phủi tay rồi cầm lấy chiếc cặp đi thẳng lên lớp thật hiên ngang mà chẳng mấy may chút lo lắng nào.

Nếu như hôm nay không có tiết kiểm tra thì cô đã bùng học cả ngày luôn rồi, chẳng phải “ăn gian” mỗi tiết chào cờ lúc này. Người vẫn còn đau nhức ê ẩm, đã vậy còn phải trèo tường để vô, nếu không, đi bằng cổng chính thế nào cũng bị tóm vào phòng giám thị. Người đã nhức mỗi nay lại còn nhức nhối thêm.

“Thầy cô chọn đúng ngày kiểm tra ghê!”

-Em chào cô - cô nhóc bước vào lớp, khuôn mặt thật bình thản, hai tà áo dài đã được tháo ra từ lúc nào, bay phất phơ trong gió thật nhẹ nhàng.

-Sao vào lớp trễ vậy em?

Cô giám thị nhú mày khó chịu nhìn kẻ đi trễ, chắc lại cái lí do ngủ quên muộn thuở chứ gì, nhưng bây giờ là tiết hai mà còn vào trễ là không thể chấp nhận được.

- Giấy vào lớp đâu?

-Dạ lúc này chào cờ xong thầy giám thị có nhờ em đi lấy sổ điểm danh nên mới vào lớp trễ. Vì vậy em không có giấy vào lớp vì em vào trường từ tiết 1.

Thiên Thy nhẹ nhàng từ tốn trả lời từng câu hỏi của giám thị canh thi, đôi mắt không ngừng nhìn thẳng vào mắt cô giáo như thể đó là điều hiển nhiên chẳng có gì phải nghi ngờ.

-Thôi được rồi, em cầm đề rồi vào chỗ làm bài đi, em thiệt hơn các bạn 10 phút đó.

Cô giám thị miễn cưỡng đưa đề thi cho học trò, mặc dù không muốn chút nào vì vẫn còn nghi ngờ cái lí do hết sức chính đáng kia mặc dù cô không tìm thấy bất cứ biểu hiện nào của một kẻ nói dối nơi đáy mắt của cô bé. Hơn nữa, đây lại là lớp phó học tập, học sinh có thành tích học tập tốt, nhất là môn Hóa của cô, là học trò cưng của thầy toán khó tính vậy nên kỉ luật chắc chắn cũng sẽ không tệ đến vậy.

Cô nhóc đi lại bàn giáo viên nhận lấy tờ đề rồi đi về chỗ trong con mắt theo dõi của đám bạn trong lớp, phải nói là hiếm lắm mới thấy Thiên Thy dịu dàng như thế.

-Thiên Thy, sao nay cậu đi học trễ vậy? – Cô bạn cùng bàn vừa làm bài vừa hỏi nhỏ, cô đã biết tổng Thy bây giờ mới vô khi mà suốt tiết 1 chẳng thấy mặt mũi Thy đâu.

-Ồ, tại hôm qua bọn cho vay nặng lãi lại đến phá tổ, xử tội nó xong về nhà mệt quá nên ngủ quên luôn.

-Tội nó lại tới tìm cậu sao? Rồi cậu có sao không, có làm gì cậu không? – lúc này Trúc Anh ngừng hẳn viết, lo lắng nhìn cô bạn kể bên, đôi mắt ánh lên tia nhìn hỏi hặn xen lẫn cảm động.

-Tội nó làm gì có đủ trình để làm gì được tớ, lo thừa quá đi. - Thiên Thy vừa nhìn vô đề kiểm tra, vừa làu bàu cái tính hay lo lắng của cô bạn thân...

-Cũng chỉ tại tớ mà cậu bị vạ lây rồi.

-Cậu có dẹp cái suy nghĩ củ chuối ấy ra khỏi đầu không thì...

-THIÊN THY, TRÚC ANH, HAI EM CÒN TRAO ĐỔI LẦN NỮA LÀ SẼ CÓ TÊN VÀO BIÊN BẢN NHÉ.

Giọng nói cao vút và sắc lùm của cô giáo trên bục giảng như nam châm vĩnh cửu cực mạnh thu hút hàng chục cái đầu ngược lên nhìn cô rồi lại đồng loạt quay xuống ngó đôi bạn ngồi bàn cuối. Người thì cúi gằm mặt xuống xấu hổ làm bài, người thì ngồi ngó vu vơ ra ngoài cửa sổ như đang suy nghĩ đăm chiêu chuyện gì đó. Đợi sau khi tất cả những cái đầu ở phía trên cúi xuống như lúc trước, Thiên Thy mới bắt đầu đặt bút vào giấy kiểm tra mà không hề hay biết cô bạn kể bên đang rầm rứt trong lòng.

“Thiên Thy, tớ xin lỗi cậu”

[color=red]

3. Chương 3 : Nguyên Nhân Trận Đánh.

>

Chiều đến, vầng dương đang rơi dần sau dãy núi, chiếu những tia nắng yếu ớt còn sót lại trên khe cửa sổ. Hành lang bệnh viện vắng lặng như tờ, lấp ló chỉ có vài bóng áo trắng bước đi thật hiên ngang, tiếng dày nện dưới đất phát ra những âm thanh “cộc cộc” nghe thật náo lòng, mùi thuốc sát trùng ở khắp mọi nơi càng làm không khí trở nên ảm đạm, u buồn.

Tại phòng bệnh 105, một cô bé đang chăm chỉ gọt trái táo đỏ tươi ngon. Khuôn mặt không còn nét vui tươi như ngày thường mà trong đôi mắt thơ ngây thấp thoáng những tia buồn rầu lo sợ.

-Trúc Anh!

Tiếng gọi yếu ớt của người phụ nữ có khuôn mặt khắc khổ khiến cô bé giật mình, đôi mắt mông lung đã trở về thực tại, nhìn người mẹ tội nghiệp đang đưa cánh tay nặng trĩu cổ trạm vào người cô.

-Mẹ! mẹ ngủ thêm chút nữa đi. – đưa đôi tay nhỏ bé nắm lấy bàn tay gầy xanh xao, Trúc Anh cảm thấy lòng đã yên tâm hơn phần nào.

-Mẹ ngủ đủ rồi, nói mẹ nghe, con lấy tiền ở đâu mà chữa bệnh ẹ vậy? Mẹ biết số tiền đó không hề nhỏ, con lấy ở đâu ra thế.?

Người phụ nữ cố gắng cất từng lời nói thật yếu ớt, lòng không ngớt lo lắng về số tiền mà đứa con gái đã đưa cho bác sĩ để thực hiện ca phẫu thuật cho bà. Bệnh tình của mình, bà biết rất rõ, nếu bác sĩ đã phẫu thuật thành công thì số tiền để đánh đổi mạng sống là không hề nhỏ, ngược lại nó sẽ rất to lớn nhưng với một bà mẹ đơn thân bán hàng si ngoài chợ và một đứa con gái đang học lớp 12 với những số tiền đi làm thêm ít ỏi thì lấy đâu ra một khoản khổng lồ như thế chứ??

-Mẹ, cái đó,... mẹ không cần phải lo đâu, con ...

- Ái cha cha ! Thì ra là cô em ở đây, lâu rồi không gặp.

Trúc Anh chưa kịp nói hết câu thì tiếng nói nham nhở đã khiến cô hoảng sợ giật mình. Bọn người áo đen đầu tóc loè loẹt đã ngang nhiên đứng ở cửa phòng tự lúc nào lúc càn tiến lại gần chiếc giường và cô bé với dáng điệu ngạo nghễ. Người phụ nữ thấy con mình sợ hãi thì lại thêm lo lắng hoảng loạn.

- Trúc Anh, ai vậy con?

-Là chủ nợ của mấy người. À không, là ân nhân cứu mạng bà mới đúng.

Tên cầm đầu trợn mắt lên nhìn người phụ nữ gần từng chữ, trông đôi mắt hằn ta thật đáng sợ, chỉ toàn là lòng trắng với lòng trắng. Nhưng rất nhanh lại trở về cái giọng điệu nham nhở đều cang, lấy tay bóp chặt chiếc cằm của cô bé đang run lên cầm cập.

-Sao em? Có nợ mà không trả sao? Tính quỵt à?

-Cho... cho ... cho tôi thêm một thời gian nữa, nhất định sẽ trả ấy người mà.

-Thực ra thì cứ từ từ trả cũng không sao.... – hằn nhếch mép cười, một nụ cười kinh tởm...- chỉ cần em đi với anh một đêm thì anh sẽ gia hạn ngày lại, chịu không chừng?

-Tha...tha cho con tôi đi, là... làm ơn!

Người mẹ nằm trên giường tuy không còn sức lực là mấy nhưng vẫn cố tha thiết van lơn. Cuối cùng thì bà cũng đã hiểu chuyện gì đang xảy ra và ngọn ngành của số tiền đó. Nhưng hằn vẫn không mấy may đoái hoài gì đến những lời van xin thống thiết của người mẹ tội nghiệp, bàn tay ngày càng bóp chặt chiếc cằm nhỏ xinh không ngừng run lên vì sợ hãi.

BỘP

Một trái táo đỏ tươi chẳng biết từ ngõ ngách nào mà đã bay ra nhắm thẳng vào đầu hằn, rớt xuống rồi lăn lộn vài vòng trên nền nhà. Quay phắt người lại, hằn trừng mắt nhìn tên dám làm điều “láo toét” đó . Nhưng khi mắt chạm mắt, hằn không khỏi giật mình lùi người lại phía sau.

-Ra ngoài!

Sau cái khoanh tay lạnh lùng đầy kiêu ngạo, cô gái bỏ đi mặc kệ hằn và mấy tên đàn em hoảng sợ, lấp la lấp ló nhìn cô. Bọn chúng vẫn chưa quên những cú đánh trời giáng khi đại đột nghe lời đại ca đi xử “kẻ thích lo chuyện bao đồng” phá đám công việc đòi nợ của bọn chúng.

-Số tiền nợ là bao nhiêu?

-60 triệu, cộng thêm lãi 11,5% một năm. – Kẻ cầm đầu vẫn cố gắng đứng ra xa Thiên Thy nhất có thể.

-Được rồi, từ nay đừng làm phiền họ nữa, tôi sẽ trả theo từng đợt cho các người. Biết chưa?

-Sao? Ở d... dạ dạ biết rồi.

-Còn nữa, thử đụng vô họ thêm một lần nữa thì đừng có trách. Nhớ?

-Dạ nhớ!

-Phấn!

Chẳng cần đợi đến hết một giây, bọn áo đen đã chạy một mạch ra đến cổng của bệnh viện. Chúng đã quá tò mò nhưng trận đòn mà cô nhóc kia tặng nên chẳng muốn nấn ná lại lâu, mà có phải ở gần thì đúng là điều bất buộc bất hạnh và xui xẻo nhất đời chúng.

Thiên Thy nhìn theo những dáng người to xác mà chạy lật đật như lũ vịt con trông thật vui mắt. Cô nhẹ nhàng bước vào trở lại căn phòng lúc này được bọn chúng viếng thăm mà không hay biết này giờ mình bị cô bạn thân theo dõi và đã nhanh chân trở về trước. Nhìn người phụ nữ đang nằm yếu ớt trên giường bệnh trắng xoá, lòng cô không khỏi xót xa.

-Thiên Thy! Cảm ơn cháu. Bác đã nghe Trúc Anh kể hết rồi.

Người phụ nữ thều thào những lời nhỏ nhẹ nhưng thật khó nhọc, đôi mắt mệt mỏi yếu ớt chú mục vào cô bé đang đứng gần đó, cổ vươn tay ra để chạm vào bàn tay đang thả lỏng trước mắt. Thực ra từ trước đến nay, bà Xuân – mẹ của Trúc Anh luôn xem Thiên Thy là đứa con gái thứ hai của mình. Trước khi bà nhập viện và ngã bệnh nặng vì lao lực, cô bé này ngày nào cũng ra phụ hai mẹ con bán hàng ngoài chợ. Tuy bà không hiểu vì lí do gì mà một đứa con nhà khá giả như Thiên Thy lại hay đi theo hai mẹ con bà để chịu khổ trong dòng đời phiêu bạt này. Nhưng bà cảm nhận được đây là cô bé có chiều sâu và rất tốt bụng, biết quan tâm đến mọi người nhưng lại không biết cách bộc lộ ra bên ngoài mà lúc nào cũng chẳng nói chẳng rằng chỉ lẳng lặng làm những điều mình thích. Lần này lại còn muốn giúp hai mẹ con một số tiền lớn như thế thử hỏi làm sao bà dám nhận, huống chi Thiên Thy lại là ân nhân của Trúc Anh khi cứu cô khỏi bàn tay nhơ nhác của bọn du côn ngoài cổng trường vào năm lớp chín. Nếu không có Thiên Thy, chắc gì con gái bà vẫn bình an vô sự ngồi đây như thế này. Suy cho cùng, bà vẫn không muốn mình là gánh nặng cho bất cứ ai hơn hết lại là người đã giúp đỡ hai mẹ con bà rất nhiều.

Bà Xuân sau một hồi chìm vào dòng quá khứ khổ cực đã nhẹ nhàng nhìn vào đôi mắt to tròn màu đen tuyền đầy vẻ yêu thương, giọng thều thào từng câu chữ thật khó nhọc.

-Nhưng lòng tốt của cháu, bác thực sự không thể nhận.

4. Chương 4 : Nỗi Hận

Nỗi nhớ mẹ bao nhiêu thì nỗi hận chính bản thân mình bấy nhiêu.

Bóng tối chẳng mấy chốc đã tham lam nuốt chửng cả một bầu trời rộng lớn. Thiên Thy lê những bước chân vô định lang thang trên vỉa hè gần con sông Hàn chỗ đầy gió, mặc kệ cho chúng mạnh bạo thổi bay những vệt tóc ngắn cá tính của cô. Những dòng suy tư trầm mặc vẫn cứ bám lấy Thy kể từ lúc ở bệnh viện về.

Trúc Anh quả là may mắn khi còn có một người mẹ để yêu thương che chở ỉn, để được chăm sóc quan tâm nhau trong những lúc ngã bệnh yếu ớt như thế này. Còn cô thì chẳng có ai cả. Ngược mắt nhìn trời cao với cái thở dài nào nề Thiên Thy lại nở một nụ cười cay đắng khiến làn môi mỏng cong lên trông thật khó coi.

Thực ra cái tính ngang ngược bất cần của Thy không phải là tự nhiên mà có, mà đó là do sự thiếu tình thương của mẹ. Chỉ vì không có mẹ dạy bảo, yêu thương như những người khác nên lúc nhỏ cô bé rất hay tủi thân. Lớn lên, những lúc nhớ mẹ cô không còn âm thầm khóc như hồi nhỏ nhưng lại gồng mình lên chịu đựng cái nỗi đau ấy khi thấy ba sống hạnh phúc bên cạnh người đàn bà khác mà quên đi người vợ đáng thương của mình đã ra đi trong bệnh viện khi sinh cho ông một đứa con gái bụ bẫm đáng yêu chính là Thiên Thy đây.

Nỗi nhớ mẹ nhiều bao nhiêu thì nỗi hận chính bản thân mình nhiều bấy nhiêu, nếu như năm ấy không sinh cô ra trên đời thì mẹ đã không chết. Đúng, cô chính là thủ phạm giết chết mẹ của mình khi mới lọt lòng, nếu như mẹ Thy nghe lời bác sĩ không để cô chào đời thì có lẽ bà vẫn đang sống hạnh phúc với người chồng của mình.

Nhưng độc ác hơn là chính người ba của cô vì quá yêu thương vợ nên dù biết rằng Thiên Thy không hề có lỗi trong chuyện này và ngay chính cô là người đau hơn ai hết, thế nhưng ông vẫn không thể dành cho Thiên Thy một tình cảm cha con như bao tình phụ tử khác. Nỗi ám ảnh trong ông quá lớn, cái giây phút Thiên Thy cất tiếng chào đời thì cũng chính là lúc người vợ thương yêu của ông tắt thở. Thật đau đớn thay khi một sinh linh bắt đầu sự sống bằng sự héo tàn của một sinh linh khác. Không có mẹ yêu thương che chở đã vậy lại còn bị chính người cha ruột của mình ghẻ lạnh hắt hủi, Thiên Thy bất cần còn ngang ngược hơn, lạnh nhạt còn thờ ơ hơn, ương bướng còn lảo lếu hơn.

Dì ghẻ của cô là một quý bà giàu có, trước kia từng là đối tác của ba cô. Hai người chính thức sống chung với nhau năm Thiên Thy bảy tuổi. Lúc ấy cô bé Thy Thy của chúng ta cũng đã biết đến sự cô đơn khi bị ba xa lánh. Lúc ba dẫn về nhà những người lạ, Thy Thy rất vui, cô bé ấy rất thèm người bởi vì ở nhà em chỉ biết chơi một mình và một mình. Hôm đó ba dẫn về nhà một người phụ nữ và một cậu bé hơn Thy Thy ba tuổi là con trai của của người phụ nữ đó. Qua năm tháng, Thiên Thy đã tự hiểu rằng trong gia đình này vốn không có cô thì hơn. Ngay cả đứa con trai của dì ghẻ là Ngô Tiến Hào cũng được ba của cô yêu chiều và được đổi họ thành Trần Tiến Hào. Mỗi lần nghĩ đến điều đó Thy lại cười nhạt cay đắng, cái nụ cười nhạt nhẽo dành cho chính cô và cuộc đời này.

Chẳng thể nào đếm được cái số lần Thiên Thy tự trách bản thân rằng mình không nên có mặt trên đời này thì hơn. Nhưng đó chỉ là những lúc cô bé ở một mình, còn trước mặt người khác, Thy lúc nào cũng tỏ ra dũng dưng và không bao giờ chịu cúi đầu trước bất cứ ai bất cứ thứ gì và bất cứ nơi đâu. Cái tính cách ấy đã khiến cho không ít người khó chịu khi nhìn thấy cô và tất nhiên trong đó có mẹ dì ghẻ của cô – một người luôn xem Thiên Thy là cái gai trong mắt bà. Mặc dù chồng bà luôn tỏ ra ghẻ lạnh đối với con bé ấy nhưng trong thâm tâm ông, bà biết là ông còn thương con bé ấy hơn chính sinh mạng của mình. Vì vậy sau này lỡ như có chuyện gì xảy ra thì số tài sản kia khả năng sẽ thuộc về con bé ấy rất cao chứ không phải là hai mẹ con bà.

-Ê, lâu rồi không thấy đó nha, dạo này tu rồi sao?

Đang chìm trong một mớ suy nghĩ lờng bồng trong đầu bỗng Thiên Thy bị đánh thức trở về thực tại bởi giọng nói nham nhở của một đám thanh niên nhỏ nhằng đang rú ga hú hét âm ỉ trên đường đang dừng lại trước mặt cô. Một đứa con gái mặc áo hai dây với chiếc quần ngắn hết cỡ nhả giọng nói chảnh chọe qua đôi môi đỏ chót.

-Nó tu, tao cùi! – theo sau lời nói đầy châm biếm là tràng cười khả ố, nham nhở của đám thanh niên ăn chơi...

-Thôi! Lên xe đi, anh chờ, lâu rồi không có em cả bọn cũng mất vui.

-Đua xe tiếp dêêê!!!!!!!

Ngược lại với đám thanh niên choai choai đang nhao nhao lên đầy hứng thú, Thiên Thy vẫn thản nhiên nhìn bọn chúng với đôi mắt nhàm chán đến khinh khỉnh rồi nhả một câu cũng nhàm chán nốt.

-Biến hết đi... - rồi cô nhóc đưa mắt qua liếc ả buông lời châm biếm lúc này với cái trợn mắt đầy thách thức - Cùi đi, tao tu rồi đấy...

-Hơ, mày nói ai cùi hả con kia? – cô ả đang định xuống xe “dẫn mặt” cho con bé đang đứng đó với khuôn mặt khinh khỉnh thì...

-Ngồi im dùm cái đi, nhắm đánh nó nó không mà xuống, nhỏ đó đai đen tekondo đó cứng.

-Thôi kệ nó đi, phượt tiếp tụi bay!

Đám thanh niên một lần nữa lại rú ga hú hét âm ỉ lên thật man rợ, rồi lại phóng xe điên cuồng lao về phía trước. Cô ả lúc này ngồi sau xe vẫn còn cố ngoái đầu lại phía sau lấy tay chỉ chỉ trở trở đầy tức tối.

-Mày coi chừng tao đẩy con nhãi..

Tiếng rú điên dại và bóng bọn trẻ ham chơi nhanh chóng khuất dần thành những chấm nhỏ xíu bỏ lại cô nhóc đang đút hai tay vào túi quần, mắt nhìn lơ đãng nhìn theo, nhếch môi cười nhạt nhẽo.

“Lũ trẻ trâu”

5. Chương 5 : Partime

<>

[/color]Sau một hồi đi bộ thả rông đầu óc và gặp lại “lũ trẻ trâu” trên đường đầy gió. Thiên Thy cũng đã đến được chỗ mình muốn đến. Là một quán coffee sân vườn.

Chính vì chán ghét cái ngôi nhà mà trong đó chẳng ai ưa mình nên Thiên Thy rất ít khi ở nhà, đối với cô ngôi nhà ấy chỉ là chỗ ở qua đêm mà thôi, phần lớn thời gian của cô là đi học trên trường và đi làm parttime vào buổi tối, dù rằng bị gia đình ghẻ lạnh nhưng Thy vẫn được họ cung cấp đầy đủ chi tiêu cho bản thân bằng cách chuyển tiền vào tài khoản riêng của cô, nhưng đó là việc của họ. Thiên Thy không cấm nhưng cũng chẳng màng đến những chuyện đó.

Việc cô đi làm parttime chẳng phải là do túng thiếu mà chỉ đơn giản là cô không biết đi đâu sau giờ tan học, về nhà lúc ấy thì lại quá sớm. Đối với cô việc hạn chế thời gian ở nhà càng nhiều càng tốt. Đã bao nhiêu lần Thy có ý định ra ở riêng nhưng không hiểu sao ba lại cấm cô tuyệt đối không được nhắc lại chuyện đó nữa.

Hồi còn học cấp hai , Thiên Thy cũng đã từng bỏ nhà đi rong không dưới ba lần, nhưng lần nào cũng bị người của ba tìm ra và bắt cô về nhà. Cô thật không hiểu nổi ba mình, một khi đã hắt hủi đứa con ruột vậy thì tại sao không cho nó ở riêng, ? chẳng lẽ ba ghét cô đến nỗi chỉ muốn trả thù cô bằng cách bắt cô chứng kiến cảnh gia đình mới của ông hạnh phúc như thế nào sao?

Đã từng có người thắc mắc một tiểu thư con nhà giàu như cô, nếu không muốn về nhà thì tại sao lại không đi chơi mà lại đi làm việc past time cụ thể là làm bồi bàn trong một quán cà phê như thế này? Lúc ấy cô chỉ mỉm cười rồi quay đi.

Đi chơi bởi ư? Đối với cô không có hứng thú vào mấy trò vô bổ đó. Cỡ tuổi cô, đám tiểu thư cậu ấm thường hay đi đâu vào cái tầm từ 7g đến 12g tối này nhỉ? Chắc lại chỉ vòng vòng mấy quán bar, hay tụ tập đua xe, rồi thì ăn uống nhậu nhẹt rồi sau đó sẽ dẫn đến hút chích mà bọn thanh niên lúc này là một điển hình. Chỉ thế thôi, thật là nhạt nhẽo.

Nhưng nói như thế thì cũng đừng tưởng rằng Thiên Thy đây chưa từng trải qua những thứ đó bao giờ. Thiên Thy của trước kia cũng là một trong số những kẻ “dân chơi không sợ mưa rơi” nhất nhì thành phố này. Trước khi làm partime ở đây thì quán bar là ngôi nhà thứ hai của cô và những lúc mệt mỏi thì đua xe chính là thú vui “tao nhả” để xả stress của Thy. Cô cứ đồn đời như thế cho đến khi đám bạn ăn chơi của cô dần dà sa đà hết vào nghiện ngập hút chích, đến lúc ấy Thiên Thy mới bắt đầu cảm thấy những cuộc vui kia thật là nhàm chán.. Nhưng đâu ai biết được Thy là một đứa con gái yếu đuối, cố tình làm những chuyện điên rồ chỉ để gây sự chú ý với ba kia chứ. Vốn không phải dân nghiện chơi nên cô đã dễ dàng từ bỏ được con đường mòn đó và tìm ính một nơi thích hợp hơn.

Qua thời gian, Thiên Thy đã nhận ra thay vì đi nhét mình vào chốn đông người, để rồi những điệu nhạc xập xình, tiếng hò reo điên dại tra tấn lỗ tai. Ánh đèn mờ ảo rất dễ khiến cho người ta điên loạn ở các quán bar thì Thy có hứng thú hơn với những bản nhạc nhẹ nơi góc quán cà phê, với những tia sáng dịu nhẹ phát ra từ những chiếc đèn lồng được treo trên các cành cây và con người ở đây cũng không điên loạn như bọn người thích chứng tỏ bản thân ở nơi có những âm thanh nhức nhối kia.

Nếu Trần Thiên Thy đây muốn sống buông thả thì chắc cũng chẳng có ai ngăn cấm và không chừng bây giờ cô cũng sẽ là kẻ cầm đầu của một băng đảng quậy phá nào đó .

Nhưng cô bản lĩnh hơn những kẻ chán đời khác là ở chỗ biết dừng lại suy nghĩ đến việc mình cần làm gì và không nên làm gì. Với cô, bất cần không có nghĩa là sống buông thả. Chỉ có những kẻ yếu đuối mới có lối sống buông xuôi thỏa mãn sự sung sướng nhất thời rồi mặc nó giết cuộc đời mình lúc nào không hay.

-A, xin lỗi quý khách, là do tôi bất cẩn quá.!

Mãi nghĩ đến những chuyện linh tinh trong đầu mà Thiên Thy đã làm đổ coffee vào một vị khách nào đó khi hai người đi ngang qua nhau.

-Okay, không có gì.

Cũng may đây là một chàng khách dễ tính, không làm khó cho cô mà chỉ buông một câu khá dễ chịu rồi lướt qua luôn.

Đây là một quán coffe sân vườn, trời thì tối đen như mực chỉ có những ánh sáng yếu ớt từ những chiếc đèn lồng được gắn trên các cành cây nên cô bé cũng chẳng nhìn rõ khuôn mặt của chàng thanh niên vừa rồi, chỉ sau khi anh ta bước đi bỏ cô ở lại phía sau cô mới kịp nhìn dáng người ấy .

Là một thanh niên có dáng người khá chuẩn và style ăn mặc cũng rất bắt mắt. Đó là tất cả những gì Thiên Thy nhận xét cho vị khách vừa rồi. Không để cho tâm trí lạc lõng nữa, lần này Thiên Thy tập trung vào công việc với những chiếc giấy stick viết vôi, với những khay coffee chờ cô mang tới cho khách. Và tất nhiên cô cũng không hề biết là mình đang bị quan sát bởi một ánh mắt nào đó mà có lẽ sau này ánh mắt đó sẽ ở trong tâm trí cô đến suốt cuộc đời.[/i]

6. Chương 6 : Dưới Mưa

<>

Một buổi tối kết thúc nhường chỗ cho ánh đêm buông màn. Quán đóng cửa, quả là một ngày mệt mỏi, bước chân Thiên Thy lững thững trên con đường cạnh bờ sông Hàn, vừa đi vừa thả hồn vào gió để rồi cái câu hỏi mà không ai có thể trả lời cứ vang vọng trong suy nghĩ của cô, rằng không biết trên thế gian này, có nơi nào là dành cho cô không nhỉ? Câu hỏi được lặp đi lặp lại như một lập trình, càng làm cho chủ nhân của nó trở nên khó chịu, muốn gạt bỏ cái sự cô quạnh này sang một bên quả thật không dễ chút nào.

Đi được một đoạn đường dài Thiên Thy mới chợt nhận ra đôi vai của mình đã thấm ướt lúc nào không hay, thì ra này giờ trời đổ mưa lâm tẩm mà cô lại không để ý. Thôi kệ, như vậy cũng tốt, trời mưa sẽ giúp cô cảm thấy nhẹ lòng hơn rất nhiều. Nếu người khác nhìn mưa mà cảm thấy cô đơn thì đối với Thiên Thy, mưa chính là một người bạn vô giá.

Mưa xoa dịu những đắng cay trong lòng.

Mưa mang nỗi buồn gửi vào cơn gió bay thật xa.

(Hali)

Phải công nhận đi dưới mưa làm cho tâm hồn của kẻ cô độc cảm thấy thoải mái thật, không còn thấy cô quạnh nữa, mà thay vào đó là một sự đồng cảm giữa thiên nhiên và

con người, một sự đồng cảm của mưa.

Đang thả hồn hoà vào cơn mưa phùn đáng yêu kia thì cái giây phút vui vẻ thoải mái hiếm hoi ấy của Thiên Thy cũng chẳng kéo dài được bao lâu khi mà trước mắt cô giờ đây lại là toàn cảnh của một trận đánh người. Phải nói là đánh người vì ở đây là một đám người du côn, đầu tóc loè loẹt đang thay phiên nhau dùng chân để thụng vào kẻ đang nằm co ro dưới đất. Không được, cứ như thế này chắc chắn sẽ xảy ra án mạng, nhất định phải ngăn lại. Nghĩ là làm, Thiên Thy liền xông vào cứu kẻ xấu số kia.

-Này cô em, ở đây không phải là chỗ dành cho con gái đâu nhé – Một tên tóc đỏ chóc dở giọng điệu nham nhở khi Thiên Thy chạy lại phá đám “ thú vui ” của bọn chúng.

Nhìn thẳng vào tên có mái đầu đỏ như mào gà, một nụ cười nhếch mép khiến đôi môi mỏng cong lên, chẳng thèm bận tâm đến lời nói nham nhở kia, Thiên Thy tặng hắt cho tên đó một cú đá trời giáng vào khuôn mặt khiến ái đầu kia nổi đầy sao vàng. Những tên còn lại thấy thế đều bắt đầu xông lên “xử” con bé lão lêu kia.

Bọn người đó tuy chỉ là võ thuật đường phố tất nhiên sẽ thua xa Thiên Thy về mặt kĩ thuật và sự chuẩn xác thể nhưng chúng lại có khá đông người và tên nào cũng cầm cái dùi cui cứng chắc. Cái người đang nằm dưới đất đầy giờ đây cũng có thể gượng dậy và phụ Thiên Thy một tay, những chống trả đang dần yếu ớt trong khi bọn kia càng đánh lại càng hung. Một mình cô với cái người đang chao đảo kia quả thực là không địch lại được bọn này. Nhìn vào thì có thể dễ dàng kết luận phe nào thắng cuộc.

Thiên Thy đã thấm mệt, bây giờ chỉ có thể phòng thủ mà không có bất cứ cú đánh trả nào, nếu cứ như thế cô sẽ khuyụ mất thôi.

Bỗng cô có cảm giác bàn tay mình bị ai đó nắm chặt và kéo đi trong sự hỗn loạn của trận đánh theo sau là đám người hung hăng kia. Thiên Thy cũng chẳng biết làm cách nào mà con người này có thể nắm tay cô lôi đi trong sự bao vây của bọn hung tợn kia, chỉ biết là bây giờ cô và hắn đang chạy thộc mạng mà chẳng biết chạy về hướng nào. Đến khi chạy vào con hẻm thì họ mới cắt đuôi được đám du côn kia. Tội nó đã chạy thẳng theo con đường rộng mà không để ý đến phía bên trái có một con hẻm nhỏ.

Trời vẫn cứ mưa rả rích, hai con người người mình đầy thương tích đã thấm mệt. Họ khuyụ xuống ngay đó sau khi nhận thức được rằng đằng sau mình bây giờ chỉ còn là không gian yên tĩnh đến vắng lặng.

Chàng trai ngồi dựa vào vách tường miệng không ngừng phả ra những hơi thở mệt nhọc, cô gái cũng chẳng khá khẩm hơn khi cũng lấy tường làm gối và mắt nhắm hờ, dường như một cuộc thi thử được ngầm bắt đầu khi cả hai người đều chỉ biết thở và thở.

-Cám ơn em

-Bao nhiêu tuổi mà gọi tôi bằng em ?

Vẫn đôi mắt bất cần dán chặt lên bầu trời , tận hưởng những giọt mưa mát lạnh đến buốt người. Thiên Thy đáp lại lời cảm ơn của một ai đó bằng một câu hỏi xoáy. Đúng là thái độ dừng dừng là phong cách đặc trưng của Thiên Thy...

-Lớn hơn em đấy! - câu trả lời đi kèm với nụ cười nửa miệng kia cuối cùng cũng đã thu hút được ánh nhìn của cô nhóc.

Đến bây giờ Thiên Thy mới để ý đến kẻ vừa được mình cứu. Đó là một chàng trai trẻ, mặc chiếc áo sơ mi xanh dương kẻ caro kết hợp với chiếc quần jean xanh đen ôm gọn đôi chân dài đang duỗi thẳng. Khuôn mặt thanh tú nếu không muốn nói là đẹp, đôi mắt ẩn sau hàng lông mi dài đang chiếu tia nhìn về phía cô, mái tóc đen ngắn ướt hơn nửa mái đầu và nơi khoé môi có một chút chất lỏng màu đỏ, chiếc khuyên tai màu ngọc bích ánh lên những tia xanh óng ánh trong bóng tối .Trông anh ta có vẻ lớn hơn Thiên Thy thật.

-Lớn hơn hay không gì cũng được, tôi về- Thiên Thy vừa nói vừa đứng lên một cách khó khăn và uể oải

-Để tôi đưa em về

-Thôi khỏi, lo cho cái thân anh đi.

Với ánh nhìn mệt mỏi, cô chỉ buông một câu nhạt nhẽo rồi lại lững thững bước đi. Nơi khoé môi cô cũng có một chất lỏng màu đỏ, và chân trái thì phải lết theo từng bước của người bạn đồng hành là chiếc chân còn lại. Phải nói là bọn du côn hồi nãy đã gây ra cho cô khá nhiều vết thương chưa kể những vết bầm tím ở bên trong lớp áo mỏng.

Cứ thế Thiên Thy bước đi từng bước chậm rãi và mệt nhọc cánh tay nhúc nhích mỗi bám chặt vào bức tường xám xịt mặc cho người đằng sau đang bước đi theo cô với tình trạng không mấy khá khẩm hơn. Và rồi chuyện gì đến rồi cũng đến, sức chịu đựng của con người cũng giới hạn của nó.

Chân Thiên Thy đã khuyụ xuống không đi nổi nữa. Cái chân phản chủ, mà có biết là ngã trước mặt người khác là một nỗi nhục lớn đối với Trần Thiên Thy này không hả. Một nỗi bức dọc xâm chiếm lấy con người cô bé.

-Để tôi công em

-Công ư? Chẳng phải anh cũng đang lết giống tôi đó sao?

-Nhưng tôi đâu có gục ngã như em...

-Gục ngã? Dừng từ cho cẩn thận đấy. Tôi ngã chứ không có gục- Thiên Thy nhìn người đang ngồi trước mặt cô bằng một tia lửa. Gì chứ, trên đời này cô ghét nhất là cúi đầu trước mặt người khác và gục ngã thì cũng đại loại là giống như thế. Nói chung những từ yếu đuối ấy không bao giờ được phép dành cho cô.

-Vậy có muốn về nhà không? Hay là ngồi đây chơi với mưa? – Chàng trai cố nín cười trước câu biện luận ngang hơn của kia

-Mặc tôi, anh đi đi.

-Okay, mặc em.- nói xong chàng thanh niên mặc cho cô vùng vẫy không cho anh đụng vô người mình, bằng một cách khó khăn nhất cuối cùng anh cũng có thể để cô trên lưng anh rồi đứng lên đi tiếp đoạn đường bằng chính đôi chân mà chỉ vài phút trước cô cho là lết chứ không phải đi.

Mưa vẫn cứ rơi lạnh buốt

Nhưng ở nơi nào đó đang dần được sưởi ấm

-Thy Thy ! Em không sao chứ?

-Tiến Hào? Tôi bị sao thế này? – Thiên Thy khó nhọc mở đôi mắt mệt mỏi, cổ họng cô bé cũng trở nên đắng nghét.

-Em bị sốt suốt đêm qua đấy, từ nay đừng có dầm mưa nữa, có được không?

-Nhưng sao tôi về được đây?

-Có người công em về. – Tiến Hào nói mà như thở dài, anh thật sự rất lo lắng cho Thy Thy, hôm qua thấy cô ấy ngất trên vai của kẻ khác, lòng anh không khỏi xót xa.

-Nhưng sao anh ta lại biết nhà nhỉ?

-Em nói gì cơ?

-À, không! - khuôn mặt Thiên Thy trở nên đăm chiêu khi nhớ lại tối hôm qua. Lúc anh ta công Thiên Thy trên lưng, cô bé đã rất mệt mỏi và đôi mắt dù đã cố gắng chống chọi nhưng cơn buồn ngủ ở đâu ập tới rất nhiều khiến cho đôi mắt buông lỏng và nhắm nghiền lúc nào không hay. Trong cơn mơ hồ, cô còn có cảm giác rất ấm áp ở đâu đó trong cơ thể mình nhưng chẳng biết rõ là ở đâu

Em lại đi đánh nhau nữa sao, Thy Thy? Giọng Tiến Hào có chút chua xót, anh đang bồi thuốc vào những chỗ bầm tím của cô.

-Tiến Hào, tại sao anh lại đối xử tốt với tôi như thế?

-Đây là lần thứ mấy em hỏi anh câu này rồi nhỉ?

-Tại vì anh chẳng bao giờ anh trả lời tôi thành thật cả.- một cái thở dài đầy mệt mỏi lần thất vọng, đôi mắt Thiên Thy vẫn đang dán vào chùm đèn vàng gắn trên tường .

-Vậy thì lần này em cũng không biết được câu trả lời theo ý muốn của em đâu.

-Anh muốn gì ở tôi?

-Muốn em được sống vui vẻ - Tiến Hào trầm ngâm, ánh mắt anh xoáy sâu vào Thiên Thy, nhìn Thiên Thy sống và lớn lên trong cô độc, anh thực sự muốn che chở cho cô bé ấy, không chỉ là với danh nghĩa là anh trai....

-Tiến Hào, đừng mong chờ gì ở tôi cả....!! Một tiếng thở dài đến náo lòng ...

-Ohm anh có mong em trả tiền chăm sóc vết thương đầu kia chứ. Đồ lạnh lùng.- Tiến Hào vừa nói, vừa làm mặt giận đôi chân điều khiển anh ra ngoài để lại mình Thiên Thy trong phòng....

-Tiến Hào!!!!!! Tôi thực sự rất quý anh....

Trước khi cánh cửa được đóng kín, ai đó đã kịp nghe thấy lời thật lòng của cô bé. Một nụ cười nhẹ nhàng xuất hiện trên môi. : “ Cứ chờ đi Thy Thy, một ngày nào đó trái tim ngang ngược của em sẽ thuộc về anh”

Tiến Hào, tôi thật sự rất quý anh, nhưng chỉ là như thế thôi, sẽ chẳng có thể đi xa hơn được đâu...

Trên chiếc giường đen xám, Thy Thy lại nằm đầu mắt với trần nhà. Trong căn nhà này ít ra vẫn còn có người quan tâm đến cô. Thật nực cười khi đó chính là đứa con trai của mẹ dì ghẻ giả tạo.

Nhưng phải công nhận rằng từ ngày anh về chung sống với gia đình cô, cô cảm thấy bớt cô đơn hơn rất nhiều. Ngay từ nhỏ Tiến Hào đã rất thích chơi với cô em bé bỏng lúc nào cũng lủi thủi một mình, có lần hai anh em còn bị ba đánh khi dám trèo lên lan can hành lang ngồi đó thả lỏng đôi chân trên không. Cũng may là được người lớn phát hiện ra sớm nếu không bây giờ chẳng biết ngôi nhà này có còn hai người nữa hay không.

Nhưng điều Thiên Thy cảm phần nhất là lúc nào cũng bị ba đánh đòn nặng hơn Tiến Hào, chẳng cần biết là do lỗi của ai. Và bao nhiêu lần bị đánh là bấy nhiêu lần Tiến Hào bôi thuốc vào những chỗ bầm của Thy Thy. Từ nhỏ anh đã biết chăm sóc cho Thiên Thy rất chu đáo, mặc kệ cho người mẹ của mình cấm cản anh không được lại gần cô bé. Cái tên Thy Thy cũng chính anh đặt cho đứa em không cùng huyết thống của mình với tất cả sự cương nghị. Nhưng theo năm tháng anh đã biết đó không phải chỉ đơn thuần là tình cảm anh em.

Vì có gì mà một Tiến Hào luôn được các cô nàng xinh đẹp săn đón lại không có nổi một cô người yêu nhỉ. Chẳng phải anh là một hotboy ở trường đại học Kinh tế đó sao? Điều đó chỉ có anh mới biết rõ mà thôi...

7. Chương 7 : Kẻ Giết Người

<>

Chập tối, bầu trời nhuộm hắt một màu đen tuyền huyền ảo, thấp thoáng hiện lên những tia sáng mỏng manh từ những vì sao xa xôi.

-Thiên Thy! Cậu không sao chứ? Mặt cậu xanh lăm đấy- Tiếng Trúc Anh hỏi han làm cô giật bắn mình.

-Ừ, không sao. Tổ có thể làm sao được chứ? – Đáp lại cô bạn bằng giọng điệu thản nhiên nhất có thể trong khi chính Thy cũng chẳng thấy mình ổn chỗ nào. Con sốt kia cũng chỉ mới dứt vào sáng nay.

Hai người đang ngồi trong quầy phục vụ nhân lúc quán vắng khách, tất nhiên quán ở đây chính là chỗ Thiên Thy làm pastime. Tác giả quên không nói với mọi người là Trúc Anh cũng làm phục vụ chung với Thiên Thy luôn nhé. Quán cà phê mà 2 cô nàng đang làm là một quán coffee sân vườn rất rộng, mang tên Ciao. Trong đó chia thành hai khu vực ngoài trời và trong nhà để đáp ứng nhu cầu cho khách. Điều đặc biệt của quán là sau 8h tối sẽ có phần chơi đàn piano, và nếu muốn, thì bất cứ ai cũng có thể chơi đàn với bản nhạc mình yêu thích.

Bỗng một giai điệu quen thuộc vang lên khiến Thiên Thy chú ý tới phía người đang say sưa lướt nhẹ những ngón tay trên phím đàn trắng

But if you wanna cry

Cry on my shoulder

If you need someone

Who care for you.....

Đó là bài Cry On My Shoulder mà Thy rất thích, cô vẫn thường nghe bài hát ấy trước khi chìm vào giấc ngủ. Hôm nay lại được nghe nó bằng tiếng đàn piano của ai đó trong khung cảnh lung linh lãng mạn của

quán vào buổi tối như thế này đã khiến cho tâm hồn của cô có một chút say pha lẫn một chút tủi lòng. Như hoà vào tiếng đàn trầm lắng, từng dòng suy nghĩ cứ miên man ùa về trong tâm trí.

Giá như cô có thể vô tư như bao cô gái mới lớn khác.

Giá như mẹ không rời bỏ cô đi sớm như thế..

Giá như ba có thể dành tình cảm cho cô như bao người cha khác trên đời

Giá như luôn có một bờ vai nào đó sẵn sàng làm chỗ dựa cho cô trong những lúc mệt mỏi thì chắc có lẽ Thiên Thy giờ đây sẽ là một cô bé mới lớn yêu đời, vui tươi và chẳng vương chút muộn phiền..

Nhưng trước khi giọt khóc trong suốt trực trào ra thì đã có một nụ cười cay đắng xua đi tất cả những cảm xúc yếu đuối ấy. Cô ghét cay ghét đắng cái từ “ giá như” cái từ ấy là cái từ vô nghĩa nhất trên đời. Nếu như có cái từ ấy ở trước thì những về ở đằng sau sẽ trở thành vô giá trị... Vậy mà hôm nay cô lại dùng cái từ ấy cho chính mình cơ đấy....

Cũng chỉ tại cái tên chết tiệt kia chơi bài nhạc ấy trong khung cảnh này nên cô mới có những giây phút yếu lòng như thế. Mà cái tên chết tiệt kia..... chẳng phải là kẻ mà được cô cứu hôm trời mưa đó sao?? Bây giờ cô mới nhận ra hần, sau khi lau màng nước mỏng chưa kịp trào ra ở nơi khoé mắt....

Nhưng nếu như không nhìn nhầm thì hình như hần cũng đang nhìn về phía Thiên Thy, đúng hần vừa đàn vừa nhìn về phía cô với khuôn mặt có thể được nói là xốt xa không nhĩ, hay là do ánh đèn mờ ảo nên Thy mới có cảm giác như thế???

Tiếng nhạc du dương kết thúc, người chơi đàn đứng dậy và trở về chỗ với phong thái thật thanh nhàn. Tiếng vỗ tay của mọi người càng tôn lên sự cao ngạo của anh chàng có đôi bàn tay tài ba kia. Phải công nhận là hần đàn hay thật, làm thay đổi bầu không khí nhạt nhẽo trước kia của quán.

Thiên Thy bắt đầu quan sát kẻ mới được mọi người tán dương, anh ta đi về phía chiếc bàn của một vài thanh niên đang vui đùa cùng những cô em chân dài sexy rồi ngồi vào chiếc ghế đặt giữa hai cô nàng xinh đẹp, hai tay quàng vai những cô gái ngồi kế bên.

Sau khi chứng kiến cảnh tượng ấy Thiên Thy lại lắc đầu, tặc lưỡi ngao ngán.

-Không ngờ hần lại là một tên playboy chính hiệu!

-Bình thường thôi mà, hần đẹp trai thế còn gì? – Trúc Anh cũng đang nhìn về phía chiếc bàn ấy với đôi mắt có vẻ mơ màng.

-Những tên đẹp trai thường là những kẻ hư hỏng. – Thiên Thy cắt ngang sự mơ màng của cô bạn bằng một giọng ngang phè. Biết thế lần trước cô chẳng thêm liều thân cứu hần ta làm gì. Thy ghét nhất là những kẻ đào hoa sát gái như ai kia... cứu hần ta đúng thật là uống công, báo hại cô bị sốt vì dầm mưa và những vết bầm tím bây giờ mới lặn đi chút chút...

-Ôi trời, cậu lấy cái định nghĩa đó ở đâu ra thế? Tiến Hào, anh trai cậu cũng rất đẹp trai mà có hư hỏng đâu. – Trúc Anh lớn giọng cãi lại Thy ánh mắt chỉ dành cho người bạn hai giây rồi lại tiếp tục mơ màng nhìn về chàng trai tài hoa...

-Đó không phải anh trai tớ. ! nén cái thở dài vào trong, Thiên Thy lặng lẽ nhìn cô bạn thân..

Cho một ly coffee đen không đường ở bàn số 5 nhé!

Tiếng anh bạn bồi bàn cắt ngang cuộc nói chuyện giữa hai cô nàng... và họ lại bắt đầu tất bật với công việc của mình.. ..

-Thiên Thy, cậu đem cà phê ra nhé, tớ bận tính tiền cho khách rồi...

-Uk. Để tớ..

Bàn số 5, bàn số 5 axxxxxx. Bàn số 5 chẳng phải là bàn mà hần đang ngồi sao >< thiên=“” thy=“” tiến=“” về=“” chiếc=“” bàn=“” ấy=“” với=“” bộ=“” dạng=“” thân=“” nhiên=“” nhất=“” có=“” thể=“” khuôn=“” mặt=“” cũng=“” chẳng=“” biểu=“” lộ=“” cảm=“” xúc=“” gì...=“”>

-Cà phê đen không đường này là của ai ạ?

-Của tôi - Chàng trai ngồi giữa hai cô nàng cất tiếng, giọng nói có phần hơi lạc lạc, ánh mắt ẩn sau hàng long mi dài dãn chặt vào người đang cầm khay bưng ly coffee . Cánh tay trái vẫn đang nghịch nghịch những lọn tóc quăn vàng hoe của cô nàng kế bên.

-Vâng. Xin mời quý khách.- Cô bé nhân viên đặt ly cà phê đen đặc sánh về phía anh chàng đào hoa kia cùng với lời mời lịch thiệp rồi quay lưng bước đi.... Để lại cho ai đó có một cảm giác cực kì khó chịu, là HẮNG chẳng???

-Này! Cô em dễ thương, nhà em ở đâu thế, lát anh đưa em về nhé.- là một giọng nói đùa cợt của một trong những thanh niên còn lại khi Thiên Thy mới quay lưng đi được vài bước.

Anh ta có vẻ thích thú với cô bé phục vụ có khuôn mặt xinh xắn nhưng hồ hững vừa rồi, cách nói chuyện cũng rất có duyên... và mái tóc màu nâu hạt dẻ ngăn ngang cằm rất cá tính...

-Anh đang nói con nhỏ bồi bàn kia ấy hả, thế còn em thì sao đây??

-Chưa kịp nghe câu trả lời của người mà mình đang sẵn đón, kẻ hám gái kia đã phải né đầu ra xa cái loa phát thanh đang ngồi kế hần. Nhưng hần cũng chẳng thèm đếm xỉa đến lời nói đó, miệng vẫn còn nguyên một nụ cười đều đặn ánh mắt vẫn hướng về phía đáng người nhỏ nhắn kia.

-Cám ơn anh nhiều nhé, nhưng tiếc là tôi chẳng mang theo tiền để đi xe ôm về rồi – Từng lời một được Thiên Thy thốt ra một cách ngọt xớt cùng với nụ cười mà càng nhìn càng lại càng tức...

-X e xe ôm?

Khuôn miệng của tên có nụ cười đều đặn kia bây giờ đông cứng lại hết rồi, khó khăn lắm mới lắp bắp được hai từ khiến hần ta ọc máu . Một kẻ ăn chơi như hần, vùng tiền ấy em còn chẳng hết mà con bé đó dám nói hần là một thằng xe ôm ư?? Quả là một nỗi nhục quá lớn

-Không phải xe ôm sao? Không phải xe ôm mà sao tối ngày chở hết em này đến em kia đi khắp nơi nhỉ. À đúng rồi không phải xe ôm mà là bù nhìn , bởi anh chắc chưa lấy tiền công chở người đẹp đi bao giờ đúng không. .... Nhưng biết làm sao bây giờ, tôi lại ghét cay ghét đắng những con người ngu ngốc bị người khác gọi là bù nhìn. Nên chắc là không thể để anh chở đi giống như mấy người thích bám theo loại bù nhìn như anh rồi.

Vẫn giữ khuôn mặt thản nhiên có chút khinh khỉnh. Những lời nói được phát âm ra rất rõ ràng rành mạch nhưng lại như con dao nhọn hoắt của Thiên Thy đã không chỉ đâm trúng một người mà còn đâm trúng cả nhóm người đó. Bây giờ ai kia mới biết Thiên Thy không chỉ có thể giết người bằng võ thuật nhưng còn có thể giết người bằng lời nói.

Cô bé này đúng là quá ác khi chỉ vì một lời nói chọc ghẹo kia mà đã đâm cho cả bọn người đó một nhát dao rồi đứng đưng bước đi không cần biết họ chết như thế nào.

RẦM

-Con nhỏ này láo lếu thật đấy. Từ trước đến giờ chưa có ai dạy bảo đúng không? Chủ quán đâu..

Một khi con người lâm vào cái tình cảnh ghê độ và shock như thế này thì sẽ có hai cách ứng xử. Một là im lặng không dám nhìn ai. Hai là càng ghê thì càng làm càn và bào chữa. Nạn nhân của Thiên Thy thuộc tuýp người thứ hai, khi mà hần lại cản bước chân cô bằng tiếng đập bàn đầy tức giận .....

-Tôi là chủ quán đây. Quý khách có vấn đề gì sao? – một người đàn ông trung niên chậm rãi bước tới. Khuôn mặt ông lúc nào cũng có nét điềm đạm ngự trị dù có bất cứ chuyện gì.

-Nhân viên của ông gọi khách hàng là bù nhìn, là xe ôm đấy, ông không biết cách dạy nhân viên của mình à?? – Đường như kẻ ghê độ kia đang cố gắng lớn tiếng để thu hút mọi ánh nhìn trong quán. – ông không biết dạy nó KHÁCH HÀNG LÀ THUỢNG.....

-Anh ta say rồi, ông đừng để ý đến lời anh ta nói – Câu quát của kẻ đổ mặt tía tai vì tức giận kia bị cắt ngang bởi giọng nói lạnh tanh của anh chàng có khuôn mặt điển trai...

-Cái gì ? say sao? Tôi say hồi nãy nào hả...

-Những kẻ say có bao giờ nhận mình đang say?

Chàng thanh niên đứng dậy buông một câu nói nhẹ tênh, rồi thản nhiên bước đi. Khi đi ngang qua cô bé bồi bàn ghé ghé kia, anh nhẹ nhàng kề sát mặt cô, giọng nhẹ tựa như gió nhưng đôi mắt chứa ánh nhìn tia lửa....

- Lần sau nếu có giết người, thì cũng đừng vợ đưa cả nắm như thế. Nếu giết nhầm người, em có trả mạng được không?

Dứt câu nói và ánh nhìn sọc vằn trong mắt, anh bỏ đi không quên hất cô một cái thật mạnh bằng vai, đôi chân dài sải những bước đi còn dài hơn. Đường như ai đó đã chọc tức vào máu điên của anh. Lúc này thái độ của cô khi nói những lời ấy chẳng phải là cũng muốn liệt anh vào những hạng người mà trong mắt cô là những kẻ “bù nhìn” hay sao

Dáng người ấy đi khuất, để lại cho Thiên Thy một nỗi ngạc nhiên cực độ xen lẫn với một chút sợ hãi khi nhớ lại đôi mắt sọc vằn chứa tia lửa hồi nãy. Cô đã làm gì sai ? Cái hành động vừa chửi che vừa khiển trách của hấn đối với cô là sao ??? Đồ điên. ... ai cần hấn cứu cô chứ??

Thật ra thì tất cả những chuyện vừa rồi đều được ông Thành – chủ quán coffee Ciao quan sát. Chàng thanh niên làm cho tất cả mọi người say bằng tiếng đàn kia cũng chẳng phải là người xa lạ gì với ông, đó chính là khách quen và cũng là người bạn trẻ tuổi nhất của ông. Cũng có thể nói anh ấy là nghệ sĩ piano nghiệp dư của quán . Nhưng đây là lần đầu tiên ông thấy đôi mắt của người nghệ sĩ kia nhìn một ai đó bằng tất cả sự xót xa khi vừa chơi đàn mà vừa say trong chính bản nhạc của mình.

Điều thứ hai khiến ông phải bận tâm suy nghĩ đó chính là chẳng phải trước khi lên biểu diễn bên chiếc đàn kia, ông đã ngồi nói chuyện cùng anh ở chiếc bàn số 25 hay sao, đó là một chiếc bàn có tầm khuất nhất trong quán, người ngồi ở vị trí này, có thể quan sát hết tất cả mọi góc ngách của quán, nhưng ngược lại đó lại là nơi khó có ai để ý tới nhất. Tất nhiên, chiếc bàn đặc biệt ấy chỉ dành cho anh mà thôi. Vậy mà sau khi biểu diễn xong anh lại bỏ dở ly cà phê đen không đường bên chiếc bàn cũ rồi lại kêu một ly khác y chang như thế, lại còn diễn trò trước mặt cô bé bồi bàn nữa chứ. Thật là khó hiểu, một người điếm đàng như ông có thể nắm bắt tất cả mọi tình hình vậy mà đôi lúc lại bị chính anh bạn trẻ kia xoay như xoay đé.

8. Chương 8 : Hấn Là Ai?

Hôm nay Thiên Thy đi làm về trễ hơn mọi hôm, tự nhiên lại chẳng muốn về nhà nữa, cứ muốn bước đi, đi mãi mà không có nơi dừng chân....

Khi nhớ lại chuyện mình đã đâm cho tên đầu kia một vố đau bồng dưng Thiên Thy cảm thấy vui vui, khuôn miệng trái tim hé một nụ cười thoả mãn khi khuôn mặt cứng đờ của kẻ sát gái hiện về. Cô là thế, chỉ cần người nào đó đụng đến cô thì cô sẽ chẳng bao giờ để yên à sẽ trả lại gấp trăm gấp ngàn lần thứ mà kẻ đó gieo cho cô, để họ biết rằng mình mới vừa đụng vô một con người vô cùng nguy hiểm đấy. Thiên Thy ư “ sắc đẹp có hạn mà thù đoạn có thừa” ^^ Đó là câu thành ngữ nói lên tất cả con người cô. Sẽ chẳng ai trên thế gian này bắt nạt được cô cả.

Nhưng cái cảm xúc vui vui ấy sẽ hoàn hảo hơn nếu như cô không bị ám ảnh bởi đôi mắt kia. Từ trước đến giờ, cô vốn là người không màng đến những xúc cảm của chính mình, lúc nào cũng chôn vùi nó vào tận đáy lòng , vậy mà ngày hôm nay cái tên đó lại mang đến cho cô quá nhiều cảm xúc trong một buổi tối như thế.

Đầu tiên là cái cảm giác tủi tủi khi nghe hấn chơi đàn, sau đó tự nhiên lại cảm thấy một chút gì đó gọi là thất vọng khi biết hấn là một tên playboy, hạng người mà cô ghét nhất. Nhưng cảm xúc rõ ràng nhất chính là cảm giác run sợ lúc anh ta nhìn cô bằng đôi mắt chứa tia lửa... cái đôi mắt chứa đựng sự tức giận và còn một điều gì đó nữa mà cô nghĩ mãi không ra lúc nhìn vào nó.

Nực cười, từ trước đến giờ Thiên Thy đây chưa từng sợ điều gì, kể cả cái chết khi nhiều lần đánh nhau với bọn du côn, hay máu chảy ra rùng rùng từ trong cơ thể vậy mà hôm nay lại bị đôi mắt kia làm cho sợ hãi. Rốt cuộc hẳn là ai mà khiến cô sợ chỉ bằng một ánh nhìn chứ. Càng nghĩ thì càng tức mà càng tức thì lại càng mệt mỏi.....

-Chị ơi, mua giúp em tờ báo với – tiếng nói lạnh lạnh của cậu bé bán báo rong khiến Thiên Thy giật mình....

-Ừm vậy em bán cho chị hết số báo còn lại nhé! – cô nhóc cúi xuống mỉm cười với bé trai.

-Thật hả chị? Chị mua hết báo cho em sao?

-Ừ

-Em cảm ơn chị. Vui quá hôm nay được về sớm với mẹ rồi... - tiếng reo cười của cậu bé khiến Thiên Thy cảm thấy náo lòng...

-Em về cẩn thận nhé, trời tối lắm rồi đây – Thiên Thy vừa nói vừa đưa tay đón lấy tờ báo sau khi đã trả tiền cho cậu em..

-Dạ, em đi quen rồi, không sao đâu, có hôm em còn về trễ hơn bây giờ nhiều, em chào chị. – tiếng nói hân hoan của đứa trẻ khiến Thiên Thy cảm thấy vui lây... trên đời này vẫn còn có rất nhiều người bất hạnh nhưng họ lúc nào cũng có nụ cười trên môi...

Ngẫm nghĩ cô còn thua cả một đứa trẻ bán báo, vì bây giờ em ấy về nhà còn có mẹ ôm ấp, còn cô thì chẳng có ai cả.....

Đặt tờ báo lên chiếc bàn học, Thiên Thy mệt mỏi xem qua một vài trang, đa số là những tin tức thời sự, lâu lâu lại có tờ quảng cáo.... Bỗng Thiên Thy giật mình khi lật đến tờ cuối cùng của sấp báo. Đó là tờ quảng cáo thời trang. Một khuôn mặt mà cách đây vài tiếng đã kề sát vào mặt cô, nhưng ánh mắt không còn chứa tia lửa nữa mà thay vào đó là đôi mắt vui tươi ánh lên tia nhìn thân thiện. Khoác lên mình một bộ cánh năng động, anh đang tạo dáng cùng với cô người mẫu teen nào đấy. Khuôn mặt điển trai nay lại càng thu hút hơn với nụ cười toả nắng. Bên góc trái tờ báo có ghi một số thông tin như là tên nhà thiết kế, tên bộ sưu tập và tên người mẫu... Và dòng chữ khiến Thiên Thy chú ý nhất đó chính là :

Model : Jonh

Gió hiu hiu vờn qua các dãy lầu, đùa vui trên các tán lá, làm cho đám học trò ngồi trong lớp thật khó để tập trung vào bài giảng. Những cơn gió thoang thoảng kia hoà vào những lời giảng đều đều của giáo viên như một con ác quỷ cứ kéo đôi mắt của bọn học sinh quây phá xuống.

Chẳng chống cự như những người khác Thiên Thy gục hẳn đầu xuống bàn ngủ một giấc ngon lành, mặc kệ cho thầy chủ nhiệm cứ thao thao bất tuyệt trên bục giảng.

TỪNG TỪNG TỪNG

Đó là cái tiếng mà ai cũng mong đợi trong lúc này. Cuối cùng thì cũng được giải thoát khỏi cái không khí ảm đạm . Những tiếng hò reo nổi dậy trong khắp căn phòng 12A3, khiến Thiên Thy giật mình. Cô vươn hai tay với điệu bộ ngái ngủ. Đánh được một giấc say như thế thật là thoải mái.

-Này ! Cậu là heo à? Ngủ hết tiết học như thế!! – Lại là cái tên trai ngồi đầu bàn, sao hẳn lúc nào cũng muốn kiếm chuyện với Thiên Thy thế không biết!.

-Bộ chỉ có heo mới biết ngủ à. Tui buồn ngủ thì ngủ thôi, chuyện bình thường mà. Hay cậu chưa thấy người ngủ bao giờ?? – cùng với giọng điệu còn chưa tỉnh ngủ,Thiên Thy trưng ra bộ mặt ngạc nhiên đến ngây thơ nhìn cậu bạn cùng lớp.....

-Mặc kệ Quân đi Thy! Tui mình đi xuống canteen thôi, sáng giờ cậu với tớ có ăn uống gì đâu. – tiếng Trúc Anh rủ Thiên Thy, trông cô nàng có vẻ đói thật vì khuôn mặt đang phụng phịu tay xoa xoa cái bụng móp mép của mình.

-Ừ, được đó, tớ cũng đang đói đây.....

-Ê cho tui đi với – anh bạn tên Quân nói với theo khi hai cô nàng đang đi đến hành lang, cậu ta cũng chỉ mới vừa hết đơ trước lời cãi bướng của Thiên Thy

Canteen của Hernman rất rộng, ở đây có tất cả những món ăn mà tuổi học trò yêu thích, từ những chiếc bánh cupcake đến những bọc bánh trắng trộn, có thể nói ở đây không phân biệt tầng lớp thượng lưu hay hạ lưu. Nếu bạn là một tiểu thư, bạn vẫn có thể cầm bọc bánh trắng trộn ăn thoải mái mà chẳng có ai dị nghị hoặc ý kiến gì. Còn nếu bạn là một con nhà bình thường nhưng bữa sáng của bạn là pizza thì cũng chẳng có ai để ý. Tất nhiên đó không phải là những con người vô cảm, nhưng bởi vì họ được sống trong một môi trường giáo dục rất tốt, mà ở đây sự bình đẳng được tôn lên hàng đầu. Đó là lý do Hernman được đánh giá rất cao trong mắt phụ huynh cũng như các trường khác.

Vừa bước xuống canteen Thiên Thy đã chọn inh một chiếc bánh cupcake vị chocolate, đó là món khoái khẩu của cô, không chỉ có vị chocolate miễn là cupcake thì cô bé đều thích hết. Cùng với một hộp sữa đậu nành soya. Một bữa ăn có thể coi là khá đơn giản so với những người khác...

Trúc Anh và Quân cũng đã chọn được món mình được một món ăn riêng, cả ba đi đến chiếc bàn cạnh cửa sổ để dễ hóng mát....

- Này cậu nghe tin gì chưa? Jonh sắp giải nghệ rồi đấy... - Tiếng các cô bạn ngồi bàn kế bên bàn tán

-Ừ, không biết tại sao lại giải nghệ thế nhỉ, một hotboy đang lên thế mà, tiếc thật...

-Hình như là để tiếp nối việc kinh doanh của gia đình đấy...

-Tiếc thật, đẹp trai thế kia mà..

-Các cậu đang nói ai thế? Trúc Anh quay sang tụ tập với các cô nàng. Tính Trúc Anh vốn bà tám mà lại nghe thêm trai đẹp nên chẳng thể không quan tâm được ^^

-Ừ thì chuyện Jonh giải nghệ ấy, anh ấy không còn làm người mẫu nữa, này cậu đọc đi

Một trong những cô bạn kia tỏ ra vẻ tiếc nuối, đưa cho Trúc Anh tờ báo giải trí. Cô bé cũng ít quan tâm đến những vấn đề này nên cũng chẳng biết anh chàng Jonh gì đó là ai. Nhưng khi nhận tờ báo từ tay cô bạn. Khuôn mặt Trúc Anh bỗng biến dạng hẳn

-Thiên Thy, đây chẳng phải là người hôm bữa chơi đàn ở quán mình đó sao???

-Ừ - Cắn một mẩu bánh cupcake Thiên Thy cũng chỉ đáp lại hờ hững, chuyện hẳn ta là người mẫu cô cũng đã biết được vài bữa nay, chẳng trách gì hẳn là một playboy.

-Sao? Cậu nói ai chơi đàn? Ở đâu? – những cô bạn bàn kế bên bây giờ đã qua hết bàn của Thiên Thy ngồi

-Ừ thì cái anh này nè, hôm bữa tớ thấy anh chơi đàn ở quán Ciao, quán cá phê mà tui tớ đang làm á.- Trúc Anh ngây thơ trả lời, khuôn mặt vẫn chưa hết vẻ ngạc nhiên...

-Ồ ha! Jonh là một hotboy của nhạc viện Thành phố mà nhỉ, anh ấy chơi đàn hay lắm phải không??

-Ừ, rất hay...- mắt Trúc Anh long lanh khi nhớ đến chàng trai tài hoa say sưa bên phím đàn

-Ôi! Các cậu sướng quá cơ, được thấy anh ấy tận mắt lại còn được nghe anh ấy đàn nữa..... ..

Trong khi các cô nàng đang bàn tán xôn xao về cái tên chết bầm kia thì Thiên Thy vẫn lẳng lặng xơi hết chiếc bánh cupcake và hộp Soya.... Tờ báo với nhan đề là một câu hỏi “ Jonh sẽ tạm biệt làng giải trí?” cùng với tấm hình của anh thu hút Thiên Thy. Cô nhẹ nhàng lấy tờ báo nằm trong tay Trúc Anh trong khi cô nàng đang bàn tán gẫu say sưa với các bạn cùng sở thích.....

JONH SẼ TẠM BIỆT LÀNG GIẢI TRÍ?

Xuất thân từ một gia đình danh giá, và đang theo học tại nhạc viện Thành phố, Với dáng người chuẩn và khuôn mặt điển trai,Jonh đã khiến không ít các fan nữ nghiêng ngả khi chấp nhận làm người mẫu đại diện cho công ty thời trang Fashion day. Trong thời gian qua, danh tiếng của anh không ngừng vang xa.Các bạn fan không chỉ hâm mộ anh vì nét điển trai trời cho này mà còn hâm mộ tài năng của Jonh. Là một sinh viên nhạc viện loại giỏi, Jonh chơi đàn piano cực đỉnh và đôi khi còn tự sáng tác ra các ca khúc rất trữ tình, với chất giọng trầm ấm đây sẽ là một ca sĩ rất có triển vọng nếu đi theo con đường âm nhạc.

Nhưng gần đây Jonh đang khiến dư luận xôn xao khi công bố mình sẽ rút lui khỏi làng giải trí, lúc mà tên tuổi của anh đang lên như diều gặp gió... Cũng có nguồn tin cho hay Jonh rút lui khỏi làng giải trí là do phải tiếp quản việc kinh doanh của gia đình.

Nhưng tất cả chỉ là sự phỏng đoán, chúng tôi sẽ sớm liên lạc với Jonh để tìm hiểu thêm thông tin.

Gấp tờ báo lại Thiên Thy hút hết ly trà sữa vị anh đào của Trúc Anh, Cô nàng vẫn say sưa huyền thoại với mấy người bạn về những hotboy khác. Không ngờ hẳn ta là người nổi tiếng như thế, mà cô lại chẳng hề hay biết gì.... Đợi đến khi người ta rút lui rồi cô mới biết tới sự tồn tại này

Gia đình khá giả, được dân chúng săn lùng, vậy thì có gì cái đêm trời mưa đó anh ta lại bị bọn du côn đánh cho tởm như thế???? Hơn nữa, anh ta lại là người của công chúng vậy mà tại sao không có bất kì phóng viên nào nghĩ được mùi máu của hắn vào đêm đó? Và rồi tại sao hẳn lại biết nhà mà công cô về đến tận nơi kia chứ?

Con người này đúng thật là khó nắm bắt....

-Cậu cũng quan tâm tới những chuyện này sao Thiên Thy??? – câu hỏi của Quân cắt ngang dòng suy nghĩ của cô, trông khuôn mặt của cậu bạn có vẻ hơi ngạc nhiên...

-À không, tớ chỉ đọc cho đỡ chán thôi. Tớ về lớp trước đây.

Gió vẫn hiu hiu đùa giỡn trên tán lá, cô gái bước đi với cảm xúc thật hỗn loạn, trong tận đáy mắt sâu chứa tia nhìn mệt mỏi mặc kệ cho cậu bạn đang lèo đèo theo sau cô.

9. Chương 9 : đáng

Ánh chiều dần tắt, Ciao coffee đã bắt đầu lên đèn. Từng vị khách thong thả vào quán, chẳng mấy chốc những chiếc bàn trên nền cỏ xanh mượt đã dợp bóng người, cũng đã đến lúc công việc tới dồn dập với các nhân viên trong quán.

-Thiên Thy, hôm nay cậu có thấy Jonh tới đây chưa?

-Ồ không biết nữa, hình như là chưa tới.- Thiên Thy ngạc nhiên khi thấy một tốp bạn nữ chạy lại quầy nhân viên hỏi cô, thì ra đây là các cô nàng hồi sáng.

-Trời các cậu đến đây để gặp Jonh sao? -Trúc Anh cũng đi lại phía quầy trên tay cầm cuốn menu nhỏ xinh, cô bạn cũng ngạc nhiên không kém khi thấy tụi bạn mình đến đây.

-Tất nhiên rồi, chẳng phải cậu bảo Jonh chơi đàn ở đây sao?

-Nhưng đâu phải là ngày nào anh ấy cũng đến đây chơi đàn đâu – Trúc Anh ngáy thơ tròn xoe mắt nhìn hội bạn

-Thôi kệ, tụi này từ bây giờ ngày nào cũng đến đây, gặp được thì may mà không gặp được cũng chẳng sao, người nổi tiếng mà, đâu phải dễ gặp chứ.

Các cô bạn cười toe rồi kéo nhau ra một chiếc bàn trống ngồi, giờ đây chẳng còn đó những chiếc áo dài trắng tinh nữa mà nàng nào cũng xinh xắn trong các bộ đồ thời trang sành điệu toát lên sự tự tin năng động của các teengirl thời @.

Trong quầy phục vụ Thiên Thy và Trúc Anh khẽ lắc đầu ngao ngán và trao nhau ánh mắt kiểu “hết thuốc chữa” đúng thật là cái tên mà cả trường đặt cho nhóm bạn kia không thể sai vào đâu được đó chính là “Biệt đội hám trai, chẳng bao giờ sợ ai”

Cũng không để ý đến đám bạn được lâu. Thiên Thy lại tất bật với công việc phục vụ của mình. Nhưng trước khi bị lôi cuốn bởi những chiếc menu, những mảnh giấy stick viết vội, cô cũng thầm mong ai kia hôm nay sẽ đến nhưng cũng chẳng hiểu cô mong người đó đến để làm gì..... ....????

Tuy rằng đang tán gẫu với nhau, nhưng những cặp mắt “săn lùng” của các cô gái vẫn dán chặt vào chiếc đàn piano trắng tinh được đặt kiêu hãnh trên bậc tam cấp. Nếu có ai đi về phía ấy là y như rằng người đó sẽ soi kỹ bởi những cặp mắt “hám trai” nhưng khi tiếng nhạc được cất lên thì các cô nàng lại thở dài thườn thượt. Đã đến giờ quán đóng cửa, vậy mà cũng chẳng có Jonh nào tới.

Chớm đêm, Thiên Thy lại đi bộ về nhà, những bước chân mệt mỏi cứ nối tiếp nhau trong vô định, ước gì hôm nay trời lại mưa nữa nhỉ...

Đi được một lúc, cô chợt nhận ra có một bóng người đang theo sau mình. Lẽ nào lại là bọn cho vay nặng lãi ? Cũng lâu rồi bọn chúng không ghé thăm cô. Nhưng tại sao lại chỉ có một người thôi ? Hay là tên cầm đầu? không được phải cắt đuôi hay xử nhanh gọn lẹ thôi.

Nghĩ là làm Thiên Thy bỗng dưng đi nhanh hơn, những bước chân sỏi dài nhất có thể, đến một con hẻm nhỏ cô cũng đã cắt được cái đuôi ấy, và dễ dàng giáng một cú thật đau sau gáy hắn trong khi hắn đang lơ ngơ tìm cô.

Đến lúc này Thiên Thy mới được quan sát kẻ theo dõi cô. Là một thanh niên đội nón lưỡi trai màu đen che hết mặt, đang khụy người xuống ôm gáy, nơi mà máu đang chảy.....

-Em ác quá đấy – cô nhóc chưa kịp lật cái nón kết màu đen kia lên thì đã có một giọng nói phát ra từ khuôn miệng ẩn hiện sau chiếc nón..... - Có cần mạnh tay như thế không??. – Chàng trai ngồi thẳng lên một cách khó khăn, đầu dựa vào tường, để lộ khuôn mặt đẹp không tì vết, nhưng đằng sau gáy có một vết máu chảy dài xuống cổ

-Anh.. tại sao anh lại đi theo tôi.- với đôi mắt to tròn bất ngờ Thiên Thy ngạc nhiên ra vẻ, người ngồi trước mặt cô đây chẳng phải là kẻ đang gây xôn xao trong giới showbiz sao.

-Ai đi theo em cũng sẽ bị như thế này à? -Jonh có vẻ đau thực sự, vết máu vẫn không ngừng chảy dài xuống cổ. – Có thể giúp tôi một chút được không? Em hại người vô tội rồi bỏ mặc người ta luôn sao?

Tiếng nói của Jonh đánh thức Thiên Thy về thực tại, không hiểu nãy giờ cô bé bị gì mà cứ ngây người ra thôi. Chợt nhớ ra trong ba lô của cô lúc nào cũng có sẵn giấy gạc và chai oxi già để phòng những lúc bị thương do đánh nhau, Thiên Thy lúi chúi ra đưa cho chàng trai đang nhăn mặt khổ sở nhìn cô. Đôi mắt to tròn vẫn chưa hết sự ngạc nhiên.

-Cô bé à! Anh không có mắt ở đằng sau gáy.! - Jonh nói mà như thở. Thiên Thy hiểu ý nên đã rút lại cánh tay đang đưa chai oxi già cho anh.

-Anh làm cái quái gì mà đi theo tôi, để rồi ra nông nổi này, bây giờ còn trách tôi nữa là sao? – tuy là miệng nói những lời cay độc nhưng cô bé đã lại gần và đang rửa vết thương cho Jonh rồi giúp anh băng nó lại, thao tác rất thành thạo. Tất nhiên, cô cũng chẳng thể nhìn thấy nụ cười mỉm trên chiếc môi mỏng kia

-Tôi chẳng có ý gì cả, chỉ là tình cờ nhìn thấy em đang đi một mình, nên ngẫu hứng muốn đi theo vậy thôi...!

-Vậy bây giờ anh có một bài học mới rồi đấy, những sự ngẫu hứng điên cuồng sẽ dẫn đến tai hại cho bản thân. – vẫn cái giọng điệu ngang phè đó, Thiên Thy cũng đã hoàn thành việc băng bó kia. Vết thương được băng khá đẹp. Cô bé bây giờ cũng ngồi dựa đầu vào tường giống hệt chàng trai lúc nãy.

-Em không thể nói những lời dễ nghe được sao, Thiên Thy?

Một thoáng ngạc nhiên, một chút bối rối. Rốt cục thì người này là ai? như thế nào? Tại sao lại biết nhà cô, bây giờ còn biết tên cô mà gọi ngọt xớt như thế. Đúng là không thể xem thường mà. Giấu sự ngạc nhiên vào trong. Thiên Thy cũng lờ đi những thắc mắc của chính mình.

-Tôi nói cũng dễ nghe lắm mà, đâu có ngọng đâu – cô nhóc cãi bướng

Jonh bật cười trước lời cãi bướng kia, anh thật sự cảm thấy rất thích nghe những lời lẽ ngang hơn của cô nhóc.

-Em muốn gì thì cứ hỏi đi, tại sao lại phải giả bộ không quan tâm như thế?

Shock tập hai, anh ta là người hay là gì thế? tại sao lại biết người khác đang nghĩ gì trong đầu???

Lần này Thiên Thy không giấu những thắc mắc trong mình nữa, cô nheo mắt nhìn anh với vẻ ngờ vực và một tràng câu hỏi được tuôn ra.

-Anh là ai? Anh muốn gì? tại sao lại tiếp cận tôi??

-Kém thế, tưởng em biết tôi là ai rồi. Tên Jonh, làm nghề người mẫu và tôi tiếp cận em vì sự ngẫu hứng...

Một câu trả lời dài, đầy đủ các ý nghĩa nhưng đối với Thiên Thy thì cũng như không. Cô cũng biết là khó mà có thể moi tin từ tên này vậy mà lúc này cứ cảm đầu hồi. Lần đầu tiên cô tự thấy mình ngốc.

-Chết bầm! – cô bé lăm bầm trong miệng, dường như đây là câu cửa miệng của cô khi gặp chuyện bực tức nào đó

-Câu đó hay đấy, nhưng tôi chẳng hiểu nghĩa lắm? Chết bầm nghĩa là gì nhỉ?

Lờ qua câu hỏi xoáy kia, cô lại tiếp tục nảy ra những thắc mắc, lần này Thiên Thy thật sự cân nhắc xem có nên hỏi tên kia một câu nào nữa hay không. Nhưng cái tính tò mò làm cô khó chịu vô cùng. Thôi kệ, đã gặp thì nên hỏi, biết đâu lần này hẳn điên điên trả lời thành thật thì sao...

-Vậy tại sao hôm trước anh lại bị đám người kia đánh thế...?- Bây giờ Thiên Thy chẳng thèm nhìn anh với con mắt ngờ vực, cũng chẳng mong nhận được câu trả lời thành thực, mắt cô dán chặt lên bầu trời đầy sao, nét trầm tư lại bao trùm lấy cô....

-Đó là người của đối thủ công ty tôi, họ đánh dành mặt vì đã cướp một bản hợp đồng rất quý giá, đối với công ty họ.- giọng nói anh đầy mệt mỏi nhìn qua Thiên Thy cô vẫn giữ nguyên dáng ngồi và khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc gì.

-Nhật nhèo thật. – tài sản là cái gì mà sao ai cũng phải khổ vì nó, ai cũng muốn có nó, ngay cả Tiến Hào cũng chẳng phải luôn ao ước được kế thừa công ty của ba đó sao...

-Ừ, rất nhật nhèo... ....Thiên Thy! Ước mơ của em là gì? – bỗng Jonh chuyển đề tài khiến Thiên Thy cảm thấy bối rối...

Ước mơ của cô là gì ư? Cô không biết, cô làm gì mà có ước mơ mà biết chứ?

-Không biết ! – một nụ cười cay đắng xuất hiện – Nhưng có lẽ là không có mặt trên cõi đời này. – Thiên Thy trả lời, khuôn mặt cô vẫn lạnh tanh nhưng lại cảm thấy đắng nghét nơi cổ họng, phải, từ trước đến giờ đó là ước muốn duy nhất của cô. Chỉ vậy thôi....

Chẳng biết cái căn bệnh đắng họng này có phải là bệnh lây truyền hay không mà người ngồi kế bên cô cũng cảm thấy cổ họng của mình sao đắng đốt quá..... Lòng anh chợt thất lại khi nghe câu nói ấy. Cô bé của anh tại sao lại phải chịu đựng nhiều đau khổ đến nỗi ước mơ cũng chỉ là một sự đắng cay đến tận lòng.....

Cô bé vẫn chưa hề nhận ra anh là ai!

Và rồi những giọt mưa tí tách lại rơi, có ai đó cảm thấy hối hận tận cùng vì chính câu hỏi của mình.

Mưa rơi trên nỗi đau nào...

Lòng chợt thấy ghen ngào...

Vì bao khát khao!..

10. Chương 10 : Người Cha Yếu Đuối

Dường như ánh đêm khiến cho căn biệt thự có màu của trời cũng trở nên thật cô độc trống trải giữa nền cỏ xanh bị phủ trong bóng tối. Ở đây là khu dành cho những toà biệt thự nên những ngôi nhà cũng rất thưa thớt.

-Mình này, chẳng phải đến lúc ông nên để Tiến Hào giúp ông một tay rồi sao? – Tiếng bà Mĩ đang nói với chồng mình ở phòng ăn...

Thiên Thy mới vừa về tới nhà, áo cô thấm ướt vì cơn mưa... đôi chân nặng trĩu vẫn bước từng bước lên cầu thang dẫn vào phòng, chẳng thèm quan tâm đến có những ai ở trong nhà.

-Ừ năm nay Tiến Hào đã là sinh viên năm cuối rồi nhỉ, tôi sẽ dẫn nó đi theo để học hỏi công việc dần dần – ông Cường nói đều đều đôi mắt ông đang quan sát đứa con gái mệt mỏi bước lên cầu thang với đôi vai ướt đẫm nước mưa, một chút nhói dâng lên trong lòng ông....

Thiên Thy bước vào phòng, khoá trái cánh cửa, một nụ cười nửa miệng hiện ra, đôi mắt toát ra sự nhợt nhạt đến bất cần. Không biết ba cô có biết năm nay cô học lớp mấy không nhỉ???

*****

Trần Thái Cường, giám đốc công ty Phong Cường, một công ty đang trên đà phát triển trong nhiều năm qua, và bây giờ sự phát triển ấy vẫn không ngừng dừng lại dưới sự chỉ huy của ông và sự giúp đỡ không nhỏ từ người vợ đó là bà Mỹ....

Người ngoài nhìn vào thì họ sẽ nghĩ ông có một gia đình hoàn hảo, vợ hiền con ngoan, rất ít ai biết đến đứa con gái ngang ngược nhưng đây mới chính là đứa con ruột của ông, bởi cô chẳng bao giờ xuất hiện trong nhà cũng như trong các hoạt động liên quan đến gia đình.

Những lần có party khánh thành công ty nào đó hoặc những buổi liên hoan khác, mọi người lúc nào cũng trầm trồ khen ngợi ông có một bà vợ đảm đang mà còn tài giỏi trong công việc, lại có đứa con trai khôi ngô tuấn tú, sẽ giúp ông kế thừa công ty lúc ông về già. Trong con mắt mọi người, ông quả là một người đàn ông thành đạt và hạnh phúc. Có thể nói, đó là một cuộc đời hoàn hảo đồng nghĩa với chiếc mặt nạ an toàn.....

Đâu ai biết ông là một người yếu đuối đến mức không dám nhìn nhận đứa con gái duy nhất của mình chỉ vì vết thương lòng không biết cách chữa trị.....

Việc ông lấy bà Mỹ cũng chỉ là do ông muốn tìm người nào đó thay thế ột khoảng trống quá lớn.... nhưng ông đã sai lầm hoàn toàn....

Liệu người phụ nữ đã khiến ông không dám nhìn nhận đứa con gái của chính mình vì nó đã cướp mất bà khỏi thế gian thì còn có thể có người nào khác thay thế được bà sao? Mặc dù ông biết bà rất yêu đứa con gái ấy nên mới hi sinh mạng sống của chính mình để cho nó được sống.

Ông cũng thế, ông cũng rất yêu con gái của mình. Lẽ ra ông phải thương yêu trân trọng nó trên hết mọi thứ. Vì đó là món quà quý giá cuối cùng mà người vợ thân yêu đã để lại cho ông.

Nhưng mỗi lần lại gần nó là cái khoảnh khắc đáng sợ ấy lại ủa về, hình ảnh người ông yêu thương tắt thở trong đau đớn.....

Đã nhiều lần ông lại gần con bé, đứng chăm chú nhìn nó với đôi mắt yêu thương trĩu mến nhưng chỉ là ở trong bóng tối, những lúc cô bé đang say giấc ngủ.

Có trách là trách tình cảm ông dành cho vợ quá lớn

Có trách là trách ông quá yếu đuối không thể tự mình vượt qua nỗi ám ảnh đáng sợ.....

Để ột sinh linh bé bỏng vô tội chịu quá nhiều đau thương chính là đứa con gái tội nghiệp của ông. Một đứa bé lúc nào cũng gồng mình lên chịu đựng tất cả....

“Thiên Thy! Ba ngàn lần xin lỗi con”

o0o

Thiên Thy đang ngồi trên ban công của phòng cô, đó là tầng hai của ngôi biệt thự. Đây cũng là nơi gần bó với Thiên Thy nhiều nhất trong căn nhà này. Từ nhỏ cô đã rất thích ngồi đây hóng mát nhất là lúc bầu trời xuất hiện những ngôi sao nhỏ bé, bất kể tâm trạng đang vui hay buồn..

Để mặc những cơn gió đùa nghịch mái tóc ngắn ngang cằm cá tính, cô đang thả hồn vào bầu trời ít ỏi những ngôi sao kia, cơn mưa phùn cũng đang dần tắt nhường chỗ cho những vì sao nhỏ bé chiếm ngự tầm vĩ đại.

Chuyện Tiến Hào sẽ đi làm trong công ty ba, cô cũng chẳng thêm quan tâm, họ muốn sao cũng được, chỉ cần cứ để yên cho cô sống như thế này là được rồi. Tài sản ư? Không có cũng đâu có chết. Một thoáng bật cười, cô không hiểu tại sao con người ta cứ mãi mê chạy theo những thứ vật chất và danh vọng thế nhỉ? không thể sống thoải mái mà không có nó được hay sao? Chỉ cần có miếng ăn qua ngày là được mà. Chắc, mà mấy ai có cách nghĩ thông suốt như cô chứ ^^

Nhưng đến cả bọn người cứ mãi mê đuổi theo danh vọng kia cũng còn có những ước mơ cho riêng mình. Còn cô thì lại chẳng có nổi một thứ gọi là mơ ước. Phải, từ nhỏ đến giờ cô chưa từng nghĩ đến sau này mình sẽ làm gì và muốn có được gì.

Thiên Thy muốn có được cái gì nhỉ? .....Cô không biết!

Thiên Thy thích làm nghề gì?... nghề nào cũng giống nhau cả thôi, cũng chỉ làm nhằm mục đích là lấy được những tờ giấy mà người ta gọi là tiền...

Nhưng nếu vừa kiếm được tiền mà vừa có thể giúp đỡ những người nghèo khổ vất vả như bác Xuân- mẹ của Trúc Anh thì sẽ có ý nghĩa hơn nhiều phải không?

Nghĩ đến bác Xuân lòng cô bé không khỏi nhói lên một chút xót xa. Bác Xuân là một bà mẹ rất thương con, không những thế bác còn rất quan tâm đến những người sống xung quanh nữa, bác nhất quyết không cho cô giúp đỡ về chuyện tiền bạc vì thấy cô cũng đã chịu khổ rất nhiều vì lúc nào cũng bảo vệ mẹ con bác khỏi sự điên loạn của bọn đòi nợ. Người mẹ vất vả ấy thực sự rất đáng thương, nhất định sau này cô sẽ làm một nghề nào mà có thể giúp đỡ những con người nghèo khổ như thế.

Mà không biết ước mơ của Jonh là gì nhỉ? Ánh mắt u uất chợt có tia sáng, - chẳng phải lúc này hẳn hỏi cô về vấn đề đó hay sao?

Một thoáng suy nghĩ về chàng trai hay ngồi dưới mưa cùng cô, bỗng Thiên Thy nhận ra một điều thật kì lạ, từ trước đến giờ cô chưa bao giờ để cho những người lạ như anh ta tiếp cận một cách dễ dàng như thế, lại còn giúp hẳn bằng bó vết thương nữa chứ. Anh ta chắc chắn không phải hạng người đơn giản vì chỉ mới gặp ba lần mà đã biết rõ về cô như thế, tốt nhất phải đề phòng con người này mới được.

Nhưng rồi những cơn gió miên man nhẹ nhàng ru linh hồn của cô, cơn buồn ngủ lại ập đến với cô gái nhỏ bé, trước khi đôi mắt tròn khép lại trong lời ru ma mị của gió thì đôi chân cũng đã kịp đưa cô đến chiếc giường đen xám ấm êm.

Trong giấc ngủ chập chờn vừa mới bắt đầu cô bé nghe thấy một giọng nói khá quen thuộc nhẹ nhàng ôm ấp đôi tai nhưng chẳng thể nhận ra giọng nói đó, và rồi những cơn mộng mị lại nhanh chóng nuốt chửng lấy cô...

“Thiên Thy! Tên tôi là Minh Đăng”

11. Chương 11 : Điệu Nhảy Đường Phố

Một buổi sáng trong xanh, bầu trời thật quang đãng như chưa từng có cơn mưa nào làm vẩn đục nó. Hernman đang chuẩn bị cho buổi lễ chào cờ đầu tuần. Nhìn từ trên cao xuống, sân trường như được phủ kín bằng một tấm vải trắng khổng lồ. Các học sinh đứng theo từng hàng thẳng tắp, được sắp xếp theo từ nhỏ đến lớn, tất nhiên khối 12 sẽ đứng ở cuối sân trường...

Đa số trong các giờ chào cờ, Thiên Thy đều trốn lên lớp để tiếp tục giấc ngủ còn dang dở vào buổi sáng sớm. Cô luôn được đánh một giấc no say trong khi các học sinh khác phải ngồi dưới sân trường phơi nắng, nghe những lời nhắc nhở của thầy cô.

Nhưng hôm nay Thiên Thy chẳng thể chôn được bởi cô nàng đang bị thầy giám thị bắt vì tội chôn xếp hàng khi gặp thầy ở trên cầu thang nên đành phải trở lại sân và ngồi vào hàng của lớp.

-Mới đầu tuần mà đã bị bắt rồi, xui thiệt – Thiên Thy lẩm bầm, mặt có phụng phịu trong khi cô đang ngồi xuống bên cạnh Trúc Anh

-Câu đúng thiệt là.....

Trúc Anh chưa nói hết câu thì đã bị cắt lời bởi thứ âm thanh ồm ồm mà đối với Thiên Thy nghe thật là chán nản. Một cái ngáp dài được che kín bởi bàn tay trái, nơi khoé mắt có hai giọt nước nước đang chảy. Là những giọt nước mắt của cơn buồn ngủ nhưng không được đáp ứng...

- Các em thân mến, như các em đã biết vừa qua bạn Bảo Duy lớp 11A3 đã mang về cho trường ta giải nhất cùng chiếc huy chương vàng trong cuộc thi bóng rổ cấp Thành phố vừa rồi. Nhưng đáng tiếc là sau mùa giải ấy bạn đã bị chấn thương ở chân khá nặng và đã phải nghỉ học suốt 3 tháng qua. Nhưng kể từ hôm nay bạn Bảo Duy sẽ đi học lại, mong tất cả các em, đặc biệt là lớp 11A3 giúp đỡ bạn trong việc bài vở nhé.

Tiếng thầy hiệu phó vừa dứt lời là xuất hiện một hỗn tạp âm thanh kinh khủng, trong đó có tiếng la, tiếng hét, tiếng vỗ tay rần rần. Cả sân trường được dịp làm loạn nhất là các bạn nữ. Đôi mắt Trúc Anh cũng sáng lên long lanh khi nghe lời thông báo vừa rồi, bàn tay vui sướng che chặt khuôn miệng để không hét lên như những bạn nữ vô tư khác.

Mấy em cấp dưới cũng rất phấn khích khi nghe tin này. Chẳng phải Bảo Duy là hotboy của Hernman được tất cả mọi người yêu mến đó sao....có thể nói là được cấp 1 thần tượng, cấp 2 tương tự và là mục tiêu của cấp 3 khi nhiều lần đạt giải bóng rổ cấp trường, cấp quận, cấp thành phố và nổi tiếng với cú ném 3 điểm chuẩn xác của mình...

Về ngoại hình thì khỏi phải nói, đã là dân bóng rổ thì chiều cao tất nhiên là rất chuẩn, cộng với khuôn mặt kute baby như các diễn viên Hàn, tính cách thân thiện cởi mở rất dễ gần, Bảo Duy còn được các fan hâm mộ trong trường ưu ái đặt ột biệt danh khá kêu đó là Kim Bum Hernman..

~

Điện đường lên, con sông Hàn như được khoác lên mình một chiếc áo lung linh huyền ảo bởi những ánh đèn vàng nhấp nháy trên đường. Mặt nước in bóng trắng thanh, bên đường từng cặp tình nhân tay trong tay thưởng thức khung cảnh lãng mạn này.

Đang đứng thả hồn vào gió ngấm con sông lung linh dát vàng kia, bỗng Thiên Thy giật mình, mắt cô tối thui vì bị ai đó bịt lại

2 giây giật mình, hoảng sợ..

2 giây định thần và ....

2 giây để nhận ra con người đằng sau lưng...

Một nụ cười hé nở :

-Bảo Duy, lâu rồi không gặp – Thiên Thy nói với giọng đều đều, đôi mắt vẫn đang bị bịt kín

-Chà! Vẫn còn nhớ em cơ đấy, tưởng chị quên luôn rồi chứ - buông tha cho đôi mắt ai kia, cậu nhóc tiến lên một bước để sánh vai với người kế bên, giọng điệu có một chút vui sướng pha lẫn với vẻ giận hờn..

-Tại bạn quá nên không có thời gian ghé thăm, mà đôi chân khỏe hẳn rồi chứ?? Thiên Thy quay sang nở nụ cười nhẹ với cậu em dễ thương.

-Khỏe hẳn rồi, này không có em đi học chắc chị buồn lắm nhỉ ?

cái nháy mắt đầy tình nghịch khiến Thiên Thy phải bật cười...thật sự mà nói là khi ở bên Bảo Duy, sự tình nghịch cùng những trò quậy phá của cậu nhóc luôn khiến cô mới cảm thấy thoải trong người.

-Ừ, buồn lắm đấy, chẳng có đứa nào ngủ chung trong lúc chào cờ, cũng chẳng có ai mua đồ ăn cho cả. – bộ mặt phụng phịu của Thy làm cho đứa em trai kia cứ như là nhìn thấy cái gì đó quý giá lắm ấy, mắt cậu chàng lóe sáng lên những tia vui mừng

-Haha em biết mà, em biết chị cũng nhớ em ....

-Này, có cần vui thế không hả, thấy chị cậu như thế thì vui lắm sao?? – thực cho Bảo Duy một cú nhẹ vào bụng, cô ngồi xuống bên bờ sông, đưa 2 tay ra sau lưng nhìn bộ dạng khổ sở của cậu em mà phì cười

-Chị ác thật đấy, chân em vẫn chưa khỏi hẳn đâu – Duy nhăn nhó ả vạ, nhưng thật ra bụng cậu có đau miếng nào đâu cơ chứ..

-Cái bụng với cái chân có họ hàng với nhau hả em ???

-Thì cũng cùng một thân thể mà- Duy ngồi xuống bên cạnh Thiên Thy, bắt trước dáng ngồi giống y hệt cô, khuôn mặt phụng phịu trông thật dễ thương.

-Chị này, trong thời gian em đi vắng chị không có chuyện gì chứ?

-Chị cậu có thể có chuyện gì sao?- Thiên Thy nở nụ cười tự đắc nhìn lên trời cao, hôm nay không khí trong lành thật

-Vẫn biết thế, nhưng em vẫn thấy lo cho chị hihi..... À chị còn nhớ hồi lớp 8 tụi mình đã ra đây nhảy ọi người xem để lấy tiền không?

-Nhớ chứ, hồi đó đúng thiệt là con nít, được quá chừng tiền, nhưng nhảy bài gì ấy nhỉ? – Thiên Thy nhớ lại lần đầu tiên cô nhảy theo những tiếng nhạc, quả thật là Bảo Duy luôn mang cho cô những cảm giác mới lạ khi cùng cậu tham gia những trò quậy phá, hai chị em nổi tiếng là hai học sinh quậy nhất trường khi còn học cấp hai.

-Biết Yêu của Thùy Chi – Bảo Duy cười toe – chị, hay là bây giờ tụi mình nhảy đi, lâu rồi không được quậy phá gì hết, tức tối trong người quá đi...

-Hay thật, mới kêu chân chưa khỏi hẳn mà bây giờ đòi nhảy sao? -Thiên Thy bật cười. Đúng là Duy vẫn cứ con nít như ngày nào.

Chẳng cần nói thêm lời nào, Duy rút chiếc iphone ở trong túi ra, bật to hết cỡ bài What make you beautiful của One Direction. Rồi ra một khoảng trống không xa đó nhảy. Thiên Thy cũng chỉ biết mở to mắt nhìn những hành động kì quặc của cậu em rồi khẽ lắc đầu.

Thiên Thy quen cậu nhóc này cũng khá lâu rồi, chẳng hiểu sao cậu bé cứ thích đi theo Thiên Thy mọi lúc mọi nơi, cái tính cách hài hước, phóng khoáng và vô tư của Duy khiến cho cô bé cảm thấy rất thoải mái khi ở bên cạnh và cũng nhờ tính cách ấy mà cậu có thể kết thân với cô bé thờ ơ với mọi thứ. Bảo Duy là một trong số rất ít người có khả năng làm cho cô nhóc lạnh lùng ngang ngược kia cười một cách thật thoải mái.

You're insecure

Don't know what for

You're turning heads when you walk through the door

.....

Điệu nhạc bắt đầu vang lên, những thao tác nhảy tự do của cậu bé có khuôn mặt kute chẳng mấy chốc đã thu hút được nhiều người, họ đứng lại thành một tốp và có vẻ rất thích thú... Bảo Duy ra hiệu cho Thiên Thy đang ngồi cách đó không xa, cô bé bật cười hiểu ý nên đã lấy một chiếc khăn tay nhỏ ở trong người trải ra trước mặt “khán giả” đang lúc càng đông.

Đến đoạn điệp khúc của bài hát, vũ công nhảy đường phố đẹp trai kia đã đến gần khán giả và kéo một cô bé trạc tuổi ra nhảy cùng dù bị người đó từ chối cỡ nào đi chăng nữa. Thiên Thy không mấy ngạc nhiên trước hành động của Duy, cậu bé này đã hứng lên thì sẽ làm bất cứ việc gì mình muốn.

Được thôi, hôm nay Thiên Thy sẽ cho phép bản thân giải tỏa những nỗi buồn chất chứa bao lâu nay, sẽ không còn tỏ ra lạnh lẽo nữa, ít ra là trong lúc này cô sẽ sống cho chính cô mà không màng tới những chuyện xung quanh nữa.

Dưới ánh đèn vàng trên cao lung linh chiếu xuống mặt đường, đám đông ngày càng hò reo phấn khích khi thưởng thức những điệu nhảy sôi động, thoải mái từ đôi bạn trẻ này, họ phối hợp với nhau khá là ăn ý dù đó là những động tác tự do. Trên chiếc khăn tay hình vuông kia mỗi lúc đều được người ta thả vào đó những

từ tiền, chẳng mấy chốc đã chất cao thành núi.... Hai bạn trẻ năng động vẫn say sưa với điệu nhảy của riêng mình, trên môi ai cũng nở nụ cười thật tươi. Tiếng nhạc sôi động hòa lẫn tiếng hò reo của mọi người đã thay đổi bầu không khí lãng mạn trên sông Hàn trước đó.

Và tại một góc nhỏ nào đó, cũng có một người lặng lẽ đứng xem những điệu nhảy đường phố kia, đôi môi cong lên một nụ cười cay cay...

“ Thiên Thy, lần đầu tiên thấy em vui vẻ như thế đấy”

12. Chương 12 : Người Nghệ Sĩ

Ánh nắng bắt đầu xuyên qua kẽ lá, óng ánh những tia sáng đủ màu sắc trên từng phiến lá xanh báo hiệu bắt đầu một ngày mới tràn đầy sức sống của các cô cậu học trò đang tung tăng những bước chân tới trường.

Hôm nay Thiên Thy đến trường sớm hơn mọi hôm, dư âm của những bước nhảy tối qua vẫn còn, . Đó là buổi tối vui vẻ nhất đối với cô từ trước tới giờ, tất cả số tiền nhận được từ khán giả, Thiên Thy và Bảo Duy đã dùng nó để mua thức ăn cho những đứa trẻ lang thang nằm dưới gầm cầu gần đó. Chúng là những số phận đáng thương cần sự giúp đỡ của mọi người chứ không phải là những cái nhìn khinh bỉ xa lánh.

-Hey, hôm nay chị có vẻ vui nhỉ- vừa bước chân vào tới cổng trường, Thiên Thy đã bị giật mình bởi cánh tay ai đó khoác lên vai.

-Chị của em thì ngày nào chả vui ? – nháy mắt với cậu em tinh nghịch, Thiên Thy buông câu nói dối thật thần nhiên, đôi mắt tròn ngược lên đón những hạt nắng ánh lên tia gian xảo.

-Sai rồi, chị chỉ vui khi có em ở bên thôi.- vẫn giữ nguyên nét tinh nghịch trong ánh mắt, đôi môi mỏng của Bảo Duy khoét thành một nụ cười còn gian xảo hơn.

-Chị biết em thích uống milo, nhưng đừng uống nhiều quá, không tốt đâu em.

-Milo?... Này, ý chị nói em tự tin như uống milo chứ gì?- Bảo Duy ngó người nhìn cô chị đang ung dung bước đi bỏ lại cậu ở phía sau rồi hét toáng lên khiến bao cặp mắt ở sân trường đều ngoái lại nhìn cậu như vật thể lạ.

Đúng thật là Thiên Thy, dù cậu có ranh ma cỡ nào thì cũng không bằng người chị lắm chiêu này, khuôn miệng bật ra một nụ cười đẹp như ánh ban mai, Bảo Duy rảo bước mặc kệ những đôi mắt vẫn chưa rời khỏi người mà mới trước đó vài phút là một vật thể lạ nhưng bây giờ lại trở thành một thiên thần với nụ cười tỏa nắng.... nhưng trong vô vàn ánh mắt đang hướng về phía cậu thì đâu đó có một ánh nhìn chứa đầy sự ghen tức.

-Trúc Anh ơi, Trúc Anh, biết tin gì chưa, ngày mai Jonh về trường mình á ! Ngày mai anh ấy về thăm trường mình.

-Hả, thật sao? Nhưng sao anh ấy lại về thăm trường mình? – cả căn tin đều bị các cô nàng làm rộ lên, những cái đầu tò mò đều quay về phía họ, nhưng ở trong đây có ai là không tò mò đâu nhỉ?

-Thì Jonh là học sinh cũ của trường mình mà, tối mai sẽ có buổi biểu diễn của anh ấy ở sân trường đấy!

-Thế thì tuyệt quá còn gì ,vậy thì tối mai nhất định tớ sẽ xin nghỉ làm để lên trường- Trúc Anh cùng những cô nàng cười toe rạng rỡ còn hơn là thi đậu nữa chứ ...

Jonh từng học tại trường này sao? Lại là một thông tin mới toanh của hần khiên Thiên Thy bất ngờ, cô đang ngồi chung bàn với Trúc Anh và Bảo Duy nhưng bây giờ chiếc bàn ấy trở nên thật nhỏ bé khi được “biệt đội” kia ghé thăm.

Từ khi Bảo Duy đi học lại, cậu bạn vẫn rất thân thiết với Thiên Thy, mặc kệ cho các cô bạn khác giăng bày sẵn đón. Chính vì vậy mà không ít người lầm tưởng Thiên Thy và Bảo Duy đang quen nhau, cũng có một số người tỏ ra ngờ vực, Thiên Thy lạnh nhạt như thế thì đời nào biết yêu ai bao giờ....

Thế nhưng những người trong cuộc lại chẳng tỏ ra bận tâm chút nào về những lời đồn kia, họ vẫn cứ thản nhiên không tránh né, cũng chẳng giải thích điều gì mặc kệ ấy đâu óc kia tưởng tượng ra đủ thứ chuyện trên trời dưới đất....

-Jonh là ai thế? – Bảo Duy ngơ ngác hỏi Thiên Thy

-Em đúng thật là cái đồ nhà quê, Jonh là hotboy đang nổi đình đám như thế mà lại không biết

-Haiz! Tưởng gì, bọn hotboy đó thì chỉ có những đồ mê trai như chị mới biết thôi..- vừa dứt câu nói Bảo Duy đã hứng trọn mấy cái liếc xéo muốn lé mắt của các cô nàng chẳng biết từ đâu tới mà bây giờ đã ngồi chặt kín cái bàn.

-Hứ! mê trai gì chứ, chỉ là hâm mộ một tài năng thôi.

Trúc Anh lanh chanh đầu khẩu với Bảo Duy, giọng điệu chảnh chọe khiến Thiên Thy cảm tưởng như lời chê bai ấy cũng dành cho chính mình, cô cũng có hơn gì Bảo Duy đâu, đợi đến khi anh ta giải nghệ cô mới biết tới tiếng tăm nổi như cồn của hắn.Ồi, đúng là đồ nhà quê mà! Sự thật là ngoài những thông tin từ “hội bạn cùng bàn” ra thì Thiên Thy mù tịt về con người đó, vậy mà trái lại hắn đã biết rất rõ về cô từ nhà ở đến tên gọi, khiến cô cảm thấy mình chẳng khác gì là một con ngốc trước mặt hắn.

Cứ chờ đi Jonh, muốn chơi trò chốn tìm với tôi sao? Lần này tôi sẽ không dễ dàng để anh tiếp cận giống như lần trước nữa đâu.

Nuốt hết chiếc cupcake vị vani thơm lừng, Thiên Thy tu nốt hộp sữa Soya trong ánh mắt quan sát của Bảo Duy, hình như cậu em đã ngửi thấy mùi kì lạ toát ra từ chị mình.

~

Và rồi cái ngày mong đợi của cư dân Hernman cũng đã tới, từ buổi sớm đám học sinh đã xúm xít vây quanh sân khấu được dựng trên sân trường, tấm màn xanh mượt được phủ từ lầu hai xuống làm nền cho nơi biểu diễn, đến gần trưa thì đã xuất hiện những thùng loa vĩ đại đặt ở mỗi góc sân.

Trong giờ học, có vô số những chiếc đầu quay ra ngoài sân, rồi lại ngoan ngoãn quay vào bực giảng với lời nhắc nhở của thầy cô. Khung cảnh sân trường giờ đây càng làm tăng lên sự náo nức mong chờ của những fan hâm mộ Jonh, dường như giờ đây họ chỉ là những xác không hồn ngồi trong lớp, còn tâm tư thì đã sớm bay về phía xa nào đó có hình ảnh của anh chàng tài hoa. Thật lạ lùng bây giờ tâm điểm kéo sự chú ý của các học sinh lại là chiếc đồng hồ vô tri vô giác được treo trên bức tường vàng khi mà cả đám cứ thay phiên nhau ngước lên ngắm nhìn nó.

Nhưng ít ra thì trong lớp 12A3 cũng còn có kẻ ngoại lệ, không ngó ngang ra ngoài sân cũng chẳng thèm nhìn cái vật thể vô hồn là chiếc đồng hồ kèn, cô vẫn ngồi ngoan ngoãn nghe lời giảng của thầy cô, bàn tay trái lúc lúc lại ghi chép điều gì đó thật nhanh vào vở. Thiên Thy chính là động lực để cho người thầy trên bục ra sức giảng bài thật dễ hiểu và nhiệt tình để cho cô trò nhỏ ngoan ngoãn ở cuối lớp dễ dàng tiếp thu, cô thật là không hổ danh lớp phó học tập trong khi cả lớp đang là một phiên chợ ngầm mua bán những lời bàn tán, những mảnh thư trao tay và những cái chờ đợi thấp thỏm, bọn con trai tuy không náo nức như các nàng nhưng cũng mượn dịp lớp không tập trung mà tung ra những trò nghịch ngợm đáng ghét.

Chập tối, hàng trăm học sinh đang đứng chật ních dưới sân trường trong đó có Thiên Thy mặc dù còn hơn một tiếng nữa Jonh mới tới, lẽ ra Thiên Thy đang ở quán Ciao nhưng tại sự lôi kéo của Trúc Anh không để cô yên nên bây giờ cũng phải chen chân như thế này đây. Sân trường hằng ngày xếp hàng thẳng tắp mà đã phủ kín cả sân, huống chi bây giờ lại chẳng có hàng lối gì ráo nên cứ như là kiến vỡ tổ...

Nhưng mà tối nay sân trường thực sự rất đẹp, ngoài thứ ánh sáng chói loà trên sân khấu thì trên các cành cây cũng phát ra thứ ánh sáng dịu nhẹ từ những dây đèn được quấn lên chúng, mỗi gốc cây là một tổ sáng ấm áp như những chú đom đóm bay thành vòng tròn.

Buổi biểu diễn lần này không giống như các buổi biểu diễn của các ca sĩ khác khi về trường Hernman, bởi vì hôm nay không hiểu sao bọn họ lại tổ chức vào buổi tối nên học sinh được tham dự cũng bị hạn chế cụ thể là những em cấp 1 dù rất thích thú nhưng lại không được đi xem, nhà trường cũng không xếp ghế ngồi như mỗi lần chào cờ mà học sinh hôm nay được đứng tự do và trộn tất cả các khối lại với nhau dưới sân trường giống như là một đêm nhạc thực sự.

-Chào mừng tất cả các bạn đã đến với buổi biểu diễn của Jonh tại trường của chúng ta

Giọng điệu vui tươi của cô nàng MC xinh đẹp cất lên càng khuấy động không khí dưới sân trường, tiếng hò reo bắt đầu dậy sóng nhưng trong chốc lát đã im phất vì sự hồi hộp đã bao trùm cả sân trường. Tất cả mọi người đều nhìn lên sân khấu với vẻ hồi hộp chờ đợi bởi âm thanh vang lên lần thứ hai của cô bạn MC.

-Và đây không để cho các bạn đợi lâu nữa, cho Jonh của chúng ta một chàng pháo tay nào !

Câu nói vừa dứt, phía bên trái cánh gà xuất hiện một chàng trai đang sải đôi chân dài tiến về nơi trung tâm sân khấu, chưa kịp để cho nhân vật chính nói lời chào thì ở dưới sân trường đã reo hò inh ỏi, cuồn lên như một trận vũ bão... Dưới ánh đèn sân khấu, một chàng trai đang mỉm cười vẫy tay chào khán giả, vẫn dáng người cao ngạo, chiếc khuyên tai ngọc bích phát ra thứ ánh xanh đầy huyền ảo không chịu thua ánh đèn chói lòa trên sân khấu, khuôn mặt điển trai nay lại càng thu hút với nụ cười nhẹ trên cánh môi mỏng, cả con người toát ra một vẻ đẹp ma mị sẵn sàng làm cho bất cứ ai nhìn vào sẽ bị say trong không khí và đắm chìm trong đôi mắt màu cà phê ẩn sau hàng lông mi dài cong vút.

JONH

JONH

JONH

.....

Tiếng reo hò điên dại vẫn không ngừng vang vọng khi anh kết thúc những lời chào hỏi ngắn gọn nhưng đã làm cho biết bao người thỏa mãn. Đôi chân dài lại nhẹ nhàng bước đến gần chiếc đàn piano đen lacy được đặt kiêu hãnh trên sân khấu, Jonh bắt đầu đặt bàn tay tài hoa lên những phím đàn trắng, giai điệu nhẹ nhàng của bài CHỜ NGÀY MƯA TAN được cất lên trong sự say đắm của bao người.

Đây là lần đầu tiên Thiên Thy được nhìn thấy Jonh tận mắt với thân phận là một người nổi tiếng, anh được chào đón nồng nhiệt chứ không phải bị đánh toại như lần đầu cô gặp anh....

Anh được rất nhiều người hò reo tên mình, người ta muốn được chạm vào anh như chạm vào một ngôi sao sáng chói trên cao, chứ không còn là một chàng trai cô độc ngồi dựa lưng vào tường dưới cơn mưa kia...

Ánh mắt cũng chẳng còn lạnh lẽo như lần trước nữa, đôi môi không còn nụ cười nửa miệng nữa, bây giờ khuôn mặt anh rạng rỡ dưới ánh đèn led trên sân khấu. Anh đang tỏa sáng với những bản nhạc phát ra từ chiếc piano, bàn tay lướt nhẹ trên phím đàn, chàng trai cũng đang phiêu với tác phẩm của chính mình.

-Anh ấy giỏi thật đấy, chơi đàn hay như vậy...

-Ừm anh ấy mới chỉ có 21 tuổi thôi , vậy mà đã giành được rất nhiều giải thưởng âm nhạc rồi..

-Vừa đi biểu diễn, vừa làm người mẫu cho công ty quảng cáo, chắc anh Jonh kiếm được bộn tiền ấy nhỉ, đã vậy gia đình lại giàu có. Ôi người đâu mà hoàn hảo quá đi mất, vừa đẹp trai, vừa giàu có, lại có tài nữa chứ...

-Nhưng nghe nói hôm nay là ngày ảnh chính thức giải nghệ đó, đây là buổi biểu diễn cuối cùng của ảnh. Hic, buồn wa đi...!!

-Ê, có khi nào ảnh bị trục xuất khỏi làng giải trí vì quá đẹp trai không tụi bay... hic...hic...

-Con hâm, đây là làng giải trí chứ có phải chính trị đâu mà trục xuất.. thôi tranh thủ thưởng thức điệu nhạc và nhìn ảnh ngoài đời cho đã đi bà, cơ hội ngàn năm có một đó.. hí hí...

Tiếng các cô bạn đứng gần bên ca tụng Jonh làm Thiên Thy da gà lẫn da ốc đều nổi lên hết, nếu như họ nhìn thấy một Jonh mình đây vết thương, khoé môi chảy máu hoặc vừa đi cà nhấc vừa công một cô gái thì sẽ như thế nào nhỉ??? Chắc là sẽ thú vị lắm đây, một nụ cười nhẹ có một chút đều đều xuất hiện trên môi cô nhóc.

-Nhưng anh ấy từng học trường này mà sao chẳng để lại ấn tượng gì hết nhỉ - Trúc Anh đưa tay lên cầm ra vẻ đắm chiêu suy nghĩ. Câu hỏi của cô bạn cũng chính là vấn đề mà Thiên Thy thắc mắc bấy lâu nay...!!

-Nghe nói là anh ấy chỉ học hết cấp 2 ở trường mình rồi đi qua Úc du học thì phải, với lại hồi còn đi học anh Jonh rất hay nghỉ học, kiểu như một tuần học sáu ngày thì nghỉ hết 5 ngày rưỡi rồi vậy nên cũng rất ít người biết đến anh.

“Ôi trời ơi, hoá ra là đồ lười học.” Thiên Thy nghĩ thầm trong bụng, đôi môi bều lên tỏ vẻ khinh chê con người được gọi là thần tượng.

Bây giờ Jonh đang hát và đánh đàn, giọng anh hát tiếng Anh cực chuẩn, từng ngón tay lướt nhẹ trên bàn phím. Khuôn mặt thanh tú hơi nghiêng nghiêng về phía khán giả, đôi mắt dường như chứa cả một đại dương bao la, chiếc micro che khuất khuôn miệng đang say sưa với nhịp điệu bài hát, giọng điệu trầm ấm của anh khi hát còn hay hơn tiếng đàn. Một khi những cái hay nhất hòa quyện vào thành một thì tạo nên một tác phẩm tuyệt vời và hiện tại thì cư dân Hermann đang say trong tác phẩm tuyệt vời đó.

But only love can say - try again or walk away (chỉ tình yêu mới cất nổi thành lời, gắng lần nữa hay quay bước ra đi)

But I believe for you and me (anh vẫn hằng tin, về em về anh)

The sun will shine one day (rằng vẫn dương vẫn ló dạng ngày nữa)

So I'll just play my part (và riêng anh cố mãi vẹn tròn)

And pray you'll have a change of heart (nguyện cầu trái tim em sẽ đổi thay)

But I can't make you see it through (nhưng anh chẳng thể cho em hiểu thấu)

That's something only love can do (có những điều chỉ tình yêu mới làm được)

Tất cả mọi mọi người đều đang ngây ngất với giọng điệu và khuôn mặt đa tình ấy, trong đó có Thiên Thy, cô đang nhìn anh phiêu với bản nhạc của mình, lại một lần nữa cô có cảm giác ánh mắt kia đang nhìn mình trong muôn vàn con người đang hiện diện nơi đây. Nhưng rồi trong tích tắc, Thiên Thy lại cười nhạo cái suy nghĩ ngờ ngẩn vừa loé lên, ở dưới sân trường bây giờ tối om, chỉ có vài bóng đèn vàng chiếu sáng, chỗ có chỗ không, cho dù ánh mắt anh có chạm phải người cô đi chẳng nữa thì làm sao có thể nhận ra được....

Điệu nhạc của bài hát Only love trữ tình kết thúc, Jonh nhẹ nhàng rời khỏi chiếc đàn piano trắng tinh, đôi dày đen bóng loáng tiến lên phía trước của sân khấu, trông anh đã thấm mệt, khuôn mặt điển trai lấm tấm những giọt mồ hôi nhưng những tiếng hò reo ngày càng lớn hơn khi anh đến gần khán giả của mình với nở nụ cười đẹp hút hồn.

-Jonh này, em được biết đây chính là hoạt động nghệ thuật cuối cùng của anh , vậy tại sao anh lại chọn ngôi trường cũ của mình là nơi để chính thức giải nghệ nhỉ? – tiếng cô nàng MC hỏi Jonh đầy ngọt ngào, đưa ánh mắt long lanh nhìn anh như bao cô gái khác, chắc chắn hôm nay sẽ có rất nhiều người ghen tị với cô vì cô là người được đứng gần anh nhất.

Đưa tay quệt nhanh những giọt mồ hôi chảy xuống khoé mắt, Jonh lại nở một nụ cười đẹp không chê vào đâu được, Thiên Thy lại nghe thấy tiếng hò reo còn to hơn lúc này.

-Đây là buổi biểu diễn rất quan trọng với Jonh... như mọi người đã biết hôm nay là ngày đi diễn cuối cùng của Jonh , vì thế Jonh muốn buổi cuối cùng này sẽ biểu diễn tại nơi mà có nhiều kỉ niệm với mình nhất đó chính là Hermann, ngôi trường mà Jonh đã từng học

Nhân vật chính vừa dứt câu nói thì cả khán đài đều rộ lên tiếng vỗ tay rần rần. Mấy em học sinh không ngờ thần tượng của mình lại là người yêu trường như thế, thật là cảm động....

-Vậy anh có thể kể một số kỉ niệm của mình tại trường khi còn đang theo học được không ạ?

-Ở đây có mối tình đầu của anh và để lại trong anh những cảm xúc thật khó quên của tuổi học trò – vẫn là giọng nói nhẹ nhàng, nụ cười toả nắng lại xuất hiện trên môi chàng trai. Khi anh chưa kịp nói hết câu thì đã có một làn sóng âm thanh cực lớn vang dội khắp cả sân trường.... Mọi người lúc vừa nghe thấy những câu đầu của lời bợc bạch kia thì đã phấn khích và ngạc nhiên đến tột độ , Một số thất vọng vì thần tượng mình đã- từng- có-bạn-gái, một số thì xúc động vì sự đa tình của ngôi sao kia.

Ngay cả Thiên Thy cũng cảm thấy bất ngờ lẫn tò mò, không ngờ con người này cũng biết leo miệng như thế, chẳng biết những lời nói ấy có bao nhiêu phần trăm là sự thật .... Cô bé chép miệng một cái rõ to rồi tu một hơi hết chai nước lạnh lúc này mưa ngoài cổng trường...

Nhưng phải công nhận là anh ta sinh ra là để làm một nghệ sĩ thực thụ. Trong số các ca sĩ bây giờ, mấy ai có thể làm cho khán giả phiêu theo tiếng đàn, tiếng hát của họ để tạo ra cho người nghe có nhiều cảm xúc như thế . Có chăng cũng chỉ là sự gào thét cùng những vũ đạo bốc lửa để thu hút mọi người mà thôi. Một nghệ sĩ như vậy mà phải giải nghệ thì cũng thật là đáng buồn...

-Vậy anh có muốn nhắn gửi gì đến các đàn em đang học trong trường và cũng là những fan hâm mộ trung thành nhất của anh không, Jonh?

-Ừm,! Anh cũng không biết nói gì hơn ngoài lời cảm ơn tình cảm của mọi người đã luôn ủng hộ anh trong suốt thời gian qua và chúc các em luôn đạt kết quả thật cao trong học tập.

Vẫn giữ nguyên nụ cười có sức công phá lớn, Jonh vừa nói vừa đưa cánh tay trái lên làm điệu bộ “fighting” khiến cho các bạn nữ ở dưới cứ gọi là “đồ rầm rầm” trước chàng trai “ hết sức đáng yêu” đang đứng trên sân khấu.....

HÁT NỮA ĐI, JONH ƠI ĐỪNG ĐI MÀ...

HÁT NỮA ĐI!

HÁT NỮA ĐI!

Đang dậm quay lưng đi vào trong cánh gà thì tiếng hò reo lại cản bước chân anh. Một nụ cười thực sự hé nở trên cánh môi anh dào vì cảm nhận được tình cảm chân thành mà những cô cậu học trò ở đây dành cho anh..

-Thôi được rồi, anh không hát nữa những sẽ đánh một bản pallad nhẹ cuối cùng để chúc các em ngủ ngon nhé.!

Cái nháy mắt mắt dịu dàng pha lẫn giọng nói nhẹ nhàng của Jonh lại một lần nữa làm cho các cô bé mới lớn vẫn còn ngây thơ mơ mộng cứ muốn đổ lên đổ xuống và sau đó là..... hết âm ỉ lên vui sướng khôn tả....

Một lần nữa những ngón tay dài lại chạm trên nền phím trắng, như đã nói trước, Jonh đang say sưa với bản LOVE IS LIKE A FLOWER không lời vốn rất êm ái như một lời ru đưa mọi người vào “giấc nồng”. Hòa với thứ ánh sáng mờ ảo trên sân trường, giai điệu ma mị kia như đưa tất cả mọi người vào một thế giới thật lãng mạn, nhưng ở đó có một chút buồn, một chút nhớ và.... một chút thương...

Trong hàng trăm đôi mắt đang mơ màng ngưỡng mộ thì có hai đôi mắt lạc loài...

Trong hàng trăm trái tim xoa xuyên thì có hai trái tim thật khác biệt...

Một đôi mắt hồ nghi ẩn sau tia nhìn phức tạp và một trái tim đầy vết xước đang dần được xoa dịu

Một đôi môi nhếch thành nụ cười mỉm nhẹ

“Học hết cấp 2 và LOVE IS LIKE A FLOWER”

Một đôi mắt thù hằn ẩn sau tia nhìn rực lửa và một trái tim đang bị đốt cháy bằng ngọn lửa hận thù

Một đôi môi nhếch lên sự tức giận, chỉ nhếch, không cười

“Hoàng Minh Đăng, cảm ơn vì đã đến đây, mọi chuyện mới chỉ vừa bắt đầu thôi.”

Đúng, mọi chuyện chỉ mới vừa bắt đầu thôi...!

13. Chương 13 : Con Nhóc Láo Lếu

>

Sáng sớm tinh mơ, một vài giọt sương còn đọng những giọt long lanh trên các tán lá. Hôm nay là chủ nhật nên chẳng có cái đồng hồ báo thức nào réo ầm ĩ cả, vậy mà Thiên Thy lại mở mắt ra đúng vào cái giờ dậy đi học, có lẽ chiếc đồng hồ sinh học đã được hình thành ngoài ý muốn của chủ nhân...

Ngáp một cái dài đầy lười biếng, cô bé hân hoan nhận ra hôm nay là ngày nghỉ rồi vui sướng chồm chồm qua đầu tiếp tục giấc ngủ còn dang dở, cánh môi chúm chím vừa bắt đầu vào cơn say.... thì đã có cái gì đó đụng vào người khiến cô bé cực kì khó chịu.

-Thy Thy, dậy thôi – Tiến Hào đang cố kéo tấm chăn ra khỏi cái mặt mê ngủ kia, trông anh có vẻ khá hưng phấn với một ngày mới này.

-Đi ra – bằng giọng điệu ngái ngủ cùng vẻ bực tức, Thiên Thy vẫn nhắm nghiền hai con mắt trong chiếc chăn ấm áp.

-Dậy đi tập thể dục với anh nào – vẫn cái giọng đều đều nhẹ nhàng, anh đang giằng co chiếc chăn ấm với cô nhóc bướng bỉnh.

-Tiến Hào! Tôi cho anh 2 giây, nếu anh không ra ngoài, tôi sẽ giết anh!!

Từ trước tới giờ Thiên Thy ghét nhất là bị người khác làm phiền giấc ngủ. Lúc ở trên lớp, hề thấy cô gục đầu xuống bàn ngủ suốt tiết thì cũng chẳng có ai dám kêu dậy bởi họ đã chứng kiến cái cảnh anh bạn Quân bị cô ột cú đâm trời giáng vào lưng không thương tiếc khi dám phá hoại giấc ngủ ngàn vàng của cô vào giờ ra chơi.

Đối với Thiên Thy mà nói thì “ ngủ không bao giờ là đủ”. Cô là kẻ ham ngủ hơn ham ăn, có thể bỏ cả bữa sáng lẫn bữa trưa chỉ để làm một công việc cao cả đó là ngủ bù.

Nhưng cái tên lì lợm Tiến Hào kia vẫn chẳng bao giờ biết sợ khi cứ năm lần bảy lượt phá giấc ngủ yên lành của Thy, mà mỗi lần phá là lại bị cô cho ăn đá nhưng đá xong Thy còn cảm thấy tức hơn vì khi ấy đã tỉnh ngủ và chẳng thể ngủ lại được ngon lành như lúc trước....

Bằng kinh nghiệm xương máu , cuối cùng Tiến Hào cũng đã có thể lôi Thy Thy của mình ra công viên vào lúc mặt trời chưa tỏa nắng. Tuy rằng cô nhóc đã tỉnh ngủ nhưng tốt nhất là đừng có ai nhìn vào cái bộ dạng lười nhác của cô bé lúc này, bởi vì họ sẽ cảm thấy lười lây. Cô đang ngồi vắt vẻo trên chiếc cầu tuột đặt ở khu vui chơi cho thiếu nhi, chẳng thèm quan tâm mình là vật thể khổng lồ đang cản đường trượt của các em nhỏ...

Tiến Hào cũng chẳng trông mong cô bé em kia động chân động tay gì vào lúc này, lôi được cô ra đây đã là một kì tích của anh rồi. Anh chỉ muốn Thy Thy có thể hoà nhập nhiều hơn với mọi người xung quanh, với cuộc sống vốn dĩ rất chi là tươi đẹp đối với anh, vậy mà bao nhiêu cố gắng cũng trở thành công cốc khi con mèo mê ngủ kia vẫn chưa thôi từ bỏ giấc ngủ quý giá của mình. Chẳng hiểu sao cô bé ấy lại xấu tính thế không biết, trong khi các cô nàng đồng trang lứa thì lại ra sức tập luyện để có một body chuẩn thì cô nhóc bạo lực kia chỉ biết ngồi đó cản trở thú vui của bọn trẻ con...@@

-Hey, cô em xinh đẹp, nhà em không có chỗ ngủ à, hay là đi với tụi anh nhé, chăn ấm nệm êm tha hồ mà “sướng”. Hahaha..... Á!

Vẫn điệu ngồi vắt vẻo trên chiếc cầu tuột, Thiên Thy khê khàng mở mắt nhìn vật thể vừa phát ra tiếng ồm ồm rồi tiện chân đá thẳng vào mặt tên đại dột chọc tức cô vào lúc này.

-Cái .... Cái con này, mày muốn chết hả - tên nham nhở vừa ôm mặt đau đớn vừa luyu khuyu đứng lên, đám trai đi theo cũng chạy vội ra đỡ hấn dậy.

-Mày không sao chứ ? Khổ quá cái tính chọc gái của mày lên cơn không đúng lúc rồi. Haha!

-Tụi bay cười cái gì? Sao lại để yên cho con nhỏ ngồi đó, xử nó cho tao coi! Không thấy nó vừa đá vào mặt tao hả??.

Cả công viên trở nên rôm rả hẳn lên, mọi người đều hướng ánh mắt về phía cô gái đang ngồi trên chiếc cầu tuột và một đám trai cũng chẳng trể trung gì mấy đang đứng ở dưới đất, tiếng xì xèo bàn tán ngày càng lớn trong khi đó cô bé dửng dưng vẫn cứ nhắm nghiền đôi mắt, mái đầu dựa nhẹ trên “cây cột” của vòm nhà nhỏ, đôi chân thả lỏng trên không trung, cả con người toát ra vẻ lì lợm hết sức.

-Nếu không muốn thiếu máu, thì mấy chú phần ngay đi!

-Con nhỏ này....gọi ai là chú hả???

-Thôi đi đi mày, con bé này cũng không phải dạng vừa đâu, đi đi! mày có thiếu gì em....

“Gã trai mới sáng sớm đã bị ăn đá” được đồng bọn kéo đi trong sự tức giận và xấu hổ tột cùng, chắc đây là lần đầu hẳn gặp phải con bé láo lếu như thế. Tiếng xì xèo bàn tán lại được dịp rộ lên

-Haiz! Giới trẻ bây giờ thật là, chẳng coi ra gì cả!

-Cô bé kia dữ quá, con gái gì đâu mà.....

-Phải như thế thì bọn kia mới sợ bà ạ..

Mặc kệ những lời bàn tán xung quanh, Thiên Thy vẫn thanh thản nhắm chặt đôi mắt dù trong lòng đang thầm nguyên rửa tên Tiến Hào chết bầm, lợi dụng những phút yếu lòng trong cơn nửa tỉnh nửa mê của Thy mà hắn đã dắt cô ra cái chỗ vô duyên này để gặp cái bọn vô đáng kia.

“ Đối với loại người lớn nham nhở lằng nhằng như thế thì lễ phép chỉ là điều dư thừa”. Hướng chi đó lại là cái thứ mà Thiên Thy dạy dè ứng nhất trên đời, trai tráng gì đâu mà thấy gái là cứ tươt tươt tươt tươt, miệng nhỏ giải y như c.h.ó đại nhìn chẳng giống người tí nào.

-Ồ, bạn là Thiên Thy A3 đây mà – giọng nói lạ hoắc lại một lần nữa làm cho đôi mắt đang nhắm tịt mở ra một cách khó chịu. Một cô bạn trạc tuổi Thy mặc áo hai dây cùng chiếc quần short ngắn hết cỡ, có thể nói là “bụng chưa kết thúc thì chân đã bắt đầu” đang đứng “lắc lắc” trước mặt cô.

-Ừm, - đáp lại cho có lệ, cô nhóc lại nhắm tịt mắt vào cũng chẳng thèm quan tâm người đứng trước mặt mình là ai....

Cô bạn kia có vẻ khá bức bối vì thái độ hờ hững nhạt nhẽo còn hơn nước lã của Thiên Thy, đang định nói vài câu đốp chát lại cho đỡ tức thì....

-Mình là Ngọc Nhi lớp 12A2, hôm bữa mình dẫn chương trình của Jonh ở trường đó, bạn nhận ra không? – cô bạn tươi cười nhìn người đang nhắm nghiền mắt , chút chút lại liếc sang anh chàng bảnh trai đang đứng gần đó từ lúc nào.....

-Em là bạn của Thy Thy à? – Tiến Hào mỉm cười thân thiện, anh cũng chỉ mới vừa đi mua hai chai nước lạnh về không hề biết những chuyện xảy ra trước đó ở công viên. Thật lạ lùng khi thấy một cô bé đang làm phiền đến giấc ngủ mà Thy Thy vẫn chẳng có chút động tĩnh gì.

-Dạ, em là bạn của Thiên Thy, anh là anh trai của Thy ạ?

-Ừm ....

Câu trả lời lấp lửng cùng vẻ bối rối của Tiến Hào khiến cho ai kia mê tít tắp, trông anh thật là đáng yêu, đã vậy lại còn rất biết cách chăm sóc cho người khác khi tự tay mở nắp chai nước rồi áp vào má của Thiên Thy, “chắc chắn hai người này là anh em rồi, chứ người khó ưa như con nhỏ đó thì người lạ nào mà thêm yêu chiều như thế chứ”.

Thiên Thy hờ hững đón nhận chai nước mát lạnh rồi tu một hơi cạn chai chẳng thèm đếm xỉa đến hai người đang đứng dưới chân cầu tuột “ đồ xạo sự, bạn gì mà bạn, vừa mới gặp được có vài giây thì bạn bè ở đâu ra?” nhưng cô ấy nhắc đến Jonh, Thiên Thy mới nhớ tới đêm hôm đó, lúc buổi biểu diễn vừa kết thúc thì tất cả học sinh đã bám riết lấy Jonh theo anh ra đến tận cổng, khó khăn lắm anh mới có thể leo lên xe trong một biển người đang bao vây. “ Chắc, làm nghề gì không làm, làm ngay cái nghề nổi tiếng đi đâu cũng có người đuổi theo còn hơn là tù nhân vượt ngục”.

Tiếng bóng rổ nện xuống đất vang vọng khắp cả sân trường chỉ một một bóng người, lác đác có những chiếc lá vàng rơi rụng dưới bước chân của một cô gái nhỏ nhắn, những bước chân đang dần rút ngắn khoảng cách giữa cô và nơi phát ra tiếng bóng nện dưới đất. Sân sau, một chàng trai cao to đang đập bóng liên hồi, khuôn mặt baby kute ướt đầm mồ hôi, đôi mắt ánh lên tia nhìn cương quyết muốn chinh phục tất cả nhưng đầu đó trong ánh mắt có một chút lửa đang cháy rực... có thể là ngọn lửa của sự quyết tâm nhưng cũng có thể là ngọn lửa của thù hận. Anh chàng vừa đập bóng vừa chạy nhanh như cắt về phía cái “lưới thùng” chỉ bằng một cú nhảy nhẹ nhàng cao thủ đã đưa bóng vào rổ thật đẹp mắt.

-Phong độ của em vẫn không hề giảm đó Duy .

Chàng trai thôi đập bóng, đôi môi đã không còn mím chặt, tia lửa trong ánh mắt đã biến mất tự lúc nào, một nụ cười hé nở chiếu tia nhìn ấm áp đến người vừa quấy nhiễu sự tập trung của anh. Ném quả bóng cam cho Thiên Thy, Bảo Duy dường như đã quên mất những suy nghĩ trong đầu cậu chỉ vài phút trước đó.

-Sao chị lại biết em ở đây?

-Chị mà, cái gì chả biết - đón lấy quả bóng cam từ phía cậu em, Thiên Thy cũng bắt trước nện bóng xuống sân, thao tác đến luộm thuộm khiến cho cao thủ phải bật cười.

-Vậy đấu với em một trận không?

-Không hứng, đã biết lưới thùng còn tung bóng vào làm quái gì cho bỏ công nhặt.

~

Via hè không ngớt những đôi giày đầy đủ màu sắc, ngày nghỉ chủ nhật dường như ngoài đường cũng đông người hơn. Một cậu trai khuôn mặt baby đang cười nói vui vẻ với cô nàng có mái tóc màu nâu dễ charm ngang cằm. Hai người họ trông có vẻ rất đẹp đôi nếu cô gái kia không có dáng vẻ hơi hệt và một chút bất cần hiện trên phong thái và khuôn mặt trong khi cậu trai lại quá ư là vô tư nhí nhảnh. Cả hai đều rẽ vào một khu chợ náo nhiệt và dừng lại tại một quầy bán quần áo nhỏ bên ven đường.

Trúc Anh đang phụ mẹ bán hàng, cô bé không ngạc nhiên mấy khi thấy người bạn thân, chủ nhật tuần nào Thiên Thy chẳng đến đây phụ hai mẹ con cô bán đồ. Nhưng hôm nay còn có cả Bảo Duy đi theo nên cũng hơi ngỡ ngàng....

Hình như Trúc Anh rất thích kiếm chuyện với cậu em kute lớp dưới, lần nào gặp mặt, cô cũng phải dăm thoọc cậu nhóc vài câu thì mới chịu nổi. Bằng chứng là bây giờ khi mới nhìn thấy Bảo Duy đi cùng Thy thì đã lên tiếng chọc ghẹo cậu bạn rồi.

-Này nhóc, sao lúc nào em cũng đi theo Thiên Thy nhà này thế, thích người ta rồi phải không ?

-Hi, chị Thiên Thy vừa dễ thương vừa cá tính như vậy ai mà không thích – Cái nháy mắt tinh nghịch của kute boy khiến cho cô nàng ngỡ ngàng đến bàng hoàng.

Thật ra thì Trúc Anh đã từng thích Bảo Duy , lâu rồi, âm thầm thôi. Nhưng bây giờ cái tình cảm ấy chưa chắc đã hết khi mà những lúc thấy Bảo Duy đi theo cô bạn thân là Trúc Anh lại cảm thấy khó chịu....

Chẳng thèm quan tâm đến hai người kia đang chí chèo với nhau, Thiên Thy chỉ mỉm cười với cô nàng chủ quầy rồi đi thẳng vào trong tìm bác Xuân. Bác đang treo những bộ quần áo vào móc để mang ra quầy bán, Thiên Thy cũng lại gần phụ bác một tay. Thấy cô bé, người mẹ vất vả vui ra mặt, đã từ lâu bà cũng đã xem Thiên Thy là con gái của mình không hơn không kém.

-Thy mới đến hả cháu ?

-Dạ, hôm nay nhà mình bán được không bác ?

-Cũng bình thường thôi cháu à – Bà Xuân lúc nào cũng tươi cười với Thiên Thy, bà rất quý cô nhóc. Nhưng hôm nay bà cảm thấy hơi lo vì sự ngập ngừng của Thy.

-Bác Xuân, cháu có chuyện này muốn hỏi bác.

-Chuyện gì vậy Thiên Thy?

-Tại sao bây giờ... bọn cho vay nặng lãi không đến tìm nhà mình nữa hả bác .! Tụi nó cũng không tìm đến kiếm chuyện với cháu nữa như lúc trước nữa.

Lần này đến phiên bà Xuân ngập ngừng, với cá tính của Thiên Thy, bà chắc chắn cô bé sẽ đánh hơi được chuyện kì lạ này nhưng không ngờ là cô lại hỏi bà sớm đến thế . Đến lúc này bà cũng chẳng muốn giấu Thy làm gì bởi bà nghĩ chuyện này chắc có lẽ cũng liên quan đến cô bé..

-Thật ra thì đã có người trả dùm bác số tiền đó, lần trước lúc bọn chúng đến đây đập phá thì có một cậu thanh niên từ đâu đến can ngăn, lại còn mang theo số tiền rất lớn để trả cho nhà bác nữa. Bác hỏi mãi mà cậu ấy không nói tên và lí do tại sao lại giúp bác. Cậu ấy lại còn nhờ bác đừng nói chuyện này cho ai biết hết. Không biết cháu có quen người đó không nhỉ?

Thiên Thy ngỡ ngàng khi nghe bác Xuân kể, ở trên đời này vẫn còn có người tốt như thế sao? Khi không lại trả nợ cho người khác một số tiền rất lớn như thế, chắc chắn là phải có ý đồ gì đó rồi

-Vậy người đó có yêu cầu bác làm gì không? Có muốn gì ở Trúc Anh không? – Thiên Thy cảm thấy lo còn hơn lúc bị bọn đòi nợ quậy phá nữa. Bây giờ thiếu gì kẻ mưu mô xảo quyệt chứ. Lỡ như hắn dựa vào số tiền đó mà bắt cóc Trúc Anh về nhà làm vợ thì sao???

-Không, người đó có đúng một yêu cầu là không được nói cho bất cứ ai biết thôi. Cháu không biết người đó là ai sao? Vậy mà bác cứ tưởng cháu quen người ấy.

-Cháu chẳng có quen ai nhiều tiền như thế cả!- có thì cũng chỉ có ba thôi. Hay là ba cho người đến giúp bác Xuân? Ba không muốn con gái phải đánh nhau với bọn chúng, có khi nào là thế không???

Một tia hy vọng và vui sướng loé lên trong đôi mắt đen láy, nhưng trong phút chốc Thiên Thy đã tự kiểm chế được suy nghĩ đang được đà đi lên mây của mình. Cô sợ, sợ hi vọng rồi sẽ lại đau đớn trong thất vọng, đã bao lần Thiên Thy đặt niềm hy vọng vào ba, vào người thân duy nhất trên đời này nhưng bao nhiêu lần hy vọng vui thầm là bấy nhiêu lần cô tự dần vặt bản thân trong nỗi thất vọng đau khổ, lần này chắc gì là ngoại lệ?

Cũng dưới một vòm trời trong xanh ngày nắng, tại căn phòng nào đó bầu không khí thật nặng nề trái ngược với thế giới nhộn nhịp ngoài kia. Một người đàn ông trung niên khuôn mặt đã in đầy dấu chân chim đang ngồi trên chiếc bàn làm việc sang trọng chiếu tia nhìn nghiêm nghị vào chàng trai đang ngồi bắt chéo chân trên chiếc sofa cũng sang trọng không kém.

-Thời gian của con đã hết rồi đấy, dẹp bỏ mấy cái thứ nhảm nhí qua một bên để tập trung vào Hoàng Minh đi.

-Ba thôi gọi ước mơ của người khác là “mấy cái thứ nhảm nhí” đi, đôi khi những thứ ấy ba chẳng thể nào có được đâu. – với khuôn mặt khinh khỉnh và giọng điệu mỉa mai, chàng trai nhìn thẳng vào người đối diện, trong đáy mắt ẩn dưới hàng lông mi dài có chút gì đó gọi là thất vọng.

-Hoàng Minh Đăng! Thái độ gì đấy hả?

-Có phải bọn đánh con bên sông Hàn lần trước là người của ba không, nếu thế thì tuyệt đối con không bao giờ bỏ qua đâu.- giọng điệu đã dịu lại hơn lúc nãy, trong đáy mắt sâu thẳm của chàng trai dường như đang cầu mong một tia hy vọng nào đó.

-Đó là vì ta muốn tốt cho con, muốn con tập trung vào công ty thôi. Đứa con trai không biết vâng lời thì người cha có quyền dạy bảo. Con có tư cách gì mà “bỏ qua” cho ta?

Nuốt cục ỨC XUỐNG để khổng chế vị đắng đang dâng lên trong cổ họng, đứa con trai nhìn người cha với tia nhìn đáng sợ, đôi mắt màu cà phê loé lên ngọn lửa cháy bỏng, khóe môi cong lên thành nụ cười nửa miệng đúng chất.

-Ba quả thật là một người cha đáng sợ, chỉ cần con cái không nghe lời thì sẵn sàng thuê bọn du côn để “xử” nó. Hay là bây giờ ba sợ không còn đủ tư cách để dạy dỗ con?.. Giờ thì con đã biết tại sao ông nội lại không giao công ty cho ba quản lí rồi.

-Mày .....

-Ba yên tâm, từ giờ con sẽ quản lí công ty thật tốt, không phải vì ba mà là vì con!.

Đóng sập cửa cái rầm, chàng trai sải đôi chân dài bước đi, một tay dứt túi quần một tay thả lỏng nơi không trung, cổ họng anh vẫn chưa hết đắng đót. Từ nhỏ đến lớn anh lúc nào cũng bị người cha độc tài xấp xếp tất cả mọi chuyện, nếu anh khiến ông nổi giận vì có được một đứa con trai tài giỏi thì sẽ khen ngợi anh hết lời nhưng chỉ cần một chuyện không vừa lòng là ông sẵn sàng đánh đứa con trai duy nhất không thương tiếc mặc kệ sự can ngăn của mẹ. Cứ như thế không biết từ nhỏ đến giờ anh đã phải chịu đựng không biết bao nhiêu là roi đòn từ người cha độc tài dẫn đến độc ác kia.

Khi sinh ra, người ta không thể tự lựa chọn hình một gia đình như ý muốn chỉ có cách là cùng nhau sống và trải qua mọi chuyện hết cuộc đời.

Sau khi cánh cửa được đóng thô bạo trả lại sự yên tĩnh ngọt ngào cho căn phòng hào nhoáng. Người đàn ông vẫn ngồi yên lặng trên chiếc ghế bành đen loáng, đôi môi vẫn giữ nguyên độ cong vì tức giận, run run theo từng giây, ánh mắt hằn lên tia nhìn thật đáng sợ dán vào chiếc ghế sofa đối diện trống không.

“Minh Đăng, cuộc đời của con phải được diễn ra trong sự xấp xếp của ba”

14. Chương 14 : Hai Ngôi Mộ

Hoàng hôn buông dần nơi kẻ lá, nhưng tia nắng vẫn còn vương trên ngọn đồi xanh rợp bóng cỏ , tham lam ôm ấp cô gái nhỏ bé đang đứng trước một ngôi mộ có hình ảnh của người phụ nữ cười hiền hậu. Trên đó, đã để sẵn một bó hoa bách hợp từ bao giờ. Cô bé lặng người như đã đứng đó từ rất lâu, mái tóc màu hạt dẻ được ánh chiều hôn nhẹ càng làm tăng thêm nét đẹp búp măng và kiều kì.

-Mẹ, Thiên Thy đến thăm mẹ đây!

Nhẹ nhàng quỳ xuống đặt bó hoa huệ trước mẹ , cô bé lại ngồi gần nắm mồ như đứa trẻ quẩn luyến chân mẹ chẳng rời, dường như cái ngồi bó gối càng làm nặng thêm yêu cô gái bé nhỏ nên đã sưởi ấm bao trùm lấy cô, từng giọt nắng nghịch ngợm đùa trên khuôn mặt xinh xắn nhưng đầy vẻ xa xăm .

-Mẹ, hôm nay là sinh nhật con.... và cũng là ngày mẹ rời bỏ con mãi mãi. Vậy nên.... con cảm thấy rất tệ... tệ lắm mẹ biết không? Mặc dù con đã nhận được quà của Tiến Hào vào buổi sáng sớm, rồi còn rất nhiều lời chúc mừng của các bạn nữa, nhưng cái con cần đầu phải là những thứ đó, con chỉ muốn mẹ thôi.... Có phải con đã quá tham lam và ích kỉ rồi không?... Con rất sợ ngày này, con ghét sinh nhật, con đã cố lại gần ba nhưng ông ấy lại lạnh tránh con, ba vẫn thôi chưa giận và tha thứ cho con vì con đã làm mất mẹ. Con là một đứa trẻ hư phải không?

Những lời nói chất chứa bao tâm sự bấy lâu nay được bộc lộ thật nhẹ nhàng. Từng giọt khóc trong suốt khe khẽ rơi trên khuôn mặt được nâng ôm yêu. Vì nắng yêu cô bé nên nắng cũng muốn sưởi ấm những giọt lạnh lẽo chảy từ khóe mắt kia, nhưng đó là điều không thể.

-Em khóc trông rất khó coi.

Ngẩng khuôn mặt vương những giọt buồn trong veo , ánh mắt Thiên Thy đọng phải đôi chân dài kiều ngạo và dáng người cũng kiều ngạo nốt. Hai tay dứt vào bọc quần đen sang trọng, chàng trai phóng tia nhìn xoáy sâu vào cô bé đang ngồi ôm gối khóc không ra tiếng.

-Anh... anh làm gì ở đây?

-Em nghĩ tôi đến đây làm gì? – buông câu nói nhẹ tênh, John tiến lại ngồi cạnh cô bé tóc hạt dẻ, đôi chân dài kiều hãnh để hờ trên bậc thang phủ cỏ xanh.

Vội quẹt đi những giọt nước mắt ngang bướng đã thôi rơi, Thiên Thy chưa hết ngạc nhiên nhìn con người kì lạ này, hẳn lúc nào cũng xuất hiện vào những nơi cô không ngờ đến và những lúc cô không muốn bắt cứ ai nhìn thấy mình.

-Em nên vui và hạnh phúc khi có một người hy sinh cả mạng sống vì em. – hướng đôi mắt xa xăm vào phía mặt trời bắt đầu lặn trốn dưới núi, Jonh nói nhẹ nhàng tựa như gió thoảng qua.

-Có thể sống vui và hạnh phúc được sao?

-Có thể, nếu em muốn thế.

-Nếu là anh thì anh có thể sao?

-Nhưng ít ra tôi sẽ không để người hi sinh vì tôi cảm thấy đau lòng và không yên tâm giống như em.

Một không gian im lặng bao trùm cả ngọn đồi xanh, chỉ còn có tiếng gió phảng phất ôm gọn hai con người đang ngồi yên lặng ngắm hoàng hôn buông nhẹ dần.

-Anh sẽ làm gì để ột người nào đó yêu thương mình?

-Không biết, nhưng có lẽ là tôi sẽ yêu thương họ trước và để họ thấy được tấm lòng của tôi.

-Rất khó. !

Đúng, thực sự rất khó! Bảo một đứa lạnh nhạt, ương bướng như Thiên Thy thể hiện tình cảm ra với mọi người, đặc biệt là với người cha đang lảng tránh cô thì thà nói con lạc đà chui qua lỗ kim còn dễ hơn.

-Yêu thương một người chưa bao giờ là điều dễ dàng cả, nó không giống như những thứ khác chỉ cần dùng cái đầu là có thể giải quyết được tất cả. Nó cần một trái tim chân thành và lòng bao dung vị tha để xóa nhòa đi những khoảng cách do những lỗi lầm gây ra.

Vẫn giọng điệu nhẹ nhàng, Jonh thanh thản đứng lên sải bước xuống ngọn đồi dốc. Hơn lúc nào hết, anh biết bây giờ cô bé kia đang rất cần một khoảng không gian riêng biệt để ngẫm nghĩ và tự tìm lối thoát cho bản thân, anh chỉ là người mở ra cánh cửa mà thôi, còn có đi ra để tự mình giải thoát hay không còn tùy thuộc vào tình cảm của Thiên Thy.

-Minh Đăng!.... Suốt mấy năm qua anh đã đi đâu?

Tiếng gọi thánh thót cản bước chân dài, bỗng dừng trái tim nhẹ rung lên một nhịp khi Jonh nghe thấy cổ bé gọi tên mình. Anh quay lại, một nụ cười xuất hiện trên cánh môi mỏng.

Cũng trên một ngọn đồi, ở cách đó không xa, có một ngôi mộ đang được nhặt cỏ dại mọc ở xung quanh.

-Bảo Duy!

-Anh cũng còn nhớ đến ngày này sao? – Vẫn không ngừng nhỏ những lúm cỏ hoang, Bảo Duy nói mà như châm biếm người mới vừa bước tới.

-Em đừng như thế mà Duy!

-Tôi làm sao hả? Hôm nay là ngày dỡ của ba, vậy mà bà ta cũng không thèm đến đây ngó một cái sao?

-Mẹ rất bận, Duy à, đừng gọi mẹ như thế!

-Bận? bận đến nỗi không thể đến thăm mộ chồng cũ vào ngày dỡ sao? Ngay từ lúc ba bị phá sản, bà ta đã dẫn anh đi theo, bỏ lại tôi và ba sống những ngày tháng cực khổ. Kể từ lúc đó bà ta đã không còn là mẹ tôi nữa rồi.

Bảo Duy không còn nhặt những lúm cỏ xanh mọc hoang tàn nữa, cậu đứng thẳng lên quát mà như mếu, khuôn mặt chẳng còn nét baby như ngày thường mà bây giờ nổi lên rất nhiều gân xanh.

-Anh thật sự xin lỗi em, Bảo Duy, từ khi đi theo mẹ anh không có lúc nào là thôi nghĩ đến chuyện bù đắp cho em và lúc ba mất cái suy nghĩ đó lại càng cháy bỏng hơn.

-Vậy cho đến bây giờ anh đã làm được gì cho tôi?

-Anh...đợi đến khi đi làm nhất định sẽ cho em tất cả những thứ mà em muốn.

-Tôi muốn trả thù cho ba.

-Trả thù?

-Đợi đến khi đi làm, anh hãy xin vào Hoàng Minh và phá banh mọi thứ trong đây. Tôi muốn Hoàng Minh phải phá sản. Anh làm được chứ?

Kết thúc câu nói đầy mùi vị hận thù, Bảo Duy bước nhanh xuống ngọn đồi với đôi mắt nẩy lửa bỏ lại người con trai ở lại với tâm trạng đầy hoang mang.

Nắng chiều đã tắt ngúm, trên ngọn đồi xanh hoang vu có ai đó đang đứng chôn chân dưới đất, đôi mắt mơ hồ dần hiểu ra chuyện gì đó. Cách đó không xa, cũng có bóng người sánh đôi nhau thanh thản những bước chân xuống ngọn đồi dốc. Đôi mắt cô gái không còn những giọt cay nồng nữa mà phẳng phất đầu đó tia nhìn dịu nhẹ.

15. Chương 15 : Hồi Ức Đẹp

Ngả tấm lưng dài trên chiếc giường đen xám cô độc, chàng trai chợt mỉm cười khi nghĩ đến buổi chiều ngày hôm nay. Thì ra cô nhóc bướng bỉnh đó vẫn còn nhớ anh. Trí nhớ cũng tốt đấy chứ.^^ Đột nhiên dòng ký ức ủa về bữa vây lấy tâm trí Jonah, nhẹ nhàng như một cơn gió .

7 năm trước tại Herman .....

Tiếng nhạc du dương từ đâu phát ra khắp cả dãy nhà trống. Là phòng nhạc, một cậu bé điển trai đang say sưa với chiếc đàn piano cũ kĩ được đặt ở bên góc trái căn phòng. Cậu bé này rất hay trốn các tiết học, cứ hứng lên là trốn, hứng lên là đi vào phòng nhạc ngang nhiên ngồi vào chiếc đàn bị lãng quên đánh những bản nhạc yêu thích và lần nào cũng là LOVE IS LIKE A FLOWER. Vẫn như mọi lần, Minh Đăng cứ say sưa bên chiếc đàn chẳng thèm để ý đến mọi việc xung quanh. Đợi đến khi bản nhạc kết thúc, cậu bé mỉm cười hài lòng với tay nghề ngày càng lên cao của mình và đang định dậm bước đứng lên thì có một giọng nói lạnh lạnh khiến Đăng giật bản mình...

“Đàn tiếp đi, đang hay mà”!

Đăng hướng ánh mắt về phía phát ra giọng nói “rùng rợn” ấy. Một đứa nhóc con đang gồng đầu lên tay, nằm chiếm chệ trên chiếc ghế đặt sát tường bị chiếc bàn to kèn che tầm mắt. Khuôn mặt trái xoan thanh tú có đôi chỗ bị tím nhẹ, khoé môi còn vương cục máu đông. Nhìn vào phù hiệu thì chỉ mới là học sinh khối sáu, vậy mà đã biết đánh nhau rồi trốn tiết vào đây ngủ nữa chứ . Thằng nhóc này cũng được đấy. ^^

“Này nhóc, về lớp học đi, lát giám thị đi ngang qua là có chuyện vui đó”.

“Tôi không phải là nhóc.”

“Hà? Ờ thì là anh bạn nhỏ.”

“Điên.”

“Cái gì????”

“Không biết phân biệt trai hay gái hả? ” @@@

Kể từ lần chạm mặt thú vị ấy, Đăng có thêm một người bạn kì lạ, lúc nào cũng nhắm tịt mắt lại ung dung nằm đó nghe Đăng đánh đàn vào mỗi lần cậu hứng lên cúp tiết. Hình như từ ngày gặp nhóc con mê ngủ thì số lần cúp tiết để chơi đàn của Đăng cũng tăng lên. Cô bé ấy là khán giả đầu tiên của anh, và tất nhiên đó không phải ai khác mà chính là cô gái đã ôm gối ngồi khóc hồi chiều...

“Thiên Thy! Ước mơ của em là gì?”

“Không biết.”

“Còn anh thì ước sau này sẽ trở thành một nghệ sĩ chơi đàn piano thật nổi tiếng.”

Qua từng ngày, Đăng và cô nhóc ấy trở đã trở nên thân quen khi có chung một “căn cứ” để trốn tiết . Dần dần trong căn phòng nhạc không chỉ có mỗi tiếng đàn nữa mà thấp thoáng có tiếng cười, tiếng nói thật trong trẻo, vô tư lự.

“Minh Đăng! Đánh bài hồi hôm bữa đi!”

“Bài gì?”

“Quên tên rồi, cái gì mà love ... love.. cái gì mà .. flower ấy.”

“Love is like a flower. Em thích nghe bài đó sao?”

“Nghe rất dễ ngủ.”

“Ngủ miiii. Không đánh đâu, dậy chơi với anh.”

“Không đánh thì thôi, vẫn ngủ, ngủ không bao giờ là đủ.”

“ OMG!!!!”

“Thy, em lại đánh nhau nữa sao? Đưa đây anh coi, mặt mũi bầm tím hết rồi.”

Cậu bé tiến lại gần ngồi bên cạnh chiếc ghế dài, đôi mắt sẫm soi những vết bầm trên khuôn mặt ngang bướng .

“Kệ đi, không sao đâu, nhiều đó thì nhằm nhò gì.”

“Em thích đánh nhau lắm sao?”

“Tại cái thằng đó nó chọc tức trước mà.”

“Thy , lần sau nếu có ai chọc em thì cứ nói với anh, anh sẽ thay em “xử” nó. Nhớ chưa?”

“Được!”

“Tốt.”

“Đăng! Đánh đàn em nghe!”

“Okay, nhưng không được ngủ nữa đâu đó.... mà em muốn đánh thử một lần không?”

“Hay đó, chỉ em đánh với.”

“Lại đây.”

Những tháng ngày hồn nhiên vẫn vô tư trôi dần, anh và cô nhóc ấy ngày càng trở nên thân thiết hơn, những câu chuyện của họ chỉ là những chuyện vu vơ nhưng lại rất thoải mái không chút ngại ngùng. Cô bé đó có cá tính rất hay, thoát đầu trông có vẻ khó gần, tính tình lại kiêu căng bất cần nhưng chỉ cần ở gần một thời gian, đánh đàn ru nhóc ấy ngủ một vài lần là anh có thể trở thành một người bạn thân hiếm có của nhóc con quậy phá. Lần đầu tiên anh có bạn, một người bạn thật sự chứ không giống như những người khác, họ tiếp cận và mến mộ anh vì danh tiếng của gia đình, vì anh là một người hoàn hảo trong mắt họ.

Có lẽ quãng thời gian đó là một sắc màu nổi bật nhất trong kí tuổi thơ xám xịt của cả hai.

Nhưng có một nỗi lo và thắc mắc mà Minh Đăng của khi ấy đã mang theo cho đến tận bây giờ. Không biết lúc anh bốc hơi khỏi Hernman mà không một lời báo trước liệu cô nhóc ấy có thắc mắc gì về anh không, hay đã vô tình quên anh như cái cách nhóc vô tình với bao người khác? Và tất nhiên anh không hề hay biết rằng sau khi anh đi có một cô bé vẫn nằm trên chiếc ghế dài ở phòng nhạc chờ anh suốt mấy tháng sau đó để rồi tức điên lên khi không có kẻ nào tới đàn ru mình ngủ.

Cho đến một ngày nào đó, cô bé mê ngủ đã không còn chờ anh nữa, tiếng đàn êm ái chưa hẳn là đã quên nhưng đã ngủ yên trong tiềm thức nhường chỗ cho những ngày tháng nổi loạn. Nhóc con không còn trốn tiết để ngủ nữa mà để thực hiện những trò quậy phá cùng cậu em lớp dưới. Thường xuyên trèo tường trốn học để đi gây sự và ăn chơi xả láng, cứ như thế cho đến hết thời cấp hai, cái thời “tuổi trẻ nông nổi” nhất đời Thiên Thy.

Trong căn phòng có màu của biển, Thiên Thy đang nằm “xả hơi” sau khi xử xong một núi bài tập của học sinh cuối cấp. Cảm giác thật thoải mái và nhẹ nhõm khi giải hết được tất cả những bài toán khó. Cô bé đang tự thưởng cho thành quả của mình bằng cách dỗ giấc ngủ trong bản nhạc không lời Love is like a flower. Chẳng hiểu sao bản nhạc này có điều gì đó rất thu hút Thiên Thy ngay từ khi còn nhỏ. Bất giác Thy nhớ đến Đăng, không biết anh ta nhận ra cô từ đời nào rồi còn Thy phải đợi đến khi nghe và thấy Jonh đàn bài hát ấy ở buổi biểu diễn thì mới ngộ ra. Quả là một chàng trai thông minh khi biết cách làm cho người khác nhận ra mình mà không cần nói một lời. Bây giờ Thy mới biết buổi về trường lần trước và bài nhạc cuối cùng đều nằm trong kế hoạch của Minh Đăng, nguy hiểm thật. Nhưng còn trận ẩu đả bên sông Hàn lần trước là sao nhỉ???

Cốc! cốc!

Có người gõ cửa, hừ, khỏi cần mở cũng biết là tên Tiến Hào lắm chuyện rồi.

-Tiến Hào, anh có biết bây giờ là mấy..... Dì???? Dì tìm tôi.... Có chuyện gì sao?

16. Chương 16 : Bí Mật Được Hé Mở

-Tiến Hào, anh có biết bây giờ là mấy..... Dì???? Dì tìm tôi.... Có chuyện gì sao?

-Không thể mời tôi vô phòng ư?

Thiên Thy tuy có hơi ngạc nhiên, nhưng cũng đã mở cánh cửa rộng hơn vừa đủ để cho người phụ nữ bước vào. Cô ngồi xuống chiếc ghế xoay đặt ở gần bàn học, cái bắt chéo chân kiêu ngạo khiến cho bà dì thêm chướng mắt.

-Có chuyện gì? Dì nói nhanh đi!

-Được, tôi sẽ nói thật ngắn gọn...

Thiên Thy khoanh tay quan sát người đối diện, vẻ ngập ngừng của bà ta khiến cô bé nhú mày khó chịu..

-Tôi và ba cô cũng đã suy nghĩ rất nhiều, hình như cô và Tiến Hào đã có tình cảm với nhau và nếu hai đứa có ý định tìm hiểu nghiêm túc thì tôi sẽ không cấm cản gì cả....

“Nói cái quái gì thế .Nực cười”

-Tuy là có hơi sớm nhưng nếu như mọi việc thuận lợi thì cuối năm nay, hai đứa có thể tổ chức đám cưới, tất nhiên là sau khi cưới xong cô vẫn lên đại học bình thường và...

-Thôi đủ rồi. Dì nghe cho rõ đây, dì Mỹ. Thứ nhất, dì chẳng có cái quyền gì mà quyết định tương lai của tôi như thế. Thứ hai, đừng tưởng tôi không biết âm mưu hèn hạ của dì, dì muốn tôi lấy Tiến Hào là để cho tất cả tài sản của nhà này lọt vào tay mẹ con dì mà không mất đi một xu, đúng chứ?

Vẫn cái bắt chéo chân đầy thách thức, đôi mắt Thiên Thy xoáy sâu vào “người dì yêu quý” của mình. Đường như bà ta đang cố kiềm chế cơn giận khi bị con bé kiêu ngạo lật tẩy hết mọi ý đồ một cách dễ dàng, cái giọng điệu nhấn nhá kia càng làm cho bà còn nóng hơn...

-Có điều này, tôi nghĩ dì nên nhớ thật kĩ cho đến khi xuống mồ. Tôi, sau này cho dù có làm ăn xin đi chăng nữa thì cũng sẽ không bao giờ ngửa tay xin gì lấy một cent, huống chi là tranh giành với dì cái thứ tài sản nhặt nhẻo ấy. Cơ bản là vì tôi không phải là hạng người bị cái thứ vô tri ấy điều khiển như dì. Những người như thế thật quá tầm thường.

-Được, nếu đã biết thế thì tốt, tôi càng khỏe vì không phải suy nghĩ nhiều, nhưng chỉ mong cô giữ lời nói của mình... biết đâu đến lúc đó, cô lại mò về đây thì sao? lúc đó, tao không chắc là sẽ đủ lòng thương để ày một chén cơm đâu...

-Nực cười, cái đó là tôi chỉ lấy ví dụ để cho dễ hiểu ra vấn đề và mức độ của nó, nhưng không ngờ đầu óc di còn non nớt hơn tôi tưởng. Dĩ nghĩ con bé đang ngồi trước mặt dĩ đây có thể làm ăn xin thật sao???... Nếu đã không nói được gì nữa thì làm ơn ra ngoài cho, tôi mệt rồi.

Bà Mỹ cố bấm môi cho khỏi run lên bần bật vì những lời lẽ hết sức khinh thường và có ý mỉa mai xúc phạm. Việc bà gặp và nói chuyện với con nhãi ranh này đã là quá sức tưởng tượng rồi vậy mà không ngờ lại bị làm cho nhục mặt như thế này đây... cũng chỉ tại cái tính lo xa tiếc tiền nên mới bấm bụng nghĩ ra cách đó nhưng không ngờ con bé đó lại đi guốc trong bụng bà. Mụ dĩ ghẻ nhanh chóng bước ra khỏi phòng, hai tay xiết chặt thành hai nắm đấm kì quặc nhưng trước khi đóng cửa bà ta còn ngoảnh lại ném cho Thiên Thy một câu mong trả thù được cô bé.

-À quên, chúc.mừng.sinh.nhật - Từng lời một được bà rít qua từng kẽ răng, đôi mắt long lên xòng xọc..

-Cám ơn....

RẦM.

“Game over” nụ cười nửa miệng lại xuất hiện trên cánh môi mỏng.

Thiên Thy ngã hẫng lưng vào chiếc ghế xoay, thở dài nhẹ nhõm. Lúc thấy bà ấy ngoài cửa, cô đã biết chắc sẽ có chuyện liên quan đến tài sản tiền bạc rồi. Sống với dĩ ta bao nhiêu năm, cô còn không hiểu con người thật của bà ta? Tất cả những việc bà ta làm đều là vì tiền, vì lợi ích ỉn thôi, chỉ tội nghiệp cho Tiến Hào, có một người mẹ yêu tiền hơn yêu con... Nhặt nhèo và bất hạnh hết sức...

Bỗng có âm thanh vang lên ở trên bàn, là âm báo tin nhắn từ chiếc điện thoại. Thiên Thy khẽ bật cười khi đọc được những dòng rủ rê...

“Được, đúng lúc ta đang chán”

Cô nhóc liền bật dậy khỏi ghế, vơ vội chiếc áo khoác để bê bối trên đường rồi nhanh chân xuống cầu thang. Tất nhiên Thy không hề để ý đến Tiến Hào đang đứng ở một góc nào đó và vô tình nghe hết được cuộc nói chuyện hồi nãy.....

“Anh thật là ngốc, phải không”

~~

Con sông Hàn vẫn thủy chung in bóng trăng thanh, nhưng không khí thật sôi nổi với những điệu nhạc pop năng động. Từ xa, Thiên Thy đã nghe thấy được bài hát Pay Phone sôi động và một tốp người đang bu quanh vào một khoản hè rộng dưới ánh đèn sáng...

I've wasted my nights

You turned out the lights

Now I'm paralyzed

Still stuck in that time

When we called it love

But even the sun sets in paradise

I'm at a payphone trying to call home

All of my change I spent on you

Where have the times gone

Baby, it's all wrong

Where are the plans we made for two?

Thiên Thy khẽ bật cười, rồi lại gần cậu trai đang say sưa nhảy những điệu tự do thật thoải mái, cô nhẹ nhàng cúi người xuống thả vào chiếc khăn tay được đặt dưới đất một tờ tiền... là một tờ polime chứ không giống như những tờ tiền lẻ bằng giấy khác đang chất thành hình ngọn núi.

Nhạc tắt, tốp người bắt đầu tản ra bỏ lại cậu trai đang cười tươi hãnh diện hết nhìn “ngọn núi” rồi lại nhìn Thiên thy.

-Em không có ý định chuyển nghề đấy chứ, nhóc?

-Chị đừng có gọi em là nhóc nữa đi. Hơn người ta chưa chắc đã được một năm mà bày đặt...

-Ey, bây giờ lại còn biết chống đối nữa sao? Hơn một ngày vẫn là hơn... biết chưa?-Thiên Thy vừa nói vừa thực nhẹ vào vai cậu em.- Sao nào, lần này là đau bụng, đau chân hay đau đầu đây?

-Đau tim! Hi hi...

-Hử?

-Thật đấy, mỗi lần chị đánh em, là chỗ ngực bên trái đau lắm đó....Chị biết tại sao không??

-Tại sao?

-Tại vì em rất yêu chị, yêu nhiều như thế này này...

Bảo Duy vừa nói vừa dang hai tay ra để thể hiện “tình yêu to lớn” của mình. Trông cậu cứ như một đứa trẻ con sống trong ngoại hình to lớn khiến Thiên Thy phải mở to mắt ra ngạc nhiên rồi bật cười. Và lần này là một cú đá tặng cho cái chân đang đứng hiên ngang dong dạc..

-Em càng ngày càng nặng đấy Duy.

-Nặng gì chứ, em yêu chị thì em nói yêu thôi. Chị là người thân quen duy nhất của em, không yêu chị thì yêu ai? À à a hay là chị nghĩ em yêu chị theo kiểu...

-Kiểu gì hả? Nhóc này hôm nay em ăn phải cái gì thế hả? tự nhiên rủ người ta ra đây rồi nói ba láp ba xàm – Thiên Thy bực dọc đang quay lưng dậm bước đi thì...

-Mẹ em và anh hai bỏ nhà đi khi em mới có học lớp một... Sau đó được một năm thì ba em qua đời, hôm nay là ngày dỗ của ông ấy, thật kì lạ hôm nay cũng là sinh nhật chị. Trùng hợp quá phải không?

-Bảo Duy!

-Nhưng cũng may là có chị, nên em đã ổn hơn rất nhiều... Nếu lúc đó, em không chọc chị để cho tụi mình đánh nhau thì có lẽ em sẽ không thể nào có được có một người thân như bây giờ...

Thiên Thy tiến lại ngồi gần cậu em, hoá ra từ trước tới giờ cô đã quá vô tâm vì chẳng biết gì về Bảo Duy cả. Trong khi cậu ấy lúc nào cũng quan tâm, ở bên Thy vào những lúc cô chán đời nhất...

-Duy, chị xin lỗi, chị...

-Đừng xin lỗi, em nói ra không phải để mong chị thấy áy náy gì đâu, chỉ muốn nói cho nhẹ người hơn thôi...

-Tại chị không quen nhìn thấy em như thế này, trước giờ chị cứ nghĩ em lúc nào cũng vui tươi chẳng chút muộn phiền. Rất nhiều lần chị ghen tị với em về khoản tươi cười đấy.

-.....

-Con người, ai cũng có những giây phút yếu lòng nhưng đừng để nó nhấn chìm mình. Biết không?

Thiên Thy nói mà như ngộ ra điều gì đó, thật đáng trách khi cô lúc nào cũng nghĩ Bảo Duy của mình là một thiên thần chẳng biết buồn bao giờ..

-Chị khỏi nói với em câu đó đi, chơi với chị bao nhiêu lâu em còn không biết cái phương châm sống mạnh mẽ đến khô cần đó của chị hay sao?

-Nhờ thế mà chị em đã sống “hạnh phúc” cho đến bây giờ đó cưng.

-Xùy! Hạnh phúc đâu chẳng thấy chỉ thấy tự sướng thôi. Sinh nhật năm nay thế nào?

Duy cố tình lãng qua chuyện khác, cậu không muốn kéo dài cái cảm xúc tệ hại này thêm nữa.

-Vẫn như mọi năm thôi... À, hôm nay chị gặp lại một người bạn cũ đấy!

-Bạn cũ sao? Mà chị còn có ai thân quen lâu năm bằng em chứ?

-Bây giờ thì ai tự sướng đây? Chị gặp người đó trước em đây...

-Hả? Có chuyện đó thật sao? Khai ra mau, hai người có chơi thân với nhau không? là trai hay gái, già hay trẻ, đẹp hay xấu???

-OMG! ^ ~ ^

Tiếng cười, tiếng nói vang vọng in trên mặt nước lung linh dát vàng hoà vào ngọn gió bay vút lên cao... Đó là những tiếng cười thực sự không vương vấn bất cứ muộn phiền khiến cho người nào đó đang đứng sau thân cây cao lớn cảm thấy nhói lên từng hồi...

~

Đêm, con sông Hàn vẫn cứ lung linh vàng óng, từng gợn nước nhấp nhô theo cơn gió phong trần. Trên vĩa hè vắng lặng chỉ còn một bóng người trông rất cô quạnh.

Bảo Duy đứng đó tận hưởng những làn gió đêm mát rượi, tâm hồn cảm thấy thật nhẹ nhõm sau khi cười đùa với người cậu yêu quý. Duy rất muốn đưa Thiên Thy về nhưng cô một mực không chịu và cậu cũng đành chịu thua..

-Duy, lâu rồi mới thấy em cười vui vẻ như thế!

Bỗng, có giọng nói phía sau khiến Bảo Duy giật mình...

-Tiến Hào?

17. Chương 17 : Cay, Ngọt Và Đắng

Không gian yên tĩnh, vắng lặng im phẫn phất như tờ. Từng giọt nắng tinh nghịch đang nhảy nhót qua khe cửa sổ, rơi nhẹ trên khuôn mặt xinh xắn nhưng thấp thoáng đâu đó nét bất cần đang nhắm nghiền đôi mắt lại hưởng thụ không gian của riêng mình.

Tại phòng nhạc, Thiên Thy đang nằm trên chiếc ghế dài ngủ một giấc thật ngon lành. Nhìn vào thì ai cũng biết đây là một trong những người thuộc “hội mê ngủ” nhưng rất ít ai biết đến tầm cỡ của cô nhóc này khi đạt đến level “ ngủ không có đối thủ” và có một phương châm chăm sóc bản thân rất hay “ngủ không bao giờ là đủ”.

Bỗng, tiếng trống trường xé tan không gian tĩnh lặng quý báu và vô tình đánh thức giấc nồng của kẻ trốn suốt hai tiết đầu tiên. Giờ ra chơi đã đến. Thiên Thy ngồi dậy vươn vai, ngáp dài một cái thật đã, cảm thấy tinh thần sảng khoái vô cùng. Đã lâu không trốn tiết để ngủ như thế này, hôm nay lập lại, cảm giác thật thú vị. Ngủ trên lớp thì cũng được thôi, nhưng làm sao yên tĩnh bằng ở đây? Huống chi đây lại là nơi quen thuộc với cô ngay từ nhỏ. Thiên Thy nhẹ nhàng đứng lên, đến bên cạnh chiếc đàn piano cũ kĩ nhuộm màu thời gian, cô bé vô thức ấn nhẹ những phím trắng khiến nó phát ra những thứ âm thanh ngọt ngào nghe vui tai hết sức, chẳng trầm bổng tha thiết như ai kia.

Không ngờ anh trai năm xưa thường hay đánh đàn ru Thiên Thy ngủ bây giờ đã trưởng thành. Từ nhỏ, Đăng đã đẹp, lớn lên các đường nét lại thanh tú hơn, vì thế nên đã sở hữu một vẻ đẹp đầy ma mị không thể cưỡng lại khiến cho các em thơ ngây mới lớn cứ dờ dẫm và các chị mà gặp thì cứ liếc mắt đưa tình và bắn tia nhìn ham muốn chúu chúu vào người anh.

Hôm trước, đi cùng Đăng từ ngọn đồi về, Thiên Thy đã phải hứng chịu những ánh nhìn ghen tị bắn ra từ khắp phía. Lần đầu tiên cô có cảm giác mình bị soi mói nhiều đến thế. Thật khó chịu! Vậy mà Đăng vẫn cứ thản nhiên bước đi chẳng thèm để ý đến những đôi mắt xung quanh. Cũng may ở đó ít người và chỗ gửi xe không cách xa con đường dẫn lên ngọn đồi là mấy.

-Thiên Thy! Hoá ra cậu ở đây, làm tớ đi tìm muốn chết, còn tưởng cậu nghỉ học nữa chứ – Trúc Anh nhanh nhẹn đẩy cửa vào, giọng điệu lạnh lùng khiến Thiên Thy giật mình...

-Ồ, lúc này tớ trốn tiết, thầy có nói gì không?

-Yên tâm đi, Quân điểm danh cậu vắng nên thầy không nghĩ gì đâu, mà sáng chắc chưa ăn gì phải không? Xuống canteen với tớ đi..

-Ừ, đi...

Thiên Thy tươi cười với cô bạn hiền rồi cùng nhau xuống canteen. Thật may mắn vì ngoài Bảo Duy ra, Thy còn có một cô bạn dễ thương tốt tính như Trúc Anh để kết thân vui cười. Đôi khi cuộc đời này chỉ cần có thế là đủ...

-Hey Thy! Nhớ tớ không?

Thiên Thy và Trúc Anh vừa yên vị với chiếc bàn đặt sát cửa sổ, đôi tay còn chưa kịp rời cái khay đồ ăn ra thì suýt nữa Thy làm đổ hết xuống sàn bởi cái vỏ vai quá lớn từ trên trời rơi xuống. Chẳng biết cô nàng đồng đánh đang ngồi kế Thy đây từ đâu ra, trông lạ hoắc lạ hươ mà nói chuyện cứ y như là bạn tri kỉ thân thiết lắm vậy.

-Cậu quen hả? – Trúc Anh ghé sát tai nói nhỏ với cô bạn đang ngơ ngác trong hai giây, sau đó lại đắm chiêu suy nghĩ.

- Cậu quen tớ sao? – Thiên Thy hỏi lại, đôi mắt vẫn cố dò tìm trên người bạn này một cái gì đó gọi là “quen”

Đơ mắt vài giây.

“Hự, con nhỏ này được lắm, rất biết cách chọc quê người khác. Lúc trước trong công viên cũng thế, và lần này còn hơn thế. Nếu không vì sự nghiệp của trai vĩ đại thì còn lâu Ngọc Nhi tiểu thư đây lại gần cái con nhỏ khó ưa, chẳng chọc này”

-Mình là Ngọc Nhi, lớp 12A2 nè, hôm trước, chúng ta có gặp nhau trong công viên đó, Thy nhớ hông?

Vừa vắn vè lộn tóc xoắn điệu dàng, cô nàng cất giọng ngọt lịm đến nỗi cho dù có bỏ một kí muối vô vẫn không hết ngọt. Khởi phải nói, hai cô bạn còn lại vừa mới nghe xong thì đã muốn nôn hết ra ngoài, nhưng cũng may là chưa có gì trong bụng để làm được điều đó.

-À ừm, cậu tìm tớ có chuyện gì không?

Sau một hồi lục tung cái kho trí nhớ vốn dĩ chứa rất ít người, Thiên Thy mới dừng lại ở cái hình ảnh “ bụng chưa kết thúc thì chân đã bắt đầu” của cô bạn này.

-Thật ra thì... tớ muốn hỏi cậu chuyện này. Ừmm... anh trai của cậu ấy, có người yêu chưa? Nếu chưa thì giúp tớ làm quen đi, nhìn ảnh đẹp trai, đáng đáp ngon lành quá cơ!

Phụt!!!!

Sau tiếng nói còn ngọt hơn lúc nãy, Trúc Anh đã không kiềm chế được cái miệng mới ngậm một ngụm sữa nên đã phun hết ra ngoài, cũng may chỉ là một ngụm nhỏ nên số tia phun ra không đủ làm người khác quay lại nhìn. Bây giờ trên thế giới đầy rẫy những cô nàng mê trai, nhưng có cần phải lộ liễu và vô duyên như thế này không trời?

-Ý cậu là Tiến Hào sao? – Nuốt hết ngụm sữa còn sót trong miệng, Trúc Anh hỏi lại cô bạn một câu dư thừa hết sức.

-Í! tên là Tiến Hào sao? Người đã đẹp, tên còn đẹp ác nữa, đúng là không thể bỏ qua mà...

-Được! Anh tớ cũng chưa có bạn gái đâu, nếu cậu thích thì tớ sẽ giúp cậu. Nhưng anh tớ tuy nhìn bề ngoài hiền vậy thôi chứ “khó ưa” lắm đấy...

-Yên tâm, Ngọc Nhi đây đã quyết thì cái gì cũng phải đổ.

Trái ngược lại với Trúc Anh, Thiên Thy nở một nụ cười thích thú nhìn cô bạn đồng đánh. Như vậy chẳng phải rất tốt sao? Tiến Hào từ trước đến giờ tuy có nhiều người thích nhưng đã chịu ai đâu, mà nhìn tiểu thư đây chắc cũng thuộc dạng “dai dẳng” biết đâu sẽ giúp được Tiến Hào thoát khỏi kiếp FA ?

Nhưng nhắc đến Tiến Hào, Thy mới chợt nhớ ra, mấy ngày nay anh ta thực sự rất kì lạ. Mỗi lần nhìn thấy cô là đều tránh mặt hoặc vờ như không thấy, đôi lúc lại nhìn trộm Thy xong rồi vội quay đi, mặt lúc nào cũng lăm lăm chẳng nói chẳng rằng như người tự kỉ. Từ nhỏ đến giờ, có khi nào Tiến Hào như thế đâu? Chắc chắn là có chuyện gì rồi.

VÀO RỒI! YEAHHHHHHHHHHHHHHHHHH!!!!!!!

BẢO DUY!

BẢO DUY!

BẢO DUY!

Tiếng la hét đầy hưng phấn lại còn đồng thanh đã cắt đứt dòng suy nghĩ của Thiên Thy, thu hút hết mọi ánh nhìn ở trong canteen ra ngoài sân bóng rổ. Vì canteen trường được thiết kế gần sân bóng nên mọi người vừa được ăn uống vừa được thưởng thức trận bóng rổ hấp dẫn ngoài kia một cách dễ dàng. Hình như trái bóng cam lại được ném vô rổ thật gọn gàng mà người thực hiện đường ném đó chính là Bảo Duy, chẳng trách mấy em cấp hai sao lại tung hô cái tên ấy cuồng nhiệt đến thế.

Giữa những bộ cánh trắng đang chạy thoăn thoắt trên sân bóng, Bảo Duy thật nổi bật khi lúc nào cũng dành được bóng vào tay mình, đôi lúc lại nở nụ cười thật tươi sau khi thực hiện thành công những cú dứt điểm. Cả con người đều toát ra vẻ tự tin năng động đúng “chất Bảo Duy”. Thiên Thy quan sát cậu em rồi thầm mỉm cười. Đây mới chính là Bảo Duy của cô. Hình như cậu nhóc đang có chuyện gì đó rất vui thì phải.

Chính xác, Bảo Duy đang rất vui. Trong quá khứ, Duy đã bị người mẹ nhấn tâm bỏ rơi và dắt theo người anh đi cùng nên cậu đã giận cá chém thớt lên người anh trai. Suy cho cùng thì anh ấy cũng chẳng có lỗi gì cả, tất cả là do người đàn bà đó mà thôi... Còn anh lúc nào cũng yêu thương lo lắng cho cậu, lúc nào cũng ủng hộ cậu.

“Duy, lâu rồi mới thấy em vui vẻ như thế”

“ Tiến Hào?? Đứng ở bên cạnh người đó, tôi lúc nào cũng như thế đấy”

“Thật vậy sao?..... Chỉ cần em lúc nào cũng cười tươi như lúc này thì anh sẽ bất chấp tất cả. Anh sẽ làm hết mọi việc để bù đắp cho em. Duy, anh lúc nào cũng đứng về phía em và ủng hộ em”

Hình ảnh người anh trai đứng bên sông Hàn hôm trước đã khiến cho Duy tự tin hơn rất nhiều, dù sao trên đời này vẫn luôn có một người luôn ủng hộ cậu, yêu thương cậu, và có thể làm tất cả vì cậu. Nhưng có một điều Duy không hề biết khi nói ra những lời ấy, Tiến Hào đã nuốt những giọt nước mắt ngược vào trong để lại nơi khóe mắt có vị cay cay. Cũng đã từ rất lâu, anh mới thấy một Thiên Thy vô tư như thế.

Cuộc đời đôi lúc thật trở trêu, đó là hai người mà Tiến Hào yêu thương nhất trên đời, lúc nào cũng muốn đem lại niềm vui và hạnh phúc đến cho họ, nhưng hình như anh càng cố gắng thì càng làm họ khó chịu hơn thôi. Nhưng thật không ngờ khi ở bên nhau, họ lại có thể vô tư vui cười như thế, điều mà anh chưa bao giờ làm được cho bất cứ ai trong hai người ấy. Thôi thì nếu đã làm không được thì phải buông xuôi thôi. Nhưng lời hứa với Bảo Duy, anh nhất định phải thực hiện. Ánh chiều tà buông nhẹ trên nền cỏ xanh tươi trong quán Ciao café, những bản nhạc tiếng anh trữ tình vẫn cứ vang vọng khắp nơi trong quán. Tuy đây là một quán café có cách bài trí hiện đại nhưng đa số những bản nhạc được phát trong quán đều là những ca khúc tiếng Anh đã gắn liền với thời gian. Vì vậy mà quán đã tạo nên một không gian thật hài hòa giữa quá khứ và hiện tại, tạo cảm giác thật thân quen cho những vị khách khi mới lần đầu đến đây và đôi khi vô tình gợi nhớ lại những kỉ niệm xa xưa của mỗi người khi nghe những điệu nhạc bất hủ.

Vẫn như thường ngày, sau tiết học cuối cùng Thiên Thy bước nhanh đến quán rồi thay vội bộ đồng phục của các nhân viên phục vụ. Điệu nhạc Only Love nhẹ nhàng cất lên, bao bọc cả không gian lãng mạn nhờ những ánh đèn lồng được treo lủng lẳng trên các cành cây. Chẳng mấy chốc trời đã tối, càng khiến cho quán trở nên lung linh hơn.

Trong nền nhạc êm ái, bắt gặp Thy nhớ tới giọng hát và hình ảnh của Đăng vào hôm biểu diễn tại trường. Hôm đó, anh cũng hát bài Only Love trữ tình này. Giọng Đăng hát hay và da diết chẳng kém gì Trademark đang hát trong đĩa nhạc kia. Từ khi nhận ra anh là Minh Đăng, không hiểu sao đầu óc Thy rất hay nghĩ về anh. Lúc thì nhớ tới hình ảnh cậu bé năm nào hay đánh đàn ru Thy ngủ, lúc thì nhớ đến dáng vẻ của người con trai cô độc hay ngồi dưới mưa và lần nào người cũng dính đầy máu. Những lúc đi ngang qua chiếc piano được đặt trong quán là hình ảnh lãng tử của một người nghệ sĩ đặt hết tâm tư tình cảm vào từng bản nhạc bên chiếc đàn piano đen loáng lại ủa về quán lấy tâm trí cô. Rồi thì nhớ cả ánh nhìn xa xăm của anh vào buổi chiều hoàng hôn trên ngọn đồi hôm bữa nữa..

Không được! Loạn rồi, loạn rồi. Thiên Thy lạnh lùng từ trước tới giờ chưa lần nào dành thời gian và đầu óc để suy nghĩ rồi nhớ nhưng đến một người nào đó nhiều đến thế. Vậy mà bây giờ lại như thế này đây. Không được, phải dẹp phăng cái hình ảnh của ai đó ra khỏi đầu thôi. Cứ như thế này thì không tốt, không tốt, không tốt chút nào.

-Thy! Cháu bệnh à?

Bác Thành, chủ quán Ciao lại gần hỏi thăm Thiên Thy, khuôn mặt ông đầy vẻ lo lắng khi thấy cô bé đứng một mình trong quầy rồi lúc lúc lại tự mình lắc đầu nguây nguây.

-Hơ, dạ, cháu đâu có bệnh gì đâu, chỉ là .....hơi.....nhức đầu thôi à! Không sao đâu bác.

Thiên Thy xem chút nữa là làm rót khay café đang để trên quầy vì giọng nói của bác Thành, cô trả lời áp a áp ứng với điệu bộ lúng ta lúng túng trông thật dễ thương...

“Xấu hổ chết đi được, mất hình tượng quá, đúng là bệnh, bệnh nặng lắm rồi. Ôi cái đầu tôi!!!!!!!!!!!!”

Lúc này bề ngoài Thiên Thy đang cố mỉm cười tỏ vẻ không có chuyện gì nhưng đầu ai biết trong cái đầu cô bé đang muốn nổ tung ra từng mảnh chứ...

-Được rồi, nếu mệt quá thì dừng quá sức nhé. Vậy bây giờ cháu giúp bác mang một ly sữa đậu nành, một ly kem hạnh nhân và một ly café đen không đường ra bàn số 25 được chứ?

-Dạ cháu biết rồi. Cháu sẽ bưng ra ngay.

-Ừ, vậy mang ra ngay nhé!

Bác Thành cười thầm trong bụng khi nhìn thấy điệu bộ bối rối của Thiên Thy, cô bé đã không còn đứng đó một mình và lắc đầu nguây nguây nữa mà đã vội vàng ghi thực đơn vào giấy stick rồi nói người chuẩn bị. Tuy cô bé vẫn nhanh nhẹn như thường ngày nhưng làm sao giấu được vẻ bối rối khi tay chân cứ loạng quạng cơ chứ. Chắc là đã biết tương tự ai đó rồi đây.

Bưng khay thức uống trên tay mà Thiên Thy vẫn chưa thôi rửa thăm đầu óc đang “không bình thường” của mình. Nhưng khi nhìn vào những món đang bưng trên tay, cô hơi bất ngờ vì toàn là đồ Thiên Thy thích không thể này, có kem hạnh nhân và sữa đậu nành. Tất nhiên là trừ cái ly café đen thui đáng ghét đó.

Bàn số 25 là một chiếc bàn khá khuất tầm mắt, nhưng Thiên Thy là nhân viên trong quán nên đã dễ dàng tìm ra chiếc bàn này. Chủ nhân của chiếc bàn là một người thanh niên khá trẻ, anh mặc bộ ple đen sang trọng lịch lãm, đôi mắt đang chú mục vào chiếc laptop có hình quả táo bị cắn một miếng. Nhưng sao lại chỉ có một người thôi nhỉ, trong thực đơn gọi nhiều món thế cơ mà..

Thiên Thy càng lại gần thì lại càng thấy vị khách này quen quen, trông rất giống Đăng. “ Oh no, chẳng nhẽ bệnh nặng đến mức nhìn ai cũng nhớ đến kẻ đó sao” Cố gắng gạt phăng cái suy nghĩ “bệnh” của mình sang một bên, Thiên Thy đến chỗ chiếc bàn và nhẹ nhàng đặt từng ly thủy tinh xuống.

-Đồ uống của khách đây ạ! Chúc quý khách ngon miệng.

-Em đến rồi sao, ngồi đi, anh chờ em này giờ .

Gập màn hình laptop lại, chàng trai mỉm cười nhìn cô bé bồi bàn. Phải, đây chính là hình ảnh mới vừa lúc này đã bữa vậy lấy đầu Thiên Thy không chịu buông tha.

-Ồ, Đăng!

Nhất thời Thy chẳng nghĩ ra được gì cả, chỉ biết đứng đó mở to mắt ra nhìn chàng trai lịch lãm đang ở trước mặt.

-Ừ, anh đây, em sao thế? Sao lại ngạc nhiên vậy? –Đặng cố gắng mỉm cười nhẹ để nén cơn cười khi anh nhìn bộ dạng ngơ ngác của cô nhóc. Trông rất đáng yêu.

-À không có gì, chỉ là hơi bất ngờ thôi.

Cuối cùng cũng lấy lại vẻ bình thường, Thiên Thy đây là ai chứ, ngộ này giờ là quá đủ và “bệnh” nặng cỡ mấy thì cũng phải nghe theo sự điều khiển của cô. Từ trước tới giờ Thiên Thy có tài năng kiểm soát rất tốt cơ mà.

Cô nhẹ nhàng ngồi vào ghế vẻ mặt bình thường trên mức bình thường...

-Anh muốn gặp em có chuyện gì sao?

-Phải có chuyện gì thì mới được gặp em sao? – vẫn giữ nguyên nét cười trên môi, Đặng lấy tay đẩy ly kem về phía Thiên Thy với đôi mắt café triu mến – Em ăn đi, chẳng phải hồi nhỏ rất hay đòi anh mua kem hạnh nhân cho ăn mà.

Thiên Thy hết nhìn Đặng rồi lại nhìn ly kem, một thoáng bối rối lại bủa vây lấy cô. Có những chuyện trong quá khứ cô không hề nhớ vậy mà Đặng lại nhớ rất rõ. Đúng là hồi xưa mỗi lần đến phòng nhạc thể nào anh cũng mang theo kem hạnh nhân, chính là do cô đã bắt anh mua.

“Không được, không thể để cho người đó thấy được vẻ bối rối được, phải chuẩn thôi”

-Nhưng bây giờ em bận lắm, không thể ngồi đây ăn kem với anh được. Nếu như chủ quán nhìn thấy nhân viên không làm việc thì...

-Anh sẽ chịu trách nhiệm .

Chưa kịp để Thiên Thy nói hết câu, Jonh đã chặn cô bé bằng lời tuyên bố hùng hồn. Nói cho oai vậy thôi chứ trách nhiệm gì đâu, trong quán này, cả chủ quán đều là người của anh thì ở đây còn có ai mà dám đụng đến anh mà bắt chịu trách với chả nhiệm chứ. Chỉ có mỗi cô nhóc này là không biết điều, lần trước ở quán dám đá đầu anh bây giờ lại còn dám lảng tránh từ chối lời mời của anh nữa. Có nên dạy ột bài học không đây?

-Được thôi, anh đã có lòng vậy em sẽ không khách sáo, mà sao anh kêu ít thế này, lấy gì ăn đủ?

Thiên Thy nhìn ly kem ngon lành ra chiều tiếc nuối rồi múc một muỗng nhỏ lên miệng ăn. Đúng là rất ngon, lâu lắm rồi cô mới lại ăn kem hạnh nhân. Nói ra chắc không ai tin chứ kể từ khi Minh Đặng biến mất khỏi Hernman, Thy cũng chẳng thèm mua chúng để ăn. Có nỗi chán nào bằng nỗi chán khi phải ăn thứ gì đó một mình cơ chứ, nhất là những món ấy gắn liền với một người nào đó mà không còn bên cạnh ta nữa...

-Em vẫn chẳng thay đổi gì cả, cứ mỗi lần ăn kem là phải lem ra ngoài miệng một ít thì mới chịu. Hồi đó anh đã chỉ em tếm miệng khi ăn kem nhiều lần lắm rồi, vậy mà bây giờ vẫn thế. Buồn thật.

Đặng vừa nói vừa lấy tay quẹt những vết kem nhỏ đang dính ở khóe môi Thiên Thy. Đôi mắt ánh lên những tia cười và tràn ngập vẻ triu mến. Cho dù cô gái đang ngồi trước mặt anh đây đã lớn đi chẳng nữa và có mạnh mẽ gan lì đến đâu thì đối với anh, cô ấy vẫn mãi là một cô bé con cần có người bảo vệ, chăm sóc và yêu thương.

Khỏi phải nói, hành động quan tâm thân mật của Đặng đã làm cho Thiên Thy đứng hình, miệng cứng lại chẳng thể hoạt động chăm chỉ như lúc này, mặc kệ những tảng kem hạnh nhân đang tan chảy trong miệng, lan ra vị ngọt ngào khắp nơi trong khuôn miệng nhỏ xinh. Trái tim Thiên Thy bỗng rung lên một nhịp thật mạnh. Hai đôi mắt chạm nhau, nhìn sâu vào nhau tưởng chừng như có thể nhìn thấy hình ảnh của mình trong đôi mắt người đối diện. Trong đôi mắt màu café chứa đầy sự yêu thương có hình ảnh của một cô gái xinh xắn đang ngồi im lặng. Trong đáy mắt đen huyền chứa đầy sự bối rối có hình ảnh của chàng trai lịch lãm chất chứa đầy yêu thương trong hành động và ánh nhìn. Họ cứ nhìn nhau mãi như thế cho đến khi một giọng nói lạnh lạnh cất lên phá tan bầu không khí ngọt ngào.

-Thiên Thy!, em trai yêu quý đến tìm cậu này..... Jo....Jon....Jonh,? H ....ha....hai người....

Trúc Anh ngạc nhiên đến nỗi không nói được thành lời và tưởng chừng như sắp ngất khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt. Những ngón tay của Jonh vẫn đang nằm ngoan ngoãn trên khoe môi mỏng của Thiên Thy, trông hai người họ cứ y như là vừa hôn nhau xong. Theo sau Trúc Anh, Bảo Duy cũng đang shock không kém, đôi mắt xoáy sâu vào hai người trước mặt, tia nhìn chuyển từ bất ngờ đến tức giận khôn nguôi. Một vị đắng đót từ đâu ập tràn vào cổ họng cậu...

~oOo~

Một người thất vọng và quyết định từ bỏ tình yêu trong sự cay nồng và tự oán trách bản thân vô dụng.

Một người lần đầu tiên được nếm nếm trái hương vị ngọt ngào của những rung động đầu đời sau bao cay đắng của cuộc sống.

Một người đắng đót khi nhìn thấy người mình yêu thương đang ở cùng với kẻ thù mà bấy lâu nay nuôi lòng thù hận.

Và ...

Một người nắm mọi thế cờ và hương vị cuộc sống của người khác....

Liệu họ sẽ như thế nào đây, khi mà hạnh phúc và đau khổ luôn song hành bên nhau mãi mãi...?

18. Chương 18 : Hoang Mang Và Bối Rối.

Một khi người ta phải đối mặt với sự thật quá phũ phàng thì họ chỉ muốn lảng tránh và đẩy xa những điều khiến họ đau lòng ra khỏi cuộc sống này, hoặc ít nhất là ra khỏi tầm mắt của họ. Bảo Duy cũng không ngoại lệ, sau khi chôn chặt chân nhìn cảnh tượng trước mắt khiến cậu đau lòng, đôi chân cậu bỗng dừng trở nên nặng trĩu, khó khăn lắm Duy mới có thể quay gót bước đi. Phải, cậu muốn đi thật nhanh để rời khỏi cái nơi quỷ quái này, để không phải nhìn thấy hai người đáng ghét kia nữa. Cậu ghét tất cả, GHÉT TẤT CẢ.

-Bảo Duy!

Những bước chân bực dọc bỗng dừng lại, đứng im như một chiếc xe chạy nhanh đang thắng gấp. Giọng nói này sao mà thân quen quá... Duy từ từ khép hờ đôi mắt, nuốt cục giận xuống cổ để đè nén cơn đắng đót đang ung dung chiếm giữ cổ họng cậu. Phải, giọng nói ấy đã in sâu vào tâm trí Duy, là niềm vui duy nhất của cậu, vậy mà ...

Trong không khí im lặng như thế và có phần căng thẳng, Jonh vẫn ngồi đó bắt chéo chân, bình thản quan sát những người trước mặt. Một lần nữa, nụ cười mỉm lại xuất hiện trên cánh môi, nhưng nó không còn chứa vẻ triu mến như lúc nãy mà bây giờ nó chất chứa đâu đó nét thú vị và cực kì bí ẩn. Từ trước đến nay, Jonh chỉ có nắm bắt người khác chứ không có chuyện người khác nắm bắt anh, lại càng không có một ai đoán được anh sẽ làm gì trong những tình huống như thế này mà cho dù có tận mắt quan sát hành động của anh thì cũng chưa chắc đã hiểu được anh đang làm gì và có ý đồ gì. Nhưng trong lúc này, anh chọn cách im lặng và quan sát, đó cũng là một thế mạnh cho những ai biết khai thác nó triệt để như Jonh.

-Em sao vậy?

Thiên Thy đứng lên, nhẹ nhàng đến gần Duy đang đứng quay lưng lại với cô cách đó một bậc tam cấp. Cô thực sự cảm thấy rất lo lắng vì hành động kì lạ này của cậu em, nhìn thấy cô mà không nói gì rồi một mực bỏ đi thì đó không phải là Bảo Duy nữa rồi.

-Em giận chị !

Bảo Duy quay lại nhìn thẳng vào mắt Thiên Thy, đôi mắt ẩn chứa những tia nhìn rất phức tạp rồi từ từ nheo lại, hạ thấp giọng nhưng đủ để cho những người xung quanh có thể nghe thấy.

- Có bạn trai mà giấu em.

-Hả? B... ba...bạ...bạn trai hả? Bậy! Không phải, không phải đâu.

Thiên Thy lấp ba lấp bắp lập lại hai từ khiến cô nổi hết da gà, lắc đầu nguầy nguậy để phủ định điều “bậy bạ” kia. Hôm nay là ngày gì mà tại sao ai cũng đẩy cô đến chốn đường cùng của sự bối rối thế này...???

Trong phút chốc, Bảo Duy đứng ngây người rồi xoáy sâu đôi mắt nhìn vào người đang đứng đối diện, cảm giác đấng đót đã dịu lại vì tiếng gọi và sự quan tâm của Thiên Thy nhưng bây giờ lại bị chính cô làm cho chúng trở dậy, bao trùm lấy cậu, đấng đót hơn gấp bội.

Người đứng trước mặt Duy đây là Thiên Thy sao?

“Chị ấy đã biết bối rối và ngượng ngùng như thế từ khi nào?”

Thiên Thy lạnh lùng, lãnh đạm của cậu đi đâu mất rồi.?

Khó khăn lắm Duy mới tỏ ra bình thường được trước mắt cô, để rồi lại bị rơi vào trong cay đắng sâu hơn nữa khi nhìn thấy bộ dạng bối rối vô cùng đáng yêu của con người chưa bao giờ biết ngượng ngùng là Thiên Thy đây. Nhưng thật tiếc là tất cả điều này đều là vì hắn ta chứ không phải vì cậu. Duy đã từng diễn trước mặt rất nhiều người, nhưng chỉ có những lúc ở bên Thiên Thy, cậu mới nở nụ cười thật sự. Nhưng bây giờ có lẽ là không được nữa rồi, Duy phải tiếp tục diễn nữa thôi. Một nụ cười méo mó xuất hiện trên môi cậu...

-Bảo Duy! Đừng đứng nó nữa, cũng đừng giận Thy, cô ấy không có lỗi gì để cho cậu giận cả, lại đây ngồi nói chuyện được chứ?

Vẫn cái bắt chéo chân có phần kiêu ngạo, Jonh thanh thản nhìn cậu em đang dậy sóng trong lòng, khi anh vừa cất tiếng lên là đôi mắt kia lập tức chiếu tia nhìn thù hằn vào anh, như muốn ăn tươi nuốt sống anh và ...Jonh biết rất rõ điều đó. Đến lúc này thì anh không còn giữ nụ cười mỉm nữa mà nhếch lên đầy thú vị, anh cảm nhận được trong đôi mắt của cậu nhóc kia không đơn thuần chỉ là giận, anh biết cậu đang ghen và còn một điều gì đó nữa mà Jonh không thực sự chắc chắn nhưng vẫn lơ mơ nhận ra được.

-Đúng rồi, chị sẽ giới thiệu hai người với nhau.

Như được tiếng nói kia vớt ra khỏi sự bối rối, Thiên Thy vừa nói vừa hứng khởi cầm tay cậu em kéo lên bậc tam cấp, nhưng mới vừa bước lên bậc thứ nhất thì cánh tay của cô đã bị hất phăng ra một cách thô bạo, Thy bất ngờ quay lại nhìn, Bảo Duy đã bỏ đi tự lúc nào. Cậu đi rất nhanh, nhanh như thể muốn chạy trốn. Thy đứng đó ngăn người ra và cảm thấy hoang mang vô cùng.

“Duy! Rốt cục thì em làm sao thế? Tại sao đôi mắt của em lúc này....thực sự không giống em chút nào”

Trúc Anh này giờ vẫn đứng ngoan ngoãn gần chiếc bàn mang số hai mươi lăm, mắt không rời khỏi Jonh kể từ lúc gặp anh. Cô thực sự không thể hiểu chuyện gì đang xảy ra, đầu óc cũng hoang mang không kém gì cô bạn đang đứng dưới nền cỏ. Cho đến khi Bảo Duy đã bước gần tới chiếc cổng trắng xinh, Trúc Anh mới choàng tỉnh người, đôi chân vô thức đuổi theo tấm lưng đang khuất dần của Duy, bỏ lại cô bạn phía sau đang chôn chân dưới đất suy nghĩ mông lung.

“Rốt cục, chuyện này là sao chứ? Chẳng lẽ...??”

-Bạn em đã đi hết rồi, chúng ta cũng nên đi thôi!

Bất giác Thy nhìn về phía phát ra giọng nói bình thản mà không khỏi giật mình. Jonh đang đứng sát cô tự lúc nào.

-Đi đâu?

-Rời khỏi chỗ này.

Chưa dứt hết câu, Đăng đã nắm lấy tay Thiên Thy kéo đi thật nhanh còn tay kia đút túi quần trông thật bảnh trai khiến mọi người trong quán ai cũng phải quay ra nhìn chàng trai lịch lãm có chiều cao lí tưởng, khuôn mặt đẹp mê li đang mỉm cười vì cái nắm tay với cô gái bẽn lẽn xinh xắn nhưng vương chút ngang ngược. Trong đó có đôi mắt ánh lên tia cười của bác Thành chủ quán ẩn sau dưới gốc cây to vĩ đại.

-Khoan đã, anh để quên cái laptop kia.

Nhất thời chưa kịp suy nghĩ được gì, Thiên Thy chỉ nhìn thấy chiếc lap trắng tinh vẫn nằm ngoan ngoan trên chiếc bàn số hai mươi lăm đang khuất xa dần khi cô bất giác quay lại phía sau.

-Để đó, mai anh ghé lấy cũng được.

- Hả???

Cầu sông Hàn về đêm quả thật rất đẹp. Những ánh đèn xanh, vàng được gắn trên chiếc cầu làm sáng cả một vùng trời trong đêm. Thiên Thy tuy đã đi qua đây nhiều lần nhưng rất ít khi đi lên cầu, toàn là đứng trên đường ngắm nó từ phía xa. Hôm nay đặt chân lên chiếc cầu được những dây đèn cuốn quanh, cảm giác thật lạ, như bước vào một vòm trời mà ánh sáng và bóng tối hòa quyện lại với nhau thật hài hòa. Những cơn gió lãnh du vi vu thổi qua người, qua làn tóc ngắn ngang cằm thật dễ chịu và vô tình cuốn theo những hoang mang khuất mắc vừa lúc này đi theo gió bay biến thật xa, chỉ để lại một cảm giác thoải mái xen lẫn những suy nghĩ hoang mang còn sót lại một ít trong trí não.

-Cậu bạn lúc này hình như rất thích em.

Jonh đứng bên cạnh Thiên Thy, hai tay để hờ trên thành cầu, đôi mắt lại phóng tầm nhìn thật xa xăm để mặc cho những ngọn gió hất vạt áo bay về phía sau.

- Không biết, nhưng cảm thấy rất lạ, không giống cậu ấy chút nào.

-Em quen cậu ấy lâu chưa?

- Kể từ lúc anh không đến phòng nhạc nữa.

Một khoảng lặng giữa hai người lại trôi dạt, chỉ còn tiếng gió vi vu thổi ngang tai se lạnh và nhẹ nhàng. Thiên Thy không hiểu tại sao mỗi lần nhắc đến chuyện Đăng biến mất khỏi trường là anh ấy lại trở nên trầm mặc và suy tư như thế. Lần trước ở ngọn đồi, Đăng cũng lơ qua câu hỏi “suốt mấy năm qua anh đã đi đâu” của cô. Có lẽ đó là một chuyện trong quá khứ mà anh không muốn nhắc tới nữa.

- Lúc đó anh đã rất lo lắng. Anh sợ em đợi anh mà không thấy, rồi lo cả những lúc em bị thương mà không có ai bồi thuốc nữa.

Jonh nhẹ nhàng nhìn qua Thy, khẽ bật cười khi thấy cô bé đang tròn xoe mắt nhìn anh như thể anh là sinh vật lạ mới bay vào vũ trụ.

- Nhưng có lẽ anh lo bò trắng răng rồi.

Đăng cười mỉm nhưng có chút xót xa, lấy tay xoa đầu Thiên Thy như cái cách anh vẫn thường làm với cô bé mê ngủ ngày xưa. Đúng là anh đã quá lo thừa khi nhìn thấy nụ cười tươi không chút muộn phiền của Thy khi nhảy chung với cậu nhóc Bảo Duy bên vỉa hè gần con sông đang lung linh dát vàng này.

Hất tay gạt mạnh đi cái xoa đầu đầy cứng nệm, Thiên Thy cố gắng lấy lại giọng nói đanh thép, hăm dọa con người mà đối với cô là vô cùng nguy hiểm, có thể làm cô bối rối và mất kiểm soát bất cứ lúc nào.

- Này, cấm anh xoa đầu em, cái đó chỉ dành cho con nít. Em lớn rồi, nếu còn xoa nữa là đánh đấy.

“Ngaoan ngoãn để anh nắm tay kéo ra đây là quá lắm rồi bây giờ lại còn xoa đầu nữa, anh là ai chứ?”

- Đã thế thì lại càng thích xoa, càng cấm càng xoa.

Đăng nói rồi lấy cả hai tay áp vào đầu cô nhóc bướng bỉnh lắc qua lắc lại như con lật đật rồi lại tiếp tục công việc xoa, mặc kệ cho Thiên Thy đang vùng vẫy như con cá bị bắt thịt. Đối với những người ngang ngược thì càng phải ngang ngược hơn gấp mười, đối với những kẻ lạnh lùng kiêu ngạo thì phải lạnh lùng kiêu ngạo hơn gấp trăm. Nhưng đối với Thiên Thy lạnh lùng kiêu ngạo này thì phải lấy dịu dàng, nóng ấm và thật lì lợm để chùng trĩ thì mới có hiệu quả. Đó cũng là điểm yếu của cô nhóc mà chỉ có một người duy nhất là Minh Đăng đây biết được.

-A

-Đã nói là cấm xoa đầu mà.

Vừa dứt hết câu nói và hành động bạo lực, Thiên Thy đã vội lấy tay che mắt vì ánh đèn chói lóa đang chiếu thẳng vào mặt cô. Hình như một chiếc ô tô đang chiếu thẳng chiếc đèn pha vào hai người. Minh Đăng lúc này đã đứng thẳng người lên sau cú đá vào chân cực kì bạo lực của Thiên Thy. Nụ cười trên môi dần tắt ngấm khi anh quay lại phía sau nhìn chiếc ô tô trắng sang trọng đang tiến lại gần. Đúng như dự đoán của Jonh, chiếc xe dừng lại và có một người đàn ông trung niên đang bước ra khỏi cánh cửa, lịch thiệp lại gần anh rồi cúi đầu chào.

-CEO! Chủ tịch và tổng giám đốc đang đợi anh về công ty để họp nội bộ ạ!

Jonh lùi lại phía sau, đứng dựa lưng vào thành cầu hai tay dứt túi quần rồi phóng tia nhìn xa xăm vào khoảng không vô định. Trông anh thật sự rất khác với lúc này, cả con người đều toát ra vẻ lạnh lẽo lạ lùng.

- Bây giờ là thời gian để họp sao? Tôi sẽ không quay lại công ty khi đã quá giờ làm. Phiên ông nhấn lại với họ trong dự án lần này sẽ hoàn toàn không có điều gì gọi là bất lợi, nếu có cũng chỉ là một chút sơ suất nhỏ không đáng để tâm.

Thiên Thy vẫn đứng bên cạnh Jonh, mắt không rời người đàn ông vừa mới tới. Nhìn thấy thái độ kính cẩn của một người có tuổi với chàng trai trẻ măng thật là lạ. Đã vậy Đăng lại còn có chút gì đó kiêu ngạo khiến cô thêm ngứa mắt, chỉ muốn đá thật mạnh vào chân hắn một lần nữa, nhưng sao đôi mắt anh ấy lại thay đổi nhanh như vậy nhỉ. ? Chỉ mới vừa nãy nó còn đang rất vui nhưng bây giờ thật là lạnh lẽo.

-Còn nữa, sau này có chuyện gì chỉ cần gọi điện thoại là được rồi không cần phải đến tận nơi để bắt tôi về đâu.

-Chúng ta đi thôi.

Đăng vẫn không thèm nhìn người đang kính cẩn trước mặt mình lấy một giây, anh đứng thẳng lên rút một tay ra khỏi túi quần nắm lấy tay Thiên Thy rồi kéo đi trong sự ngỡ ngàng của cô, bỏ lại người đàn ông đang mỉm cười nhìn theo đôi bạn trẻ với vẻ mặt hài lòng phúc hậu. Đây là lần đầu tiên ông thấy CEO tài năng lãnh đạo của mình bị một cô nhóc nhỏ nhắn cho “ăn đá” mà miệng vẫn giữ nguyên nét cười vui tươi.

“CEO! Cứ như thế nhé”

Đi được một đoạn đường dài, Minh Đăng vẫn nắm thật chặt lấy tay Thiên Thy vì anh sợ cô sẽ rời khỏi anh lúc nào không hay. Đăng đi rất nhanh, nhanh như thể muốn biến mất khỏi nơi này nhưng thật khó và bực mình khi mà hôm nay đôi chân anh cứ bị đau bất ngờ mà mỗi lần như thế là tốn biết bao là thời gian.

-THIÊN.THY!

Jonh gần từng chữ phóng tia nhìn nổi giận vào cô nhóc đứng bên cạnh. Phải mất vài giây để anh đứng thẳng lại như trước sau khi bị cái chân lảo lếu kia thực vào bắp chân bằng một lực rất lớn.

-Em thích đá anh lắm à? – Jonh quát lên mà tay vẫn nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn kia không có ý định buông ra.

-Em không phải con nít để anh muốn lôi đi đâu thì lôi.

Dứt câu nói với ánh nhìn tức giận không kém gì Jonh, Thiên Thy hất mạnh cánh tay đang nắm chặt lấy tay mình rồi quay lưng bước đi bỏ lại Jonh đang khổ sở với cái chân đau và cánh tay bị soái vì đã bị hất quá mạnh ở phía sau. Từ trước đến nay, người nắm tay Thiên Thy thì rất nhiều nhưng chẳng có ai mà tự tung tự tác như Minh Đăng này cả, nghĩ Thiên Thy đây là ai mà muốn dắt thì dắt, muốn kéo thì kéo, muốn dừng thì dừng chứ. Thật bực mình.!

Nhưng Thiên Thy chỉ mới đi được vài bước thì cô đã phải quay phắt người lại ngay lập tức. Tuy có hơi vất vả và khổ sở với cô nhóc ngang ngược kia nhưng Minh Đăng đây có thể chịu thua cô bé ấy sao? Không đời nào, bằng chứng là Thiên Thy vẫn đang ngoan ngoãn ở trong lòng anh vì đã bị Đăng nắm tay lôi về phía sau với một lực vừa đủ để cho cô ngã vào người mình.

-Đi thôi, chúng ta không còn nhiều thời gian đâu!

Jonh lại tiếp tục kiên trì công việc “dẫn dắt trẻ nhỏ” chỉ có điều “đứa trẻ” này ngang bướng quá nên hại cái chân anh rất đau vì bị đá mấy lần nhưng anh vẫn nhất quyết không chịu buông tay, mặc kệ cho “đứa

trẻ” đằng sau cứ lúc lúc lại dùng cánh tay còn lại đâm thùm thụp vào lưng anh.

-Thả ra! Thả ra! EM NÓI ANH THẢ RA!

-Ngoan đi Thy, sắp tới rồi.

Jonh vẫn tiếp tục cố gắng lôi kéo cái xác ngang ngược đang giằng co bàn tay với anh. Anh biết bàn tay nhỏ bé kia đang rất đau nhưng anh không thể buông ra lại càng không có thời gian để giải thích. Chỉ mong sao có thể lôi được cô nhóc này về mà không có bất cứ chuyện gì xảy ra, Thiên Thy không hề biết Đăng đang lo lắng tới mức nào, trên chân anh lấm tẩm những giọt mồ hôi đang chảy xuống trên khoeo mắt làm cho cay xè nhưng vẫn cố đi thật nhanh, đôi chân sỏi những bước dài nhất có thể.

-Minh Đăng! Có chuyện gì vậy?

Bây giờ cô nhóc kia mới nhận ra sự khác thường của anh. Nãy giờ Thiên Thy chỉ lo giằng cánh tay lại mà quên mất đi khả năng quan sát của mình. Bây giờ để ý, cô mới nhận ra sự khác thường của Đăng, dường như anh đang rất lo lắng, bàn tay ngày càng nắm chặt tay cô hơn, những bước chân gấp rút rồi từ từ guồng chân lên chạy khiến cô cũng phải gắng sức chạy theo mắt không rời khuôn mặt điển trai nhưng đang ướt đẫm mồ hôi.

Bỗng chốc Jonh dừng phanh lại khiến Thiên Thy quá đà chúi đầu vào lưng anh. Thật không thể hiểu được con người này nữa rồi.

-CÓ AI KÌ QUẶC NHƯ ANH KHÔNG HẢ?

Đúng là Jonh đã chọc vào máu điên của Thiên Thy khi mà bị anh lôi kéo chạy như chưa bao giờ được chạy rồi bất ngờ đứng phanh lại khiến cô mất thăng bằng mà ngã chúi đầu vào tấm lưng dài rộng của anh, đã vậy từ đầu đến cuối Thy chẳng hiểu cái mô tê chuyện gì đang xảy ra, vì chưa kịp hiểu thì đã bị con người kì lạ này lôi lôi kéo kéo. Thật quá đáng.

Thiên Thy đang định dùng hết sức lực để hất mạnh bàn tay đang nắm chặt của Đăng ra thì...

-Chết tiệt! vẫn không thể thoát được.

Jonh nói mà vẫn đứng im như tượng, đôi mắt chú mục vào phía trước. Đúng là một người kì quặc, kì quặc hết sức! Nhưng mà anh ta nhìn cái gì mà chăm chăm không rời mắt vậy không biết. Quay đầu ra theo hướng nhìn của Minh Đăng, Thiên Thy không khỏi ngạc nhiên khi thấy một đám người áo đen nhiều như quân nguyên đang chặn đầu ở phía trước. Người nào người nấy cũng to cao, thân hình cường tráng hùng dũng như đi đánh giặc, mặt mày lăm le như thèm khát đung tay đung chân đã lâu nhưng vẫn cố tỏ ra lịch sự trang nhã.

-Họ là ai thế?? - Đôi mắt vẫn dán chặt vào đám người trước mặt, Thiên Thy dường như đã hiểu ra tại sao Đăng lại gấp rút kéo cô đi nhanh như vậy.

-Là những người mà chúng ta bắt buộc phải hạ cho bằng được.

Jonh trả lời với điệu bộ thật thản nhiên, bàn tay vẫn nắm chặt lấy tay Thiên Thy và phóng tia nhìn nhặt nhèo về phía bọn người mặc áo đen đứng trước mặt. Đã biết trước thế nào bọn chúng cũng đến đây đón nên anh mới giục cô nhóc đi thật nhanh nhưng thật xui xẻo là Thiên Thy ngỗ nghịch kia không biết đường hợp tác mà còn cứ tranh thủ hành hạ anh từng giây từng phút.

Một trong những kẻ đang đứng trước mặt tiến lên phía trước cúi đầu chào Jonh thật lễ phép nhưng nhìn thấy bộ dạng hần thật là miễn cưỡng. Nếu như so sánh hần với người đàn ông trung niên lúc nãy thì quả thật là khác xa một trời một vực. Bỗng dưng Thiên Thy bật cười khi nhìn dáng người mập mạp đến thô bịch của tên cầm đầu đang tỏ ra lễ phép nhưng vẫn không giấu nổi máu giang hồ đang sôi sùng sục bên trong khi mà những nắm đấm cứ ngăm ngăm lại thật chặt sau bàn tay to bự đang cố tình che đi.

“Đúng là lưu manh giả danh trí thức”

-Cậu chủ, ông chủ sai chúng tôi đến đón cậu về.

-Nếu tôi không về thì sao?

-Đây là lệnh của ông chủ, chúng tôi không dám làm trái, mong cậu chủ bỏ qua.

Tên cầm đầu vừa dứt câu nói là đã có hai tên khác trong bọn tiến lên thật nhanh về phía Jonh và đứng bên cạnh khoắc tay anh thật chặt, mỗi tên một bên vô tình chia cắt hai bàn tay đang nắm chặt vào nhau. Bọn chúng kéo Jonh đi trong sự ngỡ ngàng của Thiên Thy, cô chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì tiếng đám đá đã thức tỉnh đầu óc cô.

Chúng mới vừa kéo Jonh đi được vài bước thì đã bị anh tấn công bất ngờ bằng những cú đá nhanh-gọn-mạnh vào những bắp chân khiến đôi chân của hai tên kia thốn đến nỗi phải loạng quạng thả hai cánh tay anh ra. Lợi dụng cơ hội hai cánh tay được thả lỏng Jonh liền tấn công liên tiếp vào hai tên đang loạng quạng và những tên có ý định tiến lại gần anh. Trước mắt Thiên Thy chẳng mấy chốc đã là toàn cảnh lộn xộn của một trận hỗn chiến. Thật không ngờ Minh Đăng đánh cũng rất khá, những chiêu đòn tuy không kĩ thuật bằng Thiên Thy nhưng lại có nội lực rất mạnh khiến cho những kẻ hứng chịu quả không phải là một chuyện dễ dàng. Nhìn Đăng lúc này Thiên Thy mới biết mình đã phạm phải một sai lầm lớn khi nghĩ anh thuộc hạng công tử bột chỉ biết đàn giỏi hát hay chứ làm gì biết đến những chiêu trò đánh nhau như thế này. Một nụ cười cong lên đầy thú vị trên môi Thiên Thy.

Nhưng cho dù có bất ngờ và thú vị đến mấy thì Thiên Thy cũng không thể đứng ngây người ra đó nhìn mà không làm gì như thế này được. Đã đến lúc Thiên Thy đây phải ra tay thôi, huống chi dường như Đăng cũng đang dần yếu thế hơn bọn người hung tợn kia. Nghĩ là làm Thy liền xông vào đá cho tên đang có ý định đánh lên Đăng ở phía sau trong lúc anh đang mải đối phó với những tên trước mặt. Cú đá trời giáng vào lưng khiến cho hắn lảo đảo vài giây rồi ngay lập tức quay lại đánh trả và phòng thủ những đòn đánh của Thiên Thy. Cô nhóc chính thức tham gia vào cuộc hỗn chiến nảy lửa này với tinh thần đầy sảng khoái và thú vị. Cũng đã lâu không được động tay động chân gì nên lúc này Thiên Thy rất chi là hứng thú, cô đánh còn hung hơn cả Jonh và đám người bặm trợn nhiều như quân nguyên chỉ được cái đô con tốt tướng kia. Thật khổ cho những tên lao vào Thiên Thy đều bị cô làm cho chúng ọc máu miệng bằng những cú đá thật ghê ghớm. Mải đánh những tên tấn công ở phía trước nên Thy hơi bất ngờ vì có một tên đang ngã quỵ sau chân cô, thì ra tên đó bị Jonh hạ gục một cách dễ dàng khi chưa kịp thực hiện cú đánh lên vào đầu Thiên Thy. Thực ra Minh Đăng vừa phòng thủ, vừa tấn công nhưng vẫn luôn để ý đến cô bé đang hung hăng đánh người kia. Trong hoàn cảnh hỗn loạn như thế này mà Đăng lúc nào cũng tìm cách lại gần Thiên Thy nhất có thể để đề phòng bất trắc và khiến lòng anh yên tâm hơn phần nào khi được ở gần cô mặc dù không thể nào chạm vào nhau dù chỉ là một giây.

Trận đánh đang dần đi đến hồi kết khi mà bọn áo đen đang thay phiên nhau lần lượt ngã xuống dưới chân hai kẻ cứng đầu mặc dù số lượng đòn đánh mà họ phải chịu là không hề ít nhưng vẫn cố gượng và giúp đỡ nhau trong các thế bí, bởi vì đây “Là những người mà chúng ta bắt buộc phải hạ cho bằng được.” câu nói ấy đã giúp Thiên Thy thêm hăng sức hơn mỗi khi cô lâm vào thế bị động.

Từng gã một nằm xuống dưới chân Thiên Thy, số người áo đen đang đứng ngày càng vơi dần chỉ còn vài ba tên đang đấu đá với Jonh. Đẹp xong “bọn ruồi” đang vây quanh mình, Thiên Thy tiến lại gần Jonh giúp anh xử mấy tên còn lại. Vì bọn chúng đã thấm mệt, bây giờ lại bị hai người tấn công cùng một lúc nên từng tên đã lần lượt ngã xuống chỉ còn một tên là vẫn còn ngoan cố lảo đảo múa võ mèò trước mặt hai người nhưng chẳng mấy giây sau đã nằm ngoan dưới đất sau cú đâm trời giáng dứt điểm của Jonh.

Nhìn bọn người đô con lực lưỡng đang nằm quằn quại dưới đường, Thiên Thy dơ tay bất ngờ đâm vào vai Jonh khiến anh trợn mắt nhìn cô gái đang cười đều.

-Không ngờ anh cũng thuộc hạng võ thủ cao cấp đường phố đấy. Em còn tưởng anh là công tử bột tối ngày chỉ biết đàn hát thôi chứ.

Mặc kệ những lời nói châm chọc của Thiên Thy, Jonh vẫn đứng ngây người trợn mắt nhìn cô khiến Thiên Thy chợt dạ dâm lo.

-Này, sao thế? Đùa tí thôi mà có cần phải ....

Chưa kịp nói hết câu, Thiên Thy đã bị Jonh kéo ngã vào người anh bằng một lực rất mạnh. Bàn tay Jonh vẫn nắm chặt lấy tay Thiên Thy đồng thời nghiêng người tung cú đá vào bụng của kẻ đang sau cô. Hốt hoảng quay người lại nhìn, Thiên Thy thấy một tên đậm người đang nằm dưới đất một tay cầm con dao găm còn tay kia ôm lấy bụng đau quặn thắt.

Chưa kịp gượng người dậy thì cơ thể hắn đã giật liên hồi theo từng nhịp đá của Jonh.

Sau khi ngã xuống, Jonh đã bước thật nhanh đến bên cạnh mà tung những cú đá đáng sợ lên người kẻ xấu số. Anh vẫn không có ý định dừng lại hành động tàn ác của mình khi mà cả cơ thể hắn đang run lên bần bật, ngoài miệng đã bắt đầu nhỏ vài giọt máu tươi nhưng dường như Minh Đăng không hề quan tâm tới điều đó. Trông anh bây giờ thật đáng sợ, một tay nắm chặt lấy tay Thiên Thy, một tay đút túi quần đầy kiêu ngạo và đôi chân dài độc ác vẫn cứ thay phiên nhau đá vào người kẻ đang sống dở chết dở nằm dưới đất một cách không ngần ngại.

Thiên Thy tuy là một cô gái mạnh mẽ, đánh đấm đối với cô là chuyện bình thường nhưng khi chứng kiến cảnh tượng này không khỏi bất ngờ và hoảng sợ. Lúc này Minh Đăng thật nhẫn tâm và vô cảm, đôi mắt anh loé lên những tia lửa giận dữ nhưng đầu đó có nét vô hồn trong tận đáy mắt, nó làm Thiên Thy nhớ đến ánh nhìn tia lửa mà anh dành cho cô lần trước ở quán cà phê nhưng bây giờ nó còn tàn khốc và ghê ghớm hơn rất nhiều.

-MINH ĐĂNG! ĐỦ RỒI DỪNG LẠI ĐI. Thiên Thy hoảng loạn thực sự, cô hét toáng lên và lay mạnh cánh tay Jonh khi nhận thấy kẻ tội nghiệp đang nằm dưới đất đã không thể chịu đựng hơn được nữa. Dù rằng chỉ mới vài phút trước hắn thật đáng ghét và đáng bị ăn đòn hết sức khi rút con dao găm ra định đâm vào lưng cô nhưng bây giờ đối với Thy, hắn là kẻ đáng thương nhất khi mà máu từ miệng túa ra thành một vũng đỏ tươi lan rộng dưới đất, thân thể không ngừng run rẩy đau đớn tột cùng. Giờ đây Thiên Thy mới nhận ra Minh Đăng quả thực rất nguy hiểm, nếu so sánh về võ nghệ thì anh không bằng cô nhưng còn về mức độ ác độc thì anh đã hơn cô gấp trăm lần. Con người này thực sự rất đáng sợ, không hề hiền lành vô hại như vẻ bề ngoài hoàn mỹ khiến bao trái tim đồn rúng vì anh.

-MINH ĐĂNG !! DỪNG LẠI ĐI, ANH ĐIÊN RỒI! NẾU TIẾP TỤC NỮA ANH SẼ THÀNH KẺ GIẾT NGƯỜI ĐẤY. DỪNG LẠI ĐI!!!!

Càng lúc Thiên Thy càng cảm thấy sợ hãi, cô hận mình không đủ sức để kéo con người ngang tàn này ra giống như anh đã kéo cô đi một cách dễ dàng như lúc này. Tên áo đen sắp sửa chịu không nổi nữa rồi, từng đợt co giật đã dần yếu đi, chân tay bắt đầu trở nên thả lỏng rồi buông thõng, đôi mắt sưng tím dần trợn lên vô hồn trông thật đáng sợ. Một dấu hiệu của sự chết đang gần kề.

-Đăng! Dừng lại đi, làm ơn!

Giọng nói Thiên Thy bỗng trở nên lạc hẳn, tha thiết như một lời van lơn, sống suốt mười mấy năm qua, hôm nay cô mới phải nếm qua mùi vị của sự nài nỉ, thật nực cười khi những lời nói đó lại là vì một kẻ mà đã từng có ý định hại cô, và còn nực cười hơn khi người khiến cô phải nài nỉ lại chính là một ác ma tàn độc, người mà từ trước đến nay Thiên Thy đã từng nghĩ chỉ biết đàn và hát.

Và dần dần trong đáy mắt vô vọng của Thiên Thy đang có chút niềm tin thay cho kẻ sắp được thần chết đón đi khi mà nhịp đá của Jonh đang từ từ chậm lại rồi... dừng hẳn, bàn tay anh vẫn nắm chặt lấy cô và đôi mắt đã phần nào dịu lại những tia lửa mà lúc này vẫn còn đang cháy ngùn ngụt. Minh Đăng ngẩng đầu lên trời thở hắt ra một hơi dài rồi cúi xuống xoáy sâu đôi mắt vào kẻ nằm trên vũng máu dưới đất đang thấp thỏm từng chút hơi thở mệt nhọc còn sót lại, nhận thức vẫn chưa được phục hồi hoàn toàn nhưng đã không còn cảm thấy đau quặn như lúc này.

Thiên Thy cũng thở hắt ra một hơi dài nhẹ nhõm rồi lấy tay lay mạnh cánh tay của Jonh.

-Anh bị sao thế? Tại sao lại làm vậy?

-Vì nó muốn giết Thy.

Buông câu nói với vẻ mặt đầy hờ hững, đôi mắt Jonh vẫn dán chặt tên đáng thương đang thoi thóp thở từng nhịp khó nhọc dưới chân mình nhưng chỉ trong phút chốc anh lại kéo Thiên Thy rời khỏi con đường đó một cách nhanh chóng, bỏ lại một “đám chiến trường” đang nằm ngổn ngang giữa đường, kẻ thì đang quằn quại trong đau đớn, kẻ thì ngất lịm nằm vắt vẻo giữa thùng rác và vỉa hè. Dù mọi tư thế, dù mọi dáng nằm nhưng điểm chung của bọn chúng là đều mặc áo phục mà đen và kẻ nào cũng dính máu tươi trên mình không ít thì nhiều.

—Minh Đăng vẫn bước đi thật nhanh, đôi mắt ánh lên những tia nhìn mỗi một, mặc kệ cho những cơn gió đêm thổi mạnh bay vạt áo về phía sau càng khiến khuôn mặt hoàn hảo mà mị trở nên lạnh lùng đáng sợ hơn. Tất nhiên Đăng không hề biết sau lưng mình, Thiên Thy vẫn còn ngơ ngác và bối rối vì câu nói hờ hững vô tình lúc này của anh nhưng vẫn tỏ ra ngang bướng ương ngạnh.

—Này! Buông ra, lại kéo em đi đâu nữa thế? Đau chân lắm rồi.

—Về nhà anh.

—Cái gì? Tại sao lại về nhà anh mà không về nhà em? Buông ra!

“Bốp”

—Thiên Thy, nếu em còn đá anh thêm một cú nào nữa thì đừng có hòng mà đi tiếp bằng chân.

Jonh quắc mắt quay lại nhìn cô nhóc ngang ngược, có lẽ anh đã quá quen với chiêu trò đá chân của Thiên Thy nên bây giờ đối với anh đã không còn hề hấn gì nữa, chỉ tội cô nhóc sau khi Jonh đã chai lì với bạo lực của mình thì Thy chẳng còn biết làm gì để “cưỡng chế” được Minh Đăng ngang ngạnh không kém gì cô.

~

Sau một hồi bị Đăng kéo đi thật nhanh không thương tiếc, Thiên Thy đã thấm một thực sự, đôi chân cô đang dần khuyu lại không thể nào đi nổi được nữa. Hôm nay nó đã hoạt động quá nhiều, vượt xa với mức thường ngày nên bây giờ đã không còn sức lực nào mà phải đi cà nhấc thế này đây. Tất cả cũng chỉ tại con người đang đi trước mặt Thy, hết kéo kéo rồi lại lúi lúi, đã vậy còn đánh nhau với mấy bọn “lưu manh giả danh trí thức” khiến cô phải xông vào phụ một tay và hậu quả là đôi chân vốn chắc khỏe của Thiên Thy đang bị đau rã rời chỉ trực chờ khuyu xuống bất cứ lúc nào.

—Cái gì đây? Sao tự nhiên lại lúi em ra biển giờ này??

Thiên Thy nói mà tức tối muốn ọc máu, chân đang đau muốn chết, bụng thì đói meo cả người cô bây giờ đang rất mệt mỏi chỉ còn một chút sức lực nhỏ nhoi vậy mà tên kia lại dẫn cô ra biển làm quái gì thế này? Không thể mời bạn cùng chiến bằng một chén cơm hay đại loại là chỗ nào đó có thể nghỉ ngơi được một chút hay sao? Đồ tồi!

—Đến nhà rồi.

Tiếng nói thản nhiên của Jonh cắt ngang dòng suy nghĩ đang sôi lên sùng sục của Thiên Thy, cô ngược lên nhìn theo sự chỉ dẫn của Đăng mà không khỏi bất ngờ, phía trước mặt Thy là một ngôi nhà bằng gỗ được bao bọc bởi lớp sơn trắng tinh khôi toàn tập. Chính xác hơn là một căn nhà gỗ màu trắng to lớn nằm bơ vơ giữa một biển cát mênh mông. Một ngôi nhà gần biển!

—Em không đi tiếp được nữa sao?

Bây giờ Jonh mới để ý thấy đôi chân Thiên Thy đang đi cà nhấc và dần khuyu lại trên nền cát trắng xóa, dường như chúng đã sắp không chịu được nữa rồi. Cánh tay anh cũng trở nên nặng trĩu vì có lẽ đó là điểm tựa duy nhất của Thiên Thy để có thể nhấc những bước chân nặng nhọc mà đi từng bước một. Bỗng chốc, Thiên Thy xuất nữa thì khuyu xuống thật khi Minh Đăng gỡ tay cô ra khỏi tay anh nhưng chưa kịp ngã thì Đăng đã nhấc bổng cô lên một cách nhanh chóng và dễ dàng khiến cô hét toáng lên vì e thẹn...

—Anh làm cái gì thế?

—Bé em chứ làm gì.

—Thả ra, em đi được.

Mặc kệ Thiên Thy đang vùng vẫy trên tay mình, Minh Đăng vẫn cứ bước đi thật thản nhiên và nhẹ nhàng nhưng đúng là sau khi được Đăng nhấc bổng lên rồi đi, Thy thấy con đường đi đến ngôi nhà trắng thật nhanh biết mấy, nó không còn xa vời như lúc cô đang cố lê từng bước trên nền cát mềm mại. Những bước chân Đăng sải dài nhất có thể, đôi chân vốn đã dài nay lại còn bước nhanh, chắc có lẽ một bước của anh bằng ba bước của cô, chỉ nghĩ đến thôi mà Thiên Thy đã cảm thấy chạnh lòng ghen tị.

Cuối cùng cũng đã đến ngôi nhà trắng tinh nằm cô độc trên biển, hình như cánh cửa không khóa khi Thy thấy Đăng dùng chân đá nhẹ cánh cửa để bước vào. Anh đặt cô trên chiếc ghế sofa ở gần đó rồi ngồi hẳn xuống bên cạnh nhưng Thiên Thy chẳng thêm quan tâm đến Jonh đang làm gì, cô đang bận quan sát ngôi nhà mà đối với Thy là khá thú vị. Bên trong ngôi nhà cũng được sơn một màu trắng toàn tập, cách trang trí rất tinh tế khi treo lủng lẳng những chùm đèn vàng hình trụ trên trần nhà giữa gian phòng khách chiếu thẳng xuống chiếc đàn piano trắng tinh đang nằm chiếm chệch ngay tại trung tâm phòng. Trên bức tường trắng treo những bức tranh phong cảnh được ánh đèn vàng chiếu xuống khiến chúng trông rất thật và đầy tâm trạng. Tách biệt với phòng khách là một lối đi được nằm trên bậc tam cấp, có lẽ đó là lối đi dẫn xuống phòng ăn hoặc đại loại thế. Cách trang trí tuy đơn giản nhưng lại tạo muôn sự hứng thú tò mò cho những ai lần đầu đến với ngôi nhà trắng trên nền cát biển. Khi ngồi trong nhà còn có thể nghe thấy tiếng sóng xô ngoài biển, có tiếng chuông gió được làm bằng vỏ ốc kêu leng keng ngoài cửa như đưa con người vào hẳn một thế giới khác lạ, tách biệt với những ồn ào xô bồ của thế giới ngoài kia.

-Chân em sưng hết rồi.

Tiếng nói của Jonh như đưa Thiên Thy về thực tại không còn chìm đắm vào khung cảnh có thể được coi là khá lãng mạn trong ánh đèn vàng của ngôi nhà có tiếng sóng xô. Anh đang cầm chân cô xem xét điều gì đó thật kĩ càng, bất giác Thiên Thy rút chân lại co lên ghế sofa với vẻ mặt nghi ngờ lì lợm vốn có.

-Sưng đâu mà sưng, nhưng tại sao anh lại dẫn em về đây?

Phớt lờ câu hỏi đa nghi của Thy, Jonh đứng dậy lảng lảng đi vào lối đi nhỏ trên bậc tam cấp để mặc cho Thiên Thy ngồi lại một mình trong căn phòng đầy lạ lẫm nhưng thật ấm cúng với ánh đèn vàng tỏa ra khắp phía, tuy chân cô vẫn còn rất nhức mỏi nhưng vẫn cố đứng dậy tiến lại gần bên bức tranh treo ở giữa tường. Dường như đây là bức tranh to nhất được chủ nhân cố ý đặt ngay tại vị trí trung tâm giữa muôn bức tranh nhỏ treo ở xung quanh. Bức tranh vẽ một cô gái đi trong mưa dưới ánh đèn đường đầy cô độc. Từng khung cảnh được vẽ thật sắc sảo khiến Thy cảm thấy bức tranh này rất thật, thật đến nỗi có cảm giác thật quen thuộc đến từng chi tiết, hình như là...

-Tắm đi nhóc.

Sự tập trung của Thiên Thy đang đi đến mức cao độ đỉnh điểm và đã lơ mơ nhận ra khung cảnh trong bức tranh nhưng chưa gì đã bị một chiếc khăn to sụ quàng quanh cổ từ phía sau như trò chơi xiết cổ của mấy kẻ sát thủ trong phim khiến cô nhóc giật mình quay người lại.

Rụng tim mất thôi!

Phải mất mấy giây Thy mới quen được vẻ bề ngoài của Đăng lúc này, anh mặc một chiếc áo thun mỏng màu trắng dài đến khuỷu tay, quần dài đen ôm gọn đôi chân cao ngạo đang đứng thẳng tắp. Trên khuôn mặt đẹp ma mị lấm tấm vài giọt nước nhỏ từ những sợi tóc ngắn rũ xuống lơ phờ trên trán. Cả con người toát ra một mùi hương nam tính của Romano quyến rũ thật khó cưỡng lại. Mùi hương ấy như xộc thẳng vào cánh mũi Thiên Thy khi chiếc khăn lông to sụ cổ tình kéo cô lại gần anh hơn. Một nụ cười ma mị thoát ẩn thoát hiện trên cánh môi quyến rũ đầy gian tà.

-Em không muốn tắm à? Hay là để anh giúp em?

19. Chương 19 : Ở Cùng Playboy ?

Ngâm mình dưới làn nước nóng ấm trong bồn tắm, Thiên Thy tranh thủ tận hưởng những phút giây thư giãn hiếm hoi trong một ngày dài đặng đặng này. Cô đang nhắm hờ mắt dựa đầu lên thành bồn để vỗ về những mệt mỏi đau nhức khắp người rồi từ từ thả đầu chìm ngập trong làn bọt xà phòng trắng xóa.

Nhưng bỗng nhiên Thiên Thy thấy rung mình vội vùng người dậy khi nhớ đến cái hình ảnh của Minh Đăng lúc nãy, nó quá ư là nguy hiểm, nguy hiểm hết sức. Một tên sở hữu nụ cười đẹp hút hồn nhưng sẽ sẵn sàng biến thành nụ cười đẽo chính hiệu chỉ trong phút chốc, lại còn tuôn ra những câu ngọt lịm với nội dung hết

sức biến thái. Thiên Thy đây vốn dĩ ứng với những lời đùa giả nửa đùa nửa thật mà nhất là về vấn đề nam nữ nên lúc này cho dù có đang trong tình trạng “say nắng” cỡ nào nhưng khi nghe xong câu hỏi lịch sự đầy tính “tốt bụng” kia thì cô đã không ngại ngùng mà đẩy mạnh chàng trai có mùi hương quyến rũ khiến anh xém ngã ngửa ra phía sau...

“ Không tắm rửa gì hết, về nhà”

“Rọc rọc”

Thiên Thy vừa dứt câu nói quả quyết là âm thanh đáng ghét nào đó vang lên khiến cô giật mình xấu hổ. Ôi cái bụng! nhưng như thế cũng phải thôi, nó đã không ăn gì từ trưa tới giờ ngoài mấy miếng kem hạnh nhân hồi chiều, nhưng bây giờ là mấy giờ? 12 giờ đêm chứ có ít gì đâu... và cô biết ngay là cái tiếng kêu quỷ quái kì cục đó lại càng làm cho tên kia được đà khoái trá.

“Ngoài trời đang mưa, em nhắm đi bộ về được với cái bụng đang “réo rắt” ấy thì cứ về, ở đây không có tuyến xe buýt hay taxi gì cả, còn anh thì đến lúc lười rồi, không muốn nhấc xác ra khỏi nhà đâu”

Hai tay dứt túi quần đầy kiêu ngạo, Minh Đăng nhìn thẳng vào cô bé đang dở khóc dở cười trước mặt, miệng anh đã không còn nụ cười thích thú nữa mà thay vào đó là một nụ cười cực-kì-đểu khiến cho cô nhóc càng thêm ức chế hơn khi nghe lời từ chối khôn khéo pha thêm sự hù dọa đó. Chưa kịp ức chế xong vì câu nói này thì câu nói khác đã ập tới, mùi vị đều càng lúc càng gia tăng.

“ Ở lại đây đi lát anh cho ăn tối... không lẽ em sợ anh sẽ làm gì em sao? ”

“Sợ gì mà sợ? Em thừa sức khiến ọi người không nhận ra đây là Jonh của họ nếu anh dám “làm gì” em. Ở thì ở, sợ gì chứ, nhưng em ở không phải vì miếng ăn đâu chỉ là “lười” đi mưa thôi”

Thiên Thy cuối cùng cũng lấy lại được phong độ, cô bước thêm một bước để thể hiện bản lĩnh của mình, không thể để cho tên kia được đà làm tới như thế được. nhưng nghĩ cho cùng thì Thy cũng chẳng có gì để phải sợ sệt cả, Minh Đăng đây có thể làm gì được cô chứ? Chỉ trừ khi anh ta có gã tâm xấu xa bỏ thuốc ngủ vào nước hay đại loại là làm cái gì đó khiến cô bất tỉnh rồi thì... nhưng chắc chắn sẽ không có những chuyện đó xảy ra . Không hiểu sao Thiên Thy lại cảm giác có thể đặt niềm tin vào kẻ đang cười đùa trước mặt mình. Đúng là cuộc sống, có rất nhiều điều không thể lí giải nổi.

“Mà này, phòng tắm ở đâu thế”

“Đi thôi”

Vẫn chưa chịu tắt đi cái nụ cười đáng ghét, Minh Đăng vòng ra phía sau lưng Thiên Thy lấy hai tay đẩy vai cô và “lái” theo ý mình. Đúng là Thiên Thy chỉ được cái vênh váo là giỏi, bụng thì kêu “rọc rọc”đói muốn chết mà còn nghênh ngang, anh thừa biết cô nhóc chịu ở lại đây vì cái gì, chính Thiên Thy lúc này đã tự thú cho anh nghe. Vì “miếng ăn”.

Mặc chiếc áo sơ mi trắng dài tay rộng thùng thình vào người, Thiên Thy nhăn mặt ngắm chính mình trong chiếc gương ở phòng tắm. Nhìn cô thật là kì cục, có phải đây là chiếc áo nhỏ và ngắn nhất của Đăng như anh đã nói không mà sao nó “vĩ đại” thế này? Đây là một chiếc áo sơ mi bình thường mà Đăng cho là ngắn nhất của anh vậy mà khi Thiên Thy mặc vào thì vạt áo đã chấm gần tới đầu gối, còn tay áo thì phải xắn lên chục vòng mới tới khuỷu tay. Lần đầu tiên Thiên Thy ngắm đi ngắm lại mình trong gương nhưng vẫn chẳng tìm ra một chút gì gọi là “ổn ổn” để bước ra ngoài, cô đâm ra bực mình rửa thậm chủ nhân của chiếc áo.

“Người gì đâu mà cao thế không biết, đúng là đồ lưng dài tồn vãi”

Cộc! cộc! cộc!

-Thiên Thy! Sao lâu thế? Có cần anh giúp gì không?

“Hơ!Giật mình! Đau tim quá!”

Xém chút nữa là Thiên Thy ngã ngửa xuống bồn tắm, cô đang đứng cách Đăng chỉ một cánh cửa mỏng, nên khi nghe thấy tiếng gõ và giọng nói tuy không hề lớn nhưng đủ để cô giật thót người, hoảng chi Thy mới vừa rửa thậm Đăng nên còn đau tim hơn gấp trăm.

“Giúp gì mà giúp, có mà giúp người ta chết sớm thì đúng hơn”

Xốc lại cổ áo cho ngay ngắn lại, Thiên Thy thôi không bận khoăn về ngoại hình của mình lúc này nữa, mặc kệ, tới đâu thì tới, nắm cái núm chốt cửa xoay đều, cô nhẹ nhàng bước ra.

-Thiên Thy! Ổn chứ? Sao lâu ...

Minh Đăng như bị đứng hình toàn tập khi thấy Thy bước ra, cánh tay anh vẫn để hờ trên bức tường, đôi mắt mở to ngạc nhiên nhìn cô gái đang đứng trước mặt và rất gần anh. Thật không thể ngờ là Thiên Thy cũng có lúc nhìn dịu dàng e thẹn dễ thương như thế này, cô nhóc ngỗ nghịch ham ngủ của năm xưa đã lớn, đã trở thành một thiếu nữ xinh xắn và rất có sức hút.

-Nhìn kì lắm sao?

Thiên Thy cố chỉnh sửa cái áo trắng rộng thùng thình sao cho có vẻ ổn nhất có thể, cử chỉ hơi bối rối vì ánh nhìn kì lạ của Minh Đăng, anh vẫn cứ đứng im như tượng nhìn cô không chớp mắt như bị ai đó thôi miên khiến Thiên Thy càng lúng túng nhưng vẫn cố tỏ ra bình thường.

-Lần đầu tiên anh thấy con gái mặc áo sơ mi trắng sao?

-Không phải, nhưng đây lần đầu tiên anh thấy một con gấu trúc biết nói.

-Sao?

-Đi ăn tối thôi.

Đăng xoa đầu Thy rồi bỏ đi thật nhanh vào phòng ăn, nếu còn đứng đó mà nhìn cô nhóc kia thì anh thật không dám chắc mình sẽ làm gì tiếp theo khi mà bên ngực trái có cái gì đó cứ đập thình thịch thật là khó chịu. Trong khi đó Thiên Thy ở lại đầu chỉ muốn nổ tung hay đào một cái hố nào đó thật sâu để chui xuống ẩn nấp cho an phận và giấu đi cái khuôn mặt cứng đờ của cô lúc này. Có quá đáng lắm không khi tên Đăng kia ví cô là một con gấu trúc chứ?

“Minh Đăng chết bầm”

Gian phòng bếp thật ấm áp với ánh sáng vàng nhạt toả ra từ chiếc đèn tròn to được treo lủng lẳng giữa trần nhà, nhưng trên bức tường không còn đó những bức tranh giống như phòng khách mà thay vào đó là những chữ số thật to màu đỏ theo thứ tự từ một đến mười hai được sắp xếp thành hình vòng tròn, ở tâm là hai cây kim dài nhưng một kim to đang chỉ số một và một cây kim nhỏ đang chỉ số mười hai. Nói đúng hơn đó là một chiếc đồng hồ khổng lồ được làm bằng những con số đơn giản trên tường nhưng thực sự rất ấn tượng.

Phía cuối gian phòng có một cánh cửa để đi ra dãy hè đằng sau, ở đây có thể thấy được hàng dừa đang vì vu theo cơn gió mạnh ngoài kia. Đường như Minh Đăng đang đứng ngoài dãy hè để nghe điện thoại của ai đó. Tiếng gió thổi rì rào và tiếng mưa rơi đều trên mái tôn khiến ọi thứ âm thanh như muốn hoà vào nó, phải lại gần thì mới có thể nghe rõ được nhưng thứ phát ra tiếng động khiến ta chú ý. Bỗng dưng đôi chân điều khiển Thiên Thy lại gần cánh cửa, nơi mà Đăng đang đứng ngoài đó nói chuyện điện thoại nhưng mới vừa ra đến thềm hè thì Đăng đã quay người đi vào khiến đầu Thiên Thy bị đập mạnh vào ngực anh.

Thấy Minh Đăng nhìn mình một cách khó hiểu, Thiên Thy liền bối rối giải thích qua loa.

-Ồ, chỉ là muốn ra ngoài này hóng mát thôi.

-Ra bàn ngồi đi, em đói lắm rồi phải không?

Vẫn cái xoa đầu đầy cương cứng, Minh Đăng mỉm cười nhìn cô bé xinh đẹp trong chiếc áo sơ mi trắng như thiên thần, rồi anh lại gần bếp bưng trên tay hai đĩa cơm chiên dương châu đặt lên chiếc bàn ăn hình bầu dục đặt ở giữa phòng. Mùi thơm nghi ngút toả ra từ hai đĩa cơm khiến các bộ phận trong bụng ai kia lại được lúc đình công kêu lên ầm ỹ.

Nhưng nhìn hai đĩa cơm thơm ngon hấp dẫn được đặt trên bàn ăn, Thiên Thy không khỏi nghi ngờ.

-Là anh tự làm sao?

-Cũng không khó, chỉ cần mua nguyên liệu và xào chúng với cơm thì sẽ ra ngay thôi.

Hơi bị khó tin nhưng có lẽ cái bụng của Thiên Thy đã không còn cho phép cô suy nghĩ nữa rồi. Ngồi vào bàn ăn, Thiên Thy bắt đầu súc thìa cơm vào miệng, thìa đầu tiên cô còn chần chừ nhưng thìa thứ hai thì không thể chần chừ thêm một giây nào nữa. Quả thực là rất ngon, càng ăn càng ngon. Không biết là vì Đăng nấu ngon thật hay là do Thy quá đói, cô ăn rất ngon miệng, chẳng thèm để ý đến người đối diện đang làm gì.

Minh Đăng nãy giờ vẫn chưa đụng vào chiếc thìa ở trước mặt, anh ngồi nhìn Thiên Thy ăn ngon lành mà thấy lòng bình yên lạ, nhưng trong tận sâu đôi mắt màu café vốn lúc nào cũng điềm tĩnh đang dâng lên một sự giận dữ quyết đoán thật đáng sợ, một suy nghĩ đã lôi mạnh anh ra khỏi thực tại lúc nào không hay.

“Con nhất định sẽ không để cho ba gặp được cô ấy đâu, có chết cũng không để chuyện đó xảy ra” -Minh Đăng!.... MINH ĐĂNG!

Tiếng gọi của Thiên Thy đã giật lấy Đăng trở về thực tại, anh giật mình nhìn Thy với đôi mắt đã chôn vùi sự toan tính vào tận đáy mắt sâu.

-Sao?

-Em nuốt không trôi.

-Vậy uống nước nhé!

Minh Đăng định đi rót nước cho Thiên Thy nhưng anh vừa đứng lên thì đã nhận ra hình như có vấn đề, có lẽ “nuốt không trôi” không nên hiểu theo nghĩa đen của nó khi mà Thiên Thy mới vừa nói lạnh lạnh ra đó thì nuốt không trôi kiểu gì? Đăng cười thầm trong bụng nhưng vẫn đi lấy một cốc nước mát đặt trước mặt cô gái đang trưng ra vẻ ngây thơ vô số tội.

-Tại sao lại nuốt không trôi?

-Anh cứ ngồi nhìn em ăn, làm sao em nuốt trôi được?

-Vậy mà đã ăn gần hết đĩa cơm hình núi rồi đấy.

-Nhưng bị dán đoạn và ăn hết được rồi. Ai ăn cơm anh cũng nhìn họ như thế sao?

-Không, anh chỉ thích nhìn những người ăn ngon miệng như những chú heo con thôi.

-Hự! Khụ ! khụ!

Lần này thì Thiên Thy không thể nuốt trôi thật luôn rồi, mặc dù cái mà cô đang nuốt là nước chứ không phải cơm nhưng vẫn phải cố nuốt thật nhanh để không thể phun hết những thứ đang ở trong miệng ra ngoài, chính vì thế mà Thy đang khổ sở với cơn sắc nước quái đản này, lại càng tức hơn khi phải thấy điệu cười khoái trá nhếch nhếch của tên đang đứng gần cô. Cố gắng vượt qua cơn sắc sủa, Thiên Thy ném cho Đăng cái liếc chằm xem và gằn từng chữ.

-Minh Đăng! Hết gấu trúc rồi lại đến heo con, anh muốn chết rồi phải không?

- Anh nghĩ sao nói vậy thôi mà...

Và lần này thì đến lượt Minh Đăng trưng ra bộ mặt ngây thơ vô số tội, cái nụ cười của anh cũng rất chi là hồn nhiên khiến Thiên Thy tức càng thêm tức mà một khi đã tức là sẽ ngứa chân ngứa tay mà đã ngứa chân ngứa tay là phải đánh thì mới hết ngứa cho nên cũng đừng có trách khi mà cô không ngần ngại tặng hấn một cú đấm trời giáng vào bụng kẻ đang trưng ra vẻ “ngây thơ” kia khiến hấn phải khụy xuống ôm người, nụ cười tuy đã tắt hấn nhưng vẫn còn nói ra được những lời thâm tụy sắc mùi khiêu khích.

-Thiên Thy, em đang lợi dụng bạo lực để đụng chạm vào người anh đúng không? Tiếng sóng đêm nghe thật u buồn, từng đợt sóng cứ nhấp nhô theo cơn gió lạnh du ngoài kia, Thiên Thy đứng bên cạnh cửa sổ, phóng tầm mắt ra biển khơi đang nhuộm một màu đen u tối, chỉ có những ngọn sóng bạc đầu xô vào bờ vô thức tạo nên những đường cong trắng nổi bật trong đêm. Trời hôm nay cứ mưa rả rích, có lẽ vì thế mà mặt trăng chẳng thèm đến chơi.

Thiên Thy đóng cánh cửa sổ rồi ra ngồi trên chiếc giường đen xám to rộng trong căn phòng mà chỉ vài phút trước cô đã được Đăng nhường cho với lý do “mặc dù rất muốn nhưng nếu để em ngủ trên ghế salon ngoài phòng khách thì thật không đáng mặt nam nhi”

Quan sát lại phòng ngủ của Đăng, Thiên Thy mới nhận ra đây là căn phòng duy nhất được sơn màu xanh biển trong căn nhà “trắng từ trong ra ngoài.” Nó không có những bóng đèn treo lủng lẳng giữa trần nhà như phòng khách và phòng ăn mà thay vào đó là từng bóng đèn nhỏ xíu được gắn trong các lỗ tròn nhỏ chỉ chít trên trần nhà giống như muôn vàn vì sao đang chiếu sáng.

Ở bức tường đầu giường ngủ, có ba bóng đèn đang chiếu thẳng xuống một bức ảnh thật lớn được dán kín phần tường, là ảnh của Đăng, anh mặc một bộ plete đen sang trọng, hai tay đút túi quần thể hiện sự lịch lãm nhưng phảng phất nét lạnh lùng trên khuôn mặt đẹp từng góc cạnh, cả con người tỏa ra một sức hút thật mãnh liệt nên chả trách sao tại sao có nhiều fan hâm mộ đến thế. Nhưng Thiên Thy lại cảm thấy thấy con người trong ảnh sao mà xa cách quá, không dễ gần và thân thiện như chàng trai bị cô đắm lúc nãy nhưng vẫn gan lì tiếp tục chọc ghẹo cô. Bỗng dưng Thiên Thy cảm thấy không thích con người đang ở trước mặt cô một chút nào, so với hình ảnh quyền quý, lạnh lùng, nam tính ở trong bức ảnh thì có lẽ Thy thích một Minh Đăng bụi bặm, quyết liệt trong lúc đánh nhau, và có một chút đều đều khi ở bên cạnh cô hơn. Phải, Thiên Thy thích Minh Đăng hơn là Jonh.

Cạch!

Tiếng cửa mở cắt ngang dòng suy nghĩ của Thiên Thy, cô giật mình quay đầu ra đã thấy Minh Đăng đứng đó từ bao giờ, hai tay anh đút vào túi quần rồi dậm bước tới gần chiếc giường hơn.

-Anh vô đây làm gì thế?

Thiên Thy có chút bối rối và hơi lo sợ, đột nhiên cái hình ảnh của một tên playboy hai tay ôm hai ả tóc vàng mà cô gặp lúc trước ở Ciao coffee xẹt nhanh qua tâm trí Thiên Thy như một thước phim ngắn nhưng thật rõ nét. Ôi thôi đúng rồi! Ngoài về nghệ sĩ, nam tính thì Jonh còn là một playboy chính hiệu, và cho dù Minh Đăng và Jonh có khác nhau cỡ mấy đi chăng nữa thì cũng chỉ là một mà thôi. Tại sao Thiên Thy lại quên mất điều hiển nhiên này cơ chứ? Thy ơi là Thy!!!

-Minh Đăng! Đừng đùa nữa, không vui chút nào đâu...

Đến lúc này thì Thiên Thy lo lắng thực sự, Minh Đăng càng lại gần với cái cười mỉm thích thú thì Thy càng lùi người lại phía sau, nhưng bây giờ thì không thể nào lùi được nữa rồi, cô hận bức tường kia dám cản trở đường lùi để tìm kiếm sự an toàn của cô.

Nếu tránh xa không được thì đành phải đối phó thôi. Thiên Thy thề là Minh Đăng mà dám ngồi lên chiếc giường này và tiến sát lại gần cô thêm nữa thì cô sẽ đá hấn thật mạnh và xử hấn bầm dập không nương tay nhưng thật lòng mà nói Thy vẫn thầm mong mình không đặt niềm tin sai chỗ. Thế nhưng nỗi lo sợ của cô đã thành sự thật, khi mà tên Đăng kia đã ngồi xuống giường và lúc càng lại gần cô hơn, đôi môi hiện lên một nụ cười thích thú vô cùng. Không được rồi, phải hành động thôi. Thiên Thy thất vọng dơ chân định đá cho tên playboy đáng ghét kia một cú mạnh nhưng đã bị hấn nhanh tay cầm chân ấn xuống giường thật chặt. Không ngờ Minh Đăng lại là người như vậy, thực sự rất thất vọng, bỗng chốc có một nỗi buồn đáng sợ bủa vây lấy cô. Xem như lần này Thiên Thy tin lầm người rồi.

-Minh Đăng! Anh được lắm, uống công tôi tin anh, nhưng anh tưởng có thể hạ tôi dễ dàng như thế sao? MỜ ĐI.

Thiên Thy vừa nói vừa định lấy chân còn lại đá cho tên kia nhưng...

-Em điên này giờ đủ rồi đó Thy!

Minh Đăng vẫn ấn chặt chiếc chân đang bị sưng tấy của Thiên Thy xuống giường, anh rút trong túi ra một tuýp kem dài rồi nhẹ nhàng thoa đều lên chỗ bị sưng, đôi mắt không thèm liếc cô gái đang ngồi bất động dựa lưng vào tường lấy một cái.

-Em nghĩ tôi là hạng người đó sao?

Minh Đăng cẩn trọng xem xét chỗ chân bị sưng của Thiên Thy, lúc đầu nhìn thấy vẻ bối rối của cô, anh còn thấy thích thú nhưng khi biết Thy nghi ngờ mình, anh cảm thấy thất vọng ghê ghớm. Một lần xếp anh vào hạng “bù nhìn” là quá đủ, bây giờ cô lại còn cho anh là tên sở khanh. Đúng là đồ ngốc, không biết nhìn người gì cả nhưng Đăng không thể phủ định là tất cả những nghi ngờ đó đều là do anh mà ra. Vì muốn gây sự chú ý và quan sát thái độ của cô bé bồi bàn khi nhìn thấy người được mình cứu là một kẻ ăn chơi như thế nào nên anh mới thử làm một kẻ playboy trước mắt Thy để rồi cái anh nhận được chỉ là sự đứng đưng và đá đều của cô bé.

-X.xi..xin lỗi tại..tại... tại anh vô phòng mà chẳng nói chẳng rằng mà cứ lẳng lặng lại gần, mặt thì đều đều miệng còn cười gian ai mà không hiểu lầm cho được chứ?

Minh Đăng thôi không xem xét cái chân đang sưng của Thiên Thy, bây giờ nó đã chịu ngoan ngoãn để trên giường không còn lếu láo đập vào anh như lúc nãy. Đôi mắt Đăng chú mục vào khuôn mặt đang đỏ ửng phần vì ngại ngùng phần vì cảm thấy có lỗi của cô gái, một lần nữa anh lại tiến sát lại gần Thy hơn, đôi mắt màu caffee ẩn chứa một đại dương bao la chỉ còn cách đôi mắt to tròn đen tuyền chỉ khoảng hai xentimét.

Bỗng dưng cảm giác sợ hãi của Thiên Thy đã bay biến đi đâu mất, chỉ còn lại một cảm xúc lạ lẫm nơi con tim đang đập từng hồi trống mạnh vì khoảng cách quá gần với một khuôn mặt hoàn mỹ. Đôi mắt Đăng không to nhưng rất sâu ẩn sau hàng lông mi dài, chiếc mũi cao thẳng tắp càng khiến khuôn mặt thêm thanh tú, làn môi mỏng không đỏ nhưng có hình trái tim rất rõ nét. Càng nhìn càng thấy đẹp, càng nhìn trông ngực càng đập dữ dội hơn. Quái lạ cảm giác này là sao chứ? Tỉnh lại đi Thy ơi!!!

-Thiên Thy! Nhìn gần em cũng rất đẹp nhưng vẫn còn nhỏ lắm...

Nụ cười đều lại xuất hiện trên môi Minh Đăng, anh dơ tay búng vào mũi Thiên Thy một cái rồi tiện thể với cái gối nhỏ ở sau lưng cô và nhanh chóng rời khỏi căn phòng đầy “sao” toả sáng bỏ lại cô gái vẫn còn ngồi im như pho tượng. Nhưng lúc khép cánh cửa phòng chưa đầy hai phút Đăng đã bật cười thích thú khi nghe tiếng ai đó đang hét lên chữ rửa mình.

-ĐĂNG ĐỀU !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Nằm phịch xuống tấm nệm êm ấm một cách bạo lực, Thiên Thy bực tức vùi mặt vào gối mà tự kỉ một mình, đôi chân tuy vẫn còn nhức nhức nhưng không ngừng giãy đạp liên hồi vào đồng chân gối bù nhùi trên nệm để xả cơn tức tối trong người, cô thề là sẽ không bao giờ mất cảnh giác với tên vô cùng nguy hiểm kia thêm một giây nào nữa, lần đầu tiên Thiên Thy đây bị chơi một vỏ đau như thế. Minh Đăng, anh ta đúng là không phải hạng thường khi mà khiến người khác từ trạng thái bực tức sang cảm động rồi từ cảm động sang rung động và cuối cùng là..... chết lâm sàng và muốn giết người.

“Minh Đăng, hãy đợi đấy, để xem ngày mai tôi sẽ làm gì anh”

20. Chương 20 : biển Xanh Ngày Nắng

-Thiên Thy! Ngủ ngoan!

Minh Đăng chậm rãi đưa tay vuốt những sợi tóc còn vương trên vầng trán xinh nhưng mang nét buồn bã, đôi môi chúm chím đang say giấc nồng. Anh chỉ muốn mở hé cửa để coi Thiên Thy đã ngủ chưa nhưng khi nhìn thấy dáng ngủ của cô nhóc đã khiến anh không khỏi bật cười và đến bên cạnh chỉnh sửa lại dáng nằm mà Đăng nghĩ nếu nằm lâu sẽ bị ép tim gây ra khó thở.

Minh Đăng như không muốn rời khỏi phòng, anh cứ ngồi đó ngắm nhìn cô gái đang ngủ say sưa. Lúc Thiên Thy lúc ngủ chẳng còn sắc nét lạnh lùng hay bạo lực ngang tàn như thường ngày mà trông cô ấy thật hiền lành, thơ ngây chỉ vương một chút gọi là buồn bã tô thêm nét đáng yêu nhưng cho dù thế nào đi nữa sự cô độc vẫn hiện ra thật rõ ràng từ thân thể nhỏ bé.

Vàng trán Thiên Thy khẽ trau lại nhưng rồi dần ra thật nhanh chóng, trong giấc ngủ êm đềm, cô cảm nhận một làn hơi thở nóng ấm phả vào mặt mình thật là dễ chịu, cảm giác ấm áp và bình yên như được chở che. Là Minh Đăng đã không kìm lòng được mà hôn nhẹ lên trán Thy, một nụ hôn trân trọng đầy nâng niu, anh muốn che chở cho người con gái ấy suốt đời, không muốn cho cô phải chịu thêm một nỗi đau nào nữa dù đó chỉ là một nỗi đau nhỏ để ngay cả trong giấc ngủ, Thiên Thy cũng sẽ không còn đáng về cô độc như thế này.

Sau nụ hôn đầy sự yêu chiều, Minh Đăng nhanh chóng đứng lên bước ra khỏi phòng, anh muốn bước đi thật nhanh để chiến thắng nỗi ham muốn được ở lại bên cạnh Thiên Thy không rời nhưng khi vừa chạm tay vào núm cửa, Đăng đã bị đánh bại hoàn toàn chỉ vì giọng nói yếu ớt nghe thật xót xa...

-Mẹ! Mẹ ơi, đừng bỏ con!

~oOo~

Từng giọt nắng nhẹ nhàng rơi đều xuống nhân gian, nhảy múa nô đùa cùng sóng biển, dạo chơi trên nền cát trắng tinh và ôm yêu khuôn mặt đang say giấc nồng. Có những tia nắng tinh nghịch chiếu thẳng vào đôi mắt đang nhắm nghiền như lời mời gọi cô gái “dậy đi thôi”.

Thiên Thy khẽ nhíu mày thức giấc, đôi mắt từ từ mở ra thật chậm rãi và lười biếng, nhưng bất giác cô giật mình nhìn vào chiếc đồng hồ đeo tay. “đã trễ giờ đi học”. Có lẽ vì hôm qua Thy quá mệt nên đã ngủ li bì suốt đêm, chiếc đồng hồ sinh học chắc cũng vì thế mà không “réo rắc” cô. Cả người Thiên Thy bỗng đau nhức ê ẩm, lại trễ giờ đi học quá nhiều nên cô nảy sinh căn bệnh lười biếng.

“Thôi kệ, bù học một ngày cũng chẳng sao”

Nghĩ rồi Thiên Thy lại nằm xuống giường, hân hoan tiếp tục giấc ngủ còn đang níu kéo nhưng chưa được mười giây sau cô đã bật phắt người dậy một lần nữa, cô gái ngây ngô nhìn xung quanh căn phòng cho đến khi tấm ảnh “to đùng” đập vào mắt, Thiên Thy mới xoa đầu bứt óc một cách “thất vọng tràn trề về bản thân”, khổ sở tự trách rằng tại sao cô có thể quên là hôm qua mình ở nhà Minh Đăng? Tại sao lại không nhớ hẳn đã chọc tức cô như thế nào trước lúc đi ngủ...??

“Ôi cái đầu tôi”

Đôi tay như tỉ lệ thuận với suy nghĩ, Thiên Thy càng trách bản thân bao nhiêu là đôi tay vò đầu mạnh bấy nhiêu. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng chẳng có gì to tát cả, cô ở nhà hẳn chứ có ngủ chung với hẳn đâu? Minh Đăng chỉ được cái đùa giả bên ngoài còn bên trong hẳn là người tốt chẳng có gì đáng lo cả. Bất giác Thiên Thy nở một nụ cười nguy hiểm khi nghĩ về chàng trai có nụ cười đều có sức hút ngút trời, hôm qua hẳn đã làm gì Thy thì hôm nay cô sẽ trả hết, đừng quên Thiên Thy đây cũng là kẻ lười biếng nhiều trò không chịu thua ai bao giờ.

Vuốt lại mái tóc đang rối tơ bời, Thiên Thy đưa hai chân xuống giường dậm bước đứng lên thì tiếng nhạc ở đâu bắt đầu cất lên thật nhẹ nhàng. Chính xác hơn là tiếng đàn piano đầy mê hoặc của ai kia. Thiên Thy chậm rãi đi về phía tiếng đàn được phát ra, những điệu nhạc ngọt ngào như thôi thúc cô đi nhanh hơn về phía chúng.

Gần biển xanh sóng xô nhẹ nhàng, Minh Đăng đang say sưa bên chiếc piano trắng tinh đặt giữa nền cát mịn, từng làn gió vi vu bên hàng dừa như đệm cho bản nhạc của anh. Vẫn là khuôn mặt ấy, khuôn mặt đa tình và phiêu theo từng nốt nhạc, những ngón tay dài lướt lả lơi trên nền phím trắng. Minh Đăng lúc chơi đàn trông thật đẹp, không phải là nét đẹp lạnh lùng lãnh đạm, không phải là sự thu hút chết người qua nét đùa giả của một tên playboy tối qua, mà đó là đôi mắt thật ấm áp, là khuôn mặt thanh tú mang chút ưu tư, là đôi môi mỉm nhẹ theo từng tiết tấu của bài nhạc, dường như đây mới là con người thật của anh, một chàng trai biết ước mơ và đang chìm đắm trong niềm đam mê của chính mình.

Thiên Thy đứng dựa người vào cánh cửa trắng, mắt không rời những gì đang hiện diện ở trước mặt mình, cảnh tượng trước mắt cô thật là đẹp, đẹp đến nỗi Thy tưởng như mình đang đi lạc vào giấc mơ nào đó, đẹp đến nỗi cô tự hỏi mình đây là thật hay chỉ là một bức tranh? Trước mắt Thy, là một chàng trai đang đắm chìm trong bản nhạc nhẹ với chiếc piano trắng tinh bên cạnh biển xanh sóng xô nhẹ vào bờ cát trắng, là gió thổi hàng dừa xanh vi vu theo điệu nhạc, là ánh nắng ấm áp ôm trọn tất cả. Thiên Thy cứ đứng đó ngắm

nhìn mãi, hình như cô muốn thu trọn “bức tranh” ấy vào mắt mình thật sâu như thể đây là thứ đẹp nhất cô muốn mang theo bên mình mãi mãi.

Và đôi mắt mơ màng của Thiên Thy chợt bừng tỉnh, tiếng nhạc đã tắt lúc nào không hay, Minh Đăng vẫn ngồi đó, mỉm cười nhìn cô, cánh tay anh vẫn gọi cô gái mặc chiếc áo sơ mi trắng đang dựa vào thành cửa đến bên mình.

Trong ánh nắng lung linh chiếu rọi, Thy nhẹ nhàng đặt đôi chân trần trên nền cát trắng mặc kệ cho làn gió vi vu thổi bay vệt tóc và chiếc áo trắng rộng thùng thình trên người cô đang mặc. Trông Thiên Thy bây giờ như một thiên thần, nhẹ nhàng với nét đẹp giản dị mộc mạc, trong sáng như giọt sương sớm mai, thuần khiết tựa khối pha lê thủy tinh, đẹp nhưng dễ vỡ, phải chăng đây cũng mới chính là con người thật của cô?.

Bao nhiêu toan tính “trả thù” của Thiên Thy trong giây phút ấy bỗng bay biến đâu mất, chỉ còn đó một cảm giác bình yên đến lạ. Thy đến bên chiếc đàn trắng, cô chỉ muốn đứng bên cạnh để nghe những bản nhạc hòa quyện với tiếng sóng biển nhưng không ngờ Minh Đăng đã cầm tay Thy kéo cô ngồi xuống bên anh. Đăng nở nụ cười thật tươi nhìn người con gái thuần khiết. Lần đầu tiên anh thấy Thiên Thy đẹp dịu dàng như thế này.

- Cùng chơi đàn giống lúc nhỏ nhé...

Minh Đăng nói rồi lại đưa tay lả lướt trên các phím đàn trắng, còn Thiên Thy chỉ ngồi im bên cạnh lắng nghe và thưởng thức, cô nhìn đôi tay tài hoa kia mà lòng có chút ghen tị, nhưng được ở trong khung cảnh tuyệt vời này thì đối với Thy, đã là một sự may mắn lắm rồi. Một buổi sáng thức giấc mà không phải nhìn thấy cái lườm nguýt của mẹ di ghẻ, sự lạnh lẽo của ba và Tiến Hào mà thay vào đó là tiếng đàn, tiếng sóng và chàng trai nghệ sĩ mỉm cười với cô... bỗng chốc Thy có cảm giác chỉ muốn ở lại nơi này... mãi mãi...

-Thiên Thy? Đánh phím đàn theo anh này, đừng ngồi im như thế chứ.

Minh Đăng vừa đánh đàn vừa cười nói với Thiên Thy khiến cô thôi không chìm đắm vào những dòng suy nghĩ riêng tư của mình.

-Không thích, em cũng biết đánh, tại sao lại phải đánh theo anh?

-Em biết đánh hồi nào?

Minh Đăng ngạc nhiên nhìn cô gái đang tỏ vẻ dừng dừng có chút ngạo mạn khiến anh vừa thích thú vừa tò mò.

-Vậy em đánh thử anh xem.

Sau khi Thiên Thy đặt tay lên những phím trắng, Đăng thề là anh chưa bao giờ khổ sở như thế này chỉ vì cố gắng kiềm chế giọng cười đang muốn nổ bung ra ngay tức tức. Thiên Thy đang đánh đàn, cô dùng ngón tay trở để “ấn” các phím trắng trông thật ngây ngô nhưng không chỉ có thế mà Minh Đăng phải kiềm chế cơn cười đang sắp sửa chuyển thành cơn ho của mình. Cái Đăng cười là những âm thanh phát ra từ chiếc đàn yêu quý của anh.

“Đồ Rê Mí Đồ, Đồ Rê Mí Đồ, Mì Pha Son, Mì Pha Son...”

Nếu Đăng không lầm thì đây là bài hát “Kìa con bướm vàng” mà các bé mầm non hay ngêu ngao, thậm chí lúc nhỏ hình như anh cũng hay lầm nhảm cái bài này.

-Anh cười cái gì chứ? Miễn sao đánh ra thành bài hát được rồi.

-Anh đâu có cười, vẫn đang ngồi nghe em đàn mà. Lần này thì Minh Đăng đã hết kiềm chế được rồi, mới vừa thốt ra những lời ngụy biện thì một tràng cười dài đã theo đó mà xuất ra. Muốn nhịn cười thì phải ngậm miệng mà chẳng phải anh mới mở miệng ra để trả lời Thiên Thy đó sao? Lần đầu tiên Thiên Thy thấy Minh Đăng cười một cách thoải mái như thế, một nụ cười không mang mùi vị đố kỵ, cũng không còn dịu dàng như trên sân khấu mà đó là nụ cười “sảng sặc” vô tư lự của một con người đang vui vẻ thực sự. Nhưng cho dù đó là nụ cười gì đi chăng nữa thì cô càng nhìn càng thấy khó chịu.

-Anh cười đủ chưa?

-Rồi, “khụ khụ”

-Muốn cười tiếp không?

-Không “ Khụ khụ”

Minh Đăng trả lời thật khó khăn vì cười chưa đã nhưng vẫn phải cố gắng nín lại, anh không dám quay sang nhìn Thiên Thy bởi khi nhìn thấy cô là anh sẽ lại không kiềm chế được mà cười nữa thôi. Nói thật là anh không phải ỉ mình là nghệ sĩ đàn piano tài ba mà cười nhạo cô bé kia đâu, chỉ là trông đáng vẻ ngộ nghĩnh của Thy lúc “ẩn ẩn” từng phím đàn trắng và những âm thanh được phát ra nó cứ hài hước làm sao ấy, khiến anh không nhịn cười được và đây là lần đầu tiên chiếc đàn piano trắng xịn tao nhã của Đăng phát ra một bài hát của .... trẻ con mầm non.

Sau khi chắc chắn cơn cười đã tắt hẳn, Đăng mới dám quay sang nhìn Thiên Thy, cô vẫn cứ ngồi đó nhìn anh với đôi mắt hình viên đạn. Có quá đáng không khi tên Đăng kia cười như chưa bao giờ được cười lúc Thiên Thy đánh đàn chứ, là anh ta nói cô đánh nên cô mới đánh mà hơn nữa đó cũng là bài hát duy nhất mà Minh Đăng trước kia đã dạy cô khi còn là một con nhóc lớp sáu.

-Thiên Thy! Em không cần nhìn anh như thế đâu, thật đấy, anh biết anh rất đẹp và em đang muốn “ăn tươi nuốt sống” anh nhưng không phải lúc này đâu nhóc à.

“Chết tiệt, lại là khuôn mặt đều giả, tên này dùng bạo lực không thấm, chỉ còn cách phải đều hơn thôi”

Thiên Thy vừa nghĩ xong là nụ cười đều đều cũng xuất hiện trên môi cô khiến Minh Đăng cũng thẹn ngạt nhiên, lo lắng.

-Làm sao bây giờ? Em lại đang đói, ngủ dậy chưa có cái gì bỏ vào bụng cả?

Vừa nói Thiên Thy vừa tiến sát vào người Đăng với khuôn mặt cũng rất chi là đều, khiến cho tên playboy đều cẳng tối qua cũng phải mở to mắt ngạc nhiên nhìn cô bé mà chỉ mới phút trước trông giống như một thiên thần. Đã nói rồi mà, Thiên Thy đây làm gì chịu thua ai bao giờ??

-Được! anh sẽ làm cho em quên đói nhé.

Rất nhanh, Minh Đăng lấy hai tay anh áp chặt vào đầu Thiên Thy rồi kéo cô lại gần mình, chóp mũi của hai người chỉ còn cách nhau một xen-ti-mét, để xem trong trò chơi này ai sẽ là người thắng cuộc, anh biết thừa Thiên Thy đang muốn chứng tỏ cô không chịu thua bất cứ thứ gì nên mới muốn làm ghê hơn anh, kiểu như “lấy độc trị độc” đây mà, nhưng đối với anh, cô gái này chưa phải là đối thủ, Thiên Thy vẫn chỉ là chú cừu muốn lấy tuyết chiêu của con sói để hạ nó, nhưng sự thật thì cừu vẫn là cừu và sói vẫn là sói mà thôi.

Nhìn sâu trong đôi mắt Thiên Thy, Đăng thấy có chút gì đó gọi là hoảng sợ nhưng vẫn còn kiên định nhìn chằm chằm vào mắt anh đầy thách thức. Chà! Li thật.

-Thy! Nhắm mắt vô nào!

Nói rồi Minh Đăng từ từ nhắm mắt lại, mặc kệ cho Thiên Thy đang mở mắt to hết cỡ nhìn anh, trong tâm trí Đăng vẫn không tin là cổ bé kia sẽ chịu trận ngoan ngoãn để chứng tỏ bản thân như thế này.

BỘP.

-A

Minh Đăng biết ngay mà, cái gì đến rồi cũng đến thôi, bạo lực vẫn hoàn bạo lực nhưng lần này có lẽ Thiên Thy hơi quá đà rồi, cái mũi thẳng tắp đáng kiêu ngạo của anh tưởng chừng như muốn gây làm đôi khi mà cô nhóc kia lấy cái đầu mình đập thẳng vào nó khiến Minh Đăng xém chút nữa là văng ra khỏi ghế và ngã xuống cát, cũng may là nhanh tay bám lấy chiếc đàn nên chuyện mất mặt đó đã không xảy ra. Anh khổ sở ôm chiếc mũi đang bị thương trầm trọng, nó đau nhức thốn lên thật khó chịu, tưởng chừng như muốn rời ra từng miếng nhưng vẫn còn may mắn là chưa chảy máu.

Trong khi Minh Đăng đang cúi gằm xuống ôm chiếc mũi “hồng nhan bạc phận” của mình thì Thiên Thy ngồi bên cạnh cười ha hả, tiếng cười trong veo của cô hòa vào gió làm rộn ràng cả một khung trời trong xanh, mái tóc ngắn ngang cằm bay phất phơ càng tôn lên nét vui tươi đặc trưng của cô gái.

-Em muốn ăn tươi nuốt sống anh nghĩa là sẽ hành hạ anh đau đớn như thế này nè, chứ không phải giống như cái mà anh nghĩ đâu nhé! “Đầu óc sâu bọ” à. Lần sau có muốn “lợi dụng” thì hãy nhớ nhìn người trước đấy.

Lấy tay vỗ vai Minh Đăng với điệu bộ “thông thái”, quả là dùng chiêu “lấy độc trị độc” đối với tên Đăng này thật là nguy hiểm, không hề dễ dàng như Thy tưởng, cũng may là cô có thói quen bạo lực nên mới chiến thắng được tên cáo già ma mãnh kia. Thiên Thy thích thú nhìn chàng trai đang khổ sở với chiếc mũi đẹp hoàn mỹ của mình. Thiết nghĩ nếu như nó có mệnh hệ gì thì chắc Đăng sẽ không dám lộ mặt ra ngoài đường luôn quá. Vẫn biết cô nhóc kia có thể dùng bạo lực bất cứ lúc nào nhưng khổ thay Minh Đăng lại lo phòng thủ ở bụng mà quên mất đi khuôn mặt thanh tú quý giá của mình.

-Thiên Thy! Em có biết mình mới vừa làm gì không? - Minh Đăng vẫn cứ cúi người ôm chiếc mũi xốt xa nhưng giọng nói thì đánh lại như đang giận dữ thật sự.

-Làm gì nào?

-Xâm phạm người của công chúng, và nặng nhất là hủy hoại cái đẹp.

Lần này thì Minh Đăng đã ngồi thẳng người lên, mắt bắn tia nhìn u ám về phía cô gái đang ngồi kế bên, chiếc mũi dọc dừa của anh đã đỏ ửng trông thật ngộ nghĩnh và có chút đáng yêu, nhưng trái lại với sự nghiêm túc của Minh Đăng, chưa được năm giây sau Thiên Thy lại phá lên cười ngặt nghèo khiến cho Minh Đăng biết được cái mùi vị khó chịu khi bị người khác vì mình mà cười khoái trá như thế này, chỉ mới vài phút trước anh đã làm như thế với Thiên Thy.

-Không phải là hủy hoại mà là đang mài dũa cái đẹp. Anh thấy không, bây giờ mũi anh đỏ ửng lên trông rất đáng yêu. Thiên Thy tỏ ra đắc thắng tột cùng, cô nháy mắt với chàng trai đang đờ người rồi đứng lên rời khỏi chiếc ghế trắng tinh, Thy thích thú chạy lại chơi đùa với sóng biển mặc kệ cho Minh Đăng đang tức điên lên với hai từ “đáng yêu”. Đúng là cái từ đó mà dành ột chàng trai menly như anh thì quả là một sự “sỉ nhục” lớn. Xem như Thiên Thy đã thành công với âm mưu trả thù của mình rồi, cô quả thật là “ăn quả nào gieo quả nấy”, và đã lỡ ăn mà không gieo lại là không chịu được.

Bỗng chốc Thiên Thy bị xô ra xa vài bước khiến cho cô mất đà mà xém ngã nhào xuống mặt biển đang ánh lên những tia nắng lung linh. Lập tức Thiên Thy quay người lại, là Minh Đăng đã đẩy cô, cô biết ngay mà, tên này đầu khẩu không được nên chuyển sang đầu lực chứ gì. Thiên Thy bật cười cho suy nghĩ vừa rồi, cô nhìn chàng trai đang đứng trên bờ cát đầy thích thú rồi vùng chân đá nước biển vào người anh.

-Tức sao?

-Ừ.

Mặc dù chưa đặt chân xuống làn nước ven biển nhưng Minh Đăng đã ướt hết nửa người, tất cả cũng chỉ tại cú đá nước đầy thách thức kia. Thiên Thy đứng dưới làn sóng biển đang xô đều đặn, có vẻ như cô rất thích biển khi mà cứ nửa nô đùa với sóng nửa mời gọi khiêu khích Minh Đăng.

-Tức thì ra đây.

-Sẽ hối hận đấy!

-Không đời nào.

-Được.

Minh Đăng bắt đầu rải những đôi chân dài ra biển khơi, anh vừa đi vừa đá nước túi bụi vào người Thiên Thy khiến cô ướt từ đầu đến chân. Thiên Thy cũng cố gắng đá lại nhưng đôi chân ngắn của cô không tài nào địch lại đôi chân dài chắc khỏe của Minh Đăng, biết mình đang bị yếu thế nên Thy đành chạy đi để thoát khỏi những “vết sóng biết bay” xuất phát từ đôi chân dài đáng ghét kia. Cô chạy nhanh trên làn nước đang nhấp nhô bởi những cơn gió còn Minh Đăng thì bắt đầu đuổi theo cô. Xem ra lần này Thiên Thy đã tự đưa mình vào thế thua khi hóng hách kêu Đăng ra biển rồi. Chẳng mấy chốc Minh Đăng đã túm được cổ áo của cô gái ngỗ nghịch kia, rồi tiện tay bế Thy lên khỏi mặt nước khiến cô la oai oái.

-Minh Đăng! Thả em xuống! Anh đang làm cái quái gì thế?

- Em đang đói phải không? Uống nước biển sẽ rất mau no đấy.

-Sao?

Nói rồi Minh Đăng bế Thiên Thy ra xa hơn và thả cô xuống cái “túm” không thương tiếc. Thiên Thy bây giờ đang sắc súa vì một ngụm nước biển đang ở trong miệng và cả thân thể đang vùng vẫy dưới làn sóng mặn chát, khó khăn lắm mới có thể ngoi đầu lên khỏi mặt biển.

-MINH ĐĂNG! ANH ÁC NÓ VỪA THÔI.

-Ác mới trị được em, nhóc à!

Minh Đăng vẫn cứ đứng im đó nhìn Thiên Thy đang khổ sở vì cay mắt với nụ cười đầy thích thú nhưng chưa được vài giây sau chính anh cũng bị ngã xuống biển bởi cái kéo áo bạo lực của Thy, cô thừa cơ hội lấy tay ấn đầu Đăng xuống nước rồi cất giọng khoan khoái nói to.

-Ai ác hơn ai nào! Đừng coi thường em như thế chứ trị được em ư? Anh chưa đủ trình.

Mặc kệ cho cái đầu Minh Đăng đang ngúc ngoắc lia lịa dưới mặt nước, Thiên Thy vẫn cứ cố ấn mạnh nó xuống sâu thêm cho đến khi cảm nhận được Minh Đăng nãy giờ đang ôm eo cô, Thy mới giật mình thôi không nắm tóc anh nữa.

Tung mái đầu thật mạnh ra khỏi nước biển, Minh Đăng thở ra một hơi dài rồi tranh thủ hít một ngụm không khí căng đầy lồng ngực, hai tay anh vẫn giữ chặt lấy eo của Thiên Thy không rời nhưng có lẽ bây giờ cô đã không còn quan tâm đến chuyện đó nữa, điều Thy để ý

bây giờ là khuôn mặt Minh Đăng lúc mới nhúng nước xong trông thật đẹp và cuốn hút, còn cuốn hút hơn cả tối hôm qua lúc anh mới tắm xong. Tim Thiên Thy bắt đầu đập mạnh rồi muốn văng ra khi Minh Đăng nhanh chóng kéo cô vào lòng và chiếm lấy bờ môi mặn chát vì nước biển của Thy.

Thiên Thy chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra thì đôi môi cô đã bị Minh Đăng “khóa” thật chặt bằng chính bờ môi mỏng của anh. Hai bàn tay Đăng áp chặt vào đôi má đang ửng hồng phần vì hốt hoảng, phần vì ngưỡng ngung của Thiên Thy, đôi mắt cô mở to hết cỡ vì ngạc nhiên lẫn hoảng sợ nhìn khuôn mặt đa tình đang nhắm nghiền mắt.

Lần đầu tiên trong suốt mười tám năm qua Thiên Thy có cảm giác trong người nóng ran như thế này, nóng đến nỗi chân tay loạn xạ không thể làm bất cứ việc gì nữa, tâm hồn cũng trở nên u mê mất dần ý thức.

Ánh nắng vẫn chiếu rọi khắp mặt biển, những con sóng vẫn cứ vô tình xô vào bờ cát trắng, làn gió vi vu vẫn cứ mãi chơi đùa với hàng dừa xanh và giữa biển khơi có hai trái tim đang đập loạn xạ liên hồi, hai con người đang phải đối mặt với những cảm xúc thật hỗn độn trong chính bản thân, là hoang mang, là ngọt ngào, là hạnh phúc, là mong lung... và cả hai đang dần dần tìm lại cảm xúc yêu thương mà bao nhiêu năm qua họ đã thất lạc.

Nhưng liệu nụ hôn ấy là sự khởi đầu cho niềm hạnh phúc...

Hay báo hiệu rằng bao phong ba bão táp đang sắp sửa ập đến vào một tình yêu mới chớm nở ??

Tôi gặp lại anh dưới trời mưa lạnh buốt...

Tôi yêu anh giữa biển khơi sóng gào...

Nên...

Tình tôi chẳng thể bình yên...

TRẦN THIÊN THY

21. Chương 21 : Chạy Trốn Tình Yêu

Không phải lúc nào tình yêu đến cũng là điều hạnh phúc...

Không phải trong ngọt ngào sẽ không còn sự đắng cay...

(Hali)

Những cơn gió ngày càng thổi mạnh hơn khiến từng đợt sóng xô thật hung dữ như muốn cuốn hai con người đang đứng trên biển trôi theo chúng. Nhưng Minh Đăng dường như chẳng thêm đoái hoài gì đến những ngọn sóng bạc đầu đang thét gào ở dưới chân mình, đôi tay anh vẫn cứ ôm chặt lấy Thiên Thy và bờ môi ấy vẫn cứ lì lợm “khóa chặt” đôi môi nhỏ bé tội nghiệp của người gái anh yêu khiến cô trở nên khó thở. Bỗng chốc có những giọt nước mắt lăn dài trên gò má cô gái chảy xuống môi của cả hai rồi hòa vào đầu lưỡi mặn chát.

Đến lúc này Thiên Thy không thể thở được nữa, cô thực sự cảm thấy bị tổn thương khi Đăng có những hành động như thế. Minh Đăng, anh ta xem cô là gì mà muốn ném thì ném muốn hôn thì hôn? Rốt cục tại sao Đăng lại làm thế với cô kia chứ? Sự rung động của trái tim chỉ mới vừa thấp thỏm lúc nãy nhưng bây giờ đã nhường chỗ cho sự tức giận và hoang mang đang bủa vây khắp con người của cô gái bé nhỏ. Thiên Thy khẽ nhắm mắt lại, cô cắn nhẹ vào môi Minh Đăng rồi dùng hết sức bình sinh của mình mà đẩy con người lì lợm kia ra khỏi người khiến Đăng chao đảo lùi lại phía sau. Lấy tay quệt mạnh đi bờ môi đang tê dại vì bị kìm chặt quá lâu, Thiên Thy run run nhìn chàng trai đang đứng trước mắt mình mà nói bằng giọng đứt quãng.

-Anh điên rồi! Tại sao anh lại làm thế?

Thiên Thy vừa nói vừa thở dốc, khóe mắt cô đã trào ra những giọt thủy tinh trong suốt nhưng thật khó để thấy chúng vì đã bị nước biển che lấp đi tất cả. Lúc này Minh Đăng đã đứng cách Thiên Thy chỉ một bước chân, đôi mắt trầm tư của anh đang chú mục vào cô gái đứng trước mặt như muốn nói bao điều nhưng sao chẳng thể cất lên được thành lời. Nuốt những nghẹn ngào vào trong cổ họng để đè nén những cảm xúc đang trực trào bùng phát, Minh Đăng chỉ có thể thều thào thốt ra những lời nói vụng dại để rồi cái anh nhận được chỉ là niềm đau và sự tiếc nuối.

-Là để trừng phạt cho những hành động bạo lực thái quá của em.

CHÁT

Vừa dứt câu nói với đôi mắt âm u khó hiểu, Minh Đăng đã bị Thiên Thy tát ột cái rất mạnh vào má khiến anh cảm thấy đau rất khắp một bên mặt.

-ĐỒ TỒI.

Trong cơn gió biển thổi lồng lộng giận dữ có một cô gái đang cố gắng chạy thật nhanh ra khỏi nơi mà chỉ vài tiếng trước đối với cô là cả một thiên đường trong tiếng nhạc êm đềm cùng gió, bỏ lại chàng trai đang đứng ngây người nhìn theo bóng cô mà lòng dâng lên một nỗi đau quặn thắt còn hơn là cái rát đang dày xéo trên mặt anh.

“Thiên Thy! Anh xin lỗi!

Là tại anh đã không kiềm chế được...

Là tại anh chỉ muốn lấy sự ngọt ngào để trừng phạt cho những bạo lực của em...

Nhưng có lẽ anh đã phạm sai lầm khi bày tỏ tình cảm như thế đối với một cô gái đã chịu nhiều tổn thương như em nhưng lại không dám thừa nhận...

Là anh sai khi đã quá vội vàng rồi! Phải không em...”

Sự vội vàng khiến anh đau nhói...

Sự vội vàng khiến em tổn thương...

Em bỏ đi, anh đứng lại, chỉ còn tiếng sóng xô nghe quặn thắt lòng...

Vẫn là biển xanh nhưng sóng xô chẳng hề nhẹ nhàng, Minh Đăng cứ đứng đó dõi theo bóng dáng đang khuất dần của người con gái anh yêu, anh cứ đứng như thế như chẳng thể nhấc chân lên được mặc kệ cho những ngọn sóng mạnh bạo đang muốn vùi dập anh xuống lòng đại dương bao la đáng sợ và trong tận đáy mắt sâu thẳm có những giọt lệ chảy ngược vào tim, cay đắng đến xé lòng.

“Dẫu biết là sẽ rất khó khăn nhưng anh không bao giờ từ bỏ tình yêu này đâu, vì em mà anh có thể đổi đầu với tất cả, kể cả người thân của anh nhưng anh chỉ sợ tình yêu của mình lại vô tình khiến em tổn thương một lần nữa. Rốt cục anh phải làm như thế nào đây? Hả Thiên Thy?”

oOo

Trên con đường tấp nập người qua lại, có một cô gái mặc chiếc áo sơ mi trắng rộng thùng thình đang cố gắng chạy thật nhanh dù bàn chân trần đang bị rỉ máu, cả thân thể cô đang run lên bần bật vì nước biển đã ngấm vào da thịt, vị muối mặn nhỏ xuống chỗ bàn chân đang chảy máu khiến nó đau xót tột cùng. Bất giác Thiên Thy vấp ngã nơi vĩa hè đông người, mặc kệ những ánh mắt hiếu kì đang dán chặt vào người mình, cô bật khóc như một đứa trẻ bị đi lạc. Lần đầu tiên Thiên Thy phải đối diện với những cảm xúc xáo trộn như thế này.

Thực ra Thiên Thy bỏ chạy không phải tất cả chỉ vì nộ hân và câu nói vô tâm của Minh Đăng mà điều cô sợ nhất là những yêu thương bất chợt mà Đăng dành cho cô, những hành động, cử chỉ của anh ấy đã khiến cho trái tim của cô đã rung động biết bao lần và nếu như không nhanh chóng rời xa chúng thì cô sợ là mình sẽ yếu lòng mà quen với những hành động yêu thương ấy rồi chẳng hề muốn rời xa. Không thể phủ định là từ lúc biết Jonh là Minh Đăng, Thiên Thy đã luôn nghĩ đến anh và chỉ trong một ngày qua, trái tim ngang ngược của Thy cứ đập lên dồn dập mỗi khi Minh Đăng “dở trò” với cô và sau tất cả những lần đó, Thiên Thy đã tự trấn an mình đó chỉ là những trận cảm nắng trong phút chốc, sẽ qua nhanh thôi nhưng cho đến khi Minh Đăng đặt lên môi cô một nụ hôn đầu đời, Thy mới có thể cảm nhận rõ ràng là trái tim cô đã có một thứ gì đó gọi là tình cảm với anh và nó không hề đơn thuần như một trận cảm nắng.

Liệu nó có thể được coi là tình yêu? Không! Không đời nào, Thiên Thy chưa bao giờ tin rằng thứ đó tồn tại thực sự trên cõi đời này cả. Nếu có thứ gọi là tình yêu chân thật thì ba đã không dễ dàng quên đi mẹ cô để sống vui vẻ với một người đàn bà khác. Nếu hai từ “tình yêu” mãnh liệt như người ta nói thì tại sao lại có thêm hai từ “chia tay”? Đối với Thiên Thy, tình yêu đôi lứa chỉ là những thứ tình cảm dư thừa nhưng lại khiến con người ta dễ dàng lụy vào nó để rồi bản thân sẽ đau khổ, yếu đuối vậy nên cô sẽ không bao giờ cho phép mình sa vào “lưới tình” dù người người “giăng lưới” có là ai đi chăng nữa. Cô không muốn mình bị lụy bởi bất cứ thứ gì nhất là thứ mang tên tình yêu. Phải! đó chỉ là những hỗn độn nhất thời mà thôi.

Sau một hồi ngập ngụa trong cảm xúc của chính mình, Thiên Thy đã lấy lại được suy nghĩ vững chắc mà bấy lâu nay cô đã dùng để định nghĩa về tình yêu, những giọt nước mắt ngập tràn trên khuôn mặt xinh xắn đã được gió hong khô tự lúc nào, cô gái đứng dậy và tiếp tục bước đi trên bàn chân vẫn còn chảy ra những giọt máu tươi đỏ chói nhưng lần này là đi chứ không phải chạy. Một tương đi yếu ớt nhưng thật kiên cường...

“Thiên Thy! Tao sẽ không để mày yếu đuối như thế này thêm một lần nào nữa đâu. Tao hứa đấy”

Ngôi biệt thự trắng nằm đơn độc trên bãi cỏ xanh cuối cùng cũng hiện ra trước mắt Thiên Thy, cô lê chân bước vào một cách uể oải như một cái xác không hồn, chiếc áo sơ mi trắng vẫn còn vương mùi biển xanh nhưng đã nhăn nhoe vấy bẩn trông thật tội nghiệp, đôi bàn chân đã thôi rỉ máu nhưng vẫn còn đỏ bởi những vết máu khô. Chưa kịp nhấc chân để bước lên bậc tam cấp để đi lên cầu thang, Thiên Thy đã phải hứng chịu những lời nói chua chát của người phụ nữ ăn vận quyền quý đang ngồi trên chiếc salon đen ở phòng khách. Thấy bộ dạng của Thiên Thy lúc này, mẹ đi ghê không khỏi ngạc nhiên đến kinh tởm.

-Ôi trời ơi! Cô còn biết đường mà vác cái mặt về nhà sao? Còn dám đi qua đêm nữa cơ đấy, nhìn lại bộ dạng mình coi, thật là “nhơ nhuốc bẩn thỉu”. Mới có tí tuổi mà đã làm trò “người lớn”. Không ngờ cô lại là loại con gái như thế! Thật là kinh khủng, đúng là lúc trước tôi bị điên nên mới nghĩ đến chuyện cho cô lấy Tiến Hào mà.

Bỏ ngoài tai những lời nói có hàm ý cay độc xấu xa, Thiên Thy vẫn cất bước lên cầu thang chẳng thèm liếc nhìn bà Mỹ lấy một cái, cô mở cửa phòng rồi nằm phịch xuống giường, mắt nhìn thao láo lên trần nhà. Những tưởng khi về đây Thy sẽ thoát khỏi hình ảnh của ai kia nhưng cô đã sai lầm hoàn toàn. Nhìn lại

căn phòng của mình, bất giác Thiên Thy lại nhớ đến căn phòng đầy “sao” của Minh Đăng, nó rất ấm cúng chứ không hề lạnh lẽo như thế này, và lúc quay sang bức tường cạnh đầu giường, cô lại nhìn thấy tấm hình được phóng thật to của anh, Thy nhớ cả khuôn mặt đều và những cử chỉ chăm sóc nhẹ nhàng của Đăng khi anh bôi thuốc vào chân cô nữa. Bỗng chốc Thiên Thy muốn trở lại ngôi nhà gần biển đó nhưng chỉ trong giây lát cái suy nghĩ đó đã bị chính cô gạt phăng nó ra khỏi đầu mình. Thở dài một cách náo nức mệt mỏi, Thiên Thy nhăn mày khó chịu và cảm thấy trái tim mình thật đáng ghét, từ khi nào mà nó đã trở nên thật ngang ngược, lúc nào cũng hướng đến những điều mà đầu óc cô không hề muốn nghĩ đến thế này. Thật là khó chịu!

18 tuổi đã không còn nhỏ để ủ ấp những mộng mơ viễn vông.

Nhưng nó vẫn chưa đủ lớn để có thể đứng vững trong một mớ cảm xúc chên vênh...

o0o

Ánh nắng của ngày mới xen kẽ qua từng phiến lá, vô tư nô đùa cùng những học trò năng động ở dưới sân trường trông thật rộn ràng, chẳng bù cho không gian yên tĩnh vắng lặng của tầng hai của Hernman, ở đây hành lang vắng, Thiên Thy đang đứng thả hồn vào gió mà lòng u uất một nỗi nhớ không tên, đêm hôm qua, ngay cả trong giấc ngủ cô cũng thấy hình ảnh của Minh Đăng đang ở cạnh bên mình và bây giờ cũng thế, không lúc nào trong tâm trí cô không nhớ về anh, chẳng ai có thể biết được Thiên Thy đang khổ sở thế nào khi đang phải giằng co với con tim và lí trí. Trên khuôn mặt được nắng ôm yêu, cô gái lại thở dài thật náo nức, nhưng bỗng chốc đôi mắt Thiên Thy khẽ nhủ lại khi vô tình chạm phải hình ảnh của cậu học sinh nào đó đang bước đi dưới sân trường. Cậu học sinh ấy có phong cách ăn mặc rất bụi, áo sơ mi trắng chẳng thềm bỏ vào thùng lại còn để hở bộ ngực rắn chắc khi không cài nhưng chiếc nút áo ở phần trên, cậu ta có dáng đi thật bất cần khi hai tay dứt túi quần còn đôi mắt gần như là vô cảm theo sau cậu học sinh ấy chẳng phải ai xa lạ mà là Trúc Anh, bạn thân của Thiên Thy và nếu như không lầm cậu bạn kia chính là Bảo Duy – cậu em kute boy của cô.

[i][r]

22. Chương 22 : Tình Yêu Từ Phía Sau

Thiên Thy đứng yên lặng trên hành lang dõi theo Bảo Duy và Trúc Anh với đôi mắt lạ lẫm thực sự. Bảo Duy, cậu ấy đã thay đổi rất nhiều chỉ sau một ngày không gặp, mới hôm trước Duy còn rạng rỡ bên trái bóng cam thật năng động còn bây giờ Thiên Thy thật chẳng dám tin vào mắt mình khi mà cậu em trai dễ thương dễ yêu của cô như biến thành một con người khác hoàn toàn. Bảo Duy vốn là học sinh ưu tú của trường nên lúc nào trông cậu cũng thật điển trai và nghiêm túc trong bộ đồng phục vậy mà lúc này đây hình ảnh đập vào mắt Thiên Thy lại là một cậu học sinh ăn mặc lôi thôi, lệch thếch mang mùi vị bất cần đời, chán chường hết sức, đôi mắt cậu toát ra những tia lạnh lùng đến vô cảm chứ không còn tinh nghịch như mọi khi. Dường như ngoài khuôn mặt ra, Thiên Thy chẳng thể tìm thấy những thứ mang “chất Bảo Duy” trên con người ấy nữa mà thay vào đó là một con người lạ lẫm như thể cô chưa từng quen... Và còn một điều cũng rất đáng lạ là tại sao Trúc Anh lại đi chung với Bảo Duy? Nếu là ngày thường thì Thy không thắc mắc nhưng hôm nay, thực sự nhìn hai người họ rất lạ, giống như hai người ấy đã thay đổi rất nhiều chỉ sau một ngày cô không gặp mặt vậy.

Mãi vật lộn với một mớ suy nghĩ lờ mờ trong đầu mà Thiên Thy đã để mắt lạc khỏi hai người ấy lúc nào không hay, mới lúc này cô còn có thể thu trọn tất cả vào tầm mắt nhưng bây giờ nhìn xuống dưới cả sân trường chỉ toàn là những “vật thể trắng” biết di chuyển, chạy nhảy và đang dần hình thành những hàng lối thẳng tắp khi tiếng trống trường bắt đầu vang lên. Đã đến giờ vào lớp. Thiên Thy uể oải ôm những suy nghĩ không có lối thoát trở về chiếc bàn học thân quen mà không hề hay biết có một ánh nhìn đang theo dõi cô suốt từ nãy đến giờ.

Không gian yên tĩnh của lớp học giờ đây trở nên thật náo nhiệt khi lũ bạn tinh nghịch vừa vào lớp là tiếng hò hét cười đùa tràn ngập khắp gian phòng. Cuối cùng Thiên Thy cũng nhìn thấy bóng dáng của Trúc Anh

đang đi về phía mình, tự nhiên Thy muốn được nhìn thấy nụ cười trong sáng hồn nhiên của cô bạn thân nhưng sao thấy khó quá!. Một cảm giác bất an đã bao trùm lấy Thiên Thy khi mà Trúc Anh đang nhìn cô với đôi mắt rất phức tạp và Thy đã cảm nhận được đâu đó ở trong đáy mắt kia có chút gì đó gọi là ghét, là giận, là cố tình làm lơ như không muốn đoái hoài gì đến cô nữa.

Trúc Anh ngồi xuống chiếc ghế thân thuộc của cả hai với khuôn mặt khinh khỉnh rồi lôi sách vở ra khỏi cặp mà chẳng thèm ngó Thiên Thy lấy một cái. Như không chịu nổi thái độ khó hiểu của cô bạn thêm được nữa, Thiên Thy quay sang cất lời hỏi với giọng điệu nghi ngờ nhưng vẫn cố tỏ ra bình thản để che dấu đi những cảm xúc đang ngổn ngang trong cô.

-Cậu giận tớ sao?

-Tớ đâu dám giận bạn gái của Jonh!

Vẫn cái vẻ mặt khinh khỉnh, Trúc Anh trả lời Thy bằng giọng điệu giận dữ với đôi mắt đang né tránh Thiên Thy như không muốn nhìn thấy cô một chút nào.

-Trúc Anh! Mọi chuyện không phải như cậu nghĩ đâu. Tớ và Jonh...

-Cậu và Jonh làm sao nào? Cậu quá đáng lắm! Cậu có biết Bảo Duy...

Trúc Anh như không nén nổi cơn giận của mình thêm được nữa, cô đã quát thẳng vào mặt Thiên Thy như thể bạn mình đã gây ra một lỗi lầm gì đó thật lớn lao. Cũng phải thôi, thật là khó chịu khi người bạn thân nhất giấu cô việc mình qua lại với Jonh, chẳng phải cô là người bạn thân thiết nhất của Thiên Thy hay sao? Chẳng lẽ Thy không tin tưởng cô một chút nào để có thể chia sẻ những chuyện mà những đôi bạn khác thường kể cho nhau nghe hay sao? Hơn nữa, lần này Thiên Thy đã khiến cho Bảo Duy của cô khổ sở tới mức nào, cậu ấy có biết không? Thiên Thy có biết là mình đã vô tình làm cho người cô thương thầm nhớ trộm bấy lâu nay đã ra sao trong những ngày qua không? Và trong những lúc ấy Thy đã ở đâu và ở với ai kia chứ. Nghĩ đến Bảo Duy của một ngày qua là Trúc Anh lại cảm thấy xót xa vô cùng và chính Thiên Thy cũng đã cảm nhận được điều đó qua đôi mắt của cô bạn thân.

-Bảo Duy làm sao?

Thiên Thy nheo mắt hỏi Trúc Anh mà lòng dấy lên một nỗi lo lắng khôn nguôi, câu nói lấp lửng của cô bạn càng kích thích sự tò mò và thắc mắc của Thy hơn. Rốt cục thì Bảo Duy làm sao cơ chứ...

-Bảo Duy... Bảo Duy....

Trúc Anh lúc này ngập ngừng nửa muốn nói nửa muốn không, cô thực sự không muốn nhắc lại những chuyện đã xảy ra trong hai ngày qua nhưng lại không chịu đựng được ánh mắt dò xét đầy trông mong của Thiên Thy nên chẳng biết phải làm sao nhưng thật may là có giọng nói thân quen nào đó vang lên ở dưới tiền sảnh đã giúp cô thoát khỏi tình thế vô cùng khó xử này.

-Lớp 12A3 trống tiết một do giáo viên có công việc đột xuất nên lớp trưởng tự quản lớp, các em ngồi trật tự ôn bài không làm phiền đến các lớp bên cạnh.

-OH YEAHHHHHHHHHHHHHHH, TUYỆT VỜI ÔNG MẶT TRỜI!!!!

“RẦM RẦM”

-EEEEEE SEXY LADY

“ RẦM RẦM”

-ỘP ỘP ỘP ỘP

“RẦM RẦM”

-OPPA GANGNAM STYLE!

.....

Tiếng loa truyền phát giọng nói của thầy giám thị vừa dứt là những âm thanh la hét đầy hứng thú cộng với tiếng đập bàn của các nam sinh lười học ở A3 đã vang vọng khắp cả dãy lầu, chưa hết, ở dãy bàn đầu

còn đồng thanh cất giọng hát hay chẳng thua Chaien là mấy khiến cho các thầy cô ở các lớp kế bên nhăn mặt khó chịu còn những lớp hàng xóm thì chỉ biết ghen tị với cái lớp đang “đại náo trường học” kia. Đứng thắc mắc hay cảm thấy quá đáng khi các bạn thấy đã là lớp 12 mà các học sinh ấy còn quậy phá hơn tiểu học, chẳng qua là họ quá mừng rỡ và không kiềm chế được khi tự nhiên có một tiết học trống từ trên trời rơi xuống trong thời gian “nước rút” ngày nào cũng phải cặm cụi vào một đồng sách vở từ sáu giờ sáng cho đến tận nửa đêm.

-Lớp trưởng 12A3 cho các bạn xếp hàng xuống dưới sân cho thầy ngay lập tức. Một lần nữa giọng nói của thầy giám thị lại vang lên từ dưới tiền sảnh nhưng lần này có chút bức giọc, nghiêm nghị nên nó đã không còn được hưởng ứng nhiệt liệt như trước. Sau mấy câu than vãn thì tụi học trò cũng phải sách cặp xuống dưới sân nhưng vẫn thấy vui vì được trống tiết. Trúc Anh cũng nhân cơ hội lúc này khi cả lớp đang nhao nhao ồn ào thì cô đã cố tình làm lơ Thy luôn và nhanh chóng lấy cặp rồi hòa vào tốp học sinh đang di chuyển trên dãy hành lang bỏ lại một mình Thiên Thy ngồi trong lớp với những suy nghĩ và thắc mắc ngày càng lớn dần lên khiến lòng cô bứt rứt không yên.

Thiên Thy đứng lên rời khỏi lớp học nhưng cô không đi xuống dưới sân trường cùng các bạn mà đến phòng nhạc nằm ở tầng chệt khu A. Trên đường đi, cô cứ hoang mang về những chuyện mà mình chứng kiến. Từ trước đến nay, Trúc Anh chưa bao giờ giận Thiên Thy đến nỗi trong đôi mắt cũng ánh lên những tia nhìn ghen ghét và làm lơ cô như thế. Rồi còn Bảo Duy, rốt cục thì chuyện gì đã xảy ra với cậu ấy? Nếu như điều Thiên Thy nghi ngờ trở thành sự thật, nếu như Bảo Duy có tình cảm với Thy thật thì cô biết phải làm sao đây? Nhưng bỗng nhiên Thiên Thy nghĩ đến lời nói hờn dỗi của Trúc Anh lúc này đã khiến cô lại nhớ đến Minh Đăng, không biết bây giờ anh ấy đang làm gì? ở đâu? Có nhớ đến cô không? Và trong muôn vàn câu hỏi không có câu trả lời đột nhiên có một sự áy náy nào đó len lỏi vào trong lòng Thiên Thy khi nhớ đến cái tát mà cô đã dành cho anh vào hôm trước, không biết lúc ấy Đăng cảm thấy thế nào? Có tệ giống như cô khi đó không?

Bước đi trong vô thức với những dòng suy nghĩ hoang mang của chính mình, Thiên Thy đã đến phòng nhạc lúc nào không hay, cô đẩy nhẹ cánh cửa để bước vào nhưng khi mới đặt chân vào những ô gạch bông đầu tiên của căn phòng, cả thân thể và đôi mắt Thiên Thy như bị đứng hình toàn tập. Trước mắt cô giờ đây chính là Bảo Duy, cậu đang nằm dài trên chiếc đàn piano cũ kĩ nhuộm màu thời gian, tay cầm điều thuốc và miệng thở ra những làn khói bay nghi ngút lên không trung, cả căn phòng bây giờ chỉ tràn ngập mùi thuốc lá nồng nặc đến khó thở. Như biết được có người đang nhìn mình không chớp mắt, Bảo Duy quay sang nhìn Thiên Thy với nụ cười nửa miệng lạ lẫm.

-Bảo Duy?

Thiên Thy nhất thời không thể suy nghĩ được gì vì quá bất ngờ với cảnh tượng trước mắt, cô chỉ có thể gọi tên cậu một cách yếu ớt như một câu hỏi ngầm rằng đây có phải là cậu em thân thiết, cute boy của cô bấy lâu nay không? Hay là kẻ nào đó đã lấy đi khuôn mặt của Bảo Duy mà gắn lên mặt mình rồi? Một sự nghi ngờ hết sức điên rồ nhưng trong trạng thái shock như thế này thì Thiên Thy chẳng còn để ý đến chuyện điên rồ hay không điên rồ nữa, cô cứ đứng ngây người như thế mặc kệ cho Bảo Duy đã từ từ ngồi dậy và tiến đi đến gần cô với đôi mắt thật u ám, giọng cậu trầm đến nỗi Thiên Thy tưởng như nếu đứng xa cậu hơn chỉ một bước chân thì sẽ không thể nghe thấy tiếng cậu nói gì nữa.

-Chị đi đâu suốt một ngày qua thế? Chị có biết em lo lắng cho chị đến mức nào không?

-Chị...

-Chị đi với Jonh?

Bảo Duy nheo mắt nhìn người con gái trước mặt với tia nhìn thật phức tạp, đồng thời miệng cậu cũng thở ra một làn khói thuốc khiến Thiên Thy khó chịu đẩy lên cơn ho nhẹ.

-Chị... khụ khụ... Duy, tại sao em lại... khụ...khụ ... em hút thuốc từ khi nào thế?

-Rốt cục chị và Jonh có quan hệ gì với nhau?

Bảo Duy phớt lờ đi câu hỏi chẳng hề liên quan đến điều mà mình khuất mắc, cậu bắt đầu to tiếng với Thiên Thy mà đôi mắt vẫn không ngừng xoáy sâu vào khuôn mặt đang nhăn nhó vì mùi khói thuốc của cô, chỉ cần nhắc đến cái tên và nghĩ về Minh Đăng là cậu đã không thể kiềm chế được nỗi uất hận của mình, vậy mà

Thiên Thy – người con gái cậu trân trọng, yêu thương nhất lại có thể cùng hắn mà ngồi ăn kem và còn có những cử chỉ rất thân mật. Bảo Duy quen Thiên Thy đã bao nhiêu năm qua vậy mà chưa bao giờ thấy cô ấy ngoan ngoãn ngồi yên lặng để cho kẻ khác đụng vào mặt mình huống chi kẻ đó lại là một tên trai, chưa kể đến việc nếu như một ngày trước Thiên Thy đã ở cùng hắn thì ai biết được hai người đó đã làm những gì với nhau kia chứ? Mặc dù lúc ở quán cà phê, Bảo Duy đã cố gắng không để lộ cảm xúc thật của mình quá nhiều khi nhìn thấy hai người họ quen biết và thân thiết với nhau nhưng đến khi Thiên Thy biến mất tầm một ngày sau đó Duy đã không thể kiềm chế được những cảm xúc khó chịu, lo lắng, tức tối và ghen tuông trong cậu. Rốt cục thì chị ấy có bao giờ nghĩ đến Duy dù chỉ là một lần hay không? Có biết cậu lo lắng đến cỡ nào khi đi học mà không thấy chị ấy đâu không? Có biết Duy đã điên cuồng đi tìm Thy mà bỏ cả những trận đấu tập luyện ột cuộc thi bóng rổ quan trọng để rồi lại trở về trong sự thất vọng và tự oán trách bản thân mình vô dụng hay không? Vậy mà khi gặp lại Duy, Thiên Thy chỉ hỏi cậu hút thuốc lá từ khi nào thôi sao? Lí do vì sao con người ta tìm đến thuốc lá là gì Duy không cần biết nhưng với cậu thì mùi khói thuốc giúp cậu bớt đi phần nào sự điên cuồng muốn đi tìm Thy trong một ngày qua. Và Thiên Thy thì làm gì mà biết những chuyện đó cơ chứ???

Sự tức giận và ghen tuông càng ngày càng chiếm trọn cả con người Bảo Duy, bàn tay trái của cậu đã nắm lại thật chặt và đôi mắt đang chiếu những tia nhìn giận dữ về người con gái đang đứng trước mặt cậu. Bảo Duy bây giờ đã không kiềm chế được nổi ghen - tức mà lớn tiếng không ngừng thúc giục Thiên Thy.

-Chị nói đi, rốt cục thì chị và Jonh có quan hệ gì với nhau? Trả lời đi chứ!

-Bảo Duy! Nếu muốn chị nói chuyện với em thì hãy vứt ngay điếu thuốc đang cầm trên tay đi.

Cuối cùng Thiên Thy cũng đã lấy lại được giọng nói thanh thản của mình, thật lòng là cô có một chút thất vọng về Bảo Duy dù rằng Thiên Thy biết rất rõ là cậu đang ghen và cảm thấy không ổn chút nào nhưng cho dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa thì cậu ấy cũng không thể để cho bản thân mình tàn tạ như thế này được, tại sao lại phải sống quá nhiều vì người khác kia chứ?

Bảo Duy vung tay ném điếu thuốc vào góc tường rồi dùng hai tay lay mạnh bờ vai gầy của Thiên Thy khiến người cô chao đảo nhưng cậu chẳng thèm để ý đến điều gì ngoài câu trả lời của Thy, trong đôi mắt của cậu vẫn lên những tia sọc đỏ giận dữ và không ngừng hỏi cô những câu hỏi khiến cậu điên lên trong suốt hai ngày qua.

-Chị nói đi! Jonh và chị rốt cục có quan hệ gì với nhau? Cả ngày hôm trước chị đã ở cùng anh ta phải không? Chị thích anh ta đúng không? Trả lời em đi.

-Anh ta là một người quen của chị.

-Người quen?

-Phải! Một người quen lâu năm không gặp.

-Lâu năm?

-Ừ.

-Hôm trước chị đã ở cùng anh ta đúng không? Đêm hôm đó...và cả ngày chị cúp học nữa.

-Không.

-Thật không?

-Thật.

-Vậy tại sao chị lại để Jonh đụng vào môi chị? Hôm ở quán cà phê, trông hai người đã rất thân mật...

-Chỉ là một sự cố rất nhỏ không đáng để tâm... Thiên Thy vẫn để yên cho hai tay Bảo Duy cầm vai cô thật chặt mặc dù chúng đang rất đau, cô rõ ràng đang nói dối Duy một cách trắng trợn nhưng trong đôi mắt vẫn ánh lên sự kiên định vững vàng vì Thy biết chắc rằng bây giờ nếu nói ra sự thật thì Duy sẽ chỉ càng cảm thấy tệ hơn thôi.

Nhưng Bảo Duy vẫn nheo mắt nhìn Thiên Thy nửa tin nửa nghi, đôi tay cậu đã thôi không lay mạnh bờ vai của cô nữa. Giờ đây Duy mới biết được Thiên Thy quan trọng đối với cậu đến mức nào, ngoài việc thù

hắn với Minh Đăng thì Duy cũng rất sợ mất Thiên Thy, Đối với Duy, trừ bản thân ra thì cậu sẽ không để cho bất cứ thằng con trai nào khác lại gần Thiên Thy cả, Minh Đăng lại càng không thể. Thiên Thy phải là của cậu, của riêng một mình cậu mà thôi, từ nhỏ đến giờ vẫn là thế và sẽ mãi mãi là như vậy. Duy thực sự không quen nhìn thấy Thiên Thy ở bên cạnh bất kì người con trai nào khác, nếu nhìn thấy thì nó sẽ khiến cậu khó chịu vô cùng. Duy cũng chẳng thèm để ý đến việc mình như thế là có ích kỉ hay không, cậu chỉ muốn bản thân là người duy nhất được ở cạnh và gần gũi với Thiên Thy, một đứa con trai muốn độc chiếm lấy người con gái mình yêu thì có gì là sai chứ?

-Thiên Thy!

Bảo Duy bỗng dịu giọng lại hẳn, đôi mắt của cậu đã không còn những tia nhìn vằn lửa như lúc nãy nhưng thấp thoáng đâu đó có một sự yêu thương chân thành đến tha thiết, cậu lấy tay nhẹ nhàng vuốt những sợi tóc đang lòa xòa trước trán của Thy do lúc nãy bị cậu lay mạnh mà đầu tóc cô đã phần nào rối bèn trước vầng trán nhỏ xinh. Chậm rãi nuốt những nghẹn ngào đang đầy ứ trong cổ họng, Bảo Duy khó khăn cắt từng lời thật nhỏ nhẹ như chỉ muốn duy nhất một mình Thiên Thy nghe thấy mà thôi.

-Yêu em đi! Làm ơn đừng vờ như không biết tình cảm của em nữa... có được không.

Đôi mắt Duy vẫn xoáy sâu vào người con gái ở trước mặt cậu, mặc kệ cho khuôn mặt Thiên Thy đang cứng đờ ra vì lời tỏ tình ẩn sau lời yêu cầu quá đáng và đột ngột, cô chưa thể định hình được mình phải nói gì trong lúc này nên Thy đã bối rối quay lưng dợm bước đi như muốn trốn tránh những chuyện sắp xảy ra với mình, cô sợ nếu ở lại thêm một phút nào nữa thì bản thân sẽ lại phải lâm vào cảm giác tội tệ giống như cách đây chỉ một ngày. Nhưng đôi chân Thiên Thy chưa kịp đi được bước thứ hai thì đã bị Bảo Duy ôm chặt vào lòng từ phía sau, cậu ôm chặt đến nỗi không thể nhúc nhích được. Một lần nữa cậu em trai lại khiến Thy mở to mắt tròn vo khi đôi tay cậu ôm bờ vai nhỏ một cách đầy yêu thương mà chỉ mới vài phút trước nó đã đau tê dại vì những cái lay mạnh của Duy, chiếc cằm cậu từ từ tựa nhẹ lên vai cô như không hề có ý định rời ra rồi nhẹ nhàng cất lên những lời nói chỉ đủ ột mình Thiên Thy nghe thấy.

-Đừng đi! Đứng yên như thế này 5 phút thôi!

Thiên Thy lúc này như người hóa đá, cô chẳng thể cử động được dù chỉ là một chút, phần vì đã bị Duy ôm thật chặt từ phía sau, phần vì quá ngạc nhiên vì hành động và những lời nói mà cô không tài nào có thể tưởng tượng ra là Duy sẽ làm với mình. Mặc dù đang được Duy ôm rất chặt nhưng Thiên Thy chỉ cảm nhận được sự lo lắng đang ngập ngụa trong lòng cô và nuốt chửng cô vào nỗi sợ hãi. Phải! Thy đang thực sự rất sợ, sợ cô sẽ làm tổn thương đến Bảo Duy – cậu em mà cô yêu quý rất nhiều nhưng ngoài tình cảm chị em ra, Thiên Thy chẳng thể cho Duy cái gì khác, tình yêu lại càng không thể. Bảo Duy có tình cảm với cô, cô biết chứ nhưng cô vẫn mong đó chỉ là một tình cảm bằng bột của tuổi mới lớn, chóng đến và chóng đi như một cơn gió và sẽ không để lại bất cứ dấu vết gì.

-Duy! Buông chị ra.

Thiên Thy cất lời nói với giọng điệu kiên định nhưng đâu đó trong cổ họng có chút gì đó gọi là xót xa, đang định gỡ đôi tay vẫn đang ôm chặt mình từ phía sau nhưng Thy lại bất ngờ đứng hình thêm một lần nữa khi mà giọng nói nhẹ nhàng của Duy lại cất lên, thoang thoang ôm ấp lấy vành tai nhỏ bé của cô.

-Không buông! Sẽ không bao giờ buông chị ra nữa. Chị! ngoài em ra đừng để cho ai làm như thế này nữa nhé! Cũng đừng biến mất mà không nói một tiếng nào nữa, em lo lắm, chị biết không?

Duy nói bằng giọng có chút lạc lạc, đôi mắt cậu đã có một mảng nước long lanh nhưng chẳng thể chảy xuống thành giọt nước mắt, hơn lúc nào hết Duy cảm nhận được sự hạnh phúc đang ở rất gần mình mà chỉ có Thiên Thy mới có thể đem đến cho cậu, đối với Duy, Thiên Thy vừa là mẹ vừa là chị và cũng vừa là người con gái cậu yêu, ngoài cô ấy ra thì trên đời này cậu chẳng còn ai để yêu thương nữa. Phải, chẳng còn ai cả! kể cả người mẹ đang sống hạnh phúc ở đâu đó trên thế gian này thì đối với cậu cũng không còn tồn tại nữa. Ngay từ khi còn là học sinh tiểu học Duy chỉ biết đến có Thy thôi và bây giờ cũng thế hay nói đúng hơn Thiên Thy là tất cả của cậu.

Vòng tay xiết chặt cô gái đang ở trong lòng mình hơn nữa, Bảo Duy mỉm cười nói khẽ bên tai Thiên Thy khiến lòng cô bỗng nhói lên một niềm chua xót chẳng thể gọi tên.

-Kể từ bây giờ em sẽ bắt đầu theo đuổi chị.

-Chị ..... Anh yêu em!

Nếu ai nhìn vào đôi mắt Duy lúc này, chắc hẳn họ sẽ mỉm cười vì đôi mắt ấy đang chan chứa những tình cảm chân thành và một chút gì đó gọi là hạnh phúc yêu thương nhưng không phải ai nhìn vào đôi mắt cậu lúc này cũng sẽ mỉm cười mừng thầm cho cậu bởi vì bên ngoài cánh cửa kính được mở hờ ở phòng nhạc có một cô gái đang cố gắng lấy hai tay che miệng thật chặt để ngăn những cơn nấc nghẹn lên từng hồi, đôi mắt cô đầy ứ những giọt pha lê rơi ướt nhẹp gò má hồng và thấm đẫm vào đôi tay lạnh ngắt. Như không thể chịu nổi cảnh tượng trước mắt mình thêm một chút nào nữa, Trúc Anh chạy đi như một mũi tên không biết xác định phương hướng, cô cứ chạy và đụng hết người này đến người kia để tránh xa căn phòng vắng vẻ đáng ghét đó mà lòng dâng lên một nỗi cay đắng, quặn thắt, ghen ghét thật khó chịu.

“Thiên Thy! Tớ ghét cậu”

Tình yêu là gì mà kẻ đưa tay lại không thể nắm...

Người hoảng sợ rút tay vào thì nó lại đến như muốn trêu ngươi?.

23. Chương 23 : Nỗi Khổ Tâm Và Những Ý Đồ Bí Ẩn

Những giọt mưa phún lấm tẩm đậu nhẹ vào tấm kính trong suốt, làm mờ đi cả thành phố trong đôi mắt đang phóng tầm nhìn ra bên ngoài với vẻ xa xăm, dù chỉ là một cơn mưa nhỏ nhưng cũng đủ làm cho tâm hồn ai đó trở nên trầm mặc, nặng trĩu, không còn để ý đến những việc đang diễn ra ở xung quanh mình.

Tại phòng họp ở tầng lầu thứ hai mươi của tập đoàn Hoàng Minh, Minh Đăng đang tham dự cuộc họp dành cho các cấp cao của công ty, tuy anh đang ngồi ngoan ngoãn trên chiếc ghế thuộc về chức vị giám đốc điều hành và sát bên cạnh là giọng nói khàn khàn của ông nội - chủ tịch của Hoàng Minh đang thao thao bất tuyệt về vấn đề nào đó nhưng Đăng chẳng thèm để bắt cứ lời nói nào đang vang vọng của ông lọt vào tai mình, đôi mắt anh trở nên mờ mịt vô định khi nhìn về phía tấm kính đang bị những giọt mưa nhỏ làm cho hoen ố đến mờ ảo. Dường như lúc này đối với Minh Đăng, anh ngồi đây chỉ để cho ba và ông biết là mình đang có mặt tại cuộc họp mà không nảy sinh thêm bất cứ nghi ngờ gì về việc anh đã cùng cô bé nào đó đẹp tan cả chục tên to con tốt tướng do ba sai đến để bắt anh về như mọi khi. Nhưng có điều lần này bọn chúng đã không may khi gặp “khắc tinh” là cô bé lảo lếu kia đã cùng Đăng “tấn” cho bọn chúng một trận nhớ đời. Minh Đăng thừa biết cả ba và ông chắc chắn đang rất tò mò về cô gái đó qua lời kể của bọn “tay chân” nhưng chưa muốn thể hiện qua bên ngoài, vậy nên sáng nay anh cũng ném một cục lơ như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Thật lòng mà nói thì điều Đăng lo sợ nhất chính là lúc người nhà của anh biết về Thiên Thy, nếu có thể, anh chỉ muốn đem cô gái ấy giấu vào nơi nào đó mà chỉ có sự bình yên, có tiếng cười, tiếng đàn, tiếng sóng xô như ngày hôm trước. Nhưng bỗng chốc đôi mắt ẩn sau hàng lông mi dài khẽ toát ra những tia nhìn trầm uất về phía làn mưa đang ngày càng nặng hạt, ở đó, hình ảnh của một cô gái đang hoảng sợ chạy trốn khỏi anh lại hiện về khiến lòng Đăng chua xót, bất lực, bức bối. Đôi lòng mây chau lại khó chịu thầm trách những giọt mưa ngoài kia đã khiến anh nhớ đến Thy, để rồi chỉ muốn phóng như bay đến bên cạnh cô ngay lúc này nhưng lại càng tức hơn vì đó là điều không thể. Không biết kể từ lúc nào Minh Đăng đã hình thành nên một thói quen rất kì lạ, đó là mỗi lần nhìn thấy mưa là anh lại nhớ đến Thiên Thy – cô gái yêu mưa và rất hay đi dưới mưa với dáng vẻ cô độc.

-Giám đốc, tất cả những điều tôi đã đề cập trên, cậu không có ý kiến gì chứ?

Giọng nói khàn khàn của chủ tịch lại cất lên sau khi ngậm một ngụm trà nhỏ, ông lấy làm lạ khi Minh Đăng hôm nay cứ như người mất hồn, dù rằng mọi ngày đứa cháu trai của ông tuy không thích đi làm nhưng vẫn vui đầu vào công việc để quên đi cái chán chường, còn hôm nay cậu ấy còn chẳng thèm liếc xuống tập tài liệu đang để trên bàn lấy một cái, và bây giờ Minh Đăng vẫn cứ ngồi thẫn thờ với ánh mắt lơ đãng trong khi tất cả những đôi mắt trong phòng họp đang đổ dồn về anh. Với con mắt tinh đời của một con người đã trải qua biết bao thăng trầm của cuộc sống, ông nội của Minh Đăng đã nhận ra lí do vì sao anh lại trở nên như thế này, chắc hẳn là có liên quan đến cô gái mà đã cùng Đăng hạ gục mấy chục tên mà hôm trước

con trai ông đã cử đi để bắt cậu thiếu gia “bất hạnh” kia về, một lần nữa chủ tịch Hoàng lại hạ thấp giọng hỏi đứa cháu trai với những tia nhìn mờ ám...

-Giám đốc! Tất cả mọi người đang chờ cậu đấy, cậu không có ý kiến gì sao?

Lần này Minh Đăng mới để ý đến mọi việc xung quanh mình, anh đã thôi không nhìn những tấm kính một cách lơ đãng nữa mà quay sang nhìn người ông đang chờ đợi mình với đôi mắt mệt mỏi, giọng nói tuy có phần lạch lạch nhưng vẫn bình thản như mọi khi.

-À, không! Không có ý kiến gì hết, tôi hoàn toàn đồng tình với các phương án của chủ tịch nêu trên.

-Được rồi! Nếu không có ai bổ sung thêm ý kiến gì thì chúng ta kết thúc cuộc họp tại đây.

Ông chủ tịch vừa dứt câu nói với giọng khàn khàn là những người còn lại đều gấp hồ sơ vào và đứng lên rời khỏi căn phòng sang trọng, chỉ còn chàng trai trẻ tuổi nhất vẫn đang ngồi yên vị trên chiếc ghế của mình, đối diện với anh là một người đàn ông trung niên cũng đang ngồi im lặng quan sát anh từ đầu cuộc họp đến giờ.

-Minh Đăng! Trông cháu khá xanh xao đấy, nhớ giữ gìn sức khỏe nhé!

Người ông vừa nói vừa gấp những tệp hồ sơ lại rồi đứng lên một cách chậm rãi, đôi mắt ông vẫn đang ngằm quan sát chàng trai đang ngồi kế mình với những tia nhìn ẩn ý không tên.

-Cháu biết rồi, cảm ơn ông.

-Ừ, thế nhé, ta đi trước đây.

-Dạ.

Phòng họp rộng lớn bây giờ chỉ còn có hai người, Minh Đăng ngồi ngả hẳn lưng vào chiếc ghế xoay thở một hơi dài mệt mỏi, đồng thời đôi mắt anh cũng đang quan sát người đối diện với những tia nhìn nhăm chán...

-Con bé đó là ai thế?

Cuối cùng, người đàn ông trung niên cũng cất tiếng hỏi điều mà mà một ngày qua ông đã thắc mắc không thôi, trước giờ Minh Đăng tuy đã qua lại với nhiều cô gái nhưng đây là lần đầu tiên có một đứa con gái dám hạ gục những tên đầu gấu mà ông thường sai đi để bắt thằng con lêu lổng lúc nào cũng muốn trốn ông về. Hơn nữa, nếu ông không làm thì cả ngày qua Minh Đăng đã nghĩ làm để ở bên cạnh con bé đó. Thật đáng trách! Và điệu bộ của Minh Đăng bây giờ khiến ông cảm thấy càng tức hơn.

-Là một cô gái rất thú vị.

Minh Đăng vẫn dựa người vào chiếc ghế xoay với vẻ hời hợt, anh trả lời người cha bằng giọng điệu thản nhiên, khoe môi cổ nhoeo thành nụ cười đều nhất có thể để tô thêm nét “thú vị” cho câu nói vừa rồi. Đăng đã biết thể nào người cha độc tài của mình cũng sẽ hỏi về vấn đề này nên đã cố tình ngồi lại đây thêm một chút nữa để giải đáp cho ông. Tuy ngoài miệng đang cười đều là thế nhưng trong cổ họng Đăng đang dấy lên một vị đắng khó tả, rốt cục thì ba của anh vẫn chưa bỏ được cái cách dạy con rất độc. Đó là con cái nói mà không nghe thì sẽ mượn bọn giang hồ để thay mặt dạy dỗ nó. Nhiều khi Minh Đăng tự hỏi không biết mình có phải là con ruột của ba không mà tại sao ông lại có thể đối xử với anh như thế? Thật nhạt nhẽo và vô vị...

-Dẹp ngay mấy đứa con gái nhỏ nhăng đó đi rồi tập trung vào công ty. Biết chưa?

Giọng nói có chút bức dọc, ông Sang nhìn đứa con trai với bộ mặt không hài lòng khiến cho những vết chân chim ở khóe mắt nhăn lại trông thật đáng sợ. Ông luôn muốn Minh Đăng lúc nào cũng vui đầu vui cổ vào công việc mà không để cho đứa con trai có một chút gì đó gọi là thanh thoi. Có thể, ông mới có thể yên tâm là tất cả tài sản của công ty sẽ lọt vào nhà ông mà không mất đi đồng nào sau khi Minh Đăng lên chức chủ tịch. Vậy mà thằng con ấy nào có biết nghĩ cho tương lai, tối ngày chỉ biết đàn diều rồi lêu lổng với các cô gái.

- Con đã vì ba mà từ bỏ cả ước mơ rồi, vậy nên đừng đòi hỏi thêm bất cứ điều gì nữa.

Minh Đăng đột nhiên to tiếng khiến ông Sang giận tím mặt, đôi mắt Đăng hằn lên những tia lửa chẳng thua gì ông Sang lúc này.

-Mày nói thế mà nghe được à?

-Lần sau đừng sai bọn giang hồ đến bắt con nữa, nếu con muốn, con sẽ tự về, để người ngoài biết được CEO của Hoàng Minh bị chính người cha sai du côn đến đánh thì vui lắm đấy... Con đi trước đây. Đối tác đang chờ con.

-Mày ...

Vẫn cái nụ cười nửa miệng đang ngự trị trên khóe môi, Minh Đăng cố dụ giọng kiềm chế cơn giận của mình, chẳng thèm đợi đến khi ông Sang nói hết câu anh đã đứng lên hai tay rút túi quần đi ra ngoài với bộ dạng hời hợt, đôi mắt vẫn giữ nguyên những tia nhìn giận giữ cho đến khi những bước chân dài chạm đến cánh cửa màu nâu đỏ của căn phòng...

-Đối tác của mày nói là Phong Cường phải không? Tại sao lại là Phong Cường?

Minh Đăng quay nửa người lại, đôi mắt anh đã bớt đi phần nào những tia nhìn giận dữ nhưng thay vào đó là những ánh nhìn thách thức, nụ cười đáng ghét kia vẫn chưa tắt mà còn tăng thêm nét thú vị hơn. Minh Đăng đặt lại câu hỏi đầy ẩn ý khiến cho người đàn ông đang ngồi trong phòng họp lúng túng ra mặt.

-Đúng, là Phong Cường, tại sao lại không thể chứ?

Trong khi đó ở tầng mười của công ty, ông Cường đang ngồi trên chiếc ghế salon để chờ đối tác tại phòng tiếp khách. Hoàng Minh là một công ty được xếp vào trong số các công ty lớn và thịnh vượng nhất trong nước, lần này nếu kí kết hợp đồng thành công thì chắc chắn công ty Phong Cường của ông cũng sẽ thu về một lợi nhuận không hề nhỏ, thậm trí còn có thể mở rộng ra ở một số lĩnh vực khác nếu như được Hoàng Minh hỗ trợ. Vì thế ông Cường không có lí do gì mà không cố gắng hết sức để kí kết hợp đồng với công ty này. Nhưng có điều ông vẫn còn đang khuất mắc không biết vì sao mà một công ty lớn như thế lại để ý và yêu cầu hợp tác với Phong Cường? tuy công ty của ông đang trên đà phát triển nhưng lại không bằng Hoàng Minh về tất cả mọi mặt và còn một điều khiến ông lo ngại... rất lo ngại về Hoàng Minh nhưng chẳng thể nào nói ra cũng chẳng muốn nghĩ tới, ông cứ ngồi đó, nhâm nhi tách trà với điệu bộ thật dăm chiêu và lặng lẽ.

Ngồi bên cạnh ông Cường là Tiến Hào, anh hơi lo lắng và hồi hộp khi hôm nay là ngày đầu tiên đi theo dự định để làm quen với công việc kinh doanh, trong lúc Hào đang suy nghĩ không biết làm sao để có những biểu hiện tốt vào ngày đi thảo luận kí kết hợp đồng đầu tiên của mình thì chiếc điện thoại trong túi rung lên một hồi chuông ngắn, là âm báo có tin nhắn khiến anh nhăn mặt nhưng chẳng thèm lười ra đọc cũng biết người đó là ai. Hào nhấp một ngụm trà nhỏ rồi vội vàng đứng lên theo ông Cường khi thấy người của Hoàng Minh xuất hiện.

Đó là một chàng trai rất lịch lãm, đôi chân dài sải những bước đi thật kiêu ngạo, cả con người toát ra một phong thái tự tin như đã dày dặn kinh nghiệm trên thương trường bao nhiêu năm. Tiến Hào vội cúi người chào khi chàng trai kia đang bắt tay với dự định mình rồi ngồi vào chiếc ghế đối diện với cái bắt chéo chân cũng kiêu ngạo nốt. Đây là CEO nổi tiếng khó tính của Hoàng Minh sao? Trông phong thái thật điềm đạm, chỉ có điều anh ta còn quá trẻ, có thể độ tuổi cũng chỉ ngang ngửa với Tiến Hào mà đã được ngồi vào vị trí này thì thực sự là rất đáng ghen tị.

Chung ý nghĩ với Tiến Hào, ông Cường cũng khá ngạc nhiên khi CEO của Hoàng Minh còn quá trẻ, liệu có thể thực hiện được cuộc kí kết hợp đồng quan trọng như thế này không? Nhưng chỉ vài giây sau ông đã bị những lời nói sắc bén mang tính đàm phán của chàng trai làm cho ngạc nhiên thực sự. Tuy cậu ta còn trẻ nhưng thái độ rất quyết đoán, chừng chạc trong từng lời nói và hành động. Những yêu cầu và ý kiến của cậu ta rất hợp lí và chặn chẽ, hầu như tất cả những vấn đề mà cậu ấy đưa ra đều có lợi cho cả hai bên khiến cho ông chẳng cần có thêm bất cứ ý kiến nào nữa. Chỉ có điều đến phút cuối, chàng CEO này đã đưa ra một yêu cầu hết sức kì lạ khiến cho cả ông và Tiến Hào ngạc nhiên đến nỗi gần như là đứng hình.

[c]oOo

Những giọt mưa như lúc càng nặng hạt, chỉ mới đầu giờ chiều mà trời đất đã âm u chỉ còn những mảng

sáng ít ỏi le lói qua từng kẽ mây. Trước cổng trường Hernman, có một chiếc ô tô đen bóng đã đậu sát vỉa hè từ bao giờ, dường như chủ nhân của nó đã đến đây để chờ ai đó lâu lắm rồi. Trong chiếc ô tô đó, đôi mắt âm u của Minh Đăng chợt sáng lên khi nhìn thấy bóng dáng của cô gái có mái tóc màu nâu dễ bước ra khỏi cổng trường. Đúng như anh nghĩ, Thiên Thy lúc nào cũng thích đội mưa mà chẳng thèm lấy bất cứ thứ gì che đi mái đầu và cơ thể đang dần thấm ướt. Đăng nhanh chóng bẻ lái đến gần và muốn kéo cô gái ngang ngược kia vào xe thật nhanh nhưng chiếc ô tô chưa kịp qua đường bên kia thì đã có một cậu học trò nào đó chạy lại và bung dù che cho Thiên Thy. Hai người họ đứng lại nói với nhau điều gì đó rồi Thy bước đi thật nhanh còn cậu bạn kia vội theo sau hướng dù che cho cô. Nếu Đăng không lầm thì đó chính là cậu em mà anh đã gặp nơi quán cà phê hôm trước. Minh Đăng chậm rãi lái xe theo sau Bảo Duy và Thiên Thy, đôi mắt anh lại trở về với nét trầm mặc, buồn đến khó tả. Thì ra cậu em đó lúc nào cũng theo sát Thiên Thy và chăm sóc cho cô ấy như thế sao? Từ lúc anh bị ba tống cổ sang nước ngoài để dồn vào đầu những thứ anh cho là nhạ nhẽo? Đó là một thời gian dài! Bỗng chốc Minh Đăng có cảm giác rất tệ, tệ đến khó chịu. Có cái gì đó gọi là nhạ nhẽo và vô vị lại bủa vây lấy anh... Càng nhìn hai người họ đi bên nhau là anh lại càng cảm thấy bất lực, chỉ muốn đi ngang qua và kéo Thiên Thy vào ô tô rồi chạy đi mất vút để thoát khỏi cái thế giới mù mịt này. Nhưng chỉ vài giây sau, Minh Đăng đã tự bật cười cho cái suy nghĩ điên rồ của mình, đôi mắt anh tối sầm lại rồi nắm chặt lấy vô lăng và phóng đi thật nhanh trong chiều mưa ướt át, những bánh xe đi qua vũng nước khiến chúng bắn vào hai con người đang đi trên vỉa hè làm bộ đồng phục trắng tinh của họ trở nên nhem nhuốc. Liếc mắt qua tấm kính chiếu hậu, Minh Đăng thấy cậu em phía sau đang chửi rủa chiếc ô tô mà anh đang lái, còn cô gái thì đứng yên như phỗng nhìn theo. Hai người họ cứ thế mờ dần mờ dần trong làn mưa giăng kín lối.

Ngôi biệt thự màu trắng cuối cùng cũng đã hiện ra trên khu đất trống, nhưng giọt mưa cũng đã thưa dần không còn nặng hạt như lúc này. Minh Đăng bước xuống xe rồi đóng mạnh cánh cửa, anh lại gần chiếc cổng rồi vươn tay bấm chuông, khuôn mặt mang theo nhiều tâm trạng thật khó tả. Chiếc chuông cửa được nhấn lần thứ hai thì có một người phụ nữ từ trong nhà bước ra. Bà ăn vận quyền quý nhưng trong lòng thầm rửa kẻ nào trời mưa mà đến nhà người khác thế này. Đến lúc mở cánh cổng ra, bà không khỏi ngạc nhiên nhìn cậu thanh niên đang đứng trước mắt với nụ cười khó hiểu.

-Bà Mỹ, bà nhớ tôi chứ?

24. Chương 24 : Hiểm Nguy Tìm Đến

Những hạt mưa đã trở về với trạng thái lấm tẩm, rơi xuống trên bờ vai ai đó một cách nhỏ nhẹ và bao phủ đôi mắt màu café khiến cho người khác nhìn vào cảm thấy âm u và một chút sợ hãi. Cụ thể chính là bà Mỹ lúc này...

-Cậu... sao cậu lại đến đây?

-Có thể mời tôi vào nhà được không?

Bà Mỹ lúng túng mở to cách cổng rồi đứng qua một bên nhường lối cho Minh Đăng đi vào, khuôn mặt bà vẫn phẳng phất nét bất ngờ, sợ hãi nhưng tận đáy mắt sâu có chút gì đó gọi là cảm hờn. Bà Mỹ thận trọng ngồi vào ghế, mắt vẫn luôn quan sát chàng trai ngồi đối diện với vẻ dè chừng.

-Cậu chủ... cậu đến tìm tôi... có việc gì sao?

-Bà không còn làm việc cho gia đình tôi, nên đừng gọi là cậu chủ nữa...

Minh Đăng ngồi bắt chéo chân ở chiếc ghế đối diện, đôi mắt anh vẫn âm u khó hiểu như lúc vừa đến nhưng đang ngầm quan sát từng sắc thái của bà Mỹ một cách kĩ càng...

-Tôi đến đây là muốn hỏi bà một việc, không biết bà có thể giúp tôi không?

-Cậu muốn hỏi tôi chuyện gì?

-Đứa con trai út của bà hiện đang ở đâu?

Đôi mắt màu café vẫn đang dò xét người phụ nữ từng chút một và khẽ chau mày lại khi thấy thái độ bối rối đến hoảng sợ của bà ta.

-C.ậ..u ... cậu... tại sao cậu lại hỏi nó?

Bà Mỹ có vẻ đang rất lúng túng, cơ hàm bà dường như đã cứng lại, phát âm thật khó khăn...

-Sau tại nạn kinh hoàng đó, tôi đã cố tìm cậu bé ấy mà không được. Tôi cứ ngỡ bà đã đem cậu ấy về nuôi nhưng tôi đã lầm.

-Đúng, tôi đã không gặp nó từ ngày đám tang của người đó. Xin lỗi cậu..thật lòng mà nói bây giờ tôi cũng không biết nó còn sống hay...

Minh Đăng nheo mắt lại, anh không biết có nên tin vào những lời bà Mỹ nói hay không, trông bà ta có vẻ gì đó gọi là không thành thật...

-Tôi vẫn luôn hy vọng tìm được cậu bé ấy để bù đắp cho những mất mát mà cậu bé đã phải chịu đựng... Nhưng tại sao bà không mang cậu bé ấy về ở cùng? Tại sao có thể bỏ rơi con trai của chính mình cơ chứ?

-Vì không muốn làm phiền chồng mới của tôi thêm nữa nên đã đưa nó vào trại mồ côi... Nhưng gia đình tôi tan nát như thế chẳng phải do Hoàng Minh các người sao? Bây giờ còn đến trách tôi ?

Bà Mỹ đột nhiên chuyển giọng, từ rụt rè sang mỉa mai và tức giận, đôi mắt bà phát ra những tia nhìn giận dữ thù hận thật rõ nét chứ không còn che giấu như khi nãy. Ngược lại với bà Mỹ, Minh Đăng vẫn tỏ ra bình thản nhưng trong lòng anh đang dậy lên một cơn sóng trào, anh chưa bao giờ nguôi giận khi nghĩ đến những việc mà Hoàng Minh đã làm...

-Bà đã bỏ rơi họ trong lúc khốn khó nhất... Bà có thể trách Hoàng Minh nhưng cũng đừng quên trách mình. Chú ấy đã rất vất vả trong khi đó bà lại bỏ đi lấy người đàn ông khác và sống sung sướng...

Khuôn mặt bà Mỹ giờ đây đã trở nên tím tái nhưng đôi mắt vẫn chiếu những tia nhìn -giận dữ không một chút ăn năn...

-Bà có chắc là không biết tin gì về con trai của bà chứ?

Minh Đăng cố tình nhấn mạnh hai từ “con trai” khiến cho bà Mỹ chau mày lại.

-Chắc!

-Thôi được, nếu bà không biết thật thì tôi sẽ tự giải quyết vậy. Có lẽ hôm nay đã làm phiền bà rồi.

Nói rồi Minh Đăng đứng lên và rời khỏi ngôi biệt thự trắng, bỏ lại bà Mỹ vẫn đang ngồi bất động trên chiếc ghế salon với tia nhìn phức tạp.

oOo

Trên con đường bên bờ sông Hàn, những giọt mưa cũng đang thưa dần không còn giăng kín lối như khi nãy. Ở đó người ta thấy có hai cô cậu học trò đi bên nhau mà như chơi trò đuổi bắt.

-Chị! Chị không sao chứ? Có chuyện gì sao?

Bảo Duy đánh cố gắng đi thật nhanh để sánh vai cùng với Thiên Thy, từ lúc chiếc xe chết tiệt đó đi ngang qua là Thiên Thy có những biểu hiện thật kì lạ, lúc đầu thì cứ y như người mất hồn nhìn theo chiếc xe ấy mãi mà không chịu đi, còn bây giờ thì đi rất nhanh như thể muốn chạy trốn ai đó vậy... Thật khó hiểu.

-Bảo Duy! Đến nơi rồi, em về đi...

-Chị! Hay là để em xin vào đó làm chung với chị nha..

-Bảo Duy!!!!!! - Thiên Thy nhăn mặt khó chịu

-Thôi, thôi, hiểu rồi. Em về! được chưa, đi làm xong nhớ về nhà ngay đó! không được đi lang thang đâu.

-Biết rồi.

- Bye bye chị ^^

Bảo Duy tươi cười vẫy tay chào Thiên Thy rồi vui vẻ bước đi như chưa hề có chuyện gì xảy ra... Thật khác với vẻ bất cần, ghen tuông mà sáng nay cậu em đã lấy nó ra để hù Thiên Thy một phen hú vía... Nhưng

điều khiến Thiên Thy thấy lạ là cậu ấy vẫn có thể vui vẻ bình thường sau khi bị từ chối tình cảm sao? Lại còn “không có ý định bỏ cuộc” nữa... Đúng là sự ngang ngược và cố chấp của tuổi mới lớn mà...

Thiên Thy nhẹ lắc đầu rồi bước vào Ciao café, cô thay bộ đồng phục và nhanh chóng bị công việc lôi cuốn. Hôm nay có khá nhiều nhân viên xin nghỉ trong đó có Trúc Anh nên Thiên Thy rất bận rộn, nhưng cũng may hôm nay trời mưa nên quán không đông khách như mọi ngày.

Lúc đi qua chiếc đàn piano trắng được đặt trên bậc tam cấp, Thiên Thy đã vô thức dừng lại và ngắm nghía nó rất lâu. Nó làm cô nhớ đến Minh Đăng, nếu như lúc này Thiên Thy không nhìn lầm thì rõ ràng người lái chiếc ô tô đen kia rất giống Đăng, Lúc đi ngang qua người đó đã cố tình lái vào vũng nước để chúng bắn vào người cô và Duy. Nhưng nếu đó là Minh Đăng thật thì tại sao anh lại làm như thế chứ? Hay là do đầu óc Thiên Thy lú lẫn vì ám ảnh nụ hôn ấy quá rồi nên nhìn ai cũng thấy giống Đăng??? Chết bầm!

-Em ơi! Cho anh một ly capuchino.

Tiếng gọi của một chàng khách ngồi gần đó đã đánh thức Thiên Thy khỏi mơ suy nghĩ lờ mờ của mình, cô nhanh chân chạy vào quầy và chỉ vài phút sau đã mang ra một ly capuchino nóng ấm thơm ngon...

-Của quý khách đây, chúc quý khách ngon miệng.

-Thanks người đẹp nha!

Lờ qua cái nháy mắt trêu chọc của tên khách có chiếc khuyên ở mũi, Thiên Thy đi thẳng vào trong quầy và tập trung vào công việc, chẳng thèm để ý đến hán dù chỉ là một lần. Trong khi đó, anh chàng lẻo miệng kia lại không rời mắt khỏi Thiên Thy lấy một giây, đôi mắt ánh lên tia nhìn thích thú man rợ.

Trời nhanh chóng sập tối, cơn mưa cứ rả rã hoài mà chẳng chịu dứt, quán vắng khách nên đành đóng cửa mặc dù mới hơn tám giờ rưỡi.

Thiên Thy đang đi dạo trên con đường vắng dưới ánh đèn vàng chiếu xuống yếu ớt.

Đúng là mùa bão, cả ngày hôm nay chỉ có vài giọt nắng ít ỏi, còn lại là chỉ toàn mưa với mưa. Thay vì than vãn về thời tiết như bao người khác, Thiên Thy lại cảm thấy thoải mái với cái se lạnh mà những cơn mưa mang về. Thy vốn dĩ là như thế, cô thích lạnh hơn thích ấm, thích mưa hơn thích nắng, nghe qua có vẻ kì cục nhưng nếu ai hiểu được thì chúng sẽ rất đơn giản...

-Em ơi, trời đang mưa sao em lại đi bộ một mình thế? Nhà em ở đâu? Lên xe anh chở nè...

Một tên con trai cười chiếc SH đỏ chói chẳng biết từ đâu lạng lại gần Thiên Thy, giọng điệu nham nhở với nụ cười cũng nham nhở nốt. Thì ra đó là tên khách hồi chiều cô gặp ở quán café. Thiên Thy nhận ra điều đó nhờ chiếc khuyên tai đang chiếu sáng le lói phát ra từ cánh mũi của hán .

-Ế, dừng ngại, lên xe đi anh chở về nè.

Tên thanh niên có khuôn mặt hám gái vừa cười nham nhở vừa kéo tay Thiên Thy vào gần mình bằng một lực mạnh khiến cô bất ngờ chao đảo ngã vào người hán, nhưng rất nhanh chóng Thy đã lấy lại thăng bằng đứng thẳng người dậy và hất mạnh cánh tay xăm xỏ kia...

-Thôi nào, anh có lòng tốt mà bé... thấy em đi một mình dưới mưa như thế này anh không nỡ...

-Có thật là anh sẽ chở tôi về không? – Thiên Thy ngây ngô hỏi hán với đôi mắt tròn xoe.

-Tất nhiên rồi...

Hán cười toe toét mà không giấu được vẻ đắc thắng, đôi mắt hán ánh lên những tia nhìn thèm muốn thật đáng sợ, miệng không ngừng nuốt nước bọt thầm nghĩ: “không ngờ con bé này trông bụi bụi mà cũng dễ dụ thật, nhìn “ngon” gớm”

-Cuộc đời đôi khi thật bất công...

Thiên Thy bật cười với giọng điệu mỉa mai khác hẳn với vẻ ngây thơ trước đó.

-Là sao?

-Tôi tự hỏi sao người ta lại thiên vị đến thế. Ngay cả bệnh đại ở chó còn có thể phát minh ra thuốc chữa vậy mà bệnh đại ở trai lại không có thuốc gì hết...

- Cái gì?

- Tôi đang tội nghiệp cho anh đấy, không hiểu sao? Mặc phải căn bệnh nan y không thuốc chữa. Là đại gái đấy, biết không?

Nói rồi Thiên Thy tiếp tục bước đi mặc kệ cho tên có chiếc khuyên ở mũi đang ngơ ngác chưa kịp tiếp thu hết những điều cô vừa nói. Đã lâu lắm rồi Thiên Thy mới lại có hứng thú “đâm” người bằng lời nói như thế. Trước đây nó cũng đã từng là một trong những thú vui “tao nhả” mà Thy hay lấy ra để chơi với những tên cả gan chọc tức cô. Sự tức giận và “độ hờ” của họ khiến Thiên Thy vui mắt. Vậy mà lần này cô còn chẳng thêm đứng lại để thưởng thức sự vui mắt đó, “đâm” người xong đã vẩy mông bỏ đi ngay không bận tâm đến nạn nhân như thế nào.

Nhưng đi chưa được năm phút, Thiên Thy đã phải đứng im như phỗng, chân tay trở nên bất động khi mà có một người ở phía sau đang dí sát mũi kim tiêm vào cổ cô. Phải, chính là hắn – tên đeo khuyên ở mũi... Hắn cầm trên tay một mũi kim trong đó chứa đầy máu và đang đâm hờ vào làn da mỏng của Thiên Thy, mùi tanh của máu từ trong ống tiêm sộc vào cánh mũi Thiên Thy khiến cô buồn nôn và khó chịu không thể tả.

-Một là mày ngoan ngoãn đi theo tao và sau đó nhiễm bệnh. Hai là nhiễm bệnh ngay bây giờ. Thích chọn cái nào?

Hắn vừa nói vừa rê chiếc kim đi một đường dài trên cổ của Thiên Thy, không còn cái giọng đều đều như khi nãy mà thay vào đó là giọng nói khề khề nghe thật kinh tởm.

Xem ra hôm nay Thiên Thy đã “đâm” “đúng” người rồi. Thật đáng sợ khi nạn nhân của cô là một kẻ ăn chơi nghiện ngập. Thy vẫn đứng im không hề muốn kháng cự, cô biết bây giờ hắn có thể chích mũi kim đó vào cổ mình bất cứ giây nào. Thy có thể nhiễm căn bệnh thể kỉ đó chỉ trong tích tắc. Lúc đầu Thiên Thy có hơi hoảng sợ nhưng đây không phải là lần đầu tiên Thiên Thy tiếp xúc với một con nghiện, cô nuốt nước miếng rồi thốt lên một câu ngắn gọn khiến hắn cũng phải giật mình vì ngạc nhiên.

-Chọn hai.

Tác giả : Thiên Thy của tôi – cô ấy vẫn còn rất ngông cuồng. Liệu chuyện gì sẽ xảy ra với kẻ ngông cuồng ấy đây??

25. Chương 25 : Tuyệt Vọng

Phải chăng cô đã quá tự tin vào bản thân lúc nào cũng có thể bảo vệ chính mình một cách tốt nhất? Hôm nay Thy mới biết mình cũng yếu đuối như bất kì cô gái nào khác, võ thuật chẳng thể giúp cô đánh bại nỗi sợ hãi của chính mình

Mưa vẫn cứ rơi lảm tãm và cũng chính vì những giọt mưa này đã khiến Thiên Thy chú quan đến ngông cuồng... Cô nghĩ những kẻ nghiện ngập thường rất sợ nước và hắn chẳng phải đang ở dưới mưa sao? Chắc chắn sẽ không chịu được lâu và chỉ cần hắn có dấu hiệu suy giảm thể lực, hay bàn tay cầm cây kim kia rời lỏng ra một chút thôi, Thiên Thy sẽ tấn công và “tấn” cho tên đó một trận no đòn ngay lập tức. Nhưng tên này lì hơn cô tưởng, bây giờ hắn vẫn còn đứng yên đó và hình như cơ thể vẫn đang rất bình thường, không một chút thay đổi...

-Mày chắc chứ...

Vẫn là cái giọng khề khề ghê sợ đó, Thiên Thy đã có đôi chút lung lay không còn bình tĩnh như lúc nãy. Mùi tanh nồng của máu trong ống tiêm khiến cô không thể chịu được nữa...

-Không...! Tao đổi ý.... Bây giờ mày muốn đi đâu?

-Hừm! Ngoan ngoan như thế có phải tốt không, dù sao tao cũng muốn lấy bệnh ày bằng cách khác kìa...

Lần này hần nói giọng cợt nhả pha thêm khề khề khiến Thiên Thy nghe mà da gà da ốc của cô cứ thi nhau nổi lên... Thiết tình là nếu không có cây kim ngay cổ thì Thiên Thy thề là khuôn mặt của tên này khỏi cần đi thẩm mỹ viện cũng sẽ bị biến dạng một cách ngoạn mục chứ đừng mong còn một cái răng trên miệng để làm cảnh... Với tính cách của cô thật khó mà bỏ qua cho những lời nói và hành động của hần... nhưng cũng đành bấm bụng không được kháng cự chỉ vì cây kim nhỏ xíu kia. Chết bầm!

Sau một lúc chật vật với cây kim tiêm và đứa con gái bướng bỉnh, tên có chiếc khuyên ở mũi cũng đã lôi được Thiên Thy vào một quán bar gần đó hay còn gọi là hộp đêm. Những ánh đèn led và những điệu nhạc điên cuồng khiến đầu óc Thiên Thy muốn loạn hết cả lên, đã rất lâu cô không ghé vào những nơi này... thực sự là rất khó chịu nhưng vẫn cố để ý đến cây kim trên cổ. Nó vẫn cứ nằm ngay đó và không hề rời khỏi làn da mỏng dù chỉ một chút...Dù rằng Thiên Thy vẫn chưa hiểu vì sao hần lại đi đến quán bar nhưng cô nhất định thừa cơ hội khi cả hai hòa vào đám đông kia mà lật ngược thế bị động của mình...Nhưng có lẽ ý định đó không bao giờ thực hiện được khi mà hần đã đẩy cô lên dãy cầu thang xoắn và đi vào căn phòng nằm trên dãy hành lang. Căn phòng được tách biệt với cái sàn nhảy nhí nhố ở dưới kia. Không lẽ đây là nơi để hần làm điều đó sao? Mơ đi! chỉ cần một khi cây kim kia rời khỏi cổ Thy thì linh hồn của hần cũng sẽ rời khỏi hần mà đi. Thiên Thy cá đấy!

Nhưng lúc hần mở cánh cửa căn phòng đó ra Thiên Thy dường như chết đứng, khắp căn phòng la liệt những tên nghiện ngập. Kẻ thì nằm trên ghế, người thì nằm trên bàn, đứa thì nằm nửa người trên ghế nửa người trên bàn... Còn ba bốn tên đang phê ở dưới đất. Rượu đỏ, rượu vàng, bia bọt, tiêm chích, thuốc lắc, bỏ đà vương vãi khắp nơi. Bọn chúng nằm vắt vẻo lên người nhau không phân biệt nam nữ, kẻ nào cũng mang khuôn mặt ngây ngốc, chân tay tự quờ quạng khắp thân thể mình...và lên người nhau. Tất cả đều ngất ngậy trong chất trắng và làm những trò thỏa mãn nhu cầu cá nhân trong căn phòng có ánh đèn mờ ảo.

Sau khi được tận mắt nhìn những cảnh tượng đó, Thiên Thy chỉ muốn hét toáng lên và chạy ra khỏi đó thật nhanh nhưng...

“CẠCH!”

Tiếng chốt cửa đã khiến cô giật nảy mình, ống kim tiêm nhọn hoắt dần dần buông tha cho làn da đang nhức nhối vì bị đâm hờ từ nãy đến giờ. Thiên Thy quay lại, chân tay bắt đầu run lên bần bật...Tuy không phải lần đầu tiếp xúc với những kẻ nghiện ngập nhưng đây là lần đầu tiên Thiên Thy phải chứng kiến cảnh tượng rùng rợn đến thế, cô đã bắt đầu mất bình tĩnh trong khi kẻ có chiếc khuyên ở mũi đang ngày càng lại gần cô hơn. Thiên Thy vừa lùi lại vừa run rẩy khi dưới nền đất chỉ toàn là mũi kim vút văng vượng. Hơn nữa nếu không khéo thì sẽ va vào những tên đang chìm đắm trong cơn mê đang quần quai dưới đất. Rất kinh tởm...

“Bình tĩnh, Thiên Thy! Mày phải thật bình tĩnh”

Nghĩ rồi Thiên Thy làm liều dơ chân đá cho tên có chiếc khuyên ở mũi một cái thật mạnh khiến hần ngã nhào ra đằng sau nhưng...

-Á ! - đồng thời Thy cũng bị tên khác nằm dưới đất nắm chặt cổ chân lại khiến cô giật mình hoảng sợ...

-Mày mang con này ở đâu về vậy? – một trong những tên say ở trên ghế đang loạng quạng ngồi dậy và hỏi “đồng bọn” của mình.

-Tĩnh rồi thì giúp tao giữ nó lại coi. Mẹ kiếp, con gái gì mà khoẻ như trâu...- hần vừa nói vừa lồm cồm bò dậy.

-Không thấy tao đang giữ nó à. Mất mày đuôi sao? - Tên đang nắm chân Thiên Thy cũng lên tiếng với giọng ngái ngủ...

“Phập”

-Á . Con này, mày muốn chết à?

Thiên Thy tuy đang rất sợ nhưng cũng cố gắng thoát khỏi bàn tay đang nắm chặt lấy cổ chân mình, cô nhanh chân đạp vào tay hần một cái đau điếng rồi liều mạng chạy thật nhanh qua những mũi kim đi ra

cánh cửa nhưng đã bị tên có chiếc khuyên ở mũi tát một cái thật mạnh ở má khiến Thiên Thy ngã xuống nền đất lạnh lẽo. Cô vội vàng nhìn xuống đất, cũng may chưa trúng vào cây kim nào đang nằm dưới đó...

-Tụi bay tỉnh lại hết coi...để chào đón đồng bọn mới nào...hé hé.

Tên đeo khuyên ở mũi vừa nói vừa cười nham nhở, đáng sợ hơn là đôi tay hằn đang từ từ cởi những khuy áo để lộ bộ ngực gầy guộc trông thật kinh hãi.

-Ế, người mới thì phải “chơi” tập thể chứ mày! - Một tên đầu đỏ đang nằm dưới đất cũng cởi trần đang từ từ bò dậy rồi cất tiếng lên và được hưởng ứng nhiệt tình.

-Chuẩn mày!

-Chuẩn đến vi khuẩn cũng phải gật gù...

-Đúng ! “chơi” tập thể êêêê!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

-Bọn mày chỉ được cái có mới nói cũ – một ả tóc vàng hoe đang phì phèo điều thuốc ngồi trên ghế bắt chân chữ ngũ nhìn bọn trai với đôi mắt chán đời.

Hình như đa số bọn chúng đã tỉnh lại sau cơn mê và tất cả những thằng con trai ở trong đó đều lại gần Thiên Thy như những con sói hoang đói khát lâu năm khiến cô sợ hãi tột độ, đôi tay đã bị hai kẻ ngồi kế bên giữ chặt đến đau điếng, còn chân thì không ngừng dẩy dựa nhưng đã sớm bị những kẻ khác ấn chặt xuống nền đất lạnh lẽo.

Bỗng chốc có những giọt nước mắt vô thức lăn dài xuống má... Không lẽ cuộc đời Thy lại kết thúc như thế này sao? Từ lúc sinh ra cô còn chưa nếm trải được mùi vị hạnh phúc. Tự nhiên Thiên Thy cảm thấy nhớ mẹ vô cùng dù cô chưa một lần được gặp mặt bà, nếu mẹ còn sống chắc chắn cô sẽ không như thế này...Chẳng có ai trên đời này bảo vệ Thiên Thy cả. Không một ai... À không! Hình như là có, có một người... Bất giác trong đầu Thy hiện lên hình ảnh của một người con trai nào đó đã kéo Thy vào lòng và thay cô xử tên muốn giết cô... Người đó là ai mà đã từng nắm tay Thiên Thy thật chặt rồi đá tên muốn giết cô cho đến khi hắn gần chết? Người đó là ai mà đã bế Thy đi trên cát mịn rồi đặt lên môi cô nụ hôn đầu đời? Người đó là ai mà bao ngày qua trong đầu cô chỉ có mỗi hình ảnh của người đó? Người đó là ai? Phải rồi, là Minh Đăng!

Có lẽ, người mà ta nhớ đến trong lúc gặp nguy hiểm nhất cũng chính là người quan trọng với ta nhất. Chỉ có những lúc ấy ta mới biết người quan trọng đối với ta nhiều đến cỡ nào.

-Hé hé để xem bây giờ mày có còn dương mặt lên mà khinh bỉ nữa không? Bệnh đại ở trai?? Bây giờ tao sẽ ày nếm cái bệnh đó...

-Rồi mày sẽ giống như tụi tao thôi, ngoan ngoãn mà ngồi yên cho các anh “hưởng” đi em....

-Ngồi yên nào, yên nào, yên nào...

Tất cả lũ trai đều bao vây Thiên Thy khiến cô chóng mặt, những bàn tay nhơ nhớp cứ muốn đụng chạm vào cô. Càng dẩy dựa, Thiên Thy càng bất lực, hai hàng nước mắt rơi lã chã trên gò má không ngừng tuôn... Đầu óc Thiên Thy dần trở nên tê dại, miệng cô vô thức gọi thầm tên anh trong vô vọng... Và rồi, chuyện gì đến rồi cũng đến, tên có chiếc khuyên ở mũi bắt đầu cởi chiếc nút đầu tiên trên áo Thiên Thy khiến cô giãy nảy lên òa khóc.

-MINH ĐĂNG!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

“RẦM RẦM RẦM”

-Mẹ kiếp! thằng c.h.ó nào đang đập cửa ngoài kia vậy...

“RẦM RẦM RẦM RẦM”

-Mặc kệ nó, tiếp tục đi...

“RẦM RẦM RẦM”

-*** ** có khi nào là công an không?

“RẦM!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Tiếng phá cửa mạnh bạo khiến cho lũ trai thất kinh quay người lại nhìn, ở đó có một chàng trai đang vội vã chạy vào...

-THIÊN THY!

Sau một giây hoảng loạn nhìn khắp quanh phòng, ánh mắt Minh Đăng cũng đã chạm phải cô gái ngồi dưới đất đang bị mấy tên trai kìm kẹp... Phút giây đó anh thèm là chỉ muốn giết chết hết tất cả những tên mà anh nhìn thấy, tất nhiên là trừ Thiên Thy ra. Minh Đăng nóng nảy bước thật nhanh về phía bọn trai chết tiệt kia nhưng anh đã khựng lại vì tiếng hét thất thanh...

-ĐÚNG IM!!!!!!

Thiên Thy vừa hét xong là hàng chục cây kim tiêm được ném ra ngay chỗ mà Minh Đăng đang đứng... Là tên đeo khuyên ở mũi đã làm điều đó. Hắn to giọng quát về bực tức...

-Mẹ kiếp! Mày là thằng nào? Nếu muốn sống yên thân thì...

Nhưng hắn chưa kịp nói xong thì đã bị hành động của Minh Đăng làm cho đứng hình, anh đá văng những cây kim tiêm ra chỗ khác rồi tiến lại gần hắn nhanh như chớp, nắm đầu và nện những cú đấm trời giáng vào mắt, vào mặt, vào bất cứ chỗ nào là của hắn rồi đá thật mạnh vào bụng khiến hắn ngã ngửa lên chiếc bàn gần đó rồi lăn xuống đất lộn vài vòng... Những tên còn lại thấy vậy thì đều đứng lên chuẩn bị thế võ mèo nhưng chỉ vài giây sau tất cả đều tán loạn lên và chạy nhốn nháo ra khỏi phòng vì nghe thấy tiếng hét ầm ĩ ở dưới sàn nhảy. Cảnh sát đến...

Căn phòng chẳng mấy chốc chỉ còn lại Thiên Thy và Minh Đăng, anh vội chạy lại gần cô nhưng lại bị chính Thy dùng tay đẩy ra thật mạnh... Khuôn mặt Thiên Thy vẫn cứ đầm đìa nước mắt, chân tay run lên cầm cập khiến Minh Đăng trông mà thấy xót xa...

-Thiên Thy!

-Tránh ra!

-Thiên Thy! Mọi chuyện ổn rồi...

-ĐI ĐI!!!!!!!!!!

Thiên Thy vừa quát vừa khóc nức lên, cô cố gắng gượng dậy nhưng đôi chân đã trở nên tê liệt từ lúc nào... Lần đầu tiên Thiên Thy cảm thấy tủi nhục đến thế... Một đứa con gái đầy ngạo mạn như cô mà bị người khác nhìn thấy cảnh tượng đó quả thật là điều không thể nào chấp nhận được... Tại sao mọi chuyện lại trở nên nông nổi này cơ chứ... Tại sao Minh Đăng lại nhìn thấy cô trong hoàn cảnh đó chứ. Càng nghĩ Thiên Thy càng khóc, vô tình càng làm cho ai đó cảm thấy xót xa tội độ.

- Thiên Thy! Đừng đẩy anh...

Minh Đăng vừa nói vừa nhẹ nhàng ôm Thiên Thy vào lòng, anh cố gắng ép đầu cô vào ngực mình để Thy có thể cảm nhận được sự an toàn, và lần này cô bé ngang ngược kia đã ngồi ngoan ngoãn trong lòng anh, không đẩy anh ra nữa. Đôi mắt Thy trở nên ngây dại đến vô hồn... sự việc lúc này quả thật là một cú shock lớn đối với cô. Thật kinh khủng! Phải chăng cô đã quá tự tin vào bản thân lúc nào cũng có thể bảo vệ chính mình một cách tốt nhất? Hôm nay Thy mới biết mình cũng yếu đuối như bất kì cô gái nào khác, vô thuật chẳng thể giúp cô đánh bại nỗi sợ hãi của chính mình. Bây giờ Thiên Thy không muốn nghĩ đến bất cứ thứ gì nữa, cô chỉ muốn được vòng tay ấm áp này ôm mình mãi không bao giờ buông, vậy nên cho đến khi vòng tay kia rời lỏng ra một chút là cô đã giật mình hoảng sợ...

Minh Đăng vẫn cứ ân cần nhìn Thiên Thy một cách trìu mến nhưng đầu đó vẫn còn vẻ xót xa, đôi tay anh nhẹ nhàng đóng lại hai chiếc nút áo đầu tiên của Thiên Thy khiến cô ngỡ ngàng đến thẹn thùng vội quay mặt đi...

-Chúng ta rời khỏi đây thôi...

Nói rồi Minh Đăng nhanh chóng bế Thiên Thy rời khỏi căn phòng đáng sợ đó, đôi mắt cô vẫn cứ ngây dại trông thật xót xa. Lúc đi xuống chiếc cầu thang xoắn, Minh Đăng và Thiên Thy nhìn thấy lũ trai lúc này

đang đứng xếp hàng theo lệnh của mấy viên cảnh sát. Khi nhìn thấy chúng, thân thể Thiên Thy chợt run lên khiến cho vòng tay ai đó lại càng xiết chặt thêm, cô cúi mặt vào ngực Minh Đăng để không phải thấy những con người kinh tởm đó nữa...

- Hãy cho chúng hình phạt nặng nhất có thể.

-Vâng, tôi biết rồi...

Minh Đăng nói với một viên cảnh sát rồi nhanh chóng bế Thiên Thy vào chiếc ô tô đang đậu ngoài cửa, anh thắt dây an toàn cho cô rồi phóng xe đi thật nhanh trong làn mưa bay phất phới...

26. Chương 26 : Mất Mặt

“Hé hé để xem bây giờ mày có còn dương mặt lên mà khinh bỉ nữa không? Bệnh đại ở trai?? Bây giờ tao sẽ ày nếm cái bệnh đó...”

-Buông ra...

“Rồi mày sẽ giống như tụi tao thôi, ngoan ngoãn mà ngồi yên cho các anh “hưởng” đi em...”

-Minh Đăng!

“Ngồi yên nào, yên nào, yên nào, yên nào, yên nào...”

-Minh Đăng!!....KHÔNG!!!!!!!!!!!!!!

ĐỪNG ĐỪNG!!!

Tiếng sấm chớp rạch ngang trời cũng là lúc Thiên Thy choàng tỉnh giấc, cô ngồi bật dậy thở hổn hển với vẻ sợ hãi, ngoài trời đang mưa là thế nhưng người Thiên Thy nhể nhại mồ hôi. Thy nhìn quanh quất căn phòng rồi dừng lại ở bức ảnh to dùng được treo trên tường. Là hình của Minh Đăng, phải rồi, là Minh Đăng, người mà cô liên tục gọi tên trong cơn ác mộng. Những chuyện kinh khủng lúc tối vẫn cứ ám ảnh Thy ngay cả trong giấc mơ. Bất giác Thy vô thức đặt chân xuống giường, tìm kiếm vòng tay đã chở che, bảo vệ và cho cô sự an toàn trong lúc hiểm nguy nhất.

Ngoài phòng khách, Thiên Thy thấy Minh Đăng đang nằm ngủ trên ghế sofa. Chiếc ghế chẳng đủ chỗ để cho đôi chân dài của anh duỗi ra thoải mái nên phải co lại, trông đáng nằm thật khó chịu. Tất cả chăn gối Đăng đều nhường cho Thiên Thy, lớp áo mỏng dài tay không đủ làm Đăng ấm nhưng vẫn cố nhắm mắt cho qua đêm. Minh Đăng vừa mới chập chờn vào giấc ngủ khó chịu được vài phút thì đã bị đánh thức bởi cái gì đó đang nhẹ nhàng kéo áo anh. Nhú mảy khó chịu tỉnh giấc, Minh Đăng được phen ngạc nhiên thực sự khi ‘cái gì đó’ đang nhẹ nhàng kéo áo anh chính là Thiên Thy, chẳng biết Thy đã ngồi dưới đất từ lúc nào...

-Thiên Thy! Sao em lại ngồi đây?

Minh Đăng choàng người dậy lo lắng hỏi cô bé nhỏ nhắn đang ngồi bó gối dưới đất.

- Em không ngủ được sao? Hay là đói bụng? Để anh đi làm đồ ăn nhé...

Đáp lại những câu hỏi vồn vã của Minh Đăng chỉ là cái lắc đầu nhẹ của Thiên Thy với đôi mắt buồn ngầy ngầy.

-Vậy tại sao em ngồi đây?

-Sợ!

Minh Đăng dần hiểu ra vấn đề, anh nghĩ Thiên Thy vẫn còn bị những chuyện lúc tối ám ảnh...

-Ôm!!!

-Sao?? - Minh Đăng bối rối...

-Ôm!

Có lẽ Thiên Thy của lúc ấy đã để cho cảm xúc thực sự điều khiển tất cả con người mình, không hề màng đến lí trí, chỉ vô thức làm theo những gì trái tim mách bảo.

“ Sợ, ôm” không lẽ Thiên Thy đang muốn được anh ôm vào lòng? Có lẽ cô ấy vẫn chưa bình tâm lại được sau cú shock khủng khiếp đó và đang cần một vòng tay che chở để lòng được bình yên...

Hiểu ra lý do cho tất cả những hành động và lời nói lạ lùng của Thiên Thy, Minh Đăng liền đứng lên và nhanh chóng bế Thiên Thy vào phòng ngủ, anh nhẹ nhàng đặt cô xuống giường rồi nằm sát bên cạnh và ôm Thy vào lòng thật chặt, thật ấm. Một lần nữa, cảm giác an toàn lại bao trùm lấy Thiên Thy, cô an tâm rúc rúc mặt mình vào khoang ngực của Minh Đăng rồi dần chìm vào giấc ngủ sâu trọn vẹn.

Còn Minh Đăng vẫn nằm đó, đôi tay đang ôm Thiên Thy mà lòng lại dâng lên một nỗi xót xa. Thì ra Thiên Thy ngang ngược, ngông cuồng khi bị tổn thương là sẽ yếu đuối và ngoan ngoãn như thế này sao? Sẽ cần một vòng tay để ôm trọn cô vào lòng...

Nếu lúc tối Đăng không lái xe ngang qua con đường đó thì sẽ không thể thấy Thiên Thy đang bị một tên cầm kim tiêm chích vào cổ và dọa nạt, khi thấy họ vào quán bar anh đã điên cuồng đi vào theo và lục tung cái hộp đêm đó đồng thời báo luôn cả cảnh sát đến để tìm giúp. Cũng may Đăng đã nghe thấy người – nào – đó hét tên mình ở trong căn phòng gần đó khi chạy ngang qua hành lang mờ ảo và có mặt kịp thời...

Minh Đăng đưa Thiên Thy về nhà mình là do anh không muốn cô ở trong căn nhà đó chút nào. Nhớ đến người phụ nữ đang ở chung nhà với Thy, Đăng mới biết bao năm qua Thy đã rất khổ sở và chịu đựng khi phải sống chung với mụ dì ghê ngay cả con để còn hắt hủi hưởng chi là con riêng của chồng...

Đăng đưa tay nhẹ nhàng vuốt dọc theo cánh mũi thanh tú của Thy, vào đôi má đang say giấc nồng, chạm nhẹ tay lên bờ môi chúm chím, ở đó, anh đặt lên một nụ hôn rất nhẹ, rất êm và cũng rất lâu...

oOo

Bình minh đến, từng giọt nắng đã len lỏi qua những đám mây và chiếu xuống nhân gian , chui tọt qua ô cửa sổ, nhảy nhót trên đôi mắt ngủ mê khiến nó nhú lại, chậm rãi mở ra và...

Chớp mắt lần thứ nhất...

“thình thịch”

Chớp mắt lần thứ hai...

“Thình thịch”

Chớp mắt lần thứ ba...

“Thình thịch”

Cái... cái... cái gì thế này? Chuyện gì đang xảy ra đây, kiểu gì mà Thiên Thy vừa mở mắt ra là đã thấy khuôn mặt thanh tú của Minh Đăng đang ở sát bên cạnh khuôn mặt mình?. Lúc đầu Thy cứ ngỡ chỉ là ảo tưởng nên mới chớp mắt lia lịa để cái hình ảnh trước mắt mình biến mất, nhưng càng chớp mắt, tim càng đập mạnh và đập như chưa bao giờ được đập...

Không những cái hình ảnh trước mắt Thy là người thật mà người đó còn đang ôm cô ngủ ngon lành, nhìn lại dáng nằm của cả hai mà Thiên Thy đỏ mặt như quả cà chua. Thy đang gối đầu trên tay Minh Đăng và cánh tay còn lại của Đăng thì đang ôm ngang qua người Thiên Thy , đôi chân cô bây giờ mới có cảm giác tê cứng lại vì bị chân của Minh Đăng đè lên quá lâu. Nói tóm lại cho dễ hiểu là Thiên Thy bây giờ không khác gì cái gối ôm của Đăng vậy, từ đầu đến chân đều bị anh ôm kín mít...

Nhìn lên khuôn mặt Minh Đăng anh vẫn đang ngủ ngon lành, hơi thở đều nhưng nóng ẩm phả vào mặt Thiên Thy khiến tim cô lại được dịp “đình công” đập liên hồi. Nhưng nói gì thì nói mà phải công nhận Minh Đăng có khuôn mặt rất đẹp, những đường nét sắc cạnh không thể lẫn vào đâu được. Đôi môi mỏng tuy có chút thâm nhưng rất quyến rũ, nhìn là chỉ muốn chạm vào mà thôi... Thiên Thy cứ nhìn như thế cho đến khi không chịu nổi nữa thì...

“BỊCH”

-Hơ! Hơ! Có chuyện gì thế? Ui da! Đau đầu quá!!!! Thiên....

Minh Đăng bị đá văng xuống đất mà không hay biết gì, đầu óc anh quay cuồng lại tưởng động đất nên điều đầu tiên anh nghĩ đến là Thiên Thy nhưng ai nào ngờ...

-THIÊN GÌ MÀ THIÊN? AI CHO ANH NGỦ CHUNG VỚI EM HẢ? ĐỒ BIẾN THÁI! ĐỒ CHẾT BẮM...

Tuy là đang tức xì khói nhưng Thiên Thy thấy vui mắt vì cái mặt ngu ngu của Minh Đăng đang ngây ngô không hiểu chuyện gì ở dưới đất, đã vậy còn lấy tay xoa đầu trông lại càng.... Ngụ thêm...

- NÓI ĐI! TẠI SAO ANH LẠI NGỦ Ở ĐÂY??????????????

Thiên Thy vẫn không ngừng hét ầm ĩ lên trong khi đó Minh Đăng còn đang ngây ngô khó hiểu, anh vẫn chưa tỉnh ngủ sau cú ngã “đẹp mắt”, hơn nữa lại còn bị đập đầu vào đất nên nhất thời chưa thể định hình được chuyện gì đang xảy ra, phải vài giây sau mới có hiểu được Thiên Thy đang nói gì >_<...>

-Là em muốn anh ngủ chung mà... - Minh Đăng ngáp dài lười biếng đáp.

-Cái gì?

-Em muốn anh ôm em ngủ...

-Minh Đăng! Anh có biết anh đang lừa ai không?

Lần này thì mặt Minh Đăng đã tỉnh ngủ thật tuy rằng cái đầu vẫn còn đau! Anh vuốt mặt một cái, dường như đã hiểu ra tất cả rồi đứng lên lại gần cô gái hung dữ đang ngồi trên giường với vẻ mặt cực kì ngây ngô.

-Em không nhớ gì sao? Hay là đang cố tình giả nai để trốn tránh nhiệm đây ?

-"Trách nhiệm" ? Em đã làm gì anh? Nói nghe thử xem – Thiên Thy hất hàm...

-Em đã “dụ” anh vào phòng rồi sau đó hành hạ anh suốt cả đêm đó. Làm ơn nhớ lại đi cô.

Minh Đăng vừa nói vừa đưa hai tay áp chặt vào đầu Thiên Thy lắc qua lắc lại khiến mặt mũi cô nhăn nhó lại hết cỡ...

-Anh chưa bắt em chịu trách nhiệm là may lắm rồi lại còn dám đá anh xuống giường, la lối om xòm. Vừa ăn cướp vừa la làng sao?

Về mặt rất chi là nghiêm túc và có phần bức bối của Minh Đăng khiến Thiên Thy lo lắng, lẽ nào những gì Đăng đang nói là thật sao? Không thể nào! Nhưng cho dù có thật hay không thật thì trước tiên phải thoát ra khỏi cái bàn tay lì lợm này mới được . Cái đầu người ta chứ có phải cái vô lăng đâu mà cứ bẻ qua bẻ lại như thế. Bực mình!

Nghĩ rồi Thiên Thy lấy hết sức lực giữ yên cái đầu của mình thôi lúc lắc trong bàn tay của Minh Đăng rồi nhanh chóng đập thẳng vào khuôn mặt của người đang chọc tức cô. Trúng ngay mũi...

-A

-Thiên Thy! Đầu của em làm bằng đá sao?

Tội nghiệp Minh Đăng, được có mỗi một đêm ngủ ngon giấc và cảm thấy hạnh phúc vì được ôm người con gái mình yêu, vậy mà cái giá phải trả là mới sáng sớm tinh mơ đã bị “u đầu, mề mui” Nhưng dù sao nguyên nhân của cú đá đó cũng chỉ vì Thiên Thy sợ mình không kiềm chế được bản thân sẽ đụng vào đôi môi Đăng nên mới phải dùng tới bạo lực để giải quyết mà thôi. Tóm lại là tội nghiệp cho cả hai.

Trong WC, Thiên Thy không ngừng tát nước vào mặt. Mỗi lần tát lần tát là mỗi chuyện xảy ra từ tối qua cho đến nay đều hiện về trong đầu cô. Rất rõ ràng, rất chi tiết. Chẳng hiểu sao sáng nay khi thức giấc là đầu óc Thiên Thy trở nên trống rỗng khi nhìn thấy Minh Đăng nằm cạnh mình. Không còn nhớ gì kể cả chuyện khủng khiếp tối qua cũng bay đầu mất, đến bây giờ mới nhớ ra từng chút một. Nhớ cả cái hình ảnh con bé ngây ngốc nào đó nửa đêm nửa hôm đi tìm Đăng và bắt người ta ôm vào lòng... cho đến cái dáng nằm của hai đứa khi mở mắt thức dậy, chẳng khác gì đôi vợ chồng mới cưới. Tất cả là do Thiên Thy vậy lúc này lại hung hăng, đánh đá ăn vạ người ta...

Ồi mất mặt, mất mặt chết đi được! Thiên Thy bây giờ đã không còn tát nước té tát vào mặt nữa mà thay vào đó là quay sang đập nhẹ đầu vào tường tự kỉ. Từ hồi cha sinh mẹ đẻ đến giờ cô chưa bao giờ cảm thấy xấu hổ đến thế. Phải rồi, cách tốt nhất lúc này là chuồn khỏi đây thôi.

Nghĩ là làm, Thiên Thy mở cửa WC rồi đi một mạch ra phòng khách, đi ngang qua cả Minh Đăng đang ngồi làm cái gì đó trên ghế salon mà không nói một lời...

- Em đi đâu vậy?

-Đi học.

-Hôm nay là chủ nhật mà.

-Hả? À, đi lễ nhà thờ...

-Nhà thờ làm lễ xong rồi. – Minh Đăng cố nhịn cười trước cái vẻ mặt ngáo ngơ của Thiên Thy...

-Tóm lại là rời khỏi đây – Thiên Thy gắt.

-Không được.

-Tại sao?

-Em phải chịu trách nhiệm với anh! Tính bỏ đi sau khi “hại” người vô tội sao. Chưa kể tối hôm qua...

Câu nói bỏ lửng của Minh Đăng khiến Thiên Thy đỏ mặt! Chết bầm! cứ phải nhắc đến thì mới yên sao?

-Anh không biết đâu, từ nhỏ đến giờ, ngoài mẹ ra đây là lần đầu tiên anh ngủ chung với con gái đó, đã vậy lại còn bị sút đầu mẻ mũi nữa, nhan sắc suy giảm đi trầm trọng. Em hại người ta như thế rồi tính bỏ đi được sao?

Chém gió! Nhìn cái tướng đó mà nói chưa lần nào ngủ với gái thì chẳng khác nào nói gà trống biết đẻ trứng! Thiên Thy đây từ nhỏ đến lớn trừ những cái gối ra thì chẳng bao giờ có bất kỳ thứ gì ở trên giường cô mỗi khi ngủ. Thy còn chưa nói đến thì thôi! Nhưng nghĩ lại chuyện tối qua tất cả là do Thiên Thy mà ra, hơn nữa hôm qua nếu không có Minh Đăng xuất hiện đúng lúc thì Thiên Thy bây giờ chẳng biết còn có thể đứng đây nữa hay không. Sự thật là Thy đã nợ Minh Đăng một mạng sống khoẻ mạnh...

-Được rồi! Giờ anh muốn gì?

Trái lại với giọng điệu yếu xìu của Thiên Thy, Minh Đăng cười tươi hơn hở như trẻ vớ được quà.

-Nấu đồ ăn sáng cho anh đi!

@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@

Chap này đã vui hơn được tí xiu nào chưa các bạn

27. Chương 27 : Một Phần Sự Thật

Trong phòng bếp, Thiên Thy đang loay hoay với mớ rau củ và thịt thà vừa lấy ra từ trong tủ lạnh. Cô lúng túng cầm dao thái thịt, nhặt rau rồi bỏ chúng lên chảo xào lộn tùng phèo lại với nhau mà quên chưa đổ dầu ăn vào. Nói thật là từ trước đến giờ, Thiên Thy đã lần nào vào bếp đâu, cô toàn ăn qua loa những món ăn bình dân ở ngoài đường rồi về nhà chỉ việc lên phòng ngủ. Từ hồi cấp hai, một bữa cơm ăn chung với “gia đình” Thy còn chẳng có hướng chỉ là vào bếp. Vậy mà bây giờ cô phải loay hoay, khổ sở nấu bữa ăn sáng cho “tên chết bầm” kia. Cuộc đời đúng là không lường trước được điều gì! Trong khi đó ở ngoài phòng khách, Minh Đăng lại đang ung dung ngồi gác chân lên bàn lướt ipad, đã vậy còn ngêu ngao câu hát nào đó nghe thật chướng tai...

“Em có thể dối anh trong lời nói

Nhưng làm sao giấu được trong ánh mắt

Tình yêu thì không có sai hoặc đúng

Chỉ cần trái tim rung động”

Hừ, bực mình, từ khi nào mà Thiên Thy trở nên ngoan ngoãn nghe lời Đăng vậy không biết, bảo nấu là nấu sao, mà hần đang hát bài gì nghe kì cục quá vậy. Cái gì mà đối, cái gì mà giấu chứ. Mãi trách móc kẻ đang ung dung sung sướng ở ngoài kia cộng với trình độ nấu ăn gà mờ mà Thiên Thy đã để thức ăn cháy khét đến bốc mùi, cô vội vàng tắt bếp rồi nhăn mặt khổ sở. Nhìn rau củ quả tươi xanh là thế nhưng bây giờ đồng loạt mang một màu đen thui mà Thiên Thy thấy ức chế ghê gớm. Lần đầu tiên Thy biết thất vọng về bản thân một cách nặng nề, cô nhìn rảo hoành khắp căn phòng bếp, mở từng cánh tủ tìm kiếm thứ gì đó thật “quý giá” và cuối cùng cũng nhìn thấy chúng ở cánh cửa tủ cuối.

-Thiên Thy! Sắp xong chưa! Anh đói.

Minh Đăng tuy đã ngửi thấy mùi khét nhưng vẫn cố tình làm ngơ, anh cười thích thú khi tưởng tượng ra cái khuôn mặt của Thiên Thy nhăn nhó khó coi đến cỡ nào khi làm cháy đồ ăn.

-Xong rồi, vô đi.

Đăng hí hửng tươi cười bước vô, miệng vẫn cứ nghêu ngao câu hát đáng ghét đó, anh thấy Thiên Thy đang cố gắng nhón chân với tay lấy chiếc chén trên kệ mà vui mắt.

-Xem anh này, đồ chân ngắn.

Minh Đăng vừa nói vừa đứng sau lưng Thiên Thy lấy chiếc chén thật dễ dàng, mắt liếc xuống mái tóc màu nâu để chưa đến vai mình mà miệng không ngừng tùm tùm cười.

-Chân ngắn nhưng khi đá rất chi là xoắn...

Thiên Thy lườm Minh Đăng một cái thật sắc nhọn khiến anh bĩu môi, gật đầu tỏ vẻ đồng ý rồi ngoan ngoãn cầm chén để lên bàn ăn.

-Thiên Thy! Em lúi húi gần hai tiếng đồng hồ chỉ để nấu mỗi nồi mì này sao? -Minh Đăng tròn mắt nhìn nồi mì đặt giữa bàn mà mặt nhăn nhúm lại.

-Em chỉ có thể cho ăn nhân và cũng là nạn nhân của em ăn món bèo nhất thế gian này thôi hả ? – Minh Đăng tiếp tục cằn nhằn.

-Vậy bây giờ anh có ăn không? – Thiên Thy cau.

-Không muốn cũng phải ăn thôi, công lao em nấu mà – Minh Đăng cười toe.

Sau cái lườm nguýt, Thiên Thy cũng ngồi vào bàn lấy mì vào chén, đã khá lâu cô chưa ăn cái món này. Minh Đăng lúc đầu xì mặt, chảnh chọe là thế vậy mà bây giờ cũng ăn ngon lành nhìn như trẻ con, khiến Thiên Thy phải nhắc nhở ăn từ từ. Bỗng dưng Thiên Thy nhớ ra một điều mà đáng lẽ ra nên hỏi từ lúc tỉnh giấc nhưng chẳng biết nên hỏi làm sao. Thy thăm dò thái độ của Minh Đăng rồi bối rối.

-Hôm qua...sao anh biết em ở đó mà đến ?

-Là trùng hợp thôi! Nhưng sao lúc em lại gọi tên anh?

Minh Đăng đột nhiên phấn khích ra mặt, anh dừng ngay đưa chờ câu trả lời của Thiên Thy khiến cô càng bối rối hơn...

-Ồ thì lúc đó... hoảng quá nên gọi đại.

-Gọi đại nhưng sao trùng tên anh?

-Ồ thì... tại tên anh dễ nhớ. Mà ăn đi. Hỏi nhiều!

Thiên Thy ập a ập ứng trả lời rồi cố tình nạt anh, lảng qua chuyện khác, cô đột nhiên ăn nhanh hơn để tránh ánh nhìn của Minh Đăng khiến anh cười mím thích thú. Thiên Thy của anh đúng là càng tiếp xúc càng thấy đáng yêu... Minh Đăng cảm nhận được hình như Thiên Thy cũng đang bắt đầu có chút tình cảm với anh. Nhìn đôi mắt bối rối kia xem, làm sao qua mặt được một tên con trai đã “dày dặn kinh nghiệm” như Minh Đăng được, đừng quên anh là một model nổi tiếng, một nghệ sĩ piano làm say đắm bao lòng người, hơn hết là một CEO lãnh đạm, giàu có. Vậy nên gái bu quanh anh không những không thiếu mà còn dư

thừa rất nhiều. Mà trong mỗi lãnh vực, họ theo đuổi một cách khác nhau. Đối với model, các em teen “mơ mộng, thèm muốn”. Đối với nghệ sĩ dương cầm, người hâm mộ “đắm say”. Và đối với một CEO, các cô thư kí trong công ty, các nữ đối tác đều nhìn anh với đôi mắt “khát khao” Vậy nên chỉ cần nhìn qua ánh mắt, Minh Đăng đã biết họ muốn gì ở mình. Và trong đôi mắt Thiên Thy, anh thấy cô đang cố che dấu tình cảm của mình dành cho anh. Thôi được, nếu Thy đã muốn giấu thì Đăng sẽ chờ đến ngày cô tự nói ra với anh.

-Dạo này anh làm gì?

Bỗng dưng Thiên Thy cất tiếng hỏi, phá tan bầu không khí yên lặng, cũng là để cho ai kia thôi không nhìn cô với đôi mắt như xuyên thấu tâm can. Thật biết cách làm người khác ngỡ ngàng.

-Anh sao?

-Ừ, bây giờ anh đang làm nghề gì?

-TNON. Một nghề khá nhàn rồi.

Minh Đăng thản nhiên đọc dãy chữ cái bằng tiếng Anh khiến Thiên Thy khó hiểu.

-TNON là nghề gì? Sao nghe lạ quá vậy?

-Viết tắt của từ “thất nghiệp ở nhà” em chưa nghe câu này sao?

Minh Đăng vẫn cứ bình thản vừa trả lời vừa cười khiến Thiên Thy nghi ngờ..

-Thất nghiệp mà đi BMW? Sao lúc trước báo chí nói anh giải nghệ để lo việc kinh doanh gia đình gì đó mà?

-À cái xe đó là của công ty giải trí tặng anh lúc còn đi làm thôi. Còn mấy tờ báo lá cải đó em đừng tin làm gì, họ bịa chuyện đấy. Gia đình anh làm gì có kinh doanh chứ.

Minh Đăng cười nói thật thản nhiên khiến Thiên Thy cảm thấy “hơi tin tin”, cô gật gù tỏ vẻ hiểu chuyện.

- Hôm nay em rảnh chứ? Muốn đi đâu chơi không?

Minh Đăng bỗng dưng chuyển sang đề tài khác khiến Thiên Thy bất ngờ, đột nhiên cô nhớ đến hình ảnh của mẹ trong tiềm thức mỗi khi gặp nguy hiểm. Câu hỏi của Minh Đăng khiến Thiên Thy nhớ đến nơi mà cô lúc nào cũng muốn đến...

oOo

Trên đỉnh ngọn đồi xanh rợp bóng cỏ, có những ngôi mộ nằm cách nhau đều đặn từ cao xuống thấp, từ đỉnh đến chân đồi. Trong ánh nắng tươi vui của buổi sáng, ngọn đồi không còn mang vẻ u uất như lúc Thiên Thy thường hay đến vào buổi chiều tà. Minh Đăng và Thiên Thy đang đứng trước ngôi mộ có hình ảnh người phụ nữ cười đôn hậu, khuôn mặt vẫn còn phảng phất nét thanh xuân của tuổi trẻ. Cũng phải, mẹ ra đi vào lúc chỉ mới gần ba mươi, khuôn mặt mẹ khi ấy có đôi nét rất giống Thiên Thy bây giờ.

-Em rất giống mẹ!

-Có lẽ thế!

-Em ở đây một mình được chứ, nhân tiện anh cũng đi thăm mộ người quen một chút.

Nói rồi Minh Đăng leo tiếp lên ngọn đồi dốc sau khi nhận được cái gật đầu nhẹ của Thiên Thy. Anh đi được một đoạn và dừng lại nơi ngôi mộ có hình ảnh của một người đàn ông có khuôn mặt gầy hao, mang nét chịu thương chịu khó. Minh Đăng ngồi xuống, nhìn lên trời xanh và thở ra một hơi dài.

-Lâu rồi không đến đây thăm chú, đừng giận cháu. Chỉ tại cháu đang bận thực hiện lời hứa mà trước lúc chết, cháu đã hứa với chú. Cậu ấy trốn kĩ quá, đến bây giờ cháu vẫn chưa tìm ra!

Làn gió vi vu thổi khắp ngọn đồi, chẳng mấy chốc đã quá nửa giờ thời gian. Hình ảnh của một chàng trai có khuôn mặt trầm tư nào đó vô tình lọt vào mắt Thiên Thy khi cô đi tìm Minh Đăng. Thấy con người lúc nào cũng thích châm chọc cô đang mang vẻ mặt suy tư phiền não trông thật lạ lẫm, Thy nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Đăng nhưng dường như anh cũng chẳng buồn để ý.

-Người này là người quen của anh sao?

-Ừ ! Với anh, chú ấy còn hơn cả ba nữa. Chú ấy là một người bạn thân và cũng là ân nhân cứu mạng anh.

-Sao?

- Lúc anh không đến Hernman, là do gặp phải một tai nạn xe rất nặng, nếu không có chú ấy thì anh đã không sống được đến bây giờ. Sau tai nạn đó, ba đã tống anh qua nước ngoài để không còn bị ám ảnh và tiện thể đi du học, còn chú ấy ở lại và không qua khỏi.

Minh tiếp tục nói với đôi mắt nhìn xa xăm

- Chú là bạn của ba anh. Chú còn một đứa con trai nữa nhưng bây giờ đã bị thất lạc. Anh đang cố tìm cậu bé đó nhưng thật vô vọng. Nếu tìm được, anh nhất định sẽ bù đắp cho cậu ấy thật nhiều,

Đôi mắt mang vẻ xa xăm của Minh Đăng khiến Thiên Thy hiểu được tâm trạng của anh lúc này. Là cảm giác luôn bị ám ảnh bởi tội lỗi khi có một người nào đó vì mình mà mất đi mạng sống. Cô đặt tay lên vai anh mong được chia sẻ một phần nào đó. Những làn gió vẫn cứ vi vu quần quanh cả hai, vô tình mang bao nỗi nhớ không tên trong suốt những ngày qua ấp về trong đôi mắt của Thiên Thy và Minh Đăng. Hai người họ lại vô tình chìm đắm vào đôi mắt nhau không rời. Minh Đăng nhẹ nhàng tiến gần lại hơn như muốn chạm vào khuôn mặt người con gái đang ngồi trước mặt anh. Khoảng cách hai khuôn mặt bây giờ đang rất gần, đôi mắt của cả hai vẫn xoáy sâu vào nhau, thậm trao những yêu thương không thể nói thành lời. Tưởng chừng như Minh Đăng sắp chạm vào được đôi môi đang ở rất gần anh, nhưng mọi cảm xúc đã bị Thiên Thy cắt ngang đi không thương tiếc bằng cách bối rối đứng lên và đi nhanh xuống ngọn đồi dốc, bỏ Minh Đăng ở lại với đôi mắt xót xa nhìn theo bóng dáng người con gái đang dần khuất bóng.

“ Đến khi nào em mới chịu giải thoát cho chính trái tim của mình đây Thiên Thy?

Anh biết lời yêu càng khó nói ra thì tình cảm càng sâu đậm. Nhưng anh đã phát điên lên khi không thể nói ra những lời đó, và em thì càng không thể hơn anh. Cả anh và em, chúng ta đều là những kẻ ngốc nhất trên đời”

Tít, tít...

Bất giác có một âm thanh lạ phát lên gần đó khiến Minh Đăng thôi không chìm đắm trong những cảm xúc riêng của chính mình. Anh nhìn xuống nền cỏ xanh, nơi phát ra âm thanh lúc nãy. Là chiếc điện thoại của Thiên Thy vô tình đánh rơi, có một tin nhắn mới, người gửi là Bảo Duy. Minh Đăng cầm điện thoại lên, anh chau mày khi đọc được những dòng chữ quan tâm, có chút mùi mẫn.

“ Chị đang làm gì đó? Sao không ở Ciao? Chiều nay chị có rảnh không? ^^”

o0o

Tại Ciao coffee, Bảo Duy đang ngồi vãn về ly bạc sữa, mắt nhìn chăm chăm vào điện thoại chờ đợi tin nhắn. Cuối cùng điện thoại cũng sáng lên với dòng tin nhắn cụt lủn : “Chị không rảnh”. Cậu ngồi thờ ra, mặt chán nản nhưng nhờ bàn tay của ai đó vỗ lên vai, Duy lại trở nên vui vẻ bình thường.

- Em đến lâu chưa? – Tiến Hào ngồi vào chiếc ghế đối diện, vui vẻ hỏi em trai.

- Cũng mới đến thôi anh. À chuyện đó đến đâu rồi anh?

- Hôm trước anh đã đi theo dựng đến Hoàng Minh và gặp được CEO ở bên đó.

- Vậy khi nào anh mới vô Hoàng Minh làm việc được?

- Chắc sẽ phải đợi thêm một thời gian khá dài, hơn nữa, CEO của công ty đó quả thực rất tinh ý và có phần khó tính, hình như là một con mắt nhìn người rất tốt. Anh nghĩ sau này sẽ rất khó để thực hiện kế hoạch.

- Đúng là rất khó! Nhưng anh đừng căng thẳng quá, chúng ta còn nhiều thời gian mà. Hôm nay em tính cho anh gặp bạn gái của em nhưng không được rồi.

- Bạn gái sao?

- Dạ! cô ấy tên là Thiên Thy, lớn hơn em một tuổi nhưng cá tính rất mạnh mẽ và dễ thương.

Nhìn đứa em đang cười toe khi nói về người con gái mình thích mà Tiến Hào cảm thấy lòng xót xa, đồng thời đôi mắt anh ánh lên những tia nhìn phức tạp, lòng lo lắng bồn chồn khi nhớ đến lời yêu cầu của vị CEO trẻ tuổi kia.

“Còn một yêu cầu cuối cùng, tuy là mang tính chất cá nhân nhưng vẫn mong ông đồng ý”u

“Được! yêu cầu gì? Cậu cứ nói”

“Ông có thể quan tâm, chăm sóc cho con gái mình nhiều hơn được chứ”

28. Chương 28 : Tình Yêu Hay Thói Quen

Tiến Hào ngồi được chốc lát thì bị mẹ gọi về có việc bận, còn lại Bảo Duy vẫn ngồi đó với vẻ mặt chán đời, tay xoay xoay chiếc điện thoại, nửa muốn bấm số gọi, nửa muốn không. Duy luôn nhớ đến lời nói có chút “lạnh” của Thiên Thy khi cậu cố gắng giữ cô trong lòng vào hôm trước.

“Duy! Hãy phân biệt đâu là tình cảm thật sự và đâu là thói quen của em”

Thiên Thy nói như thế nghĩa là ý gì? Là thói quen? Ừ thì cậu quen ở bên cạnh Thy từ nhỏ đến lớn, ừ thì cậu quen cái cách Thy quan tâm đến cậu và chỉ một mình cậu mà thôi. Ừ thì Duy chỉ muốn Thy là của cậu. Như thế chưa phải là yêu sao? Duy không cần biết! Chỉ cần cậu có người con gái cậu muốn thì tất cả những chuyện còn lại đều không quan trọng nữa. Thói quen thì đã sao? Nó khác tình yêu ở chỗ nào chứ?

Duy đứng dậy rời khỏi ghế, cậu vô tình nhìn thấy chiếc đàn piano trắng được đặt kiêu hãnh trên bậc tam cấp của Ciao café. Nó khiến Duy nhớ đến kẻ mà cậu căm thù nhất trên đời. Hắn đã ở rất gần cậu mà cậu lại không biết, cứ dò la tin tức của hắn trong vô vọng. Nào ai biết hắn chính là John – một người nổi tiếng mà ai cũng biết. Nhưng Duy có đời nào quan tâm đến thế giới giải trí ấy đâu. Nếu như hắn không về trường cậu để biểu diễn thì chắc Duy vẫn sẽ mãi “mò kim đáy bể” Đúng! Là hắn tự tìm đến Duy. Hoàng Minh Đăng- kẻ khiến cậu thành đứa mồ côi. Nhưng điều Duy lo lắng không yên đó chính là mối quan hệ mập mờ giữa Thiên Thy và Minh Đăng. Rốt cục thì họ có mối quan hệ gì với nhau cơ chứ.

Ở Ciao café, trong nắng trời vốn dĩ đã rất nóng, người ta thấy một cậu trai đứng gần chiếc đàn piano có đôi mắt còn nóng hơn cả mặt trời.

Trong khi đó tại một nơi khác. Chiếc BMW dừng lại trước ngôi biệt trên nền cỏ xanh mượt, Thiên Thy tháo dây an toàn và mở cửa xe, nhưng chưa kịp bước ra đã bị Minh Đăng giữ lại.

- Em đánh rơi điện thoại trên đồi này.

-Ừa, lúc nào? Sao em không biết?

-Lúc em bị “say” ấy.

Thiên Thy mở to đôi mắt nhìn Minh Đăng khó hiểu, cho đến khi nhìn thấy nụ cười mỉm mang một chút đêu của anh xuất hiện, mới nhớ đến chuyện cả hai đã nhìn nhau say đắm như thế nào khi ở trên ngọn đồi xanh. Cô cầm lấy điện thoại, bối rối bước ra khỏi xe và đi thẳng vào nhà không thèm ngoảnh lại nhìn Đăng lấy một cái, cốt cũng chỉ để cho ai kia không nhìn thấy đôi má đang đỏ lên như quả gấc của mình.

Đợi đến khi Thiên Thy bước hẳn vào trong nhà là chiếc BMW lao đi thật nhanh trong làn gió lộng. Thy vừa đi lên phòng vừa suy nghĩ lung tung, mặt cô vẫn chưa hết đỏ, trong đầu luôn thắc mắc vì sao Minh Đăng lại biết nhà mình.

-Cái gì? con tính xin vào làm ở Hoàng Minh sao? Không được. Mẹ cấm!

Vừa mới đặt chân lên lầu hai, Thy đã nghe thấy tiếng bà Mỹ quát oang oang trên tầng ba, chắc là do không đóng cửa phòng.

-Mẹ...

-Không nói nhiều, con chỉ cần tập trung vào Phong Cường là được rồi. Biết chưa?

-Lần này con sẽ không làm theo ý mẹ nữa đâu. Con quyết rồi. Nhất định sẽ vào Hoàng Minh.

Lời nói lớn tiếng của Tiến Hào khiến Thiên Thy thấy thú vị, từ nhỏ đến lớn Tiến Hào lúc nào cũng ngoan ngoãn vâng lời cả mẹ lẫn dưỡng vậy mà hôm nay cũng biết lớn tiếng cãi lại. Trở về với phong cách kiêu ngạo thường ngày, Thiên Thy nhếch mép cười thầm trong bụng : “cũng biết cãi lại người lớn nữa sao? Lần đầu nghe mẹ con họ cãi nhau cũng thấy vui tai thật”

-Mày!...

-Mẹ đừng nói gì thêm nữa. Vô ích thôi!

Tiến Hào nhanh chóng rời khỏi căn phòng và đóng sập cửa lại. Anh bước xuống cầu thang thật nhanh thì nhìn thấy cô em gái không cùng huyết thống đang đứng đó.

-Thiên Thy?

Lờ qua Tiến Hào với vẻ mặt ngạc nhiên, Thiên Thy đi thẳng vào phòng toan đóng cửa nhưng đã bị Tiến Hào nhanh chóng chạy đến ngăn cánh cửa lại.

-Thiên Thy! Anh có chuyện muốn hỏi em...

-Chuyện gì?

-Em có quen biết với CEO của Hoàng Minh sao?

-Anh hỏi gì lạ thế? Nhưng Hoàng Minh là cái gì mới được chứ?

Trông bộ dạng ngẩn ngơ của Thiên Thy mà Tiến Hào cũng ngẩn người ra nốt. Thấy Thiên Thy không hiểu chuyện gì như vậy chắc là cô ấy không biết đến CEO của Hoàng Minh thật rồi. Quả là kì lạ!

-À, thôi, không có gì đâu! Em nghỉ đi!

Tiến Hào mang một mớ suy nghĩ lờng bờng trong đầu không có lối thoát mà trở về phòng mình. Đúng lúc Thiên Thy định đóng cửa thì bà Mỹ từ tầng ba vội vã bước xuống. Khỏi cần nhìn cũng biết khuôn mặt bà ta đang giận dữ thế nào, thấy Thiên Thy, bà Mỹ lại càng ngứa mắt hơn.

-Á! Con này, bây giờ mới vác xác về đây mà, dạo này khoái đi đêm nhi?

-Thì sao? - Thiên Thy chán nản nhìn mẹ dè dặt.

- Con mất dạy! Đã hư thân mất nết mà còn vênh mặt lên à?

- Ăn nói cho đàng hoàng chút, mà tôi đi đêm là bà ngủ không ngon hay sao mà cứ phải bận tâm thế?

-Mày...!

-Mẹ!

Tiến Hào nhanh chóng bước ra và kéo bà Mỹ vào phòng mình khiến bà ta tức điên lên, nhưng vẫn cố gắng quay lại chửi rửa Thiên Thy.

-Tốt nhất là mày dọn đồ ra khỏi đây đi là vừa, ở đây làm gì chỉ thêm chật nhà thôi.

Thế đó, “gia đình” của cô là thế đó. Hỏi sao Thiên Thy không muốn về nhà. Dù người đang rất mệt mỏi nhưng Thy chẳng còn muốn ở lại đây một chút nào nữa, cô vào thay vội bộ đồ rồi tiếp tục rời khỏi ngôi nhà vốn dĩ không bao giờ dành ỉn. Ra đến cổng, Thy gặp ông Cường đang bước xuống chiếc ô tô đen sang trọng, nhưng cũng chỉ dừng lại nhìn nhau vài giây rồi cả hai cùng đi ngang qua với đôi mắt lạnh buốt. Trong suốt mấy năm qua, Thy và ba chỉ chạm mặt mà không hề nói chuyện bao giờ, và lần này cũng không ngoại lệ.

Chiều.

Đường xá vẫn cứ hối hả, lòng người vẫn cứ vội vã. Thành phố rộng lớn là thế mà không có chỗ ột kẻ cô độc ẩn náu để tìm kiếm sự ấm áp. Phải chăng thế giới của kẻ cô độc chỉ có thể chính là bản thân họ mà thôi?

Có lẽ từ nhỏ đến lớn, nơi mà cho Thiên Thy được nếm trải cảm giác bình yên nhất chính là ngôi nhà gần biển. Thật kì lạ, chỉ mới gặp nhau cách đây có một tiếng mà bây giờ Thiên Thy cảm thấy nhớ Đăng, nhớ thật nhiều. Cũng có thể là do mỗi khi bên cạnh Đăng, cô không phải là cô như mọi ngày, không phải lúc

nào cũng gồng mình lên để chịu những lời xỉ vả của mẹ dì ghẻ, cái ánh mắt lạnh nhạt của ba... Và nỗi cô đơn có sẵn của bất cứ kẻ cô độc nào trên đời này cũng đều có. Đã là một kẻ cô độc thì chỉ có thể làm bạn với cô đơn mà thôi. Vậy mà khi bên cạnh Đăng, những thứ ấy vô tình hay hữu ý đã rời bỏ cô mà bay biến đi mất, chỉ để lại những bối rối, những nụ cười thâm và những lần tức điên lên khi bị anh chọc ghẹo. Phải rồi, Thy chỉ nhớ anh giống như nhớ một người bạn. Một người bạn đủ “lớn” để cô có thể dựa vào mỗi khi mệt mỏi. Chỉ là tình cảm đơn thuần giữa những người bạn...

Và một lần nữa, Thiên Thy lại tự dối lòng mình về tình cảm mà cô dành cho người con trai mình yêu!

Những bước chân cứ thế vô thức đưa Thy đến nơi mà nó đã lập trình sẵn. Là Ciao café. Nơi này đã trở thành ngôi nhà thứ hai của Thiên Thy, ngoài việc làm partime ở đây ra thì không còn chỗ nào khác để cô có thể tất bật với công việc mà quên đi tất cả, dù chỉ là một chút.

Hôm nay Trúc Anh vẫn không đi làm, đã mấy ngày nay Thy chưa gặp cô bạn thân. Là Trúc Anh cố tình tránh né Thy, lí do vì sao thì có lẽ Thy có thể hiểu được, chính vì Bảo Duy. Bây giờ cứ nhắc đến cậu em là Thy lại thở dài thườn thượt, thật sự cô không biết phải làm cách nào để Duy có thể phân biệt được đây là tình cảm thực sự hay chỉ là thói quen ích kỷ. Thy cảm nhận được, cô như chỉ là một thói quen đối với cậu em, một thói quen ăn mòn thành tình cảm. Tình cảm ấy sẽ rất khó bền vững vì chỉ bắt nguồn từ thói quen... Một thói quen khó bỏ.

-Ê, nhìn kìa, kìa có phải John không tụi bay?

-Đâu? Đâu?

- Thì cái anh đẹp trai đang đánh đàn đó.

- Ồ, nhìn giống John quá à! Chắc là ảnh rồi, nghe nói ảnh hay đi đến đây đánh đàn lắm đó nha...

Tiếng bàn tán xôn xao của những bạn gái ngồi gần đó vô tình chạm đến tai Thiên Thy khi đi ngang qua họ. Bây giờ Thy mới để ý đến người đang đánh bản nhạc nhẹ trên kia. Đúng là Minh Đăng rồi! Anh mặc chiếc áo sơ mi trắng, quần tây đen trông rất lịch sự. Hơn hết là đang say sưa với từng phím đàn. Bản nhạc kết thúc trong tiếng vỗ tay của mọi người, chàng trai vừa chơi đàn đứng lên mỉm cười rồi biến mất sau cánh cổng trắng ở phía sau quán. Một cảm giác hụt hẫng khiến Thiên Thy khó chịu, cô nhún mày rồi tiếp tục tất bật với công việc phục vụ của mình trong vô vàn thắc mắc.

- Hey!

Bỗng có người đặt tay lên vai khiến Thy giật mình, vội vàng quay lại, Thy thấy là một thanh niên cao ráo đội nón kết che gần hết nửa khuôn mặt, mặc áo thun mỏng và quần jean rách gối. Bên tai phải có một chiếc khuyên màu ngọc bích sáng lấp lánh. Trông anh ta rất bụi...

- Đi ăn gì không? Anh khao!

Một nụ cười xuất hiện trên môi cả hai, không ngượng nghịu, không lo toan, rất hân hoan và giản dị.

Đường phố vẫn cứ tấp nập kẻ qua người lại, nhưng bây giờ đối với Thiên Thy nó không còn vô tâm bỏ mặc một đứa con gái cô độc như lúc nãy nữa. Bởi giờ đây đi bên cạnh Thy là một người con trai cao ráo, lúc nào cũng đẩy cô vào phía trong còn anh dành đi phía ngoài bên cạnh dòng xe để cho Thy được an toàn hơn. Một hành động tuy rất nhỏ nhưng cũng đủ làm cho trái tim của kẻ cô độc cảm thấy ấm áp lạ kì. Không hiểu sao Thy thích Minh Đăng giản dị như thế này, cứ là nón kết đen che hết nửa khuôn mặt, cứ là áo thun ngắn tay mỏng manh, cứ là jean rách rưới và cả chiếc khuyên tai màu xanh ngọc bích nữa. Nó làm Thy nhớ đến chàng trai nào đó đi theo cô từ phía sau và bị cô “chùng phạt” thật oan ức.

Nhìn họ rất vui vẻ, chỉ còn thiếu cái nắm tay là sẽ trở thành một đôi tình nhân trong mắt mọi người. Bỗng có cơn mưa đi ngang qua bắt đầu rơi. Là một cơn mưa nhỏ, những giọt mưa lấm tẩm vương trên đôi vai nhưng không nở làm ướt áo của bất kì ai.

Minh Đăng vội lấy chiếc nón kết đen của mình đội cho Thiên Thy, cái nón khá hợp với bộ đồ không hề mang một chút nữ tính của cô.

- Chà! Đẹp trai quá.

- Em là tomboy mà.
- Đi vào mé trong kia, đừng lấn đường của anh chứ.
- Chắc, người nhỏ mà cứ thích đi đường to.
- Nói ai nhỏ hử? Nhóc này...

Có một chuyện lạ là Thiên Thy lạnh lùng của chúng ta cũng biết giỡn dầy, ngược lại đang giỡn rất vui và không ngừng chêu chọc Minh Đăng, bằng cách lấn át phần đường đi của anh khiến anh xém chút nữa là văng ra khỏi vỉa hè. Hai người họ cứ tranh giành phần đường của nhau y như là hai đứa trẻ vô tư đùa giỡn.

Dưới làn mưa bay phất phới, có hai con người miệng cười rất tươi, trong lòng cảm thấy ấm áp lạ.

- Nhóc này lì nhử!
- Đây thì nhóc này.

Thiên Thy dùng hết sức lực đẩy mạnh Minh Đăng ra khỏi vỉa hè, xuống lòng lề đường. Đúng lúc đó có một mô tô từ phía sau chạy ẩu đã lạng lách, rồ ra xi khối và quệt vào người Minh Đăng một cái thật mạnh rồi nhanh chóng vút đi bỏ lại làn khói đen đặc từ ống bô. Vì bị đầu xe kia đâm trúng vào chân rất mạnh nên Đăng khụy xuống ngay lập tức, máu từ bắp chân túa ra ướt hết mảnh jean mỏng. Vì mọi chuyện xảy ra quá nhanh nên Thiên Thy chưa phản ứng kịp. Bây giờ cô mới hốt hoảng chạy đến bên Minh Đăng, máu càng lúc càng chảy nhiều và mặt Đăng càng lúc càng xanh.

- Minh Đăng! anh không sao chứ? Chết rồi, máu chảy ra nhiều quá, phải làm sao bây giờ?

Và trong một góc đường nào đó, có một đôi mắt im lặng quan sát tất cả, nhìn thấy tất cả. Đôi mắt ấy có màu mắt nóng hơn cả mặt trời.

29. Chương 29 : Thoát Khỏi Bản Thân

Mưa càng lúc càng nặng hạt, vô tình làm cho vết thương của Minh Đăng càng thêm xót rát, nhưng anh vẫn bình tĩnh sẽ rách vạt áo thun mỏng rồi quấn vào chân để giữ máu lại, đôi tay thoăn thoắt như đã rành rồi với những việc này từ lâu.

- Thiên Thy! Gọi taxi giúp anh.

Minh Đăng thều thào nói với cô gái đang luống cuống giúp anh bó chặt vết thương ầu ừng chảy. Thy vội vàng đứng lên gọi chiếc taxi mà bàn tay run run không yên được. Lần đầu tiên Thiên Thy thấy luống cuống đến thế. Nhìn khuôn mặt tái xanh của Minh Đăng mà cô thấy lo lắng mủi và hối hận gấp trăm. Đã vậy trời còn đang mưa nên trên đường chẳng có chiếc taxi nào, mà nếu có thì họ cũng từ chối vì e ngại chàng trai đang ngồi trên vỉa hè với chiếc chân đầy máu.

- Làm sao bây giờ? Không có chiếc taxi nào cả. Làm sao đây? – Thy xót ruột.
- Đỡ anh! Chúng ta phải kiếm chỗ trú mưa mới được.

Giọng nói thều thào của Minh Đăng trong lúc này không ngờ lại có sức nặng hơn tất cả những lần trước, bằng chứng là Thiên Thy vừa nghe thấy là đã vội vàng chạy lại đỡ Minh Đăng đứng lên. Thân hình nhỏ bé của cô đang cố gắng hết sức để làm chỗ dựa cho dáng người cao kều kia. Thy là trụ cột duy nhất của Đăng lúc này, chân anh đang cố lết đi từng bước một thật khó khăn, lúc lúc lại cần chặt răng chịu đựng để bờ môi không bật ra tiếng rên vì vết thương lên cơn xót. Cứ như thế này chắc chắn sẽ không ổn, không ổn chút nào.

- Hình như có một phòng khám ở phía trước thì phải.

Thiên Thy reo lên khi nhìn thấy lơ mờ tấm bảng xanh có đề chữ “Phòng khám...” gì đó mà cô không nhìn thấy rõ vì trời đang mưa. Nó nằm cách chỗ họ đang đi chỉ khoảng hai, ba căn nhà.

- Cố lên sắp tới rồi.

Thiên Thy mừng rỡ, dìu Minh Đăng đến trước phòng khám, dường như lúc ấy anh đã thấm mệt và đuối sức hẳn. Nhưng đúng lúc đó có một người đàn ông mặc áo blue trắng từ trong phòng khám đi ra khoá cửa và nhét chìa khoá vô túi dạm bước đi...

- Bác sĩ! Khoan hãy về. Làm ơn chữa giúp chúng tôi với...

- Cô nói gì?

- Làm ơn giúp anh ấy băng bó và rửa vết thương có được không?

- Cô điên hả? Tôi là bác sĩ thú y chứ có phải bác sĩ người đâu mà nói tôi khám cho cậu ta.

Đến lúc này Thiên Thy mới ngơ ngác nhìn lên tấm bảng xanh mờ ảo phía trên, thì ra nó là “Phòng khám thú y”. Cô thở dài thất vọng nhưng vẫn muốn cứu vớt tình hình.

- Vậy bác sĩ có thuốc rửa, băng và kéo chứ? Bán cho tôi đi.

- Ồ... Thôi thôi được rồi, cô cậu vô đây đi, rồi muốn làm gì thì làm, trời đang mưa như thế đứng ở ngoài không tốt cho vết thương đâu.

Đột nhiên ông bác sĩ chuyển giọng từ khó chịu đến tử tế một trăm tám mươi độ rồi đi lại mở cánh cửa cho Thiên Thy dìu Minh Đăng bước vô, khiến Thiên Thy mừng ra mặt.

- Hai cô cậu cứ ở lại đây, tôi đi ra ngoài có chút việc, khi nào đi về thì cứ đóng cửa lại cho tôi là được.

- Cảm ơn. Cảm ơn nhiều lắm.

Nói rồi người đàn ông mặc áo blue trắng khép cánh cửa lại và đi ra ngoài, bỗng chốc, ông rùng mình khi nhớ lại ánh mắt sắc lẹm của cậu thanh niên lúc nãy. Tưởng chừng như nếu ông còn nổi giận, trả treo với cô gái kia thêm một chút nào nữa thì cậu ta sẽ sẵn sàng ăn tươi nuốt sống ông bất kì lúc nào. Mặc dù là chân đang chảy máu đầy nhưng đôi mắt cậu ta thật đáng sợ. Đôi mắt ấy vẫn cứ nhìn ông như thế cho đến khi cánh cửa được ông khép lại. Trông cậu ta “bụi” như thế, chắc chắn là giang hồ, mà đã là giang hồ thì tốt nhất đừng nên đụng vào ngay cả khi họ bị thương.

Trong phòng khám, Thiên Thy đang vội vàng tìm thuốc rửa, bông gòn và băng cuộn ở các tủ thuốc. Bộ dạng hấp tấp trông đến thương. Sau khi tìm được tất cả đồ nghề, Thy cúi xuống nhanh chóng rửa vết thương cho chàng trai đang ngồi trên ghế. Khuôn mặt Minh Đăng bây giờ ngày càng tái xanh nhưng không một chút nhăn nhó hay tỏ vẻ đau đớn, chỉ lẳng lặng ngắm nhìn cô gái nhỏ bé đang nhẹ nhàng rửa vết thương cho anh từng chút một. Thy làm rất nhẹ, nhẹ đến nhát tay vì sợ sẽ làm cho Đăng đau thêm nữa.

Lúc này, cảm giác của Thiên Thy rất khác so với lần đầu băng bó vết thương cho Đăng. Lúc ấy, cô không hề cảm thấy xót ruột, lại càng không cảm thấy hối hận như bây giờ...

- Đau lắm không? – Thiên Thy hỏi với giọng điệu áy náy, mắt vẫn không rời khỏi vết thương cô đang băng.

- Không.

- Nói dối...

- Thật đấy, nó chẳng nhằm nhò gì với anh cả! Chỉ có điều không đi một mình được nữa thôi.

Minh Đăng cười mỉm, khuôn mặt vẫn còn xanh xao nhưng đã bớt đi phần nào so với lúc nãy. Nhìn thấy Thiên Thy lo lắng cho anh, tất bật đi tìm thuốc rồi bông gòn, lại còn băng bó vết thương rất cẩn thận thì làm sao còn thấy đau được nữa? Huống chi trong màu mắt buồn kia, Đăng nhìn thấy có chút gì đó gọi là áy náy, xót xa... Bị thương mà được cô gái ngang bướng lạnh lùng này chăm sóc như thế thì bị thương hằng ngày cũng không sao.

Ngược lại với Minh Đăng, Thiên Thy thấy tâm trạng rất tệ. Cô muốn nói lời xin lỗi nhưng sao thấy thật khó, vết thương đã được băng gọn gàng, nhưng nỗi lo không hề vơi đi mà tăng thêm rất nhiều. Đây chỉ là băng bó tạm thời, làm sao biết được bên trong có bị gì nghiêm trọng nữa hay không? Tự nhiên Thy chỉ muốn ôm lấy người con trai trước mặt, rõ ràng tất cả là tại Thy nhưng lại không hề giận dữ hay trách móc cô lấy nửa lời. Nhìn vết thương không phải nhẹ, chắc chắn là rất đau nhưng không một tiếng rên rĩ, chỉ im

lặng chịu đựng và cố gắng chống chọi với những cơn đau đến căn rết đang hoành hành. Bỗng chốc, Thy thấy thương xót vô cùng nhưng vẫn cố kiềm chế lòng mình.

- Nhớ đi đến bệnh viện khám lại đây.

- Không cần đâu.

- BẢO ANH ĐI THÌ ANH CỨ ĐI ĐI.

Đột nhiên Thiên Thy quát lên khiến Minh Đăng giật mình, nhưng rất nhanh chóng đôi mắt anh chuyển từ ánh nhìn ngạc nhiên đến phức tạp, và cuối cùng là dịu lại mang một nét buồn khó tả.

- Em lo lắng thật sao?

Minh Đăng lấy tay vuốt nhẹ mái tóc Thy, đôi mắt anh chiếu ra những tia nhìn hỗn tạp cảm xúc vì cảm nhận được cô gái trước mặt đang cố gắng kiềm chế lòng mình. Yêu thương một người nào đó và thể hiện tình cảm của mình, điều đó đối với Thy khó đến thế sao?

- Không phải lo lắng, mà là áy náy.

Ánh mắt và hành động có chút tình cảm của Đăng khiến Thiên Thy lại càng bối rối, cô gạt nhẹ bàn tay lạnh buốt ra khỏi mặt mình rồi đứng lên mong thoát khỏi mối cảm xúc yêu thương đang xâm chiếm lấy con người cô. Nhưng Minh Đăng nào có chịu buông tha để Thy đi tìm lại con người lạnh lùng, bất cần của cô thường ngày. Anh đã nắm chặt lấy cổ tay Thy, không cho cô rời khỏi anh dù chỉ nửa bước. Đôi mắt màu café xoáy sâu vào cô gái đứng trước mặt, giọng Đăng nghẹn ngào như đã phải kiềm nén bao lâu.

- Thiên Thy! Hãy mở lòng ra và đón nhận tất cả, kể cả hạnh phúc lẫn đau thương. Được không em?

- Anh nói gì thế? Buông em ra.

- RỐT CỤC THÌ EM MUỐN TRỐN TRÁNH TÌNH CẢM CỦA MÌNH ĐẾN BAO GIỜ?

Lời nói to tiếng và đôi mắt có chút lửa của Minh Đăng khiến Thiên Thy đứng hình, chẳng hiểu sao chân tay lại không thể cử động được dù chỉ là một chút, đôi mắt trở nên buồn vô hạn nhưng không hề có một giọt nước mắt chảy xuống. Thiên Thy lại rơi vào không gian của riêng một mình cô...

- Tình cảm là cái gì? Tại sao em lại phải trốn tránh nó? Em chưa bao giờ phải trốn tránh bất kì cái gì cả.

- Em đang trốn tránh chính bản thân của em đây.

Minh Đăng cố gắng dịu giọng lại, anh đã không còn kiên nhẫn để đè nén tình cảm của mình thêm một chút nào nữa. Rõ ràng là cả hai đã biết đối phương quan trọng với mình biết nhường nào, nhưng tại sao cứ phải vờ như chẳng là gì cả? Tại sao cứ phải kiềm chế cảm xúc thật của mình khi ở bên cạnh nhau? Tại sao lại không làm theo những điều trái tim mách bảo? Tại sao chứ?

- Thiên Thy, nghe anh nói này. Đừng suy nghĩ gì cả? Hãy cứ làm những việc mà em muốn. Em nghĩ gì, em cảm thấy thế nào thì hãy cứ thể hiện chúng ra, đừng cố kìm nén rồi giữ chặt trong lòng. Làm như thế, người khổ không phải chỉ có mình em, mà còn cả những người xung quanh em nữa.

Thiên Thy vẫn cứ đứng ngây ngốc trong vòng tay của Đăng, đúng là từ trước đến giờ cô luôn sống như thế. Rất ít khi, à không, mà là chưa bao giờ Thy thể hiện tình cảm thực sự của mình. Đã rất nhiều lần Thy muốn hét lên rằng tại sao mẹ lại bỏ cô đi sớm như thế, tại sao ba lại đối xử lạnh nhạt với cô? Và đôi khi Thy thấy nhớ Đăng thật nhiều, những lúc bên cạnh anh, cô chỉ muốn thời gian ngừng trôi. Nhưng rồi tất cả cảm xúc ấy đều bị chính Thy cố gắng chôn vùi nơi tận đáy lòng rồi sống chung với nó. Một cuộc sống mệt mỏi vì luôn bị bản thân kiềm nén cảm xúc của chính mình.

Nhìn thấy khuôn mặt ưu tư, buồn sầu của Thy mà Đăng lại càng thêm xót. Nhưng anh nhất định sẽ lôi Thy ra khỏi sự kiềm kẹp của chính bản thân cô. Nhất là trái tim yếu đuối luôn sợ bị tổn thương kia, nên đến cả một chút cơ hội nhỏ bé, Thy cũng không thể cho anh và bản thân lấy một lần. Anh tiếp tục nói, tiếp tục cố gắng lôi Thy ra khỏi bản thân ương ngạnh của chính cô.

- Trong tình cảm, em lại càng không nên kiềm chế chúng. Khi em kiềm chế cảm xúc, thì tình cảm trong em sẽ biến mất sao? Hay là chúng sẽ càng thôi thúc em hơn? Nếu em quan tâm đến người nào đó thì hãy cứ thể hiện tất cả sự quan tâm của em, như thế chẳng phải sẽ thoải mái hơn sao? Tình yêu cũng thế...

- Đủ rồi! Anh nói đủ rồi, giờ thì buông em ra đi.

- Không buông!

- Anh thì biết gì chứ? Mấy cái đó chỉ là cảm xúc nhất thời, tại sao lại phải đắm chìm vào nó? Nó có kéo dài mãi mãi đâu?

- Sao em biết nó không kéo dài?

- Nếu nó kéo dài thì ba đã không dễ dàng quên mẹ để sống chung với người khác và hắt hủi đứa con của mẹ sinh ra cho ba...

Thiên Thy hét lên. Những lời nói bộc bạch vô tình đó đã giải thoát cho những dòng lệ ngấn trên mi cô, chúng đã thoát ra khỏi đôi mắt đang cố ngăn chúng lại. Rất tự nhiên, không ngưng ngừng, không kìm nén khiến Minh Đăng lại càng cảm thấy yêu thương người con gái đứng trước mặt anh hơn. Đăng đưa tay lau những giọt nước mắt ngoan ngoãn không còn lì lợm ở trong mắt cô như lúc này nữa...

- Em có biết vì sao ba lạnh nhạt với em không? Vì ông ấy yêu mẹ em quá nhiều nên mới không thể đối diện với em được.

- Vô lí! Nếu yêu mẹ thì cũng phải yêu cả đứa con mẹ sinh ra chứ!

- Con người ai cũng có yếu đuối của riêng mình, và không ai muốn phô bày chúng ra. Không phải ba không yêu em, mà chỉ là không thể đối diện với em. Đó chính là điểm yếu của ông ấy.

- Sao anh biết?

Thiên Thy nắc nhen trong cảm xúc, nếu như lời Minh Đăng nói là thật, thì tại sao ba lại không thể đối diện với cô? Là vì cô đã giết chết mẹ sao? Nước mắt Thy vẫn không ngừng rơi nhưng tất cả đều được Minh Đăng lau đi thật nhẹ nhàng. Anh mừng vì có lẽ Thiên Thy đã không còn kiềm chế cảm xúc của bản thân nữa, ít ra là trong lúc này.

- Cái đó... nếu như sau này em vẫn cứ ngoan như lúc này, anh sẽ nói cho em biết. Còn bây giờ thì đến chuyện của chúng ta...

Minh Đăng vừa nói xong là hai bàn tay đã nhẹ nhàng áp chặt vào đôi má hây còn đang ướt của Thiên Thy. Hơi thở nóng ấm của anh nhanh chóng phủ vào khuôn mặt cô nhưng hai người họ chỉ dừng lại ở đó, chỉ có đôi mắt là không ngừng trao nhau những tia nhìn tràn đầy cảm xúc, có yêu thương, có nỗi nhớ, có cả những nỗi buồn không tên. Cứ thế họ chìm đắm vào đôi mắt của nhau như bao lần trước...

- Thiên Thy! Chỉ cần em mở lòng ra thừa nhận tình cảm của chính mình, thì anh sẽ giúp em cảm thấy yêu thương một người nào đó đã là điều hạnh phúc, ngay cả khi ta không biết tình cảm ấy sẽ kéo dài đến bao lâu. Chỉ cần em mở lòng ra và chấp nhận tình cảm của chính mình...Được không Thy?

Đôi mắt yêu thương của Minh Đăng khiến Thiên Thy cảm thấy có niềm tin và ấm áp lạ. Có lẽ Đăng nói đúng, và cô cũng muốn thử có một cuộc sống mới. Một cuộc sống với con người được vô tư bày tỏ tình cảm và suy nghĩ của chính mình. Một con người không phải kiềm nén tất cả cảm xúc của bản thân. Trên hết, lúc này đây, cho dù Thy có cố chấp đến mức nào, có sợ “cái thứ gọi là tình yêu” đẩy ra sao, thì cô cũng không thể ngăn trái tim mình thoát khỏi cảm giác đang được sưởi ấm bởi người con trai khiến cô hằng nhớ nhung. Thy đang đứng trước ngưỡng cửa vô cùng khó sử giữa cảm xúc và lí trí. Và lần này, cô muốn nghe theo cảm xúc thật sự của chính mình, tuy rằng vẫn còn đó một ít chệnh vênh.

- Em có thể tin được không? – Thiên Thy bối rối hỏi...

- Trái tim của em có muốn em tin không? – Đăng mỉm cười.

- Hình như có...

- Vậy thì hãy làm theo những điều trái tim em muốn.

Nụ cười hạnh phúc và tuyệt đẹp tỏa nhẹ trên môi chàng trai, tim anh như muốn nhảy ngược ra ngoài vì hạnh phúc, vì hồi hộp, vì cô gái đáng yêu đang đứng trước mặt anh, hai má cô ấy đỏ hây vì ngượng ngịu trong lòng bàn tay của anh. Cũng chính vì nụ cười tuyệt đẹp ấy, mà trái tim của cô gái đã đập mạnh hơn một nhịp. Có lẽ bây giờ chính là lúc thích hợp nhất để chàng trai thể hiện tình cảm của chính mình, rất nhẹ nhàng, Đẳng đặt lên môi Thy một nụ hôn ngọt lịm, không còn vị đắng đót giống như nụ hôn trên biển, và cô gái anh yêu đã không còn muốn đẩy anh ra như lần trước nữa, cô ấy đứng ngoan ngoãn nhắm mắt lại, đôi mắt đã khô những giọt lệ hoang mang...

Tình yêu đích thực thì đâu cần lời nói...

Chỉ cần cảm nhận bằng đôi mắt và trái tim là đã đủ vững tin rồi...

- Đồ ngốc! Em hôn còn kém lắm...

- Nói linh tinh cái gì thế hả?

Thiên Thy vừa nói vừa dấm vào tay vai Minh Đẳng, đồng thời chân cô cũng vô ý dẫm vào vết thương của Đẳng khiến anh la toáng lên. Thiên Thy của anh bạo lực quá. Xem ra Đẳng sẽ rất vất vả khi phải dạy cho cô gái bạo lực, lạnh lùng ấy cách yêu thương người yêu rồi...

Một nụ cười thật đẹp được vẽ lên môi chàng trai, khiến cho trái tim cô gái nhất thời lại đập sai một nhịp, nhưng lần này trái tim ấy không còn kiềm nén cảm xúc của chính mình nữa...

“Hãy cứ như thế này, em nhé”

30. Chương 30 : Hạnh Phúc Bắt Đầu

- Hay tối nay em về nhà anh ngủ đi!

- Không được.

- Chân anh đang bị thương, lỡ như đêm hôm khuya khoắt có chuyện gì thì sao?

- Mặc kệ anh chứ.

Thiên Thy mở cửa taxi mặc kệ sự “nhõng nhẽo” của chàng trai đang ngồi kế bên cô, nhưng vẫn như bao lần khác, chưa kịp bước xuống xe, Thy đã bị Đẳng kéo ngược trở lại vào lòng anh, nhưng lần này rất nhanh chóng, Đẳng thơm lên má Thy một cái thật nhẹ. Hành động ấy chỉ diễn ra vồn vện có vài giây nhưng lại khiến cô lại bị đứng hình mất vài phút...

- Người ta yêu nhau thường hay làm như thế trước lúc tạm biệt.

Minh Đẳng vừa nói vừa cười mỉm, đôi mắt nhìn băng quơ tuyệt nhiên không hề chạm vào cô gái đang ngây người ngồi cạnh bên. Vì không cần nhìn, cũng biết Thy đang đứng hình như thế nào, và không cần đoán cũng biết được vài giây sau đó Đẳng sẽ bị một cú dấm vào vai thật mạnh từ cô.

- Thì mặc kệ người ta, liên quan gì chứ. Lần sau anh còn như thế nữa thì đừng có trách.

Thiên Thy đang cố lấy lại phong độ của mình, mặc dù trông cô bây giờ lúng ta lúng túng, ấp a ấp úng như một đứa trẻ mới biết nói... rất đáng yêu..

- Không có lần sau, chỉ có lần nữa thôi à...

- Anh...

- Vậy bây giờ em có định vào nhà không? Hay muốn đi tiếp về nhà anh?

Nhìn nụ cười vui tươi của Minh Đẳng mà Thy càng thêm tức, cô lườm anh một cái rồi bước xuống xe, mở cổng và chạy thẳng vô nhà. Bỏ lại Minh Đẳng ngồi trong taxi vẫn giữ nguyên nụ cười hạnh phúc, chưa bao giờ anh cảm thấy lòng mình ấm áp và thoải mái đến thế. Đợi đến khi Thiên Thy bước hẳn vào nhà, Minh Đẳng mới kêu chú tài xế lái xe đi. Tuy là chân vẫn còn rất nhức nhối nhưng cả tối nay, không lúc nào là không thấy Minh Đẳng cười tủm tỉm, đôi môi mỏng quyến rũ hôm nay lại càng đẹp hơn khi cứ lúc lúc lại mỉm cười, lúc lúc lại thầm hát vu vơ.

- Tối nay thời tiết đẹp quá!

Minh Đăng thở ra một hơi dài đầy sáng khoái, đôi mắt vui tươi nhìn ra cánh cửa kính của taxi, vô tư khen ngợi tiết trời, khiến cho chú tài xế liếc mắt nhìn anh qua tấm kính chiếu hậu đầy e ngại. Đúng là có vấn đề, ngoài trời đang mưa gió bão bùng là thế vậy mà có thể phán một câu khen ngợi xanh rờn như vậy. Đây có được coi là tác dụng phụ của tình yêu không? Rằng khi yêu, người ta đều nhìn thấy thế giới phủ đầy màu hồng mà thực tế là nó đang mang một màu đen tăm tối. Có lẽ bây giờ Minh Đăng của chúng ta cũng như thế đấy. Nhưng bất giác, đôi mắt có màu café rất hiếm khi yêu đời ấy lại trở về với vẻ xa xăm đầy ưu tư thường ngày. Có một nỗi lo cùng nỗi xót bắt đầu len lỏi vào trong lòng Đăng, rằng Thiên Thy của anh vẫn phải sống trong ngôi nhà nhạt nhẽo ghê lạnh đó đến bao giờ?

Và... trong ngôi nhà ghê lạnh đó, có một cô gái mang tâm trạng lang lang suốt từ nãy đến giờ, cô đang nằm dài trên chiếc giường xanh biển đặt giữa phòng. Đôi mắt nhìn băng quơ lên trần nhà với những tia hoang hoải như vẫn chưa thể tin những chuyện mới vừa xảy ra là thật. Thiên Thy đã thừa nhận tình cảm của mình rồi sao? Không! Không phải, cô đã nói ra điều đó đâu, nhưng Thy mới vừa làm một chuyện mà đối với cô là chuyện động trời, nó còn ghê ghớm hơn cả những chuyện cô đi đánh nhau hay đại loại là những thứ bình thường khác. Trần Thiên Thy đã có bạn trai rồi sao? Đó cũng là chàng trai khiến cô nhưng nhớ suốt những ngày qua. Đây là sự thật sao? Chính bản thân cô còn không dám tin con người lạnh lùng, lúc nào cũng muốn tránh xa tình yêu lại tồn tại một tình cảm như thế. Đúng là không ai có thể điều khiển được mọi chuyện theo ý muốn, và bản thân đôi khi chính là kẻ phản bác lại những ý muốn ấy đầu tiên...

Tít... tít...

Chiếc điện thoại nằm ngoan ngoãn trên giường bỗng rung lên từng hồi. Là âm báo tin nhắn, Thiên Thy lười nhác với tay lấy chiếc điện thoại, bật nắp lên đọc mà không khỏi tủm tỉm cười với dòng tin nhắn ngắn ngủi nhưng chất chứa bao biết bao sự quan tâm yêu chiều.

“ Nhớ ngủ sớm đó! Ngủ ngoan ”

Nhưng từ lúc nhận được tin nhắn đó, phải cả gần đến bốn tiếng sau Thiên Thy mới có thể chìm vào giấc ngủ, mọi suy nghĩ vẫn vơ vẫn cứ quay mòng mòng trong đầu cô. Có một chút lo ngại, một chút hồi hộp, và cả một chút nhớ. Thy vô tình ôm tất cả vào giấc ngủ hoang hoải, nhưng lần này cô còn mang theo một nụ cười mỉm vào giấc ngủ ấy khi nghĩ về ai đó.

Trái tim nhỏ bé hoang hoải trong giấc ngủ...

Vì lần đầu nếm trải vị yêu thương...

Chỉ sợ tình cảm mong manh như vẫn nghĩ...

Chỉ sợ trái tim đau rồi lại đau...

Sáng...

- Kìa mình! Mình đang nói gì thế? Tại sao lại đồng ý cho Tiến Hào vào Hoàng Minh?

Tiếng bà Mỹ ở dưới phòng ăn phát ra với công suất rất lớn khiến cho Thiên Thy ở lầu hai cũng phải giật mình thức giấc...

- Con nó lớn rồi, để nó tự quyết định sự nghiệp của bản thân như thế là tốt nhất. Mình cũng nên thả lỏng nó ra đi.

- Nhưng tại sao lại cứ là Hoàng Minh?

Bà Mỹ lúc càng nổi giận hơn, đập mạnh đôi đũa xuống bàn, quay sang hỏi Tiến Hào.

- Vì... vì con thích...

- Mà! Mà học cái tính ngang ngược này ở đâu thế hả?

- Mình à!

Ông Cường nghiêm giọng như nhắc nhở người vợ hãy dừng lại ngay, vì ông hiểu đằng sau lời nói đó, bà Mỹ có ẩn ý gì.

Ở dưới nhà, mọi người nói lớn đến nỗi Thiên Thy nằm cuộn chần trong phòng mà có thể nghe thấy tất cả. Thế đó, trong cái nhà này chỉ có Tiến Hào là con thôi, còn Thiên Thy chỉ là người dưng không hơn không kém. Nực cười, nếu đã là người dưng thì tại sao lại bắt cô ở đây mà không cho cô ở bất kì nơi nào khác chứ? Rốt cục thì ba Thy còn muốn dùng cách này để trả thù cô đến bao giờ?

Thay vội bộ đồng phục đi học rồi bước xuống cầu thang với khuôn mặt lạnh tanh không chút biểu cảm, Thiên Thy đứng mặt ông Cường ngay giữa cầu thang. Tưởng rằng hai cha con chỉ nhìn thấy rồi lại lướt qua nhau như mọi lần nhưng không phải, lần này đã ngoại lệ khi mà ông Cường bỗng dừng cất tiếng hỏi...

- Đêm trước tại sao không về nhà? Từ nay đừng có đi đêm như thế nữa, không tốt đâu.

Nói xong ông Cường lẳng lặng bước tiếp lên cầu thang, trở về phòng làm việc, bỏ lại Thy vẫn đứng thẫn thờ như trời trồng, khó khăn lắm cô mới có thể tiếp tục bước xuống những bậc thang tiếp theo.

Thấy đứa con gái bất ngờ đến mức không nói nên lời, ông Cường lại càng cảm thấy có lỗi hơn, chỉ vì một câu hỏi cộc lốc như thế thôi mà cũng khiến cho nó mở to mắt ra như thể đang có chuyện động trời xảy ra sao? Thế mới biết suốt mười mấy năm qua, Thiên Thy đã sống thiếu thốn tình cảm đến cỡ nào. Cũng chỉ tại ông không biết cách chữa trị vết thương lòng mà vô tình khiến cho đứa con gái nhỏ bé vô tội gánh tất cả những nỗi cô độc, tổn thương. Dù sao chuyện cũng đã xảy ra từ mười tám năm về trước. Bây giờ phải chăng chính là lúc ông ném nỗi ám ảnh của mình sang một bên để thôi dằn vặt và đứa con gái bé bỏng bằng sự hắt hủi trong im lặng? Nhưng thật sự là ông không biết bắt đầu điều đó như thế nào? Và phải làm sao.

Nhưng còn một điều khiến ông bận tâm không kém đó chính là chàng giám đốc trẻ tuổi của Hoàng Minh. Từ hôm đó đến nay, ông Cường vẫn không ngừng thắc mắc vì sao anh ta lại đưa ra một yêu cầu kì lạ đến thế, kì lạ đến mức khiến cho người làm cha như ông phải hổ thẹn. Lúc ấy, ông chỉ biết cúi gầm mặt xuống mà không thể nói được lời nào, đường đường là một người cha mà ông lại để một người lạ không quen biết nhắc nhở đến quan tâm con gái của mình. Huống hồ người đó lại là một chàng trai trẻ xứng tuổi con ông. Nhưng rốt cục thì cậu ta là ai? Tại sao lại biết rõ tình hình gia đình ông như thế? Trên tay ông Cường giờ đây chính là tập tài liệu sơ yếu lý lịch của vị CEO đó, ông đã nhờ người tìm hiểu và cũng mới nhận được nó vào sáng nay. Ông Cường thận trọng lật những trang đầu tiên, đôi lông mày đậm chiều bắt đầu đọc từng chữ một.

Trở về với Thiên Thy của chúng ta, cô vẫn còn chưa hết bất ngờ với thái độ kì lạ của ông Cường lúc này. Chuyện này là sao? Ba của Thy sau bao nhiêu năm cũng đã cất lời hỏi han quan tâm đến cô sao? Thy thấy vui thì ít mà lạ lùng thì nhiều, đành rằng đó chỉ là một câu hỏi cộc lốc của người cha, nhưng chỉ cần bấy nhiêu thôi, cũng đủ để cho trái tim nhỏ bé của cô con gái nhảy nhót. Đang thẫn thờ bước đi ra khỏi nhà như thế, Thiên Thy được phen ngạc nhiên khi vô tình nhìn thấy một chàng trai đang đứng dựa tường trước nhà cô. Vẫn là nón kết đen và quần jean rách rưới, vẫn là áo thun tay ngắn và chiếc khuyên tai sáng lấp lánh đeo bên trái, và vẫn là đôi mắt suy tư nhìn vào khoảng không vô định, nhưng khi đôi mắt ấy nhìn thấy Thiên Thy thì đột nhiên ánh nhìn nhanh chóng chuyển thành những nét tươi vui có chút tình nghịch.

- Hey honey!

Đỏ mặt, cực kì đỏ mặt. Thiên Thy mặt đỏ đến nỗi chỉ biết cúi xuống nhìn đường mà không dám ngược mắt lên nhìn thẳng vào Minh Đăng, sợ anh sẽ thấy mặt cô đỏ bừng rồi lại châm chọc nữa thôi.

- Chân anh sao rồi?

- Em thấy đó, vẫn có thể đứng đây chờ em đi học...

- Mà đừng có gọi em là honey...

- Chứ gọi bằng gì? Hay em thích gọi bằng tiếng Việt hơn hả? Vợ...

- KHÔNG PHẢI, gọi bằng tên bình thường ấy.

Thực sự là Minh Đăng không thể nhịn cười được với cô gái đứng trước mặt anh, hai đôi má thì đỏ hây rất đáng yêu, còn đôi mắt thì cứ dán chặt xuống đường, không nhìn anh lấy một cái, trông cô bối rối vô cùng.

- Biết rồi, Thiên Thy, được chưa. Đừng có đứng đây nhìn đường nữa, đi học nào.

Minh Đăng vừa nói nắm lấy tay Thiên Thy kéo đi, bàn tay anh ấm lạ, miệng vẫn giữ nguyên nét cười yêu đời, đôi lúc còn huýt sáo một bài hát nào đó nghe thật vui tai. Nhưng Minh Đăng có một điểm thô kệch mà khiến ai nhìn vào cũng khó hiểu, đó là nhìn anh giản dị, thậm chí “bụi” là thế vậy mà lại đi một chiếc BMW thật sang trọng.

- Cầm lấy!

Minh Đăng vừa lái xe, vừa đưa cho Thiên Thy một chiếc túi nhỏ, trong đó có nguyên một hộp hình chữ nhật đựng những chiếc bánh cupcake thật xinh xắn, đếm sơ qua chắc cũng gần chục cái trở lên.

- Phải ăn hết đây.

- Biết rồi.

Ngồi trong xe mà Thiên Thy cũng cứ tũm tĩm cười, mắt không rời khỏi những chiếc bánh xinh xắn được cô nâng niu trên tay, sao nhìn chúng đẹp và đáng yêu quá.

- Thiên Thy!

- Huh?

- Bạn trai của em đẹp hơn những chiếc bánh đó nhiều, đứng nhìn chúng nữa. Nhìn anh này.

- Nhìn anh mất công anh nhìn em lại, thì ai nhìn đường thay anh? Em không muốn vô bệnh viện đâu.

Minh Đăng nhăn trán, đúng là Thiên Thy chẳng bao giờ chịu thua ai về khoản đấu khẩu.

Cô không thể ngoan ngoãn nói những câu “ạ” hay “vâng” hoặc những câu ngọt ngào đại loại như thế giống bao cô gái khác được sao? Thật là...

- Em tự tin quá, sao biết anh sẽ nhìn lại chứ?

- Tự tin sao bằng anh được?

- Đúng! Kẻ nào tự tin hơn thì đó là kẻ mạnh, mà kẻ mạnh chắc chắn sẽ là kẻ thắng cuộc. Vậy nên sau này đừng có thích đấu với anh, vợ à...

- ĐÃ NÓI LÀ KHÔNG ĐƯỢC GỌI VỢ.

- Không cần bức xúc như thế người ta cũng biết em không đủ trình nói lại anh mà...

Chóng mặt, đau đầu, bức tức là cảm giác của Thiên Thy lúc này, vẫn biết là Minh Đăng chẳng bao giờ chịu thua cô, là kẻ duy nhất mà cô không nói lại được, nhưng không thể nhường nhịn một tí sao? Vậy mà lúc này Thy còn thấy cảm động khi Đăng đưa ột túi bánh cupcake đấy.

- Dừng xe!

- Ê! Không chơi giận kiểu con nít như vậy đâu.

- Giận gì, sắp tới trường rồi, anh cho em xuống ở đây rồi em đi bộ tiếp.

- Tại sao?

- Thì tại... không thích.

Sau vài giây suy nghĩ, Minh Đăng cũng tắt xe vào lề đường, anh thừa biết Thiên Thy sẽ rất ngại nếu bước xuống từ ô tô của anh rồi vào trường trước mặt mọi người.

- Bye!

Như sợ sẽ bị Minh Đăng kéo lại hôn giống như hôm qua hay sao mà Thiên Thy nhanh chóng tháo dây an toàn rồi xuống xe, bộ dạng có chút bối rối khiến Minh Đăng không khỏi phì cười...

- Bye! Đi học vui vẻ, nếu thấy nhớ thì cứ gọi điện hay nhắn tin nhé...

- Còn lâu.

Cái nháy mắt và nụ cười đẹp như tranh vẽ của Minh Đăng khiến Thiên Thy lại càng bối rối hơn, cô cố tình làm mặt lạnh để che đi sự lúng túng của mình rồi quay lưng bước đi thật nhanh. Những tưởng chiếc ô tô ấy sẽ chờ Thy vào cổng trường rồi mới đi như những lần chở cô về nhà, vậy mà lần này Thiên Thy mới chỉ đi có vài bước là chiếc BMW ấy đã phóng đi rồi. Đáng ghét...

Sáng nay thời tiết rất đẹp, lòng Thy cũng thấy hân hoan vô cùng. Sống trên đời mà được người khác quan tâm mình thật là hạnh phúc. Hôm nay Thy được ba hỏi chuyện, dù chỉ là một câu rất ngắn, được người con trai ấy mang bánh đến cho và chở cô đi học. Chỉ thế thôi, đối với Thy đã là những điều tuyệt diệu mà từ trước đến nay, cô chưa bao giờ được nếm trải.

- Ngày nào cũng như thế này có phải hay không.

Bỗng chốc, tiếng nói lạnh lạnh của cô bạn nào đó đã thu hút sự chú ý của Thiên Thy. Phía trước, chẳng phải là Tiến Hào và chiếc SH của anh đó sao? Lại còn đang nói chuyện với cô bạn nào đó học cùng trường với Thy nữa.

- Đi vào trường đi.

- À, hôm nay anh đi xin việc làm đúng không? Cố lên nha!

- Ừ. Biết rồi...

Thiên Thy thấy họ nói chuyện với nhau một lúc rồi Tiến Hào lái xe đi, còn cô bạn kia thì tung tăng bước đến cổng trường. Thấy Thiên Thy, cô bạn đó gọi tên cô thật lớn rồi chạy lại quàng tay tưởng như rất thân quen.

- Anh trai cậu càng ngày càng thích tớ đấy. Tớ nói rồi mà, Ngọc Nhi này đã چرا ai thì nhất định sẽ phải đổ...

Thật sự là bây giờ Thiên Thy mới nhớ ra cô bạn này, là cô bạn “bụng chưa kết thúc, chân đã bắt đầu” đây mà. Thì ra trong suốt thời gian qua, cô bạn đã không ngừng cầm چرا với Tiến Hào, chính Thiên Thy là người giúp đỡ gián tiếp khi cho Nhi số điện thoại của Tiến Hào, vậy mà cô lại quên bẵng đi mất.

Thiên Thy cũng chỉ biết cười nhẹ đáp lại sự hớn hở của cô bạn rồi định bước vào cổng trường, nhưng chưa kịp bước vào, Thy lại thấy Bảo Duy đang đi từ phía xa tiến lại gần cô, cậu em vừa đi, vừa cười với Thy, nhưng sao nụ cười ấy không giống thường ngày, nó rất lạ, lạ lắm, nhưng lạ ở chỗ nào, Thiên Thy của lúc ấy không thể định hình rõ được.

31. Chương 31 : Tập Yêu Thương

Ánh nắng bắt đầu trở nên gay gắt, mang vị trưa nồng oi ả bao phủ cả vùng trời. Dù tiết trời đang là cuối thu đầu đông, nhưng những cơn gió mang vị đông có lẽ đang mãi rong chơi tận phương nào còn xa lắm, mặc kệ để cho những tia nắng mặt trời thỏa thích tung hoành ở đây vào mùa cuối năm.

Chẳng biết vì trời nắng nóng hay vì lo lắng quá nhiều mà lúc lúc Tiến Hào lại phải đưa khăn lên trán thấm mồ hôi. Anh đang ngồi chờ trên dãy ghế dài cũng với nhiều người đi phỏng vấn khác. Hôm nay, Tiến Hào chính thức được đi phỏng vấn tại Hoàng Minh sau khi nộp hồ sơ và được mời đi phỏng vấn. Hào đã nhờ ông Cường lo liệu trong tệp hồ sơ rằng anh đã tốt nghiệp đại học kinh tế, trong khi hết năm nay mới ra trường. Dù rằng mới đầu ông Cường có chút thắc mắc vì sao Tiến Hào lại gấp gáp như thế, nhưng cuối cùng cũng đã chịu giúp anh. Có lẽ cũng nhờ có dựng, mà họ cũng đã chú ý đến Hào với thân phận là con trai của giám đốc Phong Cường. Mong là mọi chuyện sẽ êm xuôi trôi lọt.

- Trần Tiến Hào?

- Có... có tôi.

- Mời anh vào trong.

- Vâng!

Tiếng gọi thánh thót của cô nhân viên khiến Tiến Hào giật mình, anh hít một hơi thật sâu, cố gắng lấy bình tĩnh rồi đi vào căn phòng mà suốt từ nãy đến giờ, những người rời khỏi đây đều mang tâm trạng thật khác nhau, buồn có, vui có, thần thờ có, lơ đãng cũng có. Qua những nét biểu cảm của những người bị từ chối, Tiến Hào thấy căn phòng này thật đáng sợ. Đẩy nhẹ cánh cửa bước vào căn phòng “đáng sợ” ấy, điều đầu tiên Tiến Hào cảm nhận được đó chính là hơi lạnh từ máy điều hòa xộc thẳng vào cánh mũi, rồi sau đó là lan tỏa khắp toàn thân. Ở đây rất mát lạnh, khác hẳn với sự oi bức ngoài kia, vậy mà những giọt mồ hôi của Hào vẫn cứ chảy ra, có điều đã ít hơn lúc nãy nhiều vì được hơi lạnh hong khô đi rất nhanh.

Trong căn phòng có khoảng bảy, tám người, tất cả đều mặc vest đen trông rất sang trọng. Họ đang ngồi ở chiếc bàn dài được đặt ở giữa phòng. Và người ngồi ở vị trí trung tâm chính là vị CEO khó tính mà hôm trước anh đã gặp. Vẫn là cái bắt chéo chân đầy kiêu ngạo, đôi mắt sắc sảo có chút khó tính của ngày hôm trước, sắc thái của người đó diễm đạm đến nỗi Hào tưởng như chẳng có thứ gì trên đời này có thể khiến anh ta ngạc nhiên. Đối diện với vị CEO đó chính là chiếc ghế dành cho các ứng viên như Tiến Hào ngồi. Anh cúi chào mọi người rồi nhanh chân bước đến chiếc ghế - nơi anh phải đối mặt với rất nhiều áp lực.

- Mời cậu ngồi. - Một người phụ nữ đeo chiếc kính dày cộm ngồi gần cuối dãy bàn lên tiếng...

- Vâng.

- Cậu là Trần Tiến Hào? - Người đàn ông trung niên vừa nhìn hồ sơ vừa hỏi, và cuộc phỏng vấn bắt đầu..

- Vâng!

- Cậu đã tốt nghiệp trường đại học kinh tế với số điểm khá cao, vậy ngoài lý thuyết cậu đã có kinh nghiệm gì về ngành cậu đã theo học chưa?

- Vì ba tôi cũng làm kinh doanh nên tôi cũng thường hay đi theo ông để học hỏi, nói về kinh nghiệm thực tế thì tôi cũng đã được trải qua khá nhiều...

- Cậu có nhận xét gì về công ty?

- Không phải một mình tôi, mà ai trong giới kinh doanh đều biết Hoàng Minh là một công ty rất mạnh và không dừng lại ở đó, sự phát triển của công ty sẽ còn tiến xa hơn rất nhiều. Là niềm mơ ước của biết bao người trong giới kinh doanh.

Những người đặt câu hỏi cho Tiến Hào có vẻ khá ưng ý với những câu trả lời của anh. Nhưng riêng vị CEO ngồi đối diện với anh vẫn chưa hỏi anh bất cứ điều gì, đôi mắt có chút lơ đãng nhìn về phía tấm kính sau lưng Hào, ở đó có những vật nặng đang ánh lên đủ thứ màu sắc phản chiếu qua lớp kính trong suốt.

- Nếu ba cậu cũng làm kinh doanh, vậy tại sao cậu không phụ giúp ông ấy mà lại đến đây xin việc làm? Chưa nói đến việc đó cũng là một ty khá lớn, sự phát triển và cơ hội mở rộng lĩnh vực là điều dễ dàng. Nếu so với việc làm chung với người thân và có điều kiện tốt như thế thì nộp đơn xin vào Hoàng Minh để làm nhân viên thực tập bình thường thì đó có phải là quyết định sai lầm không?

Đôi mắt đã thôi không còn lơ đãng nhìn vào tấm kính, vị giám đốc bất giác hỏi Hào một câu dài ngoằng cộng với ánh nhìn dò xét như muốn nhìn thấu tâm can, khiến Hào bối rối cực độ. Đôi mắt anh ta bình thản nhưng thật sắc sảo, cái bình thản khiến cho người khác có cảm giác ngược lại.

- Tôi...tôi... tại vì tôi thích tự lập nên mới không muốn làm chung với gia đình.

Khó khăn lắm, Tiến Hào mới lắp bắp nói được câu trả lời, thật ra câu hỏi dài ngoằng kia không làm anh bối rối đến thế đâu, nhưng đó là do đôi mắt của chàng trai ngồi đối diện với Hào vẫn không ngừng quan sát anh từng li từng tí một, ánh mắt bình thản nhưng rất sắc, nó khiến cho những người phải “chịu đựng” đôi mắt ấy có cảm giác như mình là kẻ có tội và đang bị vạch trần ra ánh sáng vậy. Không biết cảm giác của những người khác khi “chịu đựng” ánh mắt đó rả rầm sao, nhưng với Hào, nó là như thế đấy...

- Ở đây, chúng tôi đang tìm những người tài năng và lòng quyết tâm thực sự, chứ không phải những kẻ mơ mộng thích chứng tỏ bản thân. Bằng cấp đôi khi không nói lên được điều gì cả, nếu tôi nhớ không lầm thì chúng ta đã gặp nhau trong buổi ký kết hợp đồng lần trước, cậu là người đã đi theo giám đốc của Phong Cường đúng chứ?

- Vâng!

- Hôm ấy cậu rất thụ động, và không gây được ấn tượng gì cả.

Tiến Hào thực sự không ngờ vị CEO đó lại nhớ ra Hào là ai, thấy anh ta không hài lòng về mình như thế chắc là thất bại rồi. Nhưng nếu không được vào đây làm việc, thì lời hứa với Bảo Duy sẽ ra sao đây? Chỉ cần nghĩ đến điều đó thôi, Tiến Hào đã thấy mọi chuyện thật quá khó khăn, sự thất vọng bản thân như cơn gió ulla về trong lòng anh, ngay cả việc xin vào làm ở đây, Hào còn làm không được thì nói gì đến sự trả thù mà đưa em luôn hy vọng vào anh cơ chứ.

- Tuy nhiên, tôi sẽ cho cậu làm việc thử ba tháng. Nếu trong ba tháng đó, cậu không chứng tỏ bản thân mình không phải là kẻ ảo tưởng thì lúc ấy, có lẽ không còn gì để tiếc nuối nữa phải không?

- Vâng cảm ơn, cảm ơn anh nhiều lắm...

Lời nói của vị CEO như một sự mở đường cho những suy nghĩ không lối thoát của Hào, khỏi phải nói anh đã mừng đến mức nào. Sau khi nhận được lệnh cuộc phỏng vấn kết thúc, Hào vội vàng đứng lên rồi ríu rít cảm ơn vị giám đốc “đáng sợ” ấy – người đã đẩy anh xuống những cảm xúc tồi tệ nhất và cũng là người nâng nó lên đến tận chân mây chỉ trong vòng vài phút. Tiến Hào nhẹ nhàng khép cánh cửa lại rồi bước ra ngoài, trên môi là nụ cười hết sức tự tin với đôi mắt tràn đầy hy vọng. Vậy là lời hứa với Bảo Duy, anh hoàn toàn có cơ hội thực hiện được nếu như cố gắng hết sức. Bây giờ chỉ cần đặt niềm tin vào bản thân và cố gắng thật nhiều thôi.

Sau khi Tiến Hào mở cánh cửa và bước đi được vài phút, thì Minh Đăng cũng từ căn phòng đó bước ra, cuộc phỏng vấn các ứng viên sáng nay đã kết thúc, và Tiến Hào là người cuối cùng. Đăng một tay dứt túi quần, một tay cầm tệp hồ sơ của Hào sải bước đến phòng làm việc riêng của mình. Trông anh bây giờ thật khác với lúc sáng, không còn là jean rách gối, áo thun mỏng và chiếc nón lưỡi trai đen che nửa khuôn mặt nữa mà thay vào đó là bộ pleite đen thật lịch lãm và sang trọng, bên tai trái cũng không còn chiếc khuyên tai màu xanh ngọc bích. Minh Đăng của bây giờ và Minh Đăng lúc ở bên Thiên Thy như là hai con người hoàn toàn khác nhau về hình thức lẫn phong thái. Ngay cả đôi mắt của anh cũng không ánh lên những tia nhìn tinh nghịch mà chỉ toàn mang vẻ lãnh đạm, bị công việc đè hai từ “trách nhiệm” nặng trĩu vào con người màu café. Trông thật mệt mỏi.

Minh Đăng đang chăm chú đọc hồ sơ của Tiến Hào trên bàn làm việc, nói thật là anh nhận Hào làm việc chỉ vì một lí do duy nhất, vì lí do đó mà anh chấp nhận mạo hiểm khi biết nguyên nhân Tiến Hào muốn vào công ty không đơn thuần như anh ta nói. Lí do đó chính là biết đâu có thể qua Tiến Hào, Đăng sẽ tìm được cậu bé ấy, cậu bé mà anh vô tình cướp đi người cha! Biết đâu Tiến Hào vẫn liên lạc với em trai của mình? Và lúc ấy, Đăng sẽ có thể tìm ra và bù đắp cho cậu bé – người mà anh không ngừng kiếm tìm bấy lâu nay.

Cốc! cốc!

- Vào đi!

Ngoài cánh cửa, một người đàn ông trung niên có gương mặt phúc hậu bước vào, trên tay ông cũng là một tệp hồ sơ khác...

- Giám đốc, đã có tin tức về cậu bé đó rồi.

- Thật không? Bây giờ đang ở đâu?

Minh Đăng ngạc nhiên thực sự, không dấu nổi sự mừng rỡ trong giọng nói, đôi mắt anh đang chờ đợi câu trả lời của người đàn ông với những tia nhìn tràn đầy hy vọng.

- Hiện tại thì tôi chưa biết cậu ấy đang ở đâu, nhưng trước đây cậu ta đã ở làng mồ côi SOS.

- Làng SOS? Gần trường học Hernman?

- Vâng, chính là ở chỗ đó.

Một nụ cười hy vọng nở trên cánh môi tuyệt đẹp của chàng trai, nó không quá vui vẻ nhưng nó rất đẹp, đẹp như chính tâm hồn của anh vậy, chưa gì hết mà Đăng đã cảm thấy thật hưng phấn, rồi vẽ lên rất nhiều kế hoạch khi anh gặp được cậu bé ấy, nào là sẽ mua nhà, mua xe, nuôi ăn học, nói tóm lại, nếu được gặp cậu bé, anh sẽ cố gắng thay thế chú Hải làm cha, làm anh của cậu bé. Đứa con trai mà ân nhân của Đăng đã nhờ anh chăm sóc lúc qua đời.

oOo

Trong khi đó, ở trường Hernman, các học sinh sắp bắt đầu vào ca chiều sau giờ nghỉ trưa, vì là đang trong thời gian ôn thi cuối kì 1 nên trên tay ai cũng cầm một tệp đề cương dài ngoằng, môn nào cũng hơn hai trang A4 trở lên. Và tranh thủ học mọi nơi, mọi lúc, có thể nói đi đâu cũng thấy những tệp đề cương ấy ở khắp nơi, như là canteen, sân trường, hành lang, trong lớp. Nói chung, ở đâu có học sinh là ở đó có đề cương, chúng y như những chiếc bùa hộ mệnh hoặc như một đồ vật quý giá mà các cô cậu học trò không muốn rời xa, hoặc nói đúng hơn là không – thể - rời - ra.

Trên hành lang vắng, Thiên Thy kéo ghế ngồi dựa vào tường ngoài cửa lớp, để vừa học bài, vừa có thể tận hưởng những làn gió hiem hoi bay bổng vờn vĩa qua dãy hành lang. Nhìn tờ đề cương lịch sử trên tay mà nước mắt Thy lúc lúc lại chảy dài xuống má vì... quá buồn ngủ. Những giọt nước mắt ngấn, dài cứ theo từng cái ngáp mà tuôn ra, thật khó để ột đồng chữ vào đầu trong thời gian ngắn.

- Chị!

Tiếng gọi đầy hưng phấn phát ra từ cuối dãy hành lang, khiến Thiên Thy tỉnh người được một phần. Nhưng khi nhìn thấy chủ nhân của tiếng gọi đó, Thy lại thấy khó xử không biết đối diện với người đó như thế nào. Chẳng hiểu sao từ hôm Bảo Duy “tỉnh tò” với Thy, cô chỉ muốn tránh né cậu em mãi thôi.

- Học bài mà mắt cù đờ như thế thì học được gì đây?

Bảo Duy ngồi xuống bên Thiên Thy, giọng điệu vẫn vui vẻ tự nhiên như chưa hề có chuyện gì xảy ra, như là chưa có cuộc “tổ tình đáng sợ” nào cả. Nếu được, Thiên Thy chỉ mong cậu em có thể quên quách cái ngày đó luôn đi cho rồi.

- Ủ, lịch sử là môn ru ngủ của chị mà...

- Chị lười học thật, mà sao đi thi cứ được điểm cao thế?

- Ngồi chém., chém tùm trúng tùm la, ăn may. Thế thôi!

- Chị thật là!!

Bỗng dưng Bảo Duy nói giọng chậm lại, mặt cậu cúi xuống như đang phân vân điều gì đó thật khó nói.

- Chuyện đó, chị vẫn không tin là thật sao?

- Chuyện gì?

- Tình cảm của em ấy.

Duy vừa dứt câu nói là Thiên Thy giật mình ngay tắp lự. Đối với Bảo Duy, Thy thật sự rất khó xử, cô không thể lạnh lùng, gạt phăng chuyện tình cảm ra giống như những kẻ từng tỏ tình với Thy, vì sợ sẽ khiến cậu em tổn thương, lại càng không thể chấp nhận Duy vì Thy biết bây giờ trong trái tim cô, ai mới là người đang ở đó... Nhìn cậu em đang ngồi cạnh mình mà Thy thấy lòng áy náy vô cùng. Sau vài phút bối rối, Thiên Thy cũng có thể nói ra những điều mà từ lâu, cô đã muốn nói với Bảo Duy...

- Chị yêu em... giống như là em trai của chị vậy, tình cảm ấy rất rõ ràng, nó không thể trở thành một thứ tình cảm khác được. Hơn nữa, em biết không, đôi khi người con gái không chỉ cần mỗi tình yêu chân thành là đủ đâu. Họ còn cần một người có thể cho họ cảm giác an toàn và được che chở khi ở bên cạnh nữa, những thứ ấy rất khó tìm thấy ở một người con trai nhỏ tuổi hơn mình. Tất nhiên tuổi tác không quan trọng, nhưng nó là yếu tố rất lớn để quyết định tính cách và suy nghĩ của một con người. Quan trọng hơn, chị thấy tình cảm của em chỉ như là một thói quen, một thói quen rất khó bỏ và nó đã bị ăn mòn thành tình cảm. Nó thực sự rất khó bền vững, rồi sau này, chị nghĩ em cũng sẽ quên chị thôi!

Những lời nói rất nhẹ nhàng của Thiên Thy khiến Bảo Duy hoàn toàn bất ngờ, cậu chưa bao giờ thấy Thy trầm tư như thế, sâu sắc như thế. Duy đã quen với một Thiên Thy mạnh mẽ, lạnh lùng và bạo lực. Đây là lần đầu tiên cậu thấy cô có những suy nghĩ chừng chạc đến nỗi Duy không thể nào chạm tới được. Phải chăng là vì hấn ư?

- Chính vì thế, mà chị đã chọn hấn sao?

- Em nói gì?

Lần này Bảo Duy cúi gầm mặt xuống và lăm lăm điều gì đó rất nhỏ khiến Thiên Thy nghe câu được câu không. Nhưng cô có cảm giác Bảo Duy đang trở nên rất lạ lẫm, hai bàn tay cậu nắm chặt vào nhau khiến Thy tò mò muốn biết khuôn mặt của cậu trông như thế nào, khi mà cậu cứ cúi gầm mặt xuống. Tất nhiên Thy sẽ không thể thấy được những tia gân xanh đang dần xuất hiện trên khuôn mặt cậu em, nó hằn lên thật rõ ràng trên khuôn mặt đỏ ửng vì kiềm nén cơn giận của Bảo Duy. Bất giác, cậu em đứng phắt dậy rồi quay lưng bước đi thật nhanh, nhưng khi đi đến giữa hành lang, Duy bỗng dừng dừng lại rồi nói thật lớn, mà không thèm quay lại nhìn Thiên Thy lấy một cái, nhìn từ phía sau, Thiên Thy cũng có thể biết Duy đang không ổn chút nào...

- EM SẼ KHÔNG BỎ CUỘC ĐẤU.

Nói rồi Duy đi tiếp một mạch xuống dãy cầu thang, cậu đi rất nhanh, và khôn cho kẻ nào lỡ đụng phải Duy lúc này. Vì những chuyện vừa qua, mà Bảo Duy vô tình đang dần đánh mất cái hình tượng gương mẫu cute boy của cậu trong mắt các học sinh Hernman, bây giờ họ cảm thấy Duy đáng sợ hơn trước rất nhiều. Duy cứ lăm lăm đi thẳng xuống sân sau mà không có ý định dừng chân nếu như chiếc điện thoại trong túi cậu không rung lên từng hồi vì có cuộc gọi. Là cuộc gọi của Tiến Hào...

- Alo!

- Duy! Anh đã xin vào được Hoàng Minh rồi – Đầu dây bên kia là giọng nói hớn hở của Tiến Hào.

- Được, hay lắm, vậy anh hãy cố gắng tìm cơ hội thuận lợi nhé, em nhất định sẽ giúp anh. Nhất định chúng ta phải thắng....

Cuộc gọi chỉ vồn vện có vài câu mà khiến tâm trạng của Bảo Duy khá hơn rất nhiều, nhưng đôi mắt cậu vẫn giữ nguyên vẹn những tia nhìn thù hận nơi tận sâu đáy mắt, chỉ có điều bây giờ nó không u tối như lúc nãy nữa, mà sáng lên một tia hy vọng, một tia hy vọng đáng sợ.

Bốn tiết ôn thi trôi qua trong lặng lẽ và nặng nề, vì đang trong thời gian quan trọng nên tụi học trò cũng chú tâm vào bài ôn mà không quây phá như thường ngày. Thiên Thy thất thểu ôm cặp bước ra cổng trường, những tờ đề cương dài dặc làm đầu cô có chút nhức, và trong suốt bốn tiết vừa qua cứ lúc lúc Thy lại nghĩ đến sự ương ngạnh của Bảo Duy. Nếu ôn thi khiến cô mệt mỏi một, thì Duy khiến cô mệt mỏi mười, đã vậy Trúc Anh càng ngày càng xa lánh Thy. Nếu ngày nào đi học cũng như bây giờ thì Thy thật sự không muốn đến trường nữa...

Bước đi trên vỉa hè đông nghịt người qua lại mà Thiên Thy cảm thấy hụt hẫng, cứ ngỡ khi vừa ra cổng trường, cô sẽ được nhìn thấy chàng trai hay đội nón kết đen che hết nửa khuôn mặt đứng đợi mình, vậy mà lại chẳng thấy đâu...Có phải Thy đã dần dần quen với việc có Minh Đăng ở bên cạnh mình không? Ôi! Đừng như thế chứ...Thy thật sự không muốn bản thân bị lụy bởi bất cứ thứ gì đâu...

Hôm nay, Ciao café đông khách lạ, mới hơn đầu giờ chiều mà quán đã chật kín chỗ ngồi, khiến Thiên Thy bận rộn tạm quên đi người – nào – đó vẫn cứ lì lợm ở mãi trong đầu cô từ lúc ra khỏi trường. Nếu bác Thành không nói hôm nay quán có một tiết mục đàn nhạc đặc biệt thì chắc Thy cũng không hề biết, cô đúng là một nhân viên hơi hợt mà, hèn gì hôm nay quán lại đông khách như thế.

Đang mải miết với những chiếc giấy stick viết vội, Thiên Thy bỗng giật mình bởi những tràng pháo tay của mọi người dành cho ban nhạc mới xuất hiện trên bậc tam cấp của quán, gần với chiếc piano trắng được đặt kiêu hãnh ở đó. Họ có đủ thứ dụng cụ âm nhạc, nào là kèn harmonica, saxophone, ghi-ta... mỗi người một nhạc cụ khác nhau, và họ bắt đầu chơi những bản nhạc không lời cực chất. Những âm thanh từ mỗi dụng cụ phát ra hòa quyện vào nhau tạo thành một bản hòa âm có sức hút rất mạnh, làm mê đắm lòng người... Nhưng tuyệt nhiên, không có ai đụng vào chiếc đàn piano trắng gần đó. Thiên Thy cảm thấy thắc mắc, tại sao không chơi piano luôn nhỉ?

Bản nhạc không lời kết thúc trong sự hoan nghênh, hưng phấn của tất cả mọi người, nhưng tràng pháo tay dài vừa chấm dứt được vài giây là lại vang lên tràng pháo tay khác mạnh hơn, nhiệt liệt hơn, hứng thú hơn khi trên bậc tam cấp xuất hiện một chàng trai trẻ, có vẻ đẹp thu hút biết bao nhiêu là đôi mắt. Một vài cô gái không kiềm chế được sự thích thú mà nói lớn lên : “John kia, John kia”. Tất nhiên lúc ấy khỏi phải nói Thiên Thy đã bắt ngờ như thế nào.

Minh Đăng tiến lại chiếc đàn piano trong sự hân hoan của tất cả mọi người, đặc biệt là những cô gái trẻ. Anh mỉm cười, vẫy tay chào mọi người rồi ngồi xuống bên cạnh chiếc đàn piano, những âm điệu từ những nhạc cụ lại vang lên, và tất nhiên bây giờ sẽ có sự góp âm của piano. Nhưng lần này Minh Đăng không chỉ đánh đàn như mọi khi, mà anh còn cất tiếng hát thật trầm ấm. Giai điệu vui tươi của bài hát “Lời Yêu Thương” được cất lên trong bao đôi mắt say đắm của tất cả những ai đang hiện diện, riêng chỉ có đôi mắt của cô gái nào đó là chưa hết ngạc nhiên và cảm thấy một chút e thẹn khi Minh Đăng vừa nhìn Thy vừa hát, giống như là một lời nhắn nhủ vậy...

Ngày nhện nhện về trên khu phố,

Có cô em tung tăng, đôi môi cười hoa thắm.

Và mặt trời của miền nhiệt đới

Trên vai em, buông chân cho anh mơ mộng.

Anh muốn được cùng em, về miền biển vắng.

Mình sẽ sống những ngày Hè ươm nắng.

Dưới bóng dừa lả lơi, sẽ nói yêu em mãi

Sẽ nói lời yêu thương đã từ lâu anh giữ trong lòng hoài.

...

Minh Đăng đang hát say sưa là thế nhưng anh vẫn không quên quan sát cô gái đang đứng ngây ngốc ở dưới kia, liệu Thiên Thy có hiểu được anh đang mượn bài hát này để chính thức nói lời yêu với cô không? Có liên tưởng được “miền biển vắng” kia có nghĩa là nhà của Đăng không? Nhìn thấy đôi mắt tròn xoe không chút bối rối kia chắc là Thy không hiểu thật rồi. Ôi cô gái lạnh lùng mà khờ khạo của anh! Anh đang chính thức tỏ tình với cô đấy. Có biết không hả?

Cuối cùng bài hát cũng kết thúc trong tiếng vỗ tay vang trời của khán giả. Minh Đăng đứng lên định nói điều gì đó nhưng lại thôi. Anh mỉm cười lịch sự chào mọi người và bỏ ban nhạc ở lại rồi đi xuống và biến mất trong chiếc cổng trắng phía sau quán. Khiến cho nhiều người tiếc ngẩn ngơ vì ngắm nhìn và nghe anh hát chưa đã. Anh xuất hiện và biểu diễn nhanh gọn lẹ quá... Đến cả Thiên Thy còn cảm thấy hụt hẫng nữa là...nhưng cô vẫn mong sẽ có một chàng trai đội nón kết đen xuất hiện ngay sau đó và anh đã xuất hiện thật.

Minh Đăng kéo Thiên Thy đến chiếc bàn số 25 – chiếc bàn khuất tầm mắt nhất mà anh vẫn hay ngồi. Bây giờ thật khó có thể nhận ra đây là chàng trai vừa hát lúc nãy, bởi Đăng đã biến thành một kẻ “bụi” hơn khi nãy rất nhiều, tất nhiên không thể thiếu chiếc nón kết màu đen quen thuộc...

- Hiểu không? - Minh Đăng bối rối hỏi Thiên Thy...

- Hiểu gì?

- Không hiểu thật chứ?

- Không, có hiểu gì đâu?

- Vậy thôi khỏi hiểu luôn đi!

Nhìn Minh Đăng bối rối có chút bực bội mà Thiên Thy không khỏi phì cười. Gì chứ cái kiểu vừa hát vừa nhìn người ta như thế thì ai chẳng biết chắc chắn là có ý đồ, mà ý đồ gì thì chẳng phải lời bài hát hồi nãy đã nói toẹt ra hết rồi sao? Một kẻ ngốc nếu trong tình cảnh đó còn có thể dễ dàng hiểu hướng chi là Thiên Thy đã vốn rất nhạy cảm. Không ngờ Minh Đăng cũng thuộc dạng người khó nói ra những lời “ngọt ngào” nên mới phải mượn lời bài hát nói với Thy. Thú vị thật...

- Cười gì chứ? Em hiểu mà cố tình giả nai phải không?

- Hiểu gì? Em buồn cười thì cười thôi!

Thiên Thy trưng ra bộ mặt vô số tội khiến Minh Đăng thấy nãy giờ anh đang làm những việc vô cùng ngốc. Có ai đời đi tỏ tình gián tiếp với người ta xong rồi hỏi “có hiểu không” như Đăng chưa? Đôi lúc, Minh Đăng

thấy mình thật ngốc, mà những lúc ấy chỉ có thể là ở bên cạnh cô bé con này. Nhưng nếu Thy hiểu rồi mà vẫn cố tình làm ngơ như thế thì có nghĩa là gì? Cô không muốn chính thức thừa nhận mối quan hệ của hai người sao? Đăng vuốt mặt rồi đứng lên bước ra khỏi ghế trong khi Thiên Thy vẫn cứ ngồi cười cái bộ dạng khổ sở của anh...

- Này ! Đi đâu đó!

Thiên Thy hồi vọng tới rồi đứng lên vội vàng đi theo Đăng, khiến anh mỉm cười nhẹ nhưng vẫn cố tình làm mặt giận. Hôm nay, Minh Đăng nhất định phải dạy Thiên Thy cách yêu thương mới được...

Không khí về đêm của thành phố lúc nào cũng trong trẻo hơn ban ngày, từng cơn gió nhẹ nhàng vờn và tạo ra những gợn nước nhấp nhô trên con sông Hàn. Cả con sông như được choàng lên mình một chiếc áo lung linh huyền ảo bởi những ngọn đèn vàng chiếu xuống, bởi ánh trăng mượt mà trên cao. Đêm nay, sông Hàn thật đẹp, đây cũng chính là nơi lần đầu Thiên Thy gặp lại Minh Đăng.

Trên vỉa hè, có đôi trai gái đang đi dạo dưới trăng thật thanh thản, họ sánh bước bên nhau trông thật đẹp đôi. Người đi bên ngoài gần làn xe vẫn cứ là Minh Đăng, còn Thiên Thy thì cứ lúc lúc lại nhắc nhở anh đi xích vào bên trong, vụ tông xe lần trước đã khiến Thy sợ lắm rồi. Hôm nay, họ không nói cười như lần trước vì mỗi người đều bận bịu theo đuổi những suy nghĩ của riêng mình.

Đối với Minh Đăng, anh đang thấy khó chịu vô cùng vì tay của Thy cứ lúc lúc lại đụng vào tay anh, mà không thể nắm lấy được. Chẳng hiểu sao đôi khi có những ngại ngùng vô cớ tạo nên khoảng cách vô hình mà thật khó để gỡ bỏ. Đăng nhắm mắt mặc kệ những khoảng cách vô hình đáng ghét đó, hít thật sâu rồi nắm lấy bàn tay đang đang đưa kia. Cái nắm chặt đến nỗi khiến Thiên Thy giật mình, bàn tay cô giờ đây đã nằm gọn lỏn trong tay Minh Đăng, giống như chú chim nhỏ ở trong một chiếc lồng kiên cố, có muốn thoát cũng không được, nhưng liệu có chú chim nào muốn thoát khỏi chiếc lồng ấm áp, mang đến bình yên hay không? Thy bây giờ cũng thế đấy...

Tuy là đang rất ngại ngùng, nhưng Thiên Thy lại chẳng muốn thoát khỏi bàn tay ấm áp đó, cô chỉ biết bước đi tiếp và lúc lúc lại vờ liếc qua Minh Đăng, anh cũng đang rất ngại nhưng đôi môi không thể giấu đi nụ cười mỉm trông thật đẹp. Phải, người con trai đi bên cạnh cô rất đẹp, đẹp ở chỗ nào, Thiên Thy không còn phân tích được rõ ràng giống như lúc trước được nữa, chỉ biết là rất đẹp, nhìn chỗ nào cũng đẹp hết. Nếu bây giờ phải xa người con trai đang đi bên cạnh Thy, chắc chắn cô sẽ rất nhớ...

Em vụng về xoay sở với tình cảm của bản thân...

Tự yêu, tự nhớ, tự mỉm cười...

Tập quan sát, tập lắng nghe, tập yêu người...

Lần đầu tiên nếm trải vị hạnh phúc...

Chỉ mong sẽ trọn vẹn mãi không thôi!

- Thiên Thy !

- Huh?

- Em sẽ mãi ở bên cạnh anh chứ?

End chap 31

32. Chương 32 : Nỗi Ám Ảnh Từ Quá Khứ

Vì thời gian post chap 31 và chap 32 cách nhau khá lâu nên mình xin phép được tóm tắt diễn biến sự việc trong chap 31.

Ở chap 31, Tiên Hào đã xin được vào làm ở công ty Hoàng Minh, hòng thực hiện lời hứa với Bảo Duy là sẽ tiếp cận công ty Hoàng Minh, tìm cách nắm điểm yếu của công ty và lật đổ nó để trả thù cho người cha quá cố.

Về phần Minh Đăng và Thiên Thy, hai người họ đã chính thức thừa nhận tình cảm của nhau, ngoài ra Minh Đăng cũng đã dần tìm ra manh mối về cậu bé mà anh đã không ngừng kiếm tìm suốt mấy năm qua để đền đáp những mất mát anh đã vô tình gây ra cho cậu từ thuở còn thơ. Vậy nỗi mất mát ấy là gì? Liệu anh có tìm được cậu bé ấy không?

Câu trả lời sẽ nằm trong chap 32 dưới đây

Well e to chap 32!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

33. Chương 33.1 : Yêu Là Vì Nhau

Minh Đăng đang lái xe mà lòng lo lắng không yên. Anh cố gắng suy nghĩ xem Thiên Thy có thể ở đâu và đang làm gì trong lúc này. Bây giờ là buổi sáng sớm... rất có thể là đang đi đến trường. Đúng rồi, chỉ có khả năng đó thôi. Nghĩ rồi Minh Đăng tăng tốc xe chạy nhanh hơn, đôi mắt không ngừng toát ra vẻ lo lắng, bồn chồn và một chút tia lửa như muốn đốt cháy không gian....

Vì trường học Hernman khá gần với làng mồ côi SOS nên chưa đầy 10 phút, Minh Đăng đã đến cổng trường. Anh cẩn trọng quan sát tất cả qua ô cửa kính ô tô, các học sinh vẫn ra vào trường bình thường, không một chút gì gọi là bất ổn. Lẽ nào Thiên Thy của anh lại không ở gần đây? Cô ấy đã đi đâu? Hôm nay không đến trường sao? Chần chừ một hồi, Đăng thấy cô bạn thân hay đi chung với Thiên Thy đến Ciao café, anh vội lấy chiếc nón kết đen đội vào che kín nửa khuôn mặt, chỉ để hở một vành môi mỏng và cánh mũi cao thanh tú... Minh Đăng mở cửa xe bước ra ngoài...

- A !

Cái vỗ vai nhẹ của Minh Đăng khiến Trúc Anh giật mình hoảng sợ, cô hét lên theo phản xạ tự nhiên khi nhìn thấy chàng trai đeo nón che kín mặt, nhưng đã nhanh chóng được Minh Đăng trấn an lại, cũng may là tiếng hét không quá lớn để gây sự chú ý với mọi người...

- Thiên Thy có đi chung với em không?

- Dạ?

- Từ sáng đến giờ em có gặp Thiên Thy không?

- Dạ?

- Tôi hỏi em hôm nay em có thấy Thiên Thy không?

Minh Đăng bắt đầu cảm thấy bức bối trước bộ mặt ngáo ngơ, ngây ngốc của Trúc Anh, Đăng cũng là con người, cũng nói chung một ngôn ngữ với Trúc Anh, vậy mà cô ấy cứ đứng ngây ra, nhìn anh với đôi mắt lạ lẫm, như thể anh là người hành tinh mới xuống trái đất vậy. Minh Đăng gần như mất kiên nhẫn đối với cô bé này, anh đang định bỏ đi thì...

- Anh...anh... là John đúng không?

Tiếng nói không nhỏ của Trúc Anh đã khiến không ít người quay lại nhìn Minh Đăng, anh vội vàng lấy tay ấn chiếc nón xuống sát mặt hơn, nhưng không tài nào tránh khỏi những đôi mắt tinh ranh của những “con cú bọ” xung quanh... Mọi người bắt đầu nghi ngờ, bàn tán và cuối cùng là một tốp nữ sinh đã hú âm lên trước trường.

- ĐÚNG LÀ ANH JOHN RỒI!

Chưa quá năm giây, Minh Đăng đã bị bao vây bởi “những thiên thần áo trắng”. Có một sự hỗn loạn không hề nhẹ đã xảy ra trước cổng trường Hernman, mặc cho chú bảo vệ ra sức giải tán nhưng hình như công sức của chú chẳng thấm vào đâu...

- ANH ƠI! SAO ANH KHÔNG CHƠI ĐÀN PIANO NỮA?

- ANH ƠI! CHO EM XIN CHỮ KÍ ĐI!

- ANH JOHN CHỤP HÌNH VỚI TỤI EM ĐI...

- ANH JOHN ĐẾN TRƯỜNG HỌC CŨ LÀM GÌ VẬY ANH?

- BÂY GIỜ ANH LÀM GÌ THẾ? SAO KHÔNG LÀM MODEL NỮA, ANH CHỤP HÌNH ĂN ẢNH VẬY MÀ...

Giờ đây Minh Đăng trông đến tội nghiệp. Miệng anh chẳng biết nói gì ngoài những tiếng ậm ừ cho qua loa, Đăng giận vì anh không thể dùng đến bạo lực để giải quyết những người này giống như là những tên áo đen cao to mà ba hay sai đến để chặn đường anh. Dù sao thì họ cũng là con gái, hơn nữa lại là fan hâm mộ, làm gì có ai dùng bạo lực với fan của mình bao giờ. Nhưng còn Thiên Thy của anh thì sao đây? Đăng còn chưa thể xác định được cô ấy đang gặp nguy hiểm hay không. Không được, không thể đứng yên đây mãi được, phải kết thúc ngay thôi. Minh Đăng cố gắng giữ giọng điệu bình thường nhất có thể, vội vàng nói.

- Được rồi, để một ngày nào đó anh sẽ lại ghé trường sinh hoạt với các em. Bây giờ mọi người có thể giúp anh một việc được không?

- DẠ ĐƯỢC, VIỆC GÌ VẬY ANH?

- ANH NÓI ĐI!

Cả nhóm học sinh đồng thanh trả lời, ai cũng phấn khích ra mặt vì được thần tượng của mình nhờ vả...

- Bây giờ tụi em vào trường học thật ngoan ngoãn, rồi sau đó đến giờ ra chơi chạy xuống phòng giám thị đưa cái này cho thầy giúp anh.

Minh Đăng vừa nói vừa lấy từ trong túi ra một chiếc đĩa CD nhỏ xíu, đưa cho các nữ sinh, ai nấy cũng giành lấy chiếc đĩa và vâng dạ ngọt sớt rồi ngoan ngoãn chạy thẳng vô trường như thực hiện một mệnh lệnh cao cả, có một vài nữ sinh còn luyến tiếc nhưng dù sao bây giờ Minh Đăng cũng đã thoát khỏi vòng vây bao bọc lúc này. Cũng may là còn có chú bảo vệ giúp đỡ “dẹp loạn” nên mọi chuyện không nghiêm trọng đến mức phải cần đến công an giao thông. Chỉ trực chờ thoát khỏi vòng vây, Minh Đăng vội vàng lao vào xe rồi phóng đi thật nhanh, chẳng thèm để ý đến cô bé lúc này đã gây ra bao phiền phức cho anh vẫn đang đứng một xó tường quan sát anh với đôi mắt kì lạ... Chuyện chiếc đĩa CD cũng là do anh nhanh chóng nghĩ ra để lừa đám nhóc kia, chắc hẳn đến giờ ra chơi thầy giám thị nào đó sẽ được một phen ngạc nhiên khi nhận được món quà lạ hoắc, nhưng nếu thông tin được lan truyền nhanh thì chính Minh Đăng là người gián tiếp giúp thầy giám thị tóm gọn những học sinh ấy vì tội náo loạn cổng trường, gây ùn tắc giao thông.

- John ghé vào trường này làm gì thế?

Đang đứng đó với những suy nghĩ lờ mờ trong đầu, Trúc Anh được dịp giật mình lần thứ hai khi mà Bảo Duy chẳng biết từ lúc nào đã đứng lù lù kế bên...

- Hình như Thiên Thy gặp chuyện gì đó rồi...

- Sao?

Chưa kịp đợi đến khi Trúc Anh trả lời câu hỏi, Bảo Duy đã chạy vụt theo chiếc BMW lúc này, một lần nữa Trúc Anh lại bị bỏ rơi, cô đứng yên đó rất lâu, trong đôi mắt cô không còn đó nét ngây thơ như ngày trước...

Minh Đăng vừa lái xe vừa không ngừng tìm kiếm hai bên vệ đường, anh rút chiếc điện thoại gọi cho Thiên Thy mấy cuộc nhưng lần nào cũng được nghe giọng nói ngọt đến náo nê của chị tổng đài. Tìm mãi không được Thy, Đăng quay sang tự trấn an bản thân, người anh yêu chắc chắn không phải là một người dễ bị ăn hiếp, vậy nên sẽ không có gì nghiêm trọng quá đâu... Nhưng càng tự trấn an bao nhiêu thì Minh Đăng lại càng thêm lo bấy nhiêu... Bỗng, có điện thoại reo lên, Đăng vội vã nghe máy...

- A lo!

- Giám đốc! Hôm nay anh có cuộc họp quan trọng. Tất cả mọi người đang chờ anh ở đó...

- Hủy đi.

Không đợi cho cô thư kí kịp tiếp thu những lời vừa nghe, Minh Đăng đã ném chiếc điện thoại sang ghế kế bên một cách thô bạo, Đăng như ngày càng bức tức, bởi càng tìm anh càng thấy lo lắng không yên. Một thoáng nhớ đến giọng nói khàn đặc lạ hoắc lúc này, anh lại thấy nóng người hơn.

Trong khi đó, tại một con hẻm nhỏ vắng vẻ...

- Chết bầm! Rốt cục thì tụi bay là ai? Muốn gì?

Thiên Thy thở hồng hộc, nhìn bọn trai cũng đang thân tàn ma dại giống cô. Chẳng biết bọn chúng là ai, mà từ sáng sớm đã chặn đường rồi kiểm chuyện với Thy, bắt cô phải đi theo bọn chúng, tất nhiên là bọn chúng chẳng thể dễ dàng làm được điều đó đối với một người đai đen Tekondo như Thy. Trong lúc hỗn chiến, một tên đã giựt phăng chiếc ba lô đang đeo trên lưng Thy để móc điện thoại gọi cho ai đó.

- Em không nhớ anh thật sao? Anh là một trong những thằng diếm phúc được sờ vào thân thể của em đây này...

Giọng nói nham nhở của tên trai cầm đầu khiến Thiên Thy chợt dạ, dâm sợ...

- Nói thế là ý gì?

- Sao quên nhanh thế em? –Đột nhiên hấn thay đổi sắc mặt và giọng nói một trăm tám mươi độ. - Chỉ vì một đứa con gái như mày và cái thằng bạn trai c.h.ó chết của mày mà cả bọn tụi tao phải ngồi tù. Cũng may là tao trốn thoát được trên đường đến chạm cái nghiện... Nhất là cái thằng bạn trai của mày đây, chính nó là đứa tổng tụi tao vô tù... Làm chuyện to tát như thế mà mày không nhớ gì sao hả con c.h.ó!

Hấn vừa nói vừa tiến lại gần Thiên Thy và cuối cùng là hét vào mặt cô.

- H...h... hôm nay tụi bay có mang theo kim chích không?- Biết được bọn chúng là ai, Thiên Thy cảm thấy hơi sợ sệt run run hỏi.

- Sao mày hỏi ngu thế, tao đến gặp mày để làm gì mày không biết à?

- Vậy là mày có mang?

- Tất nhiên là có...- Hấn trợn mắt nhìn Thy, đôi mắt toàn lòng trắng...

- Cho tao một mũi đi...

Hấn gần như đứng hình trước câu nói của Thiên Thy, nhưng rất nhanh chóng lại quay trở lại với giọng điệu ban đầu, nhìn Thy với đôi mắt nghi hoặc...

- Mày tính giờ trò gì thế hả?

- Hôm trước, tao đã vô tình đập trúng kim tiêm ở dưới đất, tao nghiện rồi...

- Mày tưởng mày đang lừa một thằng nhóc con à? Nhưng được thôi, dù sao thì đó cũng là mục đích của tụi tao...

Hấn cười, nụ cười không thành tiếng nhưng rất man rợ, ra lệnh ấy thằng đứng sau mang kim tiêm tới. Một hộp kim tiêm đầy ắp được mở ra, xộc lên một mùi khó chịu, hấn lấy một cái rồi đập đập nó vào lòng bàn tay, giơ lên trước mặt Thy như khiêu khích cô. Thiên Thy thấy vậy liền giành lấy chiếc kim nhưng đã bị hấn nhanh chóng túm cổ áo lại một cách thô bạo. Vậy là kế hoạch của Thy đã thất bại, cô cố gắng tỏ ra tự nguyện để không có ai kim kẹp mình rồi nhân cơ hội giành lại chiếc kim đâm ngược lại hấn. Nhưng hấn đã luôn đề phòng vì biết Thiên Thy chẳng hề dễ chơi...

- Mày tưởng mọi chuyện sẽ êm xuôi như mày nghĩ à? – Hấn nắm chặt lấy cổ áo Thiên Thy, ôm chặt cô từ phía sau.

- Mày làm cái gì thế? Tao chỉ muốn được chích thật nhanh thôi mà...

Thiên Thy vừa nói vừa không ngừng dẩy dụa, đồng thời cô dơ cao chân lên đầu, qua vai và đập thẳng vào mặt hấn, khuôn mặt hấn đang ở sát vai của Thiên Thy bỗng nhận được một lực đá mạnh thì ngoặt hấn ra phía sau, đôi tay vì thế mà buông ra khỏi cổ áo của Thy, lảo đảo vài vòng...

Những người đứng sau thấy thế thì liền chạy đến, nhằm Thiên Thy mà đánh, cứ ngỡ một trận đánh khác lại nảy ra, nhưng lần này Thiên Thy đã khôn khéo, đánh trả lại tất cả những đòn nhận được rồi tìm cách chạy ra khỏi con hẻm vắng, bởi vì bây giờ Thiên Thy đã biết bọn chúng là ai, đối với những người ấy, cách tốt nhất là không nên dây dưa thêm một chút nào nữa. Thấy vậy, bọn chúng liền đuổi theo. Một trong những

Nói rồi hắn liếc qua Thiên Thy, cô vẫn đứng im không nhúc nhích vì chiếc kim tiêm đâm hờ cổ. Đôi mắt hắn ứa ra những tia nhìn sọc vằn hung dữ. Đã đi đến tận đời, thì chuyện gì mà không dám làm, huống hồ đây là việc mà hắn thích làm nhất, đó là truyền lại căn bệnh thể kỉ cho những người khác. Hắn nhoẻn cười kinh tởm, một tay cầm kim tiêm, một tay hắn giữ chặt cổ Thiên Thy, đồng thời cắn vào lỗ tai Thy một cái như để khiêu khích Minh Đăng. Dù đau nhưng Thy vẫn không hề hé răng lấy một lần.

- Chết tiệt! Tụi mày đùa quá trớn rồi đấy!

Rít qua từng kẽ răng, Minh Đăng nhìn hắn bằng ánh mắt nẩy lửa, như muốn thiêu rụi tất cả. Người Đăng nóng lên như lửa đốt, chẳng biết vì cơn sốt hay vì sự tức giận. Hành động của hắn chẳng khác nào lấy kim đâm vào máu điên của anh. Bất chấp cây kim đang nằm ngay cổ Thiên Thy, Minh Đăng lao đến nhanh như tia chớp, chỉ chờ có thể, bọn đàn em đứng ở đằng sau cũng lao vào anh.

Và một lần nữa, một trận hỗn chiến đã xảy ra, Minh Đăng chỉ muốn lao vào giành lấy Thiên Thy nhưng bọn đàn em lại cứ năm lần bảy lượt phá đám anh. Những người đi đường thấy thế thì bu lại xung quanh xem, chỉ chỉ trỏ trỏ, tuyệt nhiên không ai dám xen vào vì ngăn chiếc kim tiêm trên cổ của cô gái kia. Tên cầm đầu hả hê nhìn Minh Đăng vật vờ với bọn đàn em, đồng thời cũng khoái chí rê mũi kim trên cổ Thy...

- Đợi đến khi thằng người yêu của mày thua trận, tao sẽ tiêm cho tụi mày cùng một lúc, như thế mới sướng con à!

Nghe hắn nói xong, mồ hôi của Thy túa ra như nước, cô nhìn Minh Đăng mà lòng hoảng sợ vô cùng. Vết thương ở chân anh chưa khỏi hẳn, bây giờ còn phải chịu những đòn kia, chắc chắn sẽ rất đau. Và điều Thy lo lắng đã xảy ra, trong quá trình đánh, một trong những tên đó đã nhận ra điểm yếu của Minh Đăng, khi mà chân trái của anh cứ muốn khuỵu xuống. Biết thế, hắn đã thừa cơ hội đạp vào chân trái Đăng thật mạnh. Anh choạng vạng, những vẫn cố gắng không ngã, quay sang đánh trả hắn, nhưng hắn lại nhanh chóng đá thêm cái thứ hai, lần này máu bắt đầu chảy ra, từ từ rồi thấm ướt ống quần jean, nhưng Minh Đăng vẫn cố gượng không ngã. Rồi cái thứ ba, thứ bốn, máu càng lúc chảy càng nhiều, mặt Minh Đăng bắt đầu tái xanh, nhưng anh vẫn cố chấp trụ trên đôi chân yếu ớt, đôi mắt lóe lên những tia lửa đáng sợ. Đôi tay không ngừng đánh trả những đòn đang dồn dập vào mình. Chứng kiến tất cả những cảnh đó, tên cầm đầu không ngớt hả hê vui sướng còn Thiên Thy như chịu đựng hết nỗi, nhân lúc hắn không để ý, Thy liền giựt mũi kim ra khỏi cổ, nhanh chóng đá hắn rồi cầm kim tiêm đâm thẳng vào tay hắn khiến hắn đau điếng. Cô vội chạy lại cứu Minh Đăng, giúp anh giải vây mấy tên ác ôn kia. Đúng lúc đó, cảnh sát biên phòng vừa tới, bọn hút chích thấy thế thì dừng tay, lo chạy trốn khỏi cảnh sát, bỏ lại Minh Đăng ở lại với chiếc chân đầy máu trên vỉa hè. Cơn sốt lúc sáng được dịp tái phát, người anh nóng hổi như lửa đốt, Đăng đuổi sức khuỵu chân ngã xuống đất. Thiên Thy vội đỡ lấy người anh.

- Em không sao chứ - Tuy là đang rất mệt, nhưng Minh Đăng vẫn lo lắng nhìn Thy hỏi.

- Không sao, không sao hết!

Thy trả lời mà như mếu, cô nhìn khuôn mặt nhợt nhạt không một chút sức lực của Đăng mà lòng xót xa vô cùng. Thế nhưng vừa nghe câu trả lời của Thy xong là Minh Đăng bắt đầu ngất lịm đi vì cơn sốt ban sáng đã lên đến đỉnh điểm. Người anh thì càng lúc càng nóng. Mặc cho Thy đang hốt hoảng gào thét tên anh, Minh Đăng vẫn nằm im bất động trên vỉa hè ướt máu từ chiếc chân anh.

Trong đám đông đang bao quanh hai con người đáng thương, đâu đó có một chiếc máy chụp hình được bấm nút chụp lia lịa, không thiếu một cảnh nào từ đầu đến cuối. Và trong một xó đường nào đó, tên cầm đầu đang lén lút tránh núp cảnh sát. Chẳng biết là hắn may mắn hay mạng lớn khi mà bọn đàn em đã bị tóm gọn hết còn hắn đã thoát được.

- Anh có thù hằn gì với tên đó vậy...

Bỗng có một bàn tay đặt lên vai khiến hắn giật nảy mình, hắn quay lại nhìn người phát ra giọng nói lạ hoắc. Là một cậu học sinh khôi ngô tuấn tú. Cậu ấy là Bảo Duy!

35. Chương 34 : Nếu Bạo Lực Là Sẻ Hôn

- Minh Đăng! Minh Đăng! tỉnh lại đi, nghe em nói gì không?

Thy ôm Minh Đăng trong lòng, hét tên anh không ngớt nhưng vô vọng. Cô hốt hoảng ngẩng đầu lên cầu cứu những người xung quanh.

- Mọi người làm ơn gọi xe cứu thương giúp với...

“Tách, tách, tách, tách”

Ngay lúc đó, Thy thấy một ống kính trong đám đông đang chĩa thẳng vào mặt cô mà chụp lấy chụp để. Nhưng giây phút đó trôi qua rất nhanh vì đám đông nháo nhào hết cả lên. Xe cứu thương chẳng mấy chốc đã réo rắc ầm ĩ khắp con đường. Nhưng chưa kịp đưa Minh Đăng vào xe thì đã có một chiếc BMW khoang rộng nhanh chóng phóng tới. Một người đàn ông vội vã xuống xe, lao đến chỗ Thy và Đăng.

- Không được đưa cậu ấy vào bệnh viện.

- Ông là ai? Tại sao lại không vô bệnh viện? Không thấy chân anh ấy đang chảy máu không ngừng sao? - Thy hét toáng lên với người đàn ông. Bây giờ đầu óc cô rối như tơ vò.

- Không có thời gian để giải thích đâu. Mau đưa cậu ấy vào xe của tôi. Nhanh lên...

Người đàn ông vừa dứt lời là vài tên mặc áo đen đi theo sau đã nhanh chóng đưa Minh Đăng vào chiếc xe khoang rộng, đặt anh nằm ngay ngắn trên ghế. Thiên Thy vội chạy theo, không rời khỏi Minh Đăng lấy một giây. Cô leo lên xe và đóng sập cửa lại, chiếc xe nhanh chóng phóng đi, bỏ đám đông ở lại đang đang náo loạn. Chiếc máy chụp hình trên tay ai đó vẫn được nháy liên hồi cho đến khi chiếc xe mất dạng.

Trong khoang xe sang trọng của chiếc BMW:

- Nếu lúc này cô đưa cậu ấy vào bệnh viện thì mọi chuyện chỉ càng thêm rắc rối. -Người đàn ông có gương mặt phúc hậu lúc này ôn tồn nói với Thy.

- Tại sao?

- Vì cậu ấy là người nổi tiếng, đến những nơi công cộng như thế chỉ gây thêm nhiều phiền phức. Dù sao thì vết thương cũng không đến nỗi nào...

- Nhưng mà ông là ai? Vì sao ông biết mà đến? – Thy nhìn người đàn ông ngờ vực

- Là...là quản lý của John. Cậu ấy đã dùng điện thoại gửi hình ảnh định vị cho tôi.

Thấy vẻ ấp úng của người đàn ông, Thy sinh nghi nhưng không hỏi thêm bất cứ câu nào nữa. Cô vuốt ve mái tóc của Minh Đăng. Anh đang nằm trên ghế và gối đầu lên chân cô, mặt anh tái xanh không còn một giọt máu. Nhớ lại hình ảnh của Đăng khi này dù bị tấn công tới tấp nhưng vẫn gắng gượng không chịu thua mà lòng Thy xót xa, đau nhói như có một chiếc kim đâm thẳng vào ngực. Hôm nay, cô mới biết tình cảm của Minh Đăng giành cho cô là chân thực và to lớn biết bao, có thể vì Thy mà bất chấp tất cả. Thoáng chốc, có một giọt khóc lăn dài trên má của cô gái nhỏ...

Nửa tiếng sau chiếc xe đỗ phịch trên một bãi cát vắng người. Ngôi nhà trắng nhỏ xinh hiện ra trước bờ biển xanh...

Những người mặc áo đen nhanh chóng đưa Minh Đăng vào căn nhà của anh. Trước cửa, đã có hai vị bác sĩ mặc áo blouse trắng đứng chờ sẵn với đầy đủ đồ nghề y khoa. Thiên Thy vẫn theo sát Minh Đăng không rời một giây. Họ đặt anh nằm trên chiếc giường, và hai vị bác sĩ bắt đầu chữa trị cho Đăng. Tuyệt nhiên, không cho Thiên Thy ở lại trong căn phòng vì đây chắc chắn khác gì phòng cấp cứu tại bệnh viện.

Thy mệt mỏi bước chân ra phòng khách, nơi người đàn ông có gương mặt phúc hậu đang ngồi ghế salon.

- Những chuyện ngày hôm nay, mong cô đừng kể với ai.

- Tôi biết rồi. Tất cả chỉ tại tôi – Thy đau đớn trả lời...

- John có vẻ rất yêu cô, đừng làm bất cứ gì khiến cậu ấy bị tổn thương. Có lẽ là cô không biết, nhưng từ nhỏ, John đã chịu khổ rất nhiều...

Sau khi nghe người đàn ông nói một cách chân thật, Thy đỏ mặt, cúi đầu với những suy nghĩ mông lung. Từ giờ trở đi, có lẽ cô nên dịu dàng, yêu thương Đăng nhiều hơn, lắng nghe và quan sát Đăng nhiều hơn nữa.

Lúc này, Thy thấy mình thật vô tâm, nhận lời yêu của Đăng đấy, nhưng lại chẳng biết tí gì về gia đình, hay bất cứ thứ gì riêng tư của anh cả. Là anh chưa kịp nói với Thy hay vì anh có chuyện gì đó muốn giấu cô?

Cuộc chữa trị kéo dài suốt ba tiếng mười lăm phút...

Hai vị bác sĩ đi ra khỏi phòng, mặt người nào cũng nhể nhại mồ hôi. Họ nói vết thương của Minh Đăng tuy không nặng lắm, nhưng vì đã bị thương từ trước nên lần này khá lâu mới đi lại bình thường được. Anh đã kiệt sức vì mất nhiều máu, nên tắm rửa thật chu đáo và chăm sóc thật kĩ càng...

Nghe được những lời đó, Thy lại thấy áy náy, hối hận gấp vạn lần, vì cả hai lần Đăng bị thương đều là do cô mà ra.

Hai vị bác sĩ và người quản lí của Minh Đăng đã rời khỏi căn nhà ngay lúc chữa trị xong. Không hiểu sao Thy lại có cảm giác người đàn ông có gương mặt phúc hậu - quản lí của Minh Đăng trông rất quen, cứ như là cô đã từng gặp ông ấy ở đâu đó nhưng lại chẳng thể nhớ ra.

Thy bước vào căn phòng còn vương mùi thuốc sát trùng, Minh Đăng vẫn nằm ngoan ngoãn trên giường. Chiếc quần ướt máu lúc nãy đã được thay. vén ống quần lên ột chút, Thy thấy chiếc chân trái của anh được bó cứng ngắc bởi những miếng gạc, dây cộm. Lòng cô lại thấy xót xa muôn phần. Thy ngồi trên giường, đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhợt nhạt, nhưng vẫn giữ nguyên những đường nét góc cạnh, thanh tú. Vàng trán rộng nhưng tái xanh, hơi ẩm ẩm vì cơn sốt, ở đó cô khẽ khàng đặt một nụ hôn nhẹ. Nhẹ thôi, nhưng chất chứa rất nhiều yêu thương... Đây là lần đầu tiên Thy chủ động hôn một người con trai trong đời.

Một ngày đã trôi qua trong lặng lẽ, hoàng hôn khẽ buông dần nơi đường chân biển...

“Khụ, khụ”

Minh Đăng nhứ mảy, khẽ ho vài tiếng, dường như cơn nhức từ vết thương lại dấy lên hành hạ anh. Nhưng cơn sốt cũng đã suy giảm đi phần nào. Cả ngày nay, Minh Đăng chưa có gì bỏ bụng, cứ nằm lì bì như thế, thật không tốt chút nào. Nhân lúc Đăng tỉnh hơn một chút nhờ cơn ho, Thiên Thy khẽ gọi anh dậy, lay lay cánh tay Đăng.

- Minh Đăng, dậy ăn chút gì đi, đừng ngủ nữa, sẽ lịm đi vì đói mất...

Như bị giọng nói và cánh tay của Thiên Thy phá rối, Minh Đăng mệt mỏi gượng mở đôi mắt nặng trĩu, nhưng đôi mắt chưa mở ra hoàn toàn thì lại nhắm tịt vào thiếp đi một lần nữa...

- Minh Đăng!!!!

Khẽ thở dài thất vọng, Thiên Thy thôi không quấy nhiễu giấc ngủ của anh, chắc là người mệt lắm nên mới thiếp lịm đi như thế. Thy đứng dậy, rời khỏi căn phòng. Cô vào bếp xem xét nồi cháo mình đã cất công “chiến đấu” suốt một buổi trưa, chỉ mong lúc Minh Đăng tỉnh dậy sẽ có cái bỏ bụng, nhưng giờ thì nó đã lạnh tanh không chút ấm nóng, Thy bật bếp hâm, rồi chậm rãi đi loay quanh quan sát căn nhà cô đã từng ở qua đêm hai lần nhưng chưa có dịp khám phá...

Ngoài chiếc đồng hồ nổi bật được gắn các con số vào tường ra thì phòng bếp còn có một bức tường được xây một nửa, ngăn cách phòng khách và phòng ăn, trên đó có mười hai ô vuông. Ở ô vuông trung tâm có một tấm hình được lồng khung cẩn thận, trong tấm hình là Minh Đăng đang nở nụ cười tuyệt đẹp ôm một người phụ nữ trung niên quyền quý. Thy nghĩ có lẽ đây chắc hẳn là mẹ anh. Trông anh khá giống mẹ. Nhìn tấm hình tình cảm giữa hai mẹ con, Thy thoáng thắc mắc không biết ba Minh Đăng trông như thế nào? Có yêu chiều anh như người phụ nữ đang ở trong tấm ảnh này không?

Cô vân về tấm ảnh một lúc, rồi rời đi, ra phòng khách. Thứ đập vào mắt Thiên Thy đầu tiên đó chính là bức tranh vẽ cảnh một cô gái đi dưới chiều mưa buồn, tuy bức tranh chỉ vẽ tấm lưng cô gái, nhưng Thy thấy có cảm giác cô gái ấy thân quen lạ. Cảm giác thân quen này cô đã có ngay từ khi lần đầu tiên bước chân vào ngôi nhà hoang vu giữa cát biển. Chẳng biết đúng hay sai nhưng Thy thấy bức tranh này như dành riêng ột ai đó...

“Khụ, khụ”

“Xoảng!”

Tiếng ho của Minh Đăng cùng tiếng đổ vỡ khiến Thy giật mình, cô vội vàng chạy vào căn phòng đầy “sao”. Cảnh tượng Thy nhìn thấy lúc này là Minh Đăng đang nằm mở mắt thao láo nhìn trần nhà, dưới đất là những vụn vỡ của các mảnh thủy tinh và nước chảy lênh láng ra sàn. Hình như anh đã cố vươn mình lấy ly nước đặt trên tủ giường nhưng không được...

- Minh Đăng! Anh không sao chứ?

- Thy? Sao em lại ở đây? – Đăng cất tiếng khó nhọc...

Đăng khá bất ngờ về sự có mặt của Thy trong căn nhà, tất nhiên, anh cũng không hề biết là cô đã ngồi bên cạnh trông giấc ngủ của anh suốt cả ngày hôm nay.

- Anh đói không? Ăn chút cháo nha!

Chưa đợi Đăng hết ngạc nhiên, Thy đã nhanh nhẹn chạy vào bếp múc một chén cháo nhỏ, rồi mang đến trước mặt anh, thành thạo đưa thìa cháo ra trước vành môi khô. Những mảnh thủy tinh vụn vỡ dưới sàn cũng được cô nhanh chóng dọn dẹp trước đó.

- A

Thy ngồi trên giường, đỡ Đăng ăn như trẻ nhỏ, mặc kệ cho đôi mắt đang mở to hết cỡ vì ngạc nhiên của anh.

- Em hôm nay sao thế? – Đăng cố cất lời hỏi, trông anh vẫn còn rất mệt...

- Sao là sao?

- Không giống em thường ngày chút nào...

- Ax! Anh nói nhầm gì thế? Gì mà giống với không giống? Vậy bây giờ có ăn không?

Ánh mắt Đăng vẫn chưa hết nhìn Thy với vẻ lạ lẫm, nhưng miệng đã bị Thy đưa thìa cháo vào vành môi. Và điều kì lạ là vừa đưa những ngụm cháo vào lưỡi, Minh Đăng đã vội nhắm nhó mặt mày trông thật khổ sở.

- Sao vậy? Không ngon sao? – Thy tròn xoe mắt, nhìn khuôn mặt nhăn nhúm của Đăng

- Không! Rất ngon, ngon lắm...

Thy cười, một nụ cười thích thú, tiếp tục đút những thìa cháo nóng ấm vào miệng Đăng, Đăng cũng vì thế mà ăn hết chén cháo đầy trong tích tắc, mặc kệ cho cái vị ngọt lợ lợ đang độc chiếm lưỡi và cổ họng khiến anh buồn nôn mấy lần. Nếu chỉ ăn và không nhìn thì chẳng ai biết đây là cháo, mà sẽ tưởng đó là một món chè kì quặc nào đó. Thiên Thy nấu ăn thật kinh khủng!

Trong khi đó tại quán Ciao coffee...

Hôm nay, Bảo Duy lại cúp học chiều, cậu đang thanh thản khuấy ly bạc xỉu trước ánh nhìn kì lạ của tên hút chích may mắn được trốn thoát. Từ lúc trốn được bọn cảnh sát biên phòng, hắn đã bị cậu nhóc trước mặt bám riết với phong thái gần gũi, cởi mở, không giống như những người khác, khi biết hắn hút chích thì đều tránh xa. Và chính cái phong thái gần gũi, cởi mở của cậu học trò đã thuyết phục được hắn có một cuộc hẹn với cậu vào buổi tối hôm nay. Nhưng hơn cả, hắn biết cậu nhóc này chắc chắn có việc gì đó cần lợi dụng hắn...

- Có chuyện gì? Nói nhanh đi – hắn cau mày khó chịu...

- Cứ từ từ đi ông anh, nếu như mọi chuyện thuận lợi, thì chúng ta còn gặp nhau dài dài.

- Ý mày là sao?

- Chúng ta có chung một kẻ thù, có chung một người để tiêu diệt, chẳng phải là đang cùng hội cùng thuyền sao?

- Ý mày đang nói đến cái thằng chết tiệt hồi sáng?

- That right! Chính hần...- Duy cười, ngả lưng dựa hần vào ghế, nhìn kẻ đối diện thích thú ra mặt – Nếu như tiêu diệt được hần thì không những trả được thù mà còn có một tài sản lớn nữa kia. Sẽ không phải lang thang đầu đường xó chợ nữa. Sao? Hứng thú chứ hả?

Hần nhìn Duy đắm chiêu, suy nghĩ một hồi thì hỏi.

- Chắc chứ ? Nhưng có phạm pháp gì không? Tao không muốn ngồi tù

thêm một lần nữa đâu.

- Chúng ta sẽ chẳng làm gì liên quan đến pháp luật cả. Chỉ đơn thuần là tiêu diệt một con người bằng nhiều cách trong âm thầm thôi.

- Được, nói cụ thể và ra kế hoạch đi...

Một nụ cười hé nở, đôi mắt sáng rạng, Duy ngồi thẳng dậy, bắt đầu nói từng chi tiết trong kế hoạch đã có chút thay đổi của cậu. Tất nhiên, càng nhiều người tham gia thì tỉ lệ thành công sẽ càng cao. Và đó là lí do cậu dụ khị tên nghiện trước mặt. Muốn đánh bại kẻ thù lớn, trước tiên là phải tìm những người có chung một kẻ thù, rồi sau đó hợp lực lại và đánh. Đó cũng là một cách trả thù khôn ngoan và không thể xem thường.

oOo

Những làn gió mang vị mặn của biển thoảng qua, luồn vào từng kẽ tóc của Thy khi cô ngồi trên bệ cửa sổ, đưa gương mặt vào gió, tranh thủ hít hà vị biển đêm. Cô đang mặc tạm chiếc áo sơ mi dài rộng thùng thình của Đăng. Tối nay, Thy đã quyết định ngủ lại đây, bỏ Đăng một mình với chiếc chân băng bó cứng ngắc như thế, cô không yên tâm chút nào...

- Có thật là tối nay em sẽ ngủ lại đây không?

Minh Đăng ngồi dựa lưng vào thành giường, nhìn cô gái đang ngồi quay lưng lại với anh. Hình như Đăng đã tỉnh táo hơn sau khi cố nuốt món cháo của Thy.

- Không muốn sao? - Thy chẳng thèm quay lại, vì nghĩ nắm chắc nịch câu trả lời.

- Tất nhiên là không!

Thy thoáng bất ngờ, làm mặt giận.

- Ồ được, vậy thì tui về ha!

Gì chứ? Thiên Thy này chưa bị ai đuổi bao giờ, toàn tự đi trước, muốn giữ cô ở lại đã là một khó khăn. Hôm nay vì lo lắng nên mới ở lại đây vậy mà bị đuổi. Cô hậm hực đứng lên, lườm Đăng vài cái sắc lẹm khiến anh bật cười.

Chàng trai có chiếc răng khểnh đưa tay vẫy vẫy, ý muốn nói Thy lại đây với anh, chỉ trực chờ lúc cô đến gần, Đăng đã kéo Thy ngồi hần vào lòng mình khiến cô bất ngờ, lo lắng và cự quạ đòi đứng lên.

- Chân anh đang đau, sao lại...

Mặc kệ cho Thiên Thy bối rối, lo lắng, Minh Đăng vẫn siết chặt vòng ôm vào cô gái bé nhỏ, anh tựa chiếc cằm trẻ vào vai cô, tận hưởng mùi thơm lạ của mái tóc ngắn. Nhớ lại chuyện sáng nay, khi anh xém chút nữa là đâm chiếc BMW vào cô mà lòng thất lại những nỗi sợ hãi, kinh tởm đến rùng rợn. Chỉ cần nghĩ đến, đã cảm thấy kinh hoàng. Siết chặt vòng eo Thy nhiều hơn, thật nhẹ nhàng, Đăng rử rử những lời trách yêu bên tai cô.

- Thiên Thy! Sao lúc nào em cũng khiến anh lo muốn điên lên vậy? Hết gặp chuyện này rồi đến chuyện kia. Em phải biết tránh xa những nguy hiểm đang rình rập chứ. Nếu em còn gặp chuyện gì nguy hiểm đến tính mạng một lần nữa, thì anh nhất định sẽ nhốt em ở đây cả đời, không cho em ra ngoài nữa đâu .

Vòng ôm siết chặt yêu thương của Minh Đăng khiến Thiên Thy ngượng ngùng, đỏ mặt. Từ nhỏ đến giờ, đây là người đầu tiên trao cho cô những cử chỉ yêu thương dịu dàng đến thế.

- Là tại tui nó kiểm chuyện trước, đâu phải tại...tại...

Bỗng dưng, Thiên Thy quỳên bég đi nhữg lời mình đàng nói, trái tim cô đập nhanh và mạnh hệt như gõ trống, vì Minh Đắg đàng hôn nhẹ lên mái tóc ngắn màu nâu dể...

Thế đó, cứ mỗi lần bị Minh Đắg hôn là Thiên Thy sẽ như thế đó, sẽ vút bỏ đi cái vẻ ngoài lạnh lùng, bất cần và vô tình mặc vào bộ dạng lúng túng, ngáo ngơ, ngây thơ như trẻ nhỏ... Cố gắng lắm, Thy mới lấy lại được phong thái bình thường.

Rất nhanh chóng, Minh Đắg đã bị một cú đấm vào bả vai. Nhưng lần này nhẹ hơn những lần trước nhiều.

- Dừng tưởng đang bị thương thì sẽ không bị ăn đòn – Thy lí nhí nói.

- Dừng tưởng tất cả sẽ chịu thua bạo lực. Từ giờ trở đi em mà dùng bạo lực với anh thì đừng có hối hận.

- Dừng có hù em...

“Chụt”

Thy lại tiếp tục đứng hình vì một nụ hôn thứ hai của Minh Đắg, và lần này, bờ môi có sức quyến rũ chết người ấy đã chạm thẳng vào má cô... Rất nhanh và nhẹ.

- Anh chưa bao giờ hù ai cả, và đó chính là hình phạt khi em dùng bạo lực với anh. Đắg cười, lấy tay chạm mũi Thy, lớn tiếng nói - **NẾU EM DÙNG BẠO LỰC VỚI ANH LÀ SẼ BỊ HÔN.**

Sau khi thần nhiên tuyên bố hình phạt đầy thách thức, Minh Đắg không khỏi phì cười vì cái bộ mặt chết dở của Thy... Mặt cô bây giờ đỏ bừng như đánh má hồng.

Bối rối, cực kì bối rối, và một khi người ta bối rối thì sẽ có những hành động kì lạ. Bằng chứng là lúc này, Thy lúng túng đứng dậy, thoát khỏi lòng Đắg, lồm lũi lấy chiếc gối ôm vào ngực và mở cửa phòng bước ra...

- Em đi đâu đó?

- Đi ngủ...

- Không được!

- Sao nữa?

- Ngủ ngoài phòng khách làm sao biết được ban đêm anh có sốt hoặc là vết thương lại lên cơn nhức nữa hay không??

36. Chương 35 : Hoang Hoải Trong Hạnh Phúc

Đêm đó, chỉ vì câu nói vu vơ nhưng rất có lí của Minh Đắg mà Thiên Thy đành bấm bụng trải chăn xuống đất, rồi nằm ngủ trong phòng anh.

- Em ngủ chưa?- Minh Đắg nằm trên chiếc giường đen xám to rộng, mắt mở thao láo nhìn không trung.

- Chưa! – Thy cũng đang đầu mắt với trần nhà không khác gì Đắg.

- Nằm dưới đó ngủ được chứ?

- Tất nhiên là được.

- Vậy sao còn chưa ngủ?

- Chưa buồn ngủ.

- Lên giường sẽ dễ ngủ hơn đó. – Đắg giả trò dụ dỗ.

- Never...

- Ngại sao? – Minh Đắg khẽ xoay mình, không thể giấu nụ cười mỉm.

- Không phải.

Thy cố gắng giữ giọng bình thường nhất có thể, mặt cô vẫn còn đỏ bừng khi nghĩ đến “cách trừng phạt” của Đăng đối với cái tính thích bạo lực của cô...

- Vậy thì làm đúng với sở trường của em đi. Nhóc con mê ngủ!

- Nhưng mà... tại sao anh lại nhận ra em là đứa trẻ thời trung học?

Câu nói của Minh Đăng khiến Thy chợt nhớ ra điều mà cô luôn thắc mắc trong lòng. Tại sao Minh Đăng có thể nhận ra cô trong khi cô lại chẳng thể nhận ra anh là cậu trai hay đàn cho cô nghe lúc nhỏ.

- Vì em rất khác người... - Đăng tỉnh nghịch nói.

- Cái gì ?- Thy nhăn mặt.

- Anh chẳng thấy em giống cô gái nào cả. Em rất đặc biệt...

Câu nói của Đăng khiến Thy không thể giấu đi nụ cười mỉm, trái tim lại được dịp đập mạnh thêm một nhịp ương bướng. Cảm giác này là gì nhỉ? Cảm giác mà từ tối đến giờ, cô cảm nhận được có được gọi là hạnh phúc không? Thy không rõ, cô chỉ biết là mình thích cảm giác ấy và muốn nó ở bên cạnh mình mãi thôi.

Mang theo nụ cười hạnh phúc, đôi môi chúm chím dần chìm vào giấc ngủ say nồng, giấc ngủ đêm nay đến với Thy thật nhẹ nhàng và êm ái biết bao.

Nhưng suốt đêm đó, Minh Đăng đã thức đến gần sáng vì ban ngày ngủ quá nhiều. Đăng chợt mỉm cười khi nhớ đến ngày anh nhận ra Thy, tất cả cũng là nhờ cái tính bạo lực và háu thắng của cô bé.

Sáng...

Tiếng sóng xô mạnh cùng những tia nắng bình minh rọi thẳng vào mắt đã thay chiếc đồng hồ sinh học, đánh thức Thy dậy...

Cô gái nhỏ neho mắt, chớp chớp để thích nghi với thứ ánh sáng chói loà đang bao bọc lấy đôi mắt vẫn còn quen với bóng tối. Và khi mở mắt ra được hoàn toàn, thứ đập vào mắt của Thy đầu tiên chính là khuôn mặt góc cạnh điển trai của Minh Đăng...

- Good morning! Honey!

Đăng mỉm cười, anh như đã dậy từ rất lâu, và cũng nằm trên giường ngắm Thiên Thy ngủ rất lâu. Mọi chuyện chắc sẽ chẳng có gì xảy ra nếu như Thiên Thy không phát hiện ra mình đang nằm trên giường chứ không phải dưới đất...

- Cái quái gì thế này? Sao...sao em lại nằm đây?

Thy hét toáng lên, rõ ràng là tối qua cô đã nằm dưới đất ngủ, bây giờ dưới nền nhà vẫn còn chần gối y nguyên, nhưng người thì đã bay lên giường lúc nào không hay.

- Sao anh biết được? Mở mắt ra đã thấy em đang ôm anh ngủ ngon lành rồi – Đăng thần nhiên nói với đôi mắt tỉnh nghịch.

Lúc ấy Thy mới nhìn lại nơi mà chân tay cô đang đặt lên, tất cả đều nằm trên người của Minh Đăng... Cô vội vàng ngồi dậy, xoa đầu bứt óc, đầy khổ sở...

- Sao lại như thế được chứ? Em có nhớ gì đâu...

- Chắc là bị mộng du...

- Em chưa bị mộng du bao giờ hết...

- Vậy chỉ có thể là trường hợp này...

- Trường hợp gì?

- Ở nhà, lúc ngủ em có hay bị ngã xuống giường không?

- Lâu lâu mới có 1 lần...

- Vậy sau đó em làm gì khi phát hiện ra? – Minh Đăng vẫn nằm trên giường, nhìn cô gái đang ngáo ngơ..

- Trèo lên giường ngủ tiếp – Thy vừa nghĩ vừa trả lời.

Minh Đăng không nói thêm gì, chỉ gật gù tỏ vẻ hiểu tất cả. Hành động kì quặc của Thiên Thy cũng là điều dễ hiểu thôi... Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, cô phát hiện ra mình đang nằm dưới đất, theo quán tính thường ngày thì Thy sẽ leo lên giường, ôm gối ngủ tiếp vì nghĩ mình lại bị ngã giường trong lúc ngủ say... Và hôm qua trong lúc nửa tỉnh nửa mê ấy, cô đã quên bồng đi mình đang ở nhà của Minh Đăng....

Và một lần nữa, cô gái nhỏ lại bối rối tức tốc vào nhà vệ sinh vì quá mắc cở sau khi hiểu ra mọi chuyện... Bỏ lại Minh Đăng nằm trên giường bật cười thành tiếng sau những phút giây cố gắng nín nhịn... Mặc kệ cho vết thương từ chân anh đang tê dại vì bị Thy đè lên quá lâu.

Nhưng điều Minh Đăng thấy vui hơn cả chính là Thiên Thy đã không còn tự kìm nén cảm xúc của chính mình như lúc trước nữa... Ít ra là những lúc cô ở bên anh...

Ngoài kia, biển không ngừng hát cùng nắng, hứa hẹn hôm nay sẽ lại là một ngày đẹp trời.

Sau khi tạt nước xối xả vào mặt, khó khăn lắm, Thiên Thy mới rời khỏi phòng WC với phong thái tự nhiên nhất có thể, nhưng đôi má cô vẫn chưa hết đỏ vì ngượng ngùng xấu hổ...

- Anh đói chưa? Muốn ăn gì không? – Thy ngại đến nỗi không dám ngẩng mặt nhìn Đăng.

- Ồ ăn gì cũng được, nhưng đừng ăn cháo hôm qua nữa nha – Đăng cười khở.

- Biết rồi! – Thy lăm lăm bước đi, khuôn mặt vẫn chưa ngẩng lên hoàn toàn.

- Thy! Không cần ngại đến thế đâu! Dù sao thì đây cũng đâu phải là lần đầu tiên chúng ta ngủ chung với nhau...

Minh Đăng ngồi dựa lưng vào thành giường, nói vọng ra ngoài mong Thiên Thy sẽ bớt ngại mà không xấu hổ nữa, nhưng Đăng đâu biết câu nói vô tư cùng thành ý của anh đã khiến cho cô gái xém trượt chân, ngã xuống bậc tam cấp ở phòng bếp...

- MINH ĐĂNG! ANH MÀ CÒN NHẮC LẠI NHỮNG CHUYỆN ẤY NỮA THÌ CÓ TRÁCH...

Thy giận dữ hét lên! Cũng phải, làm sao cô có thể chấp nhận được việc mình đã hơn một lần ngủ chung với con trai chứ...

Còn Minh Đăng thì chỉ biết bật cười lắc đầu... Chẳng biết đến khi nào Thiên Thy của anh mới có thể bỏ cái tính thích uy hiếp người khác như thế nữa. Nhưng cô bé ấy chịu bên cạnh chăm sóc cho anh những lúc này thì Đăng đã cảm thấy ấm lòng lắm rồi. Khẽ thở ra một hơi dài, Đăng lại chăm chú vào chiếc laptop với hàng núi công việc trong chiếc máy đó...

30 phút sau, Thiên Thy quay trở lại. Minh Đăng còn tưởng lần này cô sẽ cho anh ăn một món nào đó cũng khó nuốt giống như món “cháo lai chè” hôm qua nhưng không phải.

Thy bước vào phòng với vẻ mặt hằm hằm, trên tay cầm một chiếc túi nhỏ xinh, trong đó là những miếng bánh mì sandwich thơm ngon và một hộp bơ béo ngậy.

- Em đi mua những thứ này sao? – Đăng ngạc nhiên.

- Hối thừa. – Thy khinh khỉnh..

Đăng nhú mồm giây lát, rồi bật cười trước thái độ giận dỗi của Thiên Thy...

- Là em tự bò lên giường nhé, không phải lỗi của anh, tại sao lại giận chứ?

- Đã nói anh đừng nhắc đến nữa mà – Thy nhăn nhó, dơ củ đấm lên dọa...

- Thử bạo lực lần nữa anh xem – Đăng kênh mặt, không quyên nỡ nụ cười “nguy hiểm”

Và thế là Thy đành ngậm ngùi hạ củ đấm xuống, nhưng cô chẳng chịu thua dễ dàng như thế, vì ngay sau đó, Thy đã nhét nguyên một miếng bánh mì to bự vào miệng Minh Đăng, khiến anh suýt mắc nghẹn...

- Ăn đi! Đồ chết bầm...

Đặng trợn mắt trước hành động láo lếu của Thy, nhưng rất nhanh sau đó, anh cũng chẳng vừa mà nhét một chiếc bánh khác vào miệng cô...

Bữa ăn sáng trôi qua không mấy “bình yên” vì cả Thy và Đặng chẳng khác nào những đứa trẻ con to xác nhưng không chịu lớn, háu chiến và háu thắng. Cuộc chiến chỉ kết thúc khi cả hai không còn vũ khí (bánh mì) để mà chiến nữa...

- Thy! Dìu anh ra ngoài kia được không? Ở trong phòng ngột ngạt quá...

Đặng vẫn ngồi trên giường, phóng tầm mắt ra biển xanh bạt ngàn. Đã hơn hai ngày nay, anh phải nằm bẹp dí trong phòng, như thế chẳng khác nào bị “giam cầm” đối với con người có đôi chân hay đi như Đặng.

- Người anh vẫn còn yếu, ra gió không được đâu.

Thy đang vân vê những nốt nhạc trong quyển sách nào đó trong phòng Đặng. Đúng là nghệ sĩ đánh đàn có khác, trong phòng chỉ toàn sách về âm nhạc và về piano...

- Vậy mà lúc nãy có kẻ đánh nhau với người yếu đấy. – Đặng cười, với giọng điệu đầy ẩn ý.

- Nhưng mà không được ra biển đâu đó, nước biển mà thấm vào vết thương là không tốt đâu – Thy gấp quyển sách lại, khẽ liếc Đặng căn dặn...

- Biết rồi, chỉ ra hóng gió thôi mà – Đặng cười mỉm, nhưng trong tim thì đang rạo rức, vì Thy ngày càng quan tâm, lo lắng cho anh hơn.

Vậy là cô gái nhỏ đến bên Đặng, nhẹ nhàng dìu anh xuống giường, khéo léo làm điểm tựa cho bước chân khó nhọc của Đặng thêm vững chắc hơn. Trong lúc dìu Đặng đi, Thy không khỏi lo lắng về vết thương của anh bao giờ mới khỏi hẳn...

Cô đỡ anh ngồi xuống bên những bậc thềm trước cửa nhà. Đúng là không khí ở đây

thoáng đàng hơn ở trong phòng rất nhiều. Những cơn gió hùng mạnh mặc sức xô sóng vào bờ một cách thô bạo, khiến chúng tạo ra những âm thanh rì rào nghe thật vui tai.

- Thy! Anh muốn uống nước...

Vừa mới ngồi xuống, Đặng đã “hành hạ” Thy với đôi mắt long lanh, hình như anh đang thử lòng cô người yêu ngang ngược của mình.

- Được! đợi chút...

Chỉ đợi đến khi Thy quay đi, Đặng lại tự cười một mình đầy thích thú. Người yêu của Đặng rõ ràng là càng lúc càng ngoan ngoãn khi bên cạnh anh, càng ngày càng cưng chiều anh nhiều hơn, nhưng chỉ là không muốn thổ lộ ra bên ngoài mà thôi.

- Anh bị gì mà cười một mình thế? – Thy ngồi xuống bên cạnh, đưa ly nước cho Đặng với ánh nhìn nghi hoặc.

- Đâu có, anh đâu có điên mà đi cười một mình chứ - Đặng hắng giọng, nốc sạch hết ly nước Thy đưa, mắt không quên trộm liếc cô đầy bối rối.

- Uống từ từ thôi...

Thy lấy làm lạ khi thấy vẻ vội vàng của Đặng, lúc cô vừa nhắc xong, cũng là lúc anh đặt ly nước rỗng xuống đất trong đôi mắt tròn xoe của Thy. Đặng thấy Thy nhìn mình với con mắt kinh ngạc thì chỉ biết cười trừ, vụng về giải thích : “Anh khát”. Tất nhiên Thy không hề biết đó là cách anh che đậy đi sự bối rối của bản thân.

Sáng nay bầu trời thật đẹp, không một chút gợn sóng mây. Từng rặng dừa vẫn cứ chao nghiêng trong gió lộng. Vị mặn của biển bốc lên, cay cay nơi cánh mũi, nhưng vẫn dịu dàng quấn quýt lấy cơn gió, hòa quyện vào nhau như là một, làm nên một vị gió biển rất riêng biệt.

Thiên Thy nhìn biển khơi xa xăm ngoài kia, nơi mà nụ hôn đầu đời của cô đã bị đánh cắp. Đó là vị mặn chát của nước mắt hòa với nước biển để rồi thấm đậm vào lưỡi, cảm giác đó cô sẽ chẳng bao giờ quên... Có lẽ từ ngày hôm ấy, trong trái tim và trí óc của cô đã chính thức bị ai kia chiếm đoạt...

- Thiên Thy! – Đăng cũng nhìn ra đại dương bao la với vẻ xa xăm chẳng kém gì Thy...

- Hử?

- Câu hỏi đó, em chưa trả lời anh.

- Câu hỏi gì? – Thy nghiêng đầu thắc mắc...

- Em sẽ mãi bên cạnh anh chứ? Cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra?

Đăng nhìn sâu vào mắt cô, đợi chờ đôi môi kia mấp máy. Thế nhưng Thiên Thy chẳng hề mở miệng, cô chỉ mỉm cười rồi tiếp tục nhìn ra đại dương bao la.

Thy không muốn hứa trước bất kì điều gì. Vì cô vốn chẳng tin vào lời hứa. Từ ngày yêu Đăng, Thy đã trải qua rất nhiều cảm xúc. Cô không biết đó có phải là hạnh phúc hay không. Nhưng cô sợ tin vào nó.

Nếu đây là hạnh phúc thực sự, thì nó sẽ kéo dài được bao lâu?. Và nếu như nó mất đi, Thy sẽ như thế nào? Có thể xem như chưa từng có chuyện gì và mạnh mẽ như trước hay không? Cô thực sự không biết. Bằng cách nào đó, Thy luôn hoang hoải trong hạnh phúc của chính mình...

- Em sợ hứa! Chúng ta đừng hứa với nhau bất kì điều gì cả. Chỉ cần ở bên cạnh nhau thôi như thế này thôi. Được không? – Giọng nói Thy nhẹ tênh, mắt cô vẫn không rời đại dương bao la.

Đăng cười nhẹ, khẽ gật đầu. Anh nhẹ nhàng lấy tay áp đầu Thy vào vai mình, rồi vòng tay ôm cô thật chặt từ phía sau.

Hành động yêu thương ấy đã giúp Thy cảm thấy an tâm phần nào. Cô sẽ cố gắng nghe theo lời anh nói trước đó. Chỉ cần mở lòng ra và chấp nhận tình cảm của chính bản thân mình là được, đừng lo nghĩ nhiều quá...

Thy nhắm mắt trên vai Đăng, tận hưởng phút giây an yên nhất trong lòng, mặc dù cơn hoang hoải, lo lắng kia vẫn còn xâm chiếm cô chút ít. Những làn gió nhẹ nhàng như vỗ về giấc ngủ cho Thy... Thế nhưng, điều cô lo lắng vẫn luôn xảy ra...

Từ xa, có một chiếc ô tô đen loáng đang chạy đến thật nhanh, đỗ phịch xuống trước bậc thềm ngôi nhà. Một người đàn ông trung niên xuống xe, chạy vội đến bên Minh Đăng với bộ dạng khẩn khoản. Đó là người đàn ông đã đưa Thy và Đăng về đây vào hôm qua.

- Giám....à...John, có chuyện lớn xảy ra rồi – Người đàn ông lúng túng nói.

- Chuyện gì? – Đăng bắt ngờ.

- Hôm nay, trên khắp các mặt báo, đều có hình ảnh của cậu trong trận đánh ngày hôm qua.

Cả Đăng và Thy đều ngạc nhiên, hốt hoảng đến lo âu nhìn người đàn ông.

- Có thấy mặt Thy không? – Đăng không giấu được vẻ lo lắng.

- Uhm.... Hình như là có...

Đúng lúc đó, điện thoại của Thiên Thy reo, là số của Bảo Duy. Thy liền bật máy nghe.

- Alo! Chị đang ở đâu đó? Mau về liền đi, có chuyện lớn rồi.

37. Chương 36 : Người Duy Nhất Có Thể Bảo Vệ

- Bây giờ em phải về, hình như đang có chuyện lớn đang xảy ra – Thy vội vàng nói rồi đứng lên.

- Không được! Bây giờ em xuất hiện trước mọi người chỉ gây thêm rắc rối. Anh nghĩ ngoài kia chắc phải có chừng hai chục tên nhà báo đang sẵn lòng em. Hôm nay, em phải ở đây để dập tắt dư luận, nhà anh là nơi kín đáo và an toàn nhất.

Minh Đăng tuy lo lắng, nhưng vẫn giữ được nét cương nghị như ra lệnh khiến Thiên Thy phải nghe theo.

- Cậu John nói đúng đó, tốt nhất cô không nên xuất hiện bây giờ

Người quản lý cũng vừa nói vừa đưa cho Thy một tạp chí có khuôn mặt cô và Minh Đăng ngay trước bìa với nhan đề to đùng: “NGHI ÁN JOHN VÀ CÔ GÁI LẠ MẶT ĐÍNH DẮNG ĐẾN THÀNH PHẦN TỆ NẠN XÃ HỘI”

Thy nhúm mày, đón lấy tờ báo rồi ngược lên hỏi Đăng:

- Anh cũng sẽ ở đây chứ?

- Không! Bây giờ anh phải đi giải quyết vấn đề đó. Em không được đi đâu đấy. Dù cho có ai gọi điện nói gì đi nữa thì cũng không được nghe theo. Nhớ chưa?

- Nhưng mà chân anh...

Chưa kịp để Thiên Thy nói hết câu, Minh Đăng đã ra lệnh cho người đàn ông dìu anh vào xe và nhanh chóng biến mất cùng chiếc xe đen sang trọng, bỏ lại Thiên Thy vẫn đứng đó nhìn theo với đôi mắt lo lắng, tiếng sóng biển gợn giữ càng làm lòng cô thêm hoang hoảng.

Ngồi trong xe, Minh Đăng không khỏi lo lắng. Giấu Thiên Thy ở nhà anh liệu có an toàn một cách trọn vẹn? Bỗng, chiếc điện thoại trong bọc quần rung, Đăng lấy ra xem rồi chần chừ trước màn hình thông báo. Điều anh e ngại nhất cũng đã đến...

- Alo! – Đăng mệt mỏi nghe máy...

- Mày đang ở đâu thế hả? Chuyện này rốt cục là sao? Con bé đó là ai? – Tiếng người đàn ông gợn dữ, hét lên trong điện thoại.

- Con đang giải quyết mọi chuyện. Ba đừng loạn xì ngầu lên như vậy nữa- Giọng Đăng chán nản.

- Tao không biết, mày làm sao thì làm, nhưng đừng để ảnh hưởng đến công ty. Còn con bé kia, tao cấm mày dính dáng đến nó nữa.

- Đủ rồi, con cúp máy đây.

Vứt chiếc điện thoại sang ghế bên một cách thô bạo, Minh Đăng dựa đầu vào ghế thở ra một hơi dài mệt mỏi...

- Giám đốc, bây giờ chúng ta đi đâu?

- Đi đến “nơi sinh ra những đứa con rơi”

Chiếc xe tăng tốc, chạy nhanh hơn và thoát khỏi đường biển, chẳng mấy chốc đã đỗ ngay trước một toà nhà cao ngút trời.

Người đàn ông mở cửa xe...

- Nếu khó quá, thì hãy đánh vào điểm yếu – Minh Đăng ngồi trong xe, giọng khàn khàn ra lệnh.

- Vâng, tôi biết rồi!

Thực ra, người đàn ông tự xưng mình là người quản lý của John với Thiên Thy chính là trợ lý đắc lực của anh trong công ty, kể cả việc công đến việc tư... Và chính xác thì trước khi xảy ra những chuyện rắc rối này, ông ấy đã từng gặp Thiên Thy – cô gái ngang nhiên đá vào chân giám đốc trước mặt ông.

“Cốc! cốc!”

- Vào đi – tiếng nói từ trong căn phòng vọng ra...

Người đàn ông bước vào, trên tay cầm một chiếc vali đen hình chữ nhật. Trong căn phòng là một người thanh niên cũng còn khá trẻ...

- Mời ông ngồi – cậu ta lịch sự.

- Chắc cậu cũng biết tôi đến đây để làm gì ...

- Có liên quan đến bài báo nào sao? – Đường như cậu ta đã quá quen với việc có người đến đây để xin rút lại những bài báo đã đăng.

- Phải. Hãy đốt cháy hết những bài báo có liên quan đến John và cô gái lạ.

- Nếu không thì sao?

- Thì tôi nghĩ toà soạn của cậu sẽ không hoạt động bình thường đâu. Hãy dính chính lại tất cả sự việc.

- Bây giờ các người đang hù tôi sao? Tôi còn đang nắm trong tay một tin mật hết sức quan trọng của mấy người đây... - Bỗng dưng cậu ta đổi thái độ, có chút đều trong giọng nói.

- Tin gì? – Người đàn ông nhú mày...

- Nghe nói John đang là giám đốc của công ty nhỏ nào đó? Chuyện này là thật chứ?

Cậu ta vừa cười vừa nói, nhìn sâu vào đáy mắt đối phương, vẻ đắc chí hiện rõ trên khuôn mặt. Thế nhưng chỉ vài giây sau, nụ cười của cậu ta đã đứng hình vì câu nói nhỏ nhẹ, chỉ đủ để cho cậu nghe thấy.

- Nắm bắt thông tin tốt đấy, nhưng chưa đầy đủ lắm. Chính xác là John đang điều hành một công ty, nhưng công ty ấy không hề nhỏ. Và tôi cũng nghe nói mặt bằng của tòa soạn đang thuê đây cũng là của công ty đó. Nói như thế, chắc cậu biết đó là công ty nào rồi chứ...

Trong khi đó tại căn nhà ở biển...

Thiên Thy đang ngồi trên ghế salon, tay cầm chặt tờ báo, lật qua lật lại những trang ảnh có mặt cô và Đăng cùng những tên hút chích hôm đó. Hình ảnh đúng là người thật nhưng những chi tiết trong báo mang tính kích thích rất nhiều. Kiểu như “chúng tôi không ngờ John lại có thể dây dưa với hạng người như thế” hoặc “Sau khi giải nghệ, John bỗng hoá côn đồ”, “Nghệ sĩ hay lưu manh?” Ngoài ra, còn có những nội dung nhắc đến Thy với tư cách là “cô gái lạ mặt” hay “nữ sinh đánh nhau giữa phố với John”

Đọc qua những dòng chữ ấy mà Thy có cảm tưởng như những người viết ra bài báo này đều muốn dùng những từ nặng nề nhất, khiêu khích nhất dành cho Minh Đăng. Họ như muốn chìm tên tuổi của anh vào tận dưới đáy để không còn cơ hội ngóc lên.

Đã thế, chiếc điện thoại đặt trên bàn không ngừng reo, khiến lòng dạ Thy lại càng không yên. Từ lúc cô cúp máy ngang chừng với Bảo Duy thì không biết bao nhiêu cuộc gọi nhờ từ cậu... Nhưng vì lời dặn của Minh Đăng, mà Thy không dám nhắc máy, chẳng biết từ khi nào cô lại trở nên ngoan ngoãn như thế...

Vậy mà chiếc điện thoại vẫn cứ réo rắt, như muốn trêu tức Thy, và cô đã đầu hàng, chịu thua.

- A lo! – Thy nghe máy...

- Chị đang ở đâu vậy, em sẽ đến đó với chị? – Giọng Bảo Duy gấp gáp...

- Chị đang ở một nơi rất an toàn, không cần lo cho chị đâu.

- Chị đang ở với John? – Duy hạ thấp giọng.

- Không, không phải – Thy liền thanh minh, trực giác nói với cô không nên nhắc đến Minh Đăng trước mặt cậu...

- Em biết chị ở đâu rồi. Đợi em.

Bảo Duy cúp máy sau câu nói cụt lủn, khiến Thiên Thy càng lo lắng thêm. Rốt cục thì cậu em đang nói đùa hay nói giỡn. Còn Minh Đăng tại sao lại đi mãi vẫn chưa về? Bỗng dưng, Thy thấy lo cho vết thương anh thật nhiều...

Nửa giờ sau...

“Cốc! cốc”

Có người gõ cửa. Từ lúc Minh Đăng rời đi, Thiên Thy cũng đã đóng kín mít cửa của ngôi nhà, như để thêm cảm giác an toàn hơn. Nghe tiếng gõ cửa, Thy mừng rỡ chạy ra mở vì nghĩ là Minh Đăng...

- Bảo Duy? Làm sao em biết được... - Thy ngỡ ngàng đến bàng hoàng...

- Đi thôi, đừng nói nhiều- Duy nhanh chóng kéo tay Thy lôi đi ...

- Buông chị ra!

Mặc cho Thy đang hét to ngay bên cạnh, Bảo Duy vẫn làm như không biết gì, cậu vẫn kéo cô đi trên cát mịn.

- Duy! Em đang làm gì vậy? – Thy hất mạnh bàn tay đang nắm chặt của Bảo Duy, khiến cậu quay lại nhìn cô với đôi mắt nheo lại...

- Chị có biết bây giờ cả trường, à không, cả nước này đang nói gì về chị không – Duy hạ thấp giọng.

- Chị không quan tâm – Thy cương quyết...

- Tại sao? Là vì hấn ư? – Duy tiến sát gần Thy hơn.

- Anh ấy có tên gọi và lớn hơn em đấy Duy.

Lần đầu tiên trong đời, Duy thấy Thiên Thy cương quyết bênh vực một người con trai đến thế. Cậu nhìn ra biển khơi, rồi bật cười thành tiếng...

- Rốt cục thì hấn đã làm gì chị thế?

- Đừng gọi bạn chị là hấn – Thy cứng giọng, nhưng chẳng ảnh hưởng gì đến Duy.

- Bỏ thuốc mê? Bùa chú? Hay giở chiêu trò gì với chị mà khiến chị THAY ĐỔI NHIỀU ĐẾN THẾ HẢ?

Bảo Duy dần lớn tiếng, khiến Thy sững người bất ngờ, nhưng rồi cậu cũng cố gắng dịu giọng lại.

- Đi thôi, không nói nhiều với chị nữa.

Duy nén cơn giận, tiếp tục kéo Thy đi. Nhưng chân cậu chưa kịp bước đến bước thứ hai thì đã khựng đứng lại vì thấy chiếc ô tô đen loáng đang chạy đến trước mặt. Minh Đăng về.

Đăng mở cửa xe bước ra, Thiên Thy liền buông tay Duy rồi chạy đến bên anh.

- Mọi chuyện ổn chứ? Chân anh có lên cơn đau không? – Thy lo lắng hỏi Đăng tới tấp.

Bảo Duy thấy thế chẳng biết làm gì hơn ngoài việc nở một nụ cười méo mó, trông thật khó coi.

- Sao cậu ấy đến đây được – Đăng hỏi Thy, nhưng đôi mắt đang dán chặt vào cậu em trước mắt.

- Em không biết. – Thy cũng nhìn Duy, mà trả lời Đăng...

Nhưng Duy đã cắt đứt những suy nghĩ của hai người, cậu nhanh chóng bước đến bên Minh Đăng và Thiên Thy, giải thích.

- Tôi đến đưa chị Thy về, không thể để chị ấy ở đây mãi được.

- Tại sao? – Minh Đăng nghiêng đầu hỏi...

- Chị ấy cần xuất hiện để thanh minh, không thể cứ trốn tránh ở đây được.. Anh có biết mọi người đang nói gì về Thy không? – Duy cố giữ giọng đều đều...

- Cái tôi quan tâm không phải là mọi người nghĩ gì về Thy, nhưng điều quan trọng là bây giờ Thy xuất hiện, chắc chắn cô ấy sẽ bị làm phiền bởi rất nhiều người? Hãy cứ để Thy ở đây một thời gian đi.

- Anh lấy tư cách gì mà bắt chị ấy ở đây – Duy rít qua từng kẽ răng...

- Là người duy nhất có thể bảo vệ được Thy.

Bảo Duy không nói gì trước câu nói nhẹ tênh ấy, cậu nắm tay thật chặt trong bọc quần, hận không thể đâm thẳng vào mặt Đăng vài cái cho đỡ tức. Hắn có quá tự tin không khi nghĩ mình là người duy nhất bảo vệ được Thy?

- Thôi! Anh mệt rồi, hai chị em cứ thông thả nói chuyện với nhau đi. Anh vào nhà nghỉ chút.

Minh Đăng điềm tĩnh nói với Thy rồi quay lưng bước vào nhà, người trợ lý thấy thế, vội vàng đến bên dìu anh lên những bậc tam cấp. Nhưng đi giữa chừng, anh đã quay lại...

- Duy! Trời cũng tối rồi, nếu được thì ở lại đây ăn cơm nhé...

Bãi biển vào buổi chiều tà mang vẻ buồn đến lạ. Trên hòn đá lớn ở gần bờ, có hai con người đang ngồi chông chênh trên đó...

- Bảo Duy! bây giờ chị thấy em khác quá – Thy nói nhẹ, mắt cô nhìn xa xăm nơi đại dương.

- Chị cũng vậy.

- Em thấy đó, Đăng rất tốt! Anh ấy đã cứu mạng chị rất nhiều lần. Nhưng không hiểu sao chị luôn thấy em ghét Đăng.

- Chẳng có ai là không ghét tình địch cả - Duy đáp gọn lỏn..

- Em vẫn cố chấp như thế sao?

- Có gì sai ư? Em đâu bắt chị phải đáp trả tình cảm của em?

- Nhưng chị mệt mỏi với tình cảm ấy. Cũng thấy rất có lỗi – Giọng Thy nhỏ dần.

- Chỉ cần chị cứ ở yên đây, đừng đi đâu khỏi cuộc đời em là được rồi.

Trong căn phòng đầy “sao” tỏa sáng, Minh Đăng ngồi bên bệ cửa sổ, phóng tầm mắt xa xăm về phía hai con người đang ngồi trên tảng đá ngoài kia. Lòng anh chợt thất lại khi nghĩ đến tương lai phía trước. Chắc hẳn, nó sẽ rất chông gai và liệu anh có thể mãi ở bên cạnh để bảo vệ Thy như bây giờ?

- Giám đốc, cậu không thấy gì lạ sao?

Tiếng nói của người trợ lý vô tình cắt ngang dòng suy nghĩ của Đăng.

- Chuyện gì?

- Cậu bé đó! Tôi thấy cậu bé đó khá quen, có nét nét tựa như Tiến Hải.

Minh Đăng chau mày, phóng tầm nhìn kĩ hơn về phía Bảo Duy đang ngồi.

- Ý chú nói, cậu nhóc đó chính là con trai của chú Hải? Là cậu bé tôi đáng kiểm tra sao?

- Chỉ là có cảm giác cậu ta giống giống Hải một chút...

“Tiến Duy..., Bảo Duy”

Hai cái tên ấy bỗng xuất hiện trong đầu Minh Đăng, nó luẩn quẩn lấy anh mãi không tha.

Minh Đăng neho mắt lại, khẽ thở ra một hơi dài....

- Vậy chú để ý cậu bé Bảo Duy đó giúp tôi, đồng thời cũng điều tra về quá khứ luôn.

- Vâng! Tôi biết rồi.

38. Chương 37 : Cuộc Đời Đang Đợi Chúng Ta Ngoài Kia

Tiếng dương cầm lại ngân lên những âm trầm, bổng. Điệu nhạc da diết, buồn vô hạn. Minh Đăng là thế, những lúc buồn và cảm thấy bất lực, anh sẽ mượn tiếng đàn để nói lên lòng mình. Khuôn mặt ưu tư được những bóng đèn vàng phản chiếu, càng tôn lên nét đa sầu, đa cảm.

Hình ảnh đó đã được Thy thu trọn vào mắt. Đây không phải là lần đầu tiên cô thấy Đăng ưu tư như thế. Những lúc ấy, Thy chỉ muốn làm điều gì đó cho Đăng giống như những việc anh đã làm cho cô, nhưng không thể.

- Cậu ấy về rồi sao?

Tiếng đàn dứt. Minh Đăng nhẹ quay sang nhìn cô gái đang đứng trước cửa say sưa ngắm anh.

Thy khẽ gật đầu, bước vào phòng khách, nơi có ánh sáng rực rỡ từ chùm đèn vàng. Cô đến gần chiếc đàn, đưa tay vân vê những phím trắng, nhưng tuyệt nhiên không ấn vào chúng.

- Hôm nay anh đi giải quyết vấn đề ổn không?

- Cũng được, nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc em xuất hiện trước mọi người. - Đăng nhìn Thy, đôi mắt lộ rõ sự mệt mỏi nhưng vẫn cố tỏ ra bình thường.

- Em không quan tâm đến những chuyện ấy. Xuất hiện bây giờ hay sau này đều không quan trọng.

- Yêu một người nổi tiếng có khổ không? - Đăng cười yếu ớt...

- Anh thấy sao? - Thy cũng cười...

- Thấy em thật may mắn chứ sao. - Diệu cười yếu ớt đã được thay bằng một chút tinh nghịch - Đâu phải ai cũng được thần tượng yêu chứ...

Đăng kéo Thy ngồi vào ghế. Khuôn mặt anh cũng bớt đi phần nào nét ưu tư. Mặc kệ cái lườm yêu và cái bĩu môi chế giễu của Thy.

- Cậu em đó vẫn rất quan tâm đến em.

- Anh ghen? - Thy nghiêng đầu hỏi...

Đăng lắc đầu.

- Chẳng có thằng nào ghen mà đi tạo cơ hội cho người yêu nói chuyện riêng với tình địch cả.

Giọng Đăng trầm ấm, như gọi cho Thy nhớ đến sự thắc mắc của mình trong buổi chiều hôm nay. Tại sao anh lại muốn cô nói chuyện riêng với Bảo Duy chứ?

- Cậu Bảo Duy đó có vẻ rất mạnh mẽ, và cũng có cảm tình với em rất nhiều. Ở bên cậu ấy, có lẽ em cũng sẽ được an toàn.

Thy nhăn mặt.

- Ý anh là gì?

- Anh cảm thấy yên tâm khi em ở bên Duy.

- Vậy em ở bên Duy mãi luôn ha! - Thy lườm Đăng cái sắc lẹm.

- Ừ.

Minh Đăng bật cười trước bộ mặt xụ xuống của Thiên Thy. Anh vòng tay qua ôm đôi vai nhỏ bé của cô. Đăng đâu phải thần thánh mà không biết ghen là gì. Thực ra, anh đã ghen với cậu em ấy rất, rất nhiều lần.

Lúc nhìn thấy Thy vô tư nhảy cùng Duy trên đường phố, hay luôn luôn đứng bên cạnh trò chuyện cùng cô trong buổi biểu diễn của anh ở trường. Và nhất là luôn được tự do vui đùa với Thy trên khắp nẻo đường. Anh đã ghen rất nhiều. Những điều đó, cho đến tận bây giờ Đăng vẫn chẳng thể làm được cùng cô. Ngay cả chiều nay, khi thấy cậu em nắm tay Thy kéo đi, Đăng cũng chẳng hề cảm thấy thoải mái chút nào. Nhưng tất cả đều được anh khéo léo giấu đi thật kĩ càng trong đáy mắt màu café buồn.

- Thiên Thy! Anh đang rất sợ, em biết không?

Bỗng Đăng nói nhẹ, nhưng từng lời nói như chất chứa nặng trĩu những nỗi lòng. Đăng đang lo lắng và sợ hãi những điều đang chờ anh ở phía trước.

Anh sợ một ngày nào đó Thy biết anh không đơn thuần chỉ là một nghệ sĩ.

Sợ người cha độc tài sẽ tìm đến Thy và dày vò cô.

Sợ cậu em Bảo Duy kia chính là đứa trẻ anh đang tìm kiếm...

Và nỗi sợ lớn nhất chính là.... sợ mất Thiên Thy.

Đang cười, tự giễu chính bản thân yếu đuối, sợ đủ điều. Nhưng anh đâu phải là một kẻ vô cảm mà không biết lo, biết nghĩ.

Trong khi ấy, Thiên Thy lại ngáo ngơ trước khuôn mặt và lời nói kì lạ của Minh Đăng, cô chẳng hiểu anh đang nói gì và tại sao đột nhiên lại trở nên lạ lùng như thế... Thy lo lắng:

- Minh Đăng, anh thấy đau ở chỗ nào sao? Có cần nghỉ...

Nhưng Thy chưa kịp nói hết câu, đôi môi nhỏ đã bị Đăng chiếm lấy. Nhẹ thôi! Nhưng rất nồng nàn. Một nụ hôn sâu đậm, chất chứa rất nhiều cảm xúc của Đăng khiến Thy vừa lo lắng, vừa ngây ngất trong men tình của anh... Đôi mắt buồn dần khép lại, tận hưởng vị ngọt của tình yêu.

Vòng ôm siết chặt hơn...

Nụ hôn sâu hơn..

Hai trái tim cùng hoà chung nhịp đập...

Nụ hôn ấy đã phần nào khiến cho lòng Đăng an yên hơn một chút...

“Thiên Thy! Anh thực sự rất sợ mất em”

oOo

- Bảo Duy! Em đang có chuyện gì phải không?

Tiến Hào cố can ngăn cậu em đang tính nốc nguyên một chai Whisky hạng nặng vào bụng. Bảo Duy hôm nay thật lạ, nói anh dẫn đến nơi sang trọng để giải trí để rồi dính lấy thứ nước cồn này.

- Việc làm của anh đến đâu rồi? – Duy chán nản.

- Hoàng Minh làm việc chuyên nghiệp quá, thật khó để đào bới ra điểm yếu... - Tiến Hào thở dài...

- Trong đó, anh có biết ai tên là Minh Đăng không – Duy với ly rượu, nốc hết vào miệng.

- Minh Đăng? Giám đốc điều hành sao?

- Giám đốc điều hành cơ đấy - Duy cười khẩy:

- Không lẽ đó chính là ...- Tiến Hào nghi hoặc.

- Phải, hẳn chính là kẻ đã cướp đi cha của chúng ta... và cũng là thằng cướp đi người con gái của em. – Giọng Duy nhỏ dần, hơi men đang dần ngấm vào người cậu...

Tiến Hào ngỡ ngàng, hoá ra vị CEO ấy chính là kẻ thù của gia đình anh, vậy mà bấy lâu nay Hào đã thâm thán phục tài năng lãnh đạo của anh ta. Nhưng mấy ngày nay, Hào không thấy giám đốc đến công ty, Thiên Thy cũng không về nhà từ hôm ấy. Hai người họ quả là có quan hệ với nhau...

- Nhưng làm sao họ quen nhau được? – Tiến Hào thắc mắc.

- Anh nói ai? Thiên Thy và gã đó ư? Em cũng đang điên lên vì câu hỏi đó đây... Nhưng dù sao cũng không tệ, nếu như...

“ But if you wanna cry, cry on my shoulder” – Tiếng chuông điện thoại vang lên.

- Xin lỗi anh có điện thoại, em đợi chút nhé.

Tiến Hào rời khỏi quầy, đứng lên đi ra chỗ khác nghe điện thoại, bỏ lại Bảo Duy vẫn vẩn vơ về ly rượu trên bàn. Cậu xoay xoay ly rượu đầy ưu tư, đôi mắt buồn nhưng sáng lên những vệt lửa hận thù, nụ cười méo mó như muốn khóc, tự nói tiếp câu nói còn dang dở.

“ Nếu như lợi dụng Thiên Thy để tiếp cận hẳn”

Tiến Hào bỏ về sau khi nhận được cú điện thoại, chỉ kịp dặn Duy vài lời không được uống nữa. Nhưng cậu em nào có chịu ngoan ngoãn vâng lời. Duy vẫn ngồi đó, nốc hết chai Whisky này đến chai Whisky khác, cho đến khi quán đóng cửa, mời cậu về thì cậu đã không còn khả năng tự đứng lên nữa.

....

Trúc Anh vội vàng chạy vào quán vì cuộc gọi lạ từ số máy của Bảo Duy. Cô thấy cậu em đang nằm lăn ra bàn ngủ say giấc.

- Xin lỗi cô, tại tôi thấy cậu ấy say quá nên đành lấy điện thoại gọi đại vào số danh bạ đầu tiên.

- Vâng! Tôi hiểu rồi, cảm ơn anh...

Người phục vụ liền giúp Trúc Anh đỡ Bảo Duy ra khỏi quán.

- Cô có cần gọi taxi không?

- À không đâu. Được rồi, cảm ơn anh nhiều lắm...

Sau cái nhìn ái ngại dành cho cô gái nhỏ đang cố gắng đỡ lấy thân hình to cao của cậu trai mới lớn, anh chàng phục vụ cũng quay trở lại vào trong quán. Để lại Trúc Anh đang cố vật vờ với con người mềm nhũn, say khướt của Bảo Duy.

“PHỊCH”

Cô để Bảo Duy ngồi xuống vỉa hè, vì đỡ hết nổi.

- Bảo Duy! Tỉnh lại coi...

- ....

“ Chát, chát” – Trúc Anh vừa nói vừa vỗ nhẹ vào mặt cậu em.

- Duy!!! Em bị cái gì mà uống nhiều thế hả? Mới bây lớn mà đã tập tành uống rượu rồi...

- ....

- NGỒ. BẢO.DUY

- Hửh?

Cuối cùng, bao cố gắng của Trúc Anh cũng đã có hiệu lực. Bằng chứng là sau tiếng hét lớn của cô, Bảo Duy cũng lơ lơ tỉnh dậy...

- Em làm cái quái gì mà uống nhiều thế hả? – Trúc Anh tức giận.

Nhưng đáp lại sự quan tâm đến tức giận của cô, chỉ là một giọng nói lè nhè, đầy men rượu.

- Thiên Thy! Chị đi bắt Thiên Thy về đây cho em đi... Em muốn có chị ấy...Bắt về cho em đi...

Sau câu nói lè nhè, Bảo Duy lại gục đầu xuống ngủ, bỏ mặc Trúc Anh với khuôn mặt đờ cứng lại. Cô buồn bã, ngồi sát bên cậu em, nhẹ nhàng đẩy đầu của Bảo Duy vào vai mình. Trúc Anh lúc ấy, chẳng có cảm xúc gì, chỉ thấy thật đáng nơi cuống họng...

Sáng!

Thiên Thy mở mắt sau một đêm dài ngủ ngon giấc nhất từ trước đến giờ. Cô nhìn qua Đấng, anh vẫn đang ôm cô ngủ say sưa. Khẽ mỉm cười, Thy đưa tay nhẹ vuốt dọc sống mũi của chàng trai nghệ sĩ, Minh Đấng lúc ngủ trông thật hiền từ, nhưng vẫn phảng phất nét ưu tư mặc định...

Cô nhẹ nhàng gỡ bỏ vòng ôm của anh để ngồi dậy, nhưng vòng ôm ấy lại siết chặt hơn, không cho cô thoát khỏi.

Đấng dụi dụi mũi vào mái tóc ngắn thơm lạ, lười biếng không thèm mở mắt.

- Đi đâu.?

- Đi học!

- Không cho.
  - Em nghỉ ba ngày không phép rồi đấy.
  - Mặc kệ!
  - Minh Đăng! – Thy nhăn mặt, gằn giọng.
- Đến lúc này, Đăng mới chịu mở mắt, nhìn cô người yêu bé nhỏ trong lòng, nở nụ cười tinh nghịch...
- Học hết năm nay thôi nhé. Năm sau lấy chồng.
  - Bây giờ anh có buông em ra không hả? – Thy nghiêm nghị trước sự nũng nịu như con nít của Minh Đăng.
  - Em đi học ổn chứ ? – Đăng bắt đầu nghiêm túc.
  - Sẽ không có chuyện gì đâu. Cuộc đời đang đợi ngoài kia, chúng ta phải đối mặt với nó, không thể cứ trốn tránh mãi được...
  - Vậy để anh đưa em đi.
  - Không được, anh mà đưa đi thì sẽ càng lớn chuyện thôi...
  - Mặc kệ.

Nửa tiếng sau. Chiếc BMW đỗ phịch trước cổng trường Hernman.

Mặc dù đã cố can ngăn nhưng Thiên Thy vẫn không thắng được sự bắt cần của Minh Đăng, cô cũng đã ăn vạ anh vì không chịu đỗ xe từ đằng xa, nhưng Minh Đăng vẫn chẳng thèm đoái hoài đến.

Đăng xuống xe, rồi đi vòng qua mở cửa xe bên kia cho Thy, ngang nhiên nắm tay cô kéo vào trường trong hàng ngàn con mắt của đám học sinh.

- Lớp em nằm ở đâu?
- Anh đang làm cái trò gì thế hả? Buông tay em ra và đi về ngay...

Thy thỏ thẻ, không dám nói lớn. Cô đang rất ngại. Ngại kinh khủng, ngại đến nỗi không dám ngẩng mặt lên nhìn những con mắt đang nhìn chằm chằm vào mình. Trong khi đó, Đăng vẫn cứ thản nhiên như trời xanh, mây trắng, nắng vàng.

- Dắt em vô lớp rồi anh mới về...
- Anh nghĩ sẽ bảo vệ được em như thế này mãi sao? – Thy khó chịu.
- Vậy nên những lúc bảo vệ được thì anh sẽ bảo vệ cho đến cùng.

Yêu Đăng được một thời khá lâu, vậy mà hôm nay Thiên Thy mới biết Minh Đăng rất bướng, và một khi bướng lên thì sẽ chẳng có ai thắng nổi cái tính bướng bỉnh ấy. Kể cả một đứa ngang ngược như Thy.

Cuối cùng cũng đến lớp 12A3. Và trong lớp đang có 2 người. Một nam, một nữ đang ngồi chung một bàn.

- Thiên Thy ! – Trúc Anh ngạc nhiên. Bảo Duy cũng ngược lên nhìn hai người mới bước vào lớp.
- Duy! Có thể nhờ cậu, luôn ở bên cạnh Thiên Thy trong ngày hôm nay được không?

Đăng nhìn thẳng vào mắt Duy, không chút do dự, kiên định và thẳng thắn đến mức lời nhờ vả như biến thành sự ra lệnh...

- Chỉ trong ngày hôm nay thôi sao? – Bảo Duy nở nụ cười thú vị...
- Không. Những lúc không có tôi bên cạnh, hãy ở bên cô ấy.

Nói rồi Đăng rời đi, không quên vuốt nhẹ mái tóc nâu đỏ của cô người yêu bé nhỏ và mỉm cười nhẹ với cô.

Vừa mới bước chân xuống những bậc thang đầu tiên, Minh Đăng đã nhận được cuộc gọi của người cha độc tài. Đăng không nghe máy, nhưng thở ra một hơi dài. Thiên Thy nói đúng. Cuộc đời đang chờ anh ngoài, và anh phải đối mặt với nó.

39. Chương 38 : Bảo Vệ Nhau Trong Từng Lời Nói

Tại tập đoàn Hoàng Minh.

Minh Đăng đẩy chiếc cửa xoay bước vào, tất cả mọi người đều dừng lại những hoạt động của mình để quay lại nhìn Đăng, anh không khác gì cục nam châm vĩnh cửu, hút chặt hết thảy mọi ánh nhìn. Tất nhiên, lúc này Minh Đăng đã tươm tất, bảnh bao trong bộ plete đen quý phái của một giám đốc trẻ tuổi.

Năm giây ngỡ ngàng, lướt mắt nhìn một vòng những khuôn mặt và đôi mắt đang dán chặt vào mình, Đăng bật cười nhẹ rồi bỏ tay vào bọc quần, tiếp tục bước đi không màng đến những con mắt cú bọ lăm la lăm lét vẫn cố gắng nhìn cho đến khi bóng lưng dài của anh khuất trong chiếc thang máy.

- Giám đốc, anh có định tổ chức lại cuộc họp đã huỷ bỏ vào hôm trước không ạ? – Cô thư kí chân dài mặc chiếc váy ngắn bó sát vội vã chạy theo Đăng vào thang máy.

- Có, tổ chức nội trong ngày hôm nay, cô sắp xếp lịch đi.

- Dạ tôi biết rồi. – Giọng nói ngọt xớt, cô ả lén nhìn Đăng, nhưng đôi mắt chẳng còn “đưa tình” như thương ngày, mà đầy sự tò mò dò xét.

Cửa thang máy hé mở, Minh Đăng sải đôi chân dài bước vào văn phòng riêng, nhưng khi vừa chạm vào cánh cửa kính, anh lại bị giọng nói ngọt xớt ấy làm phiền màng nhĩ.

- A! khoan đã giám đốc ơi.

- Chuyện gì nữa? – Đăng nhú mày quay lại.

- Tổng giám đốc có nói khi nào anh đến thì hãy vào phòng ông ấy một lát ạ.

Tách trà nóng toả ra mùi hương thơm nhẹ dịu, bốc lên nghi ngút khói trong căn phòng sang trọng nhưng yên tĩnh đến rùng mình. Ngồi trên chiếc ghế salon tận hưởng hương thơm từ ly trà ấy là một người đàn ông trung niên có khuôn mặt chữ điền khó tính. Chốc chốc, miệng ông nhả ra những đợt khói thuốc trắng xoá, hoà vào đốm khói trắng của trà, bay ngút cao lên không trung.

- Chịu đi làm rồi cơ à?

Ông vẫn bình thản hút thuốc, không thèm nhìn chàng trai mới bước vào, nhưng giọng điệu có vẻ châm chọc.

- Nếu con không đi thì có được bình yên với ba không? – Minh Đăng ngồi xuống chiếc ghế đối diện với cái bắt chéo chân kiêu ngạo, nói như thở dài.

- Cũng biết nghĩ đến chuyện đó sao? – người đàn ông nhướn mày.

- Có chuyện gì? Ba nói nhanh đi, con còn một cuộc họp.

Ông Sang nhếch mép, rồi đổi giọng điệu một trăm tám chục độ. Phần nộ nhìn đứa con trai.

- Tao ày một năm để thoải mái tung hoành, hết đàn hát rồi làm ba cái model nhảm nhí chưa đủ hay sao mà bây giờ mày còn gây scandal nữa hả...

- Đó là chuyện ngoài ý muốn, tất cả rồi sẽ nhanh chóng lắng xuống thôi.

- LẮNG, LẮNG CÁI ĐẦU MÀY. Mày có biết là cả cái công ty này đang bàn tán gì về mày không? Thân là giám đốc mà lại đi dính vào cái bọn du côn hút chích thì còn mặt mũi nào nữa.

- BA CÓ RẪNH THÌ ĐI HỎI XEM NGƯỜI TA BÀN TÁN CÁI GÌ ĐI - Minh Đăng nổi giận đứng lên - Con đang rất bận, không có thời gian ngồi đây với ba đâu.

Anh cố dịu giọng, lách qua chiếc ghế, sải bước đi thật nhanh nhưng...

- Tao muốn gặp con bé đó.

Đôi chân dài dừng lại ngay tắp lự, Minh Đăng nuốt nước bọt lo lắng, anh đã biết trước chắc chắn ba sẽ nói về chuyện đó nên mới đứng lên thật nhanh, vậy mà vẫn không thoát được.

- Để làm gì? – Đăng không quay người lại, cố giữ giọng điệu bình thản.

- Tao muốn xem con bé ấy là ai mà to gan đến thế, cùng mày náo loạn trên đường hai lần chứ ít gì. Chắc cũng thuộc dạng đầu gấu vô học hả?

Đặng cố dằn lại cơn tức trước những lời nói đầy tính xúc phạm kia, anh nhắm mắt, gằn từng câu.

- Ba không biết gì thì đừng có nói lung tung, cũng chẳng có tư cách gì mà xét đoán người khác. Đừng nghĩ mình có quyền cao rồi muốn nói gì thì nói...

- Không nói nhiều. Một là mày tự dẫn đến. Hai là tao đích thân đi gặp. Thích chọn cái nào?

- Rồi ba sẽ được gặp, nhưng phải có sự đồng ý của con. Đừng vội vàng đi gặp trước, nếu không thì đừng trách con.

- Lần đầu tiên thấy mày dám đe dọa ba mày đấy. – ông Cường rít qua từng kẽ răng, đôi môi giật giật vì quá tức.

Đặng không nói gì, lẳng lặng trở về văn phòng riêng. Anh ngồi phịch xuống chiếc ghế xoay, thở dài mệt mỏi. Minh Đặng chưa bao giờ có được một cuộc nói chuyện nào mà “nhỏ nhẹ, nhẹ nhàng” được với ba của mình.

Từ ngày Đặng trưởng thành rồi trở về nước, thì mối quan hệ giữa anh và ba như hai dòng điện cùng dấu, hề cứ gặp là chỉ muốn đẩy nhau ra xa, và chưa bao giờ nói chuyện với nhau quá mười lăm phút, mà nếu có nói thì chưa được năm phút đã nổi trận lôi đình.

- Giám đốc, cuộc họp sẽ được tổ chức vào lúc 10h20 ạ, anh chuẩn bị đi nhé!

Lại là giọng điệu ngọt xớt khiến người ta nhức đầu, nhưng lần này nó bớt “chóe” hơn vì phát ra từ chiếc điện thoại bàn.

- Biết rồi. – Đặng nhíu mày - Lần sau nhớ nói nhỏ thôi nhé, cô có giọng nói “tuyệt” lắm đấy.

Cô thư kí xinh đẹp ở văn phòng ngoài vừa nghe phản hồi của giám đốc xong thì mặt đỏ như trái cà chua chín, hai tay ôm mặt xấu hổ và muốn òa khóc ngay tức khắc.

Tất nhiên Đặng không hề biết điều đó, anh xoay xoay chiếc ghế, như chợt nhớ ra điều gì, Đặng vội rút chiếc smartphone ra, nhắn tin cho ai đó rồi bắt đầu ngáp vào trong hàng chục hồ sơ đang nằm ngổn ngang trên bàn làm việc.

- Giám đốc! – lần này giọng nói có phần nhỏ nhẹ và bớt “chóe” hơn. – Có nhân viên Tiến Hào, làm bên phòng marketing muốn gặp giám đốc ạ.

Đặng khẽ nhíu mày, dừng lại công việc đang dở, suy nghĩ một lúc rồi nhẹ nói:

- Mời cậu ấy vào. Chờ ngày mưa rồi

Cuối cùng giờ học căng thẳng cũng kết thúc bằng tiếng trống quen thuộc.

Suốt ba tiết đầu, Thiên Thy ngồi học mà như như tội phạm bị dò xét, bởi có rất nhiều đôi mắt cứ lén quay xuống nhìn cô chăm chăm. Vì thế mà đã có rất nhiều bạn bị giáo viên nhắc nhở vì cứ mãi quay xuống, không chịu chú tâm vào bài giảng. Nhưng cũng có một vài thầy cô đã kín đáo dành cho Thiên Thy những ánh nhìn không mấy thiện cảm. Những điều ấy, Thy biết hết.

Trúc Anh ngồi kế bên mà cũng thấy ngượng lây cho cô bạn. Nhưng vì đã chuẩn bị sẵn tâm lí, nên Thiên Thy cũng không bị phụ thuộc vào thái độ của những người xung quanh một chút nào. Điều duy nhất cô bận tâm lúc này là hình như Trúc Anh vẫn chưa thể cư xử bình thường được với Thy như lúc trước.

- Trúc Anh! Cậu vẫn còn giận tớ sao? - Thy nhìn cô bạn thân, khẽ hỏi.

- Tớ không giận cậu. Chỉ là không quen với con người của cậu bây giờ thôi.

Thy cố giấu nhẹm cái thở dài. Tâm trạng của Trúc Anh, cô có thể hiểu được phần nào, có lẽ nó khá giống với Bảo Duy.

- Dù có thay đổi hay không, thì tớ vẫn là tớ, vẫn là bạn của cậu.

- Ủ, tớ hiểu! Một phần là vì tớ không quen với những việc như thế này. Hai là tớ lo cho cậu. Dù sao thì đáng đáng đến những

người nổi tiếng chẳng bao giờ là điều đơn giản.

Trúc Anh nói nhẹ, nhưng trong đáy mắt cô, Thiên Thy vẫn cảm nhận được đâu đó chút giận dữ...

- Ủ, tớ biết cần phải làm gì mà. Cậu yên tâm...

- Hey, hai người đi xuống canteen không?

Bảo Duy đứng ngoài cửa lớp tự lúc nào, cậu vui vẻ nói vọng vào giống thường ngày, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

- Em và Trúc Anh đi đi, chị không đi đâu. – Thy nhìn cậu em mỉm cười.

- Chị tính nhện đói sao? Tụi em sẽ không mua gì cho chị đâu.

Duy đi thẳng vào lớp, kéo cả hai cô chị ra khỏi cửa, mặc cho Thy phản đối kịch liệt.

- Chị không đói thật mà...

- Không đói cũng phải đi, ngồi trong lớp một mình làm quái gì cho buồn.

Canteen vẫn ồn ã như mọi ngày, và những người bạn thân vẫn chọn chiếc bàn gần cửa sổ để ngồi như một thói quen khó bỏ...

- Chị biết tại sao em lôi chị ra đây không? - Duy vừa lấy khăn giấy lau miệng nữa vừa nói.

- Thì tại “ngồi trong lớp làm quái gì cho buồn” – Thy bình thản lặp lại lời cậu em lúc nãy.

- Không phải. Cứ ngồi một lát đi rồi chị sẽ biết.

Nói rồi Duy đứng lên ra quầy chọn thức ăn, bỏ lại hai cô chị đang nhìn mông lung bên ngoài cửa sổ.

- Ê ê, nhỏ Thiên Thy kia – Tiếng những cô bạn ngồi bàn bên rì rầm...

- Ủ. Biết là nhỏ cũng cá tính nhưng không ngờ lại giang hồ đến thế...

- Nhưng rốt cục thì tại sao anh John của tụi mình lại bị nó kéo vào chứ. Mất hết hình tượng của ảnh rồi – một trong những cô

bạn khóc lóc...

- Không biết, đọc báo thấy hình của bọn họ với mấy tên du côn á...

- Sáng nay còn thấy John đưa nhỏ đó đi học rồi dắt vào tận lớp nữa kia. Không biết ảnh có bị con nhỏ đó cho ăn bùa mê thuốc lú gì không nữa...

Không chỉ có những cô bạn ngồi bàn kế bên, mà cả canteen đều rì rầm vừa nhìn Thy vừa to nhỏ với nhau...

- Nhưng mà tại sao anh John lại nỡ làm thế với tụi mình chứ? Hại tụi bị thầy giám thị phạt trực vệ sinh ở toilet suốt một tuần.

- Ủa dụ gì dzậy?

- Thì là chuyện chiếc đĩa CD đó – một cô bạn vừa ăn vừa mếu...

- Ủ ha! ảnh làm tui thất vọng quá à. Vừa hại tụi mình trực vệ sinh toilet một tuần, vừa đi đánh nhau với bọn du côn. Híc, híc, híc...

- Ôi tụi hotboy bây giờ hay gây scandal để lăng xê tên tuổi đó bà ơi...

- Ủ, ừ, đáng đáng đến tụi giang hồ chắc cũng chẳng phải là người đàn ông hoàng đâu. Hoá ra là lưu manh giả danh nghệ sĩ. Vậy mà bấy lâu nay tui vô tình hâm mộ. Thảm quá

- Chuẩn luôn, lưu manh giả danh nghệ sĩ.

“RẦM!”

Thy tức giận đập bàn.

Nãy giờ ngồi nghe những lời bàn tán của bàn dân thiên hạ, Thiên Thy đã cố chịu đựng. Nói cô là giang hồ cũng được, lưu manh cũng được, nhưng nói Minh Đăng như thế thì cô không thể chịu được. Những danh từ đó, nhất quyết không được dành cho Minh Đăng.

Thy đứng lên, lách qua những chiếc ghế, đi đến chiếc bàn phát ra những lời xì xầm, bàn tán với đôi mắt lạnh lùng.

- “Lưu manh giả danh nghệ sĩ?” Các bạn có biết mình đang xúc phạm đến danh dự của người khác không?. Các bạn có chứng kiến tận mắt cuộc ẩu đả đó không? Hay chỉ dè bủ theo báo chí? Các bạn có biết John đã cứu một nữ sinh bị bọn hút chích tấn công như thế nào không? Bị đánh gãy chân đến gãy xiu cũng chỉ vì muốn bảo vệ cho người khác. Hành động đó được coi là lưu manh sao?

Cả canteen rộng lớn im phăng phắc sau những lời nói thẳng thắn của Thiên Thy. Những cái miệng liền thoảng lúc nãy bây giờ đã cứng đờ không thể ngậm lại vì quá bất ngờ. Tất cả đều dán chặt mắt vào cô nữ sinh đang mặc áo dài đứng giữa canteen.

Bảo Duy thấy thế cũng chỉ biết nở nụ cười méo mó. Mục đích của cậu khi lôi Thiên Thy xuống đây là muốn cô chịu áp lực từ dư luận mà ngại qua lại với Đăng. Vậy mà kế hoạch đã phản chủ, vì giờ đây, điều cậu nhận được là nhìn thấy tình cảm của Thy dành cho Đăng lớn như thế nào khi mà có thể bất chấp tất cả chỉ để bảo vệ danh dự cho hắn.

“Em Trần Thiên Thy lớp 12A3 về phòng giám thị có việc cần. Xin được nhắc lại, em Trần Thiên Thy lớp 12A3 về phòng giám thị có việc cần”

Bỗng tiếng loa phát thanh vang khắp trường, không khí trong canteen lại càng rớt vào yên ắng hơn.

Đôi mắt buồn thoi không dành những ánh nhìn lạnh lẽo cho những cô nàng độc miệng. Thy dậm bước rời khỏi canteen trường sau khi nghe giọng nói khản đặc, quen thuộc từ chiếc loa.

Bảo Duy cũng vội đi theo cô chị, Trúc Anh thấy thế cũng liền chạy theo xem có chuyện gì sắp xảy ra. Bỏ lại canteen lại bắt đầu bùng phát những tiếng xì xầm, rì rầm quá cỡ. Những cái miệng nhiều chuyện lại được hoạt động hết công suất của nó.

- Em Trần Thiên Thy, giáo viên chủ nhiệm đã làm việc riêng với em chưa? - Thầy giám thị cẩn trọng đưa tay đẩy chiếc kính lão sát vào mắt.

- Dạ chưa. - Thy bình tĩnh đáp.

- Không biết hình phạt của lớp dành cho em ra sao, nhưng em đã mang đến cho trường rất nhiều tai tiếng trong thời gian qua. Hội đồng sư phạm đã định đuổi học em vì tội bạo lực, dây dưa với thành phần tệ nạn xã hội, hơn nữa còn nghỉ học ba ngày liền không phép ngay sau đó. Nhưng nhà trường đã suy nghĩ kỹ lại, là sẽ không đuổi học mà đình chỉ em nghỉ học một tuần, bắt đầu từ thứ hai tuần sau.

- Thầy ơi, một tuần liệu có quá lâu không? Trong khi khối mười hai đang trong thời gian ôn thi tốt nghiệp?
- Bảo Duy vội vàng lên tiếng.

- Đó không phải là chuyện của cậu! Nhưng thứ hai tuần sau em vẫn phải lên trường để làm một việc. - Thầy giám thị hết dẫy giọng kính nhìn Bảo Duy rồi lại nhìn Thiên Thy.

- Việc gì vậy thầy? - Trúc Anh sốt ruột thay cho Thy.

- Chịu kỷ luật và đọc bản kiểm điểm của chính mình trước toàn trường trong giờ chào cờ. Và sau đó là cho tôi gặp phụ huynh của em để bàn về hạnh kiểm yếu.

Cả Thy, Duy và Trúc Anh đều e ngại về hình phạt mà thầy giám thị đưa ra. Bảo Duy và Trúc Anh đều mở to mắt, tròn xoe khi nghe ba chữ “hạnh kiểm yếu”. Nhưng vốn dĩ đó không phải là điều Thy lo. Cái mà cô e ngại chính là “cho tôi gặp phụ huynh của em”

Đã tan học được nửa giờ.

Cổng trường mới tấp nập, chật cứng người là thế vậy mà bây giờ lại vắng hoe, lác đác chỉ vài bóng học sinh đang vội vã đi về để tránh mưa. Mới hơn 5 giờ chiều, mà bầu trời đã tối đen lại vì những đám mây to bụi, màu đất bụi, phủ kín mít.

Thiên Thy vẫn đứng dựa lưng vào bức tường trước cổng trường, không dám về mặc dù Bảo Duy và Trúc Anh rủ rê về cùng từ lúc này. Tất cả là chỉ vì một tin nhắn của ai đó hồi sáng “ Tan học, đợi anh đón về”. Vậy mà đợi mãi vẫn chẳng thấy đâu, gọi điện thoại thì không bắt máy.

Thy bắt đầu cảm thấy lo. Cô bắt xe bus, nhưng không phải đi về nhà mà đi đến ngôi nhà ở biển.

Những cơn gió thổi giật mạnh, thô bạo xô những ngọn sóng bạc đầu vào bờ cát trắng. Từng đợt sóng không còn nhấp nhô nhẹ nhàng như ngày thường, mà hung tợn như muốn nuốt chửng lấy từng hạt cát trắng mịn.

Trời bắt đầu đổ mưa, Thy vội vàng chạy đến bên ngôi nhà trắng nằm giữa biển cát. Thế nhưng ngôi nhà khoá chặt cửa. Chiếc ổ khoá chốc chốc lại rung lên vì cơn gió thô bạo...

Không có người ở nhà.

Ngoài kia, biển đang hét cùng sấm chớp. Gió thổi càng ngày càng lạnh, càng ngày càng to như muốn nuốt chửng tất cả, trong đó có cả cô gái nhỏ nhắn đang ngồi co chân trước mái hiên nhà...

“Minh Đăng! Anh đang ở đâu vậy? Đừng làm em lo”

Vậy đấy, một cô gái lạnh lùng đã không yêu thì thôi, nhưng khi đã yêu thì sẽ yêu thật chân thành và ngay đại. Và tình yêu của cô ấy luôn lớn lên cùng với những nỗi lo khắc khoải không tên.

40. Chương 39 : Mưa Bay Xóa Nhòa Tương Lai

Mưa càng lúc càng nặng hạt. Từng giọt mưa nặng trĩu hắt vào ô cửa kính trên xe bus, làm cho quang cảnh nhật dần đều trong đôi mắt có chút trầm tư của cô gái nhỏ có mái tóc đen dài, óng mượt.

- Chắc là em lo cho Thiên Thy lắm.

Trúc Anh vẫn nhìn ra ô cửa kính nhật nhòa. Lần đầu tiên cô và Bảo Duy đi học về cùng nhau trên xe bus.

- Thy khác xưa nhiều quá. Em chỉ lo chị ấy bị tổn thương thôi – Bảo Duy cũng nhìn ra ô cửa kính với đôi mắt trầm ngâm.

- Vậy còn em thì sao? – Trúc Anh hỏi nhỏ, như chỉ để một mình cô nghe thấy.

- Em ư? Em chẳng sao cả – Duy cười nhạt.

- Sự việc lần này, không biết có nên cho người nhà của Thy biết hay không?

- Em chưa bao giờ nghe Thy nhắc về người nhà bao giờ.

- Chị cũng thế, chị chỉ biết mỗi anh trai của cậu ấy.

- Thy có anh trai à? – Duy ngạc nhiên.

- Ừ, anh Tiến Hào, anh ấy rất thương Thy.

Bảo Duy bất ngờ sau lời nói của Trúc Anh, anh của Thiên Thy cũng tên là Tiến Hào ư? Sao trên đời này lại có chuyện trùng hợp đến thế? Vẫn biết người trùng tên với nhau là chuyện bình thường, nhưng Duy không tài nào tránh khỏi những đa nghi vô căn cứ.

- Chị biết nhà của Thy chứ?

- Không biết nhà, nhưng biết đường đi.

- Vậy hôm nào chỉ em nha!

- Ừ - Trúc Anh cười buồn.

Chẳng mấy chốc chiếc xe bus đã đỗ phịch trước làng mồ côi SOS. Trời vẫn cứ mưa như trút nước. Bảo Duy rời khỏi ghế, không quên vẫy tay mỉm cười chào cô chị.

- Em về trước đây. Bye!

- Cầm lấy dù này.

- Thôi khỏi, để dù cho chị đi, em chạy nhanh hơn chị và đi gần hơn chị mà.

Bảo Duy nhảy phốc xuống xe, cậu chạy thật nhanh vào chiếc cổng cao cao và mất hút trong làn mưa bay bay. Trúc Anh biết, từ chiếc cổng đó vào khu Duy ở còn cả một khoảng sân rộng, chắc hẳn cậu sẽ bị ướt hết tấm lưng. Khẽ thở dài u sầu, Trúc Anh lại chìm đắm trong mớ suy nghĩ lồng bong của mình. Chiếc bus lại tiếp tục lăn những bánh xe khiến cho những vũng nước dưới đường bắn lên tung tóe.

- Bảo Duy! Có người chờ con ở văn phòng đó.

Duy vừa chạy vào đến vỉa hè thì bị tiếng nói của cô bảo mẫu làm cho giật mình. Cậu dạ vâng vài lời rồi đi đến văn phòng, nơi trao đổi công việc của làng mồ côi.

- Tiến Hào? Sao anh lại đến đây? – Duy ngạc nhiên ra mặt.

- Anh đến thăm em, không được sao?

- Đợi em, em thay vội bộ đồ rồi ra với anh.

Bảo Duy chạy nhanh vào phòng thay đồ, trong lòng có chút không yên tâm về việc Tiến Hào đến gặp cậu đột ngột thế này. Trong khi đó, mồi nghi ngờ mông lung kia của Duy vẫn còn chưa thể dứt đi.

- Em vẫn muốn trả thù tập đoàn Hoàng Minh chứ?

Tiến Hào trầm ngâm nhìn ngoài trời đang mưa rả rích. Anh nói với Duy sau khi cậu đã tắm tất trong bộ đồ mới thay.

- Sao anh lại hỏi thế? – Duy nhăn mặt khó chịu.

- Hôm nay anh đã gặp trực tiếp giám đốc. Anh thấy cậu ấy không xấu như em nghĩ, ngược lại...

- ANH ĐỪNG ĐỂ HẮN GẠT! – Duy vội cắt lời anh trai, quát lên đầy tức tối.- Thiên Thy, bạn của em lạnh lùng là thế vậy mà

bây giờ cũng đã bị hấn mê hoặc. Hấn chính xác là một tên cáo đội lột cừu. Anh đừng để bộ dạng bề ngoài của hắn làm phân tâm.

Nhìn thái độ bức xúc của Duy, Tiến Hào cũng chỉ biết thở dài. Nhưng anh hoàn toàn thông cảm cho cậu em trai của mình. Trên đời này làm gì có người nào không cảm phần kẻ đã biến mình thành đứa trẻ mồ côi, và càng căm thù hơn khi chính hắn cũng là kẻ cướp đi người con gái mình thích là điều bình thường.

- Anh xin lỗi. Chỉ tại anh không muốn em suốt đời sống trong hận thù.

- Em sẽ không suốt đời sống trong hận thù, bởi vì em nhất định sẽ trả thù được hắn.

Đôi mắt của Duy sáng lên những tia quyết tâm rực lửa.

- Chắc anh biết rõ tại sao người đàn bà đó dắt anh đi bỏ em và ba ở lại rồi chứ?

- Đừng gọi mẹ như thế mà Duy! – Tiến Hào u sầu.

- Chỉ vì ba bị phá sản, nên bà ấy đã bỏ mặc ba. Anh có biết tại sao ba bị phá sản không? Là do bị ba của hắn chơi xỏ đẩy.

Chính ba hắn đã lừa người bạn thân trong một vụ hợp tác làm ăn.

Duy như chẳng thèm để ý đến Tiến Hào đang ngồi cạnh bên, cậu nói chuyện với anh trai mà như độc thoại với chính mình.

- Bị ba hắn chơi xỏ, lừa bịp đến tán gia bại sản rồi thì phải ở bên cạnh làm cấp dưới cho ông ấy. Chưa hết, chỉ vì cứu hắn trong một tai nạn xe mà...

Nói đến đây, cổ họng của Bảo Duy nghẹn ứ, mắt cậu loang loáng một màng nước tinh khiết, đượm buồn như những giọt mưa ngoài kia.

- Cả gia đình hẳn đã làm tan nát gia đình mình. – Duy nghẹn ngào.

Tiến Hào thấy vậy liền ôm cậu em trai vào lòng. Tâm trạng anh bây giờ cũng hoang mang không ngớt, một phần là thương Duy da diết, một phần là nhớ đến hình ảnh của vị giám đốc trẻ tuổi kia.

7 tiếng trước tại tập đoàn Hoàng Minh.

“ Tôi biết rồi, cảm ơn giám đốc”

Tiến Hào cúi chào sau khi được Minh Đăng hướng dẫn công việc một cách tận tình cụ thể, vì là nhân viên mới nên Hào rất cần sự chỉ huy chặt chẽ từ cấp trên, và đó cũng là cái cơ tuyệt hảo để anh có thể tiếp cận với “mục tiêu” của mình.

Tiến Hào mới vừa ra khỏi phòng thì đã bắt gặp tổng giám đốc đang trên đường đi đến cuộc họp, anh vội cúi người chào. Và đáp lại sự lễ phép của anh chỉ là khuôn mặt lạnh tanh của người đàn ông quyền quý nhưng hống hách.

Nhưng đến khi Tiến Hào ngẩng mặt lên để khuôn mặt mình lọt vào mắt ông, anh chợt thấy tia nhìn ngạc nhiên của tổng giám đốc đánh rơi trên người mình.

Cùng lúc đó chàng giám đốc trẻ tuổi cũng bắt đầu mở cửa phòng bước ra... Hai người nhìn nhau nhưng chẳng nói gì, và đột nhiên ông tổng giám đốc lôi tuột đứa con trai vào văn phòng trở lại và khóa chặt cửa.

Hình như họ đứng nói chuyện gần ngay cửa nên Tiến Hào đã ghé sát tai và đã nghe thấy...

“Có chuyện gì vậy” – giọng giám đốc bực dọc.

“Cậu thanh niên lúc nãy là ai thế” – giọng khàn khàn của tổng giám đốc cũng cất lên ngay sau đó.

“Là cấp dưới của con”

“Tao thấy khuôn mặt nó giống y như đuc với..

“ Chú Hải”

Chưa nói xong, ông Sang đã trợn mắt lên vì ngạc nhiên vì bị Minh Đăng nhanh chóng tiếp lời. Ngoài cửa, Tiến Hào cũng giật thót tim khi nghe đến đấy.

“Mày đang có ý đồ gì thế hả? Tại sao lại nhận con của hắn vào đây làm việc?”

“ Để trả ơn”

“ĐỒ NGU!” – tiếng tổng giám đốc quát lớn khiến Tiến Hào giật mình. – “Lỡ như nó vào đây với âm mưu gì thì sao?”

“Âm mưu lật đổ công ty?” – Minh Đăng thản nhiên nói tiếp. “Cậu ấy có thể làm gì được một con cáo như ba chứ. Huống hồ, bây giờ ba đã biết cậu ấy là ai, thì chắc hẳn sẽ lập một bức tường vững chắc để đề phòng. Con nói đúng chứ?”

Nghe đến đây, mặt tiến Hào tái xanh đi vì sợ hãi, thật không ngờ thân phận và âm mưu của anh lại bị lật tẩy sớm đến thế...

“Mày chủ quan quá rồi đấy!” - Ông Sang rít từng chữ.

Thế nhưng đáp lại thái độ căng thẳng của ông lại là một tràng cười sảng khoái của chàng giám đốc trẻ tuổi...

“Không ngờ ba cũng dễ lừa đấy chứ”

“Ý mày là sao?”

“Thực ra cậu nhân viên lúc nãy chính là con trai của giám đốc Phong Cường. Nếu không tin thì ba cứ lật hồ sơ cá nhân ra xem, chuyện người giống người chắc đây không phải lần đầu tiên ba bắt gặp đấy chứ?”

Minh Đăng nói với giọng điệu thích thú rồi mở cửa bước ra, trên môi vẫn giữ nguyên nụ cười vui sướng khoái. Khiến Tiến Hào cũng thở dài nhẹ nhõm rồi vội vàng nấp sau cánh cửa. Còn ông Sang vẫn đứng trong phòng với bộ mặt cứng đờ vì bị thằng con lừa một vỏ dễ dàng, nhưng rồi cũng nhanh chóng bước ra, sánh bước bên Minh Đăng.

“Hôm nay về nhà một chuyến đi”

“Để làm gì?”

“Có mỗi thằng con trai mà chẳng bao giờ thấy mặt mũi nó ở nhà, ***** nhắc mày nhiều đến phát bệnh kia kìa”

“Cũng còn xem con là con trai nữa đấy? Vậy mà những lúc bệnh hoạn, gãy chân đến ngắt đi cũng chẳng thấy ai hỏi đến một câu. Chỉ biết lo đến danh tiếng của công ty thôi” – Chàng giám đốc cười khẩy, nhưng giọng điệu có phần chua xót.

“Mày cũng nên chuẩn bị tinh thần đi, sắp có một cuộc họp báo chính thức công bố người kế thừa tập đoàn rồi. Lúc ấy John và Minh Đăng hay công ty gì thì đều như nhau cả thôi.

Thế rồi bóng dáng hai người họ khuất dần sau chiếc thang máy màu vàng sang trọng. Không hiểu sao sau khi nghe lén được cuộc nói chuyện của họ, Hào lại thấy vị giám đốc ấy không hề xấu xa như lời Duy nói, ngược lại có phần đáng thương. Ngay cả dượng, không phải là cha ruột của anh nhưng cũng không nói chuyện lạnh nhạt với anh như ông tổng giám đốc kia.

Thế nhưng Tiến Hào cũng có cảm giác lo lắng sợ hãi, vì chàng giám đốc ấy quá sắc sảo, những giả thiết đưa mà lúc này cậu ấy đưa ra đều không sai chút nào. Anh chỉ là một nhân viên mới chân ướt chân ráo, thì phá hoại cái công ty khổng lồ này kiểu gì đây?

Và tất nhiên, Tiến Hào cũng không hề biết, những lời của Minh Đăng nói lúc này cốt là giành cho Hào. Một lời cảnh cáo gián tiếp, vì Minh Đăng thừa biết Tiến Hào chắc chắn sẽ nghe lén nên đã cố tình nói những lời khiến anh đau tim, như thể là đã biết hết tất cả nhưng lại vờ như chưa biết gì cả.

Chờ ngày mưa rơi

Quay trở lại với hiện tại.

Tại ngôi nhà ở biển. Lúc này bao phủ cả đất trời chỉ toàn nước và nước. Trắng xóa cả không gian.

Trên không trung, nước mưa giăng kín lối. Dưới mặt biển, dềnh dang những con sóng hung tợn đập vào bờ cát trắng thô bạo. Những rặng dừa điêu đứng, chao đảo, từng chiếc lá va quật vào nhau, hung dữ, mạnh bạo để tự tồn tại trước sự nổi giận của thiên nhiên.

Ấy vậy mà trong khung cảnh dữ dội ấy, có một cô gái ngồi bó gối trước thềm nhà, hướng đôi mắt buồn nhìn ngắm thiên nhiên đang giận dữ. Không hiểu sao Thiên Thy lại thấy mưa biển tuy dữ dội là thế, nhưng vẫn mang một nét cô liêu cố định. Phải chăng đây chính là sự vùng vẫy của cô đơn?

Những giọt mưa thô bạo hắt vào người cô gái nhỏ, ướt hết tà áo dài thướt tha. Mái tóc nâu nhạt chấm vai cũng bị mưa nhuộm màu nước. Ướt sũng! Và Thy thích thế, căn bản là vì cô chưa bao giờ từ bỏ sở thích dầm mưa của mình.

Chẳng biết là vì đang đắm chìm trong khung cảnh cô liêu ấy hay là do những giọt mưa bay phủ kín tầm nhìn, nên Thiên Thy đã không thấy chiếc xe BMW vừa đỗ phịch trước mặt.

Minh Đăng xuống xe, hốt hoảng ra mặt khi thấy Thy ngồi chờ trước cửa với trạng thái ướt sũng. Anh liền chạy đến bên, không quên đưa tay lên đầu che những giọt mưa lạnh buốt.

- Thy! Sao em lại ngồi ngoài này?

- Anh về rồi sao?

- Đồ ngốc! Sao em không vào nhà. – Đăng xót xa.

- Anh mới là ngốc đấy, nhà khoá cửa làm sao em vào được?

Đăng thở dài, đứng lên với chiếc chìa khoá được đặt trong một chiếc khe nhỏ và khá cao trên bức tường. Anh vội vã mở cửa rồi cúi xuống nhắc bổng Thiên Thy lên, bế cô vào nhà.

Thiên Thy vẫn cứ ngơ ngác bởi việc chiếc chìa khoá nhà được cất một nơi xềnh xoàng, mà ai cũng có thể lấy nên chưa kịp thích ứng được những hành động nhanh chóng của Minh Đăng. Lúc định thần lại thì đã thấy mình ngồi trên ghế salon từ bao giờ. Đăng cũng đã biến đâu mất tăm.

- Những lúc vắng nhà, chìa khoá anh để trên chiếc khe đó, lần sau đến mà không thấy anh thì cứ lấy nó mà mở cửa. Nhớ chưa?

Đăng quay lại với chiếc khăn bông to sụ, choàng vào cổ Thy, rồi lau đầu cho cô như vò đầu trẻ. Những sợi tóc ướt nhỏ giọt xuống đôi môi tái tê vì lạnh.

- Con bé ngốc này, môi tái nhợt hết rồi.

- Chửi “ngốc” thêm một lần nữa xem – Thy nghiêm mặt, chớp mắt – Mà chiều nay anh đi đâu vậy? Tự nhiên nhắn tin nói đón rồi bắt chờ là sao?

- Em chờ?

- Chứ còn? - Thy hất mặt, phụng phịu ăn vạ.

Đăng vừa cười vừa xốt.

- Thôi được rồi, đền cho nhé – Đăng cười hiền.

- Ủ! Đền đi! Đền càng nhiều càng tốt.

Thy nghiêm giọng, nhưng cũng không khỏi bật cười trước cái bĩu môi và khuôn mặt khổ sở cố tình làm trò hề của Minh Đăng.

- Hôm nay đi học ỏn chứ?

Đăng vừa nói vừa chiên cơm cho Thy, mùi vị thơm ngon đến nức mũi. Thy bây giờ cũng đã khô ráo trong chiếc áo rộng thùng thình của Đăng.

- Ổn hết! Chẳng có gì cả.

- Không có gì thật sao?

- Ờ thì cũng không có gì to tát lắm, bị đình chỉ học một tuần thôi mà.

- Cái gì?

Minh Đăng quay phắt người lại.

- Ai dám đình chỉ em?

- Thì nhà trường chứ còn ai nữa – Thy bật cười trước câu hỏi có phần “ngốc nghếch” của Đăng.

- Lý do?

- Đánh nhau và qua lại với bọn du côn, nghỉ học không phép ba ngày liền.

- Vô lý! Trong chuyện ấy em rõ ràng là người bị hại.

Thiên Thy nhún vai, tỏ vẻ bất lực...

- Nhưng thôi không sao, mang sách vở qua đây. Anh sẽ dạy em học. – Đăng cười nhăn nhở.

- Cái đó không lo, lo cái khác kìa!

- Lo gì? Nói anh nghe xem.

Thấy Đăng thắc mắc, Thiên Thy tinh nghịch đưa tay ngoắc ngoắc anh lại gần với vẻ mặt bí hiểm. Khiến Đăng thích thú ra mặt.

Rồi cô nói nhỏ:

- Mời phụ huynh.

- À!!! Cái này anh có thể giúp em, nhưng với một điều kiện. – Đăng cười ranh mãnh.

- Điều kiện gì?

- Dành trọn vẹn thời gian một tuần ấy để ở bên cạnh anh.

Tối. Trời cuối cùng cũng tạnh mưa.

Chiếc BMW dừng lại ngay trước cổng của căn biệt thự trắng.

- Ổn chứ? Có cần anh vô cùng để giải thích với gia đình không? – Đăng nắm chặt tay Thy, khiến cô bật cười...

- Em tự lo được, mấy chuyện này không là gì với em đâu. Lúc trước em có kể cho anh nghe về gia đình em rồi đúng không?

- Ủ, anh hiểu rồi. – Đăng cười buồn, anh hiểu ý Thiên Thy đang muốn nói gì.

- Mà hôm nào rảnh, anh cũng phải kể về gia đình anh cho em nghe đó.

Đăng không nói gì, chỉ gật đầu mỉm cười. Thấy vậy, Thy an tâm mở cửa xe, nhưng vẫn như mọi lần, cô lại bị Minh Đăng kéo ngược trở lại và hôn nhẹ trên má.

- Ngủ ngon!

Không bạo lực đánh trả. Không lườm liếc. Không quát mắng. Chỉ lẳng lặng mỉm cười, mở cửa xe và chạy nhanh vào cổng. Có thể dễ dàng nhận thấy Thiên Thy đang từng ngày một bị tình yêu của Minh Đăng làm cho thay đổi.

Nhìn dáng Thy khuất dần sau chiếc cổng mà lòng Đăng đắng lạ. Một tuần sau, cuộc họp báo công bố người thừa kế của tập đoàn Hoàng Minh sẽ chính thức được tổ chức. Lúc ấy, trên khắp đất nước này sẽ biết John – chàng nghệ sĩ trẻ là chủ tịch tương lai của tập đoàn Hoàng Minh. Và chiều ngày hôm nay, anh thất hẹn với Thy cũng là chuyện ấy. Liệu đến lúc ấy, Thiên Thy

sẽ như thế nào đây?

Và rồi chiếc BMW rời đi mà không biết rằng này giờ mình bị theo dõi bởi một người. Cảnh tình cảm ngọt ngào của Đăng và Thy đã được Tiến Hào thu trọn vào mắt. Anh cũng mới vừa về đến cổng nhà.

- Ôi! Ai thế này? Chẳng phải là cô nữ sinh mặc áo dài đánh nhau giữa phố mà ai cũng dè bủ đây sao? Bỗng dưng được nổi tiếng, sướng thật đấy! – Tiếng bà Mỹ chu chéo ở phòng khách khi thấy Thy vào nhà. – Này, “được” tai tiếng như thế thì làm ơn đừng về nhà tôi nữa, tôi không muốn bị tai tiếng lây đâu.

Nở nụ cười nhạt, Thy nhẹ nhàng quay lại...

41. Chương 40 : Hẹn Hò

- Dì Mỹ, lâu rồi không gặp!

Thy nở nụ cười, nó không nhạt mà cũng chẳng mặn mà gì lắm. Còn bà Mỹ thì trợn mắt ngạc nhiên nhìn thái độ kì lạ của người mà bà luôn xem là cái gai lúc nào cũng đâm thẳng vào mắt bà.

- Nếu có thể, thì nhờ dì giúp tôi nói với chồng dì cho tôi ra ở riêng nhé. Ông ấy mà đồng ý thì tôi cảm ơn dì nhiều lắm.

Thiên Thy vẫn tiếp tục cười, nụ cười khiến đối phương càng nhìn càng thấy tức. Cô bỏ mặc bà Mỹ đang ngồi cứng đờ trên ghế, đi thẳng lên lầu, cũng chẳng thèm để tâm đến ánh mắt đang điên tiết dõi theo từng bước chân mình cùng với cái nghiêng răng ken két.

- Có vẻ như cô không xem lời tôi nói ra gì cả.

Vừa chạm vào núm cửa phòng, Thiên Thy đã bị giật mình bởi giọng nói khản đặc phát ra từ bậc thang dẫn lên lầu ba. Ông Cường đã đứng ngay đó tự bao giờ...

- Tôi nói cho dù có chuyện gì cũng phải về nhà, không được đi qua đêm kia mà – Giọng ông Cường vẫn đều đều.

- Là...là... đang lo cho con sao?

Thy ngờ ngạc nhiên. Đây là lần thứ hai cô nói chuyện với ba mình kể từ mười mấy năm qua.

- Nếu đã về rồi thì đi nghỉ sớm đi.

Ông Cường lạnh lùng đi ngang qua Thy, lơ đi câu hỏi ngờ ngạc của cô, trở về phòng làm việc với trạng thái dửng dưng. : “Con bé còn không giám gọi ông là ba”

Quăng mình lên chiếc giường xanh dương, Thiên Thy lại được dịp đầu mắt với trần nhà vì những mảng kí ức xưa cũ đua nhau hiện về trong tâm trí cô.

Ngày nhỏ, khi Thy ngang ngược đòi đi học võ, ba cô cũng chẳng nói chẳng rằng, tỏ vẻ không quan tâm nhưng tháng nào cũng đóng tiền học cho cô đúng hẹn.

Thời thiếu niên, vì muốn gây sự chú ý của ba mà Thy đã giở những trò ngông cuồng, hết đi đua xe rồi lại gây sự đánh nhau với tụi giang hồ. Khi ấy, ba cô cũng chẳng đoái hoài gì, mà chỉ lẳng lặng cho người đến dẹp những chiến trường mà cô gây ra.

Những lúc Thy không còn chịu đựng được cái cảnh sống trong gia đình vốn không dành ình, và lần nào cô bỏ nhà đi cũng có người của ba đến bắt cô về. Nếu chẳng may họ bị Thy đánh gục hết thì ngay tắp lự sẽ có một đoàn người khác đông hơn, lực lượng hơn đến bắt cô. Nhưng cho dù bị Thy đánh là thế nhưng tuyệt nhiên không có bất cứ người nào dám đụng đến một sợi tóc của cô. Chỉ để phòng và dùng số lượng người để ép cô về.

Ba Thy là thế, không bao giờ ra mặt trực tiếp với cô mà luôn luôn cử người đến giải quyết những vấn đề của con gái. Bởi thế nên Thy đã từng nghĩ, ông phải ghét cô nhiều lắm nên mới không thèm ra mặt, không muốn đụng chạm đến cô, tất cả những gì ông có với cô chỉ là một trách nhiệm nặng nề...

Thế nhưng nhớ lại những lời Đăng nói vào cái hôm định mệnh ấy, Thy đã từ từ để ý, từ từ quan sát chính ba của mình, và cô nhận ra những điều ông dành cho cô sâu sắc hơn hai từ trách nhiệm, nhưng chỉ là được che giấu đi một cách kĩ càng, cũng giống như Thy luôn từng giấu nhem cảm xúc thật của chính mình vậy.

Thy chợt mỉm cười, cô đang dần dần có niềm tin vào cuộc sống, dần dần tìm thấy ánh sáng của cuộc đời mình. Thiên Thy không còn là một kẻ cô độc nữa. Và trái tim cô lại nhớ đến người đã đem lại ánh sáng cho cuộc sống nhạt nhẽo của mình. Với tay lấy chiếc điện thoại, Thy vừa nhắn tin vừa cười mỉm. Nụ cười của cô gái đã biết yêu thực sự.

“Ngủ ngon. Nhớ lắm!”

Hai phút để bật cười trước dòng tin nhắn cụt lủn của cô người yêu bé nhỏ, Minh Đăng quăng điện thoại ra giường sau khi reply lại cho Thy. Anh đi về phía cửa sổ ngắm những con sóng xô, lòng nhấm nháp thời gian cuộc họp báo chết tiệt kia diễn ra. Đôi mắt màu café u buồn tựa như ánh trăng vàng cô độc trên cao. “Chính xác là còn đúng bảy ngày nữa”

Anh có nên thú nhận trước với Thy không?

...

Sáng thứ hai.

Thy vội vàng chạy ra cổng sau khi đã tươm tất trong bộ đồng phục. Chỉ còn năm phút nữa là giờ chào cờ bắt đầu mà bây giờ cô vẫn còn đang ở nhà. Thy bị trễ giờ thật rồi.

Thế nhưng vừa mở cổng bước ra, Thiên Thy đã hồn bay phách lạc khi có một chiếc xe máy chạy từ đằng xa đang nhắm thẳng vào cô mà rú ga! Tốc độ nhanh kinh hoàng.

KẾT!!!!!!

Chiếc ô tô dừng phanh khi bánh xe vừa chạm vào tà áo dài của Thiên Thy. Chàng quá xế ngồi thẳng lưng, cởi nón bảo hiểm ra và nở nụ cười còn đẹp hơn tia nắng mai. Chiếc khuyên tai xanh ngọc bích óng ánh phản chiếu từng tia nắng. Áo khoác da nâu cực bảnh. Quần kaki màu sữa lãng tử. Thiên Thy vẫn không thể rời mắt ra mắt ra chỗ khác vì người đó ĐẸP TRAI CỰC KÌ!!!!

- Giỏi! anh chưa gọi mà đã biết đường đây, nhưng sao lại mặc áo dài đây? Em nói là bị đình chỉ học kể từ hôm nay mà...

- ....

- THIÊN THY! Sao em cứ đứng chờ người ra thế, không khoẻ sao? – chàng trai lấy làm lạ khi Thiên Thy cứ đứng đó nhìn anh như bị thôi miên.

- Minh Đăng! hôm nay anh đẹp trai quá... - Trong lúc đó, Thiên Thy thề là không ý thức được bản thân đang nói cái gì.

Bật cười! Minh Đăng không ngờ là Thiên Thy có thể mở miệng ra khen ai đó đẹp trai một cách tự nhiên như thế. Nếu để ý kĩ, sẽ thấy mặt Đăng đang đỏ lên dần đều.

- Giờ mới biết là quá muộn màng rồi! Đừng đứng đó ngắm nữa. Mau lên xe thôi!

Tiếng gió rít qua tai, dù là đội nón bảo hiểm có kính nhưng vẫn có thể thấy từng làn gió đang dội thẳng vào mặt, nhưng nó không mạnh bạo như những lần Thy đua xe trước kia, bởi giờ đây, đã có một tấm lưng dài chắn gió cho cô rồi.

Chiếc mô tô chạy với tốc độ khá nhanh. Người đi trên đường ai ai cũng phải ái ngại dạt ra hai bên vệ đường khi thấy chiếc ô tô ấy, đơn giản là vì họ không muốn chiếc xe ấy đụng vào.

- Chúng ta đi đâu đây? – Thy cao giọng hỏi để át tiếng gió thổi.

- Đi hẹn hò.

- Hẹn hò? – Thy ngạc nhiên – Nhưng mà hôm nay em phải lên trường.

- Làm gì?

- Ồ thì để... nói chung là lên trường có việc quan trọng mà.

- Bỏ đi!

Trong làn gió vi vu thổi, tay Đăng tìm lấy tay Thy, đặt chúng vào eo mình tạo thành một vòng ôm thật chặt.

- Bám chắc vào. Anh tăng tốc đây.

- Em sợ chắc! Cho anh biết, anh đang hù một tay đua chính hiệu đó nha.

- Ghê vậy sao?

Và rồi chiếc mô tô tăng tốc, trên con đường rộng thênh thang có hai con người đang xé toạc không khí. Con gió rít qua lạnh là thế nhưng trong lòng họ lại ấm áp lạ lùng, trên môi ai cũng nở một nụ cười mỉm, nhẹ thôi nhưng rất hạnh phúc. Tình yêu đích thực và chân thành đôi khi chỉ cần có thế là đủ.

...

Mười phút sau, chiếc xe dừng phanh trước một cửa hàng quần áo thời trang.

- Ủa? sao lại vô đây? – Thy ngạc nhiên.

- Anh không muốn bị người khác nói là dụ dỗ nữ sinh đâu. – Đăng cởi nón bảo hiểm, trêu chọc cô gái ngồi phía sau.

- Nhưng sự thật là như thế mà.

Minh Đăng bật cười, “sự thật đúng là như thế” nhưng nếu che dấu đi chẳng ai biết đó là sự thật.

Đặng cầm tay dắt Thy vào cửa hàng, lôi cô đi hết quầy quần áo này đến quầy quần áo khác, ướm thử hết áo này rồi đến áo khác và cái nào Thy cũng nhăn mặt chê bai, vì Đặng toàn chọn cho cô những kiểu áo mà xưa nay Thy chưa mặc bao giờ. Đó là những style nữ tính, dịu dàng, nhẹ nhàng. Trong khi đó, từ trước đến nay Thy chỉ toàn mặc những bộ đồ bụi bặm, cá tính và có một chút ngông.

- Lấy cái này đi! Anh thấy nó hợp với em đó.

Minh Đặng cầm trên tay một chiếc đầm trắng, ướm thử vào người Thy, khiến cô lắc đầu nguầy nguậy nhưng không thể phản kháng lại đôi tay lì lợm của Đặng đang đẩy cô vào phòng thay đồ.

Miễn cưỡng và khó khăn. Đó là tất cả những gì Thy thấy được khi phải khoác lên mình một bộ đồ mà từ trước đến nay cô chưa bao giờ nghĩ mình sẽ mặc nó. Chiếc đầm trắng không quá hở hang, ngược lại rất kín đáo, chỉ hở hai cánh tay và ngắn đến đầu gối mà thôi. Vậy mà Thy thấy nó thật phô trương và khá khiêu gợi. Ngắm đi ngắm lại mình trong chiếc gương, có đánh chết, cô cũng không muốn mặc chiếc đầm này để đi ra ngoài kia.

- Thiên Thy! Sắp xong chưa? Sao lâu quá vậy?

- À ờ thì... sắp...

- Cho em thêm 30 giây nữa, nếu không ra thì anh sẽ vào đó.

- Anh đừng có quá đáng như thế chứ, tại sao em lại phải mặc mấy cái này? – Thy gắt.

Lúc ấy Đặng chỉ có biết thở dài. Thiên Thy là cô gái khó tính và kì cục nhất mà anh từng gặp. Việc mặc một chiếc đầm cũng khiến cô khó chịu đến thế sao.

- Không nói nhiều nữa, anh vào đây, hết 30 giây rồi.

“RET”

Tiếng màn cửa được mở ra, nhưng người mở không phải là Đặng mà là Thy.

5 phút là thời gian cho cả Thy và Đặng đứng lặng yên và chẳng nói gì. Một bên thì vô cùng bối rối, một bên thì ngỡ ngàng như không thể tin vào mắt mình.

Đặng nhìn Thy không chớp mắt, nếu như sáng nay anh vô tình thôi miên Thy ra sao thì lúc này đây Đặng cũng bị cô thôi miên y như vậy. Minh Đặng không ngờ là chỉ cần một chiếc váy thôi mà có thể làm thay đổi con người ta nhiều đến thế...

Thiên Thy giờ đây không khác gì như một cô công chúa tóc nâu xinh đẹp. Chiếc đầm trắng chạm gối vô tình giúp Thy khoe đôi chân thon gọn, trắng nõn nà vì lúc nào cũng mặc quần dài. Đã vậy, chiếc đầm ôm sát lại càng tôn lên thân hình chuẩn của cô thiếu nữ mới lớn. Ngắm từ trên xuống dưới, Thiên Thy dường như đã được biến hóa thành một nàng tiểu thư dịu dàng, kiều diễm, cho đến khi nhìn thấy đôi bàn chân của cô vẫn còn mang ... đôi dép kẹp.

- Nhìn nhiều đó đủ rồi. – Thy ngượng ngùng cực độ.

“RET”

Và một lần nữa, tiếng kéo màn lại mạnh bạo phát lên, lôi Minh Đặng ra khỏi sự thôi miên vì Thiên Thy đã lạnh lùng dùng tấm màn che đôi mắt anh. Có lẽ vì cô không còn chịu đựng được đôi mắt “ngây ngô” ấy thêm một chút nào nữa.

“RET”

Tấm màn lại được kéo ra mạnh bạo.

- Buông em ra! Anh làm gì thế hả?

Tội nghiệp cho chiếc màn mang hoa văn sắc sỡ, vì hôm nay nó gặp phải hai vị khách kì lạ rất thích chơi trò kéo màn, và lần nào kéo cũng đều mạnh bạo như nhau, bằng chứng là Thiên Thy mới vừa hạ tay xuống, chiếc màn đã lại bị kéo ra thô bạo bởi Minh Đặng. Chưa biết phải xử lí ra sao, Thiên Thy đã bị Đặng cầm tay lôi đi mà không phản kháng được gì.

- Còn thiếu một cái nữa. – Đăng vừa lúi Thy đi vừa nói.

- Thiếu cái gì chứ? – Thy nhăn mặt đau khổ.

- Thiếu giày.

Minh Đăng nói hôm nay hẹn hò, và ấn tượng về lần đầu tiên hẹn hò của trong Thy không khác gì một cuộc tra tấn bắt ép phải làm những việc mà cô chưa từng “trải” qua bao giờ. Vì hiện tại, Thy đang phải ngồi ngoan ngoãn trên chiếc ghế, để cho các nữ nhân viên xỏ hết đôi giày này đến đôi guốc khác vào chân mình. Chưa hết, còn phải đi qua đi lại để xem có ổn hay không, có đi được hay không.

Thế nhưng bất một cô gái quanh năm suốt tháng chỉ biết đến đôi dép kẹp thấp tẹt mang một đôi guốc cao, thì cho dù cô ấy có giỏi võ đến đâu cũng sẽ không thể giữ thăng bằng trên đôi chân của mình được. Nhìn Thy chập chững bước đi và nhăn mặt khó chịu với mấy đôi guốc, Minh Đăng cũng chỉ biết cười khổ sở.

- Em có phải là con gái không vậy Thy?

Thy không trả lời, quắc mắt nhìn Đăng, cô chưa bao giờ để cho người khác hành hạ mình nhiều như thế, vậy mà còn trả treo trách móc cô. Thy chưa đứng lên, đập văng mấy đôi guốc chết bầm kia là may lắm rồi.

Như hiểu ý, Minh Đăng cũng chẳng nói gì thêm, chỉ biết lắc đầu ngao ngán, anh đứng lên và khuất bóng sau những kệ giày, và năm phút sau quay trở lại với một đôi giày búp bê màu trắng...

- Kiểu này là thấp nhất ở đây rồi đó, mang thử anh xem. – Đăng đưa đôi giày cho Thy, cảm thấy xót xót vì đã bắt cô phải theo ý anh quá nhiều. – Đôi này được chứ?

- Ồ nó thấp giống như dép kẹp, không có mấy cái cây nhọn hoắt như những đôi kia. – Thy vừa nói vừa ngắm nghía đôi chân mình – Kiểu này là kiểu gì thế?

- Là kiểu búp bê, kiểu này thường rất thấp, có lẽ em hợp với kiểu này. – Đăng nhin cười, anh là con trai mà còn rành hơn Thy về những khoản làm đẹp của thiếu nữ. Ồi cô gái của anh, từ trước đến giờ có ai gọi cô ấy là “cái thẳng” chưa? – Được rồi đứng lên anh xem nào.

Thy đứng lên và bị Đăng đẩy ra đứng trước một chiếc gương lớn, hai người họ đứng bên nhau trông thật đẹp đôi. Riêng Thy đã lột xác từ một tomboy cá tính ngông cuồng trở thành một tiểu thư dịu dàng tinh khiết...

- Em thấy gì không? Trông em cũng dịu dàng nữ tính lắm chứ bộ. – Đăng thích thú.

- Không thấy gì hết, chỉ thấy kì cục vô cùng – Thy đáp nhạt nhếch có phần khó chịu.

Đăng cũng chỉ biết lắc đầu chịu thua cô người yêu ngang ngược của anh. Đó là chưa bắt cô ấy đụng chạm tí gì về son phấn đâu đấy nhé.

- Được rồi. Giờ thì đi thôi!!!!

- Bây giờ chúng ta đi đâu?

- Đến rồi sẽ biết. – Đăng cười tươi.

Không để cho Thy cần nhẫn lâu, Đăng kéo tay cô ra chiếc mô tô đang dựng trước cửa đầy vẻ hừng khởi.

- Nhưng mà lúc về, anh cho em chạy xe nhé!

Hơi bất ngờ trước lời yêu cầu của Thy, nhưng rồi Đăng cũng nhanh chóng vui vẻ gật đầu.

Và một lần nữa, chiếc Exciter lại bay vút xé tan làn gió lộng trong niềm hân hoan của hai con người cùng mê tốc độ.

...

Thiên Thy xuống xe, ngơ ngác nhìn toà nhà cao chọc trời trước mặt, đây chẳng phải là nhà hát lớn nhất thành phố sao?

- Vào trong thôi, sắp bắt đầu rồi. – Đăng hừng khởi cầm tay Thy chạy vào nhà hát.

Đây quả là không hổ danh nhà hát lớn nhất thành phố, vừa bước chân vào, Thiên Thy đã bị vẻ hào nhoáng và độ to lớn của nó làm cho choáng ngợp. Ước lược chắc phải có hơn năm chục hàng ghế được xếp trong nhà hát, chưa kể ở trên các dãy lầu. Nhưng trung tâm vẫn là sân khấu được trải thảm đỏ hoành tráng, sang trọng. Trên đó, có gần đến mười chiếc đàn lớn nhỏ đủ loại được đặt ngay ngắn.

Minh Đăng dẫn Thiên Thy đến một chỗ ngồi vừa tầm mắt nhất. Cả nhà hát lớn là thế nhưng số người đến xem chưa bằng một nửa số ghế ngồi. Và đa số những người đến xem toàn là những người trung niên. Có lẽ Minh Đăng và Thiên Thy là hai người trẻ nhất rạp. Cũng phải, vì giới trẻ bây giờ mấy ai thích nghe những loại nhạc hoà tấu, thính phòng như thế này?

- Đây là buổi hoà nhạc giữa piano và nhiều nhạc cụ khác, piano khi độc tấu một mình đã rất hay, nhưng khi phối hợp với nhiều nhạc cụ khác nó lại càng đặc sắc hơn mà không làm mất đi bản chất riêng biệt của mình. Anh rất thích được chơi một bản hoà nhạc như thế với nhiều nghệ sĩ khác.

Minh Đăng nói say sưa, mắt không rời những nghệ sĩ đang bắt đầu đặt tay vào nhạc cụ của riêng mình. Sự đam mê và ước mơ của Đăng thật làm ột người không có ước mơ như Thiên Thy cảm thấy ghen tị. Con người, dù sao có ước mơ cũng vẫn tốt hơn là chẳng ước mơ gì cả?

- Thiên Thy! Giá như em cũng đam mê piano thì hay biết mấy, anh có thể rèn luyện em trở thành một nghệ sĩ giỏi mà không phải tốn một xu. – Đăng bông đùa, và anh không hề biết rằng lời bông đùa ấy lại ăn sâu vào cô gái ngồi kế bên.

Người ta nói, khi yêu một ai đó thì sẽ yêu luôn cả những thứ họ yêu. Nhìn ngắm những đôi bàn tay mềm dẻo của các nghệ sĩ đang chơi đàn trên sân khấu và đôi mắt đam mê của Minh Đăng dành cho họ, Thiên Thy bỗng trở nên có cảm giác thiện cảm với piano. Và trong đầu cô bỗng loé lên một ước muốn điên rồ đó là : “ Ước gì mình cũng có một đôi tay tài ba giống họ.”

Buổi biểu hoà tấu kết thúc nhưng tiếng nhạc vẫn còn lắng đọng trong Thy, những thính giả cũng đang dần đứng lên ra về, chỉ còn Minh Đăng và cô vẫn còn ngồi nguyên chỗ cũ.

- Thiên Thy! Thật ra hôm nay anh muốn nói với em một chuyện – Đăng căng thẳng, mắt anh vẫn dán chặt lên sân khấu mặc dù bây giờ ở đó chỉ còn một tấm màn đỏ. – Thật ra thì anh... không chỉ đơn thuần là một nghệ sĩ..

- Ông Sang! Cám ơn ông về chiếc vé, buổi hoà nhạc hay lắm. – Bỗng dưng có một giọng nói gần đó vô tình cắt đứt lời nói của Minh Đăng.

- Không có gì đâu. Ông thích là được rồi. – Một giọng nói rất quen thuộc với Minh Đăng cất lên, hình như họ đang càng lúc càng tiến gần anh.

Đăng kín đáo quay ra phía sau, đúng như anh dự đoán, đó chính là ba anh. Ông đang đi cùng với đối tác và họ đang đi xuống những bậc thang gần hàng ghế của Đăng và Thy đang ngồi...

- Minh Đăng! Anh nói tiếp đi, sao tự nhiên đang nói mà dừng lại thế? – Thy ngơ ngác. – Anh không chỉ đơn thuần là một nghệ sĩ nghĩa là sao...

Thế nhưng Thy chưa kịp nói xong, bờ môi cô đã bị Đăng nhanh chóng chiếm đóng, anh mạnh bạo ấn đầu cô vào ghế, dùng tấm lưng dài che khuất đi cả người cô, tất nhiên không ai có thể nhìn thấy khuôn mặt của cả hai lúc này. Đúng lúc đó, hai người đàn ông cũng đi tới.

- Ôi tuổi trẻ bây giờ thật bạo dạn...

- Lúc trước chúng ta nào có dám như thế đâu nhỉ - tiếng ông Sang vui vẻ...

Và rồi họ thản nhiên đi qua hàng ghế đó. Tất nhiên ông Sang không hề biết chàng trai trẻ kia chính là con trai của mình.

...

Trời ập tối. Chiếc exciter đỗ phịch trước ngôi nhà kín cổng cao tường hay còn gọi là biệt thự trắng.

- Anh xin lỗi, lúc đó...

Thiên Thy chẳng thèm đoái hoài gì đến nét mặt khổ sở của Minh Đăng. Cô trả nón bảo hiểm cho anh rồi mở cổng đi thẳng vào nhà. Ai bảo Đăng cứ làm ắt mặt trước người khác, muốn hôn là hôn được sao. Nhìn Thy khuất sau cánh cổng mà Đăng bất lực, chẳng biết làm gì hơn, anh thở dài, rồi ga chạy tiếp con đường dài thênh thang.

Thiên Thy vừa vào đến nhà đã đứng sững người ngạc nhiên vì người đầu tiên cô thấy ở trong nhà mình chính là Bảo Duy.

Cậu đang đứng giữa phòng khách nhà cô, bên cạnh là Tiến Hào. Cả hai người họ đang hướng ánh mắt về phía bà Mỹ đang ngồi trên ghế salon.

- Bảo Duy! – Thy ngỡ ngàng gọi tên cậu em.

Nhưng khi nhìn thấy Thiên Thy, Bảo Duy cũng bất ngờ không kém, cậu sững người trong giây lát rồi vùng vằng bỏ chạy khỏi ngôi nhà. Hình như Duy đang khóc. Mặc dù không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng linh tính mách bảo Thy phải chạy theo cậu em cho bằng được.

- Bảo Duy, đợi chị!

42. Chương 41 : Chính Thức Đối Mặt

- Ô kìa! Tụi nó quen nhau à? – Bà Mỹ hỏi Hào trong khi mở to mắt nhìn Thy đang đuổi theo Duy.

Tiến Hào không nói gì, anh nhìn theo Duy và Thy cho đến khi bóng tối nuốt chửng họ rồi lặng lẽ trở về phòng, lòng nặng nề vô cùng.

Thiên Thy vẫn mãi miết chạy theo Duy, miệng không ngừng gọi tên cậu. Nhưng cô càng gọi và càng đuổi theo thì Duy lại càng chạy nhanh hơn, hệt như cậu em đang muốn tránh xa tất cả những điều ở phía sau. Càng xa càng tốt.

- BẢO DUY!!

Thy đuổi kịp Duy, túm lấy áo cậu. Bây giờ hai người đang đứng dưới bóng đèn vàng bên con sông Hàn chớ đầy gió.

- BUÔNG EM RA!

Duy nói như mếu, hất mạnh tay Thy, vùng vằng muốn thoát khỏi cô. Vì đây là lần đầu tiên Duy tránh né Thy nên khiến cô ngạc nhiên tột cùng nhưng vẫn không chịu bỏ cuộc.

- Duy! Nói chị nghe rốt cục thì đã có chuyện gì xảy ra? Tại sao em lại ở nhà chị? Tại sao em lại khóc?

Duy vẫn vùng vằng, hất mạnh tay hơn trước khiến bàn tay Thy đang nắm chặt lấy áo cậu bị văng ra không trung. Rồi cậu tiếp tục bỏ chạy. Chạy như điên như cuồng.

- BẢO DUY!!!!

Trong cơn hỗn loạn, Duy bị tiếng gọi gần như tiếng hét của Thy làm cho thức tỉnh. Cậu đứng lại. Nước mắt càng lúc càng chảy nhiều. Trong lòng càng lúc càng thấy đau. Đôi chân cậu lúc này dường như không còn đủ sức để chống đỡ thân thể của chính mình nữa. Duy gục ngã trên vỉa hè, ôm gối khóc thảm thương như một chú bé bị lạc đường.

Thì ra mẹ của Bảo Duy đang ở rất gần cậu, vậy mà từ trước đến nay cậu không hề biết, cứ ngỡ bà ấy ở xa lắm, cứ ngỡ sẽ không bao giờ gặp lại. Dù là rất ghét mẹ, nhưng Duy vẫn nghĩ bà ấy vẫn còn nhớ cậu, vẫn muốn tìm cậu. Nào ngờ cho đến hôm nay tình cờ gặp lại, bà ấy chỉ nhìn cậu bằng đôi mắt ngạc nhiên, cũng có chút tội lỗi nhưng hoàn toàn không có tình mẫu tử, không hề có những thái độ yêu thương của một người mẹ dành cho con. Và cay đắng hơn, bà ấy chính là mẹ dì ghẻ của Thiên Thy, người mà cô đã kể loáng thoáng cho cậu nghe lúc còn nhỏ. Duy cảm thấy cuộc đời thật trở trêu như một trò đùa quái ác. Bây giờ, bảo cậu phải đối mặt với Thiên Thy làm sao đây?

- Bảo Duy! – Thy nhẹ nhàng ngồi xuống bên cậu em, đặt tay lên vai cậu. Cô chưa bao giờ thấy Duy đau đớn như thế này. – Nói cho chị biết, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

- Làm ơn! Đừng hỏi em bất cứ cái gì hết – Duy nói trong nước mắt. Trong giọng nói có thể dễ dàng nhận ra cậu đang rất hoảng loạn.

Hiểu ý cậu, Thy gật đầu. Cô ngồi yên lặng bên Duy, nghe gió đêm rít qua mặt, trong lòng cảm thấy hỗn tạp không khác gì cậu em lúc này. Phải rất kiềm chế, Thiên Thy mới không bật ra những câu hỏi đang hành hạ trong đầu cô, khiến cô thực sự bức bối nhưng không biết làm gì hơn ngoài im lặng.

- Thiên Thy! Đừng hỏi gì thêm, chỉ trả lời những câu hỏi của em thôi. Được không? – Duy vẫn khóc rầm rức. Đôi mắt dần dụa nước mắt đang hướng về con sông Hàn.

- Ủ, em muốn gì cứ hỏi đi.

- Lúc nhỏ, dì ghẻ của chị có hay đánh chị không?

Thy thoáng bất ngờ trước câu hỏi của Duy, nhưng cũng đành làm theo yêu cầu của cậu. Chỉ trả lời và không được hỏi.

- Thỉnh thoảng cũng có.

- Có hay mắng chị không? – Duy vừa nói vừa nấc lên.

- Thường xuyên.

- Có hành hạ chị nhiều không? – Duy nhe răng.

- Có. Nhưng tất cả chỉ là lúc nhỏ. Bây giờ bà ấy chẳng làm gì được chị hết.

- Tại sao lại là chị mà không phải ai khác? – Duy hỏi lí nhí, chỉ vừa đủ ột mình cậu nghe thấy, – Từ giờ, em sẽ không gặp chị nữa đâu. Đừng đuổi theo em nữa.

Thiên Thy còn chưa hết bất ngạc nhiên vì câu nói ấy thì Bảo Duy đã vội vàng đứng lên, bước chân cậu liêu xiêu đi tiếp đoạn đường nhưng rất dứt khoát, không quay đầu lại dù chỉ một lần. Đôi mắt Duy thần thờ chẳng thèm nhìn bất kì điều gì, chỉ biết đi thẳng về phía trước trong vô thức.

Tại sao Duy lại có một người mẹ như thế? Sẵn sàng bỏ chồng con vì gia đình phá sản. Sẵn sàng xà vào lòng một người đàn ông giàu có khác và hành hạ con gái nhà người ta. Còn anh trai Duy là Tiến Hào cũng biết tất cả, biết cậu thích Thy, biết Thy và cậu quen nhau thân thiết nhưng lại làm ngơ trước mọi chuyện, không hề hé nửa lời để Duy không hề hay biết chính mẹ mình là dì ghẻ của Thy.

Nếu chiều nay Duy không cùng Trúc Anh đi tìm nhà của Thy và vô tình gặp Tiến Hào và mẹ đang ở trước cổng, thì cậu đã không biết được cái sự thật đáng nguyền rủa này. Bây giờ Duy biết phải làm sao với Thy đây?

Thế nhưng đi được một đoạn đường dài, đôi mắt Duy đã không còn u ám chệnh vênh nữa mà hiện lên một ngọn lửa rừng rực. Tất cả mọi chuyện tồi tệ đã và đang xảy ra với cậu chẳng phải đều bắt nguồn từ cái thẳng chết tiệt nào đó tên là Hoàng Minh Đăng sao?

Vài ngày sau đó, Thiên Thy không tài nào liên lạc được với cậu em. Gọi điện thoại hỏi Trúc Anh, cô cũng không trả lời, hỏi Tiến Hào, anh cũng viện cớ lơ đi. Thy chỉ còn cách đi hỏi bà dì ghẻ của mình, xem rốt cục có chuyện gì xảy ra nhưng đáp lại cô cũng chỉ là sự im lặng đáng ghét.

- Thy! Mấy ngày nay sao em cứ như người mất hồn thế?

Minh Đăng ngồi xuống cạnh Thiên Thy trên bậc thềm trước ngôi nhà ở biển. Anh thấy lo lắng vì suốt mấy ngày nay, Thy thường xuyên ngồi suy tư điều gì đó với vẻ mặt lo âu, muộn phiền và chẳng thèm để ý đến anh. Vậy mà lần nào Đăng hỏi đến, cô cũng chỉ lắc đầu rồi trả lời cho qua loa bằng câu nói quen thuộc đến phát bực: “không có gì”

- Có chuyện gì? Nói anh nghe! – Đăng nghiêm giọng, “uy hiếp” Thy bằng cách nắm bàn tay cô thật chặt.

- Thực ra thì em đang lo cho Duy, mấy ngày nay liên lạc với cậu ấy không được.

- Cậu nhóc đó có chuyện gì sao? – Đăng khề nhắc mày khó chịu, chẳng ai thoải mái khi người yêu của mình lo lắng cho tình địch cả.

Và rồi Thy kể hết những chuyện mà cô chứng kiến được cho Đăng nghe, từ việc bất ngờ gặp Duy ngay tại nhà cho đến thái độ và những câu hỏi kì lạ của cậu em về người dì ghẻ của mình, không quên kể cho anh nghe cô đã thấy Bảo Duy khóc đau đớn ra sao.

Nhưng bây giờ điều khiến Thy lo lắng không kém đó chính là Minh Đăng lúc này. Không hiểu sao sau khi nghe Thy kể xong, khuôn mặt anh lại tái xanh, lộ vẻ lo lắng còn hơn Thy, ngồi bất động y như cô vài phút trước đó.

- Minh Đăng!... Minh Đăng!

- Ôi! Sao em? – Đăng giật mình quay sang Thy, đôi mắt vẫn còn dấu vết hoang mang của giây phút thất thần lúc nãy.

- Bây giờ thì đến anh mất hồn? – Thy trêu chọc. Nhưng Đăng cũng chẳng thèm đáp lại, định hỏi cô điều gì đó nhưng lại thôi.

- Anh có thể đánh đàn cho em nghe được không? – Bỗng dưng, Thy nhớ đến tiếng đàn dịu dàng tại buổi biểu diễn cô và Đăng đi xem. Có lẽ thứ âm thanh ấy sẽ giúp cô bớt lo lắng hơn trong lúc này.

- Được – Đăng gật nhẹ đầu.

Tiếng đàn piano cất lên, hòa nhịp vào tiếng sóng. Bản nhạc Yesterday cổ điển mềm mại, mượt mà đang ngân lên dưới những ngón tay thon dài, thoăn thoắt của Minh Đăng. Thy chăm chú ngắm nhìn cách Minh Đăng chơi đàn. Có vẻ như anh rất ít khi đánh những bản nhạc vui tươi, bởi đa số Thy chỉ toàn nghe thấy những âm điệu trầm buồn, sâu lắng phát ra từ cây đàn của anh. Phải chăng con người thật của anh cũng trầm buồn như chính những bản nhạc ấy?

Như bị giai điệu du dương man mác buồn quyến rũ một cách kì lạ, Thiên Thy vô thức ngồi xuống bên cạnh Đăng, bàn tay cô ngu ngơ đặt lên phím đàn rồi “ấn ấn” chúng. Khiến cho bản nhạc tưởng chừng như tuyệt hảo đó xuất hiện những âm thanh hết sức kì cục. Như dần nhận thức được sự phá đám vô duyên của mình, Thiên Thy vội rút tay lại trước khuôn mặt ngạc nhiên và sau đó là bật cười của Minh Đăng.

- Em muốn đánh đàn? – Đăng nghi ngờ, nhìn Thy với đôi mắt tinh nghịch.

- Ồ không... - Thy bối rối – Nhưng cũng muốn tí xiu...

Vậy là Minh Đăng liền đứng lên đi ra phía sau lưng Thy, cúi xuống dạy cho cô biết cách đặt tay lên bàn phím, nhận dạng những nốt nhạc cơ bản rồi lướt những ngón tay cứng nhắc của Thy qua phím đàn mượt mà. Anh vừa dạy vừa giảng cho Thy nghe nhiệt tình.

Nhưng lúc này đầu óc Thy thực sự rất căng thẳng, trái ngược với tinh thần thoải mái và sự nhiệt tình của Minh Đăng. Bởi tim cô đang đập thình thịch vì hơi thở nóng ấm của Đăng đang nhẹ nhàng phả vào đôi tai và gò má của cô. Thy bây giờ không khác gì một chú mèo con ngoan ngoãn ngồi gọn vào lòng Đăng, hứng trọn mùi hương nam tính của anh, đôi tay lại được Đăng nắm nhẹ để lướt phím. Lưng cô chạm vào khoang ngực rắn chắc, nơi toát ra hương thơm quyến rũ “nguy hiểm” của chàng nghệ sĩ điển trai.

- Nãy giờ anh nói gì, em có hiểu không?

- Không ... không... hiểu lắm.

Thy lấp bắp đầy bối rối, cảm thấy đôi gò má của mình đang nóng dần lên vì hơi thở dài của Minh Đăng từ phía sau. Tim cô còn đập mạnh hơn vì đôi tay anh đã di chuyển lên hai bờ vai của cô, bóp nhẹ, và lại tiếp tục di chuyển nhẹ nhàng xuống hai bên hông rồi vòng ra bụng Thy. Ở đó, đôi tay Đăng tạo thành một vòng ôm chắc chắn. Chiếc cằm trẻ của Đăng tựa lên vai Thy. Cánh mũi anh tìm đến hương thơm từ mái tóc cô rồi nhắm mắt hít thật sâu, như muốn thu tất cả mùi hương ấy vào trong người mình. Những hành động có chút mùi mẫn đó của Đăng khiến Thy cảm thấy sợ sợ, run run nhưng chẳng muốn rời ra.

Cũng chính vì chẳng thể nhìn thấy khuôn mặt của Minh Đăng lúc này nên Thy không thể biết được đôi mắt của Đăng u sầu đầy ưu tư đến mức nào. Anh thực sự đang rất sầu thảm. Trực giác cho Đăng biết rằng đây có thể là lần cuối cùng anh được ôm người con gái này. Phải, có lẽ anh sắp mất Thy thật rồi. Bởi vì chỉ còn một ngày nữa thôi, tin động trời của anh cũng sẽ đến tai cô. Rồi cả chuyện về cậu em kia nữa...

Một khi con người ta biết trước mình sắp mất đi một ai đó, thì họ sẽ cố gắng giữ chặt người đó bên mình. Nhưng càng giữ càng thấy lo âu, càng giữ càng thấy bất lực. Bởi họ biết rõ lí do họ đánh mất không phải là giữ không chặt mà chính là vì người đó sẽ không bao giờ thuộc về họ

...

Đặng đưa Thy về nhà. Cô lấy làm lạ vì trên suốt chặng đường, anh không nói với cô một câu nào, chỉ lẳng lặng lái xe và đôi lúc còn thở dài. Hôm nay, Đặng có những biểu hiện kì lạ quá. Sau khi nghe Thy kể về chuyện của Bảo Duy thì lúc nào đôi mắt ấy cũng buồn rười rượi. Thật khó hiểu!

- Thiên Thy! Xe đã đậu trước cửa nhà em hơn hai mươi phút rồi.

Đặng không nhìn Thy, nói giọng đều đều khiến cô bất ngờ. Vì mãi lo nghĩ nên Thy đâu để ý xe đang chạy hay đứng yên, và đang dừng trước nhà ai cô lại càng không biết.

- Vậy em vào nhà đây.

- Ừ!

- Bye anh! - Thy vẫn ngồi yên trong xe.

Dường như Thy muốn nín kéo điều gì đó nhưng đáp lại sự nín kéo ấy vẫn là thái độ dửng dưng của Minh Đăng. Kì lạ quá! Không giống Minh Đăng thường ngày chút nào. Nhưng lúc ấy, đã có một ý nghĩ táo bạo xẹt qua đầu Thy, nó nhanh như chính hành động của cô,

“Chụt”

Một nụ hôn nhanh như tia chớp đáp thẳng vào má Đăng!

Lần đầu tiên trong mười tám năm cuộc đời của Thy, cô chủ động hôn người khác. Nụ hôn chớp nhoáng lên má đã khiến cho ai đó ngồi bất động hoàn toàn. Còn Thy thì vội vàng mở cửa xe chạy thẳng vào nhà, không dám nhìn lại dù chỉ một lần vì quá ngượng ngùng. Cô cứ ngỡ hành động “điên rồ” của mình sẽ làm Đăng bốt đi phần nào căng thẳng vì vấn đề nào đó, nhưng thật ra nó lại càng khiến Đăng đau lòng hơn gấp bội.

“Giám đốc! Đã xác định được rồi, Bảo Duy chính là cậu bé mà cậu đang tìm kiếm. Bảo Duy và Tiến Duy là một người” – Giọng nói khàn của người trợ lý vang lên trong điện thoại của Đăng sau khi Thy vào nhà được vài phút

“Bây giờ cậu ấy đang ở đâu” – Minh Đăng nói giọng nhột nhạt.

“Trại mồ côi SOS”

Chiếc ô tô lại phóng như bay xé tan màn gió lộng bởi chàng trai có đôi mắt không cảm xúc, đang nhìn cuộc đời trôi trên ngoài kia với những tia nhìn không cảm xúc nốt. Lần này, Đăng cũng xé gió đấy, nhưng không còn Thy ở phía sau giống như hôm trước nữa.

Minh Đăng chạy xe rất nhanh nên chưa đầy bốn phút, chiếc BMW đã đỗ phịch trước ngôi nhà rộng lớn có chiếc cổng được gắn bảng tên : “TRẠI MỒ CÔI SOS”. Cũng may thời tiết đang rất xấu nên có ít xe trên đường, nếu không, Minh Đăng rất có thể bị tai nạn xe khi đi với vận tốc kinh hoàng như thế.

- Tôi muốn gặp B.Ă.O D.U.Y!

Minh Đăng ngang nhiên vào văn phòng của trại mồ côi, nhấn mạnh từng chữ với người đàn ông trước đây đã từng cố tình gây khó dễ cho anh trong việc tìm kiếm chỉ vì một cái tên đã được thay đổi. Chắc chắn ông ấy biết rõ việc đổi tên nhưng lại cố tình muốn giấu anh. Và lần này, người quản lí không thể nói thêm một lời nào, lẳng lặng chỉ cho Đăng khu mà Duy đang ở.

Một khoảng sân rộng mênh mông hiện lên phía sau cô nhi viện. Ở đó có một ngôi nhà nhỏ xíu nằm gần góc cây si vĩ đại. Bên tay phải của ngôi nhà là một khoảng đất trống để trồng những loại cây gỗ lớn. Có thể nói, khu đất trống và ngôi nhà đó chính là nơi sau cùng của cô nhi viện.

Trước cảnh cửa màu xanh của ngôi nhà, có một cậu nhóc đang bệt xuống bậc xi măng ngăn cách giữa khoảng sân và khu vườn. Cậu ngồi quay mặt ra những cây gỗ, trên tay cầm điều thuốc và thở phì phèo ra

những làn khói thuốc trắng xóa bay vòng vèo lên không trung. Tất nhiên cậu không hề biết đằng sau có một người đang đứng quan sát cậu.

- Còn nhỏ mà đã hút thuốc rồi sao? Cậu hút thuốc hơi bị sớm đó.

Duy giật mình quay lại. Mắt cậu không tránh khỏi việc mở to hết cỡ khi thấy bóng dáng của Minh Đăng đang đứng dựa lưng vào bức tường nhà mình. Anh đứng đó, hai tay đút túi quần, đôi mắt bằng khuôn trêu đùa với không khí. Chưa để Duy hết ngạc nhiên đến nỗi không thốt nên lời, Đăng đã tiến lại và ngồi xuống bên cạnh cậu em.

- Tại sao anh lại đến đây? Anh đến đây làm gì?

Vẫn còn rất ngạc nhiên, Bảo Duy không rời mắt khỏi Minh Đăng bất cứ một giây nào. Cái kiểu tỏ ra bình thản của Đăng khiến cho cậu càng cảm thấy ghét. Duy nhếch mép cười khẩy.

- Thiên Thy lại biến đi đâu mất à? Chị ấy chưa bao giờ đến đây đâu. Anh đừng tìm Thy ở đây. Đi về đi!

- Tôi không tìm Thy, tôi tìm cậu.

Chưa hết ngạc nhiên này đã đến ngạc nhiên khác, Duy trợn mắt lên nhìn Đăng vẫn đang ngồi cạnh cậu, phóng tầm nhìn xa xăm. Trái ngược với Duy, từ lúc gặp mặt, Đăng chưa lúc nào nhìn thẳng vào mặt cậu em.

- Tôi đã tìm cậu gần mười năm qua, đến khi cậu xuất hiện trước mặt tôi, tôi vẫn chưa thôi tìm cậu. Đáng ra tôi phải nhận ra cậu sớm hơn. - Đăng cười khẩy, có thể thấy đó chính là nụ cười mà anh tự giễu mình.

Duy thoáng giật mình vì Minh Đăng đã biết thân phận của cậu. Nhưng chỉ là thoáng qua, bởi câu nói của Minh Đăng khiến cậu cảm thấy mắc cười. Duy nói trong giọng cười khinh bỉ.

- Nực cười! Hại gia đình tôi đến tán gia bại sản xong rồi giết chết ba tôi. Bây giờ lại đi tìm tôi. Anh cũng ít có rãnh rỗi lắm. HOÀNG.MINH.ĐĂNG.

Bảo Duy nhấn mạnh cái tên khiến cậu sống trong cực khổ vì nỗi mất mát gia đình hơn

mười năm qua. Cậu chét điều thuốc xuống đất rồi rút ra điều thuốc mới, tiếp tục châm ngòi nhưng chưa kịp hút hơi nào đã bị Minh Đăng giật mất.

- Cậu hận tôi lắm phải không?

Lần này Minh Đăng nhìn thẳng vào mắt Duy. Và cậu em khỏi cần mở miệng, anh cũng biết được câu trả lời. Nhìn vào đôi mắt ấy, đã quá rõ ràng rồi còn gì nữa. Một đôi mắt nhìn anh như chỉ muốn ăn tươi nuốt sống.

Cảm giác bị người khác hận thù đến mức chỉ muốn giết chết bằng đôi mắt ngay lập tức thật là tệ. Và đó chính là cảm giác của Minh Đăng lúc này. Anh cầm điều thuốc đã cướp của Bảo Duy, đưa lên miệng rít một hơi dài. Đã lâu Đăng không đụng đến thứ thuốc lá hơi hám này, nhưng lúc còn là một kẻ tự kỷ chán đời bên Úc, nó là một những thứ anh sống mà không thể thiếu. Nói Duy hút thuốc sớm nhưng lúc trước Đăng còn hút thuốc sớm hơn Duy.

- Nói đi! Anh tìm tôi là có ý gì? - Duy vẫn cứ nhìn Đăng bằng đôi mắt hận thù, không thay đổi.

- Để giữ lời hứa với ba cậu. Trước khi mất ông ấy đã gửi cậu cho tôi.

Đăng nói ra những lời thật thà và chính những lời thật thà đó như cây kim đâm thẳng vào dòng máu hận thù của Duy. Cậu đứng lên, túm lấy cổ áo của Minh Đăng và hành động đó xảy ra nhanh như cắt. Duy trợn đôi mắt hằn tia máu, rít qua từng kẽ răng.

- Mẹ kiếp! Mày còn có tư cách để nhắc đến ba tao?

- Con người không có tư cách để nhắc đến ân nhân của mình sao? - Đăng không phản kháng trước hành động của Duy, đứng im cho cậu nắm lấy cổ áo.

- Có. Nhưng riêng mày thì không?

Trước những lời hỗn láo của Duy, Đăng chỉ nhếch miệng cười. Lúc này anh ném điều thuốc sang một bên, đẩy mạnh đôi bàn tay đang nắm chặt lấy cổ áo của mình, khiến Duy mất đà lùi lại vài bước. Nhưng chưa kịp để Duy lấy lại thăng bằng, Minh Đăng đã nhanh chóng bước đến, lập lại cái hành động của Duy lúc này đối với anh. Đó là túm cổ áo, trơn mắt và gần từng chữ.

- Nghe cho rõ đây, Tiến Duy! Hận thù và trả thù, đó là việc của cậu. Còn giữ lời hứa và báo đáp là việc tôi. Tôi không quan tâm đến việc cậu là ai và là người như thế nào, xấu xược hay ngoan ngoãn. Tôi chỉ cần biết cậu con trai của chú Hải, người mà tôi hết mực kính trọng. Chỉ cần là con của chú Hải thì tôi phải có trách nhiệm với người đó. Tất cả là vì ba của cậu chứ không phải vì cậu. Đừng làm tướng!

Đôi mắt của Minh Đăng lúc này còn sắc lẹm hơn cả Duy lúc này. Chỉ có điều nếu đôi mắt Duy rực lên những tia lửa hận thù thì đôi mắt của Minh Đăng lại tồn tại một nét u ám mặc định. Một đôi mắt sắc lẹm nhưng vẫn phẳng phất những buồn dai dẳng.

Hai đôi mắt đó nhìn nhau rất lâu, nhìn như chưa bao giờ được nhìn. Cuối cùng, Minh Đăng cũng đẩy mạnh người Duy ra, tha cho cái cổ áo nhăn nhúm của cậu. Khiến tấm lưng của Duy va đập mạnh vào một cái cây gỗ lớn ở đằng sau. Đau điếng người!

- Hôm nay đến đây thôi, Tiến Duy! Chúng ta còn gặp mặt nhau dài dài.

Đăng dứt tay vào túi quần, quay lưng dợm bước đi thì từ đằng sau gằn lên một tiếng đầy tức tối.

- ĐỪNG.GỌI.TÊN.THẬT.CỦA.TÔI.

- Tôi chỉ gọi đúng tên mà ba cậu đặt. À quên! Chuẩn bị tinh thần dọn chỗ ở mới đi.

Đăng không hề quay lại. Nói xong, anh tiếp tục bước đi với đôi mắt sắc nhưng rất buồn. Bỏ lại Bảo Duy đứng phía sau, hai tay nắm chặt thành nắm đấm đầy gân guốc.

“Chỗ ở mới là ý gì? Để tao xem mày còn lương thiện cái kiểu c.h.ó chết ấy được bao lâu”

Tiếng sấm bắt đầu rạch ngang trời, lóe lên ánh sáng đáng sợ. Một cơn mưa lớn đang ập xuống hai người con trai đang kéo dài khoảng cách với nhau.

Sáng hôm sau, bầu trời trở trong xanh lạ thường. Và có người đến trại mồ côi đón Bảo Duy đi thật, nhưng người này đã khiến cậu không thể nào từ chối.

...

“Kìa mình? Sao mình lại làm thế, em hoàn toàn không có ý sẽ gây thêm gánh nặng ình đâu”

Thiên Thy đang ngủ thì bị giọng nói ngọt ngào chèo chèo của bà Mỹ dưới nhà đánh thức. Bà Mỹ mà không nói ngọt thì thôi, nhưng một khi đã nói ngọt thì đến cả con ruồi bay ngang qua cũng phải rùng mình.

“Mẹ, đừng nói là từ nay em ấy sẽ ở chung với chúng ta. Gia đình chúng ta đoàn tụ rồi” – Giọng Tiến Hào không giấu được vẻ vui mừng.

Thiên Thy nằm trong phòng nghe thấy tất cả, theo như lời của Tiến Hào nói thì cô hiểu loáng thoáng rằng trong căn nhà này sẽ có thêm một thành viên mới. Trí tò mò kích thích não bộ Thy không yên, cô chậm rãi rời khỏi phòng đi xuống cầu thang và Thy lại được dịp bất ngờ khi nhìn thấy Bảo Duy đang đứng trong nhà mình lần thứ hai. Cậu đang đứng dựa lưng vào bức tường đối diện với cầu thang, nơi mà Thy đang đứng.

- Thiên Thy! Lại đây.

Thấy Thy đang đứng thững thờ trên cầu thang, ông Cường liền vẫy tay, gọi cô xuống.

- Từ giờ gia đình chúng ta có chính thức năm người, và đây là thành viên mới - con trai út của dì Mỹ.

Ông Cường nhìn Thy trong khi cô đang đứng bất động toàn thân, não bộ chưa kịp tiếp thu được những điều ông Cường vừa nói.

Trong nhà này có năm người? chứ không phải là ba sao? Cô đã được ông ấy tính là một thành viên trong gia đình này từ khi nào? Rồi còn câu cuối cùng mà ba của Thy phát ra, cô thật sự không thể tiếp thu được.

43. Chương 42

Duy không nhìn Thy, lẳng lặng đi ngang qua cô bước lên cầu thang để về căn phòng mà ông Cường đã chuẩn bị sẵn theo sự chỉ dẫn của ông. Bà Mỹ và Tiến Hào cũng đi theo họ. Khi đi ngang qua Thy, Tiến Hào chỉ vỗ nhẹ vào vai cô thay ột lời giải thích dài dòng.

- Thiên Thy! Anh xin lỗi vì không nói với em sớm hơn.

Sau khi quăng đồ đạc cá nhân vào một góc gọn tạm thời, Bảo Duy nằm vật ra chiếc giường màu xanh đen, nhìn chăm chăm vào trần nhà không chớp mắt. Bỗng chốc, Duy thấy chóng mặt, cảm giác mọi chuyện xảy ra quá nhanh khiến cho cậu không thể nào thích nghi kịp. Chỉ mới vài hôm trước, Duy còn đau đớn khi nhận ra mẹ và anh trai ở cùng nhà với Thy. Hôm nay, chính cậu cũng xuất hiện trong căn nhà này với tư cách là một thành viên mới.

Bảo Duy vẫn chưa thoát khỏi những thắc mắc tại sao ông Cường lại biết đến cậu và bắt ép cậu về đây, dùng lời lẽ hết sức hợp lý và hấp dẫn khiến cậu không thể chối từ. Chợt nhớ đến lời nói của Minh Đăng vào chiều hôm qua, liệu chuyện này có liên quan gì đến hắn không?

- Duy! Em ổn chứ? Cảm giác chắc lạ lắm phải không? – Tiến Hào đang bước vào phòng Duy với nụ cười vui tươi.

- Ba của Thy là người như thế nào? – Vẫn chưa thoát ra khỏi dòng suy nghĩ, Bảo Duy vừa hỏi Tiến Hào vừa dẩu mắt với trần nhà.

- Ông ấy là một người rất tốt. Em thấy đó, ông ấy đã lập tức đưa em về đây ngay sau khi biết em là con của mẹ.

- Tại sao ông ấy biết nơi em ở?

Tiến Hào im lặng trước câu hỏi của Duy, chính anh cũng đang thắc mắc điều đó. Trong nhà này chỉ có một mình anh là biết trại mồ côi đó, còn đương chắc có lẽ là do ông ấy tự điều tra. Thấy em trai có vẻ khá mệt mỏi, Hào rời khỏi phòng sau lời dặn dò Duy nghỉ sớm và đừng lo nghĩ quá nhiều.

Tiến Hào chưa về phòng ngay, anh đến phòng đọc sách của đương rồi gõ cửa, bước vào.

- Đương! Con có chuyện muốn hỏi.

Ông Cường ngẩng đầu nhìn Hào với đôi mắt nặng trĩu như bị mất ngủ mấy đêm liền, tỏ ý chờ câu hỏi của anh.

- Tại sao đương đưa em con về nhà?

- Con không muốn điều đó sao? – Ông Cường nhíu lông mi nhìn Hào.

- Dạ không phải. Con chỉ thắc mắc thôi. – Tiến Hào vội thanh minh.

- Đương muốn chúng ta xây lại một gia đình mới. Một gia đình đúng nghĩa. Nhưng muốn làm mới cái gì thì phải làm mới ngay từ trong cốt lõi của nó. Hơn nữa, như thế cũng tốt cho em trai của con.

- Dạ con hiểu rồi. Con cảm ơn Đương – Tiến Hào vui vẻ, cười híp mắt – À! Nhưng chắc có điều này đương chưa biết, Bảo Duy và Thiên Thy đang học chung trường và còn rất thân với nhau.

Thấy ông Cường ngạc nhiên, Tiến Hào cũng không nói gì thêm, chào đương với nụ cười rồi đi ra ngoài.

Ông Cường ngồi trong phòng dăng vẽ trầm ngâm. Sau cái hôm Bảo Duy vô tình vào nhà ông, ông đã cho người điều tra cậu bé. Nhưng cấp dưới của ông chưa kịp điều tra gì thì đã có một người lạ mặt nào đó, nhờ thư kí riêng gửi cho ông địa chỉ của Bảo Duy. Ngay từ lúc ấy, ông Cường đã nảy ra một ý định sáng suốt là đón Duy về nhà mình. Nhờ đó sẽ xây dựng lại một gia đình mới hoàn toàn, nhằm kéo Thiên Thy lại gần với những người trong nhà hơn. Lúc nãy nghe Tiến Hào nói Bảo Duy và Thiên Thy là bạn thân, ông Cường càng thấy thắc mắc về người lạ mặt đã gửi địa chỉ cho ông. Rốt cục người đó là ai và muốn gì? Tại sao lại biết rõ tình hình gia đình ông như đường chỉ bàn tay như thế?

Hôm ấy, bữa cơm tối diễn ra trong không khí im lặng và căng thẳng. Tất cả mọi người đều có mặt đầy đủ nơi bàn ăn, chỉ thiếu mỗi Thiên Thy.

- Hào! Con lên phòng kêu Thy xuống ăn cơm.

Sau lời nói của ông Cường, Tiến Hào vui vẻ chạy lên lầu gọi Thy, hình như anh rất hứng khởi với gia đình mới này. Vẫn như mọi lần, Thiên Thy không chịu xuống nhưng hôm nay Hào kéo tay Thy xuống cho bằng được.

Bước xuống bàn ăn, Thy thấy Duy đang ngồi kế mẹ mình. Còn bà Mỹ thấy Thy ngồi xuống ghế thì kín đáo liếc lườm cô vài cái rồi thôi. Chiếc bàn ăn hình chữ nhật mọi hôm chỉ có ba người, hôm nay có thêm hai người nữa nên cảm thấy ấm cúng hẳn. Ông Cường ngồi ở đầu bàn, vị trí của người trụ cột gia đình. Hai bên bàn, một bên là bà Mỹ và Duy, một bên là Tiến Hào và Thiên Thy. Ông Cường khẽ mỉm cười nhìn tất cả mọi người rồi bắt đầu cầm đũa. Bữa ăn diễn ra trong im lặng có phần nặng nề u ám như chính bầu trời ngoài kia.

Vì là ngồi đối diện nên Thiên Thy và Bảo Duy rất hay chạm phải mắt nhau, đôi khi còn vô tình gặp trúng thức ăn cùng lúc nữa. Nhưng tất cả chỉ diễn ra trong im lặng, cả cô và cậu đều muốn tránh né nhau trong lúc này. Cả ngày nay, Duy luôn né tránh Thy, lúc nào cũng ru rú ở trong phòng mà không cho cô gặp mặt. Điều đó khiến Thiên Thy rất bức bối, cô tự nhủ sau khi ăn cơm xong sẽ hỏi Duy cho thật rõ ràng mới thôi.

Bữa ăn tối bắt đầu bằng sự im lặng và kết thúc cũng bằng sự im lặng. Có lẽ họ thực sự không quen sinh hoạt như bao gia đình bình thường khác. Cả bữa ăn cũng chỉ có tiếng của Tiến Hào và ông Cường thỉnh thoảng nói với nhau vài ba câu. Khi mọi người đã đặt đũa xuống bàn thì ai về phòng nấy, tuyệt nhiên không ai nói nửa lời.

Thiên Thy có cảm giác giữa Bảo Duy và bà Mỹ không giống mẹ con xú nào. Hình như giữa hai người họ có một khoảng cách khó mà lấp đầy, rất giống ba và cô.

Thy theo Duy lên cầu thang rồi vào thẳng phòng cậu.

- Duy! Em nợ chị một lời giải thích – Thy thẳng thắn.

- Những điều em cần giải thích chính là những điều chị đang nhìn thấy đó – Duy nằm vật xuống giường – một thằng nhóc mồ côi tự dựng có được một gia đình...

- Ý chị không phải vậy.

- Nếu chị muốn biết rõ hơn, thì cứ hỏi anh Minh Đăng của chị đi – Duy uể oải

- Minh Đăng? Anh ấy thì liên quan gì đến chuyện này? - Thy ngạc nhiên ra mặt.

Đúng lúc đó, điện thoại trong túi Thy rung, là số của Minh Đăng. Cô liếc nhìn Bảo Duy như thăm dò rồi ra ngoài nghe điện thoại.

- Alo – Thy cao giọng nhắc máy.

“Thiên Thy” – trái ngược với giọng thanh thanh của Thy là một giọng nói rất trầm trong điện thoại.

- Minh Đăng! Có chuyện gì, anh nói đi, em nghe.

“Thiên Thy!”

Đáp lại sự thắc mắc của Thiên Thy vẫn chỉ là tiếng gọi như thở dài của Minh Đăng. Cô cũng im lặng để cố chờ xem Đăng muốn nói gì, nhưng chờ gần đến hai phút, trong điện thoại mới lại cất lên một tiếng nói buồn, trầm ngâm...

“Anh đang ở trước cửa nhà em”

Thy vội vàng cúp máy, vợ vội chiếc áo len mỏng khoác lên người rồi chạy xuống nhà. Cô ra mở cổng thì thấy Minh Đăng đang đứng dựa đầu vào thành tường nhà mình. Trời đang khá lạnh mà Đăng chỉ lơ đãng mặc chiếc áo thun cộc tay với chiếc jean rách gối quen thuộc ôm gọn đôi chân dài. Nhưng lần này Minh Đăng thực sự trông rất khác so với những lần anh đứng chờ cô. Bởi hôm nay, anh đang kẹp trên tay một

điều thuốc và đưa lên miệng hút một hơi dài. Đôi mắt café ẩn sau hàng mi buồn của Đăng lim dim nhìn theo khói thuốc từ hơi thở bay ra tạo thành những vòng ngoằn ngoèo trên không trung.

Lần đầu tiên Thy thấy Đăng hút thuốc, tuy có hơi nhăn trán khó chịu nhưng Thy đã bị lôi cuốn bởi cái vẻ trầm tư của anh. Cô cảm thấy không bức mình như lần đầu thấy Duy hút thuốc vào mấy tháng trước.

- Anh hút thuốc từ lúc nào vậy? – Thy hai tay bỏ túi áo, chậm rãi tiến lại gần Đăng.

- Mười lăm tuổi. – Đăng vẫn dán chặt mắt lên bầu trời, không nhìn Thy lấy một giây.

Thy nhăn mặt, “mười lăm tuổi”, cái tuổi còn quá nít ranh để đựng đến thứ thuốc hôi hám độc hại này. Không ngờ Minh Đăng lúc nhỏ cũng là một đứa trẻ hư.

- Anh gọi em lúc này có chuyện gì không? – Thy vẫn đứng im, lặng nhìn những vòng khói quay quẩn bên khuôn mặt Đăng.

- Thiên Thy!

- Sao?

- Thiên Thy!

Lại là tiếng gọi não nề của Đăng giống y hệt trong điện thoại lúc nãy. Bây giờ đôi mắt buồn của anh mới chú mục vào cô gái đứng kế bên.

- Có chuyện gì anh nói đi. – Thy sốt ruột.

Đăng thả điều thuốc vào góc tường, những ngậm khói nhỏ vẫn còn bay ra từ miệng khi anh cất tiếng.

- Hôm trước anh có nói rằng anh không chỉ đơn thuần là một nghệ sĩ, em nhớ không?

- Nhớ. Vậy anh còn là gì nữa?

Thy tròn mắt, đợi chờ câu trả lời. Cô cảm thấy cổ họng Đăng bỗng trở nên nghẹn ứ, phát âm thật khó khăn, đôi mắt như muốn thiêu chôn cô trong mảng màu u buồn.

- Anh còn là... một kẻ hèn nhát...

Thy bất ngờ, chưa kịp hiểu Đăng đang nói gì thì đã bị anh kéo cô vào lòng bằng một lực rất mạnh, mạnh đến nỗi bàn tay Thy đau tê tái.

Nhưng cảm giác đau ấy chỉ xuất hiện trong giây lát rồi biến mất không dấu vết. Vì giờ đây Thy đã bị Đăng mê hoặc bởi nụ hôn có chút mạnh bạo nhưng rất nồng cháy. Nó nồng cháy đến nỗi Thy tưởng chừng như thở không nổi. Đôi môi nhỏ của cô bị Đăng ngấu nghiến một cách tham lam như đứa trẻ con tham ăn quả vật. Hai bàn tay lạnh buốt của anh áp sát vào đôi má Thy không để cho cô lùi lại dù chỉ một milimet.

Tuy đây không phải là lần đầu tiên hai người hôn nhau, nhưng chưa bao giờ Minh Đăng hôn cuồng nhiệt như thế, khiến Thiên Thy có cảm giác sợ hãi. Cô muốn đẩy anh ra nhưng không có cơ hội làm chuyện đó. Vì Đăng ôm và hôn Thy rất chặt như thể chỉ cần buông tay ra thì người con gái này sẽ biến mất trước mặt anh ngay lập tức. Vì thế, mặc kệ cho những giọt mưa ở trên cao bắt đầu rơi trên đôi vai của cả hai, Minh Đăng vẫn ngang ngược, không cho đôi môi đang run lên của Thy rời khỏi bờ môi lạnh buốt của anh.

Không phải tất cả những nụ hôn đều mang đến hạnh phúc, đôi khi nó mang đến cho ta sự bất an, hoang hoải gần như tột cùng.

Như nhận ra sự hoảng sợ của Thy, Đăng từ từ buông tha cho đôi môi bé nhỏ của cô. Hơi thở “nguy hiểm” của anh vẫn còn vương vấn trên má cô, lạnh lẽo như chính những giọt mưa nặng trĩu. Còn Thy thì thở hổn hển, tranh thủ hít những ngụm oxy do nín thở quá lâu. Cả hai đôi mắt ướt đẫm vì nước mưa nhìn sâu vào nhau như muốn nói rất nhiều điều, nhưng cuối cùng cũng chỉ là một câu nói nhạt nhéch của Minh Đăng.

- Trời mưa rồi. Em vào nhà đi!

- Minh Đăng, mấy ngày nay anh lạ lắm, có chuyện gì với anh phải không?

Thy lo lắng, vội vàng gấp gáp hỏi Đăng, khuôn mặt cô chẳng mấy chốc đã ướt hết vì nước mưa. Lạnh toát.

- Em vào nhà đi. Anh về đây.

Minh Đăng buông người Thy, không cho cô nói thêm lời nào, anh nhanh chân sải bước trên con đường đổ bóng điện vàng, đôi vai chở đầy những giọt mưa nặng trĩu, chảy xuống thân hình đơn độc. Ướt thấm và cô độc!

- MINH ĐĂNG! RỐT CỤC THÌ ANH ĐANG GIẤU EM ĐIỀU GÌ?

Nhìn theo bóng người đang khuất dần trong màn mưa, Thiên Thy vô thức đưa hai tay lên miệng tạo thành hình chiếc loa, cố gắng hét thật to câu hỏi đang xâm chiếm hết đầu óc cô. Nhưng đáp lại Thy cũng chỉ là những giọt mưa lạnh đến thấu xương. Bóng dáng của Minh Đăng giờ đây chỉ còn là một chiếc chấm nhỏ xíu trực chờ cơn mưa hung bạo kia dập tan đi bất cứ lúc nào.

Lúc này Thy cảm thấy hoang mang thực sự. Chẳng thể định hình được những chuyện đang diễn ra trong đời cô. Bảo Duy đột nhiên trở thành người chung một nhà với Thiên Thy. Minh Đăng lúc càng cư xử lạ kì. Và câu nói của Bảo Duy khi nãy đã khiến cô nghĩ rằng hai người này chắc chắn có điều gì đó đang giấu cô. Chắc chắn là như thế!

...

Bước lên cầu thang với bộ dạng ướt nhẹp cùng những suy nghĩ mông lung, Thiên Thy được phen giật nảy mình khi Bảo Duy đã đứng chặn trước cửa phòng cô từ lúc nào. Hai tay cậu đút vào túi quần, quét ánh mắt lạnh lùng khắp người Thy.

- Hắn thường hay bỏ mặc chị bị ướt mưa như thế sao?

Bảo Duy cất giọng nhạt nhạt, lúc này đứng trên hành lang, Duy đã vô tình nhìn thấy tất cả những gì xảy ra ở dưới đường.

- Duy! Cả em và Đăng chắc chắn đang giấu chị chuyện gì đó đúng không?... Hai người có quan hệ gì với nhau phải không? – Thy nghiêm nghị hỏi Duy.

- Chị chắc chắn sẽ không muốn nghe đâu – Duy hững hờ, bỏ vào phòng.

- Từ nhỏ đến giờ, chị chưa bao giờ hỏi những điều không muốn biết. Đúng không Duy?

Câu hỏi đầy ẩn ý của Thy khiến Duy quay lại.

- Nhưng lần này chắc chắn sẽ khác.

- Không có lần nào ngoại lệ đâu.

Bảo Duy nhìn sâu vào người con gái trước mặt, môi cậu mím chặt lộ rõ vẻ phân vân, dường như cậu phải giằng co rất nhiều mới quyết định mở lời.

- Được! nhưng trước tiên hãy đi thay quần áo đi. Môi chị tái hết rồi.

Thực ra Duy vẫn còn rất thương Thy. Lúc này khi đứng trên hành lang, Duy đã vô tình chứng kiến tất cả những gì xảy ra trước cổng. Cậu đã phải vội vàng nhắm mắt vào không dám nhìn thêm, nếu không lồng ngực sẽ bóp nghẹn trái tim cậu thành những mảnh vụn vỡ. Duy thực sự rất sợ phải nhìn thấy những cảnh như thế. Cho đến bây giờ Bảo Duy vẫn không hiểu vì sao Thiên Thy lại rung động trước Minh Đăng mà không phải bất kì một thằng con trai nào khác. Trong khi cậu đã ở bên cô suốt từ những năm đầu cấp hai cho đến bây giờ, vậy mà Thy vẫn không thể dành cho cậu thứ tình cảm sâu đậm hơn tình bạn và tình chị em.

- Có thể giải thích cho chị nghe tất cả những chuyện đang diễn ra được rồi chứ?

Sự quay trở lại nhanh chóng và đột ngột của Thiên Thy đã cắt đứt những sợi dây cảm xúc và suy nghĩ đang cột vào nhau, rồi như tơ vò của Duy. Cậu thở hắt ra. Có lẽ không nên giấu Thy nữa, đã đến lúc để cho cô biết tất cả. Duy nhìn Thy đầy quả quyết.

- Vào phòng em đi!

...

Đêm đó, Thy trần chọc cho đến sáng. Suốt đêm, cô như một con cá nhỏ, bơi vẫy trong cảm xúc của chính mình. Từng lời nói của Bảo Duy như ăn sâu vào não Thy, cứ mơn từng dây nơ ron và từng góc ngách của tế bào của cô.

Theo lời của Bảo Duy, Minh Đăng mà cô biết hiện lên thật đáng sợ và xấu xa. Gia đình anh đã hại gia đình Duy đến tán gia bại sản. Mẹ và anh trai cũng bỏ cha con cậu đi từ đó. Còn anh đã biến Duy chính thức trở thành một đứa trẻ mồ côi thực sự từ khi lên năm khi vô tình cướp đi mạng sống của ba cậu.

Trong khi Bảo Duy trở thành đứa trẻ lang thang, được đưa vào trại mồ côi chịu cực khổ từ đấy thì Minh Đăng lại ung dung đi qua nước ngoài du học để thay đổi không khí, trốn tránh tội lỗi của chính mình.

Thế nhưng nỗi trần trọc của Thy không dừng lại ở đó, nó còn lớn và day dứt hơn rất nhiều khi nghe đến câu cuối cùng của Bảo Duy: “Minh Đăng, đang là giám đốc của một công ty và gia đình em phá sản cũng là do bị công ty ấy lừa gạt”

Mặc dù bị những cơn hoang hoải dày vò, trong tâm trí và trái tim Thy vẫn còn một chút ương ngạnh không muốn tin những điều vừa nghe được, nó muốn bảo vệ cho người cô yêu, rằng tất cả những lời Duy nói đều là sự bịa đặt.

Chẳng biết là do dầm mưa hay vì quá hoang mang mà đêm ấy, Thiên Thy đã sốt rất cao!

Sáng hôm sau, cả nhà đều bất ngờ trước bộ dạng bơ phờ của Thiên Thy. Nhưng cô chẳng thèm chú ý đến điều đó, đôi mắt mệt mỏi của Thy chỉ mãi kiếm tìm Bảo Duy, cậu đang bàn chuyện gì đó với Tiến Hào dưới phòng khách.

- Bảo Duy! Những điều tối qua em nói, em có thể chứng minh được không? – Thy nhìn thẳng vào mắt Duy.

- Chị không tin em ? – Duy khẽ nhún mày.

- Chị chỉ muốn xác nhận.

- Nếu chị muốn, ngay bây giờ em sẽ đưa chị đến một nơi để xác nhận trực diện. Chị muốn đi không?

Thy khẽ gật đầu.

Bảo Duy không nói gì, nhìn Thy khá căng thẳng. Cậu đứng lên dắt tay Thy ra khỏi nhà, mượn chiếc SH của Tiến Hào để chở Thy đi đến nơi mà cô có thể xác nhận tất cả mọi chuyện.

Tiến Hào ở lại phòng khách thì lo lắng không yên. Anh cũng rời khỏi nhà vài phút sau đó để đến công ty.

Chiếc SH dừng ngay tại một tòa nhà cao chọc trời. Trước cảnh cổng rộng lớn có hàng chữ được khắc bằng đá màu vàng chói lóa : “Tập đoàn Hoàng Minh”

Duy đẩy cửa, kéo Thy vào trong tiền sảnh rộng lớn. Có rất nhiều người đang bận rộn ở đây, đa số là các nhà báo phóng viên, nhiếp ảnh. Tất cả đang tất bật với công việc của riêng mình.

Bên tay phải của Thy là hàng loạt dãy ghế đang dần dần kín chỗ ngồi. Đối diện với hàng loạt dãy ghế đó chính là một chiếc bàn dài được phủ khăn trắng. Phía sau là một tấm bảng có in hàng chữ màu đỏ cỡ lớn được treo trên cao với hàng chữ: “Cuộc họp báo công bố người thừa kế của tập đoàn Hoàng Minh”

Đang ngơ ngác quan sát tất cả những hiện ra trước mắt, Thiên Thy xuất chút nữa là bị đám phóng viên, nhà báo xô ngã, cũng may có Bảo Duy nắm tay cô lại. Họ cuống cuống, vội vã chạy ra phía thang máy tầng chệt – nơi xuất hiện một chàng trai bánh bao trong bộ plete đang sải bước đi về phía họ với khuôn mặt lạnh tanh. Phía sau chàng trai là một người đàn ông trung niên và một ông lão có bộ râu bạc phơ. Lờ qua những câu hỏi của đám phóng viên, chàng trai được tất cả mọi người săn đón nhanh chóng bước lên bục đỏ, vị trí cao nhất trong tiền sảnh.

Trong một giây nhỏ nhoi của cuộc đời rộng lớn, hai đôi mắt vô tình giao nhau trong hàng trăm người chen giữa. Một đôi mắt bất ngờ nhưng có gì đó gọi là vụn vỡ trong đáy mắt. Một đôi mắt thoáng ngạc nhiên nhưng rất nhanh chóng lấy lại được những tia nhìn lạnh lẽo đến thấu xương, xa lạ như chưa từng quen biết, gặp gỡ bao giờ.

44. Chương 43

Không khí trong tiền sảnh càng lúc càng trở nên tắt bật, ồn ã. Hàng chục chiếc ống kính, máy quay thi nhau đổ dồn vào chàng trai đang đứng hững hờ trên bục đỏ, một tay bỏ túi quần đầy kiêu ngạo, một tay buông thõng có chút bất cần. Dường như có một cuộc đua chụp hình được ngầm diễn ra trong giới phóng viên khi mà ai ai cũng bấm máy lia lịa, chỉ vì muốn lấy được thật nhiều hình ảnh của chàng trai nghệ sĩ trẻ bỗng chốc trở thành người thừa kế của một tập đoàn lớn nhất nhì thành phố.

Việc Minh Đăng là giám đốc của Hoàng Minh là thông tin luôn được bảo mật kĩ càng, chưa bao giờ tiết lộ với giới truyền thông. Công chúng chỉ biết đến anh với thân phận là John – chàng nghệ sĩ piano trẻ tuổi tài ba. Vậy nên hôm nay buổi họp báo không chỉ công bố người thừa kế của tập đoàn, mà còn chính thức tuyên bố lý do vì sao John giải nghệ. Vì thế không chỉ có những người đang xuất hiện ở đây, mà tất cả những fan hâm mộ của chàng nghệ sĩ trẻ đang xem truyền hình cũng đang chịu đựng một cú shock rất lớn. Bởi những thông tin về người thừa kế của tập đoàn Hoàng Minh luôn được bảo vệ chặt chẽ cho đến khi cuộc họp báo diễn ra, và có nằm mơ họ cũng không thể tin được người đó chính là chàng trai đã khiến bao trái tim say đắm bởi tiếng đàn của anh trong suốt một năm qua.

Không khí trong tiền sảnh sang trọng có đã có phần ổn định hơn khi người đại diện của công ty mở lời mời tất cả mọi người trở về chỗ ngồi của mình. Mặc dù thế, nhưng các nhà báo phóng viên vẫn cứ say sưa với công việc chụp hình và những ống kính vẫn không rời chàng trai bảnh bao trong bộ plete đen dù chỉ một giây.

Vị giám đốc trẻ tuổi cũng điềm đạm ngồi xuống vị trí trung tâm của chiếc bàn dài. Hai tay đặt lên bàn, đôi mắt tuyệt nhiên không liếc nhìn hình bóng quen thuộc đang đứng thần thờ dưới kia thêm bất cứ lần nào kể từ lúc hai ánh mắt vô tình giao nhau.

Ngồi bên cạnh Minh Đăng chính là ông nội của anh, chủ tịch tập đoàn Hoàng Minh và người cha độc tài hiện đang giữ chức vị tổng giám đốc của tập đoàn.

Có thể thấy những ánh đèn từ những chiếc máy chụp hình không ngừng nhấp nháy ánh sáng trên người họ, vô tình càng tôn lên sự trịnh trọng, thành công và cao sang toát ra từ ba người nắm đầu tập đoàn đang trên đà phát triển như vũ bão.

Trái ngược với sự tắt bật, háo hức của đám đông. Thiên Thy vẫn đứng dậm chân ngay tại chỗ, cô cảm thấy đôi chân mình cứng đờ như khúc gỗ, dù rất muốn nhưng không thể nhúc nhích, tiến lên hay lùi xuống dù chỉ là nửa bước ngắn ngủi cũng là điều rất khó khăn.

Người con trai trước mắt Thy sao xa lạ quá! Là do anh lạnh lùng không để tâm đến cô hay là cô đã quen với hình ảnh của Minh Đăng giản dị có chút phong trần, chứ chẳng hào nhoáng, toả sáng như chàng trai trước mắt?

Rõ ràng là lúc đó, Minh Đăng đã nhìn thấy Thy, vậy mà đôi mắt anh lại chẳng hề có bất kì cảm xúc nào hết như những người lạ chưa bao giờ gặp nhau, khiến cô cứ ngỡ bản thân đang là người vô hình trong giây phút ấy. Rõ ràng người đang ngồi trước mắt Thy chính là người con trai đã yêu chiều cô hết mực, dạy cô từng cách yêu thương, gần gũi với cô nhất trần đời nhưng sao Thy thấy lạ lẫm vô cùng, lạ đến mức Thiên Thy cứ ngỡ như người này đã đánh cắp hình thể và khuôn mặt của Minh Đăng chứ không phải là anh ấy, người yêu cô thực sự.

Đôi mắt ngây dại không rời khỏi con người trước mắt lấy một giây, như bị thôi miên đến ngu muội, Thiên Thy thần thờ để mặc cho Bảo Duy kéo cô đi đến hàng ghế cuối cùng và vô tình ngồi xuống chiếc ghế đối diện với con người rất quen nhưng cũng rất lạ đang ngồi cách cô cả hàng chục người trên kia.

- John! Ngay lúc này anh có thể giải thích chuyện gì đang diễn ra được rồi chứ?

Như nhận biết được đã đến lúc khai màn, một nam nhà báo trẻ vội vàng cất tiếng hỏi, mở đầu cho hàng trăm hàng ngàn câu hỏi đang trực trào phun ra từ những kẻ truy lùng tin tức. Cuộc họp báo chính thức bắt đầu kể từ lúc hai đôi mắt “xa lạ” lại vô tình chạm nhau lần thứ hai điều đó xảy ra nhanh như một mũi tên xé gió.

- Có lẽ quý vị đang rất ngạc nhiên vì sự xuất hiện của tôi trong vai trò người thừa kế ở cuộc họp báo này. Như quý vị đã biết, hôm nay tập đoàn Hoàng Minh công bố người thừa kế, và đó cũng là vai trò chính thức của tôi trong tương lai sắp tới.

Minh Đăng khẽ kéo chiếc microphone mảnh khảnh trên bàn lại gần khuôn miệng nhợt nhạt, những lời anh vừa thốt ra cũng nhạt nhẽo không kém gì vị giác anh lúc này. Đồng thời đôi mắt café luôn cố tình lảng tránh ánh nhìn vụn vỡ của cô gái ngồi hàng ghế cuối cùng.

- Và đây cũng chính là lý do anh giải nghệ ư? Vậy là tin đồn trước đây hoàn toàn là sự thật? – một phóng viên khác nhanh nhẩu lên tiếng.

Lúc này Thiên Thy chợt nhớ đến có lần cô đã từng hỏi anh về vấn đề đó, và khi ấy anh chỉ cười đùa với cô rằng anh đang làm nghề “TNON, -thất nghiệp ở nhà” Thì ra cái định nghĩa thất nghiệp của anh là làm CEO của một công ty lớn như thế này sao? Thy chợt bật cười tự giấu bản thân, từ khi nào cô đã trở nên dễ bị lừa gạt như vậy chứ?

- Đúng! Đây chính là lí do tôi giải nghệ. Với tôi, nghệ thuật chỉ là một cuộc dạo chơi và bây giờ là lúc kết thúc cuộc dạo chơi ấy. – Minh Đăng vẫn điềm đạm trả lời từng câu một rất nhanh và gọn không chút lúng túng.

Đôi mắt buồn khẽ nheo lại, Thiên Thy cảm thấy từng lời nói của Minh Đăng chất chứa đầy rẫy những mâu thuẫn. Cô đã nhiều lần bị tiếng đàn của Đăng mê hoặc, cảm nhận được niềm đam mê lớn lao của anh đối với piano qua từng âm sắc vậy mà anh nói đây chỉ là một cuộc dạo chơi thật là khó tin.

- Tại sao anh lại đột ngột công bố tin động trời này mà chẳng hề báo trước? Anh là giám đốc của Hoàng Minh từ khi nào? Và không biết tại sao chủ tịch đây lại chọn John làm người thừa kế? Lí do gì khiến ông đặt niềm tin vào John? – Lần này là một giọng nói thanh thanh được cất lên từ một nữ phóng viên xinh đẹp.

Nhấp một ngụm nước trà có hương vị thanh thanh, người đàn ông cao tuổi có mái đầu bạc phơ cất giọng trầm khàn, khiến bộ râu dài trắng xoá khẽ lung lay theo từng lời nói sắc mùi quyền thế.

- Tôi chọn đứa cháu trai duy nhất làm người thừa kế thì cũng là lẽ dĩ nhiên. Hơn nữa, John đã đi du học bên Úc ngành quản trị kinh doanh ngay từ khi cậu ấy mười lăm tuổi và chính thức trở thành CEO của tập cách đây ba năm. Không những thế John đã được gia đình chỉ dạy công việc kinh doanh ngay từ nhỏ, không có lí do gì để tôi không đặt niềm tin vào đứa cháu do chính mình đào tạo.

Những lời nói quyền quý của vị chủ tịch khiến cả tiền sảnh trầm trồ thán phục xen lẫn ghen tị đối với chàng trai tuổi trẻ tài cao đang chủ trì cuộc họp kia.

- Lừa bịp! Đi du học hay đi chạy trốn? – Nghe những lời nói đó, Bảo Duy khẽ nhếch mép nói nhỏ trong cuống họng, mắt cậu hằn lên những tia giận đỏ chói tựa như ngọn lửa muốn thiêu rụi ba người đang ngồi trên kia.

Còn Thiên Thy thì cứ đi từ bất ngờ này sang bất ngờ khác, cô cảm thấy mình không khác gì một con ngốc khi chấp nhận yêu một người mà ngay cả gia đình, nguồn gốc của người đó đối với Thy cũng như là một đám mây đen kịt và xa vời, khiến cô không thể nào biết được trong đó chứa gì và cũng không thể nào chạm tới. Không những thế, ánh nhìn lạnh lùng của Minh Đăng như từng hạt muối trà xát trái tim cô, khiến nó đau xót vô cùng. Thy biết suốt một tiếng qua, đã hơn hai lần Đăng nhìn thấy cô nhưng đôi mắt của anh không có một chút gọi là xao động, ngược lại chỉ lướt qua nhanh như một cơn gió thoảng bay không để lại một chút dấu vết.

- Vậy John ơi, anh có giải thích gì cho vụ scandal bạo lực vừa qua không? Cô nữ sinh đã cùng anh đánh nhau trên đường phố là ai? Và tại sao anh lại dây dưa với những thành phần tệ nạn xã hội như thế? Có rất nhiều thông tin cho rằng cô gái kia có quan hệ đặc biệt với anh. Hôm nay, anh có thể làm rõ vấn đề này được không? – Câu hỏi dài ngoằng của một nữ phóng viên khác khiến cho cả tiền sảnh im lặng chờ đợi câu trả lời thích đáng.

Khi nghe đến đây, tim Thiên Thy bỗng đập nhanh hơn một nhịp. Hơn ai hết, Thy biết rõ cô gái được nhắc đến trong câu hỏi kia là ai. Không màng đến những chuyện xung quanh, trong sâu thẳm trái tim và tâm

trí Thy luôn mong muốn Minh Đăng sẽ thừa nhận mối quan hệ giữa anh và cô. Nếu như thế thì cho dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, Thiên Thy cũng sẽ tha thứ và bỏ qua tất cả, kể cả những điều động trời Đăng đang che giấu cô, chỉ cần tình cảm của Minh Đăng là chân thật, chỉ cần anh ấy cho Thy biết mình không sai khi đặt niềm tin vào anh.

Vậy đó, tình yêu chân thật đã làm cho trái tim lạnh lùng trước kia của cô trở nên yếu đuối tốt cùng. Có nằm mơ Thy cũng không thể ngờ sẽ có một ngày trái tim của cô cần một thứ gì đó nhiều đến vậy, nhiều đến mức có thể hút hết máu trong tim cô. Dù sao đi nữa trong tình yêu, người con gái vẫn rất nhạy cảm và mỏng manh.

Và rồi niềm hi vọng của Thy như lớn dần lên khi đôi mắt màu café buồn đã ngó lơ cô suốt hai tiếng qua đang nhìn thẳng vào mắt cô, nhưng Thiên Thy thực sự không thể nhìn thấy được bất cứ điều gì trong đôi mắt chất đầy vẻ u ám như những đám mây đen xa xăm ngoài kia. Đúng là Minh Đăng đang nhìn cô đấy, nhưng ánh nhìn chẳng còn những tia yêu thương, cương cứng như thường ngày mà chất chứa đầy rẫy những tia phức tạp khiến cho sự hoang mang trong Thy càng lớn dần lên.

Khác với đôi mắt tràn đầy hi vọng của Thiên Thy, Bảo Duy khẽ nheo mắt lại trước sự im lặng đến ngạt thở của Minh Đăng. Cả tiền sảnh cũng như bị nhấn chìm trong im lặng đến ngột ngạt vì chờ đợi câu trả lời quá lâu. Ngay cả hai người thân đang ngồi gần chàng giám đốc trẻ cũng sốt ruột theo tất cả mọi người. Như không muốn để ọi người chờ lâu, ông Sang, người cha độc tài của Minh Đăng khẽ cử động, đưa chiếc micro lại gần miệng chuẩn bị nói.

- Thực ra cô gái ấy không có bất cứ quan hệ gì với tôi cả. Chỉ là tôi không thể đứng nhìn khi bắt gặp cô gái đó đang bị bọn du côn làm hại trên đường thôi.

Lúc này đây, trái tim Thiên Thy tựa như một quả cầu pha lê nhỏ trong bàn tay con người, lúc thích thì sẽ được nâng niu, vuốt ve, yêu chiều còn khi không cần nữa thì thẳng tay ném xuống đất rồi vỡ tan! Bởi những lời nói lạnh lùng kia không phải của bất cứ ai khác mà được phát ra từ chính miệng của người con trai đang nhìn thẳng vào mắt cô, đôi mắt vụn vỡ xen lẫn đau thương vậy mà đôi mắt kia vẫn cứ u ám tựa làn khói sương. Không những thế, anh còn cố tình nhấn mạnh những lời nói tựa con dao sắc nhọn ấy như để khẳng định một cách đầy quả quyết. Chỉ mới tối qua, anh còn ôm hôn cô đắm đuối dưới cơn mưa lạnh lẽo. Vậy mà sáng nay anh lại khẳng định rằng: “không – có – bất – cứ – quan – hệ – gì ” Đăng làm thế chẳng khác gì diu cô đến tận mây xanh rồi xô cô ngã xuống vực thẳm. Tan nát!

Nhận thấy được sự vụn vỡ lớn lao trong Thiên Thy, Bảo Duy liền nắm chặt bàn tay cô như muốn làm chỗ dựa duy nhất cho Thy lúc này. Lòng Duy như thắt lại khi bàn tay nhỏ bé trong tay mình đang run lên từng nhịp. Mặc dù Thiên Thy có đôi mắt buồn cố định nhưng chưa bao giờ Duy thấy đôi mắt ấy buồn vô hạn như thế. Cậu bắt thẳng những tia nhìn thù hận về người con trai đang ngồi trên kia, anh ta dường như không hề để ý đến bất cứ điều gì, chỉ thoáng nhìn cái nắm tay thật chặt của hai con người ngồi hàng ghế cuối cùng rồi buông lời đôi mắt về nơi khác. Ông Sang ngồi cạnh bên cũng khá ngạc nhiên nhưng rồi khẽ mỉm cười tỏ ý hài lòng về câu trả lời của đứa con trai.

- Nếu như đã không có bất cứ quan hệ gì, vậy tại sao anh lại liều sống liều chết để cứu cô ấy?

Bỗng chốc, có một giọng nói lạ được cất lên. Cả tiền sảnh đồng loạt quay xuống hàng ghế cuối cùng, nơi phát ra giọng nói lạ lẫm và không ít người đã nhận ra chủ nhân của giọng nói ấy chính là cô gái đang được mọi người nhắc đến. Cô gái có hình ảnh in đầy mặt báo trong vụ scandal của giám đốc trẻ tuổi kia.

Trong giây phút đó, Thiên Thy thực sự không thể làm chủ được bản thân mình. Cô không ngờ con người ta có thể thay đổi nhanh đến thế, và cũng có thể là chưa bao giờ đổi thay mà đôi khi đây chính là bộ mặt thật của con người ấy. Nhưng trong trái tim khờ dại của Thiên Thy vẫn muốn tự lừa dối bản thân rằng : “nhất định phải có lý do nào đó, Minh Đăng mới làm như thế”. Mặc kệ cho rất nhiều đôi mắt đang dán chặt lên người mình, Thiên Thy vẫn kiên quyết nhìn thẳng vào chàng trai đang ngồi đối diện với cô. Dường như anh cũng đang ngạc nhiên trước hành động táo bạo của Thy, nhưng rất nhanh sau đó đã lấy lại được vẻ điềm đạm vốn có, bất ngờ hơn cùng với nụ cười dịu giả không chút ngượng nghịu.

- Cô gái nhỏ! Thì ra em cũng đến đây. Từ trước đến nay chưa có ai làm ơn lưng chừng cả, đã giúp người thì phải giúp đến cùng, nếu lúc ấy tôi vì bị thương mà bỏ cuộc thì em bây giờ sẽ ra sao? Nhưng ngoài việc giúp đỡ nhau vì tình người ra, em và tôi còn có quan hệ gì khác sao?

Từng lời nói nhẹ nhàng của Minh Đăng như ngàn mũi kim vào đâm thẳng vào tim Thy, sau lời nói và thái độ “hoà nhả” của anh dành cho cô thì cả tiền sảnh đã có không ít người giấu được những nụ cười châm biếm dành cho cô gái mà đối với họ là một kẻ bị bệnh mộng tưởng...

- Đây... là Minh Đăng thật sao?

Thiên Thy thất thần, chẳng biết từ lúc nào đôi mắt cô đã có một mảng nước mỏng manh tựa như giọt sương bao phủ, khiến ọi thứ trước mắt trở nên nhạt dần dần. Nhưng tuyệt nhiên chúng chỉ dừng lại ở đó mà không thể chảy xuống thành những giọt khóc trong suốt khi chưa có sự cho phép của chủ nhân.

- Đúng thế, đây mới chính là con người thật của hắn. Luôn làm những điều mình thích mà không hề để tâm đến suy nghĩ và cảm xúc của những người xung quanh. – Bảo Duy càng lúc càng xiết chặt bàn tay của Thiên Thy hơn, bây giờ sự lo lắng và xót xa dành cho Thy lớn hơn tất cả, áp đảo cả nỗi thù hận dành cho kẻ thù của cậu.

Sau khi tiền sảnh ổn định hơn một chút, ông Sang mới mở lời đầu tiên trong suốt quá trình cuộc họp, đôi mắt ông nheo lại thăm quan sát cô gái vừa cất tiếng hỏi táo bạo nơi cuối dãy ghế thật kĩ càng và cất giọng nói có chút khàn khàn.

- Người thừa kế của Hoàng Minh không thể nào có quan hệ đặc biệt với cô gái tầm thường như vậy được, hơn nữa cậu ấy cũng đã có vị hôn phu cho riêng mình, thông tin này sẽ được công bố kĩ hơn vào thời gian sắp tới. Mong quý vị đừng hiểu lầm và nghi ngờ bất thêm cứ điều gì về vấn đề này thêm nữa.

Lời nói của ông Sang như gáo nước lạnh dập tắt những ngọn lửa tò mò của cánh nhà báo, còn tệ hơn là gáo nước ấy như hắt thẳng vào mặt Thiên Thy khi mà ông vừa nói vừa nhìn cô với đôi mắt thú vị hả hê. Nhưng giờ đây Thiên Thy không thể phản ứng thêm bất kì điều gì nữa. Cô ngồi bất động hoàn toàn, đôi mắt chứa những mảng sương không rời khỏi Minh Đăng lấy nửa giây. Trong tận đáy mắt sâu thẳm, không còn chứa những tia nhìn vụn vỡ, cũng chẳng còn bất cứ tia hi vọng nào. Nó vô hồn, không cảm xúc và mờ đục. Cảm giác bị phản bội bởi một người được coi là ánh sáng của cuộc đời thật là tuyệt vời, nó khiến người ta mất cảm giác với tất cả. Hay nói chính xác hơn là không đau vì quá đau!

- Chúng ta đi về thôi chị.

Bảo Duy khẽ xiết đôi bàn tay nóng ầm vị được cậu nắm chặt suốt hơn hai tiếng qua. Duy thực sự cảm thấy hối hận vô cùng khi đưa Thy đến đây. Cứ ngỡ rằng khi nhìn thấy niềm tin và tình yêu của Thiên Thy dành cho Minh Đăng vỡ ra từng mảnh thì Duy sẽ vui lắm, nào ngờ chưa bao giờ lòng cậu thất lại đau đớn như lúc này vì bộ dạng vô hồn của Thy. Cuộc họp báo đã kết thúc hơn nửa tiếng mà Thiên Thy vẫn cứ ngồi đấy bất động, không mở miệng khóc than mà cũng chẳng tỏ ra đau đớn.

- Em về trước đi. Chị còn có việc phải làm.

- Không được! Em không rời khỏi chị lúc này đâu. Chị muốn làm gì cũng được, em sẽ đợi

chị - Duy nhẹ nhàng nói với Thy.

- Chị nói em về!

Đôi mắt vô hồn vẫn dán chặt vào chiếc ghế đối diện, Thiên Thy đành giọng nói như một lời ra lệnh khiến cậu em không dám làm trái ý. Những lúc thế này, trông Thiên Thy rất đáng sợ, một khi bị tổn thương vì một điều gì đó, Thiên Thy luôn biết cách che giấu cảm xúc thực sự của mình bằng khuôn mặt lạnh tanh và lời nói đanh thép không chút xúc cảm. Đó cũng chính là điểm đặc trưng của cô. Càng tổn thương bao nhiêu, càng trở nên gai góc bấy nhiêu.

- Vậy chị nhớ về nhà sớm, đừng về quá muộn – Duy xiết chặt bàn tay Thy thêm một lần nữa rồi miễn cưỡng buông ra.

Chỉ trực chờ đến khi Bảo Duy khuất bóng sau cánh cửa kính xoay sang trọng, Thiên Thy thanh thản đứng lên đến quầy tiếp tân gần đó, hỏi han cô nhân viên một lúc rồi đi thẳng vào thang máy lên tầng lầu thứ chín của toà nhà cao chọc trời, và dừng lại trước căn phòng cuối dãy.

- Cô gì ời, cô đi đâu vậy ? – Một cô gái mặc chiếc váy ngắn bó sát liền chạy tới khi nhìn thấy Thy đang định mở cửa phòng giám đốc.

- Đây là phòng của giám đốc tập đoàn các người phải không? – Thy nhìn cô thư kí với đôi mắt lạnh lẽo khiến cô ả hơi rùng mình rồi gật nhẹ đầu. Chưa kịp để cho cô thư kí yếu điệu phản ứng thêm điều gì, Thy liền mở cánh cửa ra và đi thẳng vào căn phòng một cách hiên ngang, bất cần.

Thứ đầu tiên đập vào mắt Thy đó chính là hình ảnh người con trai cao ngạo, bỏ hai tay vào túi quần đang đứng ngắm cảnh nơi ô cửa kính.

Tiếng sập cửa thô bạo khiến Minh Đăng giật mình quay lại. Hai ánh nhìn một lần nữa lại giao nhau, nhưng lúc này không còn ai lảng tránh nữa. Họ nhìn thẳng vào nhau, Minh Đăng đang nhìn thấy rất rõ sự vô cảm trong đáy mắt Thy lúc này. Bây giờ nhìn hai đôi mắt ấy chẳng ai có thể ngờ rằng chúng đã từng trao nhau những tia nhìn yêu thương khôn xiết bởi giờ đây chúng lạnh hơn cả tuyết tan.

Dường như Minh Đăng đang chìm ngập trong mắt lạnh lùng của Thy mà không để ý đến cô đang tiến đến gần mình. Thiên Thy bước đi từng bước chậm rãi và cảm giác bị phản bội đã nuốt chửng lấy cô, khiến cô không thể nhận ra những tia nhìn hy vọng nơi tận đáy mắt sâu của chàng trai đối diện.

“CHẤT!!!”

Một cái tát như trời giáng đáp thẳng vào má Đăng, nó mạnh đến nỗi khiến người anh mất thăng bằng, loạng chuạng lùi về phía sau vài bước, nơi khoé môi Đăng cũng bắt đầu xuất hiện thứ nước đặc màu đỏ chót.

- Hoàng Minh Đăng! Anh giỏi lắm, anh chà đạp lên niềm tin của tôi, đùa giỡn với tình cảm mà tôi giành cho anh, rồi lấy tôi ra làm trò cười cho thiên hạ. Đúng là chó sói đội lốt cừu. Thật kinh tởm khi nghĩ đến việc tôi đã ngu ngốc tin tưởng anh ra sao trong thời gian qua.

Từng lời nói được Thiên Thy phát ra thật rõ ràng và mạnh mẽ nhưng âm lượng chỉ vừa đủ cho chàng trai đứng gần đó nghe, nó chẳng hề tức giận và dường như không có bất kì cảm xúc gì, nhưng nếu để ý thật kĩ càng thì có thể dễ dàng nhận ra Thy đang rất cố gắng nuốt trọn từng tiếng nấc vào trong. Và điều đó đã làm tan nát trái tim của ai đó.

Lúc này, Minh Đăng mới quệt sạch vệt máu nơi khoé môi. Anh nuốt trọn Thy trong ánh nhìn rất phức tạp, khiến cô không thể cảm nhận được bất cứ điều gì trong đôi mắt ấy. Và rồi đôi môi mỏng lại nhoẻn thành một nụ cười đều quen thuộc. Nụ cười như xé nát trái tim Thy.

- Thiên Thy! Bây giờ em còn mơ tưởng đến thứ gọi là “thời gian qua”?

45. Chương 44

Không gian một lần nữa rơi vào bầu không khí im lặng đến ngột thở. Sự trở mặt của Minh Đăng đã khiến Thy chững người. Có quá ngu ngốc không khi cho đến giây phút này cô vẫn còn nuôi hy vọng nhận được một lời giải thích hoặc biện hộ từ Minh Đăng?

- Hai gia đình Duy tán gia bại sản. Khiến cậu ấy trở thành trẻ mồ côi khi lên sáu, và bây giờ là tiếp cận tôi. Nói đi! Anh tiếp cận tôi vì mục đích gì?

Đôi mắt buồn nhưng lạnh của Thy xoáy sâu vào người con trai đểu giả trước mặt, cô cố gắng moi ra những suy nghĩ của người đó qua đôi mắt nhưng vô vọng. Bởi nó u ám không khác gì một đám mây đen. Càng nhìn sâu bao nhiêu càng thấy hoang hoải bấy nhiêu.

- Thích!

Đăng ngồi tựa hông lên chiếc bàn làm việc, hai tay đút túi quần kiêu ngạo, đôi mắt u ám chột bắn những ánh nhìn đùa cợt về phía Thy.

- Bản tính của một thằng con trai là thích chinh phục những thứ mới lạ, càng khó chinh phục thì càng muốn chiếm hữu. Từ trước đến giờ tôi chưa gặp đứa con gái nào mạnh mẽ và bất cần như em... Ở bên em, tôi có cảm giác mới lạ và điều đó khiến tôi vui thích. Thế thôi.

Minh Đăng cười, nụ cười không chút ảm áp mà chất đầy vẻ đều giả trên vành môi. Những lời “thú nhận ngọt ngào” của anh như một cơn gió lôi kéo hình ảnh chàng trai ngày nào, hai tay ôm hai cô gái, đùa cợt với những người đẹp trong Ciao coffee ủa về trong tâm trí Thy. Phải rồi, đó chính là hình ảnh của Minh Đăng khi cô gặp lại anh lần thứ hai. Độ cáo già và nghệ thuật diễn xuất đỉnh cao của Đăng đã khiến Thy quên mất con người thật của anh ta. Một tên play boy chính hiệu. Thứ người cô ghét nhất trên đời. Nhưng đau đớn thay, cô lại đang rất yêu con người ấy, để rồi trượt chân vấp ngã một cú thật đau trong tình yêu và niềm tin khờ dại của chính mình.

- Nhưng em biết đó, những thú vui như thế thường không được kéo dài được lâu. Tôi cứ ngỡ lần này nét mới lạ của em sẽ khiến tôi sẽ tử tế hơn mọi lần. Nhưng ai ngờ khi ở bên cạnh em tôi mới biết, em cũng giống như hàng loạt đứa con gái khác, bị tôi hút hồn một cách dễ dàng rồi phụ thuộc tình cảm vào tôi, và sau đó trở nên mơ mộng...

- CÂM NGAY!

Hai bàn tay nắm chặt thành cú đấm hiện lên những tia gân xanh mông manh, Thiên Thy bắn tia nhìn giận giữ và thù hận vào chàng trai đều cẳng trước mặt. Nói những lời như thế đối với một đứa con gái đầy rẫy lòng tự trọng như Thy, chỉ bằng cầm dao đâm thẳng vào tim cô còn nhân từ hơn.

Là vì ai mà cô thay đổi? Là vì ai mà cô từ một đứa con gái lạnh lùng bất cần cũng tập tành những hành động yêu thương? Cũng chính vì tình yêu tưởng chừng như quá ngọt ngào và chân thành của người con trai đang nhìn cô với đôi mắt hả hê kia, nên Thy mới thay đổi nhiều như thế... Vậy mà bây giờ hẳn còn trở trên khinh chê cô. Mọi thứ trong Thiên Thy giờ đây như vỡ vụn, tan nát thành trăm mảnh và Minh Đăng dường như đang rất sung sướng với điều đó.

Thế nhưng ngay từ nhỏ, Thy đã mặc định rằng ngoài bản thân ra thì không bất cứ ai có quyền làm tổn thương đến cô. Nếu người nào đó muốn Thy khóc, cô sẽ thật tươi trước mặt họ, còn nếu muốn thấy Thy đau đớn ra sao, cô sẽ càng ngông nghênh mà làm những điều khiến họ tức trào máu. Hay nói cách khác, Thiên Thy sẽ chẳng bao giờ để cho bất cứ ai dằn vò mình, bởi họ không có quyền làm điều đó. Phải chung sống với mục dỉ ghê cay nghiệt như bà Mỹ đã giúp Thy hình thành cái bản tính và suy nghĩ độc địa ấy ngay từ những ngày ấu thơ.

Và rồi đôi mắt buồn chẳng còn đó những tia nhìn đau đớn, mà dần trở nên lạnh lùng đáng sợ. Khoé môi mông manh khẽ nhếch lên những đường cong thể hiện sự khinh bỉ tột cùng.

- Hoàng Minh Đăng! Nếu anh biết suy nghĩ một chút, anh sẽ thấy mình thật may mắn khi có được niềm tin của tôi. Tình cảm chân thành của tôi trong thời gian qua, chẳng khác gì một món quà mà cuộc đời đã thương hại tặng cho anh. Nhưng anh vốn chẳng xứng! Người như anh, chỉ thích hợp với những món đồ rẻ tiền thôi. Cảm ơn vì đã tự thú với tôi điều đó.

Nụ cười nửa miệng quen thuộc của Thy lại xuất hiện, thay thế ột lời chào không cần thiết. Nhưng vành môi cười khinh bỉ là thế mà trong cổ họng Thy đắng đót tột cùng. Cô quay lưng bước đi, những bước chân mạnh mẽ và hoàn toàn dứt khoát, không thèm liếc nhìn người phía sau lấy một giây. Giờ đây, thái độ của Minh Đăng ra sao, điều đó không còn quan trọng với Thy nữa.

Cô nhanh chóng vặn núm cửa, nhưng những bước chân dứt khoát của Thy đã bị ngăn cản bởi một thân hình đậm người đã đứng trước cửa tự bao giờ. Đó chính là người đàn ông đã dội gáo nước lạnh vào mặt cô lúc sáng bằng những lời lẽ khinh khi. Lúc này đây, ông ta cũng đang nhìn Thy với một nửa con mắt, nơi khoé môi nhô thành nụ cười có vẻ xem thường. Nhưng nụ cười ấy đã nhanh chóng đông cứng lại vì nụ cười nửa miệng lảo lếu khác. Nó còn sắc mùi khinh bỉ hơn của ông gấp vạn lần. Chưa kịp để ông ta phản ứng thêm bất kì điều gì, Thiên Thy đã nhanh chóng lách qua và đi thẳng một mạch. Nhưng vì bước chân Thy chưa đi được bao xa nên cô đã nghe thấy tiếng nói chầm biểm của người đàn ông.

- Mày đổi phong cách thích những loại con gái lảo lếu như thế từ khi nào vậy? Ngày hôm nay nếu không có đứa con gái vô duyên ấy thì cuộc họp báo đã suôn sẻ, tốt đẹp hơn gấp mấy lần.

- Ba đừng nhắc đến chuyện đó nữa... - Đăng khó chịu cau mày, anh ngồi xuống chiếc ghế dựa, mắt lim dim, thở ra một hơi dài náo nê - Chuyện vị hôn phu đó nghĩa là sao?

Thực ra trong cuộc họp báo, bản thân Minh Đăng cũng bất ngờ không kém khi nghe ông Sang nhắc đến vị hôn phu. Bởi chính anh còn không biết mình có “cái thứ” ấy khi nào và “cái thứ” đó là ai...

- Việc này mày không cần bận tâm, chỉ cần nghe theo sự sắp xếp của tao là được.

“RẦM!!...XOẢNG!!”

Tất cả những đồ dùng trên bàn làm việc của Minh Đăng đã không cánh mà bay thẳng xuống đất.

Ông Sang đã được phen giật nảy mình vì tiếng đồ đạc rơi vỡ. Những đồ vật cứng như laptop, hộp đựng bút khi đáp đất đã méo mó biến dạng, còn những vật bằng thủy tinh thì vang lên những tiếng kêu chat chúa. Tất cả đều báo hiệu ột sự nổi giận đã kìm nén quá lâu.

- BA CÒN TÍNH SẮP XẾP CUỘC ĐỜI CON ĐẾN BAO GIỜ?

Minh Đăng giận dữ, đứng lên chống hai tay vào thành bàn, đôi mắt bắn ra những tia nhìn tia lửa đáng sợ... Khi tức giận quá độ, anh có thói quen ném hoặc gạt phăng tất cả những thứ trong tầm với. Có lẽ sự phũ phàng của cô gái lúc này đã khiến tâm trạng Minh Đăng rơi xuống tận đáy hố sâu địa ngục. Bây giờ còn phải chịu đựng người cha độc tài của mình, nên tâm trạng Đăng như một ngọn lửa giận dữ, chỉ cần một chút dầu mỡ là có thể đốt cháy tất cả.

- Thái độ gì đấy hả? – Ông Sang cũng trợn mắt lên giận dữ không kém gì Đăng.

- Cuộc đời này là của con, chứ không phải một quân cờ để ba muốn đặt đâu thì đặt. Con đã cố gắng làm theo ý ba, không phải con sợ mà là vì con tôn trọng ba, vì ba là ba của con. Nhưng nếu ba không tôn trọng con mà quản lí cuộc đời con như thế, thì con sẽ không ngại ngần mà buông bỏ tất cả để làm những việc con thích đâu...

Minh Đăng cố điều chỉnh giọng nói sao cho bình thường nhất có thể, nuốt trọn cục tức vào trong cổ họng. Nghe ứ. Đôi mắt vẫn giữ nguyên những tia lửa cháy rực.

Những lúc thế này, anh thường tự hỏi bản thân liệu có đang hi sinh vì những điều không đáng? Vì niềm mong mỏi của mẹ và trách nhiệm của một người con, Đăng đã cố gắng làm theo ý ba cũng chỉ vì muốn giữ gìn gia đình. Nhưng dường như chưa bao giờ ba anh nghĩ đến điều đó, mà lúc nào cũng muốn sắp xếp cuộc đời anh theo ý của ông. Cho dù là đáng sinh thành đi chăng nữa thì việc quản lí cuộc đời của người khác cũng là một việc làm ích kỉ không thể chấp nhận. Có người cha như ông Sang, Minh Đăng luôn cảm thấy mệt mỏi bởi những thứ nặng nề mà tự ông tạo ra rồi chất tất cả lên vai anh. Ước mơ và khát vọng của chàng trai hai mươi mốt cũng vì thế mà mờ dần đi.

Mặc kệ cho ông Sang đang tức giận đến tím mặt, Minh Đăng đi đến ô cửa kính, anh đẩy cửa ra mong có thể cảm thấy dễ thở hơn. Và đôi mắt buồn bã u ám đã xuất hiện những vệt sáng khi nhìn thấy màu áo xanh xám quen thuộc. Thiên Thy – nỗi đau của anh đã làm gì ở dưới kia suốt nửa giờ qua mà còn chưa đi? Khi nhìn thấy những tia nhìn vụn vỡ thù hận của cô ấy dành ình, từng góc ngách trong Minh Đăng như vỡ vụn thành trăm mảnh. Anh hận mình không thể đá văng những rào cản sang một bên để chạy đến ôm lấy cô vào lòng. Thiên Thy đau một, anh đau một ngàn hơn. Nhưng Đăng không thể làm gì ngoài việc ruồng bỏ cô, bởi đó đồng nghĩa với một lớp màng bảo vệ cô khỏi những điều nguy hiểm.

Và tất nhiên Minh Đăng không thể nào biết biết Thiên Thy đã khụy xuống ngay sau khi ra khỏi cánh cửa xoay sang trọng.

Lòng tự trọng cao ngất ngưỡng của Thy đã khiến cô cho dù có đau sắp chết, cũng sẽ ngênh ngang trước mặt người đời. Nhưng đến khi còn lại một mình, Thy sẽ bị những nỗi đau ấy nuốt chửng không thương tiếc. Cô ngồi thất thần trên bậc thang ra vào tiền sảnh suốt nửa giờ qua. Khó khăn lắm,Thiên Thy mới có thể đứng lên, rời khỏi bậc thang bằng những bước chân yếu ớt.Trông bộ dạng của Thy mỏng manh đến nỗi tưởng chừng chỉ cần một cơn gió cũng có thể cuốn cô đi. Trong đầu Thy lúc này luôn vang vọng những lời nói lạnh lùng, đầy sự khinh khi của Minh Đăng khi nãy để rồi trái tim cô lại nhói lên từng hồi đau đớn đến nghẹt thở.

”Sao không yêu em cho đến cuối cuộc đời?

Sao không cho em những dấu yêu tuyệt vời?

Yêu thương khi xưa ta đánh mất thật rồi

Chắc ta vội vàng quá.....

Nào đâu biết yêu...

Nào đâu biết sẽ xa nhau..."

(Chuyện Người Con Gái – Phương Vy)

Chờ ngày mưa rơi

Tiếng xe máy rồ ga vang khắp vùng trời, hàng chục chiếc xe đua đang lao về phía trước tựa như những con thú hoang sẵn mồi béo bở. Nhưng mục tiêu của những chiếc xe đua điên dại kia chẳng phải điều gì to tát, mà chỉ là một sợi dây mỏng manh màu đỏ được cột ngang bên đường. Ở đó có một cô gái nhỏ mặc chiếc áo sơ mi xanh xám, đứng dựa lưng vào một rễ cây cổ thụ. trông bộ dạng chán đời, bất cần vô cùng.

- Ô ô ai đây ta? Tu chán quá chịu không nổi hay sao mà hôm nay tự dưng lại xuất hiện đây?? – Một ả mặc quần đùi ngắn hết cỡ xuống xe, sau khi về đích trước tiên.

Thiên Thy vẫn đứng dựa lưng vào rễ cây, đôi mắt buồn hờ hững nhìn những tia xa xăm nơi trời cao rồi nhếch mép cười nhạt nhẽo.

- Tao không được đến thăm tụi bay sao? Còn chiếc xe nào không?

- Lâu rồi không đua, không sợ lức nghè à? - Ắ tóc vàng cười, buông lời mỉa mai Thy.

- Nếu sợ thì tao đến đây làm gì?

- Được thôi, lâu rồi bọn này thiếu mày cũng thấy vắng vẻ hẳn ra - Ắ đồng đánh quay về phía những tay đua đường phố - Tụi bay! Hôm nay để chào đón người cũ nên đua một trận hoành tráng chứ hả?

Lời nói của ả được hưởng ứng bằng một trận hú hét nhiệt liệt. Đã lâu Thiên Thy không qua lại với nhóm bạn ăn chơi của cô trước kia, không ngờ ắ tóc vàng này vẫn cầm đầu đám nhóc loai choai lóc chóc này.

Đây là một nhóm thanh niên học hành chẳng đến nơi nhưng ăn chơi thì không ai sánh. Bọn chúng chẳng bỏ qua bất kì trò vui nào. Từ đua xe đến bài bạc, từ hút chích đến mại dâm và từ những thứ đó đến nhà tù. Ở đây đã có ít nhất năm đến bảy người từng bị công an sờ gáy, nhưng vì toàn là thiếu gia tiểu thư nên việc hối lộ giảm mức phạt là chuyện bình thường ở phường. Và trong tất cả những món ăn chơi ấy, Thiên Thy chỉ có hứng thú với mỗi trò đua xe xé gió này, cô thường tìm đến nó mỗi khi chán đời, bởi nó làm tê liệt mọi cảm xúc của cô.

- Đua chung hay đua riêng? - Ắ tóc vàng hất mặt hỏi Thy.

- Mày thấy tao có bao giờ đua đôi không? – Thy lạnh lẽo đáp bằng câu hỏi nhạt nhẽo.

- Chọn xe đi!

Thy hờ hững đi qua ắ, mặc kệ những lườm liếc sắc nhọn đang gắn chặt lên người mình. Lúc trước, khi còn đồng hành với bọn này qua ngày, Thiên Thy đã khiến ắ âm thầm ganh đua vì cô bản lĩnh hơn, lãnh đạo giỏi hơn nên ắ sợ cô tước quyền đàn chị trong nhóm. Việc cô biến mất khỏi nhóm đã khiến ắ mừng rỡ biết bao.

Đi ngang qua những ánh nhìn tạp nham, Thiên Thy chọn inh chiếc Exciter xanh trắng. Ở đây toàn là những chiếc xe của những cậu ấm cô chiêu nên độ xịn và ngon lành của chúng là miễn bàn. Kết quả thắng hay thua, tất cả đều phụ thuộc vào độ sóc nổi và gan lì của kẻ cầm lái. Vì đây là đua xe đường phố nên không có bất cứ cái gì gọi là luật lệ, và chơi kiểu sát sinh mới chính là luật đua của bọn chúng. Vì chiến thắng, bọn chúng chẳng ngại đâm hay làm bất cứ điều gì loại đối phương và hại nhau theo kiểu bầy đàn, mười xử một, và những người còn lại lần lượt xử nhau. Tất nhiên là sẽ có cá

độ và số tiền cá độ là không hề nhỏ.

Thiên Thy đội nón bảo hiểm rồi dắt xe ra vị trí xuất phát. Cô bắt đầu lên xe và rồ ga lấy đà. Trông Thy bây giờ thật khó có thể nhận ra đây là cô gái ngày ngốc, thất thần lúc sáng.

Tiếng còi thánh thót đến chói tai vang lên giữa không gian. Hàng chục chiếc xe đua lao nhanh về phía trước như những mũi tên xé gió. Trong đó nổi bật nhất là mũi tên có màu xanh trắng bởi nó đang hung hăng dẫn đầu tất cả các mũi tên khác. Nhưng không một ai biết được giây phút những chiếc xe bắt đầu chạy thộc mạng cũng là lúc hai hàng nước mắt của cô gái đang dẫn trước bắt đầu tuôn rơi.

Nhưng chiếc Exciter không vì thế mà mất đi phong độ, nó vẫn hung hăng dẫn trước tất cả. Mặc kệ cho hàng chục chiếc xe phía sau đang cố rượt đuổi và chuẩn bị giở những chiêu trò sát hại kẻ cầm đầu. Thiên Thy vẫn cứ ngông cuồng lao nhanh về phía trước hết như chiến thắng cuộc đua này mới chính là mục đích sống của cô. Vậy mà đôi mắt Thy đang mờ dần theo tỉ lệ thuận với tốc độ kinh hoàng của chiếc xe, đầu óc cô trở nên trống rỗng. Bây giờ Thy chỉ biết đến vận ga và khóc cho thật thỏa thích... Tốc độ khiến tâm trí Thy tê dại, vậy nên cô chẳng còn ý thức được phải ngăn cản sự yếu đuối của bản thân. Càng khóc, cô càng vận ga hết cỡ... Chiếc Exciter cũng vì thế mà càng lúc càng bỏ xa những xe khác. Thế nhưng trong trạng thái không làm chủ được bản thân như Thy mà đua xe như vậy chẳng khác nào đi tự tử, bởi Thy giờ đây không còn làm được điều gì ngoài vận ga.

Sau một thời gian dài, những chiếc xe đuôi đã đuổi kịp Thy, và bọn chúng bắt đầu áp dụng luật rừng đối với kẻ dẫn trước. Mười xử một!

Vì cuộc đời không phải là truyện cổ tích

Còn ta lại càng không phải là lọ lem hay công chúa, liệu cái kết có được hạnh phúc không?

Tốt nhất là đừng trông mong và hi vọng quá nhiều vào cuộc đời này.!

(Trần Thiên Thy)

46. Chương 45

Con đường “tử thần” vẫn cứ hun hút gió. Cô gái gan lì vẫn ngông cuồng phóng xe xé tan làn gió lộng, mặc kệ cái lạnh thấu xương khiến đầu óc Thiên Thy trở nên tê dại. Chính vì điều đó mà cô không thể nào ngăn lại sự ảo tưởng của bản thân. Giọng nói thân thuộc khi xưa bỗng chốc hiện về, hoà quyện với tiếng gió rít, ương bướng quẩn quanh đôi tai cô.

“Thiên Thy, nghe anh nói này. Đừng suy nghĩ gì cả? Hãy cứ làm những việc mà em muốn. Em nghĩ gì, em cảm thấy thế nào thì hãy cứ thể hiện chúng ra, đừng cố kìm nén rồi giữ chặt trong lòng. Làm như thế, người khổ không phải chỉ có mình em, mà còn cả những người xung quanh em nữa”

Giọng nói trầm ấm, đầy tình cảm của Minh Đăng vào buổi tối định mệnh ấy hiện về trong tâm trí Thy, ồ ạt như dòng thác trút nước, khiến cô không thể nào ngăn lại được, thậm chí càng muốn ngăn cản bao nhiêu dòng nước ấy càng trào mạnh bấy nhiêu.

“Thiên Thy! Chỉ cần em mở lòng ra thừa nhận tình cảm của chính mình, thì anh sẽ giúp em cảm thấy yêu thương một người nào đó đã là điều hạnh phúc, ngay cả khi ta không biết tình cảm ấy sẽ kéo dài đến bao lâu.”

Thy lắc mạnh đầu để những lời nói đáng ghét kia bay biến khỏi tâm trí cô. Thực sự là lúc này Thiên Thy không thể nào làm chủ được suy nghĩ và cảm xúc của bản thân. Hai dòng nước mắt không những ngừng tuôn mà lúc càng trào ra, khiến khoé mắt cô cay xè, nhoè nhoẹt khi nhìn vào đường đua phía trước.

Tại sao chứ? Tại sao lúc ấy Thiên Thy lại ngu ngốc khờ dại đặt niềm tin vào kẻ đó? Tại sao trái tim lạnh lẽo của cô lại biết rung động trước đôi mắt và nụ cười của hắn? Để rồi bây giờ phải đau đớn như thế này? Tại sao? Tại sao?

“RẦM”

Đang trượt dài trong mớ cảm xúc hỗn độn, Thiên Thy bất ngờ giật mình khi bị chiếc xe đằng sau đâm một cú vào báng số xe cô đang chạy. Chiếc Exciter cũng vì thế mà bị đẩy mạnh về phía trước ngoài dự định của Thy. Lúc định thần lại cảm xúc, Thiên Thy mới nhận ra bản thân đang bị bao vây bởi hàng loạt chiếc xe đua khác. Bọn chúng đang giở trò chơi xấu, mưu lợi một đổi với những kẻ có nguy cơ về đích trước tiên là Thiên Thy đây.

Tình hình của Thiên Thy bây giờ chẳng khác gì một chú cừu con bị bao vây bởi một đàn sói chết đói. Không những thế, mỗi con còn phụ trách cắn một chỗ khác nhau.

Trước mặt Thy lúc này là ba chiếc xe đang làm kì đà ngăn cản đường tiến của cô. Hai bên là hai chiếc xe khác đang thi nhau ép cô vào giữa, còn phía sau là hàng chục chiếc xe đang thay nhau đâm nhẹ vào xe của Thy khiến nó đứng vào dàn xe trước và ngược lại. Thiên Thy bây giờ đang bị tấn công từ bốn phương tám hướng không đường nào lui. Những chiếc xe cố tình va quệt mạnh vào thân thể Thy khiến cho hai cánh tay và đôi chân cô trở nên tê tái và đau điếng...Nếu tình hình cứ kéo dài như thế này thì chẳng bao lâu Thiên Thy sẽ bị nhừ tử mất thôi.

“Nhưng em biết đó, những thú vui như thế thường không được kéo dài được lâu. Tôi cứ ngỡ lần này nét mới lạ của em sẽ khiến tôi sẽ tử tế hơn mọi lần. Nhưng ai ngờ khi ở bên cạnh em tôi mới biết, em cũng giống như hàng loạt đứa con gái khác, bị tôi hút hồn một cách dễ dàng rồi phụ thuộc tình cảm vào tôi, và sau đó trở nên mơ mộng”

Và rồi lời nói tựa mũi dao lại hiện diện trong tâm trí Thy rõ mồn một, đâm thẳng vào tim cô. Đau nhói! Hệt như những cú va quệt của những chiếc xe kia.

Phải rồi, trên đời này không ai được phép xỉ nhục cô, dù chỉ là một lời nói. Vậy mà bọn loại choai lóc chóc này đang làm gì Thy đây? “Chơi” cô ư? Đồng nghĩa với xỉ nhục? Từng cú đâm xe chêu chọc của bọn chúng như chiếc kim đâm vào máu ngồng nghênh và liều mạng của Thy, khiến nó tuôn trào và bất chấp tất cả. Cô cố gắng lấy lại bình tĩnh, xem xét lại tình hình của bản thân. Phía trước là ba chiếc xe đang cản cô, phía sau là hơn chục chiếc. Như vậy chắc chắn là không thể tiến cũng như lui lại. Nhưng hai bên thì rất có thể bởi mỗi bên chỉ có một chiếc. Như thế, muốn thoát khỏi bầy sói này chỉ có thể rẽ ngang.

Nghĩ rồi Thy liều mạng, đột ngột quẹo tay lái về bên trái, khoảng góc 50 độ, đâm thẳng vào bánh trước của chiếc xe đang kìm kẹp cô nhân lúc chủ nhân của nó lơ là. Khiến cho chiếc xe kia bị lệch hướng theo lực đâm của Thy, mở ra cho cô một con đường nhỏ đủ để thoát thân.

Thế nhưng chỉ hạ gục được có một con sói mà đòi thoát khỏi bầy sói là chuyện không thể nào. Bởi những chiếc xe còn lại đã nhanh chóng thay thế cho chiếc xe bị Thy đâm. Lần này chúng “chơi” mạnh hơn, đau hơn và tàn bạo hơn. Chiếc Exciter lao đảo bởi vô vàn cú va quệt tàn bạo, hung hăng như hàng chục cung tên cùng nhắm vào một đích. Chiếc này đâm thì đụng vào chiếc kia, cứ như thế chiếc Exciter xanh trắng đang dần trở nên nhừ tử nhưng vẫn cố gan lì không đổ xuống.

KẾT!!!!!!!! RẦM!!!!!!!!

Và rồi chuyện gì đến rồi cũng đến.

Tiếng bánh xe cọ sát vào mặt đường tạo ra âm thanh nhức nhối kinh khủng. Lũ tay đua đường phố nhanh chóng lao về phía trước với những cú rò ga đầy hứng thú, bỏ lại chiếc Exciter xanh trắng đổ rầm xuống mặt đường nhựa. Cô gái ngồi trên chiếc xe văng xuống đất, lăn lộn vài vòng trên mặt đường xám trơn. Máu từ vết thương cũng bắt đầu chảy ra từng giọt. Không quá nhiều nhưng đau xót vô cùng.

Đôi khi, có những thành công và chiến thắng xuất phát từ sự ngông cuồng, nhưng nói như thế không có nghĩa rằng mọi thành công đều phụ thuộc vào lá gan to hay nhỏ.

Chờ ngày mưa rơi

- Sao giờ này chị mới về? – Bảo Duy vội chạy ra cửa vì bóng dáng mệt mỏi của người con gái khiến cậu chờ suốt nửa ngày qua – THIÊN THY! CHỊ BỊ LÀM SAO THẾ NÀY?

Cậu hốt hoảng vô cùng, khi thấy toàn thân Thiên Thy lấm lem máu đỏ pha lẫn đất cát nâu. Quần áo đôi chỗ rách rưới để hở những vết trầy xước kéo dài vẫn còn rướm máu. Vậy mà khuôn mặt trắng trẻo kia vẫn cứ tỉnh bơ như chẳng có chuyện gì xảy ra, riêng đôi mắt vẫn giữ nguyên nét vô hồn từ ban sáng.

- Thiên Thy! Có phải là vì hấn không? Bị hấn phản bội, chị đau đớn đến thế sao? – Duy cố nuốt chửng những xót xa xuống đáy họng đắng nghét.

- Hấn là ai? - Thy đưa đôi mắt “ngây ngô” nhìn cậu em – Trên đời này, chẳng có ai làm chị đau được hết.

Nghe những lời nói ngang ngược của Thiên Thy, Duy chỉ càng thêm xót xa. Bất giác, cậu kéo Thy vào lòng mình, ghì cô thật chặt như muốn bóp nát thân hình nhỏ bé, để không còn phải thấy bất cứ vết thương nào trong đôi mắt lạnh lẽo ấy nữa...

- Em xin lỗi chị! Lẽ ra em không nên đưa chị đến đó. – Duy nghẹn ngào, rúc vào mái tóc nâu còn vương mùi đất cát.

- Duy! Buông chị ra. Chị rất ghét ôm và đừng bao giờ làm như thế nữa – Thế nhưng, đáp lại sự nghẹn ngào của Duy chỉ là một câu nói hờ hững đến lạnh người.

Thiên Thy vẫn đứng im lặng, chỉ trực chờ đôi tay Duy rời lỏng ra một chút, cô đã rời khỏi lòng cậu rồi lê gót chân mệt mỏi lên bậc tam cấp dẫn đến cầu thang. Mặc kệ cho Bảo Duy đứng đó dày vò bản thân một cách khổ sở, Thiên Thy vẫn tiếp tục bước đi không chút áy náy.

Những tia nước lạnh buốt từ vòi sen chảy xuống khắp thân thể Thy, len lỏi vào những vết thương còn đọng máu khô khiến chúng trở nên xót rất vô cùng. Nhưng Thiên Thy thích thế. Vì ít ra điều đó đã giúp Thy nhận thức được rằng cô đang dần dần quay trở lại với cuộc sống trước kia. Hời hợt và không có gì để bận tâm ngoài những vết bầm tím trên thân thể. Cô là kẻ yếu đuối và thua cuộc nốt ngày hôm nay nữa thôi. Qua đêm nay, cô nhất định sẽ xóa sạch bóng dáng người con trai ấy trong tâm trí. Để rồi ngày mai, Thiên Thy sẽ không còn phải đau thương vì bất cứ ai và vì bất cứ thứ gì nữa. Nhất định phải như vậy!

Thế nhưng trong hàng ngàn giọt nước lạnh lẽo chảy khắp cơ thể, nơi khoé mắt Thy vẫn có cảm giác ấm nóng lạ kì. Phải rồi, những giọt nước mắt bao giờ cũng nóng hơn tất cả những giọt nước khác. Bởi chúng xuất phát từ tâm con người mà ra... Liệu Thiên Thy có thể quay trở lại với cuộc sống trước kia một cách toàn diện được không? Bởi vì đánh mất niềm tin chẳng khác nào một vết cắt cửa vào tim, và vết cắt nào cũng sẽ để lại sẹo. Cho dù có muốn xóa cũng không thể nào xóa được.

oOo

Mùa mưa ảm đạm cuối cùng cũng đã đi qua, trả lại cho bầu trời những ngày nắng xanh tươi ấm áp. Bầu trời trong trẻo như thêm cao hơn, xanh mát và thật rực rỡ khi chứa những tia nắng đầy sức sống đang lan toả khắp mặt đất khô.

Hờ hững trong tà áo dài phất phơ bước vào cổng trường, Thiên Thy lơ đãng đi thẳng một mạch vào lớp học, chẳng màng đến những ánh nhìn không mấy thiện cảm đang gán chặt vào người cô. Từ khi buổi họp báo “tàn nhẫn” kia kết thúc, đã không ít người biết đến Thiên Thy như một cô gái bị bệnh ảo tưởng hạng nặng. Nhất là những học sinh cùng trường. Từ hôm đó, họ luôn nhìn Thy bằng đôi mắt có chút khinh khi và chế giễu. Nhưng đối với kẻ hời hợt với cuộc sống ngoài kia, thì chuyện đó nhỏ nhoi như những chú kiến con, và chúng có tồn tại hay không, cũng chẳng ảnh hưởng gì đến cô gái bất cần.

Hờ hững với người đời đã đành, Thiên Thy còn dừng dưng với chính những người sống chung nhà với cô. Trong đó có cả Bảo Duy, mặc kệ cho cậu em lúc nào cũng theo sát Thy như hình với bóng. Chỉ ngoài những lúc làm vệ sinh cá nhân, ban đêm ngủ phòng riêng và đi học khác lớp. Những lúc còn lại thì nơi nào có bước chân của Thiên Thy, nơi đó có bóng dáng của Bảo Duy. Bất kì lúc nào và bất cứ nơi đâu.

Và rồi tiếng trống báo hiệu vào lớp vang lên khắp sân trường, vồn vã như những bước chân của các cô cậu học trò bước trên nền gạch bóng. Chia cắt những phút giây được bên cạnh người mình thích của cậu học trò có gương mặt baby.

- Em về lớp đây, giờ ra chơi ngồi đây đợi em mua thức ăn cho nhé.

Duy nở nụ cười rạng rỡ tựa nắng mai, mắt cậu chứa chan những tia nhìn thân thương dành cho Thy. Vậy mà đáp lại cậu lại chỉ là cái nhún mày khó chịu...

- Duy! Đừng đối xử với chị như một đứa trẻ thiếu năng.

Đúng là những ngày qua, đã không ít lần cậu em khiến Thy khó chịu bởi lúc nào cũng bám riết lấy cô, chăm chút cô từng li từng tí hơn cả ông bố chăm sóc con gái nhỏ. Cậu vô tình biến Thy thành cô nàng lười biếng, vì tất cả những việc gì làm được, Duy đều dành làm cho Thy hết, từ việc lấy nước uống cho đến việc... điều chỉnh trang phục trên người cô. Nhưng những hành động quan tâm thái quá như thế, chỉ làm Thy càng nhớ đến ai đó và càng thấy khó chịu mà thôi.

- Chào!

Các dãy bàn trống bắt đầu được lấp đầy bởi những bộ cánh trắng. Trúc Anh nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Thiên Thy. Dường như càng ngày cô càng đối xử miễn cưỡng và gượng gạo với Thy hơn. Biết được điều đó, nên Thiên Thy cũng chỉ mỉm cười nhẹ để đáp lại lời chào kia, không hề bất an như trước. Bởi giờ đây Thy không còn bận tâm đến những ai ưa hay ghét mình nữa rồi, mặc dù đó có là bạn thân của cô đi chăng nữa.

- Mình chết mất thôi, trông ảnh mặc plete còn đẹp hơn cả hồi làm model cho fashionday!

Trong khi chờ đợi giáo viên vào lớp, những nữ sinh bàn trên tranh thủ truyền tay nhau một cuốn tạp chí dày cộm, bàn tán xôn xao với vẻ hứng thú. Và những lời bàn tán ấy đã vô tình lọt vào tai Thy khi cô lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Ở ở đúng luôn, càng ngày càng đẹp. Thì ra vụ scandal lúc trước chỉ là do gặp tai nạn khi giúp đỡ người – nào – đó mà thôi. Tội mình lỡ hiểu lầm anh ấy mất rồi. Hic!. – Một bạn nữ khác cố tình nói to, giọng điệu nhấn nhá như muốn để Thy nghe thấy thật rõ.

- Xí! Mà ai biết được, bây giờ người ta có nhiều chiêu trò để gây sự chú ý lắm.

- Hứ! Ai chứ John của tui dư thừa độ nổi tiếng, cần gì đến những trò đó chứ.

- Chuẩn luôn! Thử hỏi xem trong giới model có ai là không biết ảnh, chưa kể đến trong làng âm nhạc và giới nghệ sĩ piano. John nổi như vậy cần gì dùng những chiêu trò đó. Chẳng qua là không may dính vào mấy – thành – phần – tệ – nạn do lòng tốt thôi. Mà công nhận nhỏ đó lì ghê, dám đến cuộc họp báo của ảnh rồi la làng lên luôn. Áo tưởng quá nhiều!

- Ê cho tui xem với!

Và rồi cuốn tạp chí sau một hồi được truyền đi khắp lớp cũng đã vô tình đến bàn của Trúc Anh. Hình ảnh chàng trai lịch lãm trong bộ plete đen đập thẳng vào mắt Thiên Thy khi cô vừa quay vào trong lớp, thôi không nhìn ra cửa sổ nữa.

Trúc Anh ái ngại cầm cuốn tạp chí lên tay, hết nhìn vào chàng trai nổi bật trên trang bìa rồi lại kín đáo liếc nhìn Thiên Thy ngồi cạnh bên. Cô e dè đưa cuốn tạp chí cho Thy vì thấy Thy có vẻ quan tâm đến nó. Nhưng nào ngờ khi vừa chạm đến tay, Thiên Thy chợt nhếch cười rồi quăng thẳng vào thùng rác cuối lớp với thái độ hờ hợt. Đúng lúc đó giáo viên bước vào nên những cô bạn trên kia không ai biết đến hành động “lãng phí và vô cùng đáng ghét” của Thiên Thy. Nếu không, chắc hẳn lớp học sẽ trở thành một nơi để nổ bom và Thy là đứa châm ngòi. Thế nhưng, trong tận đáy mắt sâu thẳm đầy vẻ hờ hợt kia, là một nỗi đau đến tận tột.

Chiều nhạt nắng.

Con sông Hàn vẫn hiền hòa chở đầy gió, từng gợn nước lăn tăn đùa nghịch với ánh hoàng hôn trông yên bình lạ. Và những bước chân cô liêu lại lang thang trên vỉa hè tấp nập.

Chẳng hiểu vì sao những chiều qua, bước chân Thiên Thy luôn tìm đến con đường này một cách vô thức. Là đôi chân tự tìm đến con đường quen thuộc? Hay vì con đường đã yêu thương in hằn dấu chân xưa, khiến chúng phải tìm về?

Đúng! Con đường này thân thuộc với Thy quá đối. Nó gắn bó với cả cuộc tình chóng vánh của cô. Đây là nơi lần đầu Thy gặp lại Đăng. Lần đầu tiên anh nắm tay cô trao những yêu thương ngọt ngào, lần đầu tiên Thy biết lo lắng, xót xa đến phát khóc vì người con trai đó bị thương. Tất cả đều diễn ra trên con đường nằm bên cạnh dòng sông hiền hoà này

Thực sự không thể phủ nhận rằng những ngày qua, Thiên Thy đã luôn phải dằn vặt với bản thân rất nhiều. Bao nhiêu sự cố gắng, quyết tâm của Thy đều trở nên vô ích, khi mà cô càng muốn quên người con trai đó bao nhiêu thì hình ảnh của anh lại hiện về trong tâm trí cô rõ ràng, sống động và thân thuộc bấy nhiêu. Thế nhưng, nỗi nhớ lớn lao tựa dòng sông ấy luôn được che đậy kĩ càng bằng màu mắt buồn dửng dưng. Vậy nên chẳng ai có thể hiểu thấu được điều đó. Luôn là một mình cô tự hành hạ bản thân, hoang hoải với ngàn nỗi nhớ - quên. Quên một người, thực sự không dễ dàng như Thy nghĩ. Để rồi những lúc đêm tối, nơi khoé mắt cô lại xuất hiện những giọt mưa buồn, lì lợm thấm ướt mi. Chưa bao giờ Thiên Thy thấy thất vọng về bản thân nhiều như lúc này.

Mưa đầu cổ ý vương trên vai người

Rơi nghiêng trong nỗi cô đơn nào có ai hay

Chỉ muốn bên anh thôi, dù đời chông chênh theo bước anh đi

Hai tư nỗi nhớ cho anh một ngày

Em loay hoay với nhớ quên gần gũi xa xôi

Yêu đương thất tim em rồi, rằng tình yêu anh đau đớn nhường này.

(Một chút quên anh thôi – Bảo Thy)

Và rồi đôi mắt buồn lơ đãng thoáng ngạc nhiên khi đánh rơi ánh nhìn nơi bóng hình quen thuộc. Bỗng chốc, Thy cảm thấy tim mình giật lên một nhịp mạnh khi nhìn thấy chàng trai lịch lãm trong plete đen, đang chống tay vào song sắt ngăn cách con đường với mặt sông. Đôi mắt mệt mỏi của anh cũng có nét gì đó buồn tênh tựa mặt sông phẳng lặng trước mặt.

Như cảm nhận được sự theo dõi của ánh mắt nào đó dành mình, Minh Đăng thôi không chìm đắm vào con sông Hàn nữa. Anh đứng thẳng người lên để xác định trực giác, nhìn ngó xung quanh. Để rồi đôi mắt màu café buồn khựng lại trước thân hình nhỏ bé trong muôn vàn người trên con đường ấy.

Thoáng chốc, Thiên Thy cảm thấy đôi mắt ấy như chứa đựng cả đại dương nỗi buồn sâu thẳm, cả bầu trời nhớ nhung da diết. Nhưng cô thực sự không thể xác định được đây là sự thật hay ảo tưởng. Bởi rất nhanh sau đó, những tia nhìn buồn vơi vơi ấy được thay thế bằng nét cười tinh ranh. Đôi môi mỏng cũng mấp máy những câu nói sắc mùi giỡn cợt.

- Honey! Lâu rồi không gặp.

47. Chương 46

Trên vỉa hè tấp nập kẻ qua người lại, có đôi trai gái đang đứng đối diện, cách nhau chỉ vài bước chân. Nhưng dường như không bên nào muốn rút ngắn khoảng cách ấy. Là do họ không muốn, hay bởi vì đôi chân nặng trĩu chẳng thể nhấc lên?

Những cơn gió nhẹ không chỉ mãi đùa giỡn với làn nước lăn tăn, mà còn tinh nghịch vờn ve trên mái tóc nâu ngắn của cô gái nhỏ, để lộ những nét gầy gò hanh hao trên khuôn mặt khiến đôi mắt café khê nheo lại khó chịu, xót xa, xen chút giận dỗi.

- Nhớ tôi đến mức xuống sắc như vậy sao?

Tuy Minh Đăng tuy nói giọng bỡn cợt, khiêu khích nhưng đôi lông mày nhăn lại khó chịu hẳn. Nhưng đáp lại vẻ khiêu khích ấy chỉ là cái nhếch môi đầy chế giễu. Dù là thường ngày hình bóng này luôn hiện diện trong tâm trí Thy là thế, vậy mà đến khi gặp được bằng xương bằng thịt, cô lại vờ như chẳng thấy gì, hờ hững đi ngang qua tựa người dưng chẳng hề quen biết.

- Dù gì cũng là người yêu cũ, đừng lạnh lùng như thế chứ.

Minh Đăng vội nắm chặt cổ tay Thy khi cô đi ngang qua anh. Lực nắm mạnh đến phát đau, khiến Thiên Thy tức tối ngẩng lên nhìn anh cái sắc lẹm.

- Cũng được gọi là người yêu sao? – Hai tiếng “người yêu” phát ra từ miệng Minh Đăng sao nghe nhẹ nhàng, dễ dàng quá. Định nghĩa hai từ “người yêu” của anh ta là “thứ” để lấy ra làm trò chơi để đùa giỡn ư? – Tôi được làm người yêu của một vị CEO cơ đấy? – Thy giữ giọng châm biếm.

- Ăn chung, ở chung, thậm chí là ngủ chung, không phải người yêu thì là gì?

Từng lời nói nhần nhá của Minh Đăng như muốn trêu đùa sức chịu đựng của Thy. Hoá ra, đó mới chính là định nghĩa “người yêu” của Minh Đăng. Tại sao anh cứ khơi gợi những chuyện mà bản thân Thy đang ngàn lần muốn quên đi để dằn vặt cô cơ chứ?

- Muốn gì? – Thy lạnh lùng, nhưng tận đáy mắt sâu là ánh nhìn đau đớn.

- Chúng ta chưa ăn tiệc chia tay – Đôi mắt café xoáy sâu vào ánh nhìn đối diện, Đăng nuốt cục xót vào cổ họng, cố phát ra những âm thanh một cách khó nhọc nhưng vẫn giữ nguyên chất đều giả - Kết thúc cuộc chơi bằng một bữa ăn hoành tráng. Đó là luật của tôi, và lần này cũng không ngoại lệ...

- ĐỪNG CÓ KÉO TÔI VÀO CÁI LUẬT ĐIÊN CỦA ANH. BIẾN ĐI.

Thy giận giữ quát thẳng vào nụ cười đều giả trước mắt, cô vùng tay thật mạnh mong sẽ thoát khỏi bàn tay cứng chắc đáng ghét kia, nhưng không thể vì nó vẫn cứ lì lợm không chịu buông tha cô.

Thiên Thy tức giận thật sự, vì cảm thấy bản thân bị xúc phạm ghê ghớm. Rõ ràng từ đầu đến cuối, Minh Đăng chỉ xem cô là món đồ chơi không hơn không kém. Trong khi những ngày qua, Thiên Thy đã vì con người này mà dằn vặt bản thân đến tê liệt cảm xúc, khổ sở với nỗi nhớ -quên không sao dứt ra được. Chỉ những khi ở bên Đăng, Thy mới nhận ra mình ngu ngốc biết chừng nào.

- Em sợ đối mặt với tôi? Hay là em không muốn kết thúc ? - Minh Đăng khẽ nheo mắt, tỏ vẻ thích thú trước sự bất lực của Thiên Thy.

- Anh nghĩ anh là ai?

Trong khoảng không buông những tia nắng hoàng hôn buồn, hai đôi mắt cuốn vào nhau như dòng xoáy chẳng muốn rời, có điều nó quá chật hẹp để chứa một tia yêu thương, bởi giờ đây chúng đã được lấp đầy bằng những cảm xúc hỗn độn xen lẫn thất vọng.

- ĐỂ CHO CHỊ ẤY YÊN.

Đột nhiên có một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau, Bảo Duy và Trúc Anh đang bước tới từ bao giờ. Mắt cậu hằn lên những vết đỏ tức giận bắn thẳng vào Minh Đăng.

Bảo Duy đã đứng ngồi không yên khi chờ Thy ở Ciao café từ lúc tan trường đến giờ. Thời gian này, Bảo Duy luôn lo lắng cho Thy từng giây một, bởi cậu biết những nỗi đau đang chiếm choáng lấy đôi mắt buồn luôn trực chờ bùng nổ bất cứ lúc nào. Chỉ có những khi ở bên cạnh Thy, Duy mới được yên tâm nhất.

- Với em, tôi là ai?

Minh Đăng nheo mắt hỏi Thiên Thy, dường như sự xuất hiện của Bảo Duy chỉ chiếm một giây để gây sự chú ý cho hai đôi mắt đang xoáy vào nhau.

- Chẳng là ai cả.

- Vậy tại sao em căng thẳng như thế? Lẽ ra em nên bình thản trước lời mời này chứ?

Một lần nữa, Minh Đăng đã khiến Thy cảm thấy mình ngu ngốc thực sự. Bởi người ta chỉ tức giận hay căng thẳng đối với những người bản thân còn vương vấn. Và Thy chẳng khác nào đang thừa nhận với Đăng rằng với cô, anh vẫn còn có sự ảnh hưởng rất lớn đến bản thân. Lẽ ra Thy phải hờ hợt với anh giống như cô đã hờ hợt với bao người khác.

Khẽ cúp mi để che dấu sự bối rối trong đáy mắt, Thy nén cái thở dài nào nề vào trong câu nói hờ hững.

- Được! hãy cứ làm một bữa hoành tráng đi. Là do tôi lỡ dại nên mới dính đến kẻ điên như anh. Sau tối nay, mong rằng sẽ không còn kẻ điên nào quấy phá cuộc đời tôi nữa.

Thiên Thy lúc này chỉ muốn tránh xa con người đang đứng trước mắt cô, điều đó hiện lên rõ ràng qua từng lời lẽ. Không muốn dính liếu đến bất cứ thứ gì liên quan đến Minh Đăng nữa. Bởi chẳng ai muốn giữ nỗi đau bên mình bao giờ.

- Vậy đi thôi! Tôi vẫn rất thích cái tính dửng dưng này của em đấy.

Lộ rõ sự thích thú qua nụ cười, Minh Đăng đẩy Thy vào xe mà không để cô kịp nói thêm bất cứ lời nào. Chiếc BMW nhanh chóng rời đi bỏ lại Trúc Anh với Bảo Duy vẫn đang đứng trên con đường đầy gió.

Nhìn theo bóng dáng chiếc xe đang khuất dần trong làn xe tấp nập, Bảo Duy tức giận đá văng những cục đá xuống sông. Đôi mắt cậu vẫn giữ nguyên những vết lửa cháy bỏng.

- Tại sao Thiên Thy bị gã đó làm cho đau khổ nhưng vẫn không thể dứt khoát được cơ chứ?

Trong khi đó, suốt những ngày qua Duy luôn ở bên cạnh chăm sóc Thy từng li từng tí mong cô sẽ vì thế mà quan tâm đến cậu, dần dần sẽ để cậu thay thế con người chết tiệt kia. Nhưng tất cả những gì Duy nhận được chỉ là sự hờ hững đến lạnh lùng.

- Duy ngốc! Em cũng yêu, chẳng lẽ em không hiểu? – Trúc Anh đưa đôi mắt buồn tênh tựa mặt hồ thu phẳng lặng nhìn Duy – Khi yêu thật lòng, người ta sẽ không vì những nỗi đau của đối phương mang đến mà ngừng yêu đâu. Ngược lại, càng đau khổ bao nhiêu càng yêu sâu đậm bấy nhiêu.

Lời nói nhẹ nhàng của Trúc Anh khiến Bảo Duy bất ngờ quay lại với đôi mắt hoang mang.

- Sao chị biết? Chị đã yêu rồi sao?

- Phải, chị đã yêu một thằng ngốc, yêu lâu lắm rồi, thằng ngốc ấy đang đứng trước mặt chị.

Lúc này, trong đáy mắt Trúc Anh bắt đầu xuất hiện màn sương bao phủ. Dường như cô đã kìm nén tình cảm quá lâu rồi, bây giờ nó vỡ òa không báo trước, cũng là điều hiển nhiên mà thôi.

Trúc Anh vô thức đến gần Bảo Duy, dựa vào vai cậu, nước mắt cô thấm đẫm vào mảnh vai rộng của chàng cầu thủ bóng rổ điển trai. Tại ai mà Trúc Anh trở nên xa lánh, lạnh lùng với cô bạn thân? Tại ai mà cô từ một cô gái vô tư trở nên trầm cảm cơ chứ? Vậy mà chàng trai ngốc nghếch không hề hay biết, mà cứ mãi miết chạy theo bóng hình chẳng bao giờ chịu bước đi cùng mình.

- Duy! Hãy quên Thy đi có được không? Dù em có cố gắng đến mấy, cậu ấy cũng không thể để em vào tim được đâu.

- Trúc Anh!

Bảo Duy chỉ biết đứng thẩn thờ khi phải đối diện với tình cảm và những giọt nước mắt của Trúc Anh. Lần đầu tiên trong đời, có một người con gái khóc đau đớn vì cậu. Có lẽ Bảo Duy đã quá ngu ngốc khi bắt chấp để có được người con gái cậu thích, mà không biết ai mới thực sự cần mình và mình cần họ. Thế nhưng nhờ đó, Duy đã làm được một điều mà cậu chắc chắn là mình làm đúng. Bỗng chốc, đôi mắt buồn bã trở nên sáng rực những ngọn lửa hận thù.

oOo

Trong một nhà hàng sang trọng phồn hoa. Minh Đăng bình thản lật những trang menu lựa chọn món ăn. Mỗi trang Đăng đều gọi một vài món. Từ đầu cho đến cuối quyển sổ, không có trang nào là không có món chọn của anh. Mặc kệ cho người phục vụ khổ sở ghi chép với dòng chữ nhỏ xíu nhưng chiếm hết hai tờ sticker, và đôi mắt nóng như lửa của người đối diện, Minh Đăng vẫn thích thú chơi đùa với cuốn menu, để đến khi gấp quyển sổ lại, người phục vụ phải nhìn Đăng, “sợ hãi” thốt lên:

- Vậy anh gọi tổng cộng hai mươi món ăn phải không ạ?

- Chắc vậy! Làm nhanh lên nhé.

- Vâng. Chúng tôi sẽ cố gắng. – Người phục vụ quay gót bước đi lắc đầu ngán ngẩm với suy nghĩ “thằng cha này bị bệnh”

Cùng suy nghĩ với chàng phục vụ, Thiên Thy neho mắt lại nhìn Đăng. Cảm giác bị người khác trêu đùa càng lúc càng lớn dần trong cô. Nhưng Thiên Thy luôn cố gắng kìm nén, bởi bùng nổ chẳng khác gì Thy

đang thừa nhận bản thân đang chiều theo ý muốn của hắn, và chứng minh được một điều rằng Minh Đăng luôn có quyền năng điều khiển cảm xúc của cô.

- Không ngờ anh cũng bị bệnh đại gia – Thy nhếch mép cười khinh bỉ.

Nhưng đáp lại cái nhếch mép kia chỉ là nụ cười nhạt nhẽo của chàng CEO trẻ tuổi. Hai từ “đại gia” nghe sao cay đắng quá!. Một kẻ có ước mơ mà phải từ bỏ, có người yêu thương da diết nhưng chẳng thể ở cạnh bên như Đăng mà cũng được xem là đại gia ư? Nực cười! Không biết người ta nghĩ ra sao nhưng với Đăng, anh là kẻ nghèo nhất thế gian.

- Hiện tại tôi không phải đại gia, vì người ở cạnh tôi bây giờ không phải là chân dài.

Nụ cười Minh Đăng bỗng trở nên dịu dàng hơn khi nhìn thấy đôi mắt hình viên đạn của Thy. Nếu lúc trước, anh cứng nạng yêu chiều cô bao nhiêu thì bây giờ, anh thích đắm vào máu điên của cô bấy nhiêu.

Thế nhưng hơn ai hết, Minh Đăng hiểu rằng giờ đây cho dù anh đang ở rất gần Thiên Thy đi chăng nữa, giữa hai người vẫn luôn tồn tại một khoảng cách khó mà lấp đầy. Đó là hậu quả của việc phản bội niềm tin của kẻ khác.

Xây niềm tin cũng giống như xây một lâu đài cát. Phải vun đắp, nặn tạo từng chút từng chút một. Thế nhưng nếu không giữ chắc trước những cơn sóng xô, thì cả tòa lâu đài sẽ tan biến theo bọt sóng trắng.

Anh cũng thế, anh đã cố gắng hết sức, reo từng chút, từng chút niềm tin vào lòng cô, nhưng khi niềm tin ấy lớn dần theo ngày tháng, anh lại chẳng thể bảo vệ được chúng trước những cơn sóng đời.

Nửa tiếng sau, thức ăn cuối cùng cũng đã được bày biện ra chát kín bàn. Toàn những món sơn hào hải vị, trông rất đẹp mắt, hương thơm tỏa lan sẵn sàng quyến rũ thính giác và dạ dày của những ai nhìn thấy nó. Nhưng đối với hai người ngồi trên bàn đây, sự quyến rũ của chúng như chẳng thấm vào đâu bởi họ đã bị chìm ngập vào những suy nghĩ của riêng mình.

- Chúng ta bắt đầu được rồi chứ? – Cầm trên tay ly rượu vang đỏ, Minh Đăng mỉm cười nhìn cô gái đang ngồi im lặng và có chút căng thẳng.

- Có thật là sau bữa ăn này, anh sẽ biến mất khỏi cuộc đời tôi không?

- Thật.

- Đảm bảo chứ.

- Đảm bảo.

- Vậy ăn thôi.

Vẫn chẳng đoái hoài gì đến cánh tay đang mỏi rã rời vì mời rượu, Thiên Thy lạnh lùng cầm đũa bắt đầu gấp thức ăn. Trông cô ăn rất ngon miệng và tự nhiên, hết như đứa trẻ con gấp được của ngon vật lạ. Đôi đũa thông thả lia từng món ăn trên bàn, rồi gấp bỏ vào khuôn miệng nhai thật ngon lành.

Có thể nói, trong mắt Thy bây giờ chỉ có đồ ăn và đồ ăn. Một giây chú ý đến Đăng, cũng chẳng có. Hay nói đúng hơn, “ăn” lúc này đối với Thy như là một lập trình được cài đặt sẵn. Bởi cô chỉ biết đưa đồ ăn vào miệng rồi nhai mà không cần biết mình đang ăn món gì, mặn hay ngọt, ngon hay dở.

- Ăn thông thả thôi. Em muốn rời khỏi tôi đến thế nào?

Đôi mắt café phảng phất những tia nhìn buồn vô hạn, Minh Đăng vươn tay dịu dàng quệt những vết thức ăn vụn vặt còn sót lại nơi khóe môi ương bướng. Khiến cho chủ nhân của nó khựng lại mất vài giây. Hành động thân thương này của Đăng khiến Thy nhớ đến khoảng thời gian cô bắt đầu “có cảm giác” với anh. Tất cả cũng là do những hành động dịu dàng này mà ra.

Nhưng rất nhanh sau đó, những ngón tay ấm áp nơi khóe môi đã bị Thy hất văng ra một cách bất cần.

- Đừng đụng vào người tôi.

Thiên Thy lạnh lùng nhìn thẳng vào Đăng. Giờ đây tính cách cô không khác gì một chú nhím con, sẵn sàng xù bộ lông sắc nhọn để tấn công bất cứ những ai đụng vào người mình, nhất là với con người trước mặt. Vì

bây giờ Thy đã biết, sự tiếp xúc thân thể với Đăng một cách nhẹ nhàng như thế chính là chìa khoá mở cửa dẫn anh ta vào tim. Nhưng tiếc rằng cô đã không nhận ra điều đó sớm hơn.

- Những bữa ăn sau em cứ ăn như thế này, chẳng mấy chốc sẽ tròn trịa hơn thôi. Con gái không nên gầy quá. Vừa xấu lại vừa yếu. Hơn nữa, ăn nhiều mới có sức đề kháng. Nhất là đối với cô gái thích đầm đá như em.

Mặc kệ sự tức giận của Thiên Thy, Minh Đăng bình thản ngồi dựa hẳn lưng vào ghế, duỗi đôi chân dài một cách thoải mái, khoé môi nở nụ cười thân thiện buông lời dạn dỏ tỉ mỉ khiến cho trái tim cô gái khẽ rớt một nhịp vì có chút cảm động. Nhưng chỉ vài giây sau đó, Thiên Thy đã hối hận tột cùng vì trạng thái không thể nào ngu ngốc hơn của trái tim cô.

- Nếu em ăn hết chỗ thức ăn này, tôi sẽ biến mất khỏi cuộc đời em không để lại dấu vết. Em có biết vì sao tôi thường kết thúc những mối tình chóng vánh bằng một bữa ăn hoành tráng không? Bởi tôi không muốn nhìn thấy những người tình vì tôi mà buồn thương đến nỗi quên ăn quên uống, hao gầy như chính em bây giờ. Như thế sẽ có cảm giác rất tội lỗi.

“RẦM”

Bỗng chốc, tiếng đập bàn bạo lực khiến cho cả nhà hàng chú ý đến cô gái đang tức giận đứng phắt lên.

- NÀY GIỜ LÀ QUÁ ĐỦ RỒI, HOÀNG MINH ĐĂNG!

Lòng tự trọng của Thiên Thy bị tổn thương sâu sắc. Một lần nữa, cô cảm thấy mình ngu ngốc biết chừng nào. Lẽ ra khi này Thy không được để cho con người trước mắt ảnh hưởng đến bản thân quá nhiều. Nhưng hansson đã quá hiểu Thy, biết điểm yếu của cô là thích tỏ ra hơi hợm trước người đời, cho dù có dùng bữa cơm tối với kẻ phản bội cũng chẳng sao, để Thy chứng minh cho hansson biết rằng đối với cô, hansson chẳng là cái gì cả.

Nhưng cuối cùng thì sao? Thiên Thy đã rơi vào trò đùa bốn cột của hansson. Bị hansson đem ra so sánh với những người con gái trước. Bị hansson khinh thường mà dẫn đi ăn như một hành động “chuộc lỗi, bao dung” “không – muốn – bản – thân – làm – cho – những – người – tình – trở – nên – hao – gầy”

Lại còn xem người khác chẳng ra cái con giáp nào khi bắt người ta ăn hết hàng đồng thức ăn mà hansson chọn với thái độ đùa nhây, giống như một sự bố thí, để làm trò mua vui cho hansson.

Thiên Thy giờ đây cảm thấy thật sự kinh tởm với con người trước mặt.

- Sao em lại đứng lên? Chưa đủ đâu, trông em vẫn còn thiếu sức sống lắm. Cần phải ăn nhiều nữa mới được.

Trái ngược với sự tức giận của Thiên Thy, Minh Đăng vẫn thản nhiên ngồi dựa lưng vào ghế, đôi môi nở nụ cười trông cực kì đáng ghét để rồi bị đông cứng lại bởi những giọt rượu đỏ đang vương vãi trên mặt. Bởi Thiên Thy đã đáp lại “sự quan tâm” ấy bằng cách hất nguyên ly rượu vào mặt anh.

- Tôi biết tôi ngốc khi dấn dấp vào hạng người như anh. Nhưng đừng để tôi càng ngày càng kinh tởm con người anh như thế. Anh bây giờ không còn là cậu bé ngây thơ xưa nữa rồi.

Cổ nuốt nước bọt để dè nén những đặng đốt đang dấy lên trong cổ họng. Thy xót xa khi nhớ đến hình ảnh của Minh Đăng lúc còn là một anh trai hiền lành hay đàn piano cho cô nghe thời trung học. Ngay cả khi hai người yêu nhau, anh vẫn giữ nguyên vẹn vẻ hiền lành ấy bên cây đàn yêu thương.

Thế nhưng Minh Đăng của ngày đó bây giờ đi đâu rồi? Tại sao trước mắt cô lại là con người đáng sợ đến kinh tởm như thế? Khi mà cứ lấy cô ra làm trò đùa quái ác, thích thú dằn vò với vẻ đểu cáng? Trong khi hơn ai hết, anh ta thừa biết Thy là cô gái có lòng tự trọng cao ngất trời mây?

- Không cần biết bữa ăn ngu ngốc này đã kết thúc hay chưa? Nhưng một khi rời khỏi chỗ này, tôi sẽ để anh biến mất khỏi cuộc đời tôi không dấu vết. Sau này nếu có gặp lại, làm ơn đừng nhận vợ là người quen hay người yêu cũ gì nữa. Tôi thực sự sẽ rất xấu hổ nếu để người khác biết tôi từng quen một người như anh.

Kết thúc câu nói lạnh tanh với đôi mắt sắc nhọn, Thiên Thy nhanh chóng quay lưng bước đi để che dấu cảm xúc thực sự của bản thân.

Bóng dáng nhỏ bé của cô gái mạnh mẽ khuất dần sau cánh cửa kính sang trọng. Không biết cô ấy là người như thế nào nhưng trong đôi mắt của tất cả mọi người ở đây, cô ấy thật kiên cường và chủ động. Không

giống như những cô gái lụy tình khác. Và họ cũng kín đáo dành cho chàng trai đang ngồi yên bất động kia cái nhìn ác cảm.

“Thiên Thy, em giỏi lắm, nhưng anh sẽ yên tâm hơn nếu như bản tính thật sự của em cũng mạnh mẽ như thế”

Lúc nhìn thấy khuôn mặt xương cạnh gầy hao của Thiên Thy trong làn gió chiều, Minh Đăng xót xa vô cùng. Anh muốn cô biết tự chăm sóc lấy bản thân, muốn Thy ăn thật nhiều để không còn cái dáng vẻ nhìn vào là muốn xót kia nữa. Hơn nữa, Đăng không muốn cô vì anh mà hoang hoải mãi với bản thân, nên đã gieo sự tức giận để thay thế nỗi thương trong cô.

Minh Đăng càng không thể cho cô bất cứ hy vọng nào. Tuyệt đối không thể. Bây giờ chưa phải lúc để Minh Đăng hành động theo cảm xúc của bản thân. Bởi anh không muốn Thiên Thy yêu một thằng đàn ông không thể quyết định tương lai của chính mình.

Nhưng đến lúc nào đó, Minh Đăng nhất định sẽ dang hoàng đến bên Thy với một thân phận hoàn toàn khác. Một thân phận mà không gây bất cứ nguy hiểm hay rắc rối nào cho cô. Chỉ sợ lúc ấy cô không còn muốn nhìn mặt anh nữa mà thôi.

Bỗng chốc, tiếng chuông điện thoại vang lên kéo tâm trí chàng trai đa sầu trở về thực tại. Đăng vừa lấy giấy thấm vào vết đỏ loang lổ trên mặt, vừa trượt màn hình chiếc martphone. Anh khẽ nhíu mày khi nhận ra giọng nói trong điện thoại là của nhân viên cấp dưới – Tiến Hào.

“Giám đốc! Hiện tại anh rảnh chứ? Ba của tôi muốn có một cuộc hẹn với anh”

Đăng thoáng ngạc nhiên.

- Giám đốc của Phong Cường ư. Ông ấy muốn gặp tôi có chuyện gì? Tình hình hợp tác giữa hai công ty vẫn đang rất thuận lợi mà.

Giọng nói trong điện thoại bắt đầu trở nên ngập ngừng.

“Thật ra ông ấy không gặp giám đốc vì công việc, mà muốn bàn chuyện với anh về em gái của tôi. Ông đã biết mối quan hệ của hai người”

Nghe đến đây, đôi lông mày rậm càng nhăn lại vẻ dăm chiêu hơn. Khẽ nuốt những cay đắng vào cuống họng, Minh Đăng cất giọng thật trầm...

- Được! Ông ấy muốn gặp tôi ở đâu?

“Nhà hàng X Đường Y nhé”

Cất chiếc điện thoại vào túi, Minh Đăng rời khỏi đó với sự bất an không rõ nguồn gốc. Anh sẽ đối diện với ba của Thy như thế nào đây?

oOo

Con đường dài rộng vẫn cô quạnh những bước chân vô định. Bóng tối như muốn nuốt chửng cô gái nhỏ trong màn đêm đặc quánh. Từng nỗi đau nối liền nhau như hơi thở mệt mỏi bám víu cô. Người ta không thể sống mà không thở, còn Thy, chẳng lẽ cô không thể sống mà không gắn liền với những sự tổn thương?

Con đường dài thênh thang là thế, nhưng nhìn đâu cũng chỉ thấy những nỗi buồn dai dẳng. Quên một người đã khó, quên một kẻ mang đến cho ta hạnh phúc rồi sau đó dày vò ta, còn khó hơn gấp bội...

Bỗng chốc, đôi chân cô độc khẽ đi chậm lại bởi cảm nhận được có người đang đi theo ở phía sau.

Thy càng đi chậm lại bao nhiêu, linh tính cho cô biết khoảng cách của cả hai đang dần rút ngắn lại bấy nhiêu. Thy dừng lại, khẽ nhắm mắt, cổ nuốt cảm xúc như muốn vỡ òa nhưng chẳng thể. Cô quay phắt người lại, hét lên đầy đau đớn.

- MINH ĐĂNG! ANH CÒN MUỐN DÀY VÒ TÔI ĐẾN BAO GIỜ?

- Ôh ôh! Minh Đăng là thằng nào thế? Có phải tên của thằng bạn trai c.h.ó đ.ể của mày không?

Chỉ sau khi chấm dứt câu hỏi đầy tức giận, Thiên Thy mới nhận ra linh cảm của cô là hoàn toàn sai. Bởi trước mắt cô không phải là người con trai ấy, mà là một gã trai khác cũng không hề xa lạ. Cô đã gặp hắn, lần này là lần thứ ba.

- Mày? Mày chưa bị bắt sao?

- Có lẽ là số tao hên, nên trời thương không cho chết ở trong trại giam.

Tên nghiện ngập cười nham nhở. Lần này gặp lại Thy, trông hắn đáng sợ hơn lần trước rất nhiều. Thân thể còm nhom chỉ còn có da bọc xương, râu ria lởm chởm quấn quanh cằm. Nếu không nhờ đôi mắt nhỏ tí đã ám ảnh Thy vào cái đêm đáng sợ đó, chắc cô cũng không thể nhận ra hắn.

- Mày muốn gì?

- Hỏi ngu vừa thôi. Thế lần trước tao tìm mày để làm gì? Cuối đời rồi, chỉ muốn có một thể hệ khác tiếp nối. Nhưng không hiểu sao tao vẫn muốn mày thuộc cái thể hệ đó – Hắn tiếp tục cười nham nhở. – Từ lúc gặp mày ở quán café, rồi *** hiếp mày không thành, tao thấy trong người bức rức vô cùng. Đã vậy, lần nào cũng gặp cái thằng bạn bánh bao của mày nữa chứ...

- Nhìn lại mày đi! Bây giờ mày có thể làm gì tao với cái thân tàn ma dại như thế? – Thy khề nhếch mép, cười khẩy.

- Lại nói ngu! Mày có thấy tao đi một mình bao giờ không?

Lúc này, Thiên Thy mới để ý đến xung quanh, thì ra có vài ba tên đang đứng dựa cột đèn đường đối diện, một vài tên đang túm tụm lại phía sau hắn, và những tên còn lại cũng dần lộ diện ra từ bóng tối. Tất cả đều nhìn cô với đôi mắt hăm he, đói khát của loài sói lang.

- Với cả lần này... - Gã nhe răng kinh tởm – Mày có chạy đằng trời cũng không thoát, cũng đừng mong cái thằng bạn trai của mày đến cứu, vì tao đã xử nó nhanh gọn rồi.

- Nói vậy là ý gì? – Thy đột nhiên trở giọng lo lắng đến sững sờ.

- Đúng là nói đến người yêu có khác. – Gã cười méo mó - Mày muốn biết tao đã làm gì nó không? Tao đã cắt ống dầu thắng xe của nó. Một chiếc xe ô tô mà không có bàn đạp thắng... Nói đến đây chắc mày hiểu rồi chứ?

Nghe đến đây, Thy hoảng hốt thực sự.

- Nếu mạng nó lớn, nó sẽ đi qua con đường này rồi biến mất, mà cũng có thể nó đã die từ lúc mới rồ xe rồi.

- Tại ...tại...tại sao mày làm thế? Mày làm thế được cái gì? – Thy bây giờ đã bị những lời nói kia lấy hết đi sự bình tĩnh rồi.

- Có người thuê, thì tao làm, thế thôi! Với cả... nó với mày cũng là mục tiêu của tao kia mà.

- Có người thuê???

Thiên Thy còn chưa kịp hoàn hồn vì những lời gã vừa phát âm ra, thì từ đằng xa đã có một chiếc BMW đang lao đến với tốc độ kinh hoàng mà chủ nhân của nó không thể nào điều khiển được. Vừa nhìn thấy bóng dáng của chiếc xe, tất cả lũ trai đang đứng trong góc nhanh chóng bao vây lấy Thy, giữ chặt lấy tay và giật tóc cô ra đằng sau. Còn gã cầm đầu ngạc nhiên vô cùng, hắn đã cắt đứt thắng của chiếc xe hơn một tiếng trước mà kẻ trong xe vẫn có thể điều khiển chiếc xe cho đến bây giờ. Đề phòng trường hợp Minh Đăng vẫn toàn mạng, hắn đã thoả thuận với người thuê hắn là sẽ bắt Thiên Thy trên con đường này để Đăng thấy mà càng thêm bối rối hơn, luống cuống hơn và dễ chết hơn.

Trong chiếc xe điên không thắng, Minh Đăng đang cố gắng vặn vô lăng sao cho chuẩn xác nhất có thể. Mồ hôi rớt ra đầm đìa như nước cay nhòe khóe mắt nhưng vẫn cố mở căng ra để nhìn đường. Từ lúc bước vào xe đến giờ, Minh Đăng đã xuýt mất mạng không biết bao nhiêu lần khi bàn đạp thắng trong xe mất đi khả năng của của nó. Để rồi bây giờ Đăng mới có thể chắc chắn một điều. Anh đang rơi vào bẫy của một kẻ nào đó.

Chiếc xe mất thăng vắn cứ lao thẳng về phía trước, cho đến khi cảnh tượng trên vỉa hè gần đó đập vào mắt Đăng khiến đôi lông mày nhăn nhúm lại.

Không chút do dự hay chần chừ, chiếc xe BMW đột ngột rẽ ngang qua phải 90 độ, đâm thẳng vào con lươn ngăn cách giữa hai làn đường.

Vì sao ư? Vì Thiên Thy đang bị bọn trai hút chích khổng chế. Vì Đăng biết có kẻ muốn hại anh nên bằng mọi cách phải khiến chiếc xe điên này dừng lại. Nếu không, sớm muộn gì cũng có tai nạn xảy ra. Và muốn chiếc xe dừng lại chỉ còn cách là đâm vào bất cứ thứ gì có thể cản trở nó. Một tai nạn nằm trong tầm kiểm soát dù sao cũng tốt hơn là ngoài tầm điều khiển.

Chiếc xe đâm mạnh vào con lươn khiến nó cong keo, méo mó một đoạn dài. Vì cọ sát với mặt đường nên động cơ dưới gầm xe bốc khói. Khiến cho tất cả đôi mắt chứng kiến đều loạn lên vì khiếp sợ. Cũng may trong lúc đó không có chiếc xe nào chạy ngang qua, nếu không sẽ xảy ra một tai nạn kinh hoàng đến ám ảnh...

- MINH ĐĂNG!!!!

Tiếng hét lớn cào xé không gian, Thiên Thy thất thần nhìn chiếc xe đang càng lúc càng bốc khói trắng xóa. Cú va chạm mạnh đến nỗi mũi xe bị méo xeo đến móp mép. Đến cả chiếc xe là kim loại cứng chắc còn không chịu được, huống hồ là con người bằng xương bằng thịt đang ngồi trong xe.

Nhưng chỉ vài phút sau đó, những người chứng kiến đều phải khiếp sợ vì có một bàn tay rướm máu đang đẩy cánh cửa xe bước ra. Chính là bàn tay của kẻ điều khiển chiếc xe điên suốt một tiếng qua.

C.46.2

48. Chương 47

Bàn tay rướm máu yếu ớt, chặt vật mở cửa xe. Chiếc giày đen loáng loạng choạng chạm vào mặt đường trơn xám. Trên vầng trán cao rộng là vệt máu chảy dài xuống gò má xanh xao. Vì trong lúc chiếc xe va chạm với con lươn, đầu Minh Đăng đã bị đập mạnh vào vô lăng cứng chắc. Anh rời khỏi chiếc BMW đang bốc khói với bộ dạng trầy trụa, khó khăn và không thể thâm hơn.

- Mày ... mày... - Tên cầm đầu lúng túng nhìn Minh Đăng với đôi mắt có chút sợ sệt – Mày giỏi lắm. Tao không ngờ mày có thể bước ra khỏi chiếc xe đó.

Mũi giày đen vẫn loạng choạng tiến tới, chao đảo như một gã say không thể giữ thăng bằng. Trông Minh Đăng bây giờ thật tàn tạ. Có lẽ việc điều khiển chiếc xe điên và cuộc va chạm kinh hoàng khi này đã khiến đầu óc Đăng trở nên tê dại, lấy đi rất nhiều sức lực của anh.

- Nói đi. Ai là người đứng sau vụ này? – Đăng mệt mỏi, rít qua từng kẽ răng.

- Tại sao tao phải trả lời một thằng đi còn không vững như mày? – Gã khoái trá, cười khẩy,

Tình hình của Minh Đăng bây giờ đúng là thua cả đứa trẻ mới biết đi. Chỉ cần một cú đá nhẹ cũng đủ nằm bẹp dí ôm đất. Huống hồ hắn còn bao nhiêu tên đàn em đang đói khát động chân động tay.

- NÓI MAU! AI THUÊ CHÚNG MÀY LÀM CHUYỆN NÀY?

Chẳng mấy chốc Minh Đăng đã đến gần và túm cổ áo hắn. Tuy đôi chân còn chút xiêu vẹo nhưng đôi mắt café đang bắn lửa vào gã nghiện ngập. Vệt máu tuôn từ trên trán vẫn cứ chảy dài theo cánh mũi thanh tú. Chắc hẳn Đăng đang rất đau.

- Thay vì bận tâm đến ai là kẻ muốn tui tao, tao nghĩ mày nên xem lại cách ăn ở đi. Sống làm sao mà để người khác muốn hại mày như thế? – Tên đầu đàn cười nham nhở với giọng điệu chế giễu.

Bỗng chốc, cuộc điện thoại của Tiến Hào lúc này sượt qua đầu Minh Đăng nhanh như một cơn gió. Chẳng lẽ...?

- Chuyện tao ăn ở thế nào cũng có liên quan đến con bé này sao? - Đôi mắt café khê lướt qua cô gái đang bị kìm kẹp với vẻ lạnh lùng.

- Có chứ. Nó là con người yêu bé bỏng của mày kia mà.

- Không phải. Nếu mày thích, thì cứ việc “chơi”. Đừng lấy nó ra làm vật cản để uy hiếp tao. Muốn gì thì cứ nói thẳng ra đi.

Những lời lẽ và đôi mắt lạnh lùng kia khiến lòng Thy như đứt từng đoạn ruột. Trong cơn hoảng sợ, lo lắng cho Đăng dâng lên đến cùng cực, Thy đã quên mất chỉ hai tiếng trước, con người này đã vồn vã, trêu đùa cô ra sao.

Gã nghiện cũng thoáng ngạc nhiên nhưng rất nhanh sau đó hắn đã đẩy mạnh Minh Đăng ra phía sau, nở nụ cười tởm lợm.

- Được thôi! Cái tao muốn nói với mày là giết hại mày ngay trong đêm nay là công việc và là ước mơ của tao. Tao đã chờ ngày này lâu lắm rồi.

Tên cầm đầu vừa dứt lời nói là đám đàn em đã bắt đầu bao vây lấy Đăng. Cũng vì thế mà Thiên Thy đã không còn bị kìm kẹp chặt chẽ như lúc trước.

- Nhưng dường như công việc này dễ hơn là tao tưởng- Gã nghiện cười khoái chí, rồi hét lên – Tụi bay còn chần chờ gì nữa. Xử đẹp nó cho tao!

Đúng là vụ việc lần này quá dễ dàng. Minh Đăng giờ đây chẳng khác nào một con nai bị thương lạc vào lãnh địa của bầy cọp. Vậy nên những con cọp con chưa vội ăn thịt ngay mà còn vồn đùa, hành hạ và đục khoét vết thương của miếng mồi kia. Bởi lũ trai nghiện ngập đang lấy Đăng ra làm thú vui điều khiển. Tên thì đá anh từ phía sau khiến Đăng loạng choạng ngã nhào ra phía trước. Tên thì lại xô đẩy Đăng té ngã ra phía sau. Chưa kịp lấy lại thăng bằng, anh đã bị một tên khác “tặng” cho những cú đấm trời giáng làm cho lão đảo, đầu óc quay cuồng. Xen lẫn âm thanh của những cú đánh vồn đùa là những tràng cười mỉa mai thích thú.

Tuy là không còn chút sức lực nào, nhưng Minh Đăng vẫn cố gắng chống cự. Nhưng những cố gắng của anh giờ đây tựa như nước xuôi đổ biển. Chẳng thấm vào đâu.

- Tụi mày làm cái trò gì thế hả? Đánh như thế thì đời nào nó mới chết. Dứt điểm đi!

Sau tiếng hét tức tối của tên cầm đầu, tụi đàn em mới dừng những hành động trêu đùa. Bọn chúng đá Minh Đăng ngã lăn xuống đất, rồi thi nhau dùng chân thưng vào bất cứ đâu trên thân thể anh. Khiến người Đăng giật lên theo từng cú đá tàn bạo. Máu từ khoé miệng cũng bắt đầu tuôn ra, chảy dài trên mặt đường xám. Trông rất xót xa.

- TRÁNH RA! TRÁNH HẾT RA!

Đang hứng thú với trò chơi đá người điên loạn, lũ trai tức giận khi bị phá đám bởi đứa con gái ngang ngược. Có lẽ cảnh tượng trước mắt đã khiến Thy không thể nào ngoan ngoãn đứng yên được nữa. Cô đã thoát khỏi tên kìm kẹp nhân lúc hắn lơ là, cười hùa với đồng bọn phía trước.

Thy cố gắng đẩy từng gã trai ra để đến bên Đăng. Mặc dù anh có trêu đùa, dày vò cô cỡ nào đi chăng nữa, cô cũng không thể bỏ mặc anh được. Huống gì Thy vẫn còn rất yêu Đăng. Tình yêu ấy cho dù muốn xoá bao nhiêu cũng chỉ hành hạ cô bấy nhiêu mà thôi.

Cô bối rối, hoảng loạn quỵ xuống bên người con trai đang nằm trên mặt đường xám loang lổ màu máu đỏ.

- Đồ ngốc! Thoát được rồi tại sao không chạy đi?

Đăng nhìn Thy, thều thào qua đôi môi đỏ chót máu... Nhưng không để cô kịp suy nghĩ điều gì. Gã cầm đầu đã hét lên đầy quả quyết:

- CHẦN CHỜ GÌ NỮA, XỬ LUÔN CON BÉ ĐÓ CHO TAO.

Lúc này Thiên Thy đã sẵn sàng đối phó với tất cả đám người kia, chỉ trực chờ bọn chúng tấn công trước, cô sẽ liều mạng mà chấp hết tất cả. Thế nhưng bàn tay Thy đã bị Minh Đăng nắm chặt từ khi nào, không cho cô đứng lên và làm bất cứ điều gì.

Nhân cơ hội đó, những gã trai hung bạo đã tấn công Thy bằng một đòn cực mạnh khiến cô ngã xuống người Minh Đăng. Chưa kịp định thần để tìm ra lối đánh, Thiên Thy đã bị Đăng đẩy mạnh xuống đường rồi nằm đè lên người cô. Trong khi đó, đám đàn em lại tiếp tục dùng chân để thưng vào người Minh Đăng, những cú đá dồn dập liên tiếp khiến thân thể anh run lên bần bần trên người Thy. Vậy mà lúc này, cô không thể làm được bất cứ điều gì ngoài việc nằm yên nhìn Đăng chịu đòn thay cô.

Thân thể Đăng bây giờ như một tấm lá chắn chặt chẽ, che chở cho Thy tránh khỏi tất cả những cú đá tàn bạo. Đồng thời như một mệnh lệnh, không cho phép cô liều mạng với bọn chúng dù chỉ là một giây.

- DỪNG LẠI! DỪNG LẠI ĐI!

Thiên Thy hoảng loạn thực sự khi nhìn thấy máu từ trong miệng Minh Đăng tuôn ngày càng nhiều. Tanh tưởi chảy xuống tai Thy. Cứ như thế này Minh Đăng sẽ chết mất thôi. Thy cố gắng đẩy người anh ra nhưng Đăng không cho cô cơ hội làm chuyện đó, bởi anh vẫn đang ôm ghì lấy cô vào lòng và một mình chịu đựng những nỗi đau tê tái. Khuôn mặt thanh tú giờ đây đỏ ngầu trông thật đáng thương.

- Làm ơn thả tôi ra đi! Cứ như thế này anh sẽ chết mất. – Thy gần như là van xin, nức nhen trong đáy họng.

- Nằm im.

Đăng nói một cách khó nhọc. Từng giọt máu chảy qua kẽ răng, thấm vào tai Thy. Đau đớn.

“Hoàng Minh Đăng!

Con người này thực sự quá mâu thuẫn.

Vài phút trước anh còn nói những lời gây tổn thương đến tôi.

Mà bây giờ lại liều sống chết lấy thân mình ra làm lá chắn cho tôi.

Anh cứ như thế này, làm sao tôi có thể quên anh được đây??”

Và rồi có những giọt nước mắt khê khàng rơi, hoà tan vào máu ... Nước mắt của cô hoà vào máu của anh. Tạo thành một thứ nước tanh tưởi và đắng đót đến tột cùng. Tình yêu của họ rốt cục là gì, tại sao lại đau đớn đến xé lòng như thế?

...

Thời gian như liều thuốc mê, kéo cả hai con người vào giấc ngủ hoang hoải. Trong cơn mơ màng, Thiên Thy đã nghe thấy giọng nói loáng thoáng cất lên, nửa rõ ràng, nửa mờ ảo...

- Đại ca, hình như cả hai đứa nó đều ngất hết rồi.

- Thôi nhiều đó đủ rồi, chưa chết nhưng cũng đủ điều đứng. Giết chết nó, không khéo lại vô tù.

- Vậy bây giờ rút đi hả đại ca?

- Chưa ! Đâu có đơn giản như vậy được. Phải để lại dấu ấn đã chứ. – Gã giở giọng cười kinh tởm – Kim tiêm đâu, đưa đây cho tao.

Hắn lấy chân, giẫm lên bàn tay đầy máu của Minh Đăng rồi ngồi bên cạnh anh. Và sau đó hắn làm gì? chỉ có trời biết đất biết và đồng bọn của hắn biết.

Tuy rằng không phải chịu bất cứ cú đánh nào, nhưng lúc đó Thiên Thy đã hoàn toàn mất đi khả năng nhận thức của mình vì quá mệt.

o0o

Thy lờ mờ mở mắt ra, điều đầu tiên cô cảm nhận được là mùi thuốc sát trùng xộc thẳng vào mũi. Cổ họng Thy đắng nghét. Toàn thân đau nhức ê ẩm, khó chịu vô cùng. Phải mất vài phút sau đó cô mới nhận thức

được mình đang nằm trên một chiếc giường bệnh trắng xoá trong bệnh viện. Bất ngờ hơn, ngồi bên cạnh Thiên Thy bây giờ chính là... Bảo Duy.

- Chị tỉnh rồi à?

- Minh Đăng! Minh Đăng đâu rồi? – Thy lo lắng đến hoảng hốt...

- Ở phòng bên cạnh.

Câu nói trầm ngâm của Duy vừa cất lên là Thiên Thy đã vội vàng choàng dậy, dứt phắt kim tiêm truyền nước biển. Cô nhảy xuống giường, lập tức rời khỏi phòng ngay sau đó. Thy vội vàng đến mức quên cả sự hiện diện của Bảo Duy – người đưa cô và Đăng vào bệnh viện.

Trong phòng bệnh kế bên, Minh Đăng đang được một vài bác sĩ, y tá chăm sóc và thăm nom.

Anh nằm bất động trên chiếc giường trắng và nhắm nghiền đôi mắt thâm quầng. Khuôn mặt nhợt nhạt như chẳng còn một giọt máu, đôi môi trắng toát nứt nẻ vì mất máu quá nhiều. Vầng trán rộng được quấn nhiều lớp vải băng dày cộm. Cả con người Đăng bây giờ dường như không còn dấu hiệu nào cho sự sống, ngoài hơi thở yếu ớt đang cố thoát ra từ chiếc mũi cao gầy gộc. Trên cánh tay là chiếc kim được đâm sâu để truyền nước biển.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt mà lòng Thiên Thy quặn lên vì xót, vì thương.

- Cô là người nhà của bệnh nhân?

Vị bác sĩ trung niên vừa ghi chép điều gì đó vào giấy vừa cất tiếng hỏi Thy khiến tâm trí ngây dại của Thy trở về thực tại...

- Tôi... tôi không phải người nhà của anh ấy! – Thy thoáng ngập ngừng – Nhưng có vấn đề gì nghiêm trọng không bác sĩ?

- Nếu không phải người nhà của bệnh nhân, chúng tôi sẽ rất khó nói... - Vị bác sĩ ái ngại nhìn Thy.

- Tôi... tôi... tôi không phải người nhà, nhưng tôi là bạn gái anh ấy. Minh Đăng bị làm sao? Bác sĩ hãy nói đi. Sự lo lắng đã chiếm choáng hết con người Thy. Cô bất chấp ngộ nhận thân phận của mình để biết tình trạng của Minh Đăng hiện giờ.

- Hai lá phổi của cậu ấy bị thương nặng vì bị đánh mạnh ở lưng. Phần não cũng bị thương nhưng rất may là khá nhẹ. Ngoài ra... – Nói đến đây, bác sĩ bỗng trở nên ngập ngừng – Bàn tay cậu ta bị chấn thương và bị kim đâm... Cậu ấy là nghệ sĩ piano phải không?

- Phải. – Thy thần thờ.

- Có lẽ từ giờ trở đi, tôi nghĩ cậu ấy không thể chơi đàn được nữa...

Những lời nói bình thản của vị bác sĩ như là sét đánh ngang tai Thy. Trái tim cô cũng vì thế mà nhói lên từng hồi đau đớn. Thiên Thy thực sự không thể tiếp thu được những lời nói của bác sĩ. Đôi mắt buồn đại bắt đầu xuất hiện những mảng sương mờ phủ kín...

- Nhưng trong cái rủi cũng có cái may. Chúng tôi đã xét nghiệm máu cho Minh Đăng, máu cậu ấy vừa bị nhiễm virus HIV nhưng rất may là đến bệnh viện kịp thời nên có thể ngăn lại sự lây lan của con virus đi khắp người. Nói chung là bạn trai của cô chỉ cần được điều trị và chăm sóc chu đáo vào thời gian này thì sẽ ổn cả thôi.

Sau lời nói trấn an tinh thần cô gái nhỏ, vị bác sĩ bỏ đi để lại không gian đặc quánh ở phía sau.

Thiên Thy cứ đứng đó, mê mải nhìn chàng trai đang nằm bất động trên giường. Cô không giám đến gần mà cũng chẳng muốn rời đi. Càng lúc Thy càng thấy bản thân mình không thể hiểu nổi con người trước mắt. Thực sự là quá mâu thuẫn. Nhất là trong tình cảm của anh dành cho cô.

“Minh Đăng! Rốt cục anh xem em là gì? Tình cảm của anh dành cho em là gì? Em thực sự không thể phân định được. Lúc ban đầu, anh chân thành yêu thương, đưa em ra khỏi bóng tối, rồi sau đó đẩy em xuống hoả ngục đau đớn, vờn đùa với em như một thứ trò chơi rẻ tiền. Bây giờ anh lại bất chấp tất cả để em được

an toàn. Có người nào mâu thuẫn như anh không? Có kẻ ngốc nào hy sinh mạng sống của mình để bảo vệ món đồ chơi rẻ tiền như anh không? Rốt cục, em là cái gì đối với anh hả Minh Đăng? Là đồ chơi? hay là người mà anh bất chấp tính mạng để bảo vệ. Anh tính dày vò em như thế này đến bao giờ? Em mệt mỏi lắm rồi, anh có biết không?”

Từng giọt pha lê trong suốt khê lặn dài trên đôi má gầy gò. Cô gái vẫn đứng yên lặng mặc cho những tia nắng buồn chiếu ánh vàng nhẹ lên khuôn mặt xanh xao.

Dường như nắng muốn ôm lấy cô gái để xoa dịu nỗi đau nhưng chẳng thể. Bởi từ trước đến nay, nỗi đau của cô ấy chỉ có những cơn mưa lạnh buốt mới đủ sức làm cho tê dại, mất đi cảm giác và nguôi ngoai đi phần nào bởi cái lạnh đến xé da. Vì đôi khi, chỉ có những thứ lạnh lẽo hơn, cô độc hơn mới có thể xoa dịu những nỗi đau đang nhen nhóm trong lòng người.

Thế nhưng giờ đây, cho dù Thy có đi dưới hàng chục cơn mưa đi chẳng nữa, cũng không thể nào làm nguôi ngoai đi nỗi đau trong lòng cô. Bởi câu nói vô tình của vị bác sĩ lúc này tựa như ngọn lửa tàn bạo đốt cháy trái tim Thy, ám ảnh cô đến suốt cuộc đời:

“Có lẽ từ giờ trở đi, tôi nghĩ cậu ấy không thể chơi đàn được nữa”

Ngoài cửa phòng bệnh, cũng có một chàng trai mới lớn, lòng đau đớn chẳng kém gì cô gái kia. Liệu cậu có đang đi đúng đường? Liệu cậu sẽ không hối hận với những việc mình đã quyết hay không?

49. Chương 48

Từng giọt mưa rơi lấm tấm, dần dà chiếm choáng lấy ô cửa kính trong phòng bệnh nồng nặc thuốc sát trùng. Thời tiết miền nhiệt đới thật kì lạ, đồng đánh hết như những cô gái điệu đà, chỉ mới sớm nay nắng còn ửng hồng, Vậy mà bây giờ mưa đã phủ kín lối. Phải chăng đây chính là những cơn mưa cuối mùa, kết thúc ột mùa ẩm ướt buồn tênh?

Mang tâm trạng hiu quạnh như chính cơn mưa ngoài kia, cả ngày nay Thiên Thy không rời chân khỏi phòng bệnh dù chỉ nửa bước. Cô luôn cố gắng tạo cho bản thân cảm giác tất bật, để quên đi nỗi dày vò đến xé tâm can bằng việc chăm sóc Minh Đăng thật chu đáo. Thiên Thy như muốn thay thế cả y tá bệnh viện khi mà cô giành tất cả những việc liên quan đến Minh Đăng. Từ việc cho anh uống thuốc cho đến việc rửa vết thương, hoặc đôi khi còn ngồi gọt những loại trái cây ngon ngọt để khi tỉnh giấc, Minh Đăng còn có thứ bỏ miệng cho khỏi đắng họng.

Vậy mà chàng trai lạnh lùng vẫn chẳng thềm mở mắt nhìn cô lấy một lần. Để rồi những lúc không còn việc để làm nữa, cô gái lại buồn tênh ngồi trên chiếc ghế cô độc, ngắm nhìn người yêu với đôi mắt có chút hoang hoải, lo âu.

- Minh Đăng! Dậy đi, ngủ nhiều quá không tốt đâu.

Đôi mắt buồn quan sát tỉ mỉ từng đường nét góc cạnh trên khuôn mặt thanh tú, để rồi trái tim bỗng quặn thắt lên khi đánh rơi ánh nhìn buồn dại nơi bàn tay đang được quấn lớp băng dày.

Thiên Thy khê nhíu mày xót xa, cố gắng nhớ lại những chi tiết diễn ra vào tối qua. Nó xảy ra quá nhanh. Cô chỉ biết rằng vụ ấy là có người sắp đặt, và trong lúc mơ màng, Thy đã nghe loáng thoáng những lời nói nào đó mà cô không tài nào nhớ nổi. Ngoài việc biết được chắc chắn có người đứng sau vụ này ra, Thiên Thy hoàn toàn mờ tịt.

Nhưng rốt cục người đứng sau vụ này là ai? Còn Minh Đăng, chẳng phải anh là CEO của một tập đoàn lớn và là người thừa kế tài sản kếch sù đó hay sao? Vậy mà trong lúc bệnh hoạn nguy hiểm thế này, tại sao lại không có một ai đến thăm cơ chứ?

...

- Bảo Duy! Em ổn không?

Bên ngoài cánh cửa phòng bệnh, Tiến Hào lo lắng khẽ đặt tay lên vai cậu em. Những giờ qua, nếu Thiên Thy thần thờ ngồi bên Minh Đăng bao lâu thì Bảo Duy cũng thần thờ đứng ngoài cửa nhìn hai người họ bấy lâu.

- Anh hai! Em... - Duy ngập ngừng nhìn anh trai với đôi mắt buồn không khác gì cô gái đang ngồi trong kia.
- Được rồi! Chúng ta nói chuyện một lát nhé.

Bảo Duy khẽ gạt đầu trước sự quan tâm ân cần của Tiến Hào. Hai chiếc bóng rời khỏi cánh cửa phòng bệnh, đổ dài trên dãy hành lang vắng vẻ. Họ dừng lại tại lan can của tầng hai bệnh viện. Đứng ở đây có thể thấy rất rõ những giọt mưa đang hắt mạnh vào tấm kiếng trước mặt. Một khung cảnh buồn bã như chính lòng người bấy giờ.

- Hình như em không vui với hành động của mình, phải không Duy?
- Em... em không biết. Em thực sự cảm thấy không hề vui vẻ hay thoải mái chút nào.
- Tại sao?
- Em biết là chuyện này không liên quan đến gia đình mình, nhưng....Hắn... Hình như hắn rất yêu Thy, yêu nhiều hơn em tưởng.

Nói đến đây, cổ họng Duy bỗng trở nên nghẹn đắng. Hình ảnh Minh Đăng bất chấp tính mạng, lấy thân mình để bảo vệ Thy đã vô tình khiến cậu ám ảnh. Lì lợm đeo bám đầu óc Duy kể từ lúc chứng kiến cho đến bây giờ. Lần đầu tiên Duy thấy có một người chịu hy sinh lớn lao vì Thy như thế. Để rồi Duy đã luôn tự hỏi bản thân, nếu lúc đó là cậu, cậu có dám liều mạng hoặc bất chấp tất cả để bảo vệ Thy giống như hắn không? Lẽ nào lời của hắn nói với cậu lần trước là sự thật, rằng “người duy nhất có thể bảo vệ Thy” chỉ có hắn mà thôi?

- Đúng vậy, từ nhỏ đến lớn, anh chưa từng thấy Thiên Thy vì ai mà đau khổ đến thế. Chắc hẳn người đó cũng rất yêu Thy nên mới có sức ảnh hưởng lớn lao đến cô ấy như vậy. – Tiến Hào bỗng chốc cũng trở nên trầm ngâm không khác gì em trai.
- Em có cảm thấy chúng ta đang đi sai đường không, Duy?
- Anh nói vậy nghĩa là sao?
- Sự việc lần này là do anh chiều ý em nên mới làm, còn bản thân anh không hề có ác cảm với cậu ấy. Anh nghĩ chúng ta đang trả thù lắm người rồi. Xét cho cùng, Minh Đăng cũng chỉ là đứa con tội nghiệp của lão cáo già kia thôi.

Đôi mắt Tiến Hào bây giờ xa xăm tựa như cánh chim cuối trời. Bỗng chốc, hình ảnh của ông tổng giám đốc hiện về trong đầu anh thật rõ ràng. Là một lão cáo già chất chứa đầy mưu mô, xảo quyệt trong công việc làm ăn và là người cha độc tài, sẵn sàng “xử” đứa con trai duy nhất nếu nó làm trái ý ông. Tất cả những điều đó, Tiến Hào đã vô tình biết được khi làm trong công ty Hoàng Minh.

- Hơn nữa, như em nói, Hoàng Minh đã lừa công ty của ba chúng ta đến tán gia bại sản, và người trực tiếp thực hiện vụ lừa gạt đó cũng chính là ông ta. Chính ông ta đã đẩy ba đến đường cùng chứ không phải là Minh Đăng.
- Nhưng vì hắn mà ba mất. Vì hắn mà ba đã bỏ em...

Giọng nói Duy buồn tênh, nghẹn ngào như sắp khóc, nhưng đôi mắt không còn những tia lửa hận thù như thường ngày mà chất chứa những ánh nhìn đau thương. Cậu nhớ ba! Nỗi nhớ ấy chưa bao giờ nguôi ngoai cả.

- Anh nghĩ chuyện này cũng đã khiến cho Minh Đăng dần vật nhiều rồi, vậy nên cậu ấy mới bỏ công sức ra để tìm kiếm em suốt mười mấy năm qua.

Những giọt mưa vẫn cứ bay phăng phất, buồn bã in dấu trên tấm kính càng làm cho đôi mắt của hai chàng trai trở nên xa xăm, tap nham cảm xúc...

- Bảo Duy! Thiên Thy nằm ở phòng nào vậy?

Bỗng chốc, tiếng gọi thánh thót đã cắt đứt những suy nghĩ phức tạp của cả hai. Khẽ giật mình vì tiếng gọi, đôi mắt Bảo Duy bắt đầu xuất hiện những tia nhìn dịu dàng khi nhìn thấy cô gái từ đằng xa vội vàng chạy đến, trên đầu còn vương những giọt mưa ẩm ướt. Đó chính là Trúc Anh.- người yêu cậu hiện tại.

Trong phòng bệnh, Thiên Thy cũng đứng tựa người nơi cửa sổ ngắm những giọt mưa rơi. Ngày xưa Thy rất thích đi dưới mưa để thả trôi nỗi buồn, nhưng có lẽ bây giờ những giọt mưa ngoài kia không đủ sức để kéo nỗi buồn của cô đi nữa. Những cơn mưa cuối mùa lúc nào cũng nhẹ nhàng, khiến lòng người u ám theo. Chẳng biết là người buồn theo cảnh hay cảnh buồn theo người.

Đôi mắt buồn lang mang nhìn những giọt mưa giăng kín lối, Thiên Thy lo lắng không biết phải nói gì và đối mặt với Minh Đăng làm sao khi anh tỉnh giấc. Cô có nên cho Đăng biết đến việc động trời kia không, rằng anh không còn khả năng chơi đàn nữa. Liệu Minh Đăng có đựng được cú shock này?

Khẽ nén cái thở dài vào trong, Thiên Thy thôi không nhìn những giọt mưa ngoài kia, cô quay người định đi lấy thuốc cho Minh Đăng. Nhưng đôi chân mới chỉ quay lại được nửa bước đã bị khựng lại vì đôi mắt café đang chiếu ánh nhìn về phía mình.

Minh Đăng đã tỉnh dậy tự lúc nào và dường như đã lặng lẽ ngắm Thiên Thy từ rất lâu.

Hai ánh nhìn chìm đắm vào nhau. Đôi mắt buồn dường như bị hòa tan trong đáy mắt café mệt mỏi. Và có lẽ không ai muốn lên tiếng để phá tan khoảng lặng ấy.

Một khi đã cùng nhau trải qua nhiều khó khăn, người ta chỉ muốn lặng lẽ ngắm nhìn đối phương bởi lời nói giờ đây đã trở nên thừa thãi. Vì không có từ ngữ nào đủ chức năng để có thể nói lên cảm xúc của họ vào lúc này.

Có lẽ hai người họ cứ nhìn nhau mãi như thế nếu Thiên Thy không ngượng ngừng mở lời trước.

- Anh...anh tỉnh rồi!

- Tại sao cô ở đây?

Trong sự bối rối đến ngượng người, Thiên Thy đã có chút vụng về khi nghe câu hỏi lạnh lùng kia. Nhưng cũng phải thôi. Nghĩ lại, cô và anh bây giờ còn là gì của nhau nữa đâu. Và có lẽ Thy cũng quen với những lời lẽ khiến cô đau lòng từ người con trai ấy rồi.

- Tôi ... tôi...

Những ngón tay bối rối tự động vịn vào nhau, khiến cho cô gái thêm ngượng ngừng xen chút buồn bã. Đôi mi khép hờ để che dấu những vụng về vào bên trong.

- MINH ĐĂNG! CON KHÔNG SAO CHỨ?

Chưa hết sự ngập ngừng bối rối, Thiên Thy được phen bất ngờ giật mình bởi giọng nói hốt hoảng của một người lạ đang vội vàng bước tới. Là một người phụ nữ trung niên ăn vận quyền quý với khuôn mặt hoảng hốt và lo lắng.

- Mẹ vừa nhận được tin là chạy ngay đến đây, tại sao lại ra nông nỗi này hả con? Có phải bọn lần trước lại đến quấy phá con không?

Bà ấy chẳng mấy chốc đã đến bên Minh Đăng, lo lắng chạm vào khuôn mặt xanh xao của anh. Chỉ cần nhìn từ phía xa cũng có thể thấy đôi mắt bà ánh lên từng tia xót xa.

- Con không sao đâu mẹ, chỉ là tai nạn thôi ngoài ý muốn thôi – Đăng khản tiếng, mệt mỏi trả lời.

Hóa ra người phụ nữ này là mẹ của Đăng.

- Tai nạn gì mà tai nạn, mẹ nghe nói bọn nghiện ngập lần trước lại tìm đến con. Tại sao chúng cứ nhắm vào con cơ chứ? – Người phụ nữ càng nói càng xót xa, dường như nơi khoé mắt đã long lanh những mảng sương mờ ảo.

- Con không sao đâu, mẹ đừng lo lắng quá.

- Không sao cái gì chứ, nhìn người con xem... - Người mẹ vẫn cứ xót xa nhìn đứa con trai đáng thương

- Ô còn đây là...?

Người phụ nữ vô tình nhìn về phía Thiên Thy, dường như bây giờ bà ấy mới nhận thức được trong căn phòng này không chỉ có hai người. Thấy vậy, Thiên Thy liền bối rối cúi người chào.

- Là con bé mà những lần trước tôi đã kể với bà. Chắc lần này cũng do nó mà ra.

Bỗng chốc, một giọng nói khàn khàn vang lên trước cửa bệnh phòng bệnh. Người đàn ông có khuôn mặt chữ điền khó tính chậm rãi bước vào. Thiên Thy có thể dễ dàng nhận ra đây chính là người cô đã thấy và đựng độ trong cuộc họp báo lần trước.

- Thì ra là cô à?

Sau khi nghe những lời nói của chồng, người phụ nữ thay đổi sắc mặt một trăm tám mươi độ, từ hiền hậu chuyển sang giận dữ, nhanh chóng đến bên Thy và...

“CHÁT!!!”

Cái tát bất ngờ khiến Thiên Thy ôm mặt, mắt đà lù về phía sau. Gò má ửng hồng. Đau điếng!

- Mẹ! Mẹ làm gì thế ? – Minh Đăng trợn mắt, hốt hoảng ngồi phất dậy, những vết thương vì thế mà trở nên đau rất vô cùng.

Mặc kệ cho sự hốt hoảng của Minh Đăng, người phụ nữ đã tuôn một tràng tức giận xen lẫn xót xa vào cô gái đứng trước mặt:

- Tôi không biết cô là ai, có cái gì hay ho mà khiến con tôi hết lần đến lần khác bị thương. Lần trước nó xém chút nữa là gãy chân vì cô còn chưa đủ hay sao? Mà lần này... - người phụ nữ bỗng trở nên ghen ngào
- Lần này còn hại nó ra thành ra như thế ...

Mẹ của Minh Đăng nhìn Thy với đôi mắt nửa giận dữ, như muốn xé nát cô, nửa xót xa khi nhìn về đứa con trai tội nghiệp đang băng bó toàn thân khổ sở trên giường bệnh.

Nhưng có lẽ hành động có chút căng thẳng của bà cũng là lẽ thường tình. Một người phụ nữ cho dù ngày thường có thánh thiện, hiền dịu đến đâu thì khi biết được có một mối nguy hiểm nào đó đang rình rập đứa con yêu của mình, họ sẽ sẵn sàng hoá thân vào mẹ phù thuỷ đáng sợ, dùng hết sức mạnh có được để bảo vệ con. Mẹ của Minh Đăng cũng thế. Tất cả chỉ là do nỗi lo và tình yêu dành cho con trai của mình mà thôi.

- Cháu... cháu xin lỗi...cháu.

Đây là lần đầu trong đời Thiên Thy bị rơi vào tình huống như thế này. Lần đầu tiên cô bị một người phụ nữ đánh mà không phải mẹ dì ghẻ của mình. Nhưng không hiểu sao cô không hề cảm thấy tức giận hay oán ức. Mà chỉ thấy đau nhói ở trong lòng...

- Chỉ một câu xin lỗi là được sao? Cô hại nó hết lần này đến lần khác mà chỉ một câu xin lỗi là được sao?

- Mẹ! Đủ rồi. Mọi chuyện không như mẹ nghĩ đâu. Cô ấy... cô ấy... không liên quan gì đến con. Tất cả chỉ là trùng hợp – Đăng cố gắng giải thích. Anh thấy ghen đắng nơi cuống họng khi phải phủ nhận người con gái ấy thêm một lần nữa...

- Bà cũng đừng lo lắng quá . Bác sĩ nói đã ngăn chặn kịp thời virus lây lan khắp người. Có điều bàn tay đã bị chấn thương nên không thể tiếp tục đánh đàn nữa... Như vậy cũng tốt, sau này nó sẽ chú tâm vào công việc hơn.

Trái ngược với sự lo lắng, xót xa của người vợ. Giọng điệu của ông Sang dường như rất là hả hê khi biết được tình hình hiện tại của đứa con trai. Và tất nhiên, những lời ông Sang nói như tiếng sét đánh ngang tai Đăng, khiến anh ngạc nhiên đến sững sờ không dám tin vào những lời mình mới vừa nghe...

- Ba nói cái gì? Không thể tiếp tục đánh đàn nữa? Nghĩa là sao?

Những ngày sau đó, Minh Đăng trở nên trầm mặc hẳn. Ít nói và không thêm bận tâm đến bất cứ thứ gì. Hệt như những ngày còn trẻ dại khi bị người cha độc tài hung hăng phá vỡ cây đàn yêu quý và sự mất mát của người chú thân thương.

Lúc đầu anh còn không tin đây là sự thật, chỉ đến khi trực tiếp nói chuyện và nghe bác sĩ phân tích, Minh Đăng mới chịu khuất phục một chút.

Nhưng đầu đó trong tâm trí của Minh Đăng vẫn ngang ngược không thể chấp nhận được. Đăng muốn tự mình kiểm chứng tất cả. Anh không muốn tin vào bất kì ai khác ngoài bản thân.

Vì vậy mà hôm nay, Thiên Thy đến thăm anh nhưng phòng bệnh trống trơn, không một bóng người. Cô hốt hoảng đi khắp nơi ở bệnh viện rộng lớn để tìm Minh Đăng nhưng chẳng thấy đâu. Để rồi đau đớn nhận ra bóng dáng thất thần của anh ở lối ra vào cổng viện vào buổi chiều tối xạm màu nặng buồn.

Đăng đã trốn viện để tìm đến cây đàn thân yêu, vì muốn tự bản thân mình kiểm chứng tất cả, và thứ anh nhận được là một sự thật đau đớn đến nát lòng. Chiếc đàn vẫn còn đó nhưng đôi bàn tay của anh chẳng còn tài hoa như trước. Những ngón tay thon dài đã mất đi khả năng lướt trên bàn phím trắng. Minh Đăng đã vĩnh viễn không thể nào chơi đàn được nữa. Và đó là sự thật tựa như con dao sắc nhọn đâm thẳng vào trái tim anh.

- Minh Đăng! Ăn chút cháo đi, cả ngày nay chắc anh chưa ăn gì phải không?

Cầm chén cháo trên tay, Thiên Thy đắng lòng nhìn chàng trai thẫn thờ ngồi trên giường bệnh. Sức khỏe của anh đang dần bình phục trở lại, bây giờ chỉ cần ở bệnh viện để tiêu diệt dứt điểm những con virus ít ỏi đang còn trong máu mà thôi.

- Em đang thương hại tôi phải không? Nhìn tôi bây giờ đáng thương lắm sao? – Minh Đăng nhìn Thy với đôi mắt u ám.

- Không... không phải – Thiên Thy lắc đầu nguầy nguậy – không phải như vậy đâu.

“XOẢNG”

Tô cháo nằm trên tay Thiên Thy đã bị hất rơi xuống đất một cách thô bạo. Và vỡ tan.

- VẬY THÌ EM ĐI ĐI, AI MUỐN EM CHĂM SÓC TÔI?

Không gian lại rơi vào sự im lặng đến ngột thở. Mấy ngày nay Minh Đăng là thế, rất dễ nổi nóng và hay tự ái. Anh cáu gắt với tất cả mọi người, kể cả người con gái anh yêu. Vậy nên mới biết cú shock lần này đối với Đăng lớn như thế nào. Chính vì thế, Minh Đăng càng nổi giận bao nhiêu, Thiên Thy càng cảm thấy dày vò cắn rứt, ân hận và yêu anh nhiều hơn bấy nhiêu.

- Minh Đăng! Nếu anh tức giận thì cứ quát mắng, thậm chí là đánh đập, dày vò em đến đâu cũng được... Hoặc nếu như anh không muốn nhìn thấy em nữa...em cũng sẽ không xuất hiện trước mặt anh. Nhưng đừng tự hành hạ bản thân mình như thế...Cả ngày nay anh đã không ăn gì rồi...

Thiên Thy nghẹn ngào, cổ nuốt những tiếng nấc vào trong đáy họng. Dù đau đớn là thế, nhưng nơi khoe mắt Thy tuyệt đối không hề có một giọt lệ.

Bao ngày qua, mặc kệ cho sự cấm cản của mẹ Đăng và tính tình thất thường hay nổi nóng của anh hiện tại, Thiên Thy ngày nào cũng đến bệnh viện chăm sóc Đăng. Không có ngày nào là Thy vắng bóng nơi bệnh viện. Có lẽ cô đã không còn đủ bản lĩnh để rời xa người con trai này nữa rồi. Nhưng trớ trêu thay! Bây giờ, lúc nào Đăng cũng muốn xua đuổi cô. Bất kể lúc nào và bất cứ nơi đâu.

- Em đi đi. Đừng chăm sóc tôi như đứa trẻ nữa. Tôi mệt mỏi lắm rồi.

Cổ tình vờ qua những lời nói quạu thất kia, Minh Đăng hờ hững nằm xuống giường đắp chăn kín người, quay lưng về phía Thy. Chỉ trực chờ cho tiếng thở buồn bã khuất dần sau tiếng đóng cửa, Minh Đăng mới để cho những hơi thở dài nào nề tuôn ra... cay đắng và mệt nhọc.

“Thiên Thy, anh xin lỗi. Anh thực sự không muốn em thấy bộ dạng của anh lúc này”

Phải rồi! Một con người có ước mơ, có hoài bão cho riêng mình ngay từ thuở còn thơ, chăm chút, nuôi nấng để từ một sở thích ngây dại trở thành một niềm đam mê lớn lao không thể thiếu trong cuộc sống. Vậy mà giờ đây, phải bắt lực nhìn số phận như một cây kéo độc ác cắt đứt tất cả, lấy đi tất cả. Thử hỏi còn ai có thể đứng vững khi lâm vào tình trạng ấy?

Cái kinh khủng nhất không phải là không thể chạm đến ước mơ, mà là đã chạm vào được nhưng lại bị lôi tuột ra và đẩy vào hố sâu thất vọng...

“CÁCH”

Cửa phòng bệnh lại được mở ra. Minh Đăng khẽ nhíu mày nhăn trán... Anh thực sự không muốn người con gái ấy thấy anh tàn tạ như thế này. Tại sao cô ấy không hiểu cho anh? Tại sao không giữ cho anh một chút tự trọng?

Đăng khẽ khép mi, nuốt những đắng cay vào trong cuống họng khô khan.

- Thiên Thy!... Làm ơn... đừng đến đây nữa...

- Mất đi khả năng đánh đàn khiến anh đau đớn đến vậy sao? Muốn rời xa cả Thy luôn ư?

Thế nhưng Minh Đăng đã lầm, bởi người đang bước vào không phải là cô gái của anh, mà là cậu trai có bờ vai rộng của một cầu thủ bóng rổ.

Minh Đăng mệt mỏi kéo tấm chăn trắng ra khỏi khuôn mặt, để lộ nụ cười méo mó đến nhạt nhẽo.

- Tiến Duy! Thấy tôi thế này chắc cậu vui lắm...phải không?

- Tiến Duy! Thấy tôi thế này chắc cậu vui lắm...phải không?

- Không! Không vui chút nào...

Bàn tay men nhẹ theo bức tường trắng lạnh, Bảo Duy chậm rãi đến bên ô cửa sổ, nơi những giọt nắng cuối cùng trong ngày sót lại sau cơn mưa. Ánh hoàng hôn phản chiếu khuôn mặt baby nhưng nó chẳng còn nét “cute” như ngày xưa nữa. Vì giờ đây, khuôn mặt ấy luôn phảng phất những nét buồn vội, vừa mặc định vừa xa xăm.

- Tôi không biết thứ ấy quan trọng với anh đến mức nào.

Nhưng vì điều đó mà quay sang dần vật Thy có vẻ hơi quá đáng.

Giọng điệu Duy có chút nhấn nhá như cổ tình đâm khoét sâu hơn vào vết thương vốn đã khó lành của Đăng. Vậy nên đáp lại cậu cũng chỉ là cái mỉm cười nhẹ nhưng đầy vị chua chát.

- Đó là lí do khiến cậu thấy không vui? Không hài lòng với những việc cậu đã làm?

Bảo Duy quay ngoắt người lại, neho mắt nhìn Đăng với vẻ mặt hoang mang, lẽ nào anh ta đã biết cậu là người đứng sau tất cả?

- Anh nói vậy là ý gì?

- Cậu hiểu theo ý gì thì chính là ý đó. Còn giờ thì ra ngoài đi, đừng làm phiền tôi nữa.

Trái ngược với sự bất ngờ của Bảo Duy, Minh Đăng lười biếng chuyển mình, nằm thẳng và nhắm hờ mắt, chẳng thèm để ý đến cậu nhóc đang đứng ngược chiều nắng. Nhưng chính sự mệt mỏi và thái độ hờ hợt của Đăng lúc này đã châm ngòi cho ngọn lửa tức giận, đã bị Bảo Duy kìm nén suốt những ngày qua. Cậu nổi giận nhìn kẻ hờ hợt trước mặt bằng đôi mắt bắn lửa, nói liến thoắng.

- Hoàng Minh Đăng!... Anh biết không? Từ trước đến giờ tôi lúc nào cũng muốn giết chết anh. Bất cứ lúc nào và bất cứ nơi đâu. Khi mà anh dường như cướp đi tất cả những thứ tốt đẹp mà tôi đang có. Từ gia đình êm ấm cho đến người con gái tôi yêu. Còn tôi thì chẳng làm được gì ngoài việc đứng yên, bất lực nhìn anh lấy đi tất cả. Vậy nên tôi rất thù anh, lúc nào cũng muốn đá văng anh ra khỏi cuộc đời này... Nhưng mà...

Nói đến đây, giọng Bảo Duy bỗng trở nên nghẹn ngào, tựa như có một cục đá nặng trĩu đè lên cuống họng, khiến cho thanh quản cậu thật khó để phát âm ra thành tiếng. Trong lúc Duy chật vật với những cảm xúc tạp nham của bản thân, cậu cũng cảm nhận được đâu đó trong đáy mắt café kia là những tia nhìn đau khổ chẳng kém gì Duy lúc này.

Khó khăn lắm, Duy mới có thể tiếp tục nói tiếp. Nhưng càng lúc càng trở nên nghẹn ngào hơn. Sự tức giận cũng chẳng còn nữa. Cậu nói, mà như độc thoại với chính bản thân mình.

- Nhưng mà... mấy ngày nay tôi đã suy nghĩ rất nhiều... Tôi thấy bản thân mình thật ngu ngốc. Xét cho cùng, mạng sống mà anh có được bây giờ cũng là nhờ sự hy sinh của ba tôi. Ba tôi đã bất chấp tất cả để cứu sống anh. Vậy mà tôi lại muốn giết anh... như thế chẳng khác nào biến cái chết đau đớn của ba trở nên vô nghĩa... Mặc dù tôi luôn tự hỏi tại sao ông ấy lại có thể quên thân mình mà cứu anh như thế. Anh có là gì của ông ấy đâu?

Trong một giây phút hiếm hoi nào đó, đôi mắt thường chứa những tia lửa thù hận bỗng xuất hiện một màng nước rất mỏng manh. Tựa như làn sương mai chỉ trực chờ tan biến sau cái nhắm mắt nhanh lẹ. Và nó đã biến mất thật vì sự ngăn cản của chủ nhân. Nhanh chóng thoát khỏi mở cảm xúc tạp nham của bản thân, Bảo Duy vừa đến gần chiếc giường vừa đánh giọng nói tiếp.

- Cho nên anh hãy nhìn lại bản thân những ngày qua đi, sống

không khác gì một thằng bị bệnh S giai đoạn cuối, khiến tôi rất ngứa mắt. Mà anh có dương tính với cái bệnh đó đâu? Anh chỉ là không chơi được cái thứ dụng cụ nhắm nhí kia thôi mà. Anh sống như thế có thấy hổ thẹn với sự hi sinh của ba tôi không? Có xứng đáng để khiến Thy buồn đến tê dại cảm xúc như thế kia không? Hả? Nếu như không nghĩ đến ba và Thy, tôi đã chẳng ngại mà ra tay giết quách anh ngay trong lúc này rồi.

Từng lời nói chất chứa đa cảm xúc của Bảo Duy như hàng chục mũi tên cùng nhả vào trái tim Đăng mà bắn, mà đâm, khiến nó tan nát ra thành trăm mảnh. Anh chỉ biết nằm yên lặng nhìn cậu nhóc đứng trước mặt mình. Một cậu nhóc có cái gì đó rất ngông nhưng cũng có gì đó rất già dặn, trưởng thành.

Đăng biết Bảo Duy ghét anh, nhưng không ngờ cậu lại hận anh sâu sắc đến thế. Và chính nỗi hận ấy đã khiến cậu có những suy nghĩ sâu sắc hơn, già dặn hơn so với bạn bè cùng trang lứa. Không có gì đáng thương hơn một đứa trẻ được dưỡng nuôi bởi sự thù hận... Thế nhưng anh nào có hơn gì Duy đâu. Bỗng chốc, khoẻ mỗi đăng giãn ra thành nụ cười nửa miệng méo mó, khó coi, tự giấu chính cuộc đời mình.

- Vì vậy từ giờ trở đi, đừng sống như thế này nữa. Tôi ngứa mắt lắm. Cướp đi của tôi tất cả, thì cũng phải sống sao cho xứng đáng với nó. Đừng để tôi tức lên vì nhìn thấy Thy khổ sở vì anh nữa.

Sau lời nói lạnh lùng, Bảo Duy quay lưng bước đi, không quên để lại cho Đăng cái liếc sắc lẹm. Thế nhưng bước chân cậu vừa chạm đến cửa đã phải dừng lại vì cậu nói từ phía sau...

- Tiến Duy! Đừng bao giờ nghĩ bản thân không có gì cả, vì cậu đâu biết được có những người vẫn luôn khao khát những thứ mà cậu từng có, đang có và sẽ có. Giống như tôi, kẻ được cậu cho là cướp đi tất cả là một ví dụ điển hình.

Trước câu nói khó hiểu, đầy ẩn ý của Minh Đăng, Bảo Duy khẽ nhún mày một cách đầy khó chịu. Cậu thực sự không hiểu Đăng muốn nói gì, và càng không muốn kéo dài cuộc đối thoại đáng ghét này với hắn. Tất cả những việc cậu làm hôm nay chỉ vì không muốn nhìn thấy bộ dạng buồn rầu của Thiên Thy nữa mà thôi.

Không một chút chần chừ hay bối rối, Bảo Duy lạnh lùng đóng sập cánh cửa, bỏ lại chàng trai nằm trên giường bệnh với đôi mắt lạnh lẽo và nụ cười méo xẹo.

Ngay từ nhỏ, Minh Đăng đã luôn thâm ghen tị với cậu em tên Tiến Duy đó vào những lúc cậu được chú Hải dẫn đến nhà chơi. Tiến Duy đã có một người cha tuyệt vời, lúc nào cũng công kênh cậu trên cổ với nụ cười tươi, hay đơn giản chỉ là nắm nhẹ tay cậu để những bước đi chậm chững thêm vững vàng. Những điều như thế, Minh Đăng chưa bao giờ được trải qua dù chỉ một lần. Bởi ngay cả khi anh đang nằm chết dí ở đây, bị nhấn chìm xuống tận đáy sâu tuyệt vọng. Người cha độc tài của anh cũng chẳng hề mấy may lo lắng, hay quan tâm đến anh dù chỉ là một giây ngắn ngủi trong cuộc đời dài rộng. Có lẽ, đối với ông, chỉ có Hoàng Minh mới là con mà thôi.

Minh Đăng chưa bao giờ cảm thấy cuộc đời vô vị như thế này. Kể ra những thứ đẹp đẽ được gọi là ước mơ và hoài bão cũng thật đáng sợ. Nó khiến con người ta cố gắng làm tất cả vì nó, sống vì nó. Để rồi khi vượt mất nó khỏi tầm tay, họ sẽ cảm thấy chênh vênh đến tột cùng, hết như phải bước đi trên một sợi dây thừng nhỏ xíu được treo giữa không trung, một chút thăng bằng cũng không có.

oOo

Tại tập đoàn Hoàng Minh, trong tiền sảnh sang trọng bóng loáng giờ đây lưa thưa chỉ còn vài người qua lại. Tiến Hào uể oải vừa đi vừa bóp chiếc cổ cứng đờ vì ngồi quá lâu trước màn hình máy tính. Lúc nào anh cũng là người sau cùng rời khỏi văn phòng, và sự chăm chỉ đó đã được những cấp trên để ý, khen ngợi tuyên dương. Chỉ ngoại trừ lão tổng giám đốc cáo già khó tính, khó ưa kia.

- Cậu cũng về trễ quá nhỉ?

Bỗng có giọng nói trầm khàn phát ra khiến bước chân Tiến Hào dừng lại. Trước mặt anh chính là con người mà đầu óc anh đã nghĩ đến chỉ vài giây trước.

- Vâng! Tổng giám đốc cũng về trễ quá. Không biết tình hình của giám đốc sao rồi ạ?

- Sẽ sớm quay trở lại công ty thôi.

Thái độ lạnh lùng, hờ hững của ông Sang khiến Tiến Hào khẽ cau mày, nếu anh là con trai ông ấy chắc có lẽ sẽ tủi thân mà chết mất.

- Vâng! Mong là thế. Mấy ngày nay không có giám đốc, công việc của bộ phận chúng tôi cứ loạn cả lên. Anh ấy rất có tài lãnh đạo. Ông thật đáng tự hào vì có một người con trai giỏi như thế.

- Cậu thấy thế à? Còn tôi chẳng thấy có gì đáng tự hào cả. Với tôi, nó còn rất kém cỏi, chưa làm được việc gì nên hồn đâu.

Đôi mắt khó tính của ông Sang khẽ nheo lại, khiến cho những vết chân chim nơi đuôi mắt xuất hiện thêm nhiều nếp nhăn nhỏ xíu. Trông thật đáng sợ! Trong phút chốc, Tiến Hào cảm thấy ông ấy đang thăm dò điều gì đó ở bản thân, khiến Hào bối rối. Nhưng ngay sau đó, đôi môi ông ta khẽ nhếch lên tạo nên một đường cong khó coi. Một nụ cười có cũng như không. Rồi nhanh chóng bước qua cánh cửa xoay với bộ dạng ngạo nghễ. Bỏ lại Tiến Hào với đôi mắt nhìn xa xăm.

Từ trước đến nay, ông Sang chưa bao giờ hài lòng với bất kì ai trong công ty. Nhưng lẽ nào ngay cả đứa con trai độc nhất vô nhị của mình cũng không ngoại lệ?

Chính vì thế mà các nhân viên trong công ty luôn hạn chế tiếp xúc và làm việc với ông Sang. Riêng chỉ có Tiến Hào luôn tìm cách tiếp cận lão. Từ ngày biết được lão chính là người trực tiếp đẩy gia đình anh đến đường cùng, Tiến Hào luôn quan sát nhất cử nhất động của lão, tìm những điểm yếu cũng như mọi hoạt động của ông tổng giám đốc khép kín này. Chính vì thế Hào đã biết được một số chuyện cần biết. Thời gian qua, Tiến Hào tựa như chiếc kính hiển vi luôn sẵn sàng tìm tung tích của những con virus nhỏ xíu mà mắt thường chẳng bao giờ thấy. Nhưng nói như thế không có nghĩa là những con virus nhỏ li ti không hề tồn tại. Cũng giống như con người dù có khép kín, che đậy tài giỏi đến đâu cũng sẽ có ngày bị lộ ra điểm yếu của chính mình.

Và Tiến Hào nghĩ mình đã biết được điểm yếu của ông ta. Liệu cái mà anh đang nắm giữ có thể lấy đi của ông ta tất cả? Trước sau gì, anh nhất định phải tống ông ta vào ngục tù cho những lỗi lầm ông ta gây ra, không chỉ riêng với ba anh mà anh còn rất nhiều người khác. Bởi từ đó đến giờ, ông ta đâu chỉ lợi dụng chức vụ để lừa lọc một mình ba của anh. Ngoài ba ra, vẫn còn rất nhiều người là nạn nhân của ông ấy.

Nhìn theo bóng dáng khuất dần của ông Sang, đôi mắt Tiến Hào bỗng trở nên tối sẫm lại. Nhất định anh sẽ tống ông ta vào tù vào một ngày không xa. Anh lấy danh dự ra đảm bảo đấy.

Đọc tiếp Chờ ngày mưa rơi – chương 48.2

CHAP 48 : NHỮNG CÚ SHOCK LIÊN HOÀN (PHẦN 2)

- Tiến Duy! Thấy tôi thế này chắc cậu vui lắm...phải không?

- Không! Không vui chút nào...

Bàn tay men nhẹ theo bức tường trắng lạnh, Bảo Duy chậm rãi đến bên ô cửa sổ, nơi những giọt nắng cuối cùng trong ngày sót lại sau cơn mưa. Ánh hoàng hôn phản chiếu khuôn mặt baby nhưng nó chẳng còn nét “cute” như ngày xưa nữa. Vì giờ đây, khuôn mặt ấy luôn phẳng phất những nét buồn vợi, vừa mặc định vừa xa xăm.

- Tôi không biết thứ ấy quan trọng với anh đến mức nào.

Nhưng vì điều đó mà quay sang nhìn vật Thy có vẻ hơi quá đáng.

Giọng điệu Duy có chút nhấn nhá như cổ tình đâm khoét sâu hơn vào vết thương vốn đã khó lành của Đăng. Vậy nên đáp lại cậu cũng chỉ là cái mỉm cười nhẹ nhưng đầy vị chua chát.

- Đó là lí do khiến cậu thấy không vui? Không hài lòng với những việc cậu đã làm?

Bảo Duy quay ngoắt người lại, nheo mắt nhìn Đăng với vẻ mặt hoang mang, lẽ nào anh ta đã biết cậu là người đứng sau tất cả?

- Anh nói vậy là ý gì?

- Cậu hiểu theo ý gì thì chính là ý đó. Còn giờ thì ra ngoài đi, đừng làm phiền tôi nữa.

Trái ngược với sự bất ngờ của Bảo Duy, Minh Đăng lười biếng chuyển mình, nằm thẳng và nhắm hờ mắt, chẳng thèm để ý đến cậu nhóc đang đứng ngược chiều nắng. Nhưng chính sự mệt mỏi và thái độ hờ hợt của Đăng lúc này đã châm ngòi cho ngọn lửa tức giận, đã bị Bảo Duy kìm nén suốt những ngày qua. Cậu nổi giận nhìn kẻ hờ hợt trước mặt bằng đôi mắt bắn lửa, nói liến thoắng.

- Hoàng Minh Đăng!... Anh biết không? Từ trước đến giờ tôi lúc nào cũng muốn giết chết anh. Bất cứ lúc nào và bất cứ nơi đâu. Khi mà anh dường như cướp đi tất cả những thứ tốt đẹp mà tôi đang có. Từ gia đình êm ấm cho đến người con gái tôi yêu. Còn tôi thì chẳng làm được gì ngoài việc đứng yên, bất lực nhìn anh lấy đi tất cả. Vậy nên tôi rất thù anh, lúc nào cũng muốn đá văng anh ra khỏi cuộc đời này... Nhưng mà...

Nói đến đây, giọng Bảo Duy bỗng trở nên nghẹn ngào, tựa như có một cục đá nặng trĩu đè lên cuống họng, khiến cho thanh quản cậu thật khó để phát âm ra thành tiếng. Trong lúc Duy chật vật với những cảm xúc tạp nham của bản thân, cậu cũng cảm nhận được đâu đó trong đáy mắt café kia là những tia nhìn đau khổ chẳng kém gì Duy lúc này.

Khó khăn lắm, Duy mới có thể tiếp tục nói tiếp. Nhưng càng lúc càng trở nên nghẹn ngào hơn. Sự tức giận cũng chẳng còn nữa. Cậu nói, mà như độc thoại với chính bản thân mình.

- Nhưng mà... mấy ngày nay tôi đã suy nghĩ rất nhiều... Tôi thấy bản thân mình thật ngu ngốc. Xét cho cùng, mạng sống mà anh có được bây giờ cũng là nhờ sự hy sinh của ba tôi. Ba tôi đã bất chấp tất cả để cứu sống anh. Vậy mà tôi lại muốn giết anh... như thế chẳng khác nào biến cái chết đau đớn của ba trở nên vô nghĩa... Mặc dù tôi luôn tự hỏi tại sao ông ấy lại có thể quên thân mình mà cứu anh như thế. Anh có là gì của ông ấy đâu?

Trong một giây phút hiếm hoi nào đó, đôi mắt thường chứa những tia lửa thù hận bỗng xuất hiện một màn nước rất mỏng manh. Tựa như làn sương mai chỉ trực chờ tan biến sau cái nhắm mắt nhanh lẹ. Và nó đã biến mất thật vì sự ngăn cản của chủ nhân. Nhanh chóng thoát khỏi mở cảm xúc tạp nham của bản thân, Bảo Duy vừa đến gần chiếc giường vừa đánh giọng nói tiếp.

- Cho nên anh hãy nhìn lại bản thân những ngày qua đi, sống

không khác gì một thằng bị bệnh S giai đoạn cuối, khiến tôi rất ngứa mắt. Mà anh có dương tính với cái bệnh đó đâu? Anh chỉ là không chơi được cái thứ dụng cụ nhảm nhí kia thôi mà. Anh sống như thế có thấy hổ thẹn với sự hi sinh của ba tôi không? Có xứng đáng để khiến Thy buồn đến tột đại cảm xúc như thế kia không? Hả? Nếu như không nghĩ đến ba và Thy, tôi đã chẳng ngại mà ra tay giết quách anh ngay trong lúc này rồi.

Từng lời nói chất chứa đa cảm xúc của Bảo Duy như hàng chục mũi tên cùng nhắm vào trái tim Đăng mà bắn, mà đâm, khiến nó tan nát ra thành trăm mảnh. Anh chỉ biết nằm yên lặng nhìn cậu nhóc đứng trước mặt mình. Một cậu nhóc có cái gì đó rất ngông nhưng cũng có gì đó rất già dặn, trưởng thành.

Đăng biết Bảo Duy ghét anh, nhưng không ngờ cậu lại hận anh sâu sắc đến thế. Và chính nỗi hận ấy đã khiến cậu có những suy nghĩ sâu sắc hơn, già dặn hơn so với bạn bè cùng trang lứa. Không có gì đáng thương hơn một đứa trẻ được dưỡng nuôi bởi sự thù hận... Thế nhưng anh nào có hơn gì Duy đâu. Bỗng chốc, khoẻ mỗi đăng giãn ra thành nụ cười nửa miệng méo mó, khó coi, tự giấu chính cuộc đời mình.

- Vì vậy từ giờ trở đi, đừng sống như thế này nữa. Tôi ngứa mắt lắm. Cướp đi của tôi tất cả, thì cũng phải sống sao cho xứng đáng với nó. Đừng để tôi tức lên vì nhìn thấy Thy khổ sở vì anh nữa.

Sau lời nói lạnh lùng, Bảo Duy quay lưng bước đi, không quên để lại cho Đăng cái liếc sắc lẹm. Thế nhưng bước chân cậu vừa chạm đến cửa đã phải dừng lại vì cậu nói từ phía sau...

- Tiến Duy! Đừng bao giờ nghĩ bản thân không có gì cả, vì cậu đâu biết được có những người vẫn luôn khao khát những thứ mà cậu từng có, đang có và sẽ có. Giống như tôi, kẻ được cậu cho là cướp đi tất cả là một ví dụ điển hình.

Trước câu nói khó hiểu, đầy ẩn ý của Minh Đăng, Bảo Duy khẽ nhú mày một cách đầy khó chịu. Cậu thực sự không hiểu Đăng muốn nói gì, và càng không muốn kéo dài cuộc đối thoại đáng ghét này với hắn. Tất cả những việc cậu làm hôm nay chỉ vì không muốn nhìn thấy bộ dạng buồn rầu của Thiên Thy nữa mà thôi.

Không một chút chần chừ hay bối rối, Bảo Duy lạnh lùng đóng sập cánh cửa, bỏ lại chàng trai nằm trên giường bệnh với đôi mắt lạnh lẽo và nụ cười méo xẹo.

Ngay từ nhỏ, Minh Đăng đã luôn thầm ghen tị với cậu em tên Tiến Duy đó vào những lúc cậu được chú Hải dẫn đến nhà chơi. Tiến Duy đã có một người cha tuyệt vời, lúc nào cũng công kênh cậu trên cổ với nụ cười tươi, hay đơn giản chỉ là nắm nhẹ tay cậu để những bước đi chậm chững thêm vững vàng. Những điều như thế, Minh Đăng chưa bao giờ được trải qua dù chỉ một lần. Bởi ngay cả khi anh đang nằm chết dí ở đây, bị nhấn chìm xuống tận đáy sâu tuyệt vọng. Người cha độc tài của anh cũng chẳng hề mấy may lo lắng, hay quan tâm đến anh dù chỉ là một giây ngắn ngủi trong cuộc đời dài rộng. Có lẽ, đối với ông, chỉ có Hoàng Minh mới là con mà thôi.

Minh Đăng chưa bao giờ cảm thấy cuộc đời vô vị như thế này. Kể ra những thứ đẹp đẽ được gọi là ước mơ và hoài bão cũng thật đáng sợ. Nó khiến con người ta cố gắng làm tất cả vì nó, sống vì nó. Để rồi khi vượt mất nó khỏi tầm tay, họ sẽ cảm thấy chênh vênh đến tột cùng, hết như phải bước đi trên một sợi dây thừng nhỏ xíu được treo giữa không trung, một chút thăng bằng cũng không có.

oOo

Tại tập đoàn Hoàng Minh, trong tiền sảnh sang trọng bóng loáng giờ đây thưa thớt chỉ còn vài người qua lại. Tiến Hào uể oải vừa đi vừa bóp chiếc cổ cứng đờ vì ngồi quá lâu trước màn hình máy tính. Lúc nào anh cũng là người sau cùng rời khỏi văn phòng, và sự chăm chỉ đó đã được những cấp trên để ý, khen ngợi tuyên dương. Chỉ ngoại trừ lão tổng giám đốc cáo già khó tính, khó ưa kia.

- Cậu cũng về trễ quá nhỉ?

Bỗng có giọng nói trầm khàn phát ra khiến bước chân Tiến Hào dừng lại. Trước mặt anh chính là con người mà đầu óc anh đã nghĩ đến chỉ vài giây trước.

- Vâng! Tổng giám đốc cũng về trễ quá. Không biết tình hình của giám đốc sao rồi ạ?

- Sẽ sớm quay trở lại công ty thôi.

Thái độ lạnh lùng, hờ hững của ông Sang khiến Tiến Hào khẽ cau mày, nếu anh là con trai ông ấy chắc có lẽ sẽ tủi thân mà chết mất.

- Vâng! Mong là thế. Mấy ngày nay không có giám đốc, công việc của bộ phận chúng tôi cứ loạn cả lên. Anh ấy rất có tài lãnh đạo. Ông thật đáng tự hào vì có một người con trai giỏi như thế.

- Cậu thấy thế à? Còn tôi chẳng thấy có gì đáng tự hào cả. Với tôi, nó còn rất kém cỏi, chưa làm được việc gì nên hồn đâu.

Đôi mắt khó tính của ông Sang khẽ nheo lại, khiến cho những vết chân chim nơi đuôi mắt xuất hiện thêm nhiều nếp nhăn nhỏ xíu. Trông thật đáng sợ! Trong phút chốc, Tiến Hào cảm thấy ông ấy đang thăm dò điều gì đó ở bản thân, khiến Hào bối rối. Nhưng ngay sau đó, đôi môi ông ta khẽ nhếch lên tạo nên một đường cong khó coi. Một nụ cười có cũng như không. Rồi nhanh chóng bước qua cánh cửa xoay với bộ dạng ngạo nghễ. Bỏ lại Tiến Hào với đôi mắt nhìn xa xăm.

Từ trước đến nay, ông Sang chưa bao giờ hài lòng với bất kì ai trong công ty. Nhưng lẽ nào ngay cả đứa con trai độc nhất vô nhị của mình cũng không ngoại lệ?

Chính vì thế mà các nhân viên trong công ty luôn hạn chế tiếp xúc và làm việc với ông Sang. Riêng chỉ có Tiến Hào luôn tìm cách tiếp cận lão. Từ ngày biết được lão chính là người trực tiếp đẩy gia đình anh đến đường cùng, Tiến Hào luôn quan sát nhất cử nhất động của lão, tìm những điểm yếu cũng như mọi hoạt động của ông tổng giám đốc khép kín này. Chính vì thế Hào đã biết được một số chuyện cần biết. Thời gian qua, Tiến Hào tựa như chiếc kính hiển vi luôn sầm soi tìm tung tích của những con virus nhỏ xíu mà mắt thường chẳng bao giờ thấy. Nhưng nói như thế không có nghĩa là những con virus nhỏ li ti không hề tồn tại. Cũng giống như con người dù có khép kín, che đậy tài giỏi đến đâu cũng sẽ có ngày bị lộ ra điểm yếu của chính mình.

Và Tiến Hào nghĩ mình đã biết được điểm yếu của ông ta. Liệu cái mà anh đang nắm giữ có thể lấy đi của ông ta tất cả? Trước sau gì, anh nhất định phải tống ông ta vào ngục tù cho những lỗi lầm ông ta gây ra, không chỉ riêng với ba anh mà anh còn rất nhiều người khác. Bởi từ đó đến giờ, ông ta đâu chỉ lợi dụng chức vụ để lừa lọc một mình ba của anh. Ngoài ba ra, vẫn còn rất nhiều người là nạn nhân của ông ấy.

Nhìn theo bóng dáng khuất dần của ông Sang, đôi mắt Tiến Hào bỗng trở nên tối sầm lại. Nhất định anh sẽ tống ông ta vào tù vào một ngày không xa. Anh lấy danh dự ra đảm bảo đấy.

Tiếng trống trường vang lên khi đồng hồ điểm giờ tan lớp của ca chiều. Riêng khối mười hai phải học đầy đủ cả hai ca sáng chiều, một ngày mười tiết học nên mặt ai cũng bơ phờ mệt mỏi. Chỉ trực chờ cho tiếng trống trường vang lên để lê lét thân tàn ma dại ra về.

Ấy vậy mà ở phòng học 12A3 vẫn còn có kẻ siêng năng đến lạ, trong khi mọi người lũ lượt ra về thì cô vẫn ngồi lì tại chỗ giải nốt những bài toán tích phân. Tờ giấy nháp trắng chỉ chít những công thức rồi tung rớt mù như chính lòng cô bây giờ.

- Thiên Thy! Về thôi, hết giờ rồi.

- Cậu về trước đi. Khi nào giải xong bài này rồi tớ về.

Trúc Anh khẽ thở dài, Thiên Thy luôn cứng đầu như thế. Không cần biết đối phương muốn tốt hay muốn xấu cho cô, nhưng Thy rất ít khi nghe theo lời người khác nói. Nhìn bài toán tích phân nâng à Thy đang cố giải chẳng chịt ra giấy mà Trúc Anh không khỏi lo lắng. Chơi với Thy nhiều năm Trúc Anh biết rất rõ, mỗi khi có chuyện gì bế tắc, một là Thy sẽ đi tìm đến tốc độ và bạo lực giải khuây, hai là sẽ bù đầu vào giải bài tập. Chọn bài nào khó nhất, dài nhất rồi bù đầu bù cổ vào giải để tạm quên đi tất cả.

- Năm phút nữa giám thị sẽ khoá hết các cửa cầu thang. Nếu chị muốn nhảy lầu để về thì cứ việc ngồi đây giải bài tập tiếp đi.

Bỗng chốc, một giọng nói thật thân thuộc vang lên nhưng có phần lạc lạc, Bảo Duy đã đứng tựa người trước cửa lớp tự lúc nào, hai tay đút túi quần, phóng ánh nhìn về phía hai cô nữ sinh duy nhất còn lại trong phòng học.

- Còn đến năm phút nữa cơ mà – Thy vẫn cứ cắm đầu vào những công thức, chẳng màng đến những việc xung quanh.

- Nếu mệt mỏi quá rồi thì buông đi.

- Buông thì làm sao thi tốt nghiệp được?

- Chị hiểu em đang nói gì mà...anh ta bây giờ...

- Em có biết mình đang nói gì không? Chẳng lẽ em còn chưa hiểu? Chị nợ anh ấy một đôi tay tài hoa.... và cả ước mơ, hoài bão của một đời người.... Vậy mà em còn nói chị buông? Buông bằng cách nào đây?

Bảo Duy lặng người trước câu nói và thái độ của Thiên Thy. Cậu chưa kịp nói hết câu, cô ấy đã bức xúc đáp lại bằng giọng nói chát chúa đầy sự tội lỗi. Như thế cũng đủ biết những ngày qua Thy đã tự dần vật bản thân mình đến cỡ nào. Nếu một ngày nào đó, Thiên Thy biết được kẻ đứng sau tất cả là Duy. Liệu khi ấy, Thy có còn muốn nhìn mặt cậu?

- Về thôi! Chúng ta chỉ còn hai phút nữa để không nhảy lầu.

Cố gắng đè những cảm xúc đang ngổn ngang xuống tận đáy lòng, Thiên Thy thu dọn sách vở vào cặp rồi nhanh chóng ra khỏi lớp trước hai người bạn thân, bỏ họ ở lại với những cái thở dài mệt mỏi. Trúc Anh cũng thu dọn sách vở rồi bước ra cửa lớp. Cô kín đáo dành tặng cho Duy cái nhìn buồn bã nhưng đã bị cậu bắt gặp và giữ tay cô lại. Đôi mắt cậu cũng buồn tênh tựa mặt hồ thu vào buổi hoàng hôn.

- Trúc Anh! Hãy cho em thêm một thời gian nữa, chị nhé! Em muốn để chị vào tim sau khi sắp xếp những thứ ngổn ngang đang ở trong đây thật gọn gàng. Để khi đó, trái tim em chỉ có chị thôi.

...

Lê bước chân mệt mỏi ra cổng trường mới đó mà đã vắng hoe, chỉ còn loe ngoe một vài bóng áo trắng đang đi trên vỉa hè, Thiên Thy khẽ giật thót tim khi thấy một chàng trai cao ráo đang đứng dựa lưng vào thành tường của ngôi trường. Nơi mà Minh Đăng thường hay đứng chờ cô. Nhưng lúc này làm sao có thể là anh ấy cho được? Thy khẽ mỉm cười, tự giấu sự mơ hồ trong phút chốc của chính mình.

- Sao em ra trễ vậy? – Tiến Hào đứng thẳng lưng khi nhìn thấy bộ dạng gầy hao của Thy, đôi mắt anh có chút gì đó lo lắng xót xa.

- Anh đến đón Duy à? Cậu ấy cũng sắp ra rồi.

Hào bối rối nhìn Thy, sự thật là anh đến đây để đón cô. Thời gian này anh thấy Thy ốm yếu đi hẳn. Anh muốn chăm sóc cô như lúc còn chưa đi làm. Tất nhiên chỉ là với danh nghĩa của một người anh trai.

- Thực ra anh đến đón... cả hai.

- Định tống ba ư? – Thy bật cười – Anh chở Duy về đi. Em đi xe buýt. Cũng không về nhà ngay đâu.

Đã lâu lắm rồi Hào mới thấy Thy cười với anh. Nhưng anh thấy nụ cười ấy sao mà buồn bã gượng gạo quá. Vậy mà nó cũng chẳng kéo dài được lâu, bởi Thy đã cố tình đi ngang qua anh để đến trạm xe buýt ngay sau đó.

- Thiên Thy! Em biết không? Mấy ngày nay dường như rất lo cho em đấy!

Không trả lời. Không quay lại. Vẫn đi thẳng. Thiên Thy của năm mười tám tuổi vẫn chẳng có gì thay đổi so với những ngày còn thơ. Luôn luôn mạnh mẽ và độc lập. Mạnh mẽ đến đáng nể và độc lập đến đáng thương. Có khác chăng chỉ là không còn bất cần như lúc trước. Không còn ngang ngược như lúc trước. Có lẽ là do trái tim sắt đá đã được cảm hoá, đã biết thế nào là cần một thứ gì đó trên đời.

...

Thơ thần nhìn những hàng cây chao nghiêng, những căn nhà siêu vẹo chạy nhanh qua ô cửa kính xe bus, bỗng Thiên Thy chợt nghĩ đến câu nói của Bảo Duy khi nãy. “Buông” ư? Liệu cô có nên nghe theo lời của Duy không, khi mà những ngày qua Minh Đăng đã không còn muốn nhìn thấy cô nữa? Không thêm nhọc lời xua đuổi cô như khi trước. Cũng không hề cau có, nổi giận với cô. Mặc cô đến và kệ cô đi, như không hề tồn tại. Cũng phải thôi, dù gì khi nhìn vào thực tế cay đắng kia, Thiên Thy chính là nguyên nhân dẫn đến tất cả. Vì bảo vệ Thy nên Đăng đã đánh mất đi thứ quan trọng nhất. Hơn nữa, đối với một người con trai, họ thường đặt tình yêu và đam mê ngang ngửa với nhau. Một bên mất đi thì bên còn lại cũng chẳng thể vẹn nguyên như lúc đầu.

Thế nhưng nếu như Thy có đủ dũng cảm để buông, thì chắc gì cô có đủ dũng cảm để quên đi tất cả?

Mùi thuốc sát trùng bắt đầu sộc vào mũi Thy khi cô chạm chân đến hành lang bệnh viện. Suốt hơn một tuần qua, Thy đã quá quen với cái mùi khó chịu này, nhưng cô vẫn chưa thể nào quen được với thái độ hờ hững của Đăng đối với mình. Tim vẫn còn nhói, lòng vẫn còn đau khi một người đã từng yêu chiều từng li từng tí bỗng xem cô như không khí. Chắc có lẽ Minh Đăng đã từng oán trách cô, không ít thì nhiều.

Vừa chạm tay vào núm cửa phòng bệnh, Thiên Thy đã nghe thấy tiếng ông Sang ở trong phòng, vì cánh cửa chỉ được hép khe khe. Thật hiếm khi thấy ông ấy đến đây thăm Minh Đăng.

- Đây là một số hợp đồng cần có chữ ký của mày. Mấy ngày nay thấy mày có vẻ khoẻ hơn rồi đấy, sao không kêu người đưa tài liệu vào mà làm việc đi. Có biết là một đồng việc đang chờ mày ngoài kia không?

- Ba đến đây chỉ vì chuyện đó thôi sao?

Trước câu hỏi mệt mỏi của Minh Đăng, ông Sang chỉ ừ hừm cho qua loa rồi lạnh lùng nói tiếp.

- Cũng nhanh nhanh xuất viện đi. Đừng để vì một mình bản thân mà làm ảnh hưởng đến tiến trình của công ty như thế.

- Công ty! Công ty! Công ty! Tối ngày công ty. Ba chỉ biết mỗi mình nó thôi sao? Nó là con của ba à?

Bống Thiên Thy giật mình vì tiếng quát của Minh Đăng. Có lẽ anh đang rất giận và cũng rất...đau.

- Mày nổi nóng lên với ai vậy hả thằng kia? Nhắc mày làm việc mà mày to tiếng như thế hả thằng mất dạy?

- Ông Sang cũng tức giận trợn ngược mắt lên.

Còn Minh Đăng vừa tức giận vừa ghen ngào.

- Ba nghĩ đi! Tại sao con lại phải nổi nóng? Tại sao ba không giống như những ba người khác? Thay vì tối ngày chỉ nghĩ đến nó làm gì được ỉn. Sao ba không thử tự hỏi nó cảm thấy thế nào? Nó vui hay buồn. Cần gì và muốn gì? Thực sự nhiều lúc con không biết mình có phải là con của ba không nữa.

- Con cái nghĩ gì cũng bắt cha mẹ hiểu nữa sao? Không lo làm việc báo hiếu cho cha mẹ mà còn đòi hỏi cái gì? Nuôi thằng con như mày tao thà nuôi chó còn hơn... Kí nhanh lên. Tao không muốn nhìn thấy thằng con mất dạy như mày nữa. – Lần này, ông Sang còn quát to hơn cả lúc nãy. Đôi mắt ông đỏ ngầu hẳn lên những tia máu thật đáng sợ.

Qua khe cửa nhỏ, Thiên Thy thấy bàn tay ông đang nắm lại rất chặt và nổi chi chít những sợi gân xanh, run lên từng hồi. Còn Minh Đăng thì mím chặt môi, với tay lấy cây bút và kí rất mạnh như muốn vò nát những tờ giấy mà ông Sang vứt trước mặt anh với đôi mắt thật sắc, nhưng phảng phất đâu đó là sự tổn thương đến cùng cực.

- Xong rồi!

Đưa xấp giấy cho ông Sang mà quai hàm Minh Đăng cũng nổi lên những tia gân xanh tức giận. Ông Sang cũng nhanh chóng đến bên và giục xấp giấy một cách thô bạo rồi ra khỏi phòng ngay lập tức.

Lúc đó Thiên Thy vội nấp sau cánh cửa nên đã không phải chạm mặt ông. Nhìn bóng dáng ngạo nghễ, tức tối của ông in trên hành lang vắng, bống Thy thấy tức giận và kì lạ vô cùng. Đành rằng chính bản thân cô cũng sống trong sự ghẻ lạnh của ba nhưng chưa bao giờ ông ấy dành cho Thy những lời lẽ và hành động vô tâm và đáng sợ như những điều cô vừa thấy.

Nhìn vào tấm kính chắn cửa, lòng Thy quặn lên từng hồi khi thấy Đăng đứng lẻ loi nơi cửa sổ. Cô muốn bước vào ôm chầm lấy tấm lưng cô độc ấy nhưng không thể. Có lẽ nào Thy đã trách nhầm anh khi biết anh là CEO trong một tập đoàn lớn. Có lẽ nào Minh Đăng phủ nhận mối quan hệ của cả hai là vì có nỗi khổ tâm riêng?

- Cháu đến rồi sao không vào đi?

Bống có giọng nói phía sau khiến Thy giật mình quay lại. Cô vội cúi người chào khi thấy mẹ của Minh Đăng. Bà luôn ăn vận quyền quý nhưng gương mặt không hề kênh kiệu như những phu nhân khác. Đặc biệt đôi mắt màu café luôn phảng phất những nét đa sầu đa cảm. Hoá ra Minh Đăng đã được thừa hưởng một đôi mắt rất đẹp nhưng cũng rất buồn từ mẹ.

- Cháu nghĩ bây giờ Đăng không muốn gặp cháu, nên... – Thy khẽ cúp mi, đáp bằng giọng buồn tênh.

- Bác có thể nói chuyện với cháu một lát được chứ?

- Dạ?...Được!

...

Hoàng hôn buông nhẹ trên những cành cây ngọn cỏ trong công viên bệnh viện. Ở đó, có hai dáng người lặng lẽ đi bên cạnh nhau. Song hành trong im lặng. Mỗi người đều mang nét trầm tư cố định. Nét buồn cố định.

Giờ đây, bà Huệ không còn ác cảm và dùng những lời lẽ khó nghe với Thy nữa. Ngược lại, bà cảm thấy dần yêu quý cô bé này hơn. Bởi những ngày qua, bà đã quan sát Thy rất nhiều. Mặc cho tính tình Đăng có lúc nóng như lửa, gắt gỏng với cô, nhưng có lúc lại lạnh như băng, xem sự tồn tại của cô như không khí. Vậy mà không một ngày nào bà thấy Thy không đến để chăm sóc Đăng. Việc đó, đâu phải cô gái nào cũng có thể nhẫn nhục làm được?

- Những ngày qua, tính tình thằng Đăng nó hơi gắt gỏng. Khó chịu với tất cả mọi người. Nhất là với cháu. Cháu có cảm thấy mệt mỏi không?

- Dạ... có.

Nhìn bộ dạng buồn bã mệt mỏi của Thy mà bà Huệ cũng thấy có chút xót xót. Có lẽ bây giờ cô không thể tỏ ra rằng mình – rất – ổn như những lúc ở bên bạn bè nữa rồi.

- Vậy cháu vẫn sẽ tiếp tục đến đây chứ?

- Cháu... không biết! Cháu nghĩ có lẽ cháu không nên đến đây nữa. Chẳng ai muốn gặp kẻ đã cướp tất cả của mình. Dù gì cũng tại cháu mà anh ấy mất đi cả hoài bão, ước mơ. Chắc chắn sẽ hận cháu... không ít thì nhiều...

Đôi mắt buồn tênh, lơ đãng của Thy khiến bà Huệ khê cau mày, dừng bước. Không ngờ Thiên Thy có những suy nghĩ sâu sắc, chính chắn như thế. Bỗng chốc, bà muốn giữ cô gái này ở bên cạnh con trai bà mãi mãi. Bởi khi yêu, có mấy người có thể hiểu và thông cảm cho đối phương như cô bé đặc biệt này.

- Ngày nào cháu cũng đi về trễ thế này, mẹ cháu không nói gì sao?

Như sợ cô gái này sẽ không bao giờ quay trở lại đây nữa, bà Huệ cố lảng qua vấn đề khác bằng câu hỏi mang tính chất tò mò. Tự dưng bà muốn tìm hiểu thêm về gia đình cô bé để rồi lòng đầy lên sự thương cảm khi nhận được câu trả lời thật thà có chút bối rối...

- Cháu...cháu không có mẹ.

Nói rồi Thiên Thy tiếp tục bước đi. Chậm rãi và trầm tư. Để lại bà Huệ đứng đó với bao cảm xúc ngổn ngang trong lòng. Không ngờ một cô gái có phong cách bụi bặm, mạnh mẽ như Thy lại chất chứa nhiều ưu phiền như thế. Nhìn bóng dáng cô bé ấy từ phía sau sao mà cô độc quá!

- Thiên Thy...! Cháu tên là Thiên Thy đúng chứ?

Tiếng gọi bất ngờ của bà Huệ khiến bàn chân buồn bã dừng bước. Thy tò mò quay lại.

- Nếu như cháu không muốn đến đây nữa. Hãy cho Đăng biết điều này. Để những ngày sau đó, nó không phải chờ cháu nữa.

Giọng nói của bà Huệ có chút chua xót. Hơn ai hết, bà hiểu rất rõ con trai mình. Những ngày nằm viện buồn bã, nếu cô gái này chưa đến thì Đăng sẽ nằm chờ cả ngày. Còn khi đến rồi, nó lại đuổi cô bé đi không hề thương tiếc hoặc vờ như chẳng thấy gì cả. Có những lúc con trai của bà mâu thuẫn như thế đấy. Luôn tự dằn vặt và làm khổ chính bản thân mình.

- Minh Đăng có lẽ sẽ không chờ cháu đâu. Anh ấy không muốn thấy cháu nữa... – Giọng nói Thy buồn tênh tựa tiếng dương cầm da diết – Nhưng cháu sẽ làm theo ý bác.

Chẳng mấy chốc, bóng tối đã bao trùm lấy bầu trời. Khung cảnh trong bệnh viện cũng vì thế mà ảm đạm hơn. Trong phòng bệnh 108, bác sĩ đang kiểm tra sức khỏe cho chàng trai có đôi mắt café đã sâu đã cảm, dường như đang có ý ngóng chờ ai đó.

Bỗng, cánh cửa phòng bệnh được mở ra nhẹ nhàng. Khi nhìn thấy người đang bước vào, lòng Minh Đăng bỗng cảm thấy nhẹ hơn một chút nhưng chỉ được giây lát, nó lại trở về trạng thái nặng trĩu như ban đầu.

- Cô đến rồi à? Báo cho cô một tin vui là bạn trai của cô ngày mai có thể ra viện được rồi. Những vết thương bầm tím trên người cũng đã lặn đi. Nhưng vẫn không thể xem thường những con virus đang bị khống chế trong người. Cần đi tái khám và xét nghiệm thường xuyên theo đúng định kì để ngăn chặn nó một cách hoàn toàn.

Vị bác sĩ hôm trước niềm nở khi nhìn thấy cô gái bước vào, nhưng cô gái ấy không hề vui mừng như ông nghĩ, mà chỉ mỉm cười gật nhẹ đầu thay cho lời cảm ơn chân thành.

Chờ ngày mưa rơi – chương 48.2

Việc khám bệnh cũng đã xong xuôi nên bác sĩ và y tá đã nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh để trả lại sự riêng tư cho đôi tình nhân trong mắt họ. Bỏ lại không gian đặc quánh lại bởi sự im lặng ở phía sau.

Thiên Thy từ tốn bước đến bên chiếc bàn nhỏ đầu giường, tiện tay rót ly nước ấm cho Đăng trong khi anh vẫn ngồi dựa lưng vào thành giường.

- Khuya rồi em còn vô đây làm gì?

Vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng, Minh Đăng hơi hốt nhận ly nước ấm từ tay Thy. Cô cũng nhẹ nhàng ngồi xuống trên chiếc ghế vương hơi ấm của mình suốt những ngày buồn bã qua.

Bây giờ Thật khó nhận ra đây là cô gái hay có những hành động bạo lực của ngày trước, bởi từng hành động cử chỉ của Thy giờ đây khi bên cạnh Đăng đều rất nhẹ nhàng và dịu dàng nữa.

- Em vô đây là để nói với anh một chuyện... Có lẽ anh sẽ vui sau khi nghe nó... kể từ ngày mai em sẽ không đến nữa. Nói đúng hơn là sẽ không gặp anh nữa. Anh không muốn gặp em, em cũng không muốn làm phiền anh. Em biết, chẳng có ai muốn gặp người đã cướp đi những thứ quan trọng của mình cả.

Từng lời nói được Thy phát ra thật rõ ràng với thái độ điềm tĩnh, duy chỉ có đôi mắt là vẫn giữ nguyên nét buồn vương cố định.

- Mai anh được ra viện, chắc là các vết thương cũng đã khỏi. Như vậy là tốt rồi. Tuy cho đến bây giờ em vẫn không thể xác định được mình là gì đối với anh, nhưng anh đã liều mạng cứu em hết lần này đến lần khác. Điều đó cho em biết, ít ra mình không phải là món đồ chơi như lời anh nói. Như thế là đủ rồi. Bây giờ anh sẽ không phải thấy em nữa đâu. Còn đôi bàn tay này ...

Nói đến đây, Thy bỗng trở nên nghẹn ngào đến ứ họng. Khó khăn lắm cô mới nuốt được những xót xa, đau đớn tựa ngọn sóng đang trực trào ập vào người cô.

- Còn đôi bàn tay này xem như... em nợ anh cả đời.

Dù nghẹn ngào là thế nhưng đôi mắt Thy tuyệt nhiên không hề có nét lung lay hay màng sương nào cả. Nó khô khốc đến lạ. Từ trước đến nay, Thy vẫn luôn như thế, vẫn cố gắng kiểm soát bản thân trước mặt người đời. Lòng tự trọng của cô cũng không cho phép bản thân trở thành nỗi phiền hà và bức dọc của người khác. Đăng không muốn gặp Thy, cô cũng không muốn miễn cưỡng anh.

Nhưng như thế không có nghĩa là cô bỏ anh. Từ giờ trở đi, Thy sẽ chấp nhận quan sát Đăng từ phía sau. Luôn dõi theo anh cho đến khi nào bản thân không còn nhớ anh nữa. Nhưng liệu điều đó có thể xảy ra? Bởi cho dù có cố gắng đến đâu, con người ta cũng không thể nào lãng quên đi một người đã dấn mình đi qua tất cả những cung bậc cảm xúc trong cuộc đời. Từ ngọn ngành hạnh phúc cho đến tận cùng đau thương.

- Muộn rồi, anh nghỉ đi, mai còn ra viện sớm. Em về đây.

Thy khẽ mỉm cười rồi đứng lên, cố gắng không quan tâm đến chàng trai đang ngồi cứng đờ trên giường suốt từ nãy đến giờ. Đôi chân nặng trĩu của cô đang dậm bước đi thì...

- Sao em ích kỉ quá vậy, vì em mà tôi trở nên thế này, bây giờ em còn muốn rời bỏ tôi?

- Là tại anh không muốn thấy em nữa. Lúc nào cũng xua đuổi em còn gì.

- Tôi xua đuổi thì em sẽ đi ngay hả? Không thấy vương bận hay áy náy gì sao? Ngồi xuống đây. Nhanh lên.

Đăng nói với giọng điệu thật phức tạp, nửa nghẹn ngào tức tối, nửa oán trách đau thương và có cả nghiêm khắc ra lệnh. Chính vì thế mà Thiên Thy càng lúc càng không thể hiểu nổi con người này. Nhưng trở trêu thay, càng không hiểu bao nhiêu cô lại càng yêu con người ấy bấy nhiêu.

- Tôi nói em ngồi xuống, em có nghe không? – Đăng nói giọng đánh thếp.

- Em về đây. Muộn rồi.

Thy mệt mỏi nhấc chân bước đi. Nhưng bàn tay cô đã bị nắm lại rất chặt. Cái nắm có chút bạo lực khiến bàn tay đau điếng.

- Ngồi xuống!

Thiên Thy thực sự không muốn mềm lòng thêm một chút nào nữa. Nhưng ngay qua cô đã quá yếu đuối rồi. Nhưng chẳng thể thắng nổi Minh Đăng một khi anh lên cơn ngang ngạnh. Cô! Không đủ can đảm để gỡ bàn tay ấy ra. Để rồi chính bàn tay ấy đã kéo cô ngồi xuống giường một cách đầy thô bạo.

Giờ đây, hai khuôn mặt gầy gò mới được gần nhau trong suốt hơn một tháng xa cách. Nhìn đôi má hốc hác, đôi môi nhợt nhạt, đáy mắt buồn bã sâu hút của Thy mà Đăng thấy xót thương vô cùng. Anh đã khiến cho người con gái mạnh mẽ của ngày trước trở nên mệt mỏi như thế này sao?

Thật lòng mà nói, những ngày qua, điều Minh Đăng sợ nhất chính là nhìn thấy và nhớ đến Thiên Thy. Bởi mỗi khi nghĩ đến cô, anh sẽ cảm thấy mình là kẻ thất bại thảm hại nhất trên đời, khi mà tình yêu không thể đi trọn vẹn đến cùng còn đam mê thì bỗng chốc trở thành con số không tròn trĩnh. Nhưng chỉ đến khi nhìn thấy sự quyết tâm rời xa của Thiên Thy. Minh Đăng mới hoảng loạn thực sự. Anh nhận ra, mình không thể mất đi thêm bất cứ điều gì nữa. Đăng đã mất đi một nửa cuộc sống rồi. Vậy nên tình yêu này, anh sẽ bất chấp tất cả để giữ lấy, mặc cho bất cứ điều gì đang chờ đón anh ở phía trước.

Đưa bàn tay nhẹ vuốt lên mái tóc nâu xơ xác, lên đôi mắt hốc hác và đôi má hao gầy, Minh Đăng nói giọng lạc lạc nhưng vương chút lạnh lùng.

- Mỗi lần nghĩ tới em, tôi lại cảm thấy mình là thằng con trai thua cuộc trong tất cả. Tôi đã từng muốn chôn em vào tận đáy tim, vứt em vào quên lãng...nhưng tôi làm điều đó không được, bây giờ còn để em rời xa tôi, em sẽ được thoát khỏi bầu không khí ngột thở này mà sống vui vẻ, còn tôi vẫn ngồi đây một mình ôm nỗi đau. Vậy nên, tôi không cho phép em rời xa tôi nữa. Tôi sẽ giữ chặt em bên cạnh để....dày vò em suốt đời.

Từng lời lẽ và ánh nhìn sắc nhọn của Minh Đăng khiến đôi mắt khô khốc của Thiên Thy bắt đầu xuất hiện một mảng nước loang loáng. Qua từng hơi thở và lời nói ấy, cô cảm nhận được người con trai trước mắt mình có lẽ đang rất đau đớn. Và cũng rất hận cô.

Chưa kịp để cho bờ môi cứng đờ của Thiên Thy mấp máy, Minh Đăng đã xâm chiếm chôn đôi môi nhỏ bé ấy vào miệng anh. Đăng ngấu ngiến nó, dày vò nó mạnh bạo và điên cuồng. Dường như bao nhiêu nỗi nhớ yêu, bao nhiêu uất ức và bất lực của những ngày qua đều được Đăng dồn vào đôi môi bé nhỏ trong miệng anh. Khiến nó tê rát và đê mê đến tột cùng. Nụ hôn này còn cuồng nhiệt hơn cả nụ hôn dưới mưa ngày trước. Nó chứa đựng vị mặn đắng nước mắt của cô gái, và sự đau đớn, điên cuồng của chàng trai. Hơn nữa, đó còn là một nụ hôn mang đầy tính chiếm hữu. Và rồi đôi mắt đau đớn của cô gái dần dần khép lại, chìm vào say đắm.

Đôi tay Đăng ôm chặt thân thể nhỏ bé ấy vào lòng mình. Ép sát vào cơ thể anh. Để rồi hai trái tim đau đớn được dịp lắng nghe, và tìm lại được từng nhịp đập của nhau.

Ngoài trời bắt đầu đổ cơn mưa. Những giọt mưa thưa thưa nhẹ nhàng dần dần dày đặc và nặng trĩu tựa như sự cuồng nhiệt của tình yêu. Đêm hôm ấy, Thiên Thy đã hoàn toàn bất lực trước sự điên cuồng của Minh Đăng. Đêm hôm ấy, hai người họ đã tìm được chính mình trong trái tim của nhau.

oOo

Sáng hôm sau.

- Còn thiếu thứ gì nữa không cháu? – Bà Huệ mỉm cười, dịu dàng hỏi Thiên Thy khi đang xếp những bộ đồ của Minh Đăng bỏ vào vali một cách ngăn nắp.

- Dạ có lẽ đủ rồi đó bác. – Thy lí nhí. Mặt vẫn chưa hết đỏ vì bị mẹ Minh Đăng bắt gặp khi cô đang ngủ say sưa trong lòng Đăng vào sáng sớm hôm nay.

Cả hai đang dọn đồ cho Đăng để chuẩn bị xuất viện, lòng ai cũng cảm thấy nhẹ nhõm hẳn ra, như đã được ném đi những cục đá to kèngh chông chát trong đó suốt bao ngày qua.

Còn Minh Đăng vẫn lười biếng ngồi dựa lưng vào thành giường, đọc tin tức trên chiếc Ipad trắng tinh. Lâu lâu lại lên nhìn cô gái có đôi má đang đỏ ửng. Có lẽ cậu nhóc Tiến Duy nói đúng. Sự mất mát và những nỗi đau riêng biệt của anh không xứng đáng làm cho cô gái ấy buồn rầu, ủ rũ. Một mình anh chết yểu là quá đủ. Không được phép để cho cô ấy chết yểu lây. Anh cũng sẽ không vì bất kì điều gì mà rời xa cô ấy nữa. Kể cả khi người cha độc tài cấm cản, đe dọa hay giở trò gì đó. Anh vẫn sẽ ở bên cạnh cô ấy đến cùng. Minh Đăng sẽ thật sự cố gắng để Thiên Thy thay thế cho tất cả những gì anh vừa mất. Giờ đây, cô ấy sẽ là niềm đam mê, là ước mơ là tình yêu và cả cuộc đời của anh. Có lẽ đã đến lúc Minh Đăng tập xếp nỗi những nỗi đau của mình vào ngăn tim nhỏ bé nhất, để tiếp tục va chạm với cuộc sống ngoài kia với người anh yêu rồi.

Có lẽ buổi sáng hôm nay, là một buổi sáng bình yên nhất trong tất cả những buổi sáng đau buồn trước đó.

“Cốc! cốc! cốc”

Bỗng chốc, tiếng gõ cửa phòng bệnh ngoài kia gây sự chú ý của tất cả mọi người. Và rất nhanh sau đó, cánh cửa được mở ra bởi những viên cảnh sát mặc đồng phục màu xanh lá, khiến cho ai nấy đều hốt hoảng lo sợ.

- Xin lỗi, đây có phải là phòng bệnh của CEO tập đoàn Hoàng Minh không? – Một trong số những cảnh sát đứng trước cất tiếng hỏi.

- Phải! Là tôi đây – Minh Đăng ngỡ ngàng.

- Vài ngày trước, một nhân viên trong công ty đã đưa cho chúng tôi một số đơn tố cáo công ty đã lợi dụng lòng tin để lừa gạt họ trong những vụ làm ăn nhằm chiếm đoạt tài sản. Chính anh nhân viên ấy đã dẫn chúng tôi đến gặp các nạn nhân. Là những người trực tiếp viết đơn tố cáo. Thông qua điều tra, chúng tôi xác nhận những sự việc trên là có thật. Tuy người trực tiếp giao dịch với họ là ông Sang – tổng giám đốc công ty. Nhưng hầu hết trong các bản hợp đồng thỏa thuận đều có chữ kí và sự đồng ý của anh. CEO, anh giải thích sao về việc này?

Viên cảnh sát vừa nói rõ ràng rành mạch, vừa giơ những bản hợp đồng ra trước mắt khiến cho tất cả đều thình lạng vì quá hoảng hốt. Sau đó, Minh Đăng đã vội vàng đi đến chỗ viên cảnh sát để tận mắt xem những bản hợp đồng. Quả thật, đó chính là chữ kí của anh. Từng đường nét không sai chút nào. Nhưng nội dung hợp đồng thì anh thực sự chưa hề xem qua. Chỉ nhớ mang máng tên của chúng. Và nếu nhớ không lầm thì tất cả những bản này đều là do ba đưa anh kí vào những lúc anh mệt mỏi.

- Theo điều luật, anh đã vi phạm luật pháp khi lừa gạt trong kinh doanh, lừa gạt tài sản của người khác để thu lợi nhuận riêng. Mời anh theo chúng tôi về đồn để làm việc.

- Không! Không thể như thế được. Con tôi không bao giờ làm chuyện ác tâm đó. Chắc chắn là có nhầm lẫn gì rồi.

Mẹ Minh Đăng trở nên hoảng loạn sau khi nghe những lời thật đáng sợ đối với bà. Còn Thiên Thy thì thất thần, tim đập, chân run vội vàng chạy đến bên, nắm lấy tay Đăng thật chặt.

- Ba tôi, bây giờ ông ấy đang ở đâu? – Trái ngược với tất cả mọi người. Lúc này, Minh Đăng bình tĩnh đến lạ. Nhưng cổ họng anh không tránh khỏi cơn đắng đót đang dâng trào.

Cùng lúc đó, ông Sang đã từ ngoài cửa bước vào với vẻ mặt không chút biểu cảm. Chính ông cũng bị công an tóm gọn khi đang làm việc ở công ty.

- Ba nói đi. Tại sao ba lại làm thế? TẠI SAO LẠI HẠI CON? – Đăng uất ức. Không hiểu sao khi nhìn thấy ông Sang, sự bình tĩnh trước đó đã tiêu tan đi tất cả.

- Cái gì? Con nói cái gì? – bà Huệ cũng lắp bắp nói không ra hơi.

- Tất cả những hợp đồng này... đều là do ba đưa con kí. Vì ông ấy là ba, nên con chưa bao giờ nghi ngờ bất kì điều gì. Vậy mà...

- Những gì Đăng nó nói là thật chứ? Tại sao?...Tại sao ông lại làm thế?

Bà Huệ sụt mướt chạy đến bên chồng, không ngừng lay lắt những vạt áo đen trong đau đớn.

- Tại sao? Ông nói đi! Tại sao hả?

Thế nhưng ông Sang đã mạnh tay đẩy người vợ yêu quý ra phía sau một cách thô bạo. Đôi mắt ông hằn lên những vết máu đỏ trông thật đáng sợ.

- Điều này, chính tôi hỏi bà mới đúng đây. Bà tưởng tôi sẽ dễ dàng để ột thằng không có chung dòng máu với mình kế thừa công ty một cách dễ dàng như vậy ư?

Từng lời ông Sang vừa nói ra khiến ọi người đều chết đứng.

Thực ra từ trước đến nay, ông Sang đã có một bí mật mà không ai có quyền năng được chạm đến. Đó chính là ông không có khả năng sinh con. Hay nói đúng hơn, ông Sang bị bệnh vô sinh. Vậy mà ông lại có con trai suốt hai mươi một năm qua? Thật là nực cười! Và tất nhiên, nói như thế có nghĩa là ông đã cần rằng nuôi đứa con trai của một gã khác suốt mười mấy năm qua cũng chỉ để thực hiện được mục đích riêng của mình.

50. Chương 49

- Ông...ông đang nói cái gì thế?

Bà Huệ loạng choạng lùi về phía sau tựa như đang đứng trên mặt cầu của trái đất thực sự, mất hết đi khả năng giữ thăng bằng, cho đến khi tấm lưng nhỏ chạm vào bức tường lạnh ngắt, không còn đường lui.

- Bà còn tính giả ngây giả ngốc đến bao giờ? Ngay từ khi bà có thai nó. Tôi đã biết bà dan díu với thằng khác rồi. Trên đời này làm gì có chuyện một người bị bệnh vô sinh như tôi mà lại có khả năng khiến cho vợ mang thai bao giờ? Hahaha.

Lời nói nhạt nhẽo có chút châm biếm và tiếng cười chua chát của ông Sang khiến cho Minh Đăng đứng lặng người trong chốc lát, để rồi đôi môi khẽ nhếch lên thành một đường cong kì dị. Cuối cùng, Minh Đăng cũng có câu trả lời trong suốt mười mấy năm qua. Cuối cùng, anh cũng biết vì sao ông ta đối xử với anh không bằng một con thú cưng như vậy.

Anh tức giận, nhìn người mà mình đã gọi ba suốt hai mươi một năm qua bằng những tia ngờ vực.

- Nếu đã biết được tất cả mọi chuyện, tại sao ông lại còn bỏ tiền ra nuôi tôi, để rồi đối xử với tôi tệ bạc không bằng một con thú như vậy?

- Tại sao tao nuôi mày ư? Haha! Lúc mẹ mày sinh mày ra, tao thề là tao đã mừng rớt nước mắt. Lúc đó, tao còn nghĩ mày là món quà mà cuộc đời ban cho tao. Nếu không có thằng con rơi là mày, thì cái tập đoàn kia đã rơi vào tay kẻ khác rồi. Từ trước đến nay, nó luôn được mặc định là sẽ thuộc về đứa cháu trai lớn nhất trong dòng họ. Mặc nổi, tao lại mắc chứng bệnh quỷ quái kia. Nếu tao không cần rằng chịu đựng để nuôi mày, thì làm sao tập đoàn đó thuộc về tao được?

- Ông... ông...- Bà Huệ thẳng thốt, như không thể tin được những lời vừa nghe thấy.

- Chính vì thế, tao đã luôn muốn cuộc đời của mày diễn ra trong sự sắp xếp của tao. Để thay thế cho những công sức mà tao phải bỏ ra để nuôi con thằng khác. Vậy mà mày đâu có biết thân biết phận. Lúc nào cũng ngang ngược làm trái lời tao. Lúc nào cũng muốn chống đối tao. Và đây là hậu quả cho những việc đấy. Nếu tao có chuyện gì, thì mày cũng không thể nào sống yên được đâu.

Đôi lông mày nhăn lên thật đáng sợ. Khuôn mặt tối sầm tựa mây đen giăng kín lối. Và giọng nói lạnh tanh sắc mùi khinh khi được rít qua từng kẽ răng. Tất cả những thứ đó của ông Sang đều khiến cho tất cả những ai chứng kiến cũng đều cảm thấy kinh tởm đến ám ảnh.

Sau khi nghe những lời lẽ với ý đồ hết sức thâm độc ấy, bà Huệ đã không thể nào đứng vững trên đôi chân của mình mà ngã quỵ xuống chiếc giường trắng tinh. Còn Minh Đăng thì xiết chặt bàn tay nhỏ bé của Thiên Thy đang run lên cầm cập trong tay mình. Nghĩ lại, từ nhỏ đến lớn, mặc dù đã rất cố gắng thoát khỏi sự sắp đặt độc đoán ấy rất nhiều lần, nhưng lần nào Minh Đăng cũng thất bại, chỉ vì không nỡ phá hoại gia đình, không nỡ vứt bỏ ông ấy sang một bên để tiếp tục làm những việc mình thích, chỉ vì nghĩ ông

ấy là cha. Thế nhưng, từ trước đến nay Minh Đăng đâu thể ngờ rằng mình đã làm những điều vô cùng ngu ngốc rồi.

- Ông...là hạng người kinh tởm nhất mà tôi từng gặp. Vậy mà bao nhiêu năm qua tôi đã gọi ông là ba ... gọi một người như ông là ba... là điều chết tiệt và ngu ngốc nhất mà tôi từng làm.

Đăng cũng tức giận và rít qua từng kẽ răng hệt như ông Sang lúc nãy. Nhưng tận đáy mắt màu café sâu thẳm chứa đựng cả bầu trời uất ức và sự tiếc nuối cho bản thân, đã vì một người không đáng như ông ta mà đánh mất nửa đời người tự do.

Chẳng biết có phải vì quá đau đớn hay không mà Đăng cũng chẳng còn bận tâm về việc người cha ruột của mình rốt cục là ai. Bây giờ điều đó đối với anh còn gì là quan trọng nữa đâu. Khi mà anh sắp phải đối mặt với những khó khăn không tưởng ở phía trước. Nhìn những giọt nước mắt đau đớn của mẹ mà Đăng thấy lòng thất quần lên từng hồi. Rồi cả bàn tay nhỏ bé đang bầu vuu lấy tay anh như sợ sẽ phải rời xa thêm một lần nữa của Thiên Thy. Cô ấy đã đứng chôn chân, lặng người bên cạnh Đăng suốt những phút dài đăng đẳng qua. Lòng dấy lên nỗi đau tột cùng, xót xa cho chàng trai cô yêu. Có ai ngờ Thiên Thy đã yêu một chàng trai chịu nhiều thương tổn như thế? Có ai ngờ Minh Đăng của cô lại là một chàng trai bất hạnh đến nỗi hoạn nạn như thế?

- Tôi nghĩ các vị đã kéo dài quá nhiều thời gian rồi đấy. Bây giờ xin phép cho chúng tôi được dẫn hai người này về đồn làm việc.

Viên cảnh sát lúc nãy vừa lạnh lùng cất tiếng, vừa đến bên Minh Đăng và lấy chiếc còng số tám ra với ý định còng vào tay anh. Nhưng chưa kịp làm được điều đó, anh ta đã bị đẩy ra bằng một lực rất mạnh từ bà Huệ. Bà đã nhanh chóng chạy đến bảo vệ con trai ngay sau khi nhìn thấy chiếc còng dành cho những tội nhân. Bà như muốn bất chấp tất cả để bảo vệ con. Lúc này, bà mạnh mẽ đến lạ lùng, hét lên trong đau đớn.

- Con tôi đã làm gì sai mà các người phải còng tay nó. Nãy giờ các người đã nghe thấy hết rồi đấy. Tất cả là do ông ta đã hại nó. Tất cả là do ông ta!!!

Thế nhưng trước sự hoảng loạn của bà Huệ, viên cảnh sát vẫn lạnh lùng đáp một cách vô tâm.

- Đó là chuyện của các người. Còn riêng về con bà, anh ấy phải chịu trách nhiệm với công việc và chữ kí của mình. Chúng tôi không thể nào làm trái luật được. Nếu bà còn cố tình cản trở, chúng tôi sẽ phạt bà vì tội cản trở người thi hành công vụ.

Thấy mẹ đau đớn như vậy, Minh Đăng cũng chỉ biết cố nuốt những uất ức, cay đắng vào lòng, cố gắng cười mà đưa tay lau đi những giọt nước mắt chua xót của mẹ đang tuôn rơi. Lúc này, Đăng phải cố tỏ ra bình tĩnh hơn ai hết.

- Mẹ! Sẽ không sao đâu. Con đi rồi về ngay. Mẹ đừng lo lắng quá.

Thế nhưng cử chỉ và lời nói dễ dàng của Minh Đăng chỉ càng làm cho những giọt nước mắt của bà Huệ thêm dằn dụa. Đứa con trai tội nghiệp của bà đã làm gì nên tội cơ chứ? Tất cả mọi chuyện đều là do lỗi lầm của bà kia mà.

Và rồi chuyện gì đến rồi cũng đến, chiếc còng bằng kim loại lạnh ngắt cuối cùng cũng đã chạm đến tay Đăng, vô tình chia cắt hai bàn tay đã đan chặt vào nhau trong hoang hoải đến vô cực. Thiên Thy đã không thể kìm nổi bản thân mà bật khóc đau đớn khi nhìn thấy đôi bàn tay tài hoa ấy, đôi bàn tay đã ôm chôn cô vào lòng suốt đêm qua bị kim kẹp trong chiếc còng nhỏ bé và lạnh lẽo. Tiếng chiếc chìa khoá tra vào ổ khoá kêu rắc rắc khiến lòng ai cũng nhói lên đau đớn.

Theo phản xạ tự nhiên, cô đã níu chặt cánh tay Đăng khi anh định quay bước đi, để lòng anh lại dấy lên những hồi sóng đau đớn như muốn nuốt chửng lấy thân xác. Đăng chậm rãi quay lại, nhẹ nhàng hôn lên vầng trán nhỏ xinh nhưng chất chứa đầy rẫy những đau thương. Dường như nơi khoé mắt anh cũng có một giọt nước mặn đắng chảy dài xuống trán Thy. Nụ hôn rất nhẹ, nhưng đã nói lên tất cả sự tin yêu và nỗi đau của anh lúc này.

- Anh đi rồi sẽ về. Em ở lại chăm sóc mẹ giúp anh... Nhưng mà... Thiên Thy này – Bỗng, Đăng cúi xuống hôn vào vành tai Thy, nói giọng nghẹn ngào đắng cay đến cùng cực và đứt quãng, nhưng rất nhỏ, chỉ đủ ột

mình cô nghe thấy – Nếu như thấy anh lâu về quá... hoặc là ngày anh trở về được... tính bằng năm... Hứa với anh... trong khoảng thời gian đó... em... đừng bao giờ đến thăm anh...dù chỉ một lần. Ngày anh trở về, việc đầu tiên sẽ là tìm em. Nếu được...xin hãy chờ anh. Anh ...

Bỗng giọng nói nghẹn ngào của Minh Đăng im bật khi nói đến đây. Liệu bây giờ anh còn đủ tư cách để nói ba từ thiêng liêng ấy với Thiên Thy? Khi mà đôi tay anh đang bị kìm kẹp bởi chiếc còng lạnh lẽo thê lương này. Khẽ mỉm cười trong nước mắt, Minh Đăng đứng thẳng lên rồi nhanh chóng quay sang mẹ. Anh không đủ can đảm để nhìn vào khuôn mặt đau đớn của cô ấy thêm một chút nào nữa.

- Mẹ! Con đi đây. Mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe. Con sẽ về nhanh thôi.

Sau những lời nói gượng ghịu, Đăng mạnh mẽ bước đi trong sự kìm kẹp của những viên cảnh sát. Mặc cho những tiếng khóc được bật ra đau đớn từ phía sau. Anh cố gắng sải những bước chân dài và nhanh nhất có thể, như sợ trái tim không còn chịu được nữa mà phá tan sự kìm kẹp này để quay lại với hai người phụ nữ mà anh yêu thương nhất trên đời.

Vừa bước ra khỏi cánh cửa của bệnh viện, cả Minh Đăng và ông Sang đã bị cánh phóng viên nhà báo vây chặt lấy như lũ ong tìm được mật ngọt. Quả là trong thời đại thông tin, mọi sự việc quan trọng xảy ra đều được những truyền thông đại chúng bắt đi nhanh như tốc độ ánh sáng. Nhất là những thông tin giật gân như giám đốc công ty kia ngồi tù vì hối lộ, anh chàng nghệ sĩ này bị tóm vì làm những việc trái pháp luật. Trớ trêu thay, tất cả những trường hợp trên đều đổ vào đầu Minh Đăng. Đều đúng với tình cảnh của anh hiện tại. Chắc hẳn vài ngày sau đó, cánh báo chí sẽ vì Đăng mà tốn rất nhiều giấy mực.

Chật vật một hồi lâu, Minh Đăng và ông Sang cuối cùng cũng được đưa vào xe cảnh sát. Chiếc xe nhanh chóng lao đi trong sự truy đuổi của cánh phóng viên nhà báo.

Nhưng chẳng ai biết được ngoài cánh báo giới ra, vẫn còn một cô gái nhỏ nhắn cũng đang cố gắng chạy theo chiếc xe vô tình ấy với hai hàng nước mắt lăn dài. Để rồi vấp ngã đau đớn trên mặt đường xám sần sùi lạnh lẽo, cánh tay cũng vì thế mà trượt một đường dài để rồi những giọt máu được bật ra khỏi những thớ thịt hao gầy.

Thiên Thy bất lực nhìn chiếc xe và đám người phóng viên đang mờ dần qua màn nước mỏng. Như đứa trẻ con hoảng sợ khi bị lạc đường, cô ngồi ôm gối khóc nức lên ngay tại nơi đôi chân cô quỵ xuống. Tại sao chuyện này lại xảy ra với Minh Đăng. Tại sao bây giờ Thy mới biết người con trai cô yêu có nhiều nỗi khổ tâm như thế? Và... tại sao cô lại phải sống xa anh thêm một lần nữa. Cả anh và cô mới chỉ được gần gũi nhau vào đêm qua thôi mà.

Từng câu hỏi trách móc “tại sao” cứ thi nhau ủa về, hoà quyện với nỗi đau có sẵn không ngừng dày vò Thy. Tiếng khóc cũng vì thế mà càng lúc càng trở nên uất ức, tức tưởi. Như bị lạc vào chốn đau thương không lối thoát, Thiên Thy thực sự không biết bây giờ phải làm gì và nên làm gì.

Trong khi đó, ngoài cánh cửa phòng bệnh 108, có hai chàng trai đang đứng thất thần tại đó suốt hai tiếng qua. Cũng như Tiến Hào và Bảo Duy, hoá ra Minh Đăng cũng chỉ là nạn nhân, là con cờ sống trong danh nghĩa là con trai của lão cáo già ấy. Vậy mà Bảo Duy đã hại lầm người. Còn Tiến Hào cũng không thể ngờ kế hoạch trả thù ông Sang của anh lại liên lụy đến một người tốt. Cả hai chàng trai đều đứng lặng yên để mặc cho sự im lặng nuốt chửng con người mình với nỗi lo lắng. Nếu điều tồi tệ nhất xảy ra, nếu Minh Đăng phải ngồi tù, thì Thiên Thy sẽ phải làm sao đây?

Tối hôm ấy, Thiên Thy về nhà với bộ dạng thê thảm nhất có thể. Ngồi biệt thự trắng vẫn cứ thế. Vẫn cứ nằm đơn độc trên bãi cỏ xanh. Không khí trong nhà rất yên tĩnh. Nhưng Thiên Thy nào còn tâm trí đâu mà để ý đến những điều xung quanh. Cô cũng chẳng màng tới người đàn ông trung niên đang ngồi trầm tư nơi phòng khách để rồi bỗng giật mình vì tiếng gọi, khi thất thểu đi ngang qua.

- Thiên Thy! Con lại đi qua đêm rồi. Con chẳng xem lời ai ra gì cả.

Lời trách móc kèm theo tiếng thở dài của ông Cường khiến Thiên Thy mệt mỏi quay lại với đôi mắt đờ đẫn.

- Bây giờ con mệt lắm. Ông biết không? Con chỉ muốn đi ngủ thôi.

- Thiên Thy! Gọi... ba là...ba...Ba là ba của con.

Sự chân thành và có chút bối rối của ông Cường khiến Thy bất ngờ trong giây lát rồi bật khóc. Một tiếng “ba” của ông sao mà muộn màng quá, sao ông không chịu dùng đại từ thiêng liêng ấy với cô sớm hơn. Để cô không phải lúc nào cũng gồng mình lên mà chịu đựng tất cả suốt từ thời thơ ấu cho đến bây giờ.

- Nói đi, những ngày qua có chuyện gì xảy ra với con phải không?

Từ nhỏ đến lớn, Thiên Thy vẫn luôn là đứa trẻ lẫm lẫm, không nói không rằng, nhưng vẫn luôn mạnh mẽ và chưa bao giờ tàn tạ ủ rũ không có sức sống như thế này. Đây là lần đầu tiên ông Cường thấy cô con gái mạnh mẽ bước đi mà như muốn ngã quỵ xuống bất kì lúc nào.

Chờ ngày mưa rơi – chương 49

Như không thể chịu đựng khuôn mặt ủ rũ và sự buồn bã đang ngày càng ăn mòn con gái mình thêm được nữa. Ông Cường tiến lại gần cô con gái nhỏ bé hao gầy, cố gắng chạm tay vào khuôn mặt mà suốt mười mấy năm qua, ông không đủ can đảm để chạm đến. Và... cuối cùng, ông cũng đã chạm được vào người con bé. Ông Cường quả thực đang rất vui mừng vì mình đã chiến thắng được sự yếu đuối và sợ hãi của bản thân. Vậy mà con gái ông lại đón chào điều đó bằng một nỗi buồn khôn xiết gần như là vô hạn.

Mặc dù vẫn cố đứng thẳng, vẫn cố trụ trên đôi chân nhỏ bé như muốn sụp xuống bất cứ lúc nào, nhưng Thiên Thy đã không còn ý thức được mình đang nói gì với ba nữa. Những lời nói cứ tuôn ra một cách vô thức và ngậy đại trong đau đớn và nước mắt.

- Những ngày qua, con làm sao vậy?

- B...ba! Bây giờ con biết phải làm sao để cứu Minh Đăng đây? Làm cách nào để cứu anh ấy đây?

Một khi người ta đau đớn đến cùng cực, họ sẽ nói ra những điều từ tận đáy tâm can họ mà không cần biết đối phương có hiểu hay không. Thiên Thy bây giờ cũng thế, cô luôn miệng nhắc đến tên Minh Đăng mà chẳng cần biết ba mình có biết người đó là ai hay không.

Còn ông Cường khi thấy con gái mình đau đớn như thế cũng cảm thấy lòng quặn thắt lấy. Bản tính của một người cha đã điều khiển ông đến bên Thy và ôm trọn cô vào lòng. Mặc dù không biết Minh Đăng là ai, nhưng chắc hẳn đó phải là một chàng trai cực kì đặc biệt đối với con gái ông. Bao nhiêu năm qua, ông đã quá vô tâm với Thiên Thy rồi. Vô tâm đến nỗi, con gái ông biết yêu và biết đau vì một người con trai từ khi nào ông cũng không biết. Chắc hẳn người vợ yêu dấu của ông nơi thiên đường sẽ trách ông nhiều lắm đây.

...

Ngâm mình dưới làn nước lạnh thấu da, Thiên Thy khẽ nhắm mắt cố gắng thả trôi tất cả những gì cô chứng kiến vào sáng nay. Từ những lời nói vô cảm của ông Sang cho đến cảnh Minh Đăng bị công tay. Từng chi tiết cận kề tựa như từng sợi len, dệt vào tâm trí Thy một tấm màn đen ám ảnh dai dẳng.

Nếu như điều tồi tệ nhất xảy ra, nếu như ngày trở về của Minh Đăng được tính bằng năm như anh lường trước. Lúc ấy, cô sẽ phải làm gì đây? Thy không biết! Thy thực sự không biết và cũng không muốn nghĩ đến. Nhưng chắc chắn cô sẽ không thể yếu đuối như thế này mãi được. Thy cần làm một điều gì đó, hoặc ít ra sẽ không để ba lo lắng cho cô như thời gian qua nữa. Chẳng phải từ nhỏ đến lớn Thiên Thy vẫn mong ba sẽ yêu thương cô như bao đứa trẻ khác sao? Bây giờ Thy được rồi đây. Nhưng mà khi nghĩ đến tình phụ tử... cô lại cảm thấy đau đớn thay cho chàng trai cô yêu.

Những giọt nước mắt lại lăn dài từ khoé mi xuống mặt nước lạnh lẽo trong bồn tắm. Trái tim lại nhói lên đau đớn nhưng trong tâm tư vẫn luôn giữ vững một sự mạnh mẽ cố định. Thiên Thy nhắm mắt, thả người mình chìm ngập vào làn nước lạnh thấu tâm can.

“Minh Đăng! Nếu điều tồi tệ nhất xảy ra. Nếu ngày anh trở về được tính bằng năm như anh lo lắng. Em ở ngoài này sẽ thay anh làm tất cả”

...

Những ngày sau đó, Thiên Thy như một chú ốc sống trong vỏ bọc cứng rắn quen thuộc của chính mình. Ban ngày cô vui đùa vào sách vở vì kì thi tốt nghiệp đã cận kề. Chiều đến, Thy luôn có mặt tại nhà riêng của mẹ Minh Đăng để xoa dịu đi phần nào nỗi thương nhớ, lo lắng khôn xiết của bà. Kể từ ngày biết được

Minh Đăng là đứa cháu rơi không có chung dòng máu, cả gia đình chồng đã hắt hủi, xua đuổi bà Huệ ra khỏi nhà một cách không thương tiếc và có phần ác tâm. Nếu lúc trước bà là một phụ nhân quyền quý sống trong biệt thự nguy nga, thì bây giờ bà chỉ là goá phụ trắng tay sống trong một phòng trọ chật chội tồi tàn. Cuộc đời người phụ nữ thời hiện đại có lúc vẫn phải phụ thuộc vào người đời như thế đấy. Nhưng cũng may bà vẫn còn một cô bé cùng chung chí hướng, cùng dành cho con trai bà một tình yêu hết mực để yên ủi bầu bạn vào những lúc tưởng chừng như cả thế giới đang quay lưng lại với bà. Bà cũng cảm thấy thương thay và cảm phục Thiên Thy. Cùng mang thân phận người phụ nữ, người con gái giống bà nhưng cô bé lúc nào cũng mạnh mẽ và ngoan cường, chẳng bao giờ yếu đuối đui mù như bà lúc này đây.

Một ngày của Thiên Thy luôn có từng ấy việc. Sáng đi học, chiều đến thăm mẹ Minh Đăng và tối đến về nhà cô lại bù đầu vào bài vở ôn thi cho đến hai, ba giờ sáng. Giờ đây cô như một chiếc chong chóng, bị cơn lốc công việc và học tập vùn xoay và vất kiệt sức lực. Và Thy muốn thế.

Nhưng mọi thứ cũng đã trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều khi khoảng cách giữa cô và ba ngày càng được lấp đầy bằng những quan tâm chân thành, nhỏ nhặt mà ông dành cho cô, mặc kệ cho bà Mỹ càng ngày càng trở nên ganh ghét, khó ưa Thiên Thy ra mặt khi mà cả Tiến Hào và Bảo Duy đều dành cho cô những quan tâm hết mực với danh nghĩa là những người cùng chung mái nhà. Họ vẫn chưa cảm thấy ngôi ngoại đi phần nào sự tội lỗi khi vô tình đem đến cho Thy và Đăng những trái đắng trong thầm lặng.

Cứ như thế, rồi một tuần cũng đã trôi qua. Cuối cùng cũng đến ngày Thy và bà Huệ mong mỏi nhất. Ngày diễn ra phiên toà xử phạt Minh Đăng và ông Sang.

Ngày Đăng ra hầu toà, Thiên Thy không khỏi xót xa khi thấy tấm thân cao ráo bây giờ trở nên gầy rộc. Đôi mắt café đã sâu giờ đây sâu hút tựa chiếc dòng sông không đáy. Khuôn mặt thanh tú bây giờ hốc hác xương cạnh như chẳng còn chút sức sống. Chỉ mới một tuần không gặp mà Minh Đăng dường như đã biến thành một chàng trai hoàn toàn khác với ngày trước.

Bà Huệ thấy con trai tàn tạ như thế thì khóc lên xiu xuống, để rồi suýt ngất đi khi luật sư bào chữa cho Minh Đăng chịu thua trước sức nặng của phiên toà.

Nhưng nếu là một người có tầm nhìn sâu rộng và nhạy cảm, chắc chắn sẽ dễ dàng nhận ra đây là một phiên toà được sắp xếp theo ý muốn của một thế lực mạnh mẽ nào đó đứng sau tất cả. Hình phạt cũng vì thế mà trở nên vô lí và bất công đến mức không thể chấp nhận. Khi gán cho Minh Đăng án phạt bốn năm tù vì bắt anh chịu trách nhiệm hoàn toàn khi kí tên vào những bản hợp đồng mang tính lừa gạt. Còn ông Sang phạt một năm tù vì chỉ là người giao dịch không hơn không kém.

Nhưng suy cho cùng thì cũng phải thôi, dù gì đi nữa, đứng sau ông Sang vẫn là một tập đoàn Hoàng Minh vững chắc, còn Minh Đăng lúc này chỉ là một đứa con, một đứa cháu rơi trắng tay bị đá văng ra khỏi tập đoàn, mặc dù ột tháng trước anh vẫn còn ngồi vào chiếc ghế thừa kế. Kết quả bất công này, chính Minh Đăng cũng lường trước được.

Phiên toà kết thúc, tất cả mọi người chứng kiến đều cảm thấy đau thương thay cho bà mẹ có đứa con trai bất hạnh. Như một nụ hoa héo tàn vì bị hút hết mật, bà Huệ khóc nức lên rồi lịm đi vì quá mệt mỏi đau thương. Lúc ấy, chỉ có Thiên Thy là điểm tựa duy nhất để bà ngã người vào. Trong khi đó, bên kia hàng ghế, ông chủ tịch của tập đoàn Hoàng Minh vẫn ngồi yên vị như chẳng hề có chuyện gì xảy ra. Đôi lúc, lòng dạ con người ta lại lạnh lẽo và vô cảm tựa như cục đá như thế đấy.

Mọi sự đau thương vẫn chưa dừng lại ở đó, mà nó còn dâng lên đến cùng cực khi Minh Đăng bị chính thức đưa đến trại giam trong sự kìm kẹp của những viên cảnh sát. Khi đi ngang qua người mẹ đau đớn và cô gái lúc nào cũng gắng gượng đứng vững trước những nỗi đau của mình, Minh Đăng đắng đót cổ gắng nhắm mắt lại một cách vô tình mới có đủ can đảm để tiếp tục bước đi. Trong thâm tâm anh đau nhói như bị hàng ngàn mũi dao đâm, rạch khắp cơ thể...

Nhưng dường như một khi con người ta bị đẩy vào đường cùng, họ sẽ khao khát được làm lại tất cả. Minh Đăng cũng thế, dù bàn chân bước đi trong sự bất lực nhưng tâm trí anh đang cháy lên ngọn lửa hận thù. Một ngày nào đó, Minh Đăng sẽ lật ngược lại ván cờ. Một ngày nào đó, anh sẽ bắt những kẻ dùng cuộc đời anh như một trò chơi phải quỳ lụy dưới chân anh. Nhưng điều Minh Đăng lo sợ nhất trong lúc bị giam cầm, chính là mẹ và Thiên Thy. Liệu hai người ấy có thể vượt qua nỗi cay đắng này không?

Nhìn bóng dáng Minh Đăng leo lên chiếc xe chở tội nhân rồi lao thẳng đi trong nghìn bụi dậm khơi, Thiên Thy không thể nào kìm lòng mà bật khóc nức lên. Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần cho trường hợp tồi tệ nhất xảy ra, cô vẫn không thể nào can ngăn dòng nước mắt trực trào.

Nỗi đau này, cay đắng này biết bao giờ mới nguôi ngoai? Sự bất công và xã hội nhơ nhớp này biết bao giờ mới được trong sạch công bằng?

- Đây là cái giá phải trả cho sự lừa dối đấy, cô Huệ.

Bỗng, giọng nói khàn khàn lãnh đạm từ phía sau vang lên chi phối những giọt nước mắt của cả bà Huệ và Thiên Thy. Ông chủ tịch của Hoàng Minh đã đến bên hai người tự lúc nào.

- Ba...ba...

- Đừng gọi tôi là ba! Và cũng đừng để tôi biết được ba ruột của nó là ai. Tốt nhất là từ giờ trở đi đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa.

Sau lời nói diêm dăm, ông chủ tịch già chống gậy bước đi với dáng vẻ khoan thai như chẳng có điều gì làm xoay chuyển được cái thế giới ông đang nắm giữ. Sự việc lần này đã đem đến cho công ty một tổn thất nghiêm trọng nhưng chắc hẳn chỉ trong một thời gian nhất định nào đó mà thôi. Muốn lật đổ cả công ty, phải lật đổ kẻ đứng đầu gao cội chính là ông. Nhưng liệu Tiến Hào và Bảo Duy có đủ sức làm chuyện đó?

oOo

Con đường về nhà hôm nay sao bỗng trở nên dài đến vô tận, khi mà đôi chân cô độc của Thiên Thy cứ bước đi mãi mà chẳng đến nơi. Con sông Hàn vẫn cứ yên ả chở đầy gió. Vĩa hè vắng lặng vẫn sáng toả bóng đèn vàng. Riêng chỉ có mình cô là vẫn cứ lẻ loi bước đi một mình. Con đường dài rộng như thế, biết đến khi nào mới bước tới cuối nỗi buồn đau?

Bỗng chốc, hình ảnh gầy gò tàn tạ của Minh Đăng vào buổi sáng nay lại hiện về trong tâm trí Thy, khiến cho trái tim lại nhói lên tựa như hàng ngàn vết cắt trong da thịt vừa mới được liềm miệng giờ đây lại một lần nữa rách toạc ra, rỉ từng giọt máu.

Cho đến bây giờ, Thiên Thy mới thực sự hiểu ra vì sao một tháng trước Đăng hất hủi cô, xem cô như một món đồ chơi trong bàn tay anh. Tất cả điều đó, chỉ là để bảo vệ cô trước móng vuốt nhọn hoắt của những con người nguy hiểm mà cô chưa bao giờ biết đến. Nếu ông Sang là một con cáo già khôn ranh thì ngài chủ tịch già nua kia lại chính là người cha dạy cho ông ta tất cả. Vậy mà Thiên Thy ngu ngơ chẳng biết gì, lại còn khờ khạo oán trách anh. Quãng cho anh những lời lẽ cay độc không thể tổn thương hơn. Và cuối cùng, là khiến Đăng mất đi cả ước mơ chỉ vì liều sống còn để bảo vệ cô.

Có lẽ, cuộc đời này luôn luôn là thế, con người ta luôn nhận ra lỗi lầm của mình vào những thời điểm muộn màng, để rồi bị dày vò bởi những cơn hối hận khôn nguôi.

Bốn năm! Trong bốn năm tiếp theo, Thiên Thy biết làm gì để cho người ngoai đi sự dằn vặt tựa con sóng, lúc nào cũng muốn nuốt chửng cô đây?

Đôi chân vẫn cứ tiếp tục bước đi trong vô thức, chậm rãi và nặng nề, nên về đến nhà lúc nào Thiên Thy cũng không hay biết. Chỉ biết rằng cô đã buộc phải dừng chân lại khi nhìn thấy một cảnh tượng rất khó tin và khó chấp nhận ngay trước mắt. Đôi mắt buồn bỗng loé lên những tia bất ngờ và hoang hoải đến cùng cực, để rồi đôi môi vô thức thốt ra tiếng gọi gầy khúc.

- Bảo... Duy! Em và hấn... quen nhau sao?

Thiên Thy dường như không thể tin vào mắt mình khi mà trước mặt cô là cảnh tượng Bảo Duy đang đứng nói chuyện với một người mà có lẽ suốt cuộc đời này cô không bao giờ quên hấn được. Là hấn đã cướp đi một nửa cuộc sống của Minh Đăng. Là hấn đã khiến cô ám ảnh khi giở trò đồi bại với cô không thành. Là hấn. Tên nghiện.

- Chị...

Duy gần như chết đứng khi nhìn thấy Thiên Thy, còn tên nghiện thì khẽ nhếch môi, tạo thành một đường cong kì dị. Cười mà như không cười.

- Em đang làm gì vậy Duy? Tại sao em lại...

- Đến bây giờ mày vẫn chưa biết gì à?

Thiên Thy mặt tối sầm, còn chưa hết bàng hoàng đã bị đánh thức bởi giọng nói khè khè đáng sợ của gã nghiện đó. Nhìn Thiên Thy bằng con mắt nhỏ xíu nhưng đầy ám ảnh, ra vẻ mặt ngây ngốc để cố tình trêu chọc cô, nhưng rất nhanh sau đó lại trở về với giọng điệu mà đối với Thiên Thy là rất – khốn – nạn.

- Mà thôi! Đó là chuyện của bọn mày. Còn tao đã làm xong việc cần làm rồi. – Gã vừa nói vừa khua khua những tờ tiền đang cầm trên tay với nụ cười cực kì đều. Khi đi qua Thiên Thy, gã còn vỗ vai cô với giọng điệu bốn cọt – Á quên! Cho tao gửi lời thăm đến thằng bạn đẹp trai của mày ha! Mấy ngày nay đi đâu cũng thấy nó trên mặt báo. Không ngờ cũng có ngày một đứa phong độ như nó cũng phải chịu cảnh nhục tù. Nếu biết trước nó có ngày này, tao cũng đã nhẹ tay với nó hơn... Haiz! Cuộc đời này nhiều lúc cũng thật là công bằng. Một thằng tay trắng nay lại có tiền xài, một thằng giàu kéch xù thì lại bị ngồi tù. Em có thấy vậy không? Người đẹp?

Gã cười! Nụ cười cực kì khoái trá để lộ hàm răng vàng ố dơ bẩn. Thấy Thiên Thy không nói gì gã lại càng thích thú hơn. Rồi cất bước đi với dáng vẻ thư thái yêu đời bỏ lại hai con người đang chìm ngập trong cảm xúc của riêng mình.

Lúc ấy, bàn tay Thiên Thy khẽ nắm lại thật chặt tựa như muốn bóp nát tất cả khi hắn đụng chạm đến người cô. Phải kiềm chế lắm, Thiên Thy mới có thể đứng yên chờ cho bóng dáng hắn khuất dạng trong màn đêm đen tĩnh mịch mà không động tay động chân gì đến hắn. Bởi từ khi cái đêm định mệnh ấy diễn ra, đêm mà Minh Đăng đã bất chấp tính mạng làm lá chắn cho Thiên Thy, cô đã luôn tự nhủ với bản thân sau này nếu gặp gã nghiện ấy thêm một lần nữa, nhất định Thiên Thy sẽ bắt gã trả một cái giá thật đắt, đắt gấp đôi cho những gì gã đã làm với Minh Đăng.

Nhưng hôm nay. Ngay tại lúc này đây, Thiên Thy không còn tâm trí đâu để tính chuyện bắt gã trả giá. Không phải vì sự hận thù của cô đối với gã phai đi, mà bởi Thiên Thy đang cố gắng chịu một cú shock kinh khủng nhất mà cô chưa bao giờ ngờ tới.

Rốt cục, Thiên Thy phải suy nghĩ làm sao, phải suy diễn theo hướng nào khi nhìn thấy Bảo Duy đang đưa cho hắn một sấp tiền đây? Rốt cục, con người mà Thiên Thy luôn đặt trọn niềm tin của mình ngay từ còn nhỏ đang giấu giếm cô những điều gì?

- Chị...

Bảo Duy vẫn đứng cứng đờ ở đó, và hình như đang rất sợ hãi, cậu không muốn nhìn vào đôi mắt Thiên Thy một chút nào. Bởi nó như một ngọn lửa kinh hoàng, thiêu đốt lương tâm và trái tim cậu ngay trong lúc này.

- Lên phòng! Nhanh!

Sau câu nói ngắn gọn cùng ánh nhìn sắc nhọn, Thiên Thy nhanh chóng vào nhà để mặc Duy với bao nỗi lo lắng như muốn nuốt chửng bản thân khiến cậu nghẹt thở.

Thật ra, Duy đã lường trước được ngày này thế nào cũng phải đến. Cậu cũng luôn chuẩn bị sẵn tâm lí khi bị Thiên Thy phát hiện. Nhưng khi nhìn vào đôi mắt buồn đại mà nghiêm nghị xen lẫn sự thất vọng ấy, tất cả mọi thứ Duy chuẩn bị từ bấy lâu đều tan biến như cơn gió thoảng qua, một chút dấu vết cũng không còn lại. Giờ đây, tất cả những gì Duy có được chỉ là sự trống rỗng. Đầu óc trống rỗng. Lòng dạ trống rỗng. Còn trái tim nơm nớp một nỗi lo sợ không thể định hình.

Duy biết phải đối mặt với Thiên Thy ra sao đây? Khi mà chính cậu cũng đang rất hối hận vì những phút giây nông nổi, đã bị ngọn lửa thù oán điều khiển mà quên hết cả lí lẽ, đánh mất cả lương tâm của chính mình?

Mở cửa phòng một cách rụt rè, Duy cảm nhận được nhịp đập của con tim cứ nhanh lên theo tỉ lệ thuận của thời gian. Có lẽ sau tối nay, Thiên Thy sẽ không bao giờ nhìn mặt cậu nữa cũng nên. Nghĩ đến đó, cơn hối hận lại tựa như một con sóng trào đổ ập vào người Duy khiến cậu chơi vơi. Cậu thực sự không muốn điều đó xảy ra. Ngàn lần không muốn!

Cánh cửa cuối cùng cũng được mở ra một cách hoàn toàn, để lộ dáng vẻ gầy hao của Thiên Thy đang ngồi bất chân chữ ngũ nghiêm nghị trên chiếc giường trắng xanh. Giọng nói cô cũng vì thế mà đánh lại một cách

lạ lùng. Thy, đang cố gắng giữ bình tĩnh nhất có thể.

- Bây giờ thì nói đi Duy! Nói tất cả cho chị nghe.

Khẽ dựa tấm lưng vào thành tường đối diện với Thiên Thy, Bảo Duy vừa nói vừa cúi mặt.

- Em... thực sự... em không có gì để nói cả.

- Vậy thì trả lời những câu hỏi của chị. Tại sao em quen hẳn. Em gặp gã đó để làm gì?

Như một người chị xử phạt đứa em hư hỏng, Thiên Thy gắng hỏi từng câu để làm sáng tỏ những khúc mắc trong lòng. Cô cố gắng điều khiển cho trí óc không được nghĩ đến Minh Đăng trong lúc này, dù chỉ là một phút giây ngắn ngủi. Nếu không, tất cả cảm xúc sẽ bùng nổ theo ý muốn của trái tim. Lúc ấy, Thiên Thy sẽ không thể nào mà kiểm soát bản thân trước cơn giận được nữa. Sẽ không còn khả năng định hình và suy xét con người trước mắt được nữa. Hơn lúc nào hết, cô cần phải thật tỉnh táo và bình tĩnh để suy xét con người cô đã quá tin tưởng này.

- Em gặp hẳn trong một lần hẳn trốn cảnh sát. Quen từ đó đến bây giờ.

Duy nhỏ nhẹ trả lời câu hỏi thứ nhất, nhưng tuyệt nhiên không đụng chạm gì đến câu hỏi thứ hai. Hai bàn tay trong túi quần Duy nắm lại thật chặt, ướt đầm vì đổ mồ hôi. Hơn ai hết, Bảo Duy đã biết Thy đã nắm rõ tất cả. Nhìn hành động cậu đưa tiền cho tên nghiện lúc này, không ai là không thể đoán được sự việc. Huống gì là Thiên Thy, cô đã biết Bảo Duy có thù oán với Minh Đăng. Hơn nữa còn là một cô gái cực kì nhạy cảm. Làm sao có thể không hiểu cho được. Nhưng tại sao? Tại sao Thy lại cố gắng bình tĩnh như thế? Thà cô cứ hét, cứ nổi giận, hay là cứ dùng bạo lực với cậu còn hơn. Còn bình tĩnh hỏi Duy từng câu như thế này, chỉ càng khiến cậu thêm căn rứt mà dày vò lương tâm mình.

- Sao em không trả lời câu thứ hai? Lúc này em gặp hẳn để làm gì?

- Em...như chị đã thấy đó... em đưa tiền cho hẳn.

- Tiền gì? Em mắc nợ gì hẳn sao?

- Sao em em không nói?

Thiên Thy vẫn cố gắng bình tĩnh, đôi mắt mệt mỏi vẫn cố cương nghị nhìn Bảo Duy nhưng cậu em thì không như thế. Cậu đã chịu thua. Thua sự tra khảo rất nhẹ nhàng và cũng rất đáng sợ này của Thy. Bằng giọng điệu tức tối, cậu hét lên như một kẻ bị truy đuổi đến đường cùng, không còn khả năng chạy trốn hay quanh co.

- ĐỦ RỒI! CHỊ ĐÃ BIẾT TẤT CẢ. TẠI SAO CÒN HỎI EM?

- Tại sao? Tại sao em làm như thế?

Giọng Thy lạc hẳn đi vì cố kiềm chế cơn giận đang muốn bùng nổ trong lòng. Cô nhắm mắt lại để kiềm chế cơn đau. Và để không phải nhìn thấy con người mình đã từng hết tin tưởng đang đau đớn trong sự phản bội. Trong thâm tâm, Thiên Thy thực sự không muốn tin Bảo Duy là kẻ đứng sau tất cả. Thực sự không muốn và không thể chấp nhận được!

- TẠI SAO Ơ? TẠI VÌ HẮN MÀ GIA ĐÌNH EM TAN RÃ. TẠI VÌ HẮN MÀ BA ĐÃ BỎ EM Ở LẠI MỘT MÌNH TRÊN ĐỜI NÀY. TẠI VÌ HẮN MÀ CHỊ...

Duy nói mà như hét lên bằng cả trái tim và lương tâm của mình. Nhưng câu nói của Duy đã không thể trọn vẹn khi vô tình nhắc đến Thiên Thy. Bảo Duy bật khóc trong tức tối. Cậu thực sự cảm thấy chịu hết nổi rồi. Bao nhiêu cơn dằn vặt suốt những ngày như qua ủa về, nuốt chửng cậu trong đau đớn và hối hận. Khiến cho đôi chân không còn sức để chống đỡ thân thể được nữa. Tấm lưng men theo bờ tường, Duy ngồi thụp xuống đất, tiếng nói đan xen tiếng khóc tạo thành một thứ âm thanh ồm ồm thật thương tâm và khó nghe.

- Thời gian đó, em thực sự không thể kìm nổi cơn giận giữ, chỉ cần nghĩ đến hẳn đã làm những việc tổn thương chị, và vì hẳn mà em trở thành đứa trẻ mồ côi. Em ghét hẳn. Em muốn hẳn biến mất khỏi cõi đời này khi mà hẳn cướp đi của em tất cả. Nhưng mà... em đâu có ngờ rằng hẳn lại dám bất chấp sống – chết

để bảo vệ chị...Em lại càng không thể biết chính hắn cũng chẳng hơn gì em... Hắn cũng là nạn nhân của lão cáo già đó. Hắn là một con sói đội lốt cừu. Từ trước đến nay em luôn nghĩ thế...cho nên...

- Cho nên em là kẻ đứng sau tất cả.

Cổ nuốt những giọt nước mắt vào tận đáy tim, đến bây giờ Thiên Thy vẫn còn chưa đủ dũng cảm để mở mắt ra nhìn con người mà từ nhỏ đến giờ, cô luôn xem là một thiên thần. Mặc dù biết rất rõ Bảo Duy không hề ưa Minh Đăng nhưng chưa bao giờ trong đầu óc Thy có thể tưởng tượng ra sự việc như thế này. Thiên Thy chưa bao giờ nghi ngờ Duy bất cứ chuyện gì, vậy mà lần này cậu đã cho cô một cú shock quá lớn. Bây giờ bảo Thy phải đối mặt với cậu em ấy như thế nào đây?

- Em biết bây giờ chị đang rất ghét em, có thể là hận nữa. Chị muốn làm gì em cũng được. Chửi em cũng được. Đánh em cũng được. Hoặc là... từ mặt em cũng được. Nhưng làm ơn... đừng chịu đựng... một mình như thế. Em biết... em sai rồi...

Ngồi co ro ôm gối dưới nền đất lạnh lẽo, từng giọt nước mắt hối hận và dằn vặt của Bảo Duy như càng mặn chát hơn, khiến làn da cậu xót rát hơn khi nhìn Thiên Thy ngồi nhắm mắt yên lặng qua màn nước mờ đục. Duy hiểu, chắc hẳn lúc này Thiên Thy đang phải cố kìm chế những cảm xúc tạp nham của chính mình. Thy chưa bao giờ tức giận với ai mà không nói những lời cay nghiệt khiến kẻ đó tổn thương. Vậy mà giờ đây, đến nửa lời trách móc, Thiên Thy cũng chẳng thèm quăng cho cậu. Điều đó đã cho Duy biết, lần này Thiên Thy đã thất vọng và shock đến mức nào.

- Em biết không Duy? Minh Đăng đã từng nói với chị rằng “hãy mở lòng ra đón nhận tất cả, kể cả hạnh phúc lẫn đau thương” Những ngày qua, chị luôn cố gắng mở lòng ra đón nhận những thứ kinh khủng xảy đến với mình. Làm như thế, chị thấy mọi thứ nhẹ đi, bớt đau hơn dù chỉ là rất ít. Nhưng lần này... chị thực sự không thể nào làm như thế nữa rồi. Nếu em tiếp xúc gần hơn với Minh Đăng, hiểu rõ tính cách và con người thật của anh ấy, chị nghĩ em sẽ chẳng bao giờ có thể tha thứ cho bản thân được đâu.

Những lời nói của Thiên Thy khiến Bảo Duy ngược khuôn mặt đầy nước mắt lên với thái độ chết sững vì quá ngạc nhiên. Vẫn là giọng nói điềm tĩnh khi này, vẫn nhắm mắt lại và không thèm ban cho cậu một ánh nhìn. Thiên Thy vẫn ngồi đó, chịu đựng tất cả. Lần đầu tiên Duy thấy Thy điềm tĩnh như thế. Lần đầu cậu thấy cô gái cậu thích sao mà trưởng thành quá, già dặn quá. Ấy vậy mà đối với Duy, lời nói nhẹ nhàng chân tình không hề có chút oán trách của Thy lại có sức tàn sát hơn tất cả mọi hình phạt kinh khủng mà cậu đã từng tưởng tượng ra. Lời nói ấy vừa bảo vệ người cô yêu thương vừa gián tiếp oán trách và sự – không- thể- tha-thứ dành cho cậu.

Bảo Duy cứ ngồi bất động ở đó nhìn Thy, quan sát từng sắc nét trên gương mặt cô, cậu quan sát kĩ đến mức tưởng chừng như có thể biết một phút Thiên Thy thở ra bao nhiêu nỗi buồn nặng nề. Cậu cứ ngồi yên lặng quan sát như thế, cho đến khi đôi mắt mệt mỏi kia từ từ mở ra, đôi chân nặng trĩu từ từ đứng lên và cất bước đi buồn bã. Thiên Thy không muốn ở đây lâu thêm nữa. Cô không muốn đối mặt với sự thực cay đắng này nữa, mặc dù từ giờ trở đi, chắc chắn nó luôn hiện hữu trong tâm trí Thy một cách đầy ám ảnh.

- Vậy là từ giờ trở đi... chị sẽ không bao giờ nhìn mặt em nữa... đúng không?

Bảo Duy vẫn cứ ngồi ôm gối thất thần ở đó với khuôn mặt ướt đẫm nước mắt, cho đến khi bàn tay Thy chạm đến cái xoay cửa màu vàng kim loại lạnh ngắt. Cậu dường như vẫn muốn níu kéo, mặc dù biết chắc sẽ chẳng được gì.

- Đối với chị, từ trước đến giờ em vẫn mãi là một thiên thần, cho nên hãy cho chị thời gian để chấp nhận điều đó chỉ là ảo tưởng.

Tiếng sập cửa lạnh lùng cuối cùng cũng vang lên, bỏ lại cậu trai ngồi gục đầu vào gối trong ân hận tội cùng. Chắc hẳn, Thiên Thy đã rất thất vọng về và mất niềm tin nơi cậu. Chính cái cảm giác ân hận vì đánh mất niềm tin của những người mình yêu thương mới là hình phạt nặng nề, đau đớn nhất. Nó! Sẽ dằn vặt ta cho đến suốt cuộc đời.

Ngoài trời đêm lại lâm tẩm đổ mưa. Mùa mưa năm nay thật dai dẳng. Kéo dài cho đến mấy tháng liền. Chỉ một tuần trước, cũng trong một đêm mưa như hôm nay, Thiên Thy đang được say đắm trong vòng tay Đăng. Vậy mà giờ đây anh đang ở chốn nào trong trái đất rộng lớn này? Có đau khổ giống Thy không? Có dằn vặt giống Thy không? Có mất đi niềm tin, thứ quan trọng nhất của lòng người giống Thy không?

Chờ ngày mưa rơi – chương 49.1

Khẽ tựa người vào lan can ngắm những giọt mưa rơi, Thiên Thy để mặc cho những giọt mưa lạnh buốt hắt vào người mình. Dần dà thấm ướt đầm quần áo. Như bao lần khác, Thy muốn lao tấp thân nhỏ bé, gầy gộc của mình vào màn mưa giăng kín lối ngoài kia, để cho những giọt mưa lạnh buốt hắt hê vùi dập cơ thể, dập tắt những nỗi đau tựa ngọn lửa đang đốt cháy trong lòng cô, từ đó mà tê dại với cảm xúc và nỗi đau hiện tại. Nhưng bây giờ Thy nhận ra, những cơn mưa ấy không phải liều thuốc tiên giúp cô chai lì với những tổn thương suốt một đời. Muốn quên đi những nỗi đau, chỉ còn cách tập sống với nó theo thời gian. Cũng giống như không khí luôn hiện hữu, nhưng có mấy ai là nhớ đến sự tồn tại của nó vì quá quen thuộc. Cái gì quen thuộc quá mức, nó sẽ dần dà bị chìm vào lãng quên. Nỗi đau chắc là cũng thế?

Tuy rằng những giọt mưa giá buốt đang tạt mạnh vào mặt, nhưng Thiên Thy vẫn có thể cảm nhận được một giọt nước nóng hổi đang chảy ra từ khoé mắt.

“Bảo Duy! Tại sao em lại có thể... khiến chị đau như thế này?”

....

Những ngày sau đó, mọi người trong nhà đều âm thầm thắc mắc khi thấy Thiên Thy và Bảo Duy luôn tìm cách tránh mặt nhau.

Tuy không hỏi nhưng Tiến Hào cũng đã mừng tượng ra được lí do. Trong việc này, anh cũng là người có lỗi không hề nhỏ. Khi nghe theo lời nài nỉ, phân tích của cậu em trai cứng mà giúp nó thực hiện một điều quá sức kinh khủng. Cho đến bây giờ Tiến Hào vẫn không thể hiểu nổi tại sao anh lại làm như thế. Có những lỗi lầm mà suốt cuộc đời này ta vẫn không thể hiểu tại sao ta lại va vấp vào chúng.

- Thăng em của con mấy tháng nay nó làm sao thế hả Hào.

Bống, tiếng hỏi của bà Mỹ từ đâu vang lên khiến Tiến Hào giật mình, thoát khỏi mớ lông bông trong đầu.

- Mẹ là mẹ nó, sao mẹ đi hỏi con?

- Nhưng nó có coi mẹ là mẹ bao giờ đâu. – Bà Mỹ thở dài.

- Nó không coi mẹ là mẹ cũng là điều dễ hiểu thôi. Mẹ có nuôi nó lớn được ngày nào đâu.

Lời nói vô tình của Tiến Hào khiến đôi mắt bà Mỹ hằn lên những vết sọc tức giận, nhưng rất nhanh sau đó lại dịu lại một cách kì lạ. Tiến Hào nói đúng, bà có nuôi nó được một ngày nào đâu mà bắt nó xem bằng mẹ kia chứ.

- Tại sao mẹ lại bỏ em và ba? – Bống, đôi mắt Tiến Hào trầm tư, nhìn mẹ với những tia tap nham ẩn khuất – vì tiền phải không?

- Lúc đó ba mày sắp phá sản, không bỏ lão ấy, kiếm người khác thì chết đói à?

- Mẹ... tại sao mẹ có thể nói ra những lời vô tâm như vậy được chứ? Mẹ không yêu ba sao?

Trước sự ngạc nhiên và khó chịu ra mặt của Tiến Hào, bà Mỹ đột nhiên bật cười méo mó.

- Ba mày không yêu tao, tại sao tao phải yêu ông ấy? Tao bỏ đi tất cả cũng vì mày cả thôi. Nếu không chắc gì bây giờ mày được như thế này?. Vậy mà bây giờ mày còn lên giọng trách mẹ mày ư?

Nghe giọng nói và thái độ của mẹ, chỉ càng làm Tiến Hào thêm mệt mỏi. Thì ra ba mẹ anh đã có một cuộc kết hôn không phải vì tình yêu. Bống, Hào thở hắt ra...Buột miệng phát ra câu hỏi khiến anh dằn vặt suốt mười mấy năm qua, bao nhiêu lần định hỏi mẹ nhưng lại thôi.

- Vậy tại sao mẹ không dắt Duy theo cùng?

Nếu dắt theo Bảo Duy đi... có lẽ bây giờ đã không xảy ra những chuyện đau lòng như thế này. Tiến Hào lại thở dài vì suy nghĩ của chính mình. Là anh đang đùn đẩy oán trách số phận ư?

- Để nó ở lại tao cũng đau lòng lắm chứ. Nhưng tại nó còn quá nhỏ, một mình tao làm sao nuôi cả hai đứa, nên mới để lại cho ba nó. Ai ngờ... ông ta... cũng chỉ vì con của ả mà ... ra đi.

Nói đến đây, bà Mỹ cười một cách nhạt nhẽo, đôi môi son đỏ cong lên kì dị, rồi trầm lặng bước đi lên cầu thang, nào ngờ đụng mặt Thy ngay tại đó. Hóa ra, cô đã vô tình nghe được trọn vẹn cuộc nói chuyện giữa hai mẹ con. Lần đầu tiên Thy thấy bà Mỹ trầm lặng như thế, nhìn sâu vào đôi mắt bà, cô thấy có điều gì đó gọi là cô đơn, nhưng rất nhanh sau đó lại trở về với điệu bộ sắc sảo, ganh ghét tựa phù thủy như thường ngày.

- Tránh ra coi. Cái cầu thang này là của một mình cô hay sao mà không cho ai đi hết hả?

Thy khẽ lách qua một bên nhường lối đi cho bà Mỹ, khi đi ngang qua, bà còn lườm cô cái sắc nhọn. Và Thy đã quá quen với những hành động đáng ghét mà bà Mỹ dành cho cô trong suốt mười mấy năm qua. Nhưng có điều, Thiên Thy chưa bao giờ lường tới trong con người đó cũng tồn tại một nỗi cô đơn hiếm có.

- Thiên Thy! Lại đây ngồi một lát được chứ? Đã rất lâu rồi, chúng ta chưa nói chuyện với nhau.

Bỗng, giọng điệu và đôi mắt buồn vương của Tiến Hào khiến Thiên Thy xao lòng. Hào nói đúng, dường như trong suốt thời gian qua, Thy đã vô tình ném người anh trai thân thương không cùng dòng máu này vào quên lãng. Đã rất lâu rồi, cô không còn nói chuyện với anh, hay bị anh lôi dậy tập thể dục mỗi sáng. Lại càng không còn cảm giác ghen tị khi ba chiều chuộng yêu thương anh nhiều hơn. Thời gian qua, dường như Thiên Thy đã vô tình vứt rất nhiều thứ giản dị xung quanh mình vào lãng quên chỉ vì bận bịu với những nỗi buồn, vui của riêng mình.

Khẽ ngồi vào chiếc ghế đối diện, Thiên Thy yên lặng chờ cho Tiến Hào mở lời trước. Tuy anh chưa nói, nhưng Thy biết rõ Tiến Hào đang định nói với cô chuyện gì.

- Em gặp Duy từ khi nào ấy nhỉ? – Hào vừa cười vừa hỏi Thy. Một nụ cười buồn.

- Lớp sáu.

- Lâu vậy rồi sao? Sao không thấy em nhắc gì vậy ta? – Hào làm bộ dạng ngạc nhiên rồi tự vỗ lê ra – À! Phải rồi, hồi nhỏ em có bao giờ kể chuyện gì cho anh nghe đâu. Toàn anh kể cho em nghe thôi.

Thiên Thy vẫn ngồi yên lặng, nhìn Tiến Hào tự cười tự nói. Cô biết anh đang muốn nói gì với mình, và đang chờ anh đi vào vấn đề chính đó. Như hiểu ý Thy, Tiến Hào thôi “diễn trò” tự kể tự cười gượng gạo nữa. Khuôn mặt cũng trở nên trầm tư hơn nhiều. Anh đang cố gắng lựa lời để nói với cô em gái đã luôn biết giữ và bảo vệ quan điểm riêng của mình ngay từ nhỏ.

- Thiên Thy! Em biết đó, Bảo Duy là một cậu bé không được như những bạn bè đồng trang lứa khác. Mẹ anh đã bỏ nó đi từ khi nó còn chưa chập chững vững bước, ít năm sau thì ba mất. Một mình nó phải phiêu bạt, lang thang. Cũng may gặp được người tốt nên đã dẫn nó đến làng mồ côi. Một đứa trẻ sống và lớn lên không được hưởng một chút mái ấm của gia đình, đem lòng hận thù với kẻ đã gây ra những điều ấy cũng là điều dễ hiểu.

Nói đến đây, Tiến Hào ngừng lại, khẽ quan sát thái độ của Thy. Cô vẫn chẳng có gì là thay đổi cảm xúc. Vẫn ngồi đó lắng nghe anh nói với khuôn mặt điềm tĩnh nhất có thể. Thấy vậy, Tiến Hào nói tiếp.

- Hơn nữa, nó lại đang trong giai đoạn mới lớn, suy nghĩ và việc làm còn rất nông nổi. Cũng đã rất hối hận. Sai lầm này tuy lớn nhưng vẫn có thể ... tha thứ được... Phải không em?

- Không! Em chẳng có quyền buộc tội hay tha thứ gì cho Duy cả. Vì người cậu ấy hại không phải là em. Chỉ có điều, em cần thời gian để chấp nhận những điều kinh khủng mà Duy làm, khiến em không bao giờ ngờ tới.

Nói rồi, Thy lạnh lùng đứng lên và bước đi, bỏ lại Tiến Hào ngồi sững người vì câu nói mạnh mẽ nhưng rất có lý ấy. Thiên Thy nói đúng, chấp nhận việc làm ác độc của một người mà mình luôn xem là thiên thần đâu phải là điều dễ dàng. Cô ấy cần có thời gian để chấp nhận một mặt khác hoàn toàn của con người Duy. Một mặt mà Thy chưa bao giờ nghĩ là sẽ tồn tại trong con người Bảo Duy.

- À! Tiến Hào! Bây giờ anh có thể đánh thức em dậy đi tập thể dục vào mỗi sáng được không?

Bỗng, Thy quay lại nói với Hào khiến anh ngạc nhiên trong thoáng chốc. Rồi khẽ mỉm cười. Gật đầu.

- Tất nhiên là được.

...

Một buổi chiều bình yên lại đến, ánh nắng dịu nhẹ trải khắp mặt nước lung linh, dềnh dang những gợn sóng bé xíu trên con sông Hàn. Không biết từ nhỏ đến lớn, Thiên Thy đã đi qua con đường này biết bao nhiêu lần, nhất là những lúc cảm thấy chênh vênh, cô lại dạo bộ đến đây chỉ để ngửi thấy mùi gió bên sông và ngắm mặt nước dềnh dang rất đỗi thanh bình này. Hơn nữa, nơi này còn cất giấu những kỉ niệm tình yêu đẹp đẽ mà Thy có được khi bên Đăng, và cả những trò rồ dại của tuổi trẻ ngông cuồng của cô và Duy. Khiến Thy chẳng bao giờ quên.

“Tuổi trẻ là những khát khao

Tuổi trẻ là phút mê say

Biết yêu nhưng mãi nói không nên lời

Hờn giận rồi sẽ qua đi

Cùng nhau bước trên con đường

Nắm tay mình sẽ mãi không rời nhau”

Bỗng, tiếng nhạc ở đâu đó vang lên khắp một vùng trời. Là điệu nhạc sôi động của bài hát Biết Yêu. Thy khẽ bật cười trong vô thức khi âm thanh quen thuộc ấy chạm đến tai. Bởi nó khiến cho những kỉ niệm một thời nông nổi của mười lăm, mười sáu ulla về trong tâm trí Thy. Hồi ấy, cả cô và Duy đều xem việc học như trò chơi, thích thì đi, không thích thì cúp. Tối nào hứng hứng lại rủ nhau ra đây, mở bài hát này và nhảy điên cuồng loạn xạ, vậy mà khiến cho người đi đường thích thú trả tiền mua vui. Và lần nào số tiền ấy cũng được dùng để mua đồ ăn cho những đứa trẻ ở gầm cầu gần đó.

Nhưng tiếc thay! Đó chỉ là những kỉ niệm đẹp đẽ không bao giờ quay trở lại.

Khẽ mỉm cười nhạt nhẽo, Thiên Thy lại tiếp tục bước đi để rồi lặng thinh khi bắt gặp cậu trai đang ngồi bệt trên vỉa hè, nhìn ra mặt sông với ánh mắt xa xăm. Bên cạnh là chiếc iphone phát ra bài hát quen thuộc đó. Thì ra chủ nhân của điệu nhạc sôi động ấy lại chính là người đang hiện diện trong tâm trí Thy. Người luôn gắn bước với tuổi trẻ ngông cuồng của cô.

Nhưng bây giờ trông Bảo Duy sao mà hao gầy và trầm tư quá, một chút dấu vết tinh nghịch và dễ thương của ngày xưa cũng không còn, càng lúc càng thay đổi theo ngày tháng. Thời gian, là thứ đáng sợ đến như vậy sao?

- Chị...

Bảo Duy giật mình ngược lên khi đôi giày cổ àu xám kia bước đến gần mình. Qua ánh hoàng hôn phản chiếu, cậu thấy khuôn mặt thân thuộc hao gầy của Thiên Thy đang mỉm cười với cậu. Đây là sự thật hay chỉ là ảo tưởng?

- Sao lại ngồi đây?

- Em...không muốn về nhà.

- Tại sao?

- Em biết chị không muốn nhìn thấy em.

Câu trả lời ngượng ngùng của Bảo Duy khiến Thiên Thy sững lại. Kể từ khi nào cô không còn muốn nhìn thấy cậu em thân thương này nữa? Kể từ khi nào mà cả hai đều sợ sệt luôn tránh mặt nhau? Có lẽ khoảng cách đáng ghét này đã xuất hiện kể từ khi cả cô và Duy lạc mất niềm tin trong nhau, thay vào đó là một sự thất vọng vô bờ bến.

- Sao cũng được. Nhưng đừng về trễ quá!

Sau lời căn dặn nhạt nhẽo, Thiên Thy tiếp tục cất bước đi, mặc kệ cho Bảo Duy vẫn ngồi đó ôm hi vọng vì Thy vẫn còn quan tâm đến cậu.

- Thiên Thy!

Bỗng, tiếng gọi bất ngờ từ phía khiến đôi chân buồn bã dừng lại.

- Em sẽ không bao giờ được vui đùa... hoặc được nhảy nhót cùng chị nữa phải không? Chúng ta sẽ không bao giờ được như ngày trước nữa...phải không Thy?

Vẫn đứng yên và không hề quay lại, Thiên Thy nói mà như thở dài.

- Bảo Duy! Có những thứ chỉ có thể tồn tại trong quá khứ. Nhưng tiếc là... quá khứ là thứ không bao giờ lấy lại được.

Và rồi, đôi giày cổ cao xám tiếp tục bước đi, nhưng lần này nó không còn độc bước như khi nãy nữa. Bởi có một đôi giày thể thao khác đã quyết định đi theo nó ở phía sau.

Sau những ngày chần chừ sống trong dằn vặt và hối hận, Bảo Duy đã rất muốn đứng lên và đập vỡ những cảm giác tội lỗi ấy bằng cách chuộc lỗi. Nếu không muốn sống trong dằn vặt tội lỗi nữa, chỉ có cách là nhận lỗi và chuộc tội. Nhưng cậu thực sự không biết bắt đầu từ đâu khi mà Thy đến cả một ánh nhìn cũng không dành cho cậu.

Vậy mà hôm nay, cô ấy đã mỉm cười và quan tâm đến cậu đấy. Dù chỉ là rất hời hợt. Nhưng bấy nhiêu đó cũng khiến cho Duy có động lực hơn rất nhiều. Bấy nhiêu đó cũng đủ để cho Duy biết, Thiên Thy chưa hề muốn vứt bỏ cậu. Và Duy chỉ cần có thế.

Kể từ ngày hôm nay, cậu sẽ cố gắng không sống trong dằn vặt nữa. Nếu như những kí ức đẹp đẽ trong quá khứ không bao giờ lấy lại được, thì Bảo Duy sẽ cố gắng tạo ra những điều tươi đẹp trong hiện tại và tương lai để chuộc lỗi. Chỉ cần cho cậu thời gian. Chỉ cần Thiên Thy tha thứ cho cậu dù chỉ là một chút ít.

Giây phút trôi qua, nối tiếp nhau trong lặng lẽ. Hai người họ vẫn cứ bước đi trong thinh lặng. Kể trước người sau, và luôn giữ một khoảng cách vừa đủ để không thể biết được cảm xúc của nhau. Qua bao nhiêu tháng ngày, nhìn vào tấm lưng nhỏ bé đang đi phía trước, Bảo Duy thấy nó vẫn cứ cô độc như ngày nào. Biết đến bao giờ, nỗi cô độc hữu hình ấy mới được phá vỡ đi?

Bảo Duy cứ đi theo Thiên Thy như thế cho đến khi một khu trọ tồi tàn hiện ra trước mắt cậu. Một thoáng bất ngờ khi Duy thấy Thiên Thy bước vào con đường nhỏ xíu để gõ cửa phòng trọ số năm từ ngoài đêm vô. Sau đó, có một người phụ nữ trung niên ra mở cửa cho Thy với khuôn mặt và nụ cười phúc hậu.

- Thy đến rồi đó hả . Vào nhà đi cháu.

Người phụ nữ niềm nở khi nhìn thấy Thiên Thy, nhưng rất nhanh sau đó lại chuyển qua sự nghi ngờ khi nhìn thấy cậu trai đang đứng tần ngần ở đầu lối đi. Thấy người phụ nữ nhìn mình, Bảo Duy liền cúi người chào.

- Đây là...?

- Em trai cháu. – Thy mỉm cười nhẹ, giải thích.

- Bảo cậu ấy vào nhà chơi luôn đi cháu. – người phụ nữ vui vẻ nhìn cả hai rồi quay vào nhà – Để bác lấy cái gì cho hai đứa ăn nhé.

- Dạ thôi, không cần đâu bác.

Thy vừa nói vừa bước vào cánh cửa, còn Bảo Duy vẫn đứng tần ngần ngay tại chỗ, chỉ chờ đến khi nhận được cái gật đầu nhẹ của Thiên Thy, cậu mới dám bước vào.

- Cháu có đứa em đẹp trai quá! Sao bác chưa nghe cháu và Minh Đăng nhắc đến bao giờ nhỉ?

Người phụ nữ rót nước vừa vui vẻ nói chuyện với hai người trẻ tuổi đang ngồi bệt dưới đất, vì phòng trọ quá nhỏ để kê thêm bất cứ thứ gì khác ngoài cái tủ gỗ đựng quần áo. Và câu nói vô tình ấy khiến Bảo Duy hết sức ngỡ ngàng. Hoá ra, người phụ nữ này chính là mẹ của Minh Đăng.

- Hai đứa uống nước đi.

Bà Huệ niềm nở đưa hai ly nước lọc cho Thy và Duy khiến họ vội vàng lễ phép đón lấy. Dường như Bảo Duy vẫn chưa hết lúng túng khi ly nước trong tay cậu sóng sánh như muốn trào ra ngoài.

- Mấy ngày nay bác đỡ ho chưa?

- Ôi, mấy cơn ho tuổi già ấy mà cháu, lúc đến lúc đi chẳng biết đường nào mà lần.

- Dù gì bác cũng nên uống thuốc, sẽ đỡ hơn mà.

- Ủ bác biết rồi – Bà Huệ tươi cười nhìn Thy rồi quay sang Duy – Cháu biết không, chị của cháu chu đáo lắm đấy. Từ ngày anh Đăng đi, lúc nào cũng quan tâm bác còn hơn cả con ruột nữa.

Nói đến đây, bà Huệ bỗng trở nên trầm tư, đôi mắt lại lấp lánh những màng nước mỏng, khiến Bảo Duy cảm nhận được phần nào nỗi đau của người mẹ có đứa con trai bị hại oan ức. Bỗng thấy Bảo Duy nhìn mình chăm chăm, bà Huệ biết nỗi đau của mình lại đến không đúng lúc. Cố nuốt đi những giọt nước mắt chưa kịp trào, bà gượng gạo tươi cười hỏi thăm Duy.

- Trông cháu chắc tầm mười sáu, mười bảy nhỉ? Không biết cháu đã gặp anh Đăng bao giờ chưa? Chị Thy có giới thiệu anh Đăng với cháu không?

- Cháu... cháu...

Lúc này, Bảo Duy bối rối cực độ, miệng lưỡi cứng đờ nói chẳng thành lời. Còn Thiên Thy vẫn ngồi im lặng quan sát thái độ của Bảo Duy. Cô thực sự muốn xem lần này Bảo Duy sẽ ứng xử thế nào. Nhưng đáng tiếc là không được, bởi ngay sau đó tiếng chuông điện thoại vang lên, cắt phăng cuộc trò chuyện dang dở.

- Hai cháu cứ ngồi chơi đi nhé, bác ra đây nghe điện thoại một lát.

Nói rồi bà Huệ vội vàng đứng lên, đi ra ngoài cửa nghe điện thoại, bỏ lại Thiên Thy khẽ nhấp môi ly nước mát, còn Bảo Duy khẽ thở phào vì những phú căng thẳng qua đi. Nhưng rồi đôi mắt cậu chợt loé lên những tia hoảng hốt khi vô tình nhìn thấy một tấm hình trắng đen cũ kĩ, được lồng khung cẩn thận đặt trên nóc tủ.

- Xin lỗi hai cháu vì đã làm gián đoạn cuộc nói chuyện nhé – Bà Huệ nói cười trở vô phòng.

- Dạ không có gì đâu – Thy lễ phép đáp lại.

Còn Bảo Duy vẫn chưa hết sửng sốt, mắt cậu vẫn không rời tấm hình dù chỉ một giây, vừa lắp bắp nói, vừa đưa tay chỉ vào nó.

- Bác... bác ơi! Tại sao bác lại có tấm hình đó vậy?

- À! Đó là một người bạn thân của bác. – Bà Huệ nói với đôi mắt trầm buồn, rồi quay sang Thy – Chính ông ấy đẩy cháu ạ.

- Dạ? Ý bác nói đó là ba ruột của Minh Đăng sao? – Thy hiểu ý bà Huệ, ngạc nhiên.

- Ủ. Đúng rồi.

XOẢNG!!!!!!!!!!!!

Cùng lúc đó, ly nước trên tay Duy đột nhiên rớt xuống. Vỡ tan thành từng mảnh. Nước chảy lênh láng ra sàn nhà, làm ướt bàn chân đang run lên từng hồi.

51. Chương 50

Một tháng sau.

“Cột!!! Kẹt!!!”

Cánh cửa lâu ngày không được chêm dầu nhớt bị đẩy ra bởi một lực nhẹ. Nhưng cũng đủ khiến âm thanh chói tai vang lên trong không gian vì dầu nhớt đã khô cạn. Rồi rất nhanh sau đó đã biến mất để chỉ còn lại

những tiếng sóng xô rì rào ngoài biển vắng. Từng tia nắng hoàng hôn cũng vì thế mà len lỏi qua khe cửa, vào ngôi nhà quanh quẽ bởi đã lâu thiếu vắng hơi người.

Đôi mắt buồn nhìn ráo hoảnh khắp mọi ngõ ngách trong căn nhà, Thiên Thy chậm rãi đặt bước chân đầu tiên qua ngưỡng cửa. Mọi thứ trong đây vẫn còn nguyên vẹn như lúc trước, chỉ có điều tất cả đã được phủ mờ bởi lớp bụi thời gian. Những lớp bụi dày đặc.

Vậy mà đôi bàn tay nhỏ bé chẳng ngại ngần gì với hàng trăm nghìn hạt dơ bẩn li ti. Bởi đi đến đâu Thy cũng đưa tay chạm hết đồ vật này đến đồ vật khác. Từ bộ salon thân thuộc, đến chiếc đàn trắng tinh được đặt giữa phòng khách, và bức tranh vẽ cảnh một cô gái bước đi cô độc trong cơn mưa. Cuối cùng, đôi bàn tay gầy hao cũng chịu dừng lại nơi cánh cửa phòng ngủ ở cuối dãy nhà. Là căn phòng đầy “sao” mà lúc trước Thiên Thy đã từng trầm trồ trước vẻ lung linh của nó...

Căn phòng thân quen ấy tựa như một chiếc hộp xinh đẹp lung linh, chất chứa bao kỉ niệm tình yêu đẹp đẽ mà suốt đời chẳng thể nào quên của đôi tình nhân gặp nhiều trắc trở. Từ những hành động bạo lực nông nổi, cho đến từng cử chỉ yêu thương của Thiên Thy và Minh Đăng. Vậy mà giờ đây chẳng còn gì ngoài sự bụi bặm quanh vắng. Nhất là tấm hình to lớn được treo trên bức tường có ba ánh đèn vàng chiếu rọi. Khuôn mặt thanh tú điển trai ấy cũng bị lớp bụi chiếm choáng, làm mờ đi những đường nét sắc cạnh của chàng nghệ sĩ tài hoa. Tất cả, đều bị lãng quên để mặc cho lớp bụi ăn mòn! Những kỉ niệm đẹp đẽ cũng vì thế mà nhạt nhòa theo lớp bụi thời gian.

Từ giờ trở đi, Thy có nên đến đây lau dọn hằng ngày? Liệu cô có đủ dũng cảm làm chuyện ấy? Khi mà nơi cất giấu bao kỉ niệm yêu đương của đôi tình nhân sẽ trở thành một nơi đầy ám ảnh đối với người ở lại, và là nỗi khắc khoải của người ra đi? Nếu lúc trước, đây là nơi bình yên nhất để cô tìm về thì bây giờ nó là một nơi đầy ám ảnh. Vì Minh Đăng đã bỏ lại tất cả những thứ thuộc về mình, trong đó có Thy để đi đến một nơi tăm tối thê lương chẳng thuộc về cô.

Đóng cánh cửa phòng lại trong tâm trạng vừa muốn buông bỏ vừa lưu luyến, Thy khẽ thở dài đến bên chiếc đàn piano nằm ngoan ngoãn ở trung tâm phòng khách. Từng phím đàn trắng vẫn nằm an yên trong sự che chở của chiếc nắp đậy. Có lẽ đây là thứ duy nhất trong căn nhà này không vướng những hạt bụi nhỏ li ti. Hay nói cách khác, nó là thứ duy nhất mà không bất cứ điều gì có thể làm vậy bẩn.

Khẽ đặt những ngón tay lên từng phím trắng, Thiên Thy bây giờ đã biết đánh nhiều hơn những âm điệu ngô nghê của ngày trước. Hồi xưa, khi đặt tay vào chiếc đàn, Thy chỉ biết “ấn ấn” thuộc lòng duy nhất những nốt nhạc quen thuộc của bài “Kìa Con Bướm Vàng” Nhưng giờ đây, cô đã biết đánh bài “Happy birthday” và một bản nhạc dài ngoằng “Kiss The Rain” da diết nhưng vẫn còn vấp vấp.

Tất cả là nhờ vào một quyết định ngông cuồng từ nửa tháng trước, sau khi thi đỗ tốt nghiệp, Thy đã chọn trường Học Viện Âm Nhạc là mục tiêu để thi đại học.

Chẳng ai ngờ một con người khô khan nguội lạnh không hề có chút lãng mạn như Thiên Thy lại mang trong mình dự định điên rồ ấy. Khỏi phải nói những người trong nhà bất ngờ và ngạc nhiên thế nào khi nhìn thấy phiếu đăng kí thi đại học và chọn nguyện vọng của Thy. Tất cả đều rất ngạc nhiên và xem đó là quyết định sốc nổi, đua đòi. Chỉ trừ Tiến Hào và Bảo Duy mới biết nguyên do vì sao lại có một quyết định ngoạn mục đó, để rồi phải chùng lòng xuống vì sự hi sinh quá cao cả của cô gái mang về ngoài hờ hững lạnh nhạt.

Ngạc nhiên hơn tất cả chính là ông Cường. Ông còn bàng hoàng đến mức hỏi đi hỏi lại đứa con gái bé bỏng rằng đã xác định kĩ càng chưa? Tương lai không phải trò đùa để cô bôn cợt chọn một ngành không hề liên quan gì đến sở thích, ước mơ và cả năng khiếu. Để rồi chính ông đã phải ngạc nhiên trước sự nghiêm túc thái quá của Thy, khi cô cấp sách đi học ngày học đêm về loại nhạc cụ mang giai điệu lãng mạn nhẹ nhàng. Vì thời gian thi cử quá gấp rút vội vàng, mà Thiên Thy đến cả những nốt nhạc còn chưa biết rõ.

Ngày trôi qua nhanh bao nhiêu, Thiên Thy càng oằn mình trong cố gắng bấy nhiêu. Có những đêm về trễ mệt lả, mà những người trong nhà khi đi qua phòng cô vẫn còn nghe thấy những điệu nhạc ngô nghê phát ra từ chiếc ipad. Để rồi một ngày gần đó, mọi người lại càng ngạc nhiên hơn khi Thy vác về một chiếc đàn nhỏ để luyện tập thực hành những bài nhạc ở lớp học thêm. Lúc đó, tất cả đều biết. Đó. Không phải là một quyết định sốc nổi.

- Minh Đăng! Anh có thấy em kiêu không? Lúc trước có hẳn một nghệ sĩ xịn ở ngay cạnh bên mà không thèm học. Còn bây giờ vắt chân lên cổ đi khắp nơi để xin học ngày học đêm đấy.

Bất giác Thy khẽ mỉm cười và độc thoại một mình, vuốt ve những phím đàn trắng rồi trông ra mặt biển với ánh nhìn xa xăm. Cô. Đang tập sống với những nỗi đau của chính mình.

- Em đã quyết rồi! Nếu anh phải chịu cảnh tù túng ở trong đó, em ở ngoài này sẽ thay anh làm tất cả. Sẽ biến ước mơ dang dở của anh thành mục tiêu của mình. Chỉ cần lúc trở về anh sẽ tìm em như đã hứa thôi... Anh có biết là em đang rất cố gắng làm tất cả... để bù đắp cho anh không?... Rốt cục... anh ở trong đó làm cái gì mà không cho em đến thăm chứ? ... Đồ Đăng đều!

Nhìn những con sóng bạc đầu cứ xô nhau vào bờ cát trắng, đôi mắt Thy lại thấy cay cay vì vị mặn của gió biển. Không biết... Minh Đăng ở trong đấy có phải chịu khổ nhục quá không? Có được ăn no và yên giấc ngủ không? Liệu đôi chân phong trần đã quen với sự vầy vùng tự do có chịu đựng được sự tù túng chốn ngục tù không?

Những câu hỏi ấy cứ như một cơn gió, lúc nào cũng quẩn quanh ám ảnh trong tâm trí Thy, rồi mặc sức dầy vò, vắt kiệt sức lực của cả tinh thần và thể xác. Khiến cho tâm thân cô tiêu tụy hẳn đi. Nhưng tất cả những điều khủng khiếp đó chỉ diễn ra trong âm thầm và chịu đựng. Bởi Thiên Thy dù đã thay đổi nhiều bao nhiêu thì cái tính ngang ngược, thích ngẩng cao đầu trong mọi hoàn cảnh và luôn mạnh mẽ trước mặt người khác vẫn không hề đổi thay. Dù bản thân có đau đớn thế nào thì người đời vẫn thấy cô an yên, trầm mặc như thế.

Những cơn gió mang vị mặn của biển vẫn cứ thổi phốc tất cả mọi thứ trong bạo lực. Khiến rặng dừa chao nghiêng vấp quật vào nhau như bao lần. Luồn qua mái tóc nâu vốn đã khiến nó rối mù tung bay. Khung cảnh vẫn nguyên vẹn như thế. Đồ vật vẫn còn nguyên đây. Nhưng người nay đã biệt tăm nơi đâu rồi?

“Tít... tít...tít”

Bỗng, điện thoại trong túi quần vang lên âm báo tin nhắn quen thuộc. Đánh thức Thy thoát khỏi những hoang hoảng đang dày xéo tâm can. Cô lười biếng rút chiếc điện thoại ra, và đôi mắt đen buồn khẽ có những tia nhìn suy tư khi đọc được dòng tin nhắn.

“Thiên Thy! Cậu có thể đến đây ngay được không ? Bảo Duy... lại như thế nữa rồi!”

Khẽ thở hắt ra trong làn gió lồng lộng, Thiên Thy vuốt nhẹ những phím trắng lần cuối để chúng tạo ra những thứ âm thanh trong trẻo hoà cùng tiếng sóng biển khơi.

- Minh Đăng! Còn Bảo Duy nữa. Em biết làm gì với cậu em ấy đây?

oOo

Ánh hoàng hôn buông nhẹ trên từng hàng cây ngọn cỏ, trên lối nhỏ dẫn lên ngọn đồi hoang vu. Ở đây những cơn gió không hoang dại như ở biển nhưng khiến cho lòng người cảm thấy heo hút trong từng bước chân. Và rồi những ngôi mộ tuần tự hiện ra theo từng độ cong của con dốc. Phía xa, là một cô gái đang thất thểu đi xuống dốc, ngược chiều với Thiên Thy.

- Cậu đến rồi hả? – Gương mặt và giọng điệu của Trúc Anh buồn tênh.

- Ừm. Bảo Duy đâu?

- Vẫn cứ ngồi lì trên đó suốt từ sáng đến giờ, uống rượu say mà chẳng ăn uống gì nữa. Tổ không cách nào khuyên về được nên mới gọi cậu đến. Cứ như thế này chắc chết mất thôi.

Đôi lông mày Thy khẽ nhíu lại, vừa khó chịu vì Bảo Duy, vừa thấy thương cho cô bạn thân của mình. Cho dù có bao nhiêu chuyện xảy ra đi nữa, Trúc Anh vẫn luôn là một cô gái tốt. Mặc dù Thiên Thy cũng đã biết rất rõ, cô bạn đã phải kiềm chế rất nhiều khi thấy Bảo Duy luôn dính lấy Thy như hình với bóng trong suốt mấy năm qua.

- Duy không chịu nghe lời tớ, còn xua đuổi tớ về. Tớ chẳng còn cách nào khác ngoài gọi cho cậu. – Trúc Anh vừa nói buồn, vừa cúi mặt.

- Tính nhóc ấy cũng lì lăm, không phải chỉ cãi lời mỗi mình cậu đâu.

Sau khi nghe lời ủi an, Trúc Anh ngẩng lên nhìn Thy với đôi mắt có chút gì đó gọi là niềm tin xen lẫn một chút ghen tị

- Ừm, tớ biết. Nhưng cậu ấy luôn luôn nghe lời Thy.

Thế nhưng, đáp lại sự tin tưởng và một chút ghen tị của Trúc Anh chỉ là một cái lắc đầu nhẹ.

- Duy nghe lời ai, điều đó không quan trọng. Quan trọng ai mới là người ở bên cạnh cậu ấy suốt đời. – Thy khẽ mỉm cười nhìn khuôn mặt buồn bã của cô bạn đáng yêu.- Bây giờ cậu về đi, còn Duy để tớ xử cho. Chắc cậu cũng mệt mỏi với cậu nhóc cả ngày nay rồi.

Vui vẻ vỗ vai cô bạn thân, Thiên Thy lách mình để bước tiếp lên ngọn đồi dốc cao. Nhưng sự nhớ ra điều gì đó rất quan trọng, đôi chân cô đột ngột quay lại.

- Trúc Anh...! Cảm ơn cậu đã luôn ở bên cạnh tớ và Duy... Cho nên sau này nếu có làm em dâu tớ, tớ cũng sẽ không làm khó hay hành hạ gì cậu đâu.

Câu nói bất ngờ của Thiên Thy khiến Trúc Anh hết sức ngạc nhiên. Cô vội vàng quay lại thì thấy tấm lưng của Thy đã mờ dần sau khúc quanh của ngọn đồi. Tuy không được nhìn thấy mặt, nhưng Trúc Anh có cảm giác Thiên Thy dường như vừa cười vừa nói với cô câu ấy. Nếu quả thật là như thế, thì Thiên Thy đã thay đổi thật rồi. Lần đầu tiên Trúc Anh được nghe một giọng điệu hóm hỉnh từ cô bạn thân suốt ba năm kia.

...

Con đường nhỏ hẹp và quanh co cuối cùng cũng dẫn Thy đến nơi có cậu trai trẻ đang ngồi vật vã bên ngôi mộ rợp cỏ xanh. Bên cạnh là chai rượu thủy tinh cạn hết tận đáy. Khẽ thở dài nhìn dáng vẻ sầu não của cậu em, Thiên Thy dù không muốn cũng phải đến bên cạnh ngồi. Và việc đầu tiên cô làm khi đặt tay xuống đất đó chính là vứt chai rượu thủy tinh kia xuống vực thẳm gần đó.

- Chị rất ghét nhìn thấy em quần lầy thuốc lá hay rượu bia như thế này.

- Nếu không muốn... thì đừng có quan tâm em.

Bảo Duy nửa ngồi nửa nằm dựa vào ngôi mộ xanh một cách bất cần. Một tháng trước, Duy mong mỏi sự quan tâm của Thiên Thy bao nhiêu thì bây giờ cậu sợ điều đó bấy nhiêu. Bởi lẽ, lúc này Duy cảm thấy bản thân thực sự không đáng với bất kì sự quan tâm nào, không cần biết đó là của ai đi chăng nữa.

- Bảo Duy! Em yếu đuối hơn chị nghĩ.

- VẬY BÂY GIỜ CHI NÓI EM PHẢI LÀM SAO ĐÂY?

Duy bức xúc ngồi dậy, vò đầu bứt tóc một cách mệt mỏi lộ rõ sự dằn vặt và cùng quẫn. Sau khi nghe lời nói xác nhận của bà Huệ thốt ra vào chiều hôm ấy, Bảo Duy đã hoảng loạn bỏ chạy ngay sau đó. Cậu chạy như chưa bao giờ được chạy. Như muốn bỏ lại tất cả sự thật ở phía sau để rồi chạy thoát nó, với tất cả sự hoảng sợ, hoang hoải và hoang mang đến cùng cực. Tất cả những cảm giác đáng sợ đó vẫn còn vẹn nguyên trong cậu cho đến tận bây giờ. Và Duy vẫn không tài nào có thể chấp nhận được sự thật quá kinh khủng ấy.

Chờ ngày mưa rơi – chương 50

Làm sao Duy có thể chấp nhận kẻ mà mình đã luôn thù hận suốt mười mấy năm qua là anh trai cho được? Làm sao Duy có thể chấp nhận sự thật rằng ba đã sẵn sàng hi sinh mạng sống, bỏ cậu ở lại một mình chỉ để cứu đứa con trai đầu lòng? Làm sao Duy có thể chấp nhận được sự thật mình đã vô tình hãm hại một kẻ có chung dòng máu? Làm sao có thể?

Giống như con thiêu thân thích lao đầu vào lửa một cách điên dại. Suốt một tháng qua, Bảo Duy cũng lao mình vào men cay để quên đi những sự thật kinh hoàng đó. Nhưng con thiêu thân khi lao vào lửa nó sẽ quên tất cả vì kết thúc sự sống. Còn Bảo Duy chỉ quên được cái sự đời trôi trêu trong một vài phút giây ít ỏi vì cơn say. Sau khi tỉnh dậy, đầu lại vào đấy. Có chăng là chỉ càng dằn vò bản thân mình nhiều hơn mà thôi.

- Rốt cục, bây giờ em phải làm sao đây? Em thực sự không biết phải đối mặt với sự thật này như thế nào cả. Em...

Duy mết mội gục đầu xuống gối, tay không ngừng vò những sợi tóc đen. Nói mà như khóc. Khiến Thy tức giận, nhúu mày nhìn cậu em.

- Nhưng ít ra cũng không nên ngồi đây, nhịn ăn nhịn uống như một đứa con nít. Rồi để cho người khác phải lo lắng như thế này. Đừng để nỗi dằn vặt của bản thân ảnh hưởng đến người khác. Em có biết vì em mà Trúc Anh tàn tạ như thế nào không?

Duy vẫn ngồi gục đầu vào gối trước lời nói liến thoắng vì tức giận của Thiên Thy. Bây giờ cậu còn tâm trí nào mà ăn với uống nữa. Còn tâm trí nào mà để ý đến những người xung quanh như lời Thy nói nữa cơ chứ?

- Không phải chỉ có một mình em mới dằn vặt. Cả hai chúng ta... đều có lỗi và mắc nợ Minh Đăng. Đều lấy đi thứ quan trọng và hạnh phúc của anh ấy.

Nói đến đây, giọng Thy bỗng trở nên nhẹ tênh tựa gió thoảng, đôi mắt buồn lại xuất hiện những tia nhìn xa xăm. Những rất nhanh sau đó, đã trở về với sự cứng rắn thường trực.

- Nhưng hãy biến sự dằn vặt ấy thành động lực để chuộc lỗi. Càng dằn vặt bao nhiêu, càng cố gắng chuộc lỗi bấy nhiêu. Chứ đừng yếu đuối ngồi yên một chỗ mặc cho nó ăn mòn thân thể và tâm hồn. Sự thật dù có cay đắng đến đâu vẫn là sự thật. Càng trốn tránh càng khiến cho bản thân thêm hèn hạ. Em lớn rồi. Cũng biết suy nghĩ rồi. Đừng có hành động trẻ con như thế này. Nếu không nghĩ cho bản thân thì cũng nghĩ đến Trúc Anh chứ. Cậu ấy cũng khổ sở vì em không ít đâu.

Bảo Duy vẫn ngồi thình lạng trước những lời nói cứng cỏi của Thiên Thy. Cho đến tận bây giờ Duy mới thực sự khâm phục cô gái mạnh mẽ này. Một tháng trước, Thy cũng phải đối mặt với những sự thật kinh hoàng. Có thể nó còn kinh hoàng hơn so với Duy lúc này. Vậy mà Thy vẫn gắng gượng, đứng vững trước tất cả. Còn cậu bây giờ thì...

- Bốn năm. Hoặc nhiều hơn thế nữa. Là khoảng thời gian cho em cố gắng làm tất cả để cho sự dằn vặt đó biến mất. Còn bây giờ thì hãy dẹp cái trò tuyệt thực, lấy rượu thay cơm này đi. Và đến với người đang đợi em ở dưới chân đồi. Chị dám chắc cô ấy chưa về đâu.... Cái cảm giác bất lực trước người con trai mình thích và phải nhờ đến cô gái khác... thực sự không thoải mái chút nào. Còn chị đã nói những lời cần nói rồi. Em có làm theo hay không thì tùy. Chị không quan tâm.

Nói rồi Thiên Thy đứng lên, bỏ lại Bảo Duy vẫn còn bệu bệu tiếp thu, suy nghĩ về những lời cứng cỏi có chút lạnh lùng của Thy. Duy biết, sẽ chẳng bao giờ Thiên Thy còn cưng chiều và đối xử với cậu vô tư như ngày trước. Tất cả đều do cậu mà ra. Nhưng không bao giờ Thy bỏ mặc cậu. Thế nhưng... còn người yêu của chị ấy? Duy phải đối mặt với người yêu của chị ấy như thế nào đây?

- Em có nên đến thăm người đó...và nói ra tất cả không?

Bỗng, giọng nói nghẹn ngào cất lên. Khiến đôi chân gầy hao dừng lại.

- Cứ đến thăm. Nếu em muốn. Nhưng đừng nói gì cả. Anh ấy đã quá mệt mỏi rồi. Hãy đợi thêm một thời gian nữa.

Bóng dáng nhỏ bé dần khuất sau một khúc quanh, bỏ lại Duy với một nửa mặt trời buồn lẻ và đầu gối ướt đầm nước mắt. Ngồi một lúc lâu, rồi cậu cũng đứng lên. Men rượu cay khiến đôi chân loạng quạng. Đôi mắt cũng vì thế mà nửa tối nửa mờ. Nhưng Duy vẫn cứ đi. Đi với tư chí không thể điều khiển được. Để rồi vướng chân vấp ngã vào bàn tay vội đỡ cậu.

Thiên Thy nói đúng. Trúc Anh vẫn đứng ở chân đồi chờ Duy. Nhìn người con gái lo lắng qua đôi mắt mờ ảo, Bảo Duy lại bật khóc đau đớn, rồi vùi đầu vào bờ vai nhỏ bé, ôm chặt người con gái ấy trong vòng tay. Cuối cùng, cũng chỉ có cô ấy mới là người luôn ở bên cậu thôi. Cuối cùng, cũng chỉ có cô ấy mới có thể rộng lượng dang tay ôm Duy vào lòng, sau bao lỗi lầm cậu gây ra.

Duy gục đầu, úp mặt vào đôi vai nhỏ bé của Trúc Anh, có lẽ vì đã quá mệt mỏi và không còn khả năng chống đỡ được nữa.

- Tại sao chị lại đi thích một thằng không ra gì như em cơ chứ?

Như hiểu được tất cả những cảm xúc tạp nham hiện tại của Duy, Trúc Anh dịu dàng xoa tấm lưng dài rộng nhưng đôi lúc cô thấy nó thật nhỏ bé, mỏng manh luôn cần được chở che, ôm ấp.

- Đừng hỏi chị câu đó. Vì chị chán lắm rồi. Suốt ba năm qua, ngày nào chị cũng tự hỏi bản thân như thế. Mà có bao giờ trả lời được đâu.

Hai vòng tay như càng siết chặt nhau trong ánh chiều nhạt. Như bao đôi tình nhân khác thích dành cho nhau những vòng ôm nồng ấm sau khi giận dỗi. Chỉ có điều nếu những đôi khác, các chàng trai luôn là người xoa lưng và bờ vai ướt đầm những giọt nước của cô gái thì Trúc Anh và Bảo Duy làm những điều ngược lại... Khẽ rúc vào bờ vai nhỏ bé của Trúc Anh, Bảo Duy nói giọng ồm ồm vì vẫn chưa dứt được những cơn nấc nghẹn.

- Trúc Anh... lúc trước em nói rằng chị hãy chờ em dọn sạch những thứ ngổn ngang trong tim rồi mới để chị vào. Phải không?

- Ừm.

- Nhưng bây giờ nó nhiều thứ ngổn ngang lắm rồi. Một mình em dọn không được. Chị dọn giúp em đi.

- Biết rồi. Đồ ngốc! Nhưng từ giờ phải nghe lời chị đấy. Không được cãi nữa đâu.

- Dạ!... Anh biết rồi.

Lúc ấy, có một nụ cười tươi được bật ra thật hạnh phúc vì câu nói ngắn gọn, vừa ngoan vừa ngốc vừa ngộ nghĩnh, nửa tỉnh nửa mê của chàng trai kém mình một tuổi. Còn chàng trai thì bỗng thấy một chút an yên trong ngàn nỗi dằn vặt suốt mấy tháng qua. Hóa ra, bình yên của Duy chính là đôi vai nhỏ bé này, vậy mà cậu cứ mãi tìm mãi nơi đâu.

Cuộc đời dù sao vẫn rất công bằng theo cách riêng của nó. Bởi Thượng Đế sẽ chẳng bao giờ gửi những nỗi đau quá sức chịu đựng cho con người. Hơn nữa, có người còn nói rằng, Ngài luôn gửi những nỗi đau đi kèm với một thiên thần để có thể giúp họ vượt qua những thử thách, đi đến đích là sự trưởng thành. Có lẽ, Trúc Anh chính là thiên thần ẩn nấp trong vẻ ngoài giản dị mà Thượng Đế gửi đến cho Duy.

...

Trong khi đó, trên ngọn đồi vắng vẻ nhưng là ở một năm mộ khác. Vẫn còn một bóng người cô đơn đang ngồi bệt xuống nền cỏ xanh đang dần bị bóng tối nuốt chửng. Khẽ ngả đầu vào ngôi mộ xanh phủ cỏ, Thiên Thy mệt mỏi nhìn ánh mặt trời khuất dần sau rặng núi cao.

- Mẹ! Con đang làm đúng. Phải không mẹ? Chắc mẹ cũng chẳng ngờ con sẽ đi theo con đường ấy. Nếu con làm đúng. Nếu ủng hộ con. Xin mẹ hãy giúp con vượt qua tất cả. Suốt cuộc đời này, con chỉ muốn trả nợ và bù đắp cho anh ấy mà thôi. Mẹ sẽ vui, khi con làm thế. Phải không mẹ?

Đôi mắt mệt mỏi dần dần khép mi, cổ vùi chôn tất cả sự lo lắng để nhường chỗ cho sự an yên hiếm hoi. Bề ngoài Thy vẫn luôn điềm tĩnh là thế, nên đâu ai biết được trong lòng cô đang lo lắng đến mức có thể bỏ ăn bỏ ngủ để tập luyện đánh đàn. Vì chỉ chưa đầy một tháng nữa, cô gái lạnh lùng có chút phong bụi này sẽ phải đối mặt với kì thi tuyển sinh đại học gắt gao với ngành nghề chưa bao giờ chạm tay và nghĩ tới.

...

Sau hôm ấy. Ngày nối ngày qua đi. Mọi người trong nhà lại thấy Thy đi sớm về khuya nhất có thể.

Còn Bảo Duy thì ngược lại, cậu không về trễ và chán chường say khướt như khi trước. Nhưng luôn luôn trầm tư với một bộ dạng khác. Một phong thái khác. Lúc nào cũng làm mọi việc và quan tâm người khác trong âm thầm. Lần đầu tiên, cậu pha cà phê và mời dượng cùng uống. Lần đầu tiên cậu mở lời hỏi thăm mẹ dù chỉ là một câu ngắn gọn. Lần đầu tiên, cậu nắm tay Trúc Anh công khai cho cả trường biết rằng chàng hotboy bóng rổ chính – thức – là – cậu – đã – có – hoa .

Và còn một điều nữa. Đó là buổi chiều nào Duy cũng ghé qua khu nhà trọ tồi tàn kia để thăm người phụ nữ phúc hậu và nghe bà kể về người – bạn – đặc – biệt của bà. Không hiểu sao Duy thấy người phụ nữ này còn dễ gần hơn cả mẹ của cậu. Để rồi sau những buổi trò chuyện vô tư, Duy cũng vô tình biết được mẹ Duy và ba kết hôn chỉ vì ép buộc. Người phụ nữ hiền hậu và lão cáo già kia cũng thế. Vô tình chia cắt đôi tình

nhân đã âm thầm có với nhau một mụn con. Ba Duy cũng vì thế mà cho dù đã bị lừa đến tán gia bại sản cũng một lòng ở lại, chỉ để được ở bên cạnh đứa con chẳng bao giờ được được xưng bằng “ba”. Để rồi mỗi lần Duy ở một mình, cậu lại thầm hỏi một câu mà cậu luôn luôn nghĩ đến.

“ Minh Đăng! Nếu biết được sự thật, anh còn ghen tị với tôi vì có một người cha tuyệt vời nữa không?”

Bao Duy! Đang cố gắng sống tốt hơn từng chút, từng chút một để có thể đẩy lùi những căn rút lương tâm bởi những điều tốt đẹp mà cậu đã cố gắng hết sức tạo ra. Và không quá khó để những người trong cuộc nhận ra điều đó. Nhất là là Thiên Thy.

Sau bao tháng ngày dằn vặt trong âm thầm và lặng lẽ, Bao Duy cũng đã cho Tiến Hào biết sự thật động trời. Để rồi một ngày không xa, cả hai đã đến thăm người anh em cùng cha khác mẹ nơi ngục tù nhưng tuyệt nhiên không nhắc gì đến sự thật khó tin và quái nghiệt ấy.

- Trông cậu ấy hao gầy mà thấy xót quá! – Tiến Hào vừa đi vừa nói sau khi cả hai ra khỏi cánh cổng trại giam.

- Hình như anh ta chẳng muốn ai đến thăm mình cả.

Bao Duy đáp lại bằng giọng điệu trầm ngâm. Hình ảnh chàng trai gầy hao nhưng nhìn cậu với đôi mắt sắc nhọn xen lẫn hơi hột vẫn phảng phất trong tâm trí cậu.

- Cũng dễ hiểu thôi mà. Không ai muốn người khác nhìn thấy mình trong cảnh tượng ấy. Nhưng cuộc đời quả thực là không thể lường trước được điều gì, chúng ta đã cố gắng hết sức để trả thù kẻ gây nên tội lỗi vậy mà cuối cùng lại đi hại chính người thân, còn kẻ thù vẫn cứ sống hây hây ở ngoài kia mà chẳng thể làm được gì.

Những đôi chân nặng trĩu vẫn tiếp tục bước đi, cho đến khi vô tình bắt gặp bóng dáng lẻ loi, nhưng quá đỗi quen thuộc đang từ xa bước đến. Đó là cô gái đặc biệt mà cả ba anh em đã từng có rất nhiều cảm tình. Để rồi cuối cùng nhận ra, người yêu cô ấy đích thực chỉ có một vì những sự hi sinh quá lớn lao. Và những người còn lại chỉ là những thứ cảm xúc đặc biệt được nhân hóa hoặc lầm tưởng đó là tình yêu. Bởi tình yêu chỉ có một nhưng cái gần giống như có thì có rất nhiều.

- Anh ấy vẫn khỏe chứ?

Thiên Thy dừng lại trước hai chàng trai, mỉm cười nhìn họ đang đang bước tới. Suốt mấy tháng qua, không tuần nào cô không đến đây chỉ để hỏi câu ấy với những viên cảnh sát. Tuyệt nhiên không hề xin được gặp Minh Đăng.

- Vẫn khỏe. Nhưng gầy lắm. Hốc hác nữa – Tiến Hào thành thật trả lời.

- Ừm. Ở đây như thế có lẽ là điều bình thường. – Thy khẽ cúi mặt, cố giấu những xót xa vào trong. – Về thôi. Nhà đang chờ cơm đấy.

- Ừ anh quên mất. Hôm nay đừng nói làm một bữa hoành tráng để chúc em ngày mai thi tốt mà.

- Đi về ăn thôi. Hết đêm nay, chắc là em sẽ được ngủ ngon vì không còn tiếng tình tình kì cục nữa rồi. – Duy cố tình trêu chọc Thy. Cậu đang cố gắng rút ngắn khoảng cách giữa mình và người chị quá đỗi đặc biệt này.

- Nói nữa là vừa lặn trứng vừa ngủ nhé Duy.

Và rồi cả ba bóng người đổ dài trên con đường rộng thênh thang. Lòng ai cũng thanh thản nhưng chưa bao giờ sự dày vò biến mất một cách hoàn toàn. Thế nhưng, tất cả đều hiểu, sự dày vò đó là động lực để giúp họ sống tốt hơn, hoàn thiện bản thân mình hơn.

Có lẽ, nếu không có những nỗi đau trong cuộc sống, thì chắc con người sẽ bao giờ trưởng thành được.

....

Sáng hôm sau.

Chào đón một ngày mới là những tia nắng ấm áp bao trọn tất cả mặt đất. Có lẽ, đây là một ngày đẹp trời để bắt đầu ột mùa khô sắp tới. Chẳng còn đó những cơn mưa dai dẳng buồn thê lòng người nữa.

Trong sự háo hức và hồi hộp. Cả nhà Thiên Thy đều đi đến trung tâm nhạc viện để xem cô con gái duy nhất bắt đầu một bước ngoặt mới của chính mình. Ai cũng mong mỏi, ai cũng cảm thấy tim mình đập nhanh hơn mặc dù chỉ là những người ngồi hàng ghế khán giả. Vì đây chỉ là cuộc thi tuyển sinh nên người đến xem rất ít. Hầu như chỉ có những người thân của cô nữa sinh đặc biệt mà thôi.

Sau bao giây phút chờ đợi, cuối cùng người mong chờ nhất cũng bước ra sân khấu. Khiến cho tất cả những người thân quen đều ngạc nhiên hết mức có thể.

Không còn là áo sơ mi cá tính, không còn là chiếc jean phong bụi và đôi giày cao cổ thân quen. Mà Thay vào đó là một chiếc đầm trắng thon gọn, ngắn chấm gối. Và đôi giày búp bê thấp tẹt có chiếc nơ xinh. Đây, chính là bộ quần áo mà Minh Đăng đã mua cho Thy trong lần hẹn hò đầu tiên của hai người.

Cúi chào các ban giám khảo và khán giả, Thiên Thy nhẹ nhàng đến bên chiếc piano màu đen sang trọng được đặt giữa trung tâm sân khấu, sau khi nhận được đề thi từ giám khảo. Những ngón tay thon gầy run run bắt đầu chạm vào phím trắng. Đồ vật gần gũi đã cùng ăn cùng ngủ với Thy suốt những tháng qua. Khẽ nhắm mắt lại và hít thật sâu, cô gái bắt đầu phần thi của mình. Và những âm điệu lãng mạn bắt đầu vang lên, khiến tất cả đều nín thở.

Có những bắt đầu đầy hy vọng từ những nỗi đau tột cùng như thế đấy!

52. Chương 51

Từng dải nắng đẹp lung linh xen qua kẽ lá. Nhảy nhót trên vùng trời đỏ thắm phượng rơi. Cây phượng vĩ ở giữa sân trường Hernman đang trong mùa hoa nở. Những cánh hoa rơi đỏ rực một khoảng sân rộng. Nắng vàng đan phượng đỏ. Phượng đỏ xen lá xanh. Một khung cảnh thật đẹp và thơ mộng. Nhưng tiếc thay dưới sân trường chẳng còn đó những bóng dáng của những thiên thần áo trắng. Những tiếng cười đùa vô tư lự của các cô cậu học trò đáng yêu. Vì giờ đây đất trời đang mặc ình một chiếc áo mang tên mùa hè ngợt nắng. Cả ngôi trường cũng vì thế mà trở nên yên ắng trống trải. Một sự yên lặng buồn tênh.

Nhìn từ xa vào là thế. Nhưng chưa hẳn trong trường đã là thế. Bởi khi bước vào sâu trong ngôi trường rộng thênh thang, đi qua các dãy nhà ở tầng chệt khu A. Người ta sẽ nghe thấy một âm thanh trong trẻo, vang lên từ căn phòng nào đó. Chẳng thể định hình. Chỉ có thể lắng nghe và lần theo từng âm sắc đang ngày càng rõ dần. Càng tha thiết dần.

Hóa ra âm thanh ấy được bắt nguồn từ phòng nhạc. Là âm điệu của cửa bản “Love Is Like A Flower” được phát ra bởi cây đàn piano cũ kĩ nhuộm màu thời gian. Nhưng âm thanh của nó vẫn còn rất trong trẻo hết như những ngày cách đây bảy năm trước. Có một cô bé con láo lếu, lười học mê ngủ, chuyên cúp tiết vào đây nằm vắt vẹo trên chiếc ghế, lấy tiếng đàn thánh thót của ai đó làm nhạc ru tai.

Vậy mà bây giờ có ai ngờ nhóc con láo lếu ấy lại chính là cô gái đang chơi bản nhạc du dương trên chiếc đàn cũ kĩ tróc màu vôi sơn? Nhìn dáng vẻ cô ấy chơi đàn lại càng không thể ngờ đây là cô gái thích bạo lực và tốc độ của những ngày trước. Ngay cả kẻ tự tin có thể làm chủ được cuộc đời của mình như cô cũng chẳng thể ngờ rằng sẽ có một ngày mình trở nên như thế. Bởi lẽ sống trên đời đâu ai biết trước được điều gì.

Thế nhưng dù có cố gắng luyện tập đến đâu, Thiên Thy cũng không thể một bước lên bậc tài hoa như chàng trai của cô khi trước. Vì đôi tay gượng cứng chẳng thể nào lả lướt mềm mại giống chàng nghệ sĩ trẻ. Âm thanh phát ra tuy trong trẻo nhưng không thể khiến lòng người say đắm như ai kia. Hơn hết, Thiên Thy lại càng không có niềm đam mê và tình yêu vô bờ đối với loại nhạc cụ này. Tất cả, chỉ là sự cố gắng. Cố gắng đến oằn mình. Tự gượng ép, uốn nắn bản thân vào khuôn vào rập. Chỉ mong đến một ngày nào đó, sự cố gắng ấy sẽ biến thành niềm đam mê đích thực. Nhưng điều đó liệu có thể xảy ra?

- Thiên Thy! Tổ thực sự không thể tin vào mắt mình đây. Cậu khiến tớ ngạc nhiên chết mất.

Bỗng, có giọng nói thân quen cất lên ngoài cửa khiến Thiên Thy dừng tay, trả lại không gian yên ắng một cách trọn vẹn cho ngôi trường rộng lớn. Cô mỉm cười nhìn Trúc Anh đang bước đến gần mình.

- Thực sự là có nằm mơ, tớ cũng không thể ngờ là có ngày được nhìn thấy cậu chơi đàn như thế này. Cậu đàn hay thiệt đó. – Trúc Anh tròn mắt ngạc nhiên.

- Đừng an ủi tớ. Nếu so với Minh Đăng thì chắc đây được gọi là thâm hoả âm nhạc. Anh ấy đàn hay lắm. Cậu nghe rồi mà.

Thy khẽ lắc đầu, khuôn mặt xỉ xuống tỏ vẻ không hài lòng khiến Trúc Anh bĩu môi, liếc mắt trêu cô bạn thân:

- Ax! Thôi đi cô. Tân binh mới chập chững vào nghề như cô mà đòi so sánh với nghệ sĩ lâu năm như anh ấy là quá tự cao rồi đó nha. Một đứa không biết tí gì về nghệ thuật như cậu mà lấy được chiếc vé vào Học viện âm nhạc là giỏi lắm rồi. Tiếc là hôm ấy tớ không đi xem cậu thi được.

- Ồ. Chắc trường đó thiếu học viên. Cho nên mới ột đứa có số điểm vừa khít như tớ vào.

Thiên Thy vừa nói vừa nghịch nghịch những bàn phím trắng khiến nó phát ra những âm điệu ngô nghê. Mặc dù đã được học rất nhiều bài hát nhưng mỗi lần nhìn thấy những phím đàn trong lúc đầu óc trống rỗng, thì bàn tay cô lại quen thói “ấn ấn” những nốt nhạc “Đồ Rê Mí Đồ, Đồ Rê Mí Đồ” khiến cây đàn vang lên những âm điệu ngộ nghĩnh của bài “Kìa Con Bướm Vàng”. Nghe vui tai hết sức! Chính Thy cũng chẳng hiểu vì sao lại như thế. Có lẽ vì đây là điệu nhạc đầu tiên và cũng là duy nhất mà Minh Đăng đã dạy cho cô.

Bỗng, Thiên Thy khẽ bật cười khi nhớ lại cuộc thi tuyển sinh đại học của mình vừa qua. Lý thuyết nhạc lí thì Thy học thuộc lòng như con vẹt mà chẳng hiểu gì. Vậy mà lại được điểm tối đa. Còn thực hành thì chỉ biết cố gắng vận dụng hết sức những điều đã được luyện suốt mấy tháng qua, đi thi đàn mà tay run cầm cập, nên điểm số rất lẹt đẹt. Nhưng cuối cùng cộng lại chia đôi thành số điểm vừa khít với tiêu chuẩn của trường, và bất ngờ hơn nữa là nhận được giấy báo thi đậu. Đúng là một kì thi thót tim nhất trong cuộc đời Thy từ trước đến nay.

- Biết bao giờ tớ mới trở thành nghệ sĩ piano giống Đăng nhỉ?

Đôi tay vẫn tinh nghịch “ấn ấn” những phím trắng, Thiên Thy vô thức bật ra câu hỏi đã vẫn vương trong đầu cô suốt mấy tháng qua. Có lẽ Thy đang muốn một bước lên bậc ngang hàng với Minh Đăng để bù đắp lỗ hổng của anh một cách thật nhanh chóng.

- Cậu vội vàng quá rồi đó. Chưa làm sinh viên mà đã mơ làm nghệ sĩ rồi. – Trúc Anh chép miệng, bẹo má cô bạn thân rồi an ủi – Nếu cậu siêng năng tập luyện như bây giờ thì cứ đà này mà phát triển thôi. Bốn năm. Năm năm. Hoặc ít hơn thế. Còn muốn nổi tiếng sớm thì cứ chơi cho hay vào, xong rồi quay clip tung lên mạng. Mặt xinh, tay thon, đáng đẹp thì sẽ nổi ngay thôi.

Nhìn bộ dạng và giọng điệu vừa trêu chọc vừa mơ mộng của Trúc Anh mà Thiên Thy không khỏi bật cười. Bao nhiêu tuổi rồi mà Trúc Anh vẫn cứ mơ mộng như ngày còn thơ.

Hôm nay, cả hai đã hẹn nhau lên trường lấy bằng tốt nghiệp cấp ba. Sau những ngày tháng ôn luyện miệt mài, Trúc Anh cũng đậu vào trường đại học kinh tế với số điểm khá cao. Vậy là năm sau chỉ còn một mình cậu em Bảo Duy theo học tại ngôi trường thân thương này nữa thôi. Thời gian đúng là thấm thoát thoi đưa, tất cả những kỉ niệm ở đây vẫn còn vẹn nguyên, rõ ràng như ngày hôm qua. Vậy mà hôm nay đã phải lìa xa chúng rồi.

Đôi bạn thân vẫn cứ ngồi cạnh nhau như thế và nhìn ra cây phượng vĩ đỏ rực một khoảng sân mà lòng hoang hoải lạ. Cuối cùng, cũng đã đến ngày những chú chim non bắt đầu rời xa tổ và tập bay trong bầu trời bẽ bộn ngoài kia. Chắc chắn sẽ có rất nhiều thứ phải lo đây.

- Thời gian trôi nhanh quá ha. Mới đó mà đã ra trường rồi.

- Ừm.

- Thiên Thy, tớ hỏi thật cậu nhé. Cậu có tự tin với ngành đã chọn không?

Bỗng Trúc Anh quay sang Thy, hỏi giọng điệu nghiêm túc khiến cho đôi mắt đen buồn xuất hiện những nét trầm tư.

- Tớ không biết. Nhưng tớ nghĩ đó là con đường duy nhất của mình. Một đứa không có ước mơ, không có hoài bão như tớ thì ngành nào cũng như nhau cả thôi. Chỉ bằng lấy ước mơ của người mình mang nợ làm mục tiêu thì còn có ý nghĩa. Ít ra cũng có sự dằn vặt làm động lực để cố gắng vươn lên.

- Tớ thực sự khâm phục cậu về chuyện này. Thy à! Minh Đăng mà biết chắc sẽ xúc động lắm đó.

- Xúc động gì chứ. Đến việc gặp mặt mà cũng không cho thì xúc động cái gì.

Thy bỗng nhếch miệng, nhăn mặt cười khổ, gạt phăng câu nói nghiêm túc xen lẫn chút xúc động của Trúc Anh, khiến cô bạn tụt hết cảm xúc. Từ trước đến nay Thiên Thy vốn không thích người khác cảm kích mình vì bất cứ điều gì. Dù sao đi nữa cô vẫn là một đứa khô khan, nguội lạnh, dị ứng với những thái độ có chút suýt soát hay cảm động vì những việc mình đã làm.

- Trễ rồi. Về thôi.

Nhanh nhẩu đứng lên trong sự bối rối, Thiên Thy bước đi bỏ mặc cô bạn thân vẫn còn ngồi yên vị nhìn theo bóng dáng cô. Nhưng chỉ vài phút sau đã dừng đứng lên vì sự xuất hiện của ai đó.

- Bảo Duy? Em đến đây làm gì thế?

Thy tròn xoe mắt nhìn cậu em đang đứng dựa lưng trước cửa tự bao giờ với điệu bộ thân quen. Hai tay đút túi quần và đôi mắt trầm ngâm chứa những tia nhìn vô định.

Bảo Duy vội đứng thẳng người khi nhìn thấy Thy, đầu óc cậu vẫn còn vang vọng những lời nói chát chúa ưu tư của kẻ tự nhận mình không có ước mơ và hoài bão khi nãy. Cố cất giấu sự trầm mặc vào tận đáy mắt sâu, Bảo Duy mỉm cười dịu dàng:

- Em đến đón Trúc Anh đi chơi. Hôm nay em hẹn hò với người yêu mà bị chị cướp mất tiêu nửa ngày rồi.

Câu nói nửa đùa nửa thật cùng nụ cười tỏa nắng của cậu em khiến cả hai cô bạn đều phải bật cười theo. Nhưng nếu cô bạn bên trong cười tươi rói rộn ràng chạy ra thì cô bạn bên ngoài lại khoanh tay nghiêm nghị, nở một nụ cười nửa miệng nham hiểm với ánh nhìn sắc lẹm.

- Giỏi lắm! Có người yêu rồi nên quay sang ăn vạ trách móc, đá chị ra rìa đây mà.

- Em không có đá chị ra rìa. Chỉ là quan tâm đến vợ nhiều hơn thôi.

Bảo Duy vừa chu mỏ cãi, vừa cầm tay kéo Trúc Anh mới bước tới ngã vào lòng cậu. Cô bạn mặt đỏ ửng, ngượng ngùng lấy tay nhéo vào hông Duy. Đau điếng!

- Trúc Anh! Nhờ cậu kéo thằng em chết bầm này đi cho khuất mắt tớ. Bắt cóc nó luôn cũng được. Chưa gì mà đã bênh vợ trước mặt chị rồi. Mai một cưới về không biết còn như nào nữa?

Thiên Thy vẫn đứng khoanh tay lườm cậu em với đôi mắt hình viên đạn đen kịt. Khiến cho đôi trẻ trước mặt ngượng ngùng hết sức. Khuôn mặt ai cũng đỏ ửng dưới nắng hè lung linh. Nhất là cô gái có mái tóc đen dài mượt mà đậm chất nữ tính. Như hết chịu được sự ngại ngùng đang hoành hành trong cơ thể, Trúc Anh vừa chun mũi đáp lại lời yêu cầu dễ thương kia vừa vội vàng kéo tay Bảo Duy đi với nụ cười tươi rói.

- Được rồi. Kéo đi liền. Kéo đi luôn đây. Tạm biệt bà chị già khó tính!

- Cái gì? Cậu gọi ai là bà chị hả?

- Còn ai trông khoai đất này nữa.

- À quên mất, chị nói dưỡng và mẹ hôm nay em về trễ. Đừng chờ cơm nha – Bảo Duy tuy bị Trúc Anh kéo đi nhưng vẫn cố ngoảnh lại – Còn nữa, chị cũng nên đi đến với tình yêu của chị đi. Người ta không cho gặp nhưng vẫn mong chờ đó.

Bật cười nhìn theo cặp gà bông tình nghịch vừa đi vừa đùa giỡn nhưng vẫn tay trong tay, đang khuất dần trong làn nắng hè tươi tắn, Thiên Thy cũng bắt đầu cất bước đi trên hành lang vắng tanh. Tuy thực lòng mừng rỡ cho đôi tình nhân trẻ cuối cùng đã tìm được một nửa thực sự của đời mình, nhưng Thy vẫn không khỏi tủi lòng khi thấy họ quấn quýt lấy nhau có đôi có cặp. Còn cô vẫn cứ phải một mình bước đi cùng ngàn nỗi nhớ khôn nguôi.

Nhìn những cánh phượng đỏ thắm ươm nồng vị nắng, bỗng Thiên Thy lại thấy thêm lấm lấm những cơn mưa lạnh buốt da. Thêm cảm giác được bên cạnh Minh Đăng dưới những làn mưa bay phất phới, hay tầm tã ướt nhem nhủ hân nồng. Những ngày ấy tuy chuyện buồn nhiều hơn vui. Bầu trời xanh trong thường ẩn mình trong một màu xám xịt. Nhưng có hề chi khi ta được ở bên người mình yêu? Vì một khi đã yêu bằng cả trái tim, bên nhau dù đau đớn đến đâu, dù tự dày vò nhau đến đâu trong sự hoang hoải đến tột cùng, thì vẫn tốt hơn cả nghìn lần so với việc phải xa mặt cách lòng thế này đây.

Đến bao giờ mưa kia mới rơi.

Để ta lại được đắm say bên người?

Nhưng chắc có lẽ những mùa mưa sau, Thiên Thy vẫn phải cô độc lẻ bước như thế. Ít nhất là bốn năm nữa. Liệu Thy có thể chịu được? Liệu cô có giữ được lời hứa sẽ không đến gặp Đăng như chính anh đã bắt ép cô hứa? Hay nỗi nhớ sẽ thổi bùng tất cả những kiểm chế trong lòng để làm theo ý muốn trái tim?

Chờ ngày mưa rơi – chương 51.1

Bước. Vẫn cứ bước. Vô định như bao lần. Cô độc như bao lần. Chỉ có điều con đường quen thuộc lúc trước bây giờ đã được thay bằng một con đường khác. Không lạ mà cũng chẳng quen. Con đường ấy dẫn đến nơi mà trái tim Thy luôn hướng đến vì có người cô yêu thương đang ở đó. Phải. Chính là nhà tù. Nơi ám ảnh và là nỗi sợ hãi của tất cả mọi người.

- Anh ấy vẫn khỏe phải không bác?

Thy mỉm cười, gật đầu chào viên cảnh sát phụ trách trông coi tù nhân của khu vực Minh Đăng ở. Ông ấy đã quá quen câu hỏi ấy từ cô gái kì lạ. Một tuần bảy ngày thì cô ấy đến đây hết bốn, năm ngày. Và ngày nào đến cũng chỉ để hỏi câu ấy. Tuyệt nhiên không xin gặp mặt dù chỉ một lần. Có lẽ cô ấy rất muốn gặp người thân nhưng ông suy nghĩ mãi mà không ra lí do để cô ấy ngậm ngùi đến rồi đi trong im lặng biết bao lần.

- Anh ta bây giờ có lẽ ổn hơn khi mới vào, đang đi lao động ngoài trời đấy. Cô có muốn đi xem không?

- Dạ muốn... nhưng nếu đi xem, anh ấy có nhìn thấy cháu không?

- Nếu đứng ở đằng xa, thì sẽ không thấy đâu.

Nói rồi viên cảnh sát trung niên dẫn Thiên Thy đến một con đường tối om, nhỏ xíu. Hai bên là hai bức tường vàng cũ kĩ tróc màu vôi sơn. Nhưng đi được một đoạn dài, chẳng ai ngờ con đường ấy lại dẫn ra một vùng trời rộng rãi, quang đãng và có nhiều cây xanh. Ở đó những tù nhân đang lao động miệt mài trong bộ đồng phục đen xộc trắng.

Khẽ nép người sau bức tường vàng, Thiên Thy đảo mắt tìm quanh quất khắp một khoảng sân rộng. Nhưng chẳng thể tìm ra người cô hằng mong nhớ vì đứng quá xa và ai cũng mặc đồng phục giống nhau.

- Kia kìa!

Sau một hồi quan sát kĩ giống như Thy, bác cảnh sát đã chỉ tay về phía gốc cây cổ thụ lớn phía bên trái. Gần đó, có một thanh niên đang khom lưng chăm chỉ cuốc đất. Lâu lâu lại đứng thẳng người, đưa tay quệt những giọt mồ hôi rồi lại tiếp tục công việc.

Nếu không phải nhờ tấm lưng và đôi chân dài đặc trưng của giới model một thời thì chắc có lẽ Thiên Thy thật khó có thể nhận ra đó là Minh Đăng. Quan sát chàng trai đang cuốc đất rồi sau đó ngồi xuống ươm trồng những hạt giống nhỏ nhoi, mà lòng Thiên Thy dấy lên cơn xót xa tột cùng.

Làm sao cô có thể chấp nhận được đôi tay tài hoa xưa kia chỉ để dành cho việc kí tên trên các bản hợp đồng và lả lướt trên phím trắng, nay lại phải cầm xẻng cuốc đất trồng cây?

Làm sao Thy có thể chấp nhận được chàng trai luôn điềm đạm, oai phong trong những bộ vest đen, hay phong bụi trong những chiếc jean rách gối, bí ẩn nón kết che nửa mặt nay lại gầy gò trong bộ đồng phục tù nhân?

Và làm sao Thy có thể chấp nhận được một điều rằng mình chỉ được phép đứng nhìn mà không thể chạy đến ôm chầm lấy con người ấy?

- Ê! Làm gì mà cứ ở lì chỗ đó thế hả? Qua đây phụ tụi này coi.

Bỗng, có một tên tù nhân khác nói vọng ra chỗ Minh Đăng với giọng điệu hống hách. Khiến anh ngẩng lên, không nói không rằng, chỉ lẳng lặng cầm cuốc đến bên chỗ hắn. Lúc ấy, Thiên Thy vội nấp vào bức tường vì sợ Đăng nhìn thấy. Cô hiểu, nếu bây giờ Minh Đăng nhìn thấy Thy sẽ chỉ càng khiến anh tổn thương hơn mà thôi.

Nhưng được quan sát Minh Đăng như thế này đối với Thy là đủ lắm rồi. Chàng trai của cô vẫn rất mạnh mẽ và kiên cường. Không hề uể oải hay chán chường như Thy nghĩ. Anh vẫn đang cố gắng sống tốt ngay cả khi ở những nơi tồi tệ nhất.

Có lẽ, vì quá lo lắng mà Thiên Thy đã quên mất Minh Đăng là chàng trai vẫn có thể mỉm cười với cô ngay cả khi bị chiếc mô tô nào đó quẹt vào chân, chảy máu ròng ròng. Có thể vì Thy mà bất chấp tất cả với bọn hút chích để rồi bị đánh gãy chân. Có thể liều mạng sống – chết lấy thân mình ra để bảo vệ sự an toàn của Thy một cách tuyệt đối. Và... luôn cố gắng vượt qua những cú shock kinh hoàng nhất dù là rất đớn đau. Vậy nên chắc chắn Minh Đăng cũng sẽ tự biết cách để tập sống bình thản với nỗi oan ức nghiệt ngã này. Khi mà trước mắt Thy là một chàng trai đang lao động rất chăm chỉ và siêng năng.

Có lẽ, Minh Đăng của cô bây giờ đã là một kẻ biết thờ mặc cho hàng vạn nỗi đau đang nhấn chìm.

“Minh Đăng! Anh tuyệt lắm! Thực sự rất tuyệt”

Nhưng rồi, đôi mắt buồn khê nheo lại một cách đầy khó hiểu, thương Minh Đăng bao nhiêu, Thiên Thy càng căm thù những kẻ hại anh bấy nhiêu. Vì giờ đây trên khắp các mặt báo đều có hình ảnh của Đăng và những con – cáo – già của tập đoàn Hoàng Minh. Bao nhiêu tội lỗi và trách nhiệm, chúng đều dồn đẩy đổ hết lên đầu Minh Đăng. Có lẽ đó cũng chính là động lực khiến Minh Đăng cố gắng sống tốt qua từng ngày, để một lúc nào đó anh sẽ đứng lên và lật đổ ván cờ đầy bất công...

Đang thần thờ nhìn chàng trai siêng năng với cây cuốc giản dị, Thiên Thy bỗng giật mình vì chiếc điện thoại trong túi đột ngột rung lên. Sau khi nghe điện thoại, đôi chân chần chừ một vài phút rồi chạy thót đi, không quên nhìn Minh Đăng lần cuối. Đáng tiếc thay, đúng lúc đó chàng trai có tấm lưng dài rộng lại ngẩng lên, bắt đầu bước vô con đường nhỏ với vẻ nghi ngờ vì suốt từ nãy đến giờ, anh luôn cảm nhận được đầu đây có một đôi mắt nào đó đang theo dõi mình.

Nếu em chậm hơn phút.

Nếu anh nhanh hơn một giây.

Ta lại chìm ngất ngậy...

Trong biển ngàn nỗi nhớ.

(Hải Vũ)

oOo

- Thiên Thy! May quá cháu đến rồi. – Ông Thành, chủ quán Ciao Cooffe vội vàng chạy ra mừng rỡ khi nhìn thấy Thy vừa đến ngoài cổng. – Cháu cố gắng giúp bác lần này nhé.

- Rốt cục là có chuyện gì vậy bác? .

- Hôm nay quán có tiết mục độc tấu piano mà mặc nỗi pianist lại đột nhiên gọi cho bác xin hủy. Hủy làm sao được mà hủy. Quán đã lỡ hứa hẹn quảng cáo rầm rộ với khách rồi bây giờ mà hủy sẽ rất mất uy tín. Bác nghe Trúc Anh nói cháu học piano... cho nên mới nhờ cháu đến đây giải vây đó.

- Nhưng mà cháu thực sự chỉ mới học có mấy tháng thôi. – Thy ngạc nhiên hết mức có thể.

- Không sao. Cháu cứ đánh bài nào cháu biết là được. Bác không yêu cầu cháu đánh hay đâu chỉ cần dùng hết khả năng là đủ rồi.

- Nhưng mà...

Thiên Thy chưa kịp định hình được chuyện gì đang diễn ra, thì đã bị bác Thành đẩy vào sâu trong quán, đến gần bậc tam cấp, nơi đặt chiếc piano trắng tinh thân quen.

- Nhưng mà cháu đang mặc đồ bình thường, làm sao có thể...

- Không sao. Không sao. Như thế sẽ càng thú vị hơn mà.

Loay hoay một hồi, cuối cùng Thiên Thy cũng bị đẩy ra bậc tam cấp trong bộ dạng ngu ngơ nhất có thể. Đến bây giờ cô vẫn không thể định hình được chuyện gì đang xảy ra. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh và đột ngột tựa như cơn mưa rào đổ ập xuống đầu không hề báo trước. Trái tim Thy cũng vì thế mà đập lên từng hồi trống mạnh như muốn văng ra khỏi lồng ngực.

Thời gian này, Thiên Thy chỉ chơi đàn bằng quơ thì được chứ bảo cô lên sân khấu biểu diễn cho hàng chục người xem thì làm sao cô có thể? Phải đối mặt với bao nhiêu đôi mắt đang dán chặt lên người mình, Thiên Thy dù cố gắng đến đâu cũng không thể giữ được bình tĩnh. Hai bàn tay bấu lấy nhau run lên cầm cập làm thì sao đánh đàn được đây?

Nhưng trái ngược với sự bối rối tột độ của Thiên Thy, tất cả mọi người ngồi dưới kia đều có vẻ thích thú với cô bé đang đứng trên sân khấu với chiếc jean bạc màu và áo sơ mi xanh đen cá tính. Một vài người tỏ vẻ không tin cô gái này là một pianist. Một vài người thì mong được xem cô bé có phong cách “bụi bặm” này sẽ chơi đàn như thế nào đây. Bởi từ trước đến nay họ chưa bao giờ thấy pianist nào có phong cách ăn mặc “bụi” như thế. Và một vài người tỏ ra khá khó chịu khi phải chờ đợi quá lâu.

- Thiên Thy! Mau chào khán giả và chơi đàn đi.

Tiếng bác Thành nhắc nhở ở phía dưới bậc tam cấp như hồi chuông giúp Thiên Thy thoát khỏi cơn mơ màng choáng ngợp vì đám đông. Cô vội vàng cúi chào khán giả rồi đến bên cây đàn với điệu bộ đầy bối rối, lập cập.

Cuối cùng, tiếng trống trong tim Thy đã đập nhẹ hơn khi không phải nhìn thấy những đôi mắt lạ lẫm đang dán chặt lên người mình. Cô từ từ lấy lại bình tĩnh để rồi nhận một điều thú vị: Đây chính là cơ hội tốt nhất mà Thượng Đế bất ngờ dành cho cô. Chẳng phải Thy vẫn mong mình sẽ nhanh chóng thế chỗ Minh Đăng đó sao? Hơn nữa trước kia, Minh Đăng cũng rất hay chơi đàn ở đây. Muốn thế chỗ Minh Đăng, thì trước tiên phải tập quen với những bầu không khí như thế này. Phải tập chịu áp lực từ phía đông gọi là khán giả. Để từ đó sẽ từ từ với tới tầm cỡ của Minh Đăng. Đúng. Phải cố gắng hết sức. Tất cả là vì đôi tay tài hoa bạc mệnh ấy.

Giống hệt như lần đi thi đại học căng thẳng vừa qua, Thiên Thy cũng khẽ nhắm mắt lại và hít thật sâu cho không khí tràn đầy lồng ngực, rồi những ngón tay run run bắt đầu đặt lên phím trắng. Bản nhạc cô luyện tập nhiều nhất bắt đầu vang lên trong sự theo dõi của bao người. Phải. Đó chính là “Love Is Like A Flower”. Một bản nhạc lãng mạn nhưng không kém phần réo rắc khiến trái tim Thy chột rung lên từng hồi. Bản nhạc ấy đã gắn liền với biết bao kỉ niệm tuổi thơ của cô và Minh Đăng.

Bỗng chốc, tất cả hình ảnh của Minh Đăng lại hiện về trong tâm trí Thy như một cuộn phim quay chậm. Từ hình ảnh của anh trai dễ thương học chung trường thuở nhỏ, cho đến hình ảnh chàng trai đang mặc bộ đồng phục tù nhân cô vừa thấy. Tất cả, như hoà theo từng phím đàn rồi phát ra những âm thanh trong trẻo. Cho đến bây giờ Thiên Thy vẫn không tin là chính cô đang tự tay chơi bản nhạc mà Minh Đăng thích nhất cho hàng chục người nghe. Mặc dù đây chỉ là một quán café nhỏ, nhưng Thiên Thy có cảm giác mình đã được thay thế Minh Đăng. Dù tiếng đàn của cô chẳng thể nào mang ra so sánh với chàng nghệ sĩ tài hoa ấy.

Lúc đó, Thiên Thy bỗng thấy trái tim mình rung động rất nhiều. Và đập theo từng nhịp điệu được phát ra.

Lúc đó, Thiên Thy biết, mình đã chơi bản nhạc ấy bằng cả trái tim.

Lúc đó, cô bỗng thấy mình yêu thương những âm thanh ấy, những phím đàn ấy vô cùng.

Phải rồi. Vì Thy yêu Minh Đăng, nên cô cũng sẽ yêu tất cả những thứ mà anh ấy yêu. Trong đó có điệu nhạc này. Trong đó, có piano. Chỉ là tình yêu của cô với piano bây giờ mới được đánh thức. Chỉ là bây giờ Thiên Thy mới nhận ra điều đó khi cô gạt phăng những áp lực mang tên “bù đắp” để chơi đàn với cả trái tim. Cho mình một cơ hội để âm thanh hoà vào từng nhịp thở.

Lúc ấy. Phút giây ấy. Thiên Thy biết, mình đã yêu piano. Chắc chắn là không nhiều như Minh Đăng, nhưng đủ để cô gắn bó với nó kể từ bây giờ trở đi.

Mang trong mình trái tim thổn thức theo từng âm điệu réo rắc của bản nhạc, đôi tay vẫn còn một chút run đang dần đi đến những âm điệu cuối cùng. Bản nhạc lắng mạn nhưng không kém phần réo rắc cuối cùng cũng kết thúc trong không khí yên lặng đến ngạt thở. Vô tình nuốt chửng cô gái nhỏ vào khoảng không sợ hãi và hồi hộp.

Vì lúc đó, không hề có một tràng pháo tay nào vang lên.

Không có bất cứ một tiếng động nào cả.

Chậm rãi nhìn xuống khán giả, Thiên Thy lại cảm thấy đầu óc trống rỗng khi tất cả mọi người đều nhìn cô bằng đôi mắt to tròn ngạc nhiên nhất có thể.

Như vậy nghĩa là gì?

Hay là họ chưa bao giờ thấy người nào chơi đàn dở tệ như cô?

- THIÊN THY! CẬU GIỎI LẮM!

- EM THẬT SỰ BỊ SHOCK ĐÓ, THY OI!

- TUYỆT LẮM! EM GÁI À!

Bỗng chốc, những tiếng hét bất ngờ vang lên khiến Thiên Thy giật nảy mình. Theo phản xạ, cô nhìn theo hướng phát ra những giọng nói quen thuộc ấy và suýt té ngã khi thấy Trúc Anh, Bảo Duy, Tiến Hào đang ngồi ở góc quán. Có cả ba cô nữa.

Chưa kịp suy nghĩ được điều gì hơn, ngay sau đó, Thiên Thy đã bị choáng ngợp bởi những tràng pháo tay bắt đầu nổ ra. Bây giờ, khắp cả quán café như được khoác lên một bầu không khí rộn ràng trái ngược với những phút giây yên lặng không một tiếng động trước đó.

Vì sao ư? Vì họ chưa bao giờ thấy một pianist nào đặc biệt như thế. Có thể đây là một bản nhạc không hề hoàn hảo, ngược lại nó còn thua xa những bản nhạc mà họ được nghe trước đó khi đến quán. Nhưng chưa bao giờ họ bị cuốn vào bản nhạc một cách trọn vẹn như thế này. Phải nói là có một sức hút kì lạ toát ra từ cô gái kia, khiến mắt họ chẳng thể rời, tai họ chẳng thể nghe thấy bất kì tiếng nào khác ngoài tiếng đàn. Và đôi khi trái tim còn rung lên theo từng âm điệu.

Nhưng thực ra, chẳng có điều gì đặc biệt khó hiểu cả. Đơn giản là vì họ được nghe một bản nhạc được phát ra bằng cả trái tim và sự rung động, nên mới cảm thấy đặc biệt như thế. Người ta nói cái gì bắt đầu từ trái tim sẽ đi đến trái quả là không sai chút nào.

Bằng hoàng đứng lên trong sự hoan nghênh yêu thích của tất cả mọi người, Thiên Thy hoang hoải nhìn những tràng pháo tay nhiệt liệt ở dưới. Trong đó, có cả những người thân yêu mến của cô. Rốt cục, đây là sự thực hay chỉ là mơ?

Và tất nhiên, Thiên Thy cũng không thể nào biết đây là một “âm mưu có chủ đích”. Thực ra chẳng có buổi biểu diễn nào cả. Lại càng không cuộc lỡ hẹn của pianist nào cả. Tất cả chỉ là giả, riêng chỉ có những tràng pháo tay dưới kia mới là thực sự.

Vì đây chính âm mưu của cặp đôi Trúc Anh và Bảo Duy. Họ đã nghĩ ra trò này khi thấy sự mong mỏi được làm nghệ sĩ của Thiên Thy. Nhưng cả hai đều biết rằng chính họ đã làm một việc hết sức lớn lao, đó là vô tình giúp Thy nhận ra tình yêu của mình với piano – một nửa linh hồn của chàng trai cô yêu.

“Minh Đăng! Em nhất định sẽ đi đến cuối con đường này, vì cả hai chúng ta”

- Con giỏi lắm, Thiên Thy à!

Ông Cường nhìn cô con gái nhỏ qua tấm kính chiếu hậu bằng đôi mắt có chút xúc động. Ông chưa bao giờ có thể ngờ rằng sẽ có một ngày cô con gái lạnh tanh ngang ngược lại có thể khiến bao người rung động bằng tiếng đàn du dương dịu dàng. Vậy nên Thiên Thy càng thay đổi bao nhiêu ông lại càng cảm phục chàng trai ấy bấy nhiêu.

- Tất cả là nhờ Minh Đăng đó dượng. – Tiến Hào vừa cười vừa vui vẻ lái xe.

Mọi người đang trên đường về nhà bằng chiếc ô tô của gia đình. Riêng Thiên Thy thì đây là lần đầu tiên cô được ngồi trong xe cùng với gia đình như thế. Cuối cùng, Thy cũng có thể cảm nhận được mình cũng là một thành viên chính thức trong nhà chứ không phải là một kẻ ở tạm bợ, đêm ở ngày đi như trước. Nhưng cuộc sống này vốn rất công bằng. Công bằng đến mức bóp méo sự hoàn hảo. Vì chờ đến khi Thiên Thy cảm nhận được thế nào là mái ấm gia đình thì cũng là lúc chàng trai đã từng mang cho Thy ánh sáng cuộc đời rời bỏ cô mà đi.

- Thiên Thy! Ba muốn gặp cậu Minh Đăng đó, có được không?

Bỗng tiếng nói của ông Cường từ băng ghế trên đã cắt phăng dòng suy nghĩ của Thiên Thy, đôi mắt buồn khê xuất hiện những tia đầy bối rối nhưng rất nhanh đã trở về với trạng thái thường ngày. Buồn và trầm vô hạn.

- Dạ được. Nhưng để lúc nào đó thích hợp con sẽ dẫn anh ấy đến gặp ba.

- Thiên Thy! Con không cần phải giấu diếm gì cả, Tiến Hào đã nói cho ba nghe hết rồi. Dù sao ba cũng muốn đến thăm cậu ấy một lần.

Nói đến đây, ông Cường bỗng trở nên trầm tư hẳn. Vì hình ảnh của chàng CEO trẻ tuổi mà ông đã có dịp được gặp cách đây vài tháng lại quanh quẩn trong tâm trí ông. Quả thật đó là một chàng trai mang đầy sức trẻ và có tài kinh doanh. Người như thế phải có một tương lai sáng rực chứ không phải cái kết thê thảm thế này. Cho đến bây giờ ông Cường mới hiểu nguyên do vì sao cậu chàng lại đưa ra cho ông một yêu cầu liên quan đến con gái và mang đậm tính cá nhân như thế. Nhưng khi ông vỡ lẽ ra thì tất cả đã muộn màng.

Khê nén tiếng thở dài vào trong, ông Cường xót cho tuổi trẻ chàng trai ấy bao nhiêu thì thương cho đứa con gái tội nghiệp nhiều hơn bấy nhiêu. Để rồi lại càng xót hơn vì cái nén thở dài khác và giọng nói buồn tênh nhưng luôn kiên định.

- Dạ thôi ba. Con nghĩ anh ấy bây giờ chắc không muốn gặp ai đâu. Ba đừng đến làm gì.

- Ủ... ba hiểu rồi.

Chiếc ô tô lại trở nên im lặng đến khó chịu, vì mỗi người đều theo đuổi những suy nghĩ riêng của mình. Những lúc thế này, Tiến Hào luôn là anh hùng phá tan bầu không khí đáng ghét ấy bằng những vấn đề chỉ có anh mới phát hiện ra.

- À! Trúc Anh, Bảo Duy nó đi đâu rồi em? Bây giờ anh mới để ý này giờ thiếu cái bóng của nó.

- Dạ? Em cũng không biết nữa. Chỉ nghe cậu ấy nói là có công chuyện rồi bỏ đi ngay sau khi nhà mình vào xe. – Trúc Anh ngồi cạnh Thy khẽ giật mình, vì đó cũng là điều cô đang băn khoăn.

- Chắc, cái thằng nhóc này bây giờ thích làm những chuyện bí ẩn một mình lắm cơ.

Những tưởng câu hỏi của Tiến Hào sẽ là chủ đề thú vị để lát át sự im lặng nhưng nó lại phản tác dụng. Vì nhắc đến những việc làm bí ẩn và sự thoát ẩn thoát hiện của Bảo Duy trong thời gian qua chỉ làm ọi người thêm suy nghĩ bộn bề nhưng là trong im lặng mà thôi.

Và rồi chiếc xe lại lao vút đi trên con đường nhựa rộng thênh thang trong bầu trời quang đãng, đầy nắng đầy gió nhẹ tênh, nhưng chất chứa bao nhiêu sự suy tư nặng trĩu.

Trong khi đó, trái ngược với bầu không khí thoáng đãng thơm mùi nắng gió tự do ấy thì ở một nơi khác, lại bị bóng tối tham lam chiếm gần hết căn phòng chật chội, chỉ để ột chút ánh sáng ban ngày le lói qua khung cửa nhỏ trên cao. Phải. Căn phòng chật chội ấy chính là nơi nhốt chân chàng trai trẻ đã khiến bao người đang suy tư ngoài kia.

- Ê thằng kia, hồi sáng tao gọi mà mày không trả lời là thái độ gì đấy hả? Khinh người à?

Trong phòng giam nhỏ xíu, một gã đại ca đầu trọc ngồi chiếm chệch dưới đất đang được bọn đàn em massa sảng khoái, nhưng lại thấy tức tối trong người khi hình ảnh của Minh Đăng ngồi đối diện vô tình lọt vào con mắt gian manh của hắn.

- Công nhận cái thằng này lì thiệt đó đại ca, vô đây gần một tháng rồi mà vẫn chẳng coi đại ca ra cái khí gì hết.

“CHẤT”

Vừa mới dứt lời, gã đàn em xí xoét đã bị một bạt tai xái quai hàm.

- Im đi! Mày không nói thì cũng không ai nói mày câm đầu. – Tên đại ca tức giận quát gã xí xoét rồi bắn lửa về phía chàng trai đang ngồi thờ ơ trước mặt – Còn mày, tao không cần biết mày là ai ở ngoài kia, nhưng một khi vô đây mày phải cung kính, hầu hạ, nghe lời tao. NHỚ CHƯA?

- Đại ca hỏi mày có nhớ chưa kìa thằng c.h.ó. Bị đánh mấy lần mà cái mặt vẫn cứ kênh kênh, nhìn mà ngứa mắt ừ chịu được.

- Á đù...! Nó vẫn không trả lời kìa đại ca. Nó coi thường đại ca đó. Có cần tụi em tấn nó thêm một trận nữa không?

- Thằng này thuộc dạng lì lợm khó đào tạo đây mà, hôm nay phải lấy máu nó lau sàn nhà cho tao.

Gã đại ca vừa dứt lời qua kẽ răng nghiêng ken két là tất cả những người có mặt trong phòng đều hùng hổ đứng lên, bao vây lấy Minh Đăng tựa như đàn sói hoang gặp được con mồi béo bở. Vậy mà bây giờ đôi mắt café mới có vẻ như để tâm đến điều đó. Vì suốt một tiếng qua tâm hồn Đăng còn bận suy nghĩ đến cái trực giác kì lạ của mình ban sáng.

- Có chuyện gì vậy? – Đăng ngẩng lên, ngây ngô hỏi.

- Mẹ kiếp, này giờ mày coi lời tụi tao nói là cái gì hả thằng kia?

- Giả câm bây giờ còn giả điếc nữa hả mày?

- KHÔNG NÓI NHIỀU NỮA, DẪN NÓ MẠNH VÀO CHO TAO!!

Minh Đăng chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã bị gần chục cái chân đạp thẳng vào người, bản tính sinh tồn mách anh phải chống chọi lại bọn chúng nhưng vì đã rơi vào thế yếu ngay từ đầu nên có cố gắng đến mấy cũng không thể đứng lên phản lại như bao lần.

Kể từ khi vào đây, không biết Minh Đăng đã được no bao nhiêu trận đòn như thế chỉ vì thái độ hờ hợt, chẳng quan tâm đến bất cứ điều gì và lại càng không phục tùng, kính nể bất kì ai. Tất cả những gì tồn tại trước mắt đều bị anh quăng vào một góc nhỏ xíu trong trí não mang tên “không – đáng – bận – tâm”. Bởi vì trong đầu Đăng bây giờ chỉ chứa nổi nỗi dành cho người anh yêu và nỗi thù đối với những kẻ dùng cuộc đời anh để thay thế những tội lỗi của chúng.

Hai thứ đó ngày càng lớn lên trong Đăng, lớn đến nỗi lấn át tất cả. Kể cả những cú đá chí mạng anh đang phải gánh chịu. So với những nỗi đau cay độc đang dày xéo trong lòng thì những đòn đánh kia có là cái gì với anh. Hay nói cách khác, Minh Đăng bây giờ là một kẻ mang thân xác người phạm nhưng không còn biết đau dù có ra máu.

- Mày dám láo hả mày?

- Không coi ai ra gì này.

- Chết đi, chết đi...

- ...

Những cú đá chí tử cứ thay nhau thực vào người Đăng, khiến áu trào ra khoé miệng tuôn ra nhuộm đỏ nền đất xám xịt, lạnh lẽo. Bọn chúng càng đá càng hung, càng hung càng tàn bạo và vô tình đánh thức dòng máu giang hồ đậm thuê chém mướn của chúng. Có lẽ bọn tù nhân ác ôn vẫn cứ hung tợn như thế nếu như không nghe thấy tiếng kéo cửa ở đằng xa.

- Dừng lại đi, mấy thằng cớm tới kìa.

Sau lời nói đầy cảnh giác của gã đại ca, bọn đàn em mới dừng chân và buông tha cho tấm thân đang rũ rượi nằm dưới đất rồi vội vàng trở về chỗ ngồi của mình. Tuy tụi nó dừng lại nhưng lòng chỉ muốn giết chết cái thằng lì lợm ấy cho xong. Nó thà chịu đòn chứ không chịu phục. Giống như bao lần, đánh xong đâu lại vào đấy. Không phục tùng là không phục tùng. Bọn chúng chưa bao giờ thấy thằng nào vừa lì vừa có sức chịu đựng đáng sợ như Đăng.

- Hoàng Minh Đăng! Mau ra đây, có người nhà đến thăm.

Gắng gượng dậy trên vũng máu be bét, Minh Đăng cắn răng để máu ngừng trào ra, rồi quệt mạnh tay chùi đi vệt máu còn loang trên miệng. Anh thở hắt ra, liếc mắt nhìn bốn chúng với tia sáng sắc lẹm rồi lững thững lết thân tàn ma dại đến cánh cửa đã mở sẵn có viên cảnh sát đang đứng chờ.

Những tưởng kẻ xấu số sẽ đi qua cánh cửa ấy thật nhanh để gặp người thân nhưng không, anh còn cố nán lại trước viên cảnh sát, nói mà như thở nhưng vẫn giữ nguyên thái độ điềm tĩnh có chút ra lệnh.

- Tôi không phải họ Hoàng. Lần sau phiền chú đừng thêm từ ấy vào tên tôi.

Nói rồi Minh Đăng bước đi lững khững nhưng chẳng hề bận tâm, tựa như thân thể và vệt máu loang lổ trên áo là của người khác chứ không phải là của anh vậy. Đôi mắt café vẫn giữ nguyên những vệt u ám như thế cho đến khi đánh rơi ánh nhìn trên người vừa mới xuất hiện. Khẽ nhếch môi cười nhạt nhẽo, thì ra “người nhà” của Đăng là cậu nhóc này đây.

- Hình như cậu rất thích nhìn thấy tôi trong tình trạng này.

Minh Đăng vừa ngồi xuống ghế vừa nói một cách mệt mỏi, anh không mấy làm vui khi Bảo Duy cứ đến thăm anh với số lần dày đặc, đều đặn một tháng một lần như thế này. Ngược lại là rất khó chịu. Cực kì khó chịu.

- Anh không muốn gặp tôi sao? – Duy ngồi đối diện với Đăng, đôi mắt cậu có chút gì đó mờ đục khó hiểu.

- Không.

- Tại sao chứ?... tôi.

- Vì tôi biết tổng cậu đến đây để làm gì.

- Vậy anh nghĩ tôi đến đây làm gì?

- Xem tôi tồi tệ như thế nào đúng không? Cậu thích điều đó.

Minh Đăng khẽ nhếch miệng, tỏ ra biết rõ tất cả như đi guốc trong bụng cậu nhóc đáng sợ này. Vì trên đời làm gì có kẻ nào hại người khác rồi lại đến thăm với lòng tốt? Một là do ăn năn hối hận. Hai là chỉ để xem đối phương tàn tạ như thế nào để lấy làm vui mắt. Cậu nhóc này có vẻ thuộc dạng thứ hai nhiều hơn. Nhưng Đăng đâu nào biết lời nói của mình đã vô tình làm tổn thương đến kẻ đối diện.

- Cho nên đây là lần cuối tôi ra gặp cậu. Sẽ không có lần sau đâu.

Nói rồi Minh Đăng gượng đứng lên vì đôi chân vẫn còn đau, bỏ lại Bảo Duy vẫn ngồi đó thẫn thờ trong im lặng, lòng cậu có chút xót xa khi thấy vệt máu loang đỏ ở cổ áo của anh. Vì thái độ hờ hững lạnh nhạt. Nếu Minh Đăng biết cậu là em trai anh ấy, liệu anh ấy có thể mở rộng lòng tha thứ cho những lỗi lầm của cậu không?

- Khoan đi đã – Duy vội vàng đứng lên, níu kéo Minh Đăng bằng giọng thất thanh rồi bối rối – Tôi đến đây không phải để nhìn thấy anh tồi tệ như thế nào. Chỉ là... muốn đến cho anh xem cái này... Tôi nghĩ... anh nên biết đến sự cố gắng đáng nể của chị ấy... Tất cả... là vì anh.

Bảo Duy vừa nói, vừa bối rối rút ra chiếc điện thoại ra rồi đưa lên cho Minh Đăng xem, nhưng anh vẫn chẳng bận tâm mà định bước đi tiếp, chỉ cho đến khi tiếng đàn piano ngọt ngào được phát ra từ chiếc điện thoại, Minh Đăng mới vội vã quay lại. Và anh đã muốn lao đến thật nhanh khi nhìn thấy người con gái ấy.

Chờ ngày mưa rơi – chương 51.2

Trong chiếc điện thoại, là video quay lại hình ảnh của một cô gái đang đánh đàn piano. Minh Đăng thật sự không thể tin vào mắt mình khi thấy cô gái ấy. Vẫn là hình bóng quá đỗi thân yêu vì anh đã tạc nó vào tim, ghim vào trí nhớ. Nhưng việc mà cô ấy đang làm là việc anh chẳng bao giờ nghĩ được.

- Để có một bản nhạc hoàn chỉnh như thế này, Thiên Thy đã phải phải dày công luyện tập rất nhiều. Suốt hơn một tháng chạy đôn chạy đáo đi học thêm và ăn ngủ chung với đàn, cuối cùng chị ấy cũng lấy được chiếc phiếu báo học của Học viện âm nhạc. Tất cả... là vì anh đấy.

Bảo Duy nhìn Đăng nói với giọng ghen ngào, nhưng dường như bây giờ Minh Đăng chẳng còn để ý gì đến sự việc xung quanh nữa. Anh chìm đắm vào video clip ấy như muốn thu trọn hình ảnh của Thy vào mắt mình để thỏa cơn nhớ – yêu đang dày xéo anh từng ngày. Có thể nói trong màn hình điện thoại nhỏ bé đó có tất cả những thứ Đăng hằng nhớ mong. Từng âm thanh, chiếc đàn, cho đến hình hài người con gái ấy. Nó khiến anh có thể quên đi cái hiện tại cay đắng và tương lai mờ ảo đang chờ phía trước. Lúc này anh chỉ muốn xem, xem mãi không thôi...

Nhưng dù có quên thì hiện tại vẫn luôn hiện hữu. Và nó luôn tồn đọng một sự phũ phàng đến đau thương.

- Đã hết giờ thăm người thân rồi, mời cậu về cho.

Viên cảnh sát lạnh lùng bỗng bước đến, chia cắt hai chàng trai bằng hành động kéo Minh Đăng trở vô khi đôi chân anh không hề muốn nhấc lên. Hành động ấy tuy đơn giản nhưng lại như một gáo nước lạnh xối vào mặt Đăng khiến anh tỉnh người thoát khỏi cơn mê, miễn cưỡng quay trở lại với thực tại đầy cay đắng.

Phải rồi, cái thế giới tăm tối Minh Đăng đang sống và thế giới thanh bình trong màn ảnh nhỏ ấy là hai thái cực trái dấu hoàn toàn. Anh đâu thể làm gì ngoài việc cắn răng chấp nhận tất cả.

Mặc dù không muốn, nhưng Đăng vẫn phải đành lòng buông bỏ chiếc điện thoại, thần thờ bước vô với sự kìm kẹp của viên cảnh sát, bỏ lại giọng nói thật lòng nhưng ghen ngào đang cố gắng hét thật to từ phía sau.

- MINH ĐĂNG! NẾU ANH MUỐN, TỪ GIỜ TÔI SẼ QUAY CLIP VÀ MANG ĐẾN ĐÂY THƯỜNG XUYÊN CHO ANH XEM. HÃY NHỚ! NGOÀI KIA LUÔN CÓ NHỮNG NGƯỜI SỐNG VÌ ANH Đấy!

Và sự cố gắng của Bảo Duy đã không phụ cậu khi lời nói chân tình ấy đã lọt vào tai của kẻ đang đi vào bóng tối. Bỗng chốc, cổ họng Minh Đăng nghẹn đắng đầy ứ xót xa, cổ nuốt những thứ gọi là nhớ thương vào tận sâu đáy lòng, Đăng nhắm mắt rồi tiếp tục bước đi trong bóng tối ngục tù với bộ dạng thất thần.

Thiên Thy của anh. Tình yêu của anh. Đã hi sinh vì anh quá nhiều... Vậy mà anh nào có hay biết.

Trở lại phòng giam với đầu óc ngập tràn hình ảnh của người con gái ấy, Minh Đăng thần thờ đi đến chỗ ngồi thân quen của mình, nhưng chưa kịp ngồi xuống thì đám tù nhân khác lại đến bên kiểm chuyện với anh.

- Đại ca, tiếp tục chứ hả? Lúc này đại ca nói hôm nay phải lấy máu nó lau sàn cơ mà.

- Thôi! Dừng lại đi. Mất hứng rồi. Hôm khác đi.

Sau khi nhận được mệnh lệnh của gã đầu trọc, bọn chúng chán nản tản ra để Minh Đăng trở về chỗ ngồi thân quen. Anh khom lưng vờ ngồi xuống. Nhưng chỉ vài giây sau tất cả đều vội vã quay lại và ngạc nhiên hết sức vì những điều đang xảy ra trước mắt.

“CỘP”

“XOÉT”

Âm thanh thứ nhất là do cái đầu của lão đầu trọc bay thẳng vào tường bởi cú đá nhanh như chớp của ai đó.

Âm thanh thứ hai là tiếng con dao bật ra khỏi vỏ, sáng lóe nhờ những tia nắng ít ỏi phản xạ.

Và chủ nhân của những hành động đáng sợ đó không phải ngoài ai khác, mà chính là kẻ bọn chúng đã dè ra ỨC HIẾP chỉ nửa giờ trước đó.

Cái vật sáng lóe bằng kim loại lạnh ngắt ấy đang được Minh Đăng kề sát vào cổ tên đại ca hóng hách. Đôi mắt café cũng toát ra những tia nhìn lạnh lẽo, bức người đáng sợ không kém gì con dao sắc nhọn kia. Những lời nói cay độc cũng bắt đầu được nhả ra qua từng kẽ răng.

- Nghe cho rõ đây, thằng đầu trọc, cả bọn bay nữa. Dừng thấy tao ít nói mà làm tới. Một tháng qua là thời gian tao thử lòng bọn bay, nhưng chỉ toàn một lũ thối nát, dấn dộn. Tao không cần biết tội bay giết bao nhiêu mạng người ngoài kia, nhưng cứ đừng đến tao như một tháng qua xem, người của tao sẽ không để cho bọn bay yên đâu. Tất cả đều có tai mắt hết đấy.

- Mày có biết mày đang hù ai không hả thằng nhãi? – Bọn đàn em hốt hoảng nhìn đại ca đang chảy toát mồ hôi nhưng vẫn cố tỏ ra không sợ.

- Hừ ư?

Minh Đăng nhếch miệng, rồi sau đó dí sát con dao vào cổ tên đại ca, từ từ cửa một đường nhỏ khiến dòng máu nóng hổi của hắn bắt đầu tuôn ra, chảy dài xuống ngực. Đôi mắt hắn trở nên điên loạn vì tức, vì đau. Đám đàn em thì hoảng sợ thực sự và cũng điên loạn theo khi hai con người trong mắt chúng hắn lên những tia đỏ, nhưng không thể làm gì được.

Dòng máu nóng đỏ vẫn không ngừng tuôn ra, thấm đẫm lớp áo tù của gã, nhưng mũi dao nhọn vẫn cứ tỉ tê tiếp tục rê dài xuống cổ hắn.

- Nếu muốn mở rộng tầm hiểu biết, lũ đàn tui bay cứ ra hỏi mấy thằng còm xem tao là ai ở ngoài kia? Từ trước đến nay tui bay có thấy thằng nào không có thể lực chống đỡ đằng sau mà dám cầm dao rạch cổ thằng này như tao không?

Minh Đăng vẫn giữ nguyên ánh nhìn sắc lẹm cùng giọng nói danh thép, cánh tay cầm dao vẫn không dừng lại hành động đáng sợ là rạch một đường dài đến cánh xương đầu vai của hắn, rồi dừng lại ở đó. Một đường dao dài nhưng không sâu.

- Tao lập lại một lần nữa. Nếu còn đụng vào tao, thì đừng có trách tại sao không có ngày ra tù. Nhớ những gì tao vừa nói không? Hả?

Minh Đăng xoáy sâu đôi mắt đáng sợ vào kẻ đối diện như muốn nghiền nát hắn ra thành trăm mảnh. Chính vì thế mà hắn chỉ biết câm lặng nhìn anh trong đau đớn và bất lực. Anh có ác quá không khi vừa rạch cổ vừa bắt hắn nói?

- Sao không trả lời? – Mũi dao ấn sâu hơn một li vào cổ hắn.

- N...h...ó.

- Ăn nói trống không ngang hàng như thế à? – Đôi mắt bắn ra những tia nhìn sắc ác hơn.

- D...ạ...n...h...ó

Mũi dao nhọn hoắt cuối cùng cũng rời khỏi da thịt của lão đại ca đầu trọc. Thứ kim loại đáng sợ ấy đã không còn bắn ra những tia sáng sắc nữa vì đã nhuộm màu máu đỏ tươi, nhỏ từng giọt xuống đất. Nhưng sau đó đã được Minh Đăng thần nhiên chùi sạch sẽ bằng mặt áo trong.

- Tốt. Nếu từ đầu ngoan ngoãn mạnh ai nấy sống thì đã chẳng có ngày hôm nay.

Nhếch môi giễu sự khuôn mặt cắt không còn giọt máu của gã, Minh Đăng đứng lên về chỗ ngồi thân thuộc của mình. Trước khi ngồi xuống, anh còn lia mắt nhìn khắp phòng như một lời cảnh cáo ngầm định.

Một khi bị đẩy vào đường cùng, con người ta sẽ trở nên đáng sợ như thế đấy.

Trên tay vẫn giữ nguyên con dao sắc lẹm, thứ mà anh đã vô tình nhặt được trong một lần lao động ngoài trời, rồi cất giấu nó kĩ càng vào giỏ đồ riêng theo quán tính nhưng chưa bao giờ Đăng nghĩ sẽ dùng nó để cửa cổ người khác như khi này.

Lúc này Minh Đăng một mỗi ngồi tựa lưng vào tường, đôi mắt không còn sắc ác như khi nãy mà chất đầy ưu tư phóng ra những tia sáng hiểm hoi trên ô cửa nhỏ trên cao.

“Thiên Thy! Anh thực sự xin lỗi em. Ở ngoài đó, em đã hi sinh vì anh như thế... vậy mà ở trong này anh đã không biết quý trọng bản thân mình. Để cho người khác dễ dàng ức hiếp. Anh tệ quá... Phải không em?...”

Khẽ bật ra một nụ cười nửa miệng đậm chất đếu cáng, Minh Đăng lại bắn tia lửa về nơi gã đại ca đang được đám đàn em bu quanh chăm sóc. Kể từ giờ trở đi, sẽ không có bất kì ai có quyền đụng vào Đăng cả. Anh là của Thy, của người con gái đã hi sinh vì anh rất nhiều. Cho nên chính anh cũng không có quyền ngược đãi bản thân. Vì làm như thế chẳng khác nào phụ lòng người con gái ấy...

- Chuyện ngày hôm nay mà lộ ra cho còm biết, tui bay chắc sẽ lường trước được kết quả, phải không?

Sau câu hỏi nhẹ nhàng của Minh Đăng, tất cả những người ở đó đều nhìn anh với con mắt ái ngại. Nếu một tháng trước anh là một kẻ lì lợm khó đào tạo nhưng rất giỏi chịu đòn, thì ngày hôm nay anh lại như một con người đáng sợ sẵn sàng giết hại những kẻ đụng chạm vào anh. Khiến cho bọn chúng cảm thấy sợ

hải con người kì lạ này, không ít thì nhiều. Vì những việc anh vừa làm, vì những lời anh vừa nói. Nhưng họ đâu biết tất cả những lời nói ấy chỉ là sự thật cách đây vài tháng trước. Còn bây giờ nó không hề có giá trị. Nhưng có hề chi, khi nói dối một cách đầy tự tin thì chính chủ nhân của chúng đã biến nó thành sự thật rồi.

Sau hôm ấy, cũng có vài kẻ nghi ngờ những điều Đăng nói nên đã bí mật thăm dò thông tin về anh. Để rồi phải ngả ngửa khi biết anh là CEO của một tập đoàn danh giá.

Những ngày sau đó, Minh Đăng sống trong tù nhưng lại có kẻ hầu hạ, kính nể. Bằng trí óc thông minh, nhạy bén anh đã dễ dàng kết thân với những gã đại ca khác, và luôn đi chung với họ. Tạo thành một lớp vỏ bọc vững chắc đáng sợ. Bọn chúng đa số là những kẻ khôn lỏi nhưng không tri thức và sắc bén bằng anh. Khôn lỏi là một sự nguy hiểm nhưng vẫn thua khôn ngoan ở cái đầu. Thua hoàn toàn. Chúng có cái danh, anh có cái trí. Bao trận phi vụ trong tù đều do một tay anh bày binh bố trận. Nhưng tuyệt nhiên không hề lấy sự giết chóc để giải quyết vấn đề như bao kẻ khác.

Chẳng bao lâu sau, Minh Đăng đã trở thành một trong những đại ca nổi tiếng trong tù. Không ai dám ức hiếp. Không ai dám đụng vào anh dù chỉ là một sợi lông. Những ngày tháng sống tù đã cho Minh Đăng một bài học để đời đó là nếu muốn người khác chăm sóc, hầu hạ mình thì trước tiên phải tự quý hoá lấy bản thân. Và không muốn bị ức hiếp thì phải ức hiếp mạnh hơn, tàn ác hơn với những kẻ có ý đồ đó với mình.

Nhưng tất nhiên chẳng ai có thể biết động lực khiến cho Minh Đăng từ một thằng bất cần sống – chết trong tù vươn lên trở thành một đại ca có tiếng lại chính là nhờ những video clip mà Bảo Duy đã quay lên Thiên Thy khi chơi đàn rồi âm thầm đưa đến cho anh xem.

Có những hôm lao động ngoài trời, bọn đàn em lại thấy gã đại ca trẻ tuổi của chúng ngồi trầm tư, dựa lưng vào những gốc cây si già cằn cỗi. Một kẻ nề phục trí óc của anh đánh bạo ra hỏi thăm và câu trả lời đã khiến hắn phải bật cười vì nghĩ đại ca nói đùa.

“Tao nhớ mưa!”

Minh Đăng và Thiên Thy, đã vô tình trở thành động lực của nhau nhưng họ chẳng hề hay biết như thế đấy.

o0o

Những ngày hè cuối cùng cũng tan đi, trời mùa thu xanh trong vắt khiến lòng người cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. Bầu trời như tấm chăn bông được giặt sạch sẽ, trắng tinh thơm vị nắng thu dịu nhẹ. Dưới ánh nắng ấy có một cô gái đang chuẩn bị bước vào một hành trình mới gói gọn trong hai từ “sinh viên”

Đứng trước cánh cổng rộng lớn của Học viện âm nhạc thành phố, Thiên Thy cảm thấy choáng ngợp vì sự rộng lớn vĩ đại của nó. Nhìn những cô gái chàng trai bước vào cánh cổng ấy một cách tự tin và hân hoan, lòng Thy bỗng thấy có sự tự ti và lo lắng không hề nhỏ.

Bởi khi đã vào được cánh cổng này, đa số các sinh viên đều là những người thấu hiểu về âm nhạc ngay từ nhỏ giống như Minh Đăng. Còn cô là kẻ tay ngang quẹt vào con đường này chỉ mới được vài tháng, làm sao có thể theo kịp được bọn họ?

Hít thật sâu để lấy thêm niềm tin, Thiên Thy bật cười cho những phút giây lo lắng không lông của chính mình. Thiên Thy đây là ai chứ? Đã dám rẽ ngang, thì sẽ dám đi. Đã đi thì sẽ đi đến cùng. Nhưng tất cả mới chỉ là bắt đầu. Cô cần cố gắng nhiều hơn nữa. Hơn nữa và hơn nữa.

Nghĩ rồi Thiên Thy bước vào chiếc cổng đang dang tay rộng mở đón chờ cô.

Mong rằng kể từ bây giờ, cánh cửa này sẽ mở ra cho Thy một con đường dài trải theo suốt tuổi trẻ của cô.

Đứng giữa một khoảng sân rộng mênh mông với biết bao người qua lại, cô gái nhỏ khề nhăm mắt, hít sâu tận hưởng không khí mới mẻ, để cho làn gió nhẹ luồn qua kẽ tóc và khề mỉm cười.

“Minh Đăng! Em đã vào được ngôi trường ngày xưa của anh rồi này. Rồi em cũng sẽ trở thành nghệ sĩ như anh thôi. Sẽ làm được tất cả những thứ mà anh đã làm. Nhất định là như thế. Nhất định...”

5 NĂM SAU

“TẬP ĐOÀN HOÀNG MINH ĐĂNG ĐỨNG TRƯỚC VỰC THẨM DO VỖ NỢ?”

“Mọi người gần như chết đứng khi tập đoàn lộ ra số nợ khổng lồ, và đang bị giới cho vay nặng lãi cùng các đối tác khác đòi nợ”

Dòng tít đen to chiếm vị trí trung tâm của mặt báo đã gây sự chú ý cho đôi mắt buồn nhưng hững hờ. Khẽ đặt tách café đen xuống bàn sau khi nhấp một ngụm đắng, cô gái có mái tóc nâu dễ bắt đầu chìm vào từng con chữ trong báo với dáng ngồi chữ ngũ thanh thản. Các chi tiết quan trọng, bất ngờ được báo tiết lộ khiến đôi mày thanh lâu lâu nheo lại suy nghĩ. Nhưng cả con người vẫn toát ra một sự thư thái thanh thoát lạ. Cô như tách biệt hẳn với dòng người dòng xe tấp nập bề bộn ngoài kia, dù hai bên chỉ cách nhau một tấm kính mỏng.

- Chào em, Minh Thiên! Cho phép anh ngồi đây được chứ?

Chậm rãi ngẩng lên với đôi lông mày khẽ nheo lại khó chịu, nhưng sau đó cô gái đã mỉm cười lịch sự gạt đầu đồng ý. Còn chàng trai chỉ chờ có thể rồi nhanh nhẩu ngồi xuống chiếc ghế đối diện, miệng cười toe.

Hôm nay Ciao rất đông khách. Ngày thường thì đây là chuyện hiếm hoi. Nhưng nó dường như đã trở thành luật lệ vào mỗi sáng thứ bảy.

- Anh là Tùng, fan hâm mộ của em đấy. Em đánh đàn hay lắm, thứ bảy nào anh cũng đến đây để nghe em đàn hết á.

- Cảm ơn anh.

- Em học đàn bao nhiêu năm mà đánh hay thế?

Chàng trai càng lúc càng không giấu được sự hưng phấn vui vẻ khiến cô gái bắt đầu cảm thấy khó chịu. Trên thực tế, anh ta đang là kẻ lạ hoắc ngang nhiên phá đám giây phút yên nhàn của cô. Nếu là năm năm trước, có lẽ cô sẽ dùng những lời móc méo sắc như dao để đuổi khéo hoặc sẽ dùng đến bạo lực để đối lấy bình yên. Nhưng bây giờ thì hoàn toàn không. Cô vẫn vui vẻ và giữ thái độ lịch sự:

- Dạ là năm năm.

- Ôi năm năm mà đánh hay đến vậy sao. Em giỏi quá.

- Em biết không? Anh là fan ruột của em đó. Tối nào anh cũng lên zingmp3 nghe mấy bản nhạc của em rồi ngủ. Hay tuyệt!

- Không hiểu sao anh rất thích con gái đánh đàn piano, ngay từ nhỏ đã thích rồi. Hôm trước đến đây vô tình gặp em đang chơi đàn, thế là anh trở thành khách quen ở đây luôn. Chúng ta gặp nhau cũng là cái duyên ấy nhỉ.

Chàng trai vừa nói vừa cười toe tươi rói dưới nắng say. Bắt chuyện vui vẻ nhưng lại nói liên tù tì không ngừng nghỉ. Dường như càng nói càng hứng nên cứ nói mãi. Cô gái cũng vì thế mà cảm thấy hơi choáng, rồi chậm rãi nâng tách café lên miệng để che đi cái liếc dò xét đáng sợ. Vì cô biết tổng anh ta đang muốn gì.

- Không biết... em có bạn trai chưa?

Khẽ đặt tách café xuống bàn, cô gái mỉm cười nhìn chàng trai với đôi mắt thú vị, tự hỏi tại sao anh ta không hỏi câu này sớm hơn.

- Em chưa có bạn trai, chỉ có bạn chồng thôi.

Mỉm cười đắc ý khi thấy khuôn mặt nghếch ra của anh chàng, cô gái vui vẻ đặt tờ tiền dưới tách café, không quên nói chào nói lời tạm biệt. Chỉ vài giây sau, chàng ngẩn ngơ đã thấy cô ùa vào dòng người ngoài kia với chiếc classico – green phóng như bay về phía trước mà không khỏi tiếc nuối xen lẫn tức tối vì quê độ. Dù sao thì cô ta có cần phải phủ như thế không? Mặt trẻ măng như vậy mà chồng con gì?

Nghĩ rồi gã trai bực bội đứng lên, bước đi ngược chiều với cô gái lúc này. Nhưng chỉ đi được vài bước anh ta đã hét toáng lên khiến cả quán café đều quay lại nhìn.

- TRỜI ƠI, TẠI SAO LẠI ĐỔ CAFÉ LÊN ÁO TÔI THẾ NÀY?

Trái ngược với sự cuồng cà kê của kẻ đang tức tối, chàng trai đội nón kết đen che nửa khuôn mặt vẫn ngồi dựa lưng bình thản. Nhưng đôi mắt café ẩn sau chiếc nón đang toát ra những tia nhìn lạnh lẽo đáng sợ. Giọng nói cũng lạnh tanh chẳng kém.

- Là do anh đụng tay tôi.

- Đụng tay cái gì? Rõ ràng tôi đang đi thì anh hất café vào người tôi. Muốn kiếm chuyện hả?

- Kiếm chuyện? Tôi kiếm chuyện với cái áo này để làm gì nhỉ?

Chàng trai nhếch miệng nhưng không cười, đưa tay xem xét chiếc áo nhuộm màu café rồi nhanh chóng biến mất sau cánh cổng. Để lại gã trai vẫn đứng ngẩn người vì hình xăm chữ T toả lửa trên bàn tay ai đó thật đáng sợ rồi bực dọc cảm râm.

- Ashist! Hôm nay là cái ngày xui xẻo gì thế này? Bị gái chơi một vố xấu hổ muốn chết rồi còn gặp cái thằng chết tiệt này nữa.

o0o

Chiếc classico năng động vẫn chạy vun vút trong làn gió lộng. Tuy người điều khiển chiếc xe là cô gái trẻ nhưng lại có tốc độ và trình lạng lách hơn hẳn những gã thanh niên. Khiến bao đôi mắt thằm ngạc nhiên và thấy thú vị khi cô gái mặc chiếc áo pull jean đậm phóng ngang qua. Chỉ cần nhìn cách chạy xe, người ta đã đủ biết đây là cô gái có máu liều chứa đầy gan và độ tỉnh chứa đầy trí. Nhưng đó có là gì so với những cuộc đua xe khốc nghiệt của cô ấy lúc chưa đầy mười sáu tuổi?

- Thiên Thy! Bên này.

Vừa mới đẩy cửa bước vô một tiệm áo cưới, cô gái đã nghe thấy tiếng gọi thân quen đầy hứng khởi. Bên trái, có hai chàng trai đang ngồi chờ cô. Nếu là ngày xưa sẽ là một lớn một bé. Còn bây giờ thì chẳng thể nào phân biệt ai là anh ai là em nữa rồi. Mới có năm năm, mà cậu em đã già hẳn. Hôm nay còn già hơn bình thường.

- Trúc Anh đâu rồi?

- Đang thử áo đó chị. Không hiểu sao em thấy hồi hộp quá.

Bảo Duy hôm nay thật bảnh trai trong bộ plete đen dành cho chú rể. Nhưng trông cậu có vẻ căng thẳng và trầm tư.

- Vậy là em sắp lấy vợ thật rồi sao?

Thực ra cũng dễ hiểu thôi. Vì chỉ chưa đầy một tháng nữa, cậu sẽ chính thức trở thành người đàn ông có gia đình, có vợ và chắc chắn sẽ có con. Điều đó khiến cậu cảm thấy hơi là lạ. Hay nói thẳng ra là không quen tí nào.

- Cái thằng nhóc đáng ghét này, tất cả là do em tự quyết, bây giờ còn hỏi anh? Hay tính đá xoáy vì đi trước anh đấy hả?

- Ai kêu anh chần chừ để em vượt mặt, bây giờ còn than? – Nét mặt Duy giãn ra đôi chút, đá nhẹ vào chân Tiến Hào.

- Chắc là nó muốn khoe khoang trá hình và đá xoáy hai đứa mình nên mới gọi đến đây. Đáng lẽ em phải nhận ra điều này sớm hơn.

Trái ngược với vẻ bối rối của Duy, Thiên Thy thanh thản dựa thẳng lưng vào ghế, ngồi khoanh tay trước ngực rồi phóng tia lửa về phía cậu em. Cô cứ ngỡ Trúc Anh và Bảo Duy cần mình giúp gì đó nên mới gọi đến. Rốt cục lại phải ngồi chơi không phí thời gian như thế này.

- Sao chị cứ nghĩ xấu cho em hoài? Tại em ngồi chờ lâu không biết làm gì mới gọi hai người đến đây chơi cùng thôi mà. Có thêm người sẽ bớt hồi hộp. Cái này gọi là chia sẻ niềm vui đấy biết không?

- Chứ không phải khoe khoang ta đây vượt mặt anh chị hả? – Thy mỉm cười nhưng đôi mắt vẫn chẳng dịu xuống bao nhiêu.

- Không phải.

- Chém gió!

- Em thông cảm đi, tại người ta sắp có gia đình nên mới muốn níu kéo sự tự do của tụi mình đó. Chẳng bao lâu nữa nó sẽ thêm được như tụi mình thôi.

Hào tuy nói lời cảm thông, nhưng đôi mắt cũng chẳng hiền hòa hơn Thy là mấy. Vì anh đã lỡ dại bỏ hết công việc để đến đây chỉ vì một lời rủ rê rất nhiệt tình. Nhưng sau nụ cười đùa cợt lại là câu nói nghiêm túc hẳn.

- Sau này có vợ rồi, phải sống trách nhiệm hơn đấy, biết không Duy?

Bổng Duy chững lại vì câu nói của Tiến Hào. Ánh mắt cậu loé lên những tia tự tin và rất quyết đoán nhìn hai anh chị. Còn Thiên Thy chỉ quan sát cậu em trong thâm lặng như cách cô đã làm suốt năm năm qua.

- Anh yên tâm. Về phần đó em tự tin mình sẽ làm được. Và sẽ làm tốt hơn nữa.

Duy đứng lên đi đến chiếc gương gần đó để đối mặt với chính mình. Cậu mỉm cười và cảm thấy hài lòng với bản thân mình hiện tại. Đã năm năm rồi, kể từ ngày Duy vướng vào những sai lầm của tuổi trẻ. Nhưng tất cả sự dằn vặt trong cậu bây giờ chỉ là những dấu chấm nhỏ xíu sau bao sự cố gắng không ngừng nghỉ. Bây giờ, điều cậu cần làm chỉ là dắt người con gái cứu tinh của cuộc đời sang một một trang giấy hoàn toàn mới.

Không thể phủ nhận rằng Bảo Duy có được như ngày hôm nay phần lớn đều là nhờ vào Trúc Anh. Cô đã luôn ở bên cậu trong những lúc dằn vặt thê thảm nhất, rồi vực cậu dậy để trở thành một con người sống có ích hơn. Tình yêu chân thật của Trúc Anh đã cho Bảo Duy biết bao điều tuyệt vời. Vậy nên cậu đã quyết định dùng cả đời mình để yêu thương và chăm sóc cô ấy dù có chuyện gì xảy ra đi nữa.

Chờ ngày mưa rơi – chương 51.3

Đã không ít người thắc mắc vì sao cậu hotboy năm tư trường đại học Kinh tế lại tự mua dây trói buộc cuộc đời mình sớm như thế, khi quyết định lấy vợ ở tuổi hai mươi hai. Những lúc ấy cậu chỉ mỉm cười và đáp rằng: “Lấy vợ sớm để khỏi hư thân” Nhưng chỉ có cậu mới biết nguyên do thực sự đó chính là : Cậu cần người con gái ấy trong cuộc đời từng giây từng phút để giúp cậu sống tốt hơn, xây dựng hiện tại và tương lai thật tươi đẹp để bù đắp những hố sâu tội lỗi của quá khứ.

Cậu cần Trúc Anh. Và cái sự cần ấy ngày càng lớn lao đến mức trở thành tình yêu lúc nào, Bảo Duy cũng không hề hay biết.

Nhìn bộ dạng già dặn nhưng tự tin của Bảo Duy lúc này khiến lòng Thy xao xuyến lạ. Có lẽ cậu em của cô đã trưởng thành thật rồi!

“RET!!”

Và rồi giây phút mọi người trông mong cũng đã đến. Tầm rèm dày cộm được kéo ra để lộ một cô dâu đẹp xinh, lộng lẫy trong bộ váy cưới trắng tinh còn thơm mùi vải mới. Vô tình cướp đi ba linh hồn đang ở gần đó, khi mà ai cũng ngạc nhiên ngơ ngẩn trong hai phút. Riêng linh hồn của kẻ đang đứng trước gương thì đã bay mất tiêu luôn rồi.

Trước mắt Duy là người con gái xinh đẹp nhất trần đời. Duy khẳng định là như thế. Lúc này, Trúc Anh rất đẹp, đẹp lắm.

- Wow! Em đẹp quá Trúc Anh ơi – Tiến Hào đã không kiềm nổi mà thốt lên.

- Thiên Thy? Tiến Hào? Hai người cũng đến đây à? – Mặt cô dâu đỏ ửng khi thấy hai người khác đi theo chồng mình.

- Đến để xem em dâu đẹp thế nào chứ. Bây giờ gọi tui bằng chị Thy đi là vừa rồi đó.

Giọng điệu nửa đùa nửa thật của Thy càng khiến khuôn mặt cô dâu thêm đỏ, nhưng càng đỏ hơn khi chú rể điển trai đến bên nắm tay dìu xuống, đi đến chiếc gương để có thể có thể nhìn thấy sự lộng lẫy của bản thân.

Khi ấy, trái tim của Bảo Duy và Trúc Anh đập mạnh lạ, cả hai đều ngạc nhiên và cười thật hạnh phúc.

- Cô dâu của anh đẹp quá! Thực sự rất đẹp. Hai người có thấy vợ em đẹp không?

Lúc đó chẳng cần nhìn cũng biết Bảo Duy và Trúc Anh đang hạnh phúc đến mức nào. Bóng dáng cao ráo của Duy đã ôm chôn Trúc Anh vào lòng, hân diện như được ôm cả thế giới.

Nhìn thấy cảnh tượng ấy, Thiên Thy dù mừng vui đến mấy cũng không tránh khỏi sự tiếc thương cho bản thân. Không biết đến bao giờ Thy mới được mỉm cười hạnh phúc như Trúc Anh lúc này.

Năm năm rồi còn gì?...

- Thiên Thy, đến lúc cưới cậu làm phụ dâu cho tớ nha. – Trúc Anh quay lại cười vui vẻ.

- Không. Làm phụ dâu mất hình tượng lắm. Tớ ghét vai phụ.

Câu nói lạnh lùng của Thy khiến Bảo Duy và Trúc Anh đều nhăn mặt, khinh khỉnh. Thiên Thy vẫn cứ thích làm điều khiến người khác đang từ trên mây rớt bực xuống tận đáy lòng đất và sau đó là lơ lửng trên không nếu nạn nhân là người thân.

- Cho nên tui sẽ làm pianist miễn phí cho hai người. Đám cưới khỏi có phụ dâu cũng được nhưng chắc chắn không thể thiếu nhạc.

- Tuyệt! Vậy thì còn gì bằng. – Trúc Anh reo lên vui sướng.

- Thiên Thy làm pianist rồi, vậy còn anh làm gì? – Duy bắt đầu quay sang “đâm” Tiến Hào.

- Anh hả? Anh...anh làm người giữ thùng tiền cho. Cứ tin ở anh...Haha...

Và rồi cả ba người còn lại đều không khỏi bật cười trước câu nói nghộ nghĩnh của Tiến Hào. Cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, Tiến Hào vẫn luôn là một người anh trai tốt và yêu thương hai đứa em của mình. Năm trước cũng thế, và năm năm sau cũng vậy. Khiến cho không khí gia đình thêm ấm cúng chan hoà hơn.

Còn Thiên Thy của chúng ta thì sao? Chắc hẳn sẽ có nhiều người thắc mắc, Thiên Thy của bây giờ có gì khác so với năm năm trước. Và câu trả lời sẽ là : Rất khác. Khác rất nhiều. Không còn những bộ đồ đậm chất phong bụi nữa, thay vào đó là những chiếc jean đậm màu không rách rưới, áo pull năng động tràn đầy sức trẻ. Lâu lâu còn diện những chiếc váy chấm gối khoe đôi chân thon gầy trắng trẻo đi biểu diễn tại các buổi hoà nhạc ở phòng trà vào mỗi tối thứ bảy. Những trò bạo lực đánh nhau, đua xe tốc độ đều được thay thế bằng thời gian học và luyện tập những bản nhạc mới. Những cover hit nhất được giới trẻ yêu thích.

Ước mơ và đam mê được hoà tấu piano cùng các nhạc cụ khác của Minh Đăng, Thiên Thy cũng đã làm được. Vì cô được nhận làm cây đàn piano chính trong các buổi hoà nhạc ở phòng trà. Đôi khi còn là khách mời của một số quán café chịu đầu tư về phần âm nhạc để thu hút khách.

Thiên Thy đang ngày càng bước xa hơn trên con đường cô đã chọn. Những người trong giới đều ít nhiều biết đến cái tên “Minh Thiên” với danh nghĩa là một pianist trẻ có đầy triển vọng. “Minh Thiên”, chính là nghệ danh Thy đã chọn in khi bước vào con đường nghệ thuật này. Giờ đây, khi tìm nghe những bản nhạc piano không lời trên mạng, người ta sẽ dễ dàng nhìn thấy cái tên “pianist Minh Thiên” đang chiếm giữ số bản nhạc nhiều nhất, lượt truy cập cũng khá cao và được nhiều bạn trẻ yêu thích.

Cho đến bây giờ, đối với Thiên Thy mọi thứ đều rất ổn. Rất thuận lợi. Chỉ trừ một việc. Đó là người con trai ấy... vẫn chưa trở về bên cô. Mặc dù anh đã ra tù cách đây một năm. Tội tệ hơn, anh đã như bốc hơi khỏi mặt đất hoàn toàn, khi mọi tin tức về anh bây giờ chỉ là con số không tròn trĩnh, là tờ giấy trắng tinh.

- Thôi, anh ở lại với hai đứa nha. Em có việc phải đi rồi.

- Em không ở lại đi ăn chung với tụi này hả?

- Không. Bây giờ em phải đi đến trường luyện tập cho buổi hoà nhạc của sinh viên cuối cấp. Nếu tụi nó có hỏi anh trả lời giúp em nha.

Chưa kịp để Tiến Hào nói thêm câu nào, Thiên Thy đã đứng lên rồi bước ra khỏi cửa trong khi Trúc Anh và Bảo Duy đang trở vào trong thay đồ. Nhìn dáng vẻ cô độc nhưng cứng cỏi của cô em gái, Tiến Hào không khỏi xót xa. Không biết Thiên Thy còn phải chờ đợi đến bao giờ nữa đây!

Chiếc classico lại lao vút trong dòng người tấp nập vội vã, mang theo một cô gái quyết đoán, tài giỏi nhưng vẫn rất mong manh một cách khó hiểu.

Dù không hề muốn, Thiên Thy cũng phải cố chấp nhận một sự thật cay đắng. Đó là Đăng đã cố-tình-thất-hứa với cô. Bởi vì một ngày nào đó của một năm về trước, Thiên Thy đã gần như muốn đánh rơi trái tim khi nhận được bức thư từ viên cảnh sát gửi. Trong thư chỉ vồn vện một dòng chữ duy nhất, rất ngắn gọn, rất vô tình:

“Đến lúc thích hợp, anh sẽ về. Đừng tìm anh! Nếu có thể, quên anh đi cũng được”

Lúc ấy, Thiên Thy cảm thấy người con trai đó sao mà ác độc và vô tâm quá. Chỉ một dòng chữ thôi, đã khiến bao hi vọng của Thy sụp đổ hoàn toàn. Nhưng rồi cô đã cố gắng để cho thời gian ru êm tất cả. Xét cho cùng, có lẽ Minh Đăng muốn Thiên Thy cho anh thời gian để làm lại cuộc đời cũng nên.

Và suốt một năm qua, cô đã luôn tự an ủi mình như thế đấy!

...

- Thiên Thy! Giáo sư có việc muốn gặp cậu ở văn phòng riêng ấy.

Vừa mới bước chân vào phòng tập, Thy đã gặp cô bạn cùng khoá với giọng nói vui vẻ. Khẽ gật đầu mỉm cười đáp lại, cô đi liền một mạch đến văn phòng giáo sư tự tin gõ cửa.

Cô sinh viên năm thứ năm vẫn tự tin và mạnh dạn hết như những ngày đầu bước chân vào nhạc viện. Sự tự tin, mạnh dạn ấy còn lớn lên theo ngày tháng chứ không hề giảm đi. Vì vậy nên Thy đã lọt vào mắt xanh và chiếm được cảm tình của các giáo sư một cách dễ dàng.

Khẽ mở cánh cửa sau khi nhận được sự đồng ý của người bên trong, Thiên Thy lễ phép cúi chào vị giáo sư già đang ngồi trên chiếc ghế xoay có mái đầu bạc phơ.

- Thiên Thy đến rồi à? Ngồi đi em – Vị giáo sư niềm nở nhìn cô trò nhỏ – Thầy có chuyện muốn bàn với em về buổi lễ tốt nghiệp dành cho sinh viên năm cuối đây.

- Dạ?

- Sau màn trình diễn chung của các sinh viên, thầy tính để em có một tiết mục solo riêng làm đại diện cho toàn thể các bạn cảm ơn các thầy cô. Em thấy thế nào?

- Dạ? Em làm sao có thể? Em... – Thy tròn xoe mắt ngạc nhiên, lúc ấy cô thấy tim mình đập dội ra sát ngực.

- Em biết đấy, đó là quy luật của trường. Năm nào cũng thế, sẽ có một sinh viên xuất sắc làm đại diện cho tất cả mà trình diễn thêm một bản solo. Thầy nghĩ năm nay vị trí ấy thuộc về em. – Nhận thấy được sự lúng túng của cô sinh viên trẻ, giáo sư vui vẻ mỉm cười – Em có biết vì sao thầy lại chọn em vào trường trong khi em có số điểm thấp nhất không Thy?

Câu hỏi của người thầy khiến Thiên Thy lúng túng. Đúng là năm năm trước, chính vị giáo sư này là ban giám khảo tuyển sinh. Và Thy đã luôn thắc mắc tại sao lại chọn một thí sinh ít điểm nhất như cô làm sinh viên của một học viện nổi tiếng này.

- Vì khi đó thầy nhìn thấy sự quyết tâm của em. Kiểu như: “nhất định phải được chọn cho bằng được” vậy. Nhưng lúc ấy thầy biết em rất run, em đánh nhầm nốt “Đồ” thành nốt “Rê” vậy mà em lại biết cách khiến cho bản nhạc nghe vẫn trôi chảy. Một sự cố gắng đáng nể. Đôi khi tài năng lại không bằng lòng quyết tâm đâu em ạ. Và thầy đã không sai khi chọn em vào trường. Em là một sinh viên rất tiềm năng.

Những lời nói chân tình và niềm nở của vị giáo sư khiến Thiên Thy cảm thấy có chút xúc động. Cô sinh viên năm cuối bỗng thấy mình thật may mắn khi được nhận làm sinh viên của Học viện.

- Vâng, em cảm ơn thầy nhiều lắm. Em sẽ cố gắng hết sức cho bản solo hôm đó.

- Hôm ấy sẽ có rất nhiều nghệ sĩ nổi tiếng được mời đến, nếu em có biểu hiện tốt, biết đâu sau khi ra trường, sẽ có người nâng đỡ em tiến xa hơn đây.

- Dạ. Em hiểu ý thầy rồi. Em cảm ơn thầy.

Sau khi nhận được cái gật đầu cho phép của vị giáo sư, Thiên Thy lễ phép cúi chào rồi bước ra khỏi phòng. Lúc này, cô vẫn còn nghe rõ được trống ngực mạnh mẽ của mình.

Nhưng đây sẽ là một cơ hội rất tốt đối với Thy. Cô cần phải nắm bắt và tận dụng nó một cách triệt để. Nếu được, Thy sẽ nhờ đó mà đi lên như điều gặp gió. Vì ý định “soán ngôi” của Minh Đăng vẫn còn cháy rục trong tâm trí cô. Nó luôn là ngọn lửa thổi bùng lên sự cố gắng và nhiệt huyết của cô sinh viên ưu tú chăm chỉ.

Nhưng mà Thiên Thy... sắp đi hết quãng đường sinh viên rồi ư?

Khẽ chạm tay vào lan can hành lang vắng, Thy chợt thấy lòng hoang hoải lạ khi nhìn ra bầu trời xanh trong đang dần xuất hiện những đám mây xám xám. Là dấu hiệu ột cơn mưa xuân dịu nhẹ sắp đến.

Suốt năm năm qua, Thy đã một mình đơn độc trải qua biết bao mùa mưa nắng. Và chưa mùa nào cô thôi nhớ đến anh. Đặc biệt là những ngày mưa buồn bã. Nhưng sở thích dầm mưa của ngày xưa đã không còn trong Thy nữa. Khi trưởng thành thực sự, cô thích ngồi ngắm mưa rồi suy nghĩ tới tương lai và hồi tưởng về quá khứ, không còn lao vào chúng để dầy xéo tâm thân như thời còn nông nổi trẻ dại.

Trải qua bao mùa mưa là thế, nhưng Thiên Thy chưa bao giờ tìm lại được những cơn mưa chở đầy xúc cảm của ngày xưa. Có lẽ, vì bây giờ cô đã trưởng thành, đã có cái nhìn thực tế và cần cỗi hơn, đã bị thời gian bào mòn đi mọi thứ. Không ít thì nhiều.

Khi biết mình đang đứng trước ngưỡng cửa mới của cuộc đời, bỗng Thy muốn được trở lại với những cơn mưa ấy...Dù cho đó là những ngày tháng lầm lũi, ngóng cuồng nhất của cuộc đời.

Chợt, cô bật cười khi nhớ đến một câu nói nổi tiếng của ai đó: “Tuổi trẻ giống như một cơn mưa, dù bị cấm, vẫn muốn quay lại, để được ướt thêm một lần nữa” Nhưng tiếc thay, thời gian là thứ chẳng bao giờ quay lại. Cũng như tuổi trẻ chỉ có một lần trong đời. Chính vì thế, Thy thường chờ những ngày mưa rơi để có thể tìm về với những ngày tháng yêu đương ngông dại. Nhưng giờ đây, tất cả đã được gói gọn trong hai từ “kỉ niệm” . Gọn ghẽ đến tàn nhẫn. Dù có tìm lại được cũng không thể trọn vẹn như ngày xưa. Dù có chờ đợi hết đời cũng chẳng bao giờ được lập lại.

Ấy thế mà người con trai đó nào có hiểu lòng Thy. Vẫn vô tình tạo cho cô thêm một sự đợi chờ lớn lao hơn cả đợi chờ tuổi trẻ. Thậm chí, anh chính là ngọn ngành của mọi cuộc chờ đợi trong đời cô. Đó cũng chính là lí do vì sao cô sinh viên ưu tú từ chối thẳng thừng những lời tán tỉnh của các vệ tinh quanh mình.

Lắc mạnh đầu để cho những hỗn độn trong não rơi ra, Thiên Thy thở dài rồi định về phòng tập. Đây không phải là lúc để suy nghĩ vẩn vơ. Bây giờ cô cần phải siêng năng luyện tập để tiết mục solo hôm ấy hoàn hảo nhất có thể. Nhưng chưa kịp dậm bước đi, đôi chân cô đã trở nên nặng trĩu lạ thường.

Lúc đó, nếu Thy nhìn không lầm thì dưới kia có một chàng trai đang đội nón kết đen, dựa lưng vào bức tường đang ngẩng lên nhìn cô. Bóng dáng quen thuộc đến mức nhìn từ xa cũng có thể khẳng định người đó là ai.

Không một phút chần chừ, đôi chân nhỏ bắt đầu guồng chạy. Chạy thật nhanh như cung tên lao vào đích. Nhưng khi đến nơi rồi, Thiên Thy lại chẳng thấy đích đâu. Trong khi lúc này cô có thể khẳng định người cô thấy không ai khác chính là Minh Đăng.

Lẽ nào lần này lại là tưởng tượng...

Như bao lần khác...

Nhưng lạ thay, trong lúc quay quắt tìm kiếm người đó, Thiên Thy có cảm giác như chính mình bị theo dõi. Cô đứng im một hồi rồi giả vờ trở vô Học Viện với trái tim đập mạnh liên hồi. Nhưng Thiên Thy không hề bước vào cánh cổng mà men theo bờ tường đi đến một khúc quanh rồi đứng im sát tường.

Chính vì thế kẻ theo dõi ngỡ cô đã đi vào trong nên mới lộ diện bước ra. Đúng lúc đó, một cú đá trời giáng đã đáp thẳng vào cổ khiến hấn khựng xuống, máu chảy dài xuống cổ nhưng vẫn không hề quay lại. Mặc cho giọng nói run run dứt quãng ở phía sau.

- Minh Đăng! Là... anh phải không?

53. Chương 52: Vĩ Thanh

- Minh Đăng! Đúng là anh rồi.

Thy chậm rãi đến gần chàng trai, trái tim dội mạnh theo từng nhịp bước. Nhưng sau đó cả người cô như hoá đá vì giọng nói quá đỗi thân quen và cũng rất lạnh lùng.

- Đúng im! Đừng lại gần!

Chàng trai một tay vẫn chặn dòng máu đang chảy xuống, một tay chống gối đứng lên. Anh định bước đi thật mau nhưng điều đó thật khó mà thực hiện được.

- Có phải một năm qua... anh vẫn luôn đứng đằng sau quan sát em như thế... Đúng không?

Giọng Thy giờ đây nghẹn ngào tựa ngàn nỗi nhớ đang đè nặng trong cổ, vậy mà Minh Đăng vẫn cố tình dậm bước đi, cố gắng rời xa cô nhanh nhất có thể, khiến cho Thy thấy tức giận uất ức.

- Anh đứng im đó cho em!... Anh tưởng em là con cóc không biết gì sao? Anh nghĩ em bị theo dõi suốt một năm qua mà không nhận ra sao? Anh tưởng em đá anh chảy máu như thế này chỉ vì nghĩ anh là kẻ xấu sao?... Nếu anh không bị thương, thì chắc chắn sẽ nhanh chóng bỏ đi như bao lần khác...đúng không? Lời hứa năm năm trước bay đi đâu mất rồi?

Thy nói gần như quát, tiến lại gần Minh Đăng, cô nhận thấy rõ sự lúng túng đang ngày càng lớn dần trong anh. Đôi chân Đăng không còn ngang ngược muốn bước đi nữa. Anh đứng im, nhưng tuyệt nhiên không hề quay lại, cất giọng nói khản đặc.

- Không phải lúc nào giữ lời hứa cũng là điều tốt đâu. Mọi thứ đã thay đổi rồi, hiện tại không còn phù hợp với lời hứa của quá khứ nữa. Em có hiểu không?

Chính vì Minh Đăng không hề quay lại nhìn Thy, nên cô chẳng thể nào thấy được đôi mắt café đang hắt ra những tia nhìn đau đớn tột cùng.

Một người con trai trưởng thành thực sự, họ luôn đặt cái tôi chính đáng lên trên tình cảm của bản thân và lo nghĩ đến tương lai của cả hai sau này. Vậy nên dù có yêu nhớ Thy đến mức nào, Minh Đăng cũng đủ sáng suốt để nhận định được hoàn cảnh của anh và Thy giờ đây đã là một sự khác biệt quá lớn. Người thì đang tiến bước trên con đường tuổi trẻ trải đầy hoa hồng, có cả một tương lai tươi sáng đang chờ đón. Kẻ thì mới bước ra từ một ngõ cụt với hai bàn tay trắng, tương lai bấp bênh lênh đênh như con thuyền có không bến, trôi dạt đi đâu còn chẳng thể biết. Một người con trai như thế có thể xứng đáng với cô sinh viên ưu tú đây sao? Khi mà anh còn chưa đảm bảo được bản thân của mình sẽ ra sao, thì lấy tư cách gì để thực hiện lời hứa?

- Em hiểu chứ! Hiểu hết chứ. Thậm chí em còn biết anh đang đau đến mức nào kia kìa. Chính vì thế nên em đã cố tình làm ngơ suốt một năm qua. Cố tình cho anh thời gian để ổn định tinh thần. Nhưng em không cho phép anh rời xa lần nữa đâu. Em được như ngày hôm nay là vì em sao? Anh dằn vặt thì em sống thanh thản sao? Tất cả những thứ em có được đều là vì anh. Vậy mà anh lại vì những thứ ấy mà xa em? Có thấy bất công với em không?

- THIÊN THY! ĐỦ RỒI... Đừng nói nữa! Vô ích thôi! Anh bây giờ không còn là Minh Đăng của ngày trước nữa. Không còn tư cách để bên cạnh hay yêu thương bất cứ ai... đặc biệt là em. Ở gần anh sẽ không tốt cho em. Vậy nên...hãy quên anh đi.

- Quên? Tại sao lại bắt em làm điều đó trong khi chính anh cũng đâu có làm được?

Những tưởng sau câu nói thách thức của Thy, Minh Đăng sẽ nhận ra rằng “quên” là điều không tương đối với cả hai mà gạt đi những sự tự ái chính đáng. Nhưng cuối cùng, đôi chân ấy vẫn không quay lại nhìn cô lấy một lần. Cuối cùng, nó vẫn bước đi. Dứt khoát và cô độc. Mặc cho người ở lại chìm ngập trong thất vọng và tổn thương.

Trên cao, những đám mây đen lúc này cũng bắt đầu thả những giọt mưa dịu nhẹ xuống cả hai con người ngây ngốc. Họ lại chìm đắm trong cơn mưa lạnh buốt và dày xéo nhau hết như những ngày trẻ dại.

Nhưng lần này sẽ khác. Nhất định phải khác. Vì Thiên Thy sẽ không bao giờ chịu thua nữa đâu. Cô đã chịu đựng quá nhiều rồi. Cô không cho phép bất cứ điều gì tước đi hạnh phúc của mình thêm một lần nữa. Kể cả người đó là Minh Đăng và cái tôi chính đáng của anh. Vì Thy biết, làm như thế cả hai sẽ chỉ càng tổn thương hơn mà thôi...Lấy hết sức bình sinh trong trái tim lạnh giá, Thiên Thy hét lên với tất cả sự quyết tâm:

- MINH ĐĂNG! ANH NGHE CHO RÕ ĐÂY! ANH LÀ CỦA EM! MÃI MÃI LÀ CỦA EM! THỨ GÌ LÀ CỦA EM EM SẼ TUYỆT ĐỐI KHÔNG ĐỂ MẤT. NẾU MỘT TUẦN NỮA ANH KHÔNG VỀ BÊN EM, LÚC ĐÓ EM SẼ TỰ TAY LẤY LẠI NGƯỜI CỦA MÌNH!

Mưa vẫn cứ rơi. Người vẫn cứ bước. Người tan vào mưa như bao lần. Người đứng chết lặng trong mưa như trăm lần. Biết đến khi nào hạnh phúc mới đến trong mưa? Biết đến khi nào mới chấm dứt sự chờ đợi lạnh lẽo khôn cùng này?

Một giọt nước mắt nóng hổi mặn chát lại được dịp hoà tan vào biển mưa lạnh thấu xương.

- Minh Đăng! Anh ác vừa thôi! Anh nghĩ cướp đi tương lai tươi sáng của người khác hạnh phúc lắm sao? Anh hi sinh cho em cánh tay đó rồi bây giờ nói em quên? Anh muốn em sống dần vật cho đến bao giờ?

Tất nhiên Minh Đăng chẳng thể nào nghe được những tâm tình đó. Ngược lại Thy cũng không thể biết những bước chân kia đã bắt đầu loạng choạng vì chiếc cổ chảy dài máu tươi. Hiện tượng mất máu dưới mưa Đăng đã vì Thy mà nếm qua rất nhiều lần. Mưa hoà máu xót đau tột cùng, nhưng chưa lần nào khiến anh gục ngã. Lần này cũng không ngoại lệ.

Đăng như kẻ mất hồn lững thững bước đi, cái đầu ướt sũng chẳng chứa được gì ngoài những câu nói của Thy. Chưa bao giờ Minh Đăng thấy khó xử và trống rỗng như lúc này. Chẳng biết bản thân thực chất đang muốn gì và phải làm gì. Quên Thy ư? Anh không làm được! Ở bên cạnh cô ấy ư? Anh không đủ tư cách! Rốt cuộc, đâu mới là con đường để Đăng đi mà không dẫn đến sự hối hận về sau?

...

- Minh...Minh...Đăng! Là con phải không?

Bà Huệ sững sốt khi bắt gặp chàng trai đội nón kết đen đang đứng dựa lưng vào bức tường phòng trọ trong lúc vội vã ra đóng cửa vì cơn mưa đang lớn dần.

- Là ... là con phải không Minh Đăng? Đúng là con rồi...Tại sao bây giờ con mới về với mẹ chứ?

Người mẹ già yếu bật khóc, ôm chầm lấy chàng trai mặc cho người anh ướt nhẹp vì nước mưa. Tiếng khóc nức nở và vòng ôm siết của mẹ như hồi chuông dóng lên đánh thức sự thần thờ trong đáy mắt café. Đăng cũng không biết mình đến và đứng đây từ khi nào. Nhưng bàn tay lạnh toát không dám ôm mẹ vì sợ bà sẽ càng lạnh thêm, nên chỉ áp sát gò má vào tai mẹ rồi thủ thỉ.

- Mẹ! Con xin lỗi!

- Lạy Chúa! Đầu con sao lại chảy máu thế này? Đi! đi vào nhà đi con.

Bà Huệ lo lắng kéo tay Minh Đăng vô nhà, nhanh chóng lấy một chiếc khăn bông lau người cho anh. Tránh chỗ bị thương nhất có thể rồi lúng túng cất tiếng hỏi, khiến Đăng mỉm cười vì sự lo lắng thái quá của mẹ.

- Con bị làm sao mà ra nông nổi này? Có cần đi bệnh viện không con?

- Không đâu. Mẹ chỉ cần cho con vài miếng bông gòn và thuốc sát trùng, con sẽ tự lo được.

Minh Đăng vừa nói dứt câu là bà Huệ đã ngay tắp lự đi lấy những vật ấy. Vì bà chỉ ở một mình nên Thiên Thy đã chu đáo đi mua những dụng cụ y tế để phòng những việc bất chấp. Nhìn người mẹ thân thương vẫn một lòng chăm sóc yêu chiều Đăng như khi còn nhỏ, bỗng anh thấy mình bất hiếu quá! Chẳng lo lắng chăm sóc gì được cho bà cả. Đăng nhìn ra trời đang mưa với đôi mắt buồn bã để nén đi cái thở dài nào nề.

- Minh Đăng! Bây giờ thì nói ẹ biết suốt một năm qua con đã đi đâu? Làm gì?

Bà Huệ vừa lúng túng rửa vết thương cho Đăng, vừa nóng ruột hỏi tình hình đứa con trai biệt tích suốt một năm qua. Nhưng Minh Đăng đã nhanh chóng dành lấy thuốc và tự rửa ỉnh. Bốn năm sống trong tù và một năm phiêu bạt đã giúp anh sành sỏi việc rửa vết thương đến mức không nhìn thấy vẫn có thể tự rửa được.

- Con đã tìm cách hạ gục Hoàng Minh mẹ à!

- Con... – Bà Huệ ngạc nhiên hết mức có thể.

- Thực ra điều đó cũng phải quá khó đối với một người đã từng nắm vững công ty như con, chỉ cần có thời gian thôi. Hơn nữa, Hoàng Minh đang trong giai đoạn khó khăn vì vỡ nợ. Kể từ khi vụ ấy xảy ra, không ít người đã mất niềm tin vào chúng, thua lỗ nợ nần là điều dễ hiểu. Bây giờ con chỉ cần khiến cho các chủ nợ siết chặt nợ là thành công được một phần.

Giọng nói kiên quyết và ánh mắt sáng rực của Minh Đăng khiến bà Huệ lo lắng, khẩn thiết:

- Minh Đăng! Con nghe cho kĩ đây, mẹ không muốn con dính vào họ thêm một lần nào nữa . Thật đấy! Chúng ta hãy quên hết mọi chuyện mà vui sống đi con. Được không?

- Mẹ! Làm sao con có thể tha thứ cho những kẻ lấy cuộc đời con ra để thế chấp tội lỗi của chúng được hả mẹ?

- Tất cả cũng là vì muốn con được sống bình yên thôi. Con biết không? Thiên Thy nó đã chờ con suốt bao năm qua rồi đấy. Mẹ thấy con nên bù đắp cho nó hơn là tính chuyện trả thù Đăng à!

Nói đến đây, bà Huệ thấy Minh Đăng trầm mặc hẳn, anh thôi không tự rửa vết thương ỉnh nữa. Đôi mi khẽ cúp xuống để che dấu đi sự nhớ thương, cổ họng cố đè nén những cảm xúc tạp nham đang trực trào nhấn chìm bản thân mình bất cứ lúc nào. Không ngờ, chỉ cần nhắc đến tên người con gái đó thôi, Đăng đã thấy đau như thế này rồi.

Anh nói với mẹ mà như tự chế giễu chính mình:

- Mẹ! Con bây giờ làm gì còn đủ tư cách mà bù đắp cho Thy?

- Minh Đăng! Con nghĩ như thế không thấy bất công cho nó sao? Thy đã vì con mà làm rất nhiều điều. Bây giờ là lúc con nên tập trung vào việc ở bên cạnh và bù đắp cho nó. Nếu không, mẹ sẽ cảm thấy rất có lỗi và không dám nhìn mặt con bé. Con hiểu không? Còn những chuyện trả thù thì hãy quên đi.

Thái độ nghiêm nghị của mẹ khiến Minh Đăng càng thêm muộn phiền khó xử, anh không nói gì chỉ lẳng lặng leo lên gác nằm nghỉ. Nhưng khi vừa đặt chiếc đầu bị thương lên gối êm, nó đã phản chủ mà nhớ đến thủ phạm của vết thương cùng câu nói mang tính độc chiếm lớn lao. : “ Anh là của em! Mãi mãi là của em! Thứ gì là của em, em tuyệt đối không để mất. Nếu một tuần nữa anh không về bên em, lúc đó em sẽ lấy lại người của mình”

Đăng chợt bật cười một cách vô thức, đúng là Thiên Thy của anh có chết cũng không thể bỏ được cái tính ngang ngược. Lúc nhỏ ngang ngược theo kiểu ngông nghênh thích gì làm nấy. Còn trưởng thành thì ngang ngược theo kiểu độc kiến. Muốn là phải có cho bằng được. Nhưng lần này mọi chuyện không hề đơn giản chút nào. Nó ảnh hưởng đến cả tương lai và cuộc sống của cô ấy sau này. Anh làm sao có thể vì tình yêu và hạnh phúc của bản thân mà làm ảnh hưởng đến tương lai tươi sáng đó. Hơn nữa, Thiên Thy còn có gia đình, có ba của cô ấy. Liệu có người cha nào có thể chấp nhận con gái mình qua lại với kẻ đầu đường xó chợ trắng tay như anh bây giờ không?

Khẽ nhắm mắt để tất cả những ưu tư nằm ngoan trong giấc ngủ, chàng trai dần thiếp đi trong nụ cười trăm vị đắng cay.

oOo

Tiếng đàn lại ngân dài trong căn phòng màu biển nhạt. Mấy ngày nay trong căn phòng thường phát ra một bản nhạc duy nhất vào bất cứ lúc nào chủ nhân của nó có mặt. Thời gian này, cả nhà lại thấy Thy vui mình trong tiếng đàn du dương, có hỏi ra thì mới biết đó là bản nhạc cô sẽ biểu diễn solo tại lễ tốt nghiệp sắp tới. Đó là tin vui. Nhưng lạ thay, mọi người lại có cảm giác lúc này Thiên Thy đang quay về với những ngày tháng bỏ ăn quên ngủ để quyết tâm học đàn với tâm trạng lảm lì ít nói của năm năm trước. Lạ nhưng không ai hỏi, vì họ biết quá rõ bản tính của Thy sẽ chẳng bao giờ chia sẻ những muộn phiền cho bất kì ai.

Ngoại trừ một người đủ thân thiết đã cùng cô trải qua bao buồn vui của ngày còn thơ và lỗi lầm thời trẻ dại.

- Mấy ngày nay chị có chuyện gì phải không? Lại trở về cái tính lầm lì như ngày xưa rồi ấy.

Tiếng đàn dừng hẳn vì câu nói bất ngờ từ phía sau. Thiên Thy quay lại nhìn kẻ phá đám với điệu bộ mặt chán chường.

- Nhóc này, vào phòng mà không gõ cửa hả?

- Gõ hay không thì cuối cùng cũng vào thôi. Mà chị đừng có gọi thanh niên sắp lấy vợ là nhóc nữa đi – Duy đáp lại Thy bằng bộ mặt chừng hững hờ rồi bỗng mở to mắt như ngộ ra được điều thần bí – Hay là vì em sắp lấy vợ nên chị mới như thế này đây?

Nhìn dáng vẻ tự suy tự sướng của Bảo Duy mà đôi môi Thy không khỏi nhếch lên châm biếm cậu em. Có thể nói Bảo Duy càng lớn càng chừng chạc nhưng sở thích châm chọc người khác cũng lớn lên theo tỉ lệ thuận với trưởng thành. Nhất là đối với Thy.

- Chứ không thì là gì nào?

- Chị đã gặp Đăng vào hôm trước.

Câu nói có chút tâm trạng của Thy khiến Duy hết sức ngạc nhiên. Sự vui vẻ trong cậu đã biến mất hoàn toàn để nhường chỗ cho những hoang mang bủa vây. Mỗi lần nhắc đến Minh Đăng là cảm giác tội lỗi trong cậu lại được dịp trở dậy. Chỉ là lòng dạ không còn cồn cào dằn vặt nhiều như xưa mà thôi.

- Nhưng Đăng không muốn quay lại vì mặc cảm về bản thân. Anh ấy... muốn chị quên hết tất cả. – Thy nói trong vô thức. Đôi mắt lạnh lợi lại trở về với nét buồn dại của ngày xưa.

- Em hiểu... Chắc đó cũng là lí do vì sao anh ấy đã biệt tích ngay khi ra tù.

Bảo Duy cúi gằm mặt khi nhớ đến người anh cùng cha khác mẹ. Cuộc đời quả thật rất trớ trêu, khi Minh Đăng có cuộc sống sung túc thì cậu chỉ là một đứa trẻ mồ côi để rồi sinh lòng thù hận gây nên tội lỗi. Đến khi cậu trưởng thành với tương lai trải đầy thuận lợi thì anh ấy lại là kẻ trắng tay. Vậy nên Duy nhất định sẽ không thể làm ngơ với điều đó. Bởi Minh Đăng như thế này là do tội lỗi cậu gây ra không hề nhỏ.

- Cho nên phải giúp Đăng gạt đi sự mặc cảm đó. Em nghĩ đã đến lúc chúng ta cho Đăng biết sự thật rằng gia đình của chị cũng là một phần gia đình của anh ấy. Tất cả đều ủng hộ Đăng. Phải cho anh biết điều này.

Giọng nói và ánh nhìn kiên quyết của Bảo Duy gây cho Thy một sự hi vọng lạ. Cũng là một kẻ có cái tôi cao ngất ngưỡng, Thy hiểu chỉ dựa vào tình cảm của riêng cô thì không thể nào giúp Đăng gạt đi những mặc cảm của mình. Có lẽ nhiều người giúp sẽ tốt hơn. Nhưng mọi chuyện có thể dễ dàng như thế không? Thy hoàn toàn không biết.

- Bây giờ chị cứ chuyên tâm vào tập luyện đi. Còn Minh Đăng cứ để em. – Duy mỉm cười trấn an Thy.

- Được không?

- Không được cũng phải được!

Mang theo sự lo lắng và hồi hộp của Thiên Thy, Bảo Duy khép lại cánh cửa với đôi mắt tràn đầy sự kiên quyết. Cuối cùng, cái ngày Duy mong chờ đã đến. Đây là lúc cậu phải đền tội với Minh Đăng bằng những hành động thiết thực nhất chứ không chỉ về mặt tư tưởng nữa. Nhất định Duy sẽ bù đắp lại cho Đăng những điều mà cậu đã lấy đi thời còn ngông dại. Nhất định là thế!

Nhưng trước tiên, Duy phải làm gì đây? Điều đó chỉ mình cậu mới biết. Và chắc chắn, Duy không thể bắt đầu một thân một mình, cậu cần người hợp tác để kế hoạch được thuận lợi. Người đó khá thân thiết với cậu và cũng rất gần gũi với Minh Đăng. Mang theo kế hoạch đang xây dựng trong đầu, Bảo Duy rời khỏi nhà và đi đến một nơi mà năm năm qua cậu vẫn thường xuyên lui tới để bầu bạn với người phụ nữ hiền dịu nhưng bất hạnh.

Và rồi thời gian vẫn vô tình trôi, lòng người cũng vì thế mà vô tình se sắt lại.

Những ngày sau đó, mỗi lần Thiên Thy đi ra ngoài là cô đều ngoảnh trước nhìn sau, hi vọng sẽ bắt gặp một bóng dáng thân thuộc nào đó đi theo mình như những lần trước... nhưng chẳng có ai cả. Vẫn chỉ một mình Thy đơn độc. Lẽ nào cuộc đời của Thy đã không có duyên với thứ gọi là “hạnh phúc” ngay từ nhỏ? Lẽ nào sự đơn độc sẽ nuốt chửng cô cho đến cuối đời?

Con sông Hàn nơi Thy đang đứng vẫn như bao năm qua. Chẳng hề thay đổi điều gì giống như lòng cô vẫn trọn vẹn thủy chung không chút xao xuyến trước bất kì người con trai nào khác. Nhưng đôi khi lòng thủy chung vẫn còn quá ít để mang đến một tình yêu trọn vẹn. Thương nhau nhớ nhau đấy nhưng nào có xây được niềm tin vào một tương lai tươi sáng? Có thủy chung có hi sinh thì chắc gì sẽ ở bên nhau trọn đời?

Vì một tuần rồi, Minh Đăng vẫn chưa trở về bên Thy, ngược lại còn biệt tích thêm một lần nữa. Rốt cuộc, Thy phải làm sao thì mới níu kéo được hạnh phúc đây?

Khẽ thở ra những nỗi khắc khoải không tên, Thiên Thy lại tiếp tục bước đi bỏ lại hoàng hôn rơi trên mặt nước. Có lẽ cô nên dứt khoát cắt đứt nỗi buồn kia sang một bên mà tập trung vào luyện tập. Bởi ngày mai thôi, Thiên Thy sẽ chính thức kết thúc quãng đời sinh viên của mình bằng một bản nhạc êm ái. Nhiệm vụ của Thy bây giờ là chuẩn bị thật tốt cho bản solo ấy. Sau đó, cô sẽ đi lấy lại tất cả những thứ thuộc về mình.

Tất nhiên Thy cũng không hề biết, giây phút cô quay lưng bước đi cũng chính là lúc chàng trai đội nón kết đen xuất hiện ở phía sau. Nhìn theo bóng dáng cô độc của Thiên Thy mà Minh Đăng thấy xót lòng quá. Đồng thời, anh còn thấy lo lắng hơn vì câu nói đầy ẩn ý của mẹ vào lúc sáng :

“Ngày mai nếu con đến dự buổi lễ tốt nghiệp của Thy, sẽ có người tiết lộ bí mật về ba ruột của con mà bấy lâu nay con không biết.”

Rốt cuộc, họ đang có điều gì giấu anh về ba? Hay đơn thuần chỉ là cái bẫy của tất cả? Minh Đăng tuy không nhạy cảm giống Thiên Thy nhưng kinh nghiệm làm CEO và thời gian kết thân với những mưu đồ xảo quyệt của những kẻ thuộc tầng lớp thấp nhất xã hội, đã hình thành trong não Đăng những dấu hỏi cực kì tinh táo khi gặp bất cứ chuyện gì. Lần này cũng không hề ngoại lệ.

Nhưng thứ dày vò Đăng hơn cả đó chính là thời gian Thiên Thy cho anh suy nghĩ đã sắp hết. Nếu Đăng không về bên Thy nữa thì cô ấy sẽ làm gì anh? Và nếu như Đăng cố gắng đá văng những mặc cảm để nghe theo sự mách bảo của trái tim mình, thì điều gì sẽ chờ đón anh ở phía trước? Hạnh phúc hay khổ đau? Niềm vui hay hối hận?

Hơn lúc nào hết, Minh Đăng đang bị nhấn chìm bởi sự hoang hoải tột cùng. Anh chưa bao giờ cảm thấy bản thân chơ vơ mất phương hướng như bây giờ. Bóng dáng cô độc cũng vì thế mà bị ánh hoàng hôn nuốt chửng không thương tiếc.

***

Cuối cùng, ngày quan trọng đánh dấu bước ngoặt trong đời Thy cũng đến. Mặc dù buổi lễ chỉ mới bắt đầu nhưng cô đã dậy từ rất sớm để cùng bạn bè chuẩn bị cho buổi lễ tốt nghiệp kết thúc thời sinh viên của mình. Đứng sau cánh gà với bộ áo thụng thùng thình, Thiên Thy thấy tim mình lại được dịp nhảy hiphop khi tiết mục trình diễn của các sinh viên năm cuối đã đến. Thy cùng các bạn bước ra trong tràng pháo tay rợp trời mây. Dưới khán đài, ai ai cũng hạnh phúc khi thấy sự trưởng thành thực sự của các cô cậu sinh viên và tuổi trẻ đẹp đẽ của họ. Trong giây phút ấy, Thiên Thy không khó để nhìn thấy nụ cười tươi của những người thân của cô. Dưới khán đài rộng lớn có ba, dì Mỹ, Tiến Hào, Bảo Duy, Trúc Anh và cả mẹ Minh Đăng nữa. Tất cả đều đang nhìn cô với đôi mắt tự hào. Giá mà lúc này Thy được thấy thêm nụ cười của ai đó nữa thì niềm vui trong cô sẽ trở nên hoàn hảo trọn vẹn lắm.

Nghĩ rồi Thy lại gần chiếc piano lõng lẫ đang chờ sẵn nơi trung tâm sân khấu. Vì piano là nhạc cụ chiếm diện tích lớn nhất trong các nhạc cụ, nên người ta đã ưu ái đặt nó ở giữa sân khấu. Vô tình làm nổi bật lên cô sinh viên xinh đẹp tài năng hạng nhất nhì khoa. Bản nhạc mang giai điệu du dương và rất phong phú đặc sắc vì nó là một hợp âm của piano, violin, guitar... và các nhạc cụ khác.

Sau màn biểu diễn chung của tất cả sinh viên năm cuối, cô gái piano đã đứng lên thay mặt tất cả các sinh viên gửi lời cảm ơn đến thầy cô. Giọng nói mạch lạc và phong thái tự tin của cô khiến bao người tấm tắc

khen ngợi. Rồi rất nhanh sau đó họ như bị thôi miên vì bản Yesterday cổ điển lắng đọng được phát ra, bởi tiếng piano độc nhất vang lên trên khấu dưới đôi tay mềm mại lả lướt của cô gái trẻ.

Đây chính là màn biểu diễn của sinh viên ưu tú của nhạc viện mà mọi người đã được giới thiệu trước.

Trong hàng trăm đôi mắt hướng về cô gái với ánh nhìn ngưỡng mộ lẫn thiện cảm, có một đôi mắt café trầm mặc đang quan sát cô một cách kín đáo với những tia vui mừng, tự hào. Có thể thấy được sự tỏa sáng của Thiên Thy trong giây phút này, đối với Minh Đăng như thế là quá đủ. Có lẽ Đăng nên rời khỏi đây trước khi Thy nhận được món quà cuối cùng của anh. Vì Thiên Thy càng toả sáng bao nhiêu, anh càng thấy mình không xứng với cô ấy bấy nhiêu. Mặc dù đôi mắt vẫn còn vấn vương khôn xiết, nhưng đôi chân đã ép Đăng quay đi. Đúng lúc đó, anh đã chạm phải khuôn mặt thân quen nhưng chưa bao giờ muốn gặp lại. Và việc này Đăng đã lường trước.

- Anh Đăng! Lâu rồi không gặp anh.

...

Cả khán đài lại được dịp bùng lên những tràng pháo tay nhiệt liệt khi bản nhạc Yesterday kết thúc. Cô sinh viên ưu tú nhẹ nhàng đứng lên mỉm cười cúi chào khán giả. Cùng lúc đó, các sinh viên khác cũng bước lên sân khấu để nhận những bó hoa tươi thắm của các thầy cô và gia đình của mình. Ai cũng rộn ràng phấn khởi. Riêng Thiên Thy thì nhận được rất nhiều hoa từ gia đình và có cả những bó hoa của những người hâm mộ pianist Minh Thiên nữa. Thật bất ngờ khi họ cũng đến đây chia vui với thần tượng, khiến cho Thy cảm thấy hạnh phúc ngập tràn.

- Chị ơi! Chị ơi chị!

Trong lúc các sinh viên đang bước vào khán đài, bỗng có một cậu bé loắt choắt tầm bốn, năm tuổi vội vàng chạy lên sân khấu, miệng không ngừng gọi í ới khiến ai cũng thấy thú vị. Các sinh viên cũng vì thế mà người dừng lại người bước đi, không còn đồng điệu như trước nữa.

- Chị piano ơi chị piano, đợi em với!

Không như một số sinh viên khác, Thiên Thy vẫn tiếp tục bước đi nên khi nghe cậu nhóc gọi thế cô đã giật mình quay lại. Nghi ngờ.

- Em gọi chị hả?

- Dạ! Chị piano, em gọi chị mà không nghe, mệt quá! – Cậu nhóc vừa thở vừa nói, cái tên ngộ nghĩnh của cậu đặt cho Thy khiến cô bật cười.

- Nhưng em gọi chị có chuyện gì?

- Hồi nãy có một anh cao cao nhờ em đưa cái này cho chị. Nhưng lúc đó sân khấu đông người quá, em chen lên không được.

Cậu bé vừa nói vừa đưa cho Thy một đoá hồng được bao kiếng đơn giản, và một chiếc thiệp hồng cũng đơn giản nốt. Thy vội vàng mở tấm thiệp ra, trong đó vẫn chỉ vờn vẹn một dòng chữ gãy gọn : “Chúc em luôn tỏa sáng trên con đường phía trước cùng với piano! Tạm biệt!” Vừa đọc xong dòng chữ ấy, Thiên Thy đã cuống cuống hỏi cậu em.

- Em gặp anh ấy lâu chưa? Gặp ở đâu?

- Dạ ảnh đứng ở kia kìa... Ủa ảnh đâu mất tiêu rồi?

Cậu nhóc vừa nói vừa chỉ về phía lối ra vào của khán đài. Còn Thiên Thy thì bắt đầu guồng chân chạy. Cô chạy thật nhanh theo lối ấy. Tuy không hiểu chuyện gì nhưng gia đình Thy thấy thế thì cũng vội vàng chạy theo cô.

Cầm trên tay đoá hồng chạy ra khoảng trời rợp bóng người qua lại, Thiên Thy hoang mang quay quắt tìm kiếm bóng hình thân quen. Nhưng mọi thứ gần như vô vọng khi dòng người ngoài kia hoàn toàn xa lạ với cô. Thiên Thy thực sự rất tức giận, chỉ muốn hét tên Minh Đăng thật to nhưng không thể, vì cổ họng đã nghẹn ứ sự uất ức.

Lúc đó, gia đình cũng đã đuổi kịp Thy, họ cũng rất hốt hoảng khi biết Minh Đăng đã đến. Riêng bà Huệ thì bình tĩnh đến lạ. Bà đến bên Thy, nắm lấy tay cô ra chiều trấn tĩnh phần nào sự hoang hoải.

- Châu yên tâm, chắc chắn Minh Đăng vẫn chưa đi xa được

đâu, đã có Bảo Duy lo rồi.

- Bảo Duy ? – Tất cả mọi người đều ngạc nhiên hết mức.

- Đúng! Là Bảo Duy!

Trong khi đó, tại một góc đường bị che lấp bởi những tán cây, có hai chàng trai đang đứng lặng người âm thầm quan sát sự bối rối và hoang hoải tột cùng của cô sinh viên ưu tú.

- Anh thấy đó, chị ấy vẫn như vậy. Vẫn một lòng thủy chung trọn vẹn với anh. Vậy mà anh nỡ bỏ đi sao?

- Đừng dài dòng nữa. Cậu biết gì về ba ruột của tôi đúng không?

Đôi mắt Minh Đăng trở nên u ám, anh đã phải đắn đo rất nhiều mới có thể quyết định đến đây. Nhưng cho đến khi biết chắc chắn đây là cái bẫy, Đăng vẫn tình nguyện chui đầu vào. Là vì một người được gọi là “ba ruột” hay là vì Thiên Thy? Chắc chắn là vì Thy rồi. Bởi vì ba anh là ai, anh đã không quan tâm từ năm năm trước.

Chờ ngày mưa rơi – Vĩ thanh

Chính vì vẫn chưa thể đưa ra một quyết định sáng suốt, nên hôm nay, Minh Đăng sẽ chơi trò cá cược với chính cuộc đời mình. Nếu Thy vẫn còn yêu Đăng thực sự, có thể tìm kiếm và dũng cảm chạy đến bên một kẻ lang thang như anh trước tất cả ánh mắt của mọi người, thì anh cũng sẽ cố gắng gạt bỏ tự ái cá nhân qua một bên để đáp trả lại tình cảm cao quý đó. Còn nếu không, Đăng cũng chẳng còn điều gì tiếc nuối mà níu kéo áng tình đau thương, đầy trắc trở này nữa.

- Đúng! Hôm nay, anh sẽ được biết ba ruột của anh là ai, nhưng người nói với anh nhất định phải là chị ấy

– Đôi mắt Bảo Duy bỗng cháy lên một niềm tin mãnh liệt về cái kết có hậu của cuộc tình thâm đầm nước mắt. Cậu cất tiếng gọi thật to gây sự chú ý của tất cả mọi người – THIÊN THY! BÊN NÀY!

Một giây hốt hoảng quay lại vì tiếng gọi...

Một giây bàng hoàng vì người con trai đó đang nhìn mình đắm đuối...

Vẫn là chiếc nón kết đen che nửa khuôn mặt...

Vẫn là áo thun mỏng manh, jean rách gối bạc phơ bạc phếch...

Nhưng đôi giày đắt tiền của những năm trước đã được thay bằng đôi dép kẹp đơn giản đến quê mùa...

Cả con người đều toát ra một sự giản dị quá mức cho phép!

Nhưng có hề chi khi người đó là Minh Đăng?

Trong giây phút đó, Thiên Thy biết giờ khắc quyết định số phận của mình đã đến. Hạnh phúc hay đau khổ cả đời, đều phụ thuộc vào khắc giây này.

- Thiên Thy! Chúng ta đi ăn mừng lễ tốt nghiệp thôi! Lần này cậu không được từ chối bữa tiệc của tụi này như những lần trước đâu.

- Phải rồi đi nhanh thôi! Cậu là sinh viên xuất sắc của nhạc viện không được vắng mặt đâu đấy. Kì lắm!

- Chị Minh Thiên! Chúc mừng chị đã tốt nghiệp. Chị chụp với tụi em một tấm hình được không? Tụi em là fan của chị hôm nay đến chia vui với chị nè...

- Chụp hình với tụi em đi chị!

- Hic! Sao Thiên Thy có nhiều fan hâm mộ quá vậy? Không bù cho tụi này tí nào.

Đúng lúc đó, những sinh viên cùng khóa với Thy cũng đang hớn hờ bước ra trong bộ áo thun trường thành, người thì chụp hình với gia đình, người thì rủ rê nhau đi ăn mừng lễ. Còn có cả những người yêu mến tiếng

đàn của Thy cũng xúm xít đứng quanh chúc mừng cô nữa. Chẳng mấy chốc, hình ảnh của Minh Đăng từ đằng xa đã mờ dần vì bị mọi người che khuất. Nên cô cũng không thể biết được đôi mắt café kia đang chứa đựng cả một đại dương thất vọng xen lẫn buồn vương.

- Nếu cậu còn muốn nói chuyện về ba tôi, thì chúng ta nên kiếm chỗ khác thôi. Chỗ này không tiện đâu.

Cổ phật lơ đi hình ảnh của Thiên Thy, Minh Đăng buồn bã quay lưng cất bước. Dù sao anh cũng đã quá ích kỷ khi tự mình cơ hội cuối cùng này mà không nghĩ đến cảm nhận của cô ấy. Đăng chưa bao giờ cảm thấy chênh vênh và yếu đuối đến mức phải nhờ đến những trò cá cược ngu ngốc này để giúp mình có thêm can đảm đưa ra quyết định đúng đắn. Để rồi bản thân đã bị quật ngã bởi trò mạo hiểm của chính mình. Có lẽ anh đã quá ...ảo tưởng rồi!

- MINH ĐĂNG! ANH KHÔNG ĐƯỢC ĐI!

Tiếng gọi thất thanh khiến cho đôi chân phong trần nặng trĩu như hàng tá cục đá đè lên. Khó khăn lắm, Minh Đăng mới có thể quay lại nơi phát ra tiếng gọi quá đỗi thân quen ấy. Phía bên kia lề đường, Thiên Thy đang cố gắng thoát khỏi vòng vây đám đông. Cho dù thế, ánh mắt cô vẫn không rời khỏi Đăng lấy nửa giây.

- Các bạn, bây giờ mình đang có một chuyện cực kì quan trọng. Cho nên...mong các bạn thông cảm...làm ơn ừnh qua... ừnh qua... một chút...

Cuối cùng, Thiên Thy cũng thoát ra được vòng vây. Việc làm đầu tiên của cô là gọi tên Minh Đăng thật to như sợ anh sẽ lại biến mất như bao lần khác. Rồi sau đó Thy đã mặc cho dòng người dòng xe tấp nập mà chạy thật nhanh qua bên kia lề đường ôm chầm lấy Minh Đăng. Ôm thật chặt. Ghì thật sâu. Chiếc cổ bị thương của Minh Đăng cũng vì thế mà lên cơn đau điếng.

- Minh Đăng! Anh là của em. Tạm biệt năm năm là quá đủ rồi. Tạm biệt nữa là có chuyện đấy!

Câu nói trách móc xen lẫn hăm dọa của Thy khiến ai đó nở nụ cười thật hạnh phúc, mặc dù chiếc cổ đang rất đau, nhưng Đăng vẫn muốn cúi xuống hít hà mái tóc nâu thơm mát thật lâu.

Trò chơi cá cược này cũng không tồi chút nào. Nó giúp Đăng nhận ra Thiên Thy có sức ảnh hưởng rất lớn với anh, lớn hơn những lo lắng khắc khoải và chiến thắng cái tôi đã hành hạ anh suốt mấy năm qua. Bây giờ có cho Đăng bất cứ thứ gì để đánh đổi lấy vòng ôm này anh cũng không đành lòng. Bây giờ, anh mới nhận ra điều mình nên làm là làm tất cả mọi thứ để khiến mình xứng đáng với cô sinh viên suất sắc này. Chứ không phải bỏ đi để lại hạnh phúc ở phía sau.

Có lẽ vì Thy hành động quá nhanh nên tất cả mọi người đều ngạc nhiên hết mức có thể. Ai cũng tròn xoe mắt trước cảnh tượng cô sinh viên ưu tú ôm chầm lấy chàng trai có chút bụi bặm và đơn giản quá mức. Riêng các sinh viên khác thì đây là lần đầu tiên trong đời họ nhìn thấy Thiên Thy gần gũi với một chàng trai. Trong suốt năm năm học chung, họ còn nghi ngờ Thiên Thy có vấn đề về giới tính nên mới không hứng thú với con trai như thế. Ai ngờ...

Còn gia đình của Thy ai nấy đều mỉm cười thật mãn nguyện khi thấy đôi trẻ ấy cuối cùng cũng được ở bên nhau, nhất là kẻ đứng gần đôi tình nhân đã không thể ngậm miệng mà cười toé suốt. Nụ cười tỏa nắng của hotboy bóng rổ cute ngày nào đã trở lại nguyên vẹn, có chẳng là còn hạnh phúc hơn khi được vợ chưa cưới tặng cho cái ôm đầy tự hào. Lúc này đây, Trúc Anh cũng mừng thay cho cô bạn thân.

- Không ngờ anh cũng nghĩ ra được kế này, giỏi lắm chồng à!

Trúc Anh day mũi Bảo Duy, khiến cậu chàng càng cười toé toét hơn. Nhưng sau đó, cả hai đều ái ngại cho chàng trai đội nón kết đen gần đó. Không biết là may mắn hay xui xẻo khi Minh Đăng được cô sinh viên ưu tú “ Không – hứng – thú – với – con – trai” ôm chặt cứng.

- Thy! Anh đau.

- Đáng đời! Hình phạt đấy!

Cho đến bây giờ, tất cả mọi người mới biết Trần Thiên Thy đây cũng có một nụ cười tươi tắn như thế. Không nhếch miệng. Không cười đều. Cũng chẳng cười buồn. Mà đó là nụ cười thật vui và hạnh phúc! Một nụ cười theo đúng nghĩa của nó. Tuy không nhìn thấy được nụ cười ấy, nhưng Minh Đăng biết rõ khuôn

mặt Thy bây giờ chắc hẳn đang rất khoái trá khi được chùng phạt anh, vì càng lúc cánh tay ấy càng ghi mạnh chiếc cổ tội nghiệp. Cô có quá ác không khi vừa là thủ phạm vừa là kẻ thù của vết thương?

- Thiên Thy! – Minh Đăng nhẹ nhàng gỡ vòng ôm ấm áp ra khỏi người mình mặc dù không hề muốn – Anh bây giờ không còn như xưa nữa, là một kẻ tay trắng, không có gì cả. Sẽ rất vất vả nếu như...

- Em không cần biết tay anh trắng hay đen. Nếu anh thích tay đen, em sẽ mua mực về bôi lên nó. Còn nói anh không có gì cả là sai rồi. Anh có mẹ, có em... và có cả hai người thân thích nữa. Tất cả đều đứng ở phía sau ủng hộ anh!

- Hai người thân thích?

- Phải. Hai người đó cũng yêu thương anh rất nhiều. Đó là hai người em trai của anh.

Thiên Thy càng nói Minh Đăng thấy mù tịt chẳng hiểu gì cả. Khuôn mặt anh ngây ra trông thật đáng yêu. Mức độ ngây ngốc không những giảm xuống mà còn tăng lên khi Bảo Duy đứng bên cất tiếng:

- Muốn anh Đăng hiểu, tốt nhất là dẫn anh ấy đến gặp ba!

Tiến Hào cũng đến bên hai đôi tình nhân tự lúc nào, anh rất đồng tình với ý kiến của Bảo Duy. Còn Minh Đăng thì cảm thấy bất an khi hai người đã từng xem anh là kẻ thù bây giờ lại đang nở nụ cười rất chân tình.

Để rồi chỉ một giờ sau Đăng đã gần như muốn chết đứng tại chỗ khi họ dẫn anh đến trước ngôi mộ của chú Hải và nói đó là ba ruột của mình. Lúc ấy, bàn tay run run của Đăng đã nắm chặt tay Thy đến phát đau, đôi mắt café hoang mang đến không tưởng, hoảng loạn tìm kiếm sự giải thích của mẹ để rồi phải lặng thinh khi nhận được cái gật đầu của bà.

Đây là một sự thật mà cái đầu của Minh Đăng dù nhảy bén đến đâu cũng chẳng thể lường tới. Cho nên người ta mới nói chẳng trò chơi nào éo le lắm nguy bằng trò đời. Hôm nay, Minh Đăng đã bị trò ấy ban tặng một cú shock mà có lẽ đến lúc nhắm mắt vẫn chẳng thể quên.

- Minh Đăng! Bây giờ anh có còn ghen tị với em vì em có người cha tuyệt vời không ?

Câu nói của Bảo Duy khiến đôi mắt café động lại, đặc quánh một màu u ám cùng những màng sương mỏng tang. Hóa ra sự hi sinh ấy không phải chỉ là vô tình như Đăng nghĩ. Hóa ra sự sống này là do chính người cha ruột của anh đã ban tặng. Một người cha chỉ có thể tồn tại trong những giấc mơ của cậu thiếu niên ngày nào. Trở trêu thay, cậu ấy đã không biết rằng chính mình cũng có một người cha như thế!

- Cuối cùng thì ngày này cũng đã đến, thấy những đứa con đoàn tụ xung quanh chắc là ba vui lắm. – Tiến Hào cất tiếng xóa tan sự im lặng, đặt tay lên vai Đăng với tất cả niềm tin. – Minh Đăng, bây giờ anh đã biết rằng mình không hề đơn độc rồi chứ?

- Cho nên... hãy tự tin lên... anh trai à! Tất cả đều muốn chuộc lỗi với anh. Anh hãy cho họ cơ hội ở bên cạnh và giúp đỡ anh để bản thân họ không còn dằn vặt nữa... Em là một ví dụ điển hình – Bảo Duy tuy hơi trầm mặc, nhưng cũng bắt trước Tiến Hào đặt tay lên vai Đăng để tạo cho anh một sự tin tưởng tuyệt đối – Còn về việc đánh bại công ty Hoàng Minh để trả thù cho ba và anh... em nghĩ với sự giúp đỡ của anh, chúng ta nhất định sẽ làm được.

Trên ngọn đồi vì vu gió thổi, có những con người đứng lặng mình trước ngôi mộ sạch cỏ xanh. Mỗi người đều bận bịu đuổi theo những nỗi niềm riêng biệt nhưng tất cả đều cảm thấy lòng an yên lạ.

Chẳng biết ngày mai sẽ ra sao, nhưng giờ khắc này đây, Minh Đăng đã hiểu cuộc đời mình đang bước qua một trang giấy mới trắng tinh. Và anh sẽ nỗ lực hết mình để viết vào những trang giấy ấy những dòng chữ thật đẹp và ý nghĩa để sau này sẽ không phải hối hận khi nhìn lại quá khứ và tuổi trẻ của mình.

Nếu thành công của Thiên Thy bắt đầu từ những nỗi đau thì Minh Đăng sẽ bắt đầu lại từ đầu bằng niềm tin và trách nhiệm. Anh không thể khiến những sự hi sinh của người khác dành ình trở nên vô nghĩa. Nhất định, Minh Đăng sẽ làm lại cuộc đời và khiến nó rực rỡ hơn cả thời hoàng kim trước kia. Nhất định là như thế!

Ngọn đồi hoang vu bỗng trở nên ấm áp lạ!

****

Mọi chuyện cứ thế qua đi, ngày lại nối chiều yên ả, vì thời gian vốn chẳng đứng yên bao giờ. Nhưng nó có nghĩa hay vô vị đều phụ thuộc vào sự lựa chọn và cách sống của con người. Nếu ngày ấy, Minh Đăng chọn cách rời xa Thy thêm một lần nữa, có lẽ hạnh phúc vẫn mãi là thứ xa xỉ trên cao.

- Thiên Thy! Đàn một bản nhạc cho anh nghe đi!

Mặt trời hồng đỏ bắt đầu giấu nửa mình vào mặt biển, từng giọt nắng nhạt dần trên đầu sóng trắng, vô tư chao nghiêng theo rặng dừa xanh. Hoàng hôn trên biển vắng lúc nào cũng đẹp lạ lùng như thế, hôm nay bức tranh ấy còn tuyệt hảo hơn khi có đôi tình nhân trẻ nắm tay nhau sánh đôi trên nền cát trắng. Một buổi chiều quá đỗi yên bình sau những chuỗi ngày đau thương!

- Love Is Like A Flower ha!

Cô gái tươi cười bước lên trước, chặn bước chân chàng trai rồi lùi tuốt tay anh đến chiếc đàn trắng tinh được đặt trên cát. Đôi mắt café khê rung động khi nhìn thấy chiếc đàn yêu quý đã xa cách hơn năm năm. Nhưng làn môi mỏng đã nhoẻn thành một nụ cười hạnh phúc khi tiếng đàn được cất lên.

Vẫn là tiếng đàn hòa vào tiếng sóng. Nhưng vị trí và thân phận đã bị đôi tình nhân hoán đổi cho nhau.

Còn nhớ cách đây hơn năm năm, tại nơi này, Minh Đăng đã ngồi chơi đàn bên cạnh cô bé lảo lếu, thích dùng bạo lực với anh. Và anh đã cười như điên như dại khi nghe bé con “ẩn ẩn” bài “Kìa con bướm vàng”. Vậy mà bây giờ có ai ngờ cô nhóc lảo lếu ấy đang đàn cho anh nghe “Love Is Like A Flower” mê đắm lòng người. Còn anh không biết làm gì hơn ngoài việc ngồi ngắm cô ấy với trái tim rung động. Chẳng còn điều gì tuyệt vời hơn cho bằng được nhìn thấy những thứ mà ta yêu thương trân quý nhất hòa quyện vào nhau. Đối với Đăng, những thứ ấy chính là Thiên Thy và piano!

- Cảm ơn em, Thiên Thy!

Đưa tay vuốt nhẹ mái tóc nâu, Minh Đăng thấy mình thật may mắn và hạnh phúc khi người con gái anh yêu đã cố gắng nối tiếp đam mê đã đứt gãy trong anh từ lâu. Nhìn cách cô ấy chơi đàn, Đăng như thấy chính mình trong đó. Thấy cả tình yêu của cô ấy dành cho lớn lao đến nhường nào. Vậy mới biết anh đã quá ngốc khi muốn rời bỏ một nửa linh hồn của mình.

- Em đàn hay bằng anh khi trước không?

- Đây là bản nhạc hay nhất mà anh từng nghe.

- Xạo xạo nịnh nịnh – cô gái làm mặt nghi ngờ, liếc chàng trai sắc lẹm.

- Nịnh? Nịnh vợ là một điều nên làm!

Đăng thừa cơ hội hai đôi má kia đang xị xuống mà nựng một cái rõ đau rồi cười vô tư lự. Nhưng chỉ vài phút sau cái đầu đáng thương của Đăng lại choáng váng vì bị cái đầu khác bình vô không hề thương tiếc. Tại sao năm năm rồi mà cái đầu ấy vẫn ngang ngược như thế không biết. Tại sao vợ người ta càng nịnh càng nũng nịu còn vợ anh càng nịnh thì càng ác?

- Có một chuyện anh còn nên làm hơn tất cả đấy biết không? – Giọng Thy bỗng trở nên nghiêm túc hẳn – Minh Đăng, tại sao còn chần chừ về lời mời làm CEO cho Phong Cường? Ba em thực sự đang rất cần người có kinh nghiệm dày dặn và có tài quản lý lãnh đạo như anh mà.

- Thiên Thy! Chuyện không đơn giản như em nghĩ đâu. Ngoài kinh nghiệm còn cần danh tiếng. Nếu thuê một CEO đã có tiền án như anh về làm thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến tiếng tăm của công ty, cho nên hãy chờ thêm một thời gian nữa.

- Nhưng mà trước sau gì...

- Không nhưng nhị gì cả. Nhắm mắt vô đi!

- Làm gì?

- Em quên rồi hả? Bạo lực là sẽ hôn.

- Đăng đều!

...

- Minh Đăng! Cái này là gì đây? – Thy chỉ lên hình xăm chữ T toả lửa trên tay Đăng, làm điệu ngây ngô.

- Em nghĩ là gì?

- Chắc là tên của người sở hữu anh! Chắc vậy! Chính anh cũng thừa nhận mình thuộc quyền sở hữu của người ta mà còn...

Câu nói láo lếu của Thy khiến Đăng trờng mắt. Cô xem anh là đồ vật hay sao mà sở hữu? Chẳng lẽ cái đầu thông minh của cô ấy không nghĩ ra nổi một từ ngọt ngào nào sao? Nhưng Đăng cũng chẳng vừa mà hỏi vặn lại: “Vậy còn Minh Thiên là gì? Có phải là tên em ghép với tên người em thuộc về đúng không?” Và Thy đã cứng họng trước câu hỏi ấy, nên đành lơ qua câu hỏi khác. Thy lúc này như một đứa trẻ lâu ngày không gặp bạn, có rất nhiều câu muốn hỏi, nên cô cứ hỏi riu rít mãi không thôi.

- Lúc trước anh nói sẽ kể em nghe tại sao nhận ra em là con nhóc năm xưa đúng không? Bây giờ kể đi!

- Tất cả là nhờ vào một buổi chiều, anh tình cờ thấy một con bé láo lếu đánh nhau với bọn du côn trên sông Hàn. Nói năng thì hống hách lại còn thích bạo lực, nhưng đôi mắt rất buồn không lẫn vào đâu được. Sau đó anh lái xe đi theo con bé đó về nhà, rồi tình cờ gặp ở quán Ciao café. Vô tình biết con bé thích đi mưa, thấy lạ nên đi theo, cuối cùng là bị đá ột cú trời giáng. Lúc đó anh mới nhận ra em chỉ vì cái ước mơ độc nhất vô nhị.

- Ước mơ gì cơ?

- “Không muốn có mặt trên đời này!” Hồi nhỏ anh đã từng nghe em nói câu ấy và nhớ như in trong đầu.

- Vậy anh biết ước mơ của em lúc năm năm trước là gì không? Là được soán ngôi pianist John. Vậy nên mới có được ngày hôm nay! Anh cũng phải vì em mà cố gắng như em đã vì anh đấy. Biết không?

Thy vành mặt, nhưng trong lòng cô lại cảm thấy biết ơn Minh Đăng rất nhiều. Vì ai mà Thy từ một con bé sống một cuộc sống vô vị tẻ nhạt trở thành một cô gái thành công như ngày hôm nay? Nhưng có lẽ câu nói ấy của Thy vào lúc này là điều dư thừa. Vì khỏi cần ai nhắc, Minh Đăng cũng sẽ tự mình cố gắng thật nhiều để đáp lại những hi sinh của cô gái ấy.

- Thy! Trong khoảng thời gian không có anh. Em có hay dầm mưa không đấy?

- Không! Vì mưa không giúp em xóa bỏ những nỗi đau, ngược lại còn đau hơn rất nhiều. Bây giờ em thích chờ mưa, nhìn mưa hơn là đi mưa.

- Tại sao?

- Tại vì mưa gắn liền với anh, với tuổi trẻ của em. Em thích ngắm mưa để tìm về những ngày xưa hơn.

- Thy! Em trưởng thành thật rồi...

- Mà chúng ta về thôi. Về còn chuẩn bị cho ngày mai nữa.

- Anh ghét ngày mai.

- Tại sao?

- Không quen với việc làm anh trai của chú rể! – Minh Đăng nói đầy ản ý, nhưng Thy hiểu anh đang muốn nói điều gì.

- Rồi anh sẽ quen với việc có em trai. Cũng giống như đã chấp nhận được những cú shock của năm năm trước thôi mà. Rồi sẽ quen – Thy siết chặt bàn tay Đăng khiến anh yên tâm hơn một chút.

- Hơn nữa chẳng ai thích thú khi bị em trai đi trước cả. Sao nhóc Duy cưới sớm quá vậy?

- Anh không muốn em trai đi trước thì bây giờ đi luôn đi.

- Không được. Vợ anh kén chọn lắm. Cho nên đến khi nào đủ điều kiện tiêu chuẩn anh mới dám cưới.

- Được! Và điều kiện đầu tiên đưa ra cho anh là công vợ anh về nhà!

- Chuyện nhỏ!

Và rồi chàng trai khom người xuống để cô gái nhảy lên lưng, tiếng cười tiếng nói hòa vào ánh chiều tà làm rộn ràng cả vùng biển vắng. Là hai người cùng đi nhưng trên cát chỉ in dấu chân của một người. Dấu chân theo tiếng cười tan dần nơi hoàng hôn biến mất. Họ cứ thế mà đi trong niềm hạnh phúc bất tận. Mặc cho bao hỗn loạn của thế giới ngoài kia. Mặc cho những cơn mưa hè dịu nhẹ bắt đầu chuyển đến. Họ vẫn đi. Lúc thì cười nói rộn ràng. Lúc thì im lặng để nghe nhịp đập của trái tim đang hòa vào nhau trong hạnh phúc.

- Minh Đăng! Mưa rồi kìa.

- Ừ! Từ cơn mưa này trở đi, em sẽ không còn phải chờ mưa để tìm về tuổi trẻ nữa. Vì anh sẽ ở đây giúp em xây một tuổi trẻ mới, không còn đau thương hay đơn độc gì cả.

Câu nói dịu dàng trong làn mưa bay phất phới khiến nụ cười trên lưng ai đó thật hạnh phúc. Thiên Thy thầm cảm ơn chính mình vì năm năm trước đã mở lòng ra với người con trai này. Thầm cảm ơn anh đã dạy cho cô biết yêu, biết hi sinh và biết đau khổ để hiểu được cuộc đời này luôn phải nhấp nhô, gồ ghề như thế thì con người mới trưởng thành được. Nhưng trước tiên là phải mở lòng ra chấp nhận chính con người của mình thì mới có thể bước đi và đón nhận cuộc đời đa diện ấy.

- Minh Đăng! Một năm yêu thương và vấp ngã. Năm năm chờ đợi và nhớ thương. Cuối cùng đã tìm được hạnh phúc. Cũng đáng phải không anh?

- Thiên Thy! Bây giờ em đã biết nói những lời dễ nghe hơn rồi đấy!

Và rồi, nụ cười hạnh phúc của hai trái tim mang đầy vết thương đã khiến cho những giọt mưa trở nên ấm lạ. Hôm nay, ngay tại giờ khắc này, hạnh phúc và ấm áp đã vượt qua bao gió lạnh, bão tố để đến trong mưa. Đúng như ước nguyện của cô gái yêu mưa tha thiết!

HẾT

Đôi lời tác giả :

Mình xin gửi lời cảm ơn các bạn đã mở lòng ra đón nhận một câu truyện có nội dung khá buồn như này. Truyện thì dài thật đấy, nhưng các tình tiết vui tươi cũng chỉ được đếm trên đầu ngón tay. Vậy mà các bạn vẫn theo dõi đến cùng. Điều đó khiến mình rất vui mừng. Rất mong các bạn vẫn sẽ ủng hộ mình trong các tác phẩm tiếp theo.

Thân ái!

Hải Vũ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cho-ngay-mua-roi>